

ရှင်သတ်
နှင့်
အရှင်မုက်

ဒီဂျစ်တယ်ကလောင် CLEOPATRA

CLEOPATRA

SIR H. RIDER HAGGARD

စာအုပ်အမှတ် (၁၀၃)

Quality Publishing House

အမှတ် ၁၅၃၊ ၅(က)လွှာ၊ ဆိပ်ကမ်းသာလမ်း

ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဖုန်း - ၇၀၆၄၁၄၊ ၇၂၁၀၆၇၊ ၂၈၂၆၀၄

နို့အာရုံအစုစုထုံးဝါး

ပြည်ထောင်စု မပြိုကွဲရေး

နို့အရေး

တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု မပြိုကွဲရေး

နို့အရေး

အချုပ်အခြာအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး

နို့အရေး

မြည်သွေးသောထား

ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။

နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။

နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။

ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက် (၅) ရပ်

နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး။

အမျိုးသားပြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး။

ခိုင်မာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး။

ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ် တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး။

စီးပွားရေးဦးတည်ချက် (၅) ရပ်

စိုက်ပျိုးရေးကို အခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။

ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာဖြစ်ပေါ်လာရေး။

ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေး ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောင်ရေး

နိုင်ငံတော်စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသား ပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး။

လူမှုရေးဦးတည်ချက် (၅) ရပ်

တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တမြင့်မားရေး။

အမျိုးဂုဏ်၊ ဇာတိဂုဏ်မြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ၊ အမျိုးသားရေးလက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး။

မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး။

တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြင့်မားရေး။

အိမ်ထောင်စု

စာပေ

[အိမ်ထောင်စု]

အိမ်ထောင်စု

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၈၄၉/၂၀၀၂ (၉)
မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၈၃၀/၂၀၀၃ (၉)

စီရင်သူ

ကိုမြင့်ထွန်း

ပုံနှိပ်ခြင်း

ဒုတိယအကြိမ် - (၂၀၀၃၊ ဇန်နဝါရီလ)
အုပ်ရေ - (၅၀၀)

မျက်နှာဖုံးပန်းချီ - တင်မောင်မျင့်
ကာလာခွဲ - *Alpha*
ကွန်ပျူတာစာစီ - *Quality*
အတွင်းဖလင် - *Quality*

ပုံနှိပ်သူ

ဒေါ်စိန်စိန် (ရောင်စဉ်အောင်ဆက်) (၀၅၄၀၄)
အမှတ် (၁၆၃)၊ (၄၈)လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

ထုတ်လျှော့

ဦးသန်းဆွေ (စစ်သည်တော်စာပေတိုက်) (၀၁၄၇၃)
အမှတ် (၁၁၃၁/က)၊ ဥယျာဉ်လမ်း၊ ဒဂုံမြို့သစ်တောင်ပိုင်း၊
ရန်ကုန်မြို့။

တန်ဖိုး - ၁၀၀၀ ကျပ်

တည်းဖြတ်သူ၏အမှာ

ကျွန်တော်သည် ဦးလေးတင့်ကို မသိပါ။ ပြည်သူ့အလင်းက မိတ်ဆက်ပေးသဖြင့်သာ သိရပါသည်။ သို့သော် ဤစာအုပ်ရိုက်ပြီးသည့် အချိန်ထိ လူချင်း မတွေ့ဖူးသေးပါ။

ဦးလေးတင့် ဘာသာပြန်ဆိုထားပုံကို ကြည့်ရခြင်းဖြင့် သူသည် သာမန်အင်္ဂလိပ်စာ တတ်သူဖြစ်ရုံမျှမက ပါဠိအဘိဓမ္မာ ရှေးဟောင်းမြန်မာ စကားများကိုပါ ကောင်းစွာ ကျွမ်းကျင်သူဖြစ်ကြောင်း သိရပါသည်။ သို့သော် အချို့နေရာများတွင် အဓိပ္ပာယ် တိကျလွန်းသဖြင့် ဝတ္ထုဖတ်သူများ သဘော မပေါက်နိုင်မည်ကိုပင် စိုးရိမ်မိပါသည်။

ဦးလေးတင့်သည် အနောက်နိုင်ငံအသီးသီးတွင် ကိတ်မုန့်မှစ၍ မုန့် မျိုးစုံဖတ်သည့် လုပ်ငန်းများကို ကောင်းစွာ တတ်မြောက်လာသူနှင့် တူ၏။ သို့နှင့် မြန်မာပြည်သို့ ရောက်လာသောအခါ ကျွန်တော်နှင့် အလုပ်စပ်၍ လုပ်ကြ သည့်အတိုင်း ရန်ကုန်မြို့တွင် မြန်မာများအကြိုက် ကိတ်မုန့်ဆိုင်ကြီး တည် ထောင်ဖွင့်လှစ်ရာ သူလုပ်ပြီး မုန့်များကို ကျွန်တော်သည် မြန်မာကြိုက်ပုံအမျိုး မျိုး သွန်းလောင်းလိုက်၏။ အချို့ကို လေးထောင့်၊ အချို့ကို အဝိုင်း၊ အချို့ကို ဘဲဥပုံမှ စ၍ အချို့ကို အပေါ်မှ သကြားဖြင့် လုပ်သော ပန်းခက် ပန်းရွက်ကလေး များ၊ အချို့ကို ချောကလက်များ၊ အချို့ကို သစ်စေ့များတင်ကား မျက်နှာပန်း လည်း လှ၊ အရသာလည်းရှိအောင် ဖန်တီးလိုက်၏။ မြန်မာမကြိုက်သော ပေါ့ရွတ်ရွတ်၊ ဖန် တွ တွ၊ င်ကျိုကျို အရသာများပါသည့် မုန့်များကို လှီးဖြတ် ထုတ်ပယ်လိုက်၏။ ဤသို့ မြန်မာ့အကြိုက် ပြင်ဆင်လိုက်လေသည်။

စာရေးဆရာများ၌ အကြောင်းချင်းရာ ဝတ္ထုအသွားအလာချင်း တူစေကာမူ၊ ပရိသတ်ကို ဆွဲငင်စေသည့် (လေယူလေသိမ်း) ချင်းမတူကြဘဲရှိ ရာ လေကိုလည်း ကျွန်ုပ်အကြိုက် ဖြောင့်မတ်ပေးလိုက်လေ၏။

သို့ဖြစ်၍ စာဖတ်သူများသည် စာရေးဆရာကြီး ဆာရိုက်ဒါဟက် ဂတ် ရေးသောဝတ္ထုများထဲတွင် အခမ်းအနားဆုံး ဝတ္ထုတစ်ခု ဖြစ်သည့် ဤ ကလီယိုပါထရား ခေါ် အီဂျစ်ဘုရင် မာယာရှင်ဝတ္ထုကို ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ဘာသာပြန်ဆိုသော ဝတ္ထုကဲ့သို့ ယုံကြည်စိတ်ချစွာနှင့် ဖတ်ရှုနိုင်ပါကြောင်း။

ဒဂုန်ရွှေများ
တည်းဖြတ်သူ

ဘာသာပြန်ဆိုသူ၏ အချိုးစကား

ဤဘာသာပြန် ဝတ္ထု၏ မူလစာရေးဆရာကြီးမှာ ကမ္ဘာကျော် ဆာ အိပ်ချ်ရိုက်ဒါဟက်ဂတ်ဖြစ်၍ အထူးမိတ်ဆက်ပေးနေရန် လိုမည်မထင်ပါ။

တိုတောင်းသော ဝတ္ထုမျိုး မဟုတ်လျှင်၊ စာဖတ်သူသည် ဝတ္ထုတစ်ခု ကို ဖတ်ရှုပြီးနောက် မိမိအလိုရှိရာ သင်ခန်းစာ၊ ဥပဒေသတို့ကို အမျိုးမျိုး တွေးတောယူဆမြဲပင်။ ဤတွင် ကောင်းသောသင်ခန်းစာ ကောင်းသောအတု၊ မကောင်းသောသင်ခန်းစာ မကောင်းသောအတု ဟူ၍သာ ကွဲပြားခြားနားပေ မည်။ ဤဘာသာပြန် ဝတ္ထုကို ဖတ်ရှုသော စာဖတ်ပရိသတ်အပေါင်းအား ကောင်းသော သင်ခန်းစာ၊ ကောင်းသော အတုကိုသာ ရွေးချယ်နိုင်ကြပါစေဟု ဆုတောင်းရပေတော့၏။

ထို့အတူ စာရေးသူ ဘာသာပြန်ဆိုသူတိုင်း၌လည်း အသီးသီး မိမိ တို့ ရည်ရွယ်ချက်အကြောင်းရင်း ရှိကြပေသည်။ ကျွန်တော်မှာလည်း ရည်ရွယ်ချက်ရှိ၏။ ထိုရည်ရွယ်ချက်ကား ဤဝတ္ထုတွင် ကျွန်တော်တို့၏ ဇာတ် လိုက် ဟားမားကစ်သည် ဘာသာရေးသာသနာရေး၌ တစ်ဖက်ကမ်းခပ် ကျွမ်းကျင်ငြားသော်လည်း မိန်းမတို့၏ ပရိယာယ် အဖြာဖြာ မာယာတစ်သိန်း အပလိန်းအနန္တတို့ကို မသိနားမလည်သဖြင့် အီဂျစ်ပြည်အလုံးကို နိုင်ငံခြားသား များ၏ ဖိနှိပ်ခြင်းဆေးမှ ကင်းဝေးအောင် ကြံဆောင်သော အရေးတော်ပုံကြီး ဆုံးရှုံးပျက်ပြားရသည့် သင်ခန်းစာ၊ ဥပဒေသပင် ဖြစ်ပါသည်။ တိုင်းပြည်အုပ်ချုပ် မင်းလုပ်မည့် ပုဂ္ဂိုလ်တစ်စုံတစ်ယောက်သည် အတတ်မျိုးစုံ ကုံလုံ ရင့်ထွား စွယ်စုံသမားဖြစ်ပါမှ တိုင်းပြည်တစ်ခွင် စည်ပင်ဝပြော သာယာသော အဖြစ်ကို ရနိုင်ကြောင်း စာကြည့်ပရိသတ်အပေါင်းအား ကောင်းမြတ်သော စေတနာနှင့် တင်ပြအပ်ပါသည်။

စာဖတ်ပရိသတ်အား မူလ စာရေးဆရာ၏ အလိုအတိုင်း သတိပေး လိုသည်မှာ ဇာတ်လမ်းကိုသာ အရေးထားသူများအတွက် ဒုတိယပိုင်းမှ စတင် ဖတ်ရှု၍ ဘာသန္တရ ဗဟုသုတ ရှာမှီးသူများအတွက်မှာ ပထမပိုင်းကပင် စတင် ဖတ်ရှုတော် မူကြပါကုန်။

လေးတင့်
ဘာသာပြန်ဆိုသူ

ပေစာ ၃ ထပ်

ကျွန်ုပ်သည် လန်ဒန်မြို့၌ ရှိစဉ် တစ်နေ့သ၌ မီးရထားမှ ပါဆယ်ထုပ် တစ်ထုပ်နှင့်အတူ စာတစ်စောင်ပါရှိရာ၊ ပါဆယ်ထုပ်တွင် အလွန်ရှေးကျ၍ ဟောင်းနွမ်းသော ပေစာ သုံးထုပ်နှင့် လက်စွပ်တစ်ကွင်းပါရှိလျက် စာမှာ အိဂျစ် ပြည်သို့ ခေတ္တသွားရောက်နေသော ကျွန်ုပ်၏ မိတ်ဆွေ ဆရာဝန်ကြီး တစ်ဦးထံ မှ ဖြစ်လေသည်။

စာထဲတွင် ထိုပေစာထုပ်များကို မည်သို့မည်ပုံရရှိကြောင်းနှင့် သူ ကိုယ်တိုင် သင်္ဘောနှင့် ပြန်လာပြီဖြစ်ကြောင်း၊ သို့သော် အမြန်ရောက်စေရန် ပေစာထုပ်နှင့်တကွ ဤစာကို ကုန်းလမ်းမှ မီးရထားဖြင့် ကြိုတင်၍ ပို့လိုက် ကြောင်း ရေးသားပါရှိလေသည်။ စာ၏ပထမပိုင်း၌ သူအိဂျစ်ပြည်သို့ ရောက်၍ မကြာမီသတင်းတစ်ခုရရှိရာ ထိုသတင်းမှာ အိဂျစ်ပြည်တွင် အလွန်ကျော်ကြား သော “အဘီဒပ်(စ်)” နတ်ကွန်းနောက်ဘက်ရှိ “လီဘီယန်” တောင်တန်းများ အလယ် လူသူမနီး တောကြီးများမည်းထဲတွင် ကျောက်ဂူတစ်ခုတွေ့ရကြောင်း၊ ကျောက်ဂူ၏ အလယ်၌ အောက်သို့တည့်တည့် ဆင်းနိုင်သည့်တွင်းကြီးတစ် တွင်းရှိရာ တွင်းအဆုံးတွင် မြေအောက်သင်္ချိုင်းရာ အခန်းကြီးတစ်ခုကို တွေ့ရ ကြောင်း၊ ထိုအခန်းထဲတွင် လူသေခေါင်းသုံးလုံး တွေ့ရသည့်အနက်၊ နှစ်လုံးမှာ ထိုနယ်တစ်ပိုက်တွင် ကျက်စားနေသည့် အာရပ်လူမျိုး လူဆိုးတို့ ချိုးဖဲ့ဖျက် ဆီးသွားဟန်တူကြောင်း၊ သို့သော် ကျန်တစ်လုံးမှာ ပကတိအတိုင်းပင် မပျက် မစီးရှိနေသေးကြောင်း၊ အလောင်း နှစ်လောင်းမှာ သာသနာဂိုဏ်းချုပ်ကြီး “အမီ နမ်ဟတ်” နှင့် ၎င်း၏ ဇနီးလောင်းဖြစ်သည်ဟု ယုံကြည်ကြကြောင်း၊ သို့ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်မှာ ထိုမဖွင့်ရသေးသော အလောင်းရှိရာ မြေအောက်သင်္ချိုင်းဂူသို့ သွားရန် လွန်စွာ စိတ်အားထက်သန်လျက်ရှိကြောင်း ရေးသားထား၏။

၄ □ ဒဂုန်ရွှေမျှား

စာကို သူရေးထားသည့်အတိုင်း ဆက်လက်၍ ရေးသားဖော်ပြရမည် ဆိုသော် အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်၏။

ထိုသင်္ချိုင်းဂူရှိရာ အရပ်သို့ သွားရောက်ရန် စိတ်ဆန္ဒပြင်းပြလျက် ရှိစဉ် “အချိုရှာသကာနှင့်တွေ့” ဆိုသကဲ့သို့ ထိုသင်္ချိုင်းဂူသို့ ချိုးဖောက်ဝင် ရောက်ခဲ့သော အာရပ်များနှင့် အသိအကျွမ်းဖြစ်ခဲ့ပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်အား အလုံးစုံ ပြောပြလေသည်။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်လည်း သူတို့အထဲတွင် အကြီးအမှူးလုပ်သူ အား ကျေနပ်လောက်အောင် ငွေကြေးပေးကမ်းပြီးလျှင် ချက်ချင်းပင် သွား ရောက်ရန် စီစဉ်ကြလေ၏။

သို့နှင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် “ဆက်တီ” နတ်ကွန်းတွင် တစ်ညအိပ်ပြီး နောက် နံနက်မိုးမလင်းမီ ခရီးစဉ်ထွက်တော့၏။ သူတို့အထဲတွင် အကြီးအမှူး လုပ်သူမှာ “အလီ” ဆိုသူဖြစ်၍ မျက်စိတစ်ဖက် စွေလျက်ရှိရာ ကျွန်ုပ်က ပြောင်လှောင်၍ “အလီဘာဘာ” ဟု နာမည်ပေးထား၏။ မိတ်ဆွေထံ ယခုပို့ လိုက်သော လက်စွပ်ကိုလည်း သူ့ထံမှပင် ရရှိရာ သူ့နောက်မှပါသော လူများ သည်လည်း သူနှင့် ခိုးဖော်ခိုးဖက်များပင် ဖြစ်လေသည်။

နေထွက်ပြီးနောက် တစ်နာရီခန့် ကြာသောအခါ ကျွန်ုပ်တို့သည် သင်္ချိုင်းရှိရာ တောင်ကြားသို့ ရောက်ခဲ့ကြလေ၏။ ထိုနေရာ၌ကား လွန်စွာပင် တိတ်ဆိတ်လျက် နေမင်းသည်လည်း ကျွန်ုပ်တို့ အပေါ်သို့ အပူရှိန်ကို အစွမ်း ကုန် သွန်းလောင်းလျက်ရှိသည်ဖြစ်ရာ ထိုမှဤမှ ပြန့်ကျဲလျက်ရှိသော အညို ရောင်ကျောက်တုံးကြီးများမှာ နေပူရှိန်ကြောင့် မထိဝံ့ မကိုင်းဝံ့ လောက်အောင်ပင် ပူလောင်လျက်ရှိပေ၏။ သံပြင်သည်လည်း ခြေဖဝါးများကို ခြစ်ခြစ်လန်အောင် ပူစေလျက် လမ်းကိုပင် မလျှောက်နိုင်တော့သဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် တောင် ကြားလမ်းတစ်လျှောက် မြည်းများကိုစီး၍ သွားကြရ၏။ သက်ရှိသတ္တဝါ ဟူ၍လည်း ကောင်းကင်တွင် ပျံဝဲလျက်ရှိသော လင်းတတစ်ကောင်နှင့် ကျွန်ုပ် တို့မှတစ်ပါး မရှိချေ။

ဤသို့သွားစဉ် နှစ်ပေါင်းများစွာ နေပူရှိန်နှင့် သဲတို့၏ သဘာဝပြုပြင် မှုကြောင့် အရောင်တင်ထားသကဲ့သို့ ပြောင်လက်ချောမွေ့သော ကျောက်တုံး ကြီးတစ်လုံး အနီးသို့ ရောက်ရှိလာခဲ့ကြ၏။

ထိုနေရာသို့ ရောက်သောအခါ အလီသည် ရုပ်တန်လျက် ကျွန်ုပ်တို့ ရှာဖွေသည့် သင်္ချိုင်းမှာ ထိုကျောက်တုံးကြီးအောက်၌ ရှိကြောင်းပြောပြလေ သည်။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်တို့လည်း မြည်းများပေါ်မှ ဆင်းကြပြီးလျှင် မြည်းများကို အစောင့်တစ်ယောက်နှင့်ထားခဲ့၍ ကျောက်တုံးကြီးဆီသို့ သွားကြလေ၏။ ကျောက်တုံးအောက်၌ကား လူတစ်ယောက် အနိုင်နိုင် ဝင်နိုင်သည့် အပေါက်

အိလျှစ်ဘုရင်မာယာရှင် ▣ ၅

ငယ်တစ်ခုကို တွေ့ရလေရာ၊ အနီးပတ်ဝန်းကျင်တွင် ခွေးခြေများကဲ့သို့ ယက်ထားသော အရာများကို တွေ့ရသဖြင့် တောခွေးများ တူးယက်ထားသဖြင့်လည်း ထိုဂူကို ကံအားလျော်စွာ အလီတို့လူစု ပထမ တွေ့ခြင်းဖြစ်လေသည်။

အလီသည် ရှေ့ဆုံးမှ လေးဘက်ထောက်၍ ဝင်သွားရာ ကျွန်ုပ်သည် ၎င်းနောက်မှ လိုက်ပါသွားလေ၏။ အတွင်းသို့ ရောက်သောအခါ၌ကား အပြင်တွင် ပူခဲသမျှခိုင်ခံ့၍ အေးမည်ဆိုဘိသကဲ့သို့ စိမ့်၍သွားလောက်အောင် အေးလျက် အပြင်၌ လင်းသလောက်လည်း အတွင်းတွင် မှောင်နှင့်မည်းမည်း ရှိနေတော့၏။ သို့နှင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် ဖယောင်းတိုင်များကို ထွန်းညှိပြီးလျှင် အတွင်းသို့ လူအားလုံး ရောက်သောအခါ ကျွန်ုပ်လည်းနေရာ၏ အခြေအနေကို စုံစမ်းကြည့်ရှုလေရာ ကျွန်ုပ်တို့ရောက်ရှိနေသော နေရာမှာ အိမ်ခန်းကျယ်ကြီးတစ်ခုကဲ့သို့ ရှိနေ၍ လူတို့၏လက်ဖြင့် ထွင်းဖောက်ပြုလုပ်ထားဟန်ရှိ၏။ ဂူ၏နံရံ၌ကား ရှေး “တိုလီမီ”ခေတ်က အိဂျစ်တို့ ဟန်ပန်အမှုအရာအတိုင်း ရေးဆွဲထုလုပ်ထားသော အရုပ်များကို တွေ့ရလေသည်။

ထိုရုပ်ပုံကားများအနက် ခန့်ညားတင့်တယ်၍ ရာဇကုဋ္ဌကောင်းလှသော မုတ်ဆိတ်ဖြူနှင့် အဘိုးကြီးတစ်ယောက်ပုံလည်း ပါရှိရာ၊ ၎င်းမှာ ပန်းခက်ပန်းပြောက်တို့ဖြင့် လှပစွာ ထုလုပ်ထားသော ကုလားထိုင်တစ်လုံးပေါ်တွင်ထိုင်ကာ လက်တစ်ဖက်တွင် ဆေးတောင်ရေးတစ်ချောင်းကို ကိုင်လျက်ရှိလေ၏။ (ထိုအဘိုးကြီးမှာ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး “အမိနမ်ဟတ်” ဖြစ်ဟန်လက္ခဏာရှိ၏) သူ၏ရှေ့တွင် သာသာနာ့ဝန်ထမ်းများသည် ရုပ်တုအမျိုးမျိုးကို ကိုင်ဆောင်ကာ၊ စီတန်းလမ်းလျှောက်နေပုံဖြစ်လေသည်။ ဂူ၏လက်ယာဘက်ထောင့်၌ကား မြေအောက်သင်္ချိုင်းသို့ ဆင်းသည့် တွင်းဝကိုတွေ့ရသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့လည်း အသင့်ယူဆောင်လာခဲ့သော တိုင်တစ်ခုကို တွင်းဝ၌ကန့်လန့်ချပြီးသော် တိုင်၏အလယ်တွင် ခိုင်ခံ့သော ကြိုးတစ်ချောင်းကို မြဲမြံစွာချည်နှောင်ကြလေသည်။

ထို့နောက် အလီသည် ဖယောင်းတိုင်များကို ယူပြီးလျှင် ကြိုးကို ကိုင်ကာ တွင်းနှုတ်ခမ်းများကို ခြေဖြင့်ကန်လျက် တွင်းအောက်သို့ ဆင်းသွားလေ၏။ လှုပ်၍နေသော ကြိုးသည် ရပ်သွားပြီးနောက် မကြာမီ တွင်းအောက်မှ အလင်းရောင်တစ်ခုကို မြင်ရသဖြင့် အလီသည် အောက်သို့ ချောမောစွာ ရောက်သွားပြီးလျှင် ဖယောင်းတိုင်တစ်တိုင်ကို ထွန်းညှိလိုက်ကြောင်း သိရ၏။ အလင်းရောင်ကို မြင်ရပြီးနောက် မကြာမီ တွင်းအောက်မှ များစွာကုန်သော လင်းနို့တို့သည် မီးရောင်ကို လန့်ပြီးလျှင် အထက်သို့ ဒလဟောပုံတက်လာကြကုန်၏။ ကျွန်ုပ်အလှည့်သို့ရောက်သောအခါ ကြိုးကို ပြန်၍ဆွဲတင်ကြပြီးနောက် ကြိုးစကို ကျွန်ုပ်ခါး၌ချိပြီးလျှင် တဖြည်းဖြည်းအောက်သို့ လျှောချစေရတော့

၆ □ ဒဂုန်ရွှေများ

၏။ သို့ဆင်းရစေကာမူ အောက်သို့ မရောက်မချင်း ကျွန်ုပ်မှာ ရင်ထဲတွင် တထိတ်ထိတ်နှင့် ရှိတော့၏။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် အပေါ်မှ ကြီးကို လျှော့ချပေးသော အလီ၏ တပည့်များသည် မတော်တဆ ခြေချော်လက်ချော်ဖြစ်ခဲ့လျှင်သော်လည်းကောင်း၊ ကြီးပြတ်၍သွားလျှင်သော်လည်းကောင်း သက်သာလှမည် မဟုတ်ပေ။

ဤသို့ ဆင်းသက်လျက်ရှိစဉ် တွင်းဝသို့လန်၍ ပျံတက်လာသော လင်းနို့များသည် ကျွန်ုပ်တို့၏ မျက်နှာကို အဆက်မပြတ်ဝင်၍ တိုက်ကာ အချို့ ကျွန်ုပ်ဆံပင်၌ပင် တွဲလဲခို၍နေလိုက်ကြသေး၏။ ကျွန်ုပ်၏ ကိုယ်မှာ ၃-၄ ကြိမ်မျှ တွင်းနှုတ်ခမ်းဘေးများနှင့် တိုက်ပြီးနောက် အောက်သို့ ချောမောစွာ ရောက်သွားပြီးလျှင် အလီ၏ နံဘေးတွင် မတ်တတ်ရပ်လျက်ရှိလေ၏။ ကျွန်ုပ်၏ တစ်ကိုယ်လုံးမှာကား ချွေးများဖြင့် ရွဲရွဲစိုပြီးလျှင် ခူးနှင့်ခြေဆစ်များတွင် ပွန်းပဲ့လျက် ဆံပင်နှင့် အဝတ်အစားများတွင်လည်း လင်းနို့များဖြင့် သီး၍နေတော့၏။ မကြာမီ အလီ၏ တပည့်တစ်ယောက် ကျင်လည်စွာ ဆင်း၍လာ ပြန်လေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့ ရောက်နေသော နေရာမှာ အခန်းကျဉ်းကလေးတစ်ခုဖြစ်၍ အလီသည် ဖယောင်းတိုင်ကိုကိုင်ကာ ငါးပေခန့်နိမ့်သော လမ်းကြားကလေး တစ်လျှောက်သို့ ရှေ့မှလမ်းပြရင်း ဆင်း၍သွားလေရာ ကျွန်ုပ်တို့လည်း ဖယောင်းတိုင် ကိုယ်စီထွန်းညှိပြီးလျှင် ၎င်းနောက်မှ လိုက်ပါသွားကြလေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့လာခဲ့သောလမ်းမှာ တဖြည်းဖြည်း ကျယ်ဝန်းလာပြီးလျှင် နောက်ဆုံးတွင် လူသေခေါင်းများထားရာ သင်္ချိုင်းခန်းသို့ ရောက်ကြလေ၏။ မြေအောက်ပေါင်း ၉၀ ခန့်နက်သော နေရာ၌ပင်ရှိသော်လည်း အခန်းကလေးမှာ ကျောက်သားပကတိမှ လူတို့၏ လက်ဖြင့် ထွင်းဖောက်ထားဟန်ရှိ၏။ သို့သော် နံရံများမှာ ပြောင်ချောဖြစ်ပြီးလျှင် ပန်းများ၊ အရုပ်များ၊ စာများမရှိချေ။ ကျွန်ုပ်သည် ဖယောင်းတိုင်ကို မြှောက်ကာ အခန်းအခြေအနေကို ကြည့်ရှုလျက်ရှိရာ အဝတ်အစုတ်အပြတ်များ၊ ခေါင်းဖုံးအကျိုးအပွဲများဖြင့် ပြန့်ကျဲလျက်ရှိနေရကား ဆေးစိမ်အလောင်းများကို အာရပ်တို့ ချိုးဖောက်မွှေနှောက်သွားကြောင်း ထင်ရှားလေသည်။ ခေါင်းတစ်ခု၏ အဖုံးပေါ်တွင် အလွန်လှပသောပင်သော ပန်းချီလက်ရာနှင့် စာများကို တွေ့မြင်ရလေရာ ကျွန်ုပ်မှာ အီဂျစ်စာပေ အက္ခရာများကို မသိသဖြင့် အဓိပ္ပာယ်ကို နားမလည်သော်လည်း ရှေးဟောင်းယဉ်ကျေးမှုအနုပညာများသည်ကား ချီးကျူးလောက်ပါပေ၏။ ပုတီးစေ့များနှင့် စူးရှသော အနံ့များထွက်နေသည့် ပတ်တီးစများသည် အလောင်း နှစ်လောင်း၏ ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ပျံ့နှံ့လျက်ရှိလေသည်။

အိဂျစ်ဘုရင်မာယာရင် ▣ ၇

ကျွန်ုပ်အမြင်အားဖြင့် အလောင်း နှစ်ခုမှာ ယောက်ျားတစ်ယောက်နှင့် မိန်းမတစ်ယောက်၏ အလောင်းဖြစ်၍ ယောက်ျားအလောင်းမှာ ဦးခေါင်းနှင့် ကိုယ်တခြားစီဖြစ်နေ၏။ ဦးခေါင်းမှာ ပြောင်နေသဖြင့် ဆံပင်ကို သေပြီးမှ ရိတ်ထားဟန်လက္ခဏာရှိလေသည်။ ရုပ်လက္ခဏာအားဖြင့် ထိုအလောင်းမှာ လူအိုတစ်ယောက်၏ အလောင်းဖြစ်ဟန်ရှိ၍ ချထားသော ရွှေပြားများကြောင့် ရုပ်ပျက်လျက်ရှိသော်လည်း သေစဉ်က ခန့်ညားတည်ကြည်ခြင်း၊ ကျက်သရေရှိခြင်းများသည် မပျက်သေးဘဲ ပေါ်လွင်လျက်ရှိသေး၏။ မိန်းမအလောင်းနှင့် တူသော ဒုတိယအလောင်းမှာ ပတ်တီးများစီးလျက်ပင် ရှိလျက် ၎င်းမှာ ထိုခေတ်အခါက အတော်ပင် ထွားကြိုင်းသော မိန်းမတစ်ယောက်ဖြစ်ရပေမည်။ ထိုအလောင်းများသည်ကား “အမိနမ်ဟတ်” နှင့် သူ၏ဇနီးအလောင်းဟု ယုံကြည်ရ၏။

အလီသည် ထောင့်တစ်ထောင့်တွင် စောင်းလျက်ရှိနေသည့် အလွန်ကြီးမားသော ခေါင်းကြီးကို ကျွန်ုပ်အား ညွှန်ပြပြီးနောက် သူတို့လူစု မဖွင့်ရသေးသော ခေါင်းမှာ ထိုခေါင်းပင်ဖြစ်ကြောင်း အင်္ဂလိပ်စကား မပီတပီနှင့် ပြောပြ၏။ သို့နှင့်ကျွန်ုပ်လည်း သွားရောက်ကြည့်ရှုရာ၊ ခေါင်းမှာ “စီဒါ” ခေါ် ထင်းရှူးသားတစ်မျိုးဖြင့် သေသပ်ချောမောစွာ ပြုလုပ်ထား၍ အရွယ်အစားမှာ အခြားခေါင်းများထက် ကြီးသည့်အပြင် ခေါင်းဖုံးပေါ်၌လည်း ရုပ်ပုံကမ္မည်း အကွေရာဟူ၍ မပါရှိချေ။

အလီ၌ ဆောက်တစ်လက်နှင့် တူတစ်လက်ပါရှိရာ ကျွန်ုပ်တို့လည်း ခေါင်းကြီးကို တည့်တည့်လှန်ပြီးလျှင် ချက်ချင်းလိုပင် စ၍ဖွင့်တော့၏။

အခြားအိဂျစ်ခေါင်းများ၌ ခေါင်းဖုံးတွင် တစ်ဖက်တစ်ချက် သပ်နှစ်ချောင်းစီ ပါလေ့ရှိသော်လည်း ယခုခေါင်းကြီးမှာမူ အဖုံးနှင့်ကိုယ် အထက်အောက် အပေါက်ကလေးများ ပြုလုပ်ကာ လျှို၍အံကျသွင်းထားသည့် သပ်လေးချောင်းပါရှိသဖြင့် အထူးသဖြင့် လုံခြုံစွာပြုလုပ်ထားကြောင်း ထင်ရှား၏။ ပျဉ်ချပ်မှာ ဒု သုံးလက်မခန့်ထူ၍ အဖုံးပွင့်လျှင်ပွင့်ချင်း အတွင်းမှ စူးရှသော အနံ့ထွက်သည့် အမှုန့်များဖြင့် အလောင်းကို ဖုံးအုပ်ထားခြင်းသည်လည်း ဓလေ့ထုံးစံ မဟုတ်ဘဲ အဆန်းပင်ဖြစ်လေသည်။

ဆေးမှုန့်များကို ထုတ်ပြီးနောက် အလောင်းပေါ်လာသောအခါ အလီပင်လျှင် အံ့သြလျက်ရှိလေ၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ရှေးထုံးစံအရ အိဂျစ်မှ အခြားဆေးစိမ့်အလောင်းများမှာ သစ်သားရုပ်များကဲ့သို့ တောင့်တင်းကျနစွာ ပက်လက်လှန်၍ ခေါင်းသွင်းလေ့ရှိကြသော်လည်း ထိုအလောင်းမှာမူ စောင်းလျက် ရှိနေသည့်ပြင် ပတ်တီးများစီးထားလျက်နှင့်ပင် ဒူးနေရာများ၌

၈ □ ဒဂုန်ရွှေမျှား

ခပ်ကွေးကွေး ရှိနေ၏။ “တိုလီမီ” ခေတ်မှ ထုံးစံအတိုင်းမျက်နှာတွင် ချထားသော ရွှေမှာလည်း ပေါင်းထုပ်(ဦးခေါင်းအုပ်) အောက်တွင် မပြေမပြစ် အဖုအထစ်များ ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။

ထိုအခါ အလီက “ဆရာကြီး ကြည့်စမ်း၊ သိပ်ဆန်းတဲ့ အလောင်းပဲ၊ မသေခင် ခေါင်းသွင်းထားခဲ့တာများ ဖြစ်နေရောလား” ဟု ပြောသဖြင့်၊ ကျွန်ုပ်က “မဖြစ်နိုင်တာ အလီရယ်၊ မသေခင် ခေါင်းသွင်းတယ်လို့ ဘယ်မှာ ကြားဖူးသလဲ” ဟု ပြောလိုက်ရ၏။

သို့နှင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် အလောင်းကို ခေါင်းထဲမှ မ၍ ထုတ်သော အခါ ဆေးမှုန့်များမှ အလွန်စူးရှသောအနံ့များသည် ကျွန်ုပ်တို့နှာခေါင်းထဲသို့ တိုးဝင်လာတော့၏။ ထိုအခါ ဆေးမှုန့်ထဲမှ စာခွေတစ်ခုကို တွေ့ရလေရာ ၎င်းမှာ အလောင်းကို စီးနှောင်ထားသော ပတ်တီးစမျိုးနှင့် တော်စွာလျော်စွာ ရစ်ပတ်ထားပြီးလျှင် ခေါင်းအဖုံးပိတ်သူများသည် မပိတ်မီဖြစ်သလို ပစ်ချထားခဲ့ဟန်တူ၏။ (ထိုပေစာထုပ်သည်ကား မပြီးပြတ်သေးသော ယခုရေးသားမည့် ရာဇဝင်တတိယပိုင်း ဖြစ်လေသည်။)

ထို့နောက် အလောင်းမှ ပတ်တီးများကို ဖြေကြရာ အလောင်းမှာ ထူထဲမာကြောသော ပတ်တီးအပြားကြီးများဖြင့် ခပ်ကြမ်းကြမ်း ရစ်ပတ်ထားပြီးလျှင် အချို့နေရာများတွင် အဖုအထုံးများပင် ဖြစ်နေသဖြင့် အလောင်းပြင်သူများသည် ခဲခဲယဉ်းယဉ်းနှင့် ကတိုက်ကရိုက်လုပ်ကိုင်ခဲ့ကြောင်း ထင်ရှားလေသည်။ ဦးခေါင်းမှ ပတ်တီးများကို ဖြေရာတွင် ဦးခေါင်းပေါ်တွင် အဖုကြီးဖြစ်နေသောနေရာမှ ဒုတိယစာခွေကို တွေ့ရလေသည်။ ကျွန်ုပ်တို့သည် ပတ်တီးများကို ဦးခေါင်းမှ ခြေဖျားသို့တိုင်အောင် သတိကြီးစွာဖြင့် ဖြေကြရာ အားလုံးဖြေမိသောအခါ ယောက်ျားကြီးတစ်ယောက်၏ အလောင်းပေါ်လာတော့၏။ ၎င်း၏ ကွေး၍နေသော ဒူးနှစ်ခုကြားတွင် တတိယစာခွေကို တွေ့ရပြန်လေ၏။

စာခွေများကို အလီသည် များစွာလိုချင်သော ဆန္ဒရှိသော်လည်း သင်္ချိုင်းဂူထဲသို့ မဝင်မီကပင် ဂူအတွင်းမှ ရှာဖွေတွေ့ရသော ပစ္စည်းမှန်သရွေ့ကို ကျွန်ုပ်ပိုင်ဆိုင်ရမည်ဟု သဘောတူကတိထားပြီး ဖြစ်သောကြောင့် ကျွန်ုပ်လည်း စာခွေများကို အိတ်ထဲတွင် ထည့်ယူသိမ်းဆည်းထားလိုက်လေ၏။

အလောင်းမှ ဆံပင်များသည် အချို့နေရာ၌ ဖြူလျက်ရှိသော်လည်း လူရွယ်တစ်ယောက်၏ အလောင်းဖြစ်၍ အချိုးအစားကျသော ကိုယ်ကာယ၊ ခွန်အားဗလကြီးမား၍ ထွားကြိုင်းသော ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်၊ အလွန်ကျယ်ပြန့်သော ရင်အုပ်ရှိသည့် အလောင်းပင်တည်း။ အီဂျစ်လူမျိုးတို့ ထုံးစံအတိုင်း အလောင်းကို ခြောက်သွေ့အောင် လုပ်ထားခြင်းမရှိ၊ လက်ဝဲဘက်နံစောင်းကို

အီဂျစ်ဘုရင်မာယာရှင် □ ၉

ခွဲစိတ်ချုပ်လုပ်ထားခြင်းလည်း မရှိ၊ ဆေးရည်ထဲတွင်လည်း ရက်ပေါင်း ၇၀ စိမ့်ထားပုံမရပေ။ သို့ဖြစ်၍ အလောင်းမှာ များစွာ ရုပ်မပျက်လှဘဲ ရှိနေ၏။

စက္ကန့်အနည်းငယ် အတွင်း၌ပင် ပြင်ပလေတိုက်ခတ်ခြင်း ခံရသဖြင့် အလောင်းသည် ရှုံ့တွဲတွဲနဲ့လိမ်၍လာပြီးလျှင် ၄-၅ မိနစ်ခန့် ကြာသောအခါ၊ အလောင်းတစ်ခုလုံးမှာ တစ်စုံတစ်ရာ မကျန်ရစ်တော့ဘဲ၊ ဆံပင် ဦးခေါင်းခွံနှင့် အရိုးစုသာ ကျန်ရစ်တော့၏။ လက်ဝဲလက်ယာ ကောင်းစွာ မမှတ်မိခဲ့သော်လည်း ညှို့သကျည်းရိုးတစ်ခုမှာ ကျိုးနေပြီးလျှင် အခြားတစ်ဖက်နှင့် နှိုင်းစာက တစ်လက်မခန့် တိုနေသည်ကို တွေ့ရ၏။

ဆရာဝန်ကြီးသည် အထက်ပါအတိုင်း ရေးသားပြီးနောက်၊ နောက်ဆုံး၌ သူသည် လန်ဒန်မြို့သို့ ဤစာကို ကျွန်ုပ်ရရှိပြီး ၁၀ ရက်အတွင်း ရောက်ရှိလာမည်ဟု မျှော်လင့်ရကြောင်း၊ လူချင်းတွေ့ဆုံသောအခါမှ သင်္ချိုင်းဂူအတွင်းမှ မည်သို့တက်လာရပုံ၊ အလီနှင့် သူ၏အပေါင်းအဖော်များက ပေစာထုပ်များကို ပြန်၍ရအောင်မည်သို့ ကြိုးစားပုံ၊ ခြိမ်းခြောက်ပုံများကို ပြောပြမည့်အကြောင်းနှင့် ရေးသားပါရှိ၏။

လန်ဒန်မြို့သို့ ဆရာဝန်ကြီးရောက်လာသောအခါ တစ်နေ့တွင် ကျွန်ုပ်

+သည် ရှေးဟောင်းစာပေနှင့် ကမ္ဘာ့အက္ခရာများကို ကောင်းစွာ ကျွမ်းကျင်သည့် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတစ်ဦးထံ သွားရောက်ကာ ပေစာထုပ်များကို ပြသလေ၏။ ဆရာကြီးသည် စာခွေများကို တစ်လွှာပြီးလျှင် တစ်လွှာကျွမ်းကျင်စွာ ခွာယူပြီးလျှင် ကြည့်ရှုရာ၊ ရေးသားထားသည့် အက္ခရာများမှာ “တိုလီမီ” ခေတ်က အသုံးပြုခဲ့သော “ဒီမော့တစ်” ခေါ် အက္ခရာများဖြစ်၍ ရေးသားထားသည်မှာလည်း လူတစ်ယောက်တည်း ရေးသားထားဟန်ရှိကြောင်း ပြောပြလေသည်။

အတ္ထုပ္ပတ္တိမှာ အီဂျစ်ပြည်ကို ရှေးအခါက စိုးစံ၍ တိုင်းကြီးပြည်ကြီးတို့၏ ကံကြမ္မာကို မိမိရူပါရုံညွတ်ကွင်းဖြင့် ဖန်တီးနိုင်သော “ကလီယိုပါထရာ” ဘုရင်မနှင့်တကွ၊ သူ့လက်ထက်၌ ရှိနေခဲ့သည့် လူတစ်ယောက်၏ ရာဇဝင်အတ္ထုပ္ပတ္တိဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရှိရလေသည်။ ဆရာကြီးသည် ဤစာပေထုပ် သုံးထုပ်ကို စိတ်ပါလက်ပါ ဘာသာပြန်ဆိုလေရာ၊ ခြောက်လမျှ အချိန်ကြာခဲ့လေသည်။

သို့ဖြစ်၍ ယခုရေးသားအံ့သော ရာဇဝင် အတ္ထုပ္ပတ္တိသည်ကား ဆရာကြီး၏ ဘာသာပြန်ချက်များ ဖြစ်ပါကြောင်း။

<http://www.cherrythitsar.org>

Quality Publishing House

အီဂျစ်ဘုရင်မာယာရှင် (ကလီယိုပါထရား)

ပထမ ပေစာထုပ်
အခန်း (၁)

‘အဘူသီ’ မြို့တွင် ရှေးဦးစွာ အိပ်စက်တော်မူသော နတ်မင်းကြီး ‘အိုဆီရီ’ ကို တိုင်တည်၍ ကျွန်ုပ်သည် ကျမ်းသစ္စာ ကျိန်ဆိုပြီးလျှင် ဤစာများကို ရေးသားခဲ့ပါသည်။

တစ်ခါက အီဂျစ်ပြည်ကြီးကို စိုးမိုးအုပ်ချုပ် မင်းလုပ်ခဲ့သော ‘ဖေရိုး’ ဘုရင်ဖြစ်ခဲ့၍ ဆေးလောင်းတော် ဘိုးလောင်းတော်တို့မှ ဆင်းသက်ကာ ရှေးရိုးစဉ်ဆက် မပျက်သော မင်းမျိုး၏ မဟာဆီ၊ မဟာသွေးပါခဲ့သော၊ အီဂျစ်ပြည် နှစ်ပြည်စလုံး၏ သရဖူနှစ်ထပ်ဆောင်း ကျွန်ုပ် ‘ဟားမားကစ်’။ သဲကန္တာရ အတွင်းရှိ ရေတွင်းသို့ ချောင်းငယ်၊ မြောင်းငယ်မှ ရေများစီးဆင်းသည့်အလား ဒုက္ခ အပေါင်းတို့ စီးဆင်းရာ ‘ဟားမားကစ်’။ သစ္စာဖောက်ခြင်းခံခဲ့ရပြီးနောက် ကိုယ် တိုင်သစ္စာဖောက်ခဲ့သော ‘ဟားမားကစ်’။ လက်တွင်းသို့ ရောက်ပြီးသာ တန်ခိုးအာဏာတို့ကို စွန့်လွှတ်ဆုံးရှုံးခြင်းခံရပြီးလျှင် လူညွန့်တုံးခဲ့ရသော ကျွန်ုပ် ‘ဟားမားကစ်’ သည် အီဂျစ်ပြည် နတ်မင်းကြီးများကို အထပ်ထပ် တိုင်တည်ကာ သစ္စာဆိုပြီးလျှင် အောက်ပါအမှန် အဖြစ်အပျက်များကို ရေးသားထားခဲ့ပါအံ့။

အိဂျစ်ဘုရင်မာယာရှင် ▣ ၁၁

အသင်နတ်ကောင်း နတ်မြတ်အပေါင်းတို့သည် ကျွန်ုပ်၏သက်သေ အဖြစ်ဖြင့် တည်ပါစေသား။

ဤ ‘အဘူသီ’ မြို့တော်၌ပင် ကျွန်ုပ် ‘ဟားမားကစ်’ အား ဖွားမြင် ခဲ့၍ ကျွန်ုပ်၏ဖခင်မှာ ‘ဆက်သီ’ နတ်ကွန်းတွင် သာသနာ့ဝန်ထမ်း ဂိုဏ်းချုပ် ကြီး ဖြစ်လေသည်။ ကျွန်ုပ်ကို ဖွားမြင်သောနေ့၌ပင် အိဂျစ်ပြည်ရှင် ‘ကလီယိုပါ ထရား’ ဘုရင်မကို ဖွားမြင်လေသည်။

ကျွန်ုပ်မှာ တပင်တပန်း လုပ်ကိုင်စားသောက်ရသော ဆင်းရဲသား လယ်သမားများကို ကြည့်ရှုခြင်းဖြင့် လည်းကောင်း၊ နတ်ကွန်းအတွင်းသို့ လွတ်လပ်စွာ သွားလာဝင်ထွက်နေခြင်းဖြင့်လည်းကောင်း ကျွန်ုပ်၏ ငယ်ရွယ် သော ဘဝအချိန်ကို ကုန်လွန်စေခဲ့၏။ ကျွန်ုပ်၏ မိခင်မှာ ကျွန်ုပ် နို့စို့အရွယ် ကပင် သေဆုံးသွားရာ ကျွန်ုပ်မှာ နို့ထိန်း၏လက်ထဲတွင် ကြီးပြင်းလာခဲ့ရသူ ဖြစ်လေသည်။ ကျွန်ုပ်၏မိခင် သေဆုံးပုံနှင့် သေခါနီးတွင် နိမိတ်ဖတ်ခဲ့ပုံများ ကား အတော်ပင် ထူးဆန်း၏။

ထိုအခါ အိဂျစ်ပြည်ကြီးကို ဖြေ (ပုလွေ) ဘုရင်ခေါ် တိုလီမီ အော် လေတီ ဘုရင် အုပ်ချုပ်လျက် ရှိလေသည်။ တစ်နေ့သ၌ ကျွန်ုပ်၏မိခင်သည် ဆင်စွယ်သေတ္တာတစ်ခုထဲမှ အိဂျစ်ဘုရင်များ၏ အထိမ်းအမှတ် ဖြစ်သော မြေဆိုးရုပ်သရဖူကို ထုတ်ယူပြီးနောက်၊ ကျွန်ုပ်၏ ဦးခေါင်းပေါ်သို့ တင်ထား ၏။ ထိုအပြုအမူကို မြင်ရသူအပေါင်းတို့သည် ကျွန်ုပ်၏မိခင်အား နတ်ဖမ်းစား ၍ ရူးသွပ်သွားပြီဟု ယုံကြည်ကြကုန်၏။ ဤသို့စိတ်ဖောက်ပြားလျက်ရှိစဉ် ‘မာစီဒိုနီယန်း’ (ခေါ်မ) မင်းဆက်များ ပြတ်ချိန်ရောက်ပြီဖြစ်ကြောင်း၊ အိဂျစ် ပြည်၏ အဆောင်အယောင်ဖြစ်သော ရာဇလုံတံသည် ရှေးရိုးမင်းဆက်ဖြစ် သော မင်းမျိုးမင်းနွယ်များ လက်တွင်းသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိတော့မည့် အကြောင်း နိမိတ်ဖတ်ခဲ့၏။

ဤသို့ နိမိတ်ဖတ်ပြီးသော် နတ်ပူးလာ၍ အိပ်ရာမှ လူကောင်းတစ် ယောက်ကဲ့သို့ ဖျတ်လတ်စွာ ထပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်ပုခက် ရှိရာသို့ လာခဲ့လေ၏။ ထိုအခါက ကျွန်ုပ်မှာ ဘုရင့်သရဖူကို ဆောင်းကာ ပုခက်ထဲတွင် အိပ်ပျော် လျက် ရှိလေသည်။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်အား သုံးကြိမ်တိုင်တိုင် အရိုအသေပြုပြီး လျှင် အောက်ပါအတိုင်း ရေရွတ်လေသည်။

“မဟာဆီ မဟာသွေးပါ၍ ကျွန်ုပ်၏ ရင်နှစ်ဖြစ်သော အို သားငယ် ... သင်ကား ဖေရိုးအစစ် ဘုရင်ဖြစ်မည့် မင်းလောင်းကလေးပင် ဖြစ်တော့၏။ တိုင်းပြည်ကို သန့်စင်အောင် ပြုလုပ်ရမည့် နတ်သားကလေးပင် ဖြစ်တော့၏။ သင်သည် ဒုစရိုက်ကင်းကွာ သန့်ရှင်းစွာနေပါက အိဂျစ်ပြည်ကြီး

၁၂ □ ဒဂုန်ရွှေမျှား

ကိုရန်သူ့ လက်မှ ကင်းလွတ်စေလျက် မပျက်သော နန်းရိုးဖြင့် စိုးမိုးအုပ်ချုပ်မင်းလုပ် ရအံ့။ သင့် အစွမ်းပြရမည့်အချိန်၌ ဖောက်ပြန်စိုးရွံ့ သင်နောက်တွန့်၍ နေခဲ့လျှင် အီဂျစ်ပြည်ရှိ ရှိရှိသမျှ နတ်မင်းကြီးအပေါင်းတို့ ကျိန်စာသည့်သင့် အပေါ်သို့ ကျရောက်ပါစေသား . . .။ ‘အမင်ဘီ’ ဘုံမှ နတ်တရားသူကြီးများသည်လည်း သင့်အား မစောင့်ရှောက်ဘဲ၊ အသက်ရှင်စဉ် ဆင်းရဲဒုက္ခအပေါင်းနှင့် တွေ့ကြုံပါ စေသား။ လူအများသည် အီဂျစ်ပြည်ရှိ နတ်အပေါင်းကို သူတို့၏ အသီးသီး နတ်ကွန်းများတွင် ကိုးကွယ်ပသ၍ မတရားဖိနှိပ်သူသည် အရေးနိမ့်လျက်၊ နိုင်ငံခြားရန်သူများကို ဤမြေမှ သုတ်သင်ရှင်းလင်းပစ်ကြအံ့။ ဤကိစ္စများကို သင်သည် သင်၏ချည့်နဲ့သော အင်အားဖြင့် ပြီးမြောက်အောင် ဆောင်ရွက်ရလိမ့် အံ့ ...”

ဤကဲ့သို့ ရေရွတ်ပြီးနောက် ကျွန်ုပ်၏မိခင်သည် ကျွန်ုပ် အိပ်နေသော ပုခက်ပေါ်သို့ ကန့်လန့်လဲကျကာ အသက်ကုန်၍သွားလေသည်။ ထိုအခါမှ ကျွန်ုပ်လည်း အိပ်ရာမှ ငိုလျက် နိုးလာတော့၏။

အထက်ပါအကြောင်းအရာများကို ကျွန်ုပ် လူလားမြောက်လာသော အခါ ကျွန်ုပ် နို့ထိန်း၏မိခင် အဘွားကြီး ‘အတောင်းဝါး’ က ပြောပြသဖြင့် သိရခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ကျွန်ုပ် မိခင်အား ‘ဟေးသော(စ)’ နတ် ပူးဝင်၍ပြောသွားသော စကားများမှာ ‘တိုမီ’ ဘုရင်အား ပုန်ကန်သောစကားများဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်၏ ဖခင် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ‘အမိနမဟတ်’ သည် ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်ကာ တစ်ကိုယ်လုံး တုန်လျက်ရှိ၏။ အကယ်၍ ဤကိစ္စသည် ‘တိုမီ’ ဘုရင်နားသို့ ပေါက်ကြားသွားပါက ဖေရိုးဘုရင်သည် သူ၏စစ်သားများကို လွှတ်၍ ဘုရင်ဖြစ်မည့် မင်းလောင်းကလေးဟု နိမိတ်ဖတ်ခံရသော ကလေးအား သတ်ဖြတ်ဖျက်ဆီးပစ်မည်မှာ အမှန်ဖြစ်၏။ သို့နှင့် ကျွန်ုပ်ဖခင်သည် တံခါးများကို လုံခြုံစွာ ပိတ်ပြီးလျှင် အနီးရှိလူများအား နတ်မင်းကြီးများကို တိုင်တည်လျက် မိမိတို့ ယခုမြင်ကြားရသည့်အကြောင်းများကို မည်သူ တစ်ဦးတစ်ယောက်အားမျှ မပြောကြားစေရန် ကျမ်းသစ္စာ ဆိုစေ၏။

ထိုလူများထဲတွင် အဘွားအို ‘အတောင်းဝါး’ လည်း ပါရှိ၏။ ကျွန်ုပ် မိခင်သေဆုံးပြီးနောက် အချိန်ကာလအတန်ကြာသောအခါ မည်မျှပင် လျှို့ဝှက်ရမည့်စကား ဖြစ်စေကာမူ အခွန်ရှည်ကြာလတ်သော် လူတို့စိတ်ထဲတွင် ရိုး၍ သွားမြဲဖြစ်တတ်ရကား၊ အဘွားအို ‘အတောင်းဝါး’ သည် ထိုစကားများကို ကျွန်ုပ်၏ နို့ထိန်းသူ၏ သမီးအား၊ ကျောက်ရုပ်ထုနေသော သူ့ခင်ပွန်းထံ နံနက်စာ သွားပို့ခိုက် ပြောပြလေ၏။ မိန်းမတစ်ယောက်၏ ပါးစပ်ကို အဘယ်ကျမ်း

အိဂျစ်ဘုရင်မာယာရှင် ▣ ၁၃

ကျိန်စာမျှ ပိတ်ဆို့ခြင်းငှာ မတတ်နိုင်ပေ။ ယခု နို့တိုက်နေသော ကလေးမှာ သာမန် ကလေးတစ်ယောက် မဟုတ်ဘဲ ‘တိုလီမီ’ မင်းဆက်များကို ဖြုတ်၍ အိဂျစ်ပြည်ကြီးကို စိုးမိုးအုပ်ချုပ် မင်းလုပ်မည့်ကလေးဖြစ်ကြောင်း၊ သို့ဖြစ်၍ မင်းလောင်းကလေးအား ဂရုတစိုက် ပိုက်ထွေးယုယရန် အကြောင်းများကို လည်း ထပ်လောင်းပြောပြလေသည်။

နို့ထိန်း၏ လင်ယောက်ျားသည် ထိုသတင်းစကားများကို သူ့မိတ်ဆွေများအား တစ်ဆင့်ပြောကြားပြန်ရာ ထိုသူများမှာ ဖေရိုးဘုရင်၏ သူလျှိုများဖြစ်ကြသဖြင့် နောက်ဆုံး၌ ဖေရိုး၏ နားသို့ ပေါက်သွားတော့၏။

ထိုအခါ ဖေရိုးဘုရင်သည် သူ၏ ယုံကြည်စိတ်ချသော ကိုယ်ရံတော် တပ်သားအချို့ကို ခေါ်ပြီးလျှင် ‘နိုင်း’ မြစ်ကို လှေနှင့်ဆန်တက်၍ အဘူသီမြို့မှ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ‘အမိနမ်ဟတ်’ ၏ သားငယ်အား ဦးခေါင်းကို ဖြတ်ပြီးနောက် သူ့ထံသို့ အမြန်ယူလာရန် အမိန့်ပေးစေလွှတ်လိုက်လေ၏။ ထိုတပ်သားများကား ခေါမ၊ လူမျိုးများဖြစ်၍ နတ်နှင့် ပတ်သက်သောအရာများ ဖျက်ဆီးရန် မကြောက်ရွံ့ကြပေ။

တပ်သားများ စီးလာသော လှေသည် အဘူသီမြို့သို့လာရာ လမ်းထိပ်တည့်တည့် မြစ်တစ်ဖက်ကမ်းသို့ ရောက်သောအခါ လှေမှာ လှေဝမ်းအလွန် စောက်သည့်ပြင် ရေကျသော အချိန်လည်း ဖြစ်သဖြင့် နွံထဲတွင် နစ်၍ နေလေ၏။ ထိုအခါ မြောက်လေကလည်း အလွန်ထန်နေသဖြင့် နစ်တော့မည်ကဲ့သို့ရှိစဉ် တပ်သားများသည် ရေခပ်သူများအား လှေဖြင့်သာ၍ ကူညီရန် ဟစ်အော်ပြောဆိုလေသည်။ သို့သော် သူတို့မှာ ‘အလက်ဇန္ဒီးယား’ မြို့မှလာကြသော ခေါမလူမျိုးများဖြစ်ကြောင်း သိသည်နှင့် အိဂျစ်ပြည်သားများသည် ခေါမတို့အား မုန်းတီးနေသည်ဖြစ်၍ မည်သူမျှ မလာချေ။ တပ်သားများက မိမိတို့သည် ဘုရင့်ကိစ္စနှင့် လာရောက်ကြောင်း ပြောသဖြင့် ရေခပ်နေသူများက ကိစ္စကို မေးမြန်းရာ တပ်သားများထဲတွင် အရက်မူးနေသော တပ်ကြပ်တစ်ဦးက ခေါမဘုရင်မင်းဆက်ကိုဖြုတ်၍ ဖေရိုးဖြစ်လာလိမ့်မည်ဟု နတ်ပူး ပြောခြင်း ခံရသော ဤမြို့မှ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ‘အမိနမ်ဟတ်’ ၏ သားကလေးကို သတ်ရန် လာရောက်ကြကြောင်း လွှတ်ခနဲပြောလိုက်လေ၏။

စကားအဓိပ္ပာယ်ကို တချို့လူများ ကောင်းစွာ နားမလည်သော်လည်း ဘုရင့်အမိန့်ဖြစ်သဖြင့် မနေဝံ့ကြရတော့ဘဲ နောက်ဆုံး လှေများကိုယူ၍ သွားရောက်ကူညီကြရတော့၏။

၎င်းတို့အထဲတွင် ကျွန်ုပ်မိခင်နှင့် သားချင်းတော်စပ်သူ တူးမြောင်းလမ်းဗိုလ် တစ်ယောက်လည်း ပါလာရာ သူသည် နတ်ကွန်းမြောက်ဘက်ရှိ

၁၄ □ ဒဂုန်ရွှေမျှား

ကျွန်ုပ်တို့အိမ်သို့ ရောက်အောင် အပြေးလာခဲ့လေ၏။ အိမ်သို့ ရောက်လျှင် အဘွားကြီး ‘အတောင်ဝါး’ ကို အဆင်သင့်တွေ့၍ အကျိုးအကြောင်း ပြောပြရာ နှစ်ယောက်စလုံး အတန်ကြာအံ့အားသင့်လျက်ရှိကြ၏။ ကလေးကို ဝှက်ထား ပြန်လျှင်လည်း စစ်သားများသည် ကလေးကို မတွေ့တွေ့အောင် ရှာကြပေဦး မည်။

ထိုသူသည် ပြတင်းပေါက်မှ ကြည့်နေစဉ် ကလေးတစ်ယောက် ကစားနေသည်ကို မြင်ရသဖြင့် . . .

“အဘွားကြီး ဟိုဟာ ဘယ်သူကလေးလဲ”

“အဲဒါ ကျုပ်မြေးလေ . . . မင်းသားကလေး ဟားမားကစ်နဲ့ နို့စို့ဖက် ပေါ့၊ သူ့အမေကြောင့် ဒီဒုက္ခတွေ ကျုပ်တို့ တွေ့ရတာပဲ”

“အဖွားကြီး ခင်ဗျား ဝတ္တရား ခင်ဗျား သိတယ် မဟုတ်လား။ ဘုရား သခင်ရဲ့ အမည်တော်နဲ့ ခင်ဗျားကို ကျုပ် အမိန့်ပေးတယ်။ ကိုင်း . . . လုပ် ပေတော့”

အဘွားကြီးသည် သူ၏သွေးဖြစ်သဖြင့် တစ်ခဏမျှ တွေ့ဝေနေသေး ၏။ သို့သော် ကလေးကို ကစားရာမှ ခေါ်၍ ရေမိုးချိုးပေးပြီးလျှင် ပိုးအင်္ကျီ ကလေးကို ဝတ်ပေးပြီးနောက် ကျွန်ုပ်အိပ်သော ပုခက်ထဲတွင် ထည့်ထားလိုက် လေ၏။ ကျွန်ုပ်ကိုမူကား ပုခက်ထဲမှ ယူပြီးလျှင် အဝတ်အစားများကို ချွတ်ပြီး နောက် ကွက်လပ် ဖုံးတောထဲတွင် သဘောကျကစား၍နေစေ၏။ ကျွန်ုပ်မှာ ဤသို့လွတ်လပ်စွာ ကစားနေရသဖြင့် ဝမ်းမြောက်မိသေး၏။

ထို့နောက် အဘွားကြီးအား အမိန့်ပေးသော သူသည် ပုန်း၍ နေလေ ၏။ မကြာမီ ဘုရင့်စစ်သားများသည် မြည်းများကို စီး၍ ရောက်လာကြပြီးလျှင် အဘွားကြီးအား ဤအိမ်သည် အမိန့်မဟတ်အိမ် ဟုတ် မဟုတ်ကို မေးလေ သည်။ အဘွားကြီးသည် ဟုတ်ကြောင်းကို ပြော၍ စစ်သားများအား အိမ်ထဲ သို့ ပင့်ဖိတ်ပြီးလျှင် နို့စိမ်းများ၊ ပျားရည်များဖြင့် ဧည့်ခံလေ၏။ စစ်သားများ သည် အစားအစာများကို အဝစားသောက်ပြီးနောက် တပ်ကြပ် သင်းကွပ်အရာ ရှိက ပုခက်တွင်းတွင် အိပ်နေသော ကလေးမှာ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အမိန့်မဟတ်၏ ကလေး ဟုတ် မဟုတ်ကို မေးမြန်းရာ အဘွားကြီးက . . .

“ဟုတ်ပါတယ်။ ဒီဟာ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးရဲ့ သားကလေးပဲ . . . သူ့ပေါ့ ဗိုလ်မှူးရဲ့တစ်နေ့ အီဂျစ်ပြည်ကြီးမှာ စိုးမိုးအုပ်ချုပ်ရမယ့် ဖေရိုးဖြစ်မယ်ဆိုတာ”

အဘွားကြီး၏ စကားကို ကြား၍ စစ်သားများသည် ဟက်ဟက် ပက်ပက် ရယ်မောလျက် ရှိစဉ် စစ်သားတစ်ယောက်သည် ကလေးကို ပုခက် ထဲမှ ဆွဲယူပြီးလျှင် ဦးခေါင်းကို ဓားနှင့်တိခနဲ ဖြတ်လိုက်လေ၏။ ထို့နောက်

အိလျှစ်ဘုရင်မာယာရှင် ▣ ၁၅

တပ်ကြပ်လုပ်သူသည် ဖေရိုးဘုရင်၏ လက်စွပ်တံဆိပ်တော်ကိုပြုပြီးနောက် “ဒါဖြင့် သူ့သားဟာ ခေါင်းမပါတဲ့ ဘုရင်ဖြစ်မယ့်အကြောင်း သူ့အဖေသာ ပြောလိုက်ပါတော့ အဘွားကြီးရယ်” ဟု ပြောင်လှောင်ကာ ကလေးခေါင်းပြတ်ကို ယူ၍ အိမ်ထဲမှ ထွက်ခဲ့ကြလေ၏။ ဖုန်ထဲတွင် ကစားနေသော ကျွန်ုပ်ကို မြင်သောအခါ စစ်သားတစ်ယောက်က ကျွန်ုပ်အား လက်ညှိုးထိုးလျက် “ဟို ကောင်ကလေးကမှ ရုပ်ရည် သနားကမားရှိသေးတယ်” ဟု ပြောဆိုရာ၊ စစ်သားများလည်း အတန်ကြာ စဉ်းစားလျက် ရှိနေကြသေး၏။ သို့သော် ကံကောင်းထောက်မသဖြင့် ကျွန်ုပ်ထံ မလာဘဲ ခေါင်းပြတ်ကိုသာ တောင်းတစ်လုံး ထဲသို့ ထည့်လိုက်ပြီးနောက်၊ အမြန်ထွက်သွားကြလေသည်။

တစ်ခဏမျှ ကြာသောအခါ ကျွန်ုပ်၏ နို့ထိန်းမိန်းမနှင့်သူ့ယောက်ျားသည် ဈေးမှ ပြန်လာ၍ အကြောင်းစုံသိရသောအခါ အဘွားကြီးအား သတ်၍ ကျွန်ုပ်အားလည်း စစ်သားများလက်သို့ အပ်မည်ကြံကြသေး၏။ သို့သော် ကျွန်ုပ်ဖခင် ရောက်လာ၍ အဖြစ်အပျက်မှန်ကို သိရသောအခါ ထိုလင်မယားအား ညတွင်းချင်းပင် ဖမ်းစေပြီးလျှင် နတ်ကွန်းအတွင်း လျှို့ဝှက်သော အခန်းတစ်ခုအတွင်း ထည့်ထားလိုက်၏။ ထိုအချိန်မှစ၍ နို့ထိန်းမိန်းမနှင့် သူ့ယောက်ျားကို မည်သူမျှ မမြင်ရတော့ချေ။

ယခုစာရေးသည့် အချိန်၌ကား အပြစ်အရှိသော နို့ထိန်းမိန်းမကလေးအစား ထိုအခါက ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် အသတ်ခံခဲ့ရလျှင် ကောင်းလေစွဟု အောက်မေ့ခဲ့၏။

ထိုအခါမှစ၍ ကျွန်ုပ်ဖခင် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးသည် ဖေရိုးဘုရင် အမိန့်ဖြင့် သတ်ဖြတ်ခြင်းခံရသော သူ့သား ဟားမားကစ် မင်းသားကလေးအစား ကျွန်ုပ်ကို မွေးစားသည်ဟု ကြေညာလိုက်၏။

၁၆ □ ဒဂုန်ရွှေများ

အခန်း (၂)

ထိုအချိန်မှစ၍ ‘ပြေ’ ဘုရင် တိုလီမီသည် ကျွန်ုပ်တို့အား အနှောင့်အယှက် မပေးတော့ချေ။

နှစ်များသည် တရွေ့ရွေ့ကုန်လွန်ခဲ့၏။ ကျွန်ုပ်မှာ ငယ်ရွယ်သူဖြစ်သဖြင့်၊ အီဂျစ်ပြည်၏ ပြည်တွင်းကိစ္စများကို တစ်စုံတစ်ရာ မသိခဲ့ပေ။ အကယ်၍ သိစေကာမူ ထုတ်ဖော်ရေးသားရန်လည်း ကျွန်ုပ်၏ အလုပ်မဟုတ်။ ကျွန်ုပ်မှာ အချိန်အနည်းငယ်သာ ကျန်တော့သဖြင့် ကျွန်ုပ်၏ အကြောင်းကိုသာ ဆက်လက်ရေးသားဖော်ပြပါအံ့။

ကျွန်ုပ် ဖခင်နှင့် ဆရာများသည် ကျွန်ုပ်အား အီဂျစ်လူမျိုးတို့၏ ရှေးဟောင်းပညာများကိုလည်းကောင်း၊ နတ်များနှင့်ပတ်သက်သည့်အကြောင်းများကို သင်ကြားပေး၏။ ကျွန်ုပ်မှာ ခွန်အားဗလနှင့်ပြည့်စုံသည့်ပြင် အဆင်းအားဖြင့်လည်း လှပတင့်တယ် ရှုချင်ဖွယ် ရှိ၏။ ဆံပင်မှာ နက်မှောင်ပြီးလျှင် အသားမှာလည်း နတ်ကွန်းတန်ဆောင်းများထဲမှ ကျောက်ဖြူကဲ့သို့ ဖြူဖွေးလျက်ရှိ၏။ သို့သော် ထိုလှပသော ရုပ်အဆင်းများကား ယခုစာရေးသော အချိန်၌ ကုန်လွန်၍ သွားခဲ့လေပြီ။

‘အဘူသီ’ မြို့တွင် ကျွန်ုပ်နှင့်ပြိုင်၍ နပန်းလုံးဝန်သူမရှိ။ လုံပစ်ကြိုးကွင်းပစ် အတတ်တွင်လည်း မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ ကျွန်ုပ်နှင့် မယှဉ်ပြိုင်ဝံ့ချေ။ ကျွန်ုပ်သည် ခြင်္သေ့များကို လိုက်လံပစ်ခတ်ဖမ်းဆီးရန် ပြင်းစွာ

အိဂျစ်ဘုရင်မာယာရှင် □ ၁၇

တောင့်တလျက်ရှိရာ ကျွန်ုပ်၏ဖခင်ကြီးကမူ သဘောမတူဘဲ ရှိလေသည်။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ကျွန်ုပ်မှာ သာမန်လူတစ်ယောက် မဟုတ်ဘဲ။ ကျွန်ုပ်၏ အသက်သည် များစွာမြင့်မြတ်ထိုက်တန်သည့်အတိုင်း ပေါ့ပေါ့တန်တန် မကျင့်အပ်ကြောင်းဖြင့် အကြောင်းပြကာ တားမြစ်ခဲ့၏။ ကျွန်ုပ် အကျိုးအကြောင်း မေးမြန်းရာတွင် အဘိုးကြီးသည် မျက်မှောင်ကြုတ်လျက် အချိန်တန်သောအခါ သိရမည့်အကြောင်းပြောသဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း သူ့ရှေ့မှောက်မှ မကျေမနပ် ထွက်ခဲ့ရ၏။

အဘူသီမြို့တွင် ကျွန်ုပ်နှင့်ရွယ်တူလောက် သူငယ်တစ်ယောက်ရှိရာ သူသည် အခြားသူများ အကူအညီဖြင့် ခြင်္သေ့တစ်ကောင်ကို ဖမ်းဆီးခဲ့ဖူးရာ ထိုအချက်ကို အခွင့်အရေးယူ၍ ကြွားဝါလေ့ရှိ၏။ ထို့ပြင် သူသည် ကျွန်ုပ်၏ ခွန်အားဗလကိုလည်းကောင်း၊ ကျွန်ုပ်၏စွမ်းရည်သတ္တိကိုလည်းကောင်း၊ ကျွန်ုပ်၏ ရုပ်အဆင်းကိုလည်းကောင်း မနာလိုသဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် သူ့ရောဘာကြောင့်ကြောင်း၊ အမဲလိုက်ရာတွင်လည်း တောခွေးပေါက်စကလေးတွေ လောက်သာ လိုက်တတ်ကြောင်းများဖြင့် မဟုတ်မတရား နှိမ့်ချပြောလေ့ရှိ၏။ ထိုအချိန်၌ ကား ကျွန်ုပ်မှာ အသက် ၁၇ နှစ်ရှိပြီဖြစ်၍ လူလားမြောက်၍လာခဲ့ပေပြီ။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးရှေ့မှ ထွက်လာခဲ့ပြီးနောက် ကျွန်ုပ်သည် အခန့်သင့်ထိုသူငယ်နှင့် တွေ့ရာ သူသည် ကျွန်ုပ်အား အဘူသီမြို့နှင့် ‘စတေဒီယာ’ ၃၀ (အင်္ဂလိပ်မိုင် ၁၀မိုင်) ဝေးသော နေရာတစ်ခုသို့ သွားမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ထိုနေရာမှာ နတ်ကွန်းတစ်ခု အနီးရှိ တူးမြောင်းနံဆေးကိုင်းတောဖြစ်၍ ထိုအထဲ၌ ခြင်္သေ့တစ်ကောင် ကျက်စားလျက် ရှိသည်ကို လူအများကပြောသဖြင့် သိရကြောင်း၊ သူနှင့်အတူ လိုက်ပါက ကျွန်ုပ်၏ သတ္တိကြောင့်မကြောင့်ကို သိရမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ မလိုက်ဝံ့ကလည်း မိန်းမများထဲတွင် သွားရောက်ကာ ခေါင်းဖွီး၍ နေရစ်ခဲ့ရန်အကြောင်း မခံချိမခံသာ ပြောကြားလေသည်။

ကျွန်ုပ်မှာ ဒေါသကို ဆွပေးသကဲ့သို့ ရှိသဖြင့် ထိုနေရာ၌ပင် သူ့အား မသတ်မိစေရန် စိတ်ကို ချုပ်တည်း၍ ထားခဲ့ရ၏။ သို့နှင့် ကျွန်ုပ်လည်း အဘိုးကြီးစကားများကို မေ့လျော့ပြီးလျှင် သူနှင့်အတူ လိုက်ပါသွားလေ၏။ သူက လေးနှင့်မြားအပြင် ခါးတစ်ချောင်းကို ယူခဲ့၏။ ကျွန်ုပ်၌မူ လက်မှ လွတ်ထွက် မသွားစေရန် အရင်းတွင် ငွေဘုလုံးတပ်ထားသော လှံတစ်ချောင်းသာ ပါရှိလေသည်။ ခြင်္သေ့ရှိရာ တောစပ်သို့ ရောက်လာလျှင် တူးမြောင်းနံဆေးရှိ ရွံ့နွံများ ပေါ်တွင် ကိုင်းတောထဲသို့ ဝင်သွားသော ခြင်္သေ့ ခြေရာများကို တွေ့ရလေ၏။

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်လည်း ရှေ့မှ သွားတော့မည်ကဲ့သို့ ဟန်ပြင်လျက် ၎င်းအား . . .

၁၈ □ ဒဂုန်ရွှေမျှား

“ဟေ့ . . . အကြွားကောင် ကိုင်းတောထဲကို မင်းအရင်ဝင်မလား၊
ငါက အရင် ဝင်ရမှာလား . . . ပြောစမ်း”

“မဟုတ်ဘူး . . . မဟုတ်ဘူး။ သည်လောက်လည်း မရှူးနဲ့ဦးလေ။
ဟိုအကောင်ကြီးက မင်းအပေါ် တစ်ခါတည်း ခုန်အုပ်ပြီး တစ်ကိုယ်လုံး ဆုတ်ဖဲ့
ပစ်လိုက်လိမ့်မယ်ကွယ့် နားလည်လား၊ နေဦး မှန်လို မှန်ငြား ငါ လေးနဲ့
အရင်ပစ်ကြည့်လိုက်ဦးမယ်”

ကံကောင်းထောက်မ၍ ပေလောမသိ၊ ပစ်လိုက်သော မြားသည်
ခြင်္သေ့အား ထိမှန်သွားလေသည်။ ခြင်္သေ့ကြီးသည် လည်ပုံ၌ မြားတစ်စင်းစိုက်
လျက် လည်ဆံများ တဖွားဖွားဖြစ်ပြီးလျှင် လျှပ်စစ်၏ လျင်မြန်ခြင်းဖြင့် ကိုင်း
တောထဲမှ ခုန်ပေါက်ထွက်လာလေ၏။

“ဟေ့ကောင် မြန်မြန်ပစ်၊ သူခုန်မအုပ်ခင် မြန်မြန်ပစ်လေ”

သို့သော် လူကြွားကလေးကား သတ္တိမရှိတော့ချေ။ လေးနှင့်မြားပင်
လျှင် လက်ထဲမှ လွတ်ကျသွားခဲ့လေပြီ။ ထို့နောက် အလန့်တကြား ဟစ်အော်
ပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်၏ နောက်သို့ လှည့်၍ ပြေးလေရာ၊ ကျွန်ုပ်တစ်ယောက်တည်း
သာ ခြင်္သေ့နှင့် ရင်ဆိုင်ကျန်ရစ်ခဲ့လေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ကြောက်လန့်သော်လည်း
မပြေးဘဲ ကျရောက်မည့် ဘေးအန္တရာယ်ကို တွေးတောလျက်ရှိစဉ် ခြင်္သေ့သည်
ကျွန်ုပ်၏ အပေါ်သို့ ခုန်၍အုပ်လိုက်ရာ ကျွန်ုပ်က တိမ်းရှောင်လိုက်သဖြင့် အား
လွန်၍ ကျသွားလေ၏။ နောက်တစ်ခဏ၌ ခြင်္သေ့သည် သူငယ်၏ ကျောပေါ်သို့
ခုန်တက်ကာ ဦးခေါင်းကို လက်ကြီးတစ်ဖက်ဖြင့် ပုတ်လိုက်ရာ၊ သူငယ်၏
ဦးခေါင်းသည် ကျောက်တုံးပေါ်သို့ ပစ်ချလိုက်သော ကြက်ဥတစ်လုံးကဲ့သို့
ကြေမှု၍သွားလေ၏။

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်မှာ ယခင်ကထက် ထိတ်လန့်၍လာပြီးလျှင် မိမိ
မည်ကဲ့သို့ ပြုလုပ်လိုက်သည်ကိုမျှ မသိတော့ဘဲ လုံဖြင့် တအားထိုးလိုက်လေ
၏။ သို့သော် ‘ချက်ကောင်း’ ကို မထိသေးသဖြင့် ခြေနှစ်ချောင်းကို ထောက်၍
ရပ်ကာ ကျွန်ုပ်အား အပြီးသတ်စေရန် လက်ကြီးဖြင့် ပုတ်လေ၏။ ထိုအခါ၌
ကား ကျွန်ုပ်သည် နံဘေးသို့ လျင်မြန်စွာ တိမ်းရှောင်လိုက်ပြီးလျှင် လုံကို မြဲ
မြဲစွာ ဆုပ်ကိုင်လျက် သူ၏ လည်ပင်းရှိရာသို့ တအားကုန် ထိုးစိုက်လိုက်လေ
၏။ ခြင်္သေ့ကြီးသည် လုံကို လက်ဖြင့် လှမ်း၍ ပုတ်ရင်း နာကျင်လှသဖြင့်
ပြင်းထန်းစွာ ဟစ်အော် ဟိန်းဟောက်ကာ လူတစ်ရပ်သာသာခန့်မျှ လေထဲတွင်
နှစ်ကြိမ် ခုန်လိုက်ပြီးနောက် သေဆုံးသွားလေ၏။

သို့နှင့် ကျွန်ုပ်သည် သေသွားရှာသော ကျွန်ုပ်၏ အဖော်ကိုလည်း
ကောင်း၊ ခြင်္သေ့ကြီးကို လည်းကောင်း ငေးစိုက်ကာ တွေ့ဝေကြည့်လျက်ရှိစဉ်

အိဂျစ်ဘုရင်မာယာရှင် ▣ ၁၉

မိန်းမကြီးတစ်ယောက်သည် ကျွန်ုပ်ထံသို့ ပြေးလာသည်ကို မြင်ရလေ၏။ ၎င်းမှာ ထိုအခါက မည်သူ မည်ဝါဖြစ်သည် မသိရသော်လည်း ကျွန်ုပ်၏ အသက်ကို သူ၏ သွေးသားဖြင့် လဲလှယ်လိုက်သော ‘အတောင်ဝါး’ ဆိုသူ အဘွားကြီး ဖြစ်ကြောင်း နောင်သိရှိရလေသည်။ သူသည် ကျွန်ုပ်နှင့် ခြင်္သေ့ သတ်ပုတ်ကြပုံများ ကို အဝေးမှ ကြည့်နေခဲ့၏။ သူသည် ကျွန်ုပ်အား ‘ဟာမားကစ်’ မင်းသား ဖြစ်ကြောင်းသိသဖြင့် ‘မဟာမျိုး မဟာနွယ်ကလေး’၊ ‘မင်းလောင်းကလေး’ ‘အိဂျစ်ပြည်ကြီးကို ကယ်တင်မည့် ဖေရိုးဘုရင်ကလေး’ စသည်ဖြင့် အမျိုးမျိုး ချီးကျူးခေါ်ဝေါ်လျက် ရှိလေ၏။

ကျွန်ုပ်ကမူ အဘွားကြီးမှာ ကြောက်လန့်လွန်းသဖြင့် ရူးသွပ်သွားခြင်းပင် ဖြစ်လေသလောဟု အောက်မေ့မိ၏။ ဤနေရာသို့ မည်သည့်အတွက် လာရောက်ကြောင်းမေးရာ၊ သူက . . .

“ဒီလို မင်းလောင်းကလေးရဲ့ . . . မနေ့ညက ‘အိုင်းဆစ်’ မယ်တော်နတ်သမီးကြီးက ဒီနေ့ ဒီနေ့ရာကို ဆေးမြစ်သွားရှာပြီး ကျုပ်မြင်ရတဲ့ အတိတ်နိမိတ်တွေ မင်းလောင်းကလေးကို ပြောရမယ်လို့ အမိန့်ရှိလိုက်တယ်။ အဲဒီနိမိတ်တွေကို အခုပြောရဦးမယ်။ ဟိုခြင်္သေ့က ရောမမြို့လယ် မြို့တော်ခန်းမကြီးမှာ ဟိန်းဟောက်နေတဲ့ အကောင်ကြီးပေါ့၊ ဟို သေနေတဲ့လူက တိုလီမိဘုရင်လေ . . . နိုင်းမြစ်ဝှမ်းမှာ ရှိတဲ့ တိုင်းပြည်တစ်ပြည်လုံးကို ပေါင်းပင်လို အနံ့အပြားရောက်နေတဲ့ နိုင်ငံခြားမာဒိုစီနီယန် အဆွယ်အပွား ကလေးတစ်ခုပေါ့။ ‘မာဒိုစီနီယန်’ ဘုရင်နဲ့ သင်နဲ့ ရောမခြင်္သေ့ကြီးကို သတ်ဖို့ အတူတူသွားကြတယ်။ သို့ပေမယ့် မာဒိုစီနီယန် သွေးစုတ်က ထွက်ပြေးလေတော့၊ ရောမခြင်္သေ့က သူ့ကို ပုတ်သတ်လိုက်ရော၊ သင်ကတော့ ရောမခြင်္သေ့ကြီးကို နောက်ဆုံး သတ်ပစ်လိုက်တယ်။ အဲဒီတော့မှ ခမ်း(မ) ပြည်ကြီးလည်း တစ်ဖန် လွတ်လပ်ပြန်မှာကိုး။ အင်း . . . မင်းလောင်းကလေး တစ်ခု သတိထားဖို့က ရူပါရုံနဲ့ ဖမ်းစားတတ်တဲ့ မိန်းမတို့ရဲ့ ညွတ်ကွင်းက လွတ်ကင်းအောင် ရှောင်ဖို့ သတိပြုရမယ်။ အဲဒီလို သတိပြုနိုင်မယ်ဆိုရင် ကျုပ်ပြောတာတွေ အားလုံးမှန်မှာချည်းပဲ။ လာ . . . လာ မင်းလောင်းကလေး ရေစပ်ကို လိုက်ခဲ့ပါဦး။”

ဤသို့ ပြောပြောဆိုဆိုနှင့်ပင် မိန်းမကြီးသည် တူးမြောင်းရေစပ်သို့ ခေါ်သွားလေ၏။ ရေစပ်သို့ ရောက်လာလျှင် မိန်းမကြီးက . . .

“လူကလေးရဲ့ မျက်နှာကို ရေထဲမှာ ကြည့်လိုက်စမ်း၊ နဖူးက နဖူးကျယ်ကြီးနဲ့ သရဖူနှစ်ထပ်ဆောင်းဖို့ အံ့ကိုက်ပဲ။ မျက်လုံးကြီးတွေကလည်း ထည်ထည်ဝါဝါနဲ့၊ တကယ်ခန့်ညားတဲ့ အမူအရာ ပြနေတာပဲ။ ဖန်ဆင်းပေးလိုက်တဲ့ ‘ထား’ နတ်မင်းဟာ မင်းမြောက် တန်ဆာများနှင့်အံ့ကျအောင် ကိုယ်

၂၀ □ ဒဂုန်ရွှေမျှား

နေကိုယ်ထားကို စီမံပေးလိုက်တယ်။ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်ကဖြင့် မြင်ရတဲ့ လူအပေါင်းဟာ တစ်ခါတည်း ညွတ်ပျောင်းပြီး ကျလောက်ပါရဲ့။ အို... ဒါ ထက် လူကလေးရဲ့ ကိုယ်ပေါ်မှာ ရှိတဲ့ကုတ်ရာ ခြစ်ရာတွေကို ဟောဒီ ဆေး ရွက်လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်တွေ ထည့်ပေးလိုက်ပါဦး။ ဒီလိုဆိုရင် ခြောက်ရက် လောက်အကြာမှာ အမာရွတ်တောင် မထင်ဘဲ ပျောက်သွားလိမ့်မယ်။ ကျုပ် ရူးပေါ်ပေါ်ဖြစ်နေတာ အလကားမှတ်သလား၊ ကျုပ်အားလုံးနားလည်ပါ တယ်။ တကယ့်ကို နားလည်တယ်။ ဘယ်အရာမျိုးမဆို သူ့ကောင်းကျိုးနှင့် ဆိုးကျိုးတော့ ရှိကြတာချည်းပဲ။ လောကကြီးမှာ ရူးမှလည်း တတ်တယ်၊ တတ်မှလည်း ရူးတယ်။ ရူးတယ်ဆိုတဲ့အထဲမှာ အတတ်ပညာ အများကြီး ရှိတယ်။ အတတ် ပညာဆိုတဲ့ အထဲမှာလည်း ရူးသွတ်ခြင်းတွေ အများကြီး ရှိတယ်။ ဟီး ... ဟီး ... ဟီး၊ ဟီး ... ဟီး ... ဟီး ... ဟီး ...”

ထိုအချိန်၌ လူတစ်စုသည် ကျွန်ုပ်တို့ရှိရာသို့ လာလျက်ရှိရာ မိန်းမ ကြီးသည် ဆက်လက်၍ “ဒီဂါထာတွေနဲ့ မန်းမှုတ်ပေးတော့ ကျုပ်ဆေးတန်ဖိုး ကြီးလာတာပေါ့ လူကလေးရဲ့ အောင်မယ် ... ရှင်တို့က ဘာကြည့်နေတာလဲ၊ ဂါထာ မန္တရားထက် ကောင်းတာ လောကကြီးမှာ ဘာရှိသေးသလဲ။ ရှင်တို့ မယုံဘူးဆိုရင် ရှင်တို့ မိန်းမတွေ ကလေးမရနိုင်ဘူးဆိုရင် လာခဲ့၊ အိုရီဆစ် နတ်ကွန်းထဲမှာ ရှိတဲ့ ကျောက်တိုင်တွေ စေ့အောင် တစ်တိုင်စီလိုက်ခြစ်ရတာ ထက် သေချာတယ်။ ရှင်တို့ကို ကျုပ် အာမခံတယ်။ နို့ပေမယ် ဂါထာကို ဘယ်လိုရွတ်ရမယ်ဆိုတာတော့ ရှင်တို့ နားလည်ထားရမယ် ... ဟီ ... ဟီ - ဟီ ... ဟီ ... ဟီ ...”

ကျွန်ုပ်လည် မော်ကြည့်လိုက်ရာ လူအုပ်ထဲတွင် ကျွန်ုပ်တို့အား ကျီးကန်းမျက်စိဖြင့် ကြည့်နေသော ဆံပင်ဖြူဖြူနှင့် လူကြီးတစ်ယောက်ကို မြင်ရလေ၏။ ထိုလူကြီးသည် တိုလီမင်ဘုရင်၏ သူလျှိုဖြစ်ကြောင်း၊ ကျွန်ုပ် အား ပုခက်တွင်းအရွယ်က သေကြောင်း ကြံစည်ခဲ့သူ၊ သတ်ရန် အားပေးအား မြှောက်လုပ်ခဲ့သူမှာလည်း ထိုလူကြီးပင်ဖြစ်ကြောင်း၊ ထိုကြောင့်လည်း အတောင်းဝါးသည် သူ၏စကားများ လှီးလွှဲပြောလိုက်ကြောင်းများကို နောင် အခါမှ ကျွန်ုပ်သိရှိရ၏။

ထိုလူကြီးသည် အဘွားအို အတောင်းဝါးအား စိမ်းစိမ်းကြည့်လျက် “ဒီမှာ အမယ်ကြီး၊ ခင်ဗျာ ဂါထာတွေက သိပ်ဆန်းပါကလား၊ ဖေရိုး အကြောင်းတွေ၊ သရဖူနှစ်ထပ်ဆိုတာတွေ၊ ပြီးတော့ အဲဒီသရဖူဆောင်းဖို့ ကိုယ် လုံးကိုယ်ပေါက် လှအောင်ဖန်ဆင်း ပေးလိုက်တယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်းတွေလည်း ပါသလား”

အိဂျစ်ဘုရင်မာယာရှင် □ ၂၁

“ဟုတ်တယ် . . . ဟုတ်ပါတယ်။ နေပါဦး . . . ဒီလူကြီး ရူးများနေ
 ရောသလား။ လူတစ်ယောက်က ကျိန်တွယ်ပြောမယ်ဆိုရင် ဘုရင်နဲ့ တူရိယာ
 သံကို နတ်များက ထိန်းသိမ်းထားပြီး သူတို့ထံက တစ်ဆင့် ဒီတိုင်းပြည်ကြီးကို
 ပျော်ရွှင်အောင် လုပ်နိုင်တယ်။ ဒီဘုရင်အရှင် ဖေရိုးထက်ပိုကောင်းတဲ့ တိုင်
 တည်စရာ ရှိသေးသလားရှင်၊ ပြီးတော့ မာစီဒိုနီယန် ဘုရင် အလက်ဇန္ဒားရဲ့
 ကရုဏာတော်နဲ့ သူဆောင်းတဲ့ သရဖူနှစ်ထပ်ဆင့်ထက် ပိုပြီး မြင့်မြတ်တဲ့
 တိုင်တည်စရာကော ရှိသေးသလားရှင်၊ ဒါနဲ့ စကားမစပ် ရှင်တို့က နှံ့စပ်လို့
 ထီးနန်းအကြောင်း နည်းနည်းပါးပါး မေးရဦးမယ်။ စစ်သူကြီးပွန်ပေဟာ သူ
 စစ်နိုင်တုန်းက ဘုရင်ဝတ်လုံတော်ကို ဝတ်တယ်ဆိုပါကလား... ဟား ... ဟား
 စဉ်းစားပြီး ကြည့်စမ်းပါဦး၊ ဘယ်လောက်များ ခြင်္သေ့ရေခြံထားတဲ့ ခွေးကလေး
 နဲ့ တူမှာလဲလို့ ... ဪ ခြင်္သေ့အကြောင်းပြောလို့ ဒီသူငယ် သတ်လိုက်တာ
 ခြင်္သေ့ကြီး သေသွားလို့ ရှင်တို့ရွာမှာတော့ တစ်ရန် အေးသွားပြီး ဆိုပါတော့၊
 ကြည့်စမ်းပါဦး ရှင် ဘယ်လောက်ကြီးတဲ့ ခြင်္သေ့ကြီးလဲလို့၊ သွားတွေ၊ လက်
 သည်းတွေ၊ ကျုပ်တို့ကို အဘွားကြီးဆိုရင် မြင်ရုံနဲ့ သေလောက်တယ်။ ဟော
 ဟိုမှာ သူသတ်ထားတဲ့ အလောင်းကလေးတစ်ခု၊ ဪ ... လူများ အသက်
 ဟာ မမြဲဘူးနော်။ လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်နာရီလောက်ဆိုရင် ရှင်တို့ ကျုပ်တို့လို သွားလာ
 လှုပ်ရှားနေတဲ့ သတ္တဝါတစ်ဦးပဲ။ ကိုင်း ... ကိုင်း ... အခုမှဖြင့် ဒီသူငယ်
 အလောင်း ဆေးစိမ်တဲ့လူတွေဆီ ယူသွားရုံရှိတာပေါ့။ ဒီလို နေပူထဲမှာ ကြာ
 ကြာပစ်ထားရင်၊ ဖူးရောင်လာလိမ့်မယ်။ ဟီဟီဟီ ... ဟီဟီဟီ အလို ပြောရင်း
 ဆိုရင်း မှောင်တောင်လာပြီကော၊ ဟဲ့ ... လူကလေး အမေကြီးပေးတဲ့ ဆေးမြစ်
 တွေ အနာပေါ်မှာ ထည့်နော်၊ မထည့်ရင် အနာရင်းနေလိမ့်မယ်။ ဒီသူငယ်
 ကြည့်ကြစမ်း၊ ဒီသူငယ်ဟာ ကျုပ်မြေးတော့ ... ကျုပ်က ရူးပေမယ့်၊ တစ်ခု
 တလေတော့ မှတ်မိသေးတယ်။ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက သူ့သားဖေရိုးဘုရင်ရဲ့
 အသတ်ခံရတော့၊ သူ့သားနဲ့ နို့စို့ဖက် ဒီကလေးကို မွေးစားထားတယ်။ ငါ့မြေး
 က သိပ်စွမ်းတယ်။ ငါ့မြေးလုပ်ပုံကိုပုံ မြင်ရတော့၊ အဘွားသိပ်ဝမ်းသာတာပဲ”

ထိုအခါ ဆံပင်ဖြူနှင့် အဘိုးကြီးမှာ ‘အတောင်းဝါး’ က တစ်ပတ်
 ရိုက်လိုက်သည်ကို မရိပ်မိဘဲ “သိပ်စကားများတဲ့ အမယ်ကြီးပဲ၊ လျှာသွက်
 လိုက်တာလည်း လွန်လို့” ဟု ပြောကာ၊ သူ၏ တပည့်များအား သူငယ်၏
 အလောင်းကို ယူသွားရန်နှင့် ခြင်္သေ့ရေကို ဆုတ်ခွာရန် အမိန့်ပေးလိုက်လေ၏။
 ကျွန်ုပ်လည်း အံ့ဩလျက် အိမ်သို့ ပြန်ခဲ့လေသည်။

အခန်း (၃)

အိမ်သို့ ပြန်ရောက်ပြီးနောက် ကျွန်ုပ်လည်း ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးစကားကို နားမထောင်မိသဖြင့် နောင်တရမိ၏။ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးမှာ သူ၏သားအရင်း အသတ်ခံရသည့်အတွက် ကျွန်ုပ်အား အချိန်အရွယ်ရောက်သောအခါ သူ၏ ရာထူးနှင့် အမွေအနှစ်များကို ဆက်ခံစေရန် မွေးစားထားကြောင်း၊ လူများပြော သည့်အတိုင်း ထင်မှတ်ကာ ထိုအချိန်ထိ သူသည် ကျွန်ုပ်၏ မွေးသဖခင်အရင်း ဖြစ်ကြောင်း မသိချေ။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးမှာ အလွန်ပညာဉာဏ်ကြီး၍ သိက္ခာသမာဓိနှင့်လည်း ပြည့်စုံ၏။ သူစိတ်ဆိုးသောအခါ ဖိန့်ဖိန့်တုန်အောင် ကြောက်ကြရ၍ စကားပြော သောအခါများ၌လည်း အမြော်အမြင်ကြီးသူတို့ ထုံးစံအတိုင်း အေးအေးဆေး ဆေးနှင့် စဉ်းစဉ်းစားစားပြောတတ်၏။ ကျွန်ုပ်သည် ပထမ၌ မိမိအပြစ်ကို ဖုံးထားတော့မည်ဟု အောက်မေ့မိသော်လည်း စိတ်ထဲတွင် အချိန်ကာလကြာ မြင့်စွာ တအံ့နွေးနွေး ရှိနေမည့်အစား သူထံသို့ သွား၍ အပြစ်ကို ထုတ်ဖော် ပြောဆိုပြီးလျှင် သူပေးသော အပြစ်ဒဏ်ကို ခံတော့မည်ဟု နောက်ဆုံး ဆုံး ဖြတ်လိုက်၏။

သို့နှင့် ကျွန်ုပ်လည်း သွေးများစွန်းပေလျက် ရှိသေးသော လှံကိုကိုင် ကာ ရင်ဘတ်တွင်လည်း ခြင်္သေ့ကုတ်ခြစ်ထားသည့် ရဲရဲနီလျက်ရှိသော အနာ များဖြင့် နတ်ကွန်း၏ အပြင်ခန်းများကို ဖြတ်ကာ သူရှိရာသို့ လာခဲ့လေ၏။

အိလွန်ဘုရင်မာယာရှင် ▣ ၂၃

အလွန်ကျယ်ပြန့်သော အခန်းကြီးမှ တံခါးမှာ စေ့ရုံသာစေ့၍ ထားသဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း တံခါးရှေ့မှ အသံမကြားအောင် ဖြတ်၍လာခဲ့ပြီးလျှင် ခန်းဆီး တစ်ခုကို ဖယ်၍ ဝင်ခဲ့ပြီးနောက် အခန်းဝတွင် ရင်တဖိုဖိုနှင့် ရပ်နေမိလေ၏။

ထိုအချိန်မှာ မှောင်၍ နေပြီဖြစ်၍ အခန်းတွင်း၌ မီးအိမ်တစ်လုံးကို ထွန်းညှိထားရာ သစ်သားနက်တစ်မျိုးကို ဆင်စွယ်ဖြင့် မွမ်းမံပြုလုပ်ထားသော ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ထိုင်ကာ ကျောက်စားပွဲကို မှီ၍ အိပ်ပျော်နေသော ဂိုဏ်း ချုပ်ကြီးကို တွေ့မြင်ရလေ၏။

မှန်အိမ်မှ အလင်းရောင်သည် သူ၏ ဖြူဖွေးသော မုတ်ဆိတ်ပေါ်သို့ လည်းကောင်း၊ တည်ကြည်ခန့်ညား၍ ကျက်သရေရှိလှသော မျက်နှာပေါ်သို့ လည်းကောင်း၊ ခြင်္သေ့ရုပ်ခံသည့် ကုလားထိုင်မှ ဆင်စွယ်များ ပေါ်သို့ လည်းကောင်း မထင်မရှား ကျရောက်လျက်ရှိရာ အလင်းနှင့်အမှောင် ရောစပ်နေသော လဟာပြင်တွင် သူ၏ ကျယ်ဝန်းသော နဖူးပြင်ကြီးသည် လည်းကောင်း၊ ဖြူဖွေးသော မျက်ခုံးများသည် လည်းကောင်း၊ အတွင်းသို့ အတန်ငယ် ချို့ဝင်လျက် ရှိသော မျက်ကွင်းညိုများသည် လည်းကောင်း၊ အလုံးစုံခြုံ၍ ကြည့်လျှင် မင်ဟန်ဖမ်းနေသော သူ၏အချိုးအစားသည်လည်းကောင်း ထင်းထင်းကြီး ပေါ်လျက်ရှိ၏။

ကျွန်ုပ်သည် သူ၏တည်ကြည်ခန့်ညားလှသော ဥပမိရုပ်ကို ကြည့်ကာ၊ တုန်တုန်ယင်ယင် ဖြစ်၍ နေမိ၏။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် သူ၏ကိုယ်တွင် လူသာမန်တို့ထက် ထူးကဲသော ဟန်အမူအရာနှင့် ဂုဏ်သိက္ခာများ ကိန်းအောင်းလျက် ရှိနေပေသောကြောင့်တည်း။

ကျွန်ုပ် ရပ်ကြည့်နေစဉ် အဘိုးကြီးသည် မျက်လုံးများကို ဖွင့်လိုက်၏။ သို့သော် ကျွန်ုပ်ကို မကြည့်၊ ကျွန်ုပ်ဘက်သို့ ဦးခေါင်းကိုမျှ မလှည့်ပေ။ သို့နှင့်ပင် ကျွန်ုပ်အား စကားစ၍ ပြောလေသည်။

“ငါ့သား ... ဘာလို့ အဘစကားကို နားမထောင်ဘဲ၊ ခြင်္သေ့နဲ့ သွားပြီး သတ်ရတာလဲ သားရယ်”

“ဟင် ... ကျွန်တော်သွားတာ အဘ ဘယ်နှယ့်လုပ်သိသလဲ”

“ဪ ... ဘယ်နှယ့်လုပ်သိသလဲတဲ့ ... အာရုံငါးပါးက လွဲပြီးသည့် ပြင် သိနိုင်တဲ့ နည်းတွေရှိတယ် သားရဲ့၊ ငါ့သား တယ်ပြီး မိုက်သေးပါကလား၊ မင်းအဖော်ကို ခုန်အုပ်လိုက်တော့ ငါ့လိပ်ပြာက မင်းဆီကို ရောက်နေတယ်ကွယ့်။ ဒါပေမယ့် မင်းလုံနဲ့ ခြင်္သေ့ကို ထိုးလိုက်တဲ့အခါ လုံချက်လုံမသွားအောင် နတ်မင်းကြီးတွေဆီကို ငါက ဆုတောင်းပေးရတယ်။ ဒါနဲ့ ငါ့သား ဘာကြောင့် သွားရတာလဲ”

၂၄ □ ဒဂုန်ရွှေမျှား

“ဟို လူကြွားကလေးက မခံချင်အောင် ရန်စလို့ သွားမိတာပါ အဘရယ်”

“အေးလေ ... ငါ သိပါတယ်။ လူငယ်စိတ် ဆိုတာ ဒီလိုပေါ့၊ မငဲ့ကို ငါ ခွင့်လွှတ်ပါတယ်။ မင်းစိတ်ကိုမင်း နိုင် မနိုင် စမ်းကြည့်ဖို့ ဒီလူကြွားကလေးကို မင်းဆီ တမင်လွှတ်လိုက်တာပဲ။ မင်းသာ စိတ်ခိုင်ရင် မင်းကိစ္စ လမ်းဖြူးနေတာပဲ။ အခုတော့ မင်းစိတ်မခိုင်လို့ အချိန်ကို ဆိုင်းထားရတာပေါ့”

“အဘပြောတဲ့စကား ကျွန်တော် ကောင်းကောင်း နားမရှင်းပါဘူး”

“ဘယ့်နယ် ... ဒါဖြင့် တူးမြောင်းတာပေါ့မှာ အဘွားကြီး ‘အတောင်းဝါး’ ပြောတာတွေ ဘာတဲ့လဲ”

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်သည် အဘွားကြီး ‘အတောင်းဝါး’ ပြောသော စကားများကို အားလုံးပြန်ပြောလိုက်လေသည်။

“ဒီဟာတွေကို ငါ့သား ယုံသလား”

“မယုံပါဘူး အဘရယ် ... ဒီမိန်းမကြီးရူးနေတာ လူတိုင်းသိတာပဲ။ သူ့စိတ် ကတောက်ကတက်ဖြစ်တိုင်း၊ မဟုတ်တာတွေ လျှောက်ပြောတာပဲ အဘရဲ့”

အဘိုးကြီးသည် မှောင်ရိပ်၌ ရပ်နေသော ကျွန်ုပ်အား ပထမအကြိမ် လှမ်း၍ကြည့်လေသည်။

“မရူးဘူးသားရဲ့ ... ဒီမိန်းမကြီးဟာ မရူးဘူး။ သူပြောတာတွေဟာ အမှန်ချည်းပဲ။ လူကလေးဟာ မွေးစားထားတဲ့သား မဟုတ်ဘူး။ အဘရဲ့သား အရင်းပဲ၊ ငါ့သား အသက်ကို ကယ်လိုက်တဲ့ လူဟာလည်း တခြားမဟုတ်ဘူး ဒီမိန်းမကြီးပဲ။ ပါရှားလူမျိုး အောက်ချပ်(စ်)က၊ အီဂျစ်ပြည်က မောင်းထုတ်လိုက်တဲ့၊ နက်(ခ်) နက်(ဘ်)မှ ဆင်းသက်ပြီး မပျက်သော မင်းနွယ်မင်းဆက်ထဲမှာ အဘနဲ့ငါ့သား ဒီနှစ်ယောက်ပဲ ကျန်တော့တယ်။ ပထမ ပါရှားလူမျိုးတွေ ဝင်လာတယ်။ သည့်နောက် ပြန်ထွက်သွားရတော့ မာစီဒိုနီယန် (ခေါ်မခေါ် ဂရိလူမျိုး) ဝင်လာတယ်။ အဲဒီလူမျိုးတွေဟာ ငါတို့ရဲ့ သရဖူနှစ်ခုစလုံးကိုလုပြီး၊ အုပ်စိုးလာခဲ့တာ နှစ်ပေါင်း ၃၀၀ ပြည့်တော့မယ်။ အခုလည်း ‘ခန်း(စ်)’ ပြည်ကြီးလဲ ပျက်စီးလို့ နတ်ကိုးကွယ်တဲ့ ငါတို့ဘာသာ အယူဝါဒလဲ ညစ်ညမ်းနေပြီ ... ပြီးတော့ လူကလေးကို ပုခက်တွင်းမှာ သတ်ပစ်ဖို့ အမိန့်ပေးတဲ့ ဘုရင် ‘တိုလီမီနီယပ်(စ်)’ နတ်ရွာစံတာ ရက်သတ္တနှစ်ပတ် ရှိသွားပြီကွယံ ... လူကလေးငယ်စဉ်က လူကလေးရဲ့ ခေါင်းကို ဖြတ်ရအောင်၊ စစ်သားတွေကို ခေါင်းဆောင်ပြီးလိုက်လာတဲ့ ‘ပိုသီနပ်’ တို့ကလဲ ဘုရင်ကြီး နတ်ရွာစံပြီးတဲ့နောက် ဘုရင်မှာခဲ့တဲ့အတိုင်း မလုပ်ဘဲ သားတော် တော်လီမီ မင်းသားကလေး

အိဂျစ်ဘုရင်မာယာရှင် □ ၂၅

သာ နန်းတင်ထားတယ်။ ဒါကြောင့် ရုပ်အဆင်းအရာမှာ ပြိုင်ဘက်ကင်း
လောက်အောင်လှပတဲ့ သူ့အစ်မဖြစ်တဲ့ 'ကလီယိုပါထရား' မင်းသမီးမှာ ဆီး
ရီးယားပြည်ကို ထွက်ပြေးရရှာတယ်။ တစ်နေ့တော့ စစ်သားစုဆောင်းပြီး
သူ့မောင်ကို လာတိုက်မှာအမှန်ပဲ။ ကွယ်လွန်သွားတဲ့ ဘုရင်ကြီး သဘောက
တော့ မောင်နှမနှစ်ယောက်တွဲပြီး ထီးနန်းကို အုပ်ချုပ်စေချင်တယ်။ အဲဒီအထဲမှာ
ငါ့သားမှတ်ထားဦး။ ရောမဝံလိုငှက်ကြီးကလဲ အဆီတရဲရဲနေတဲ့ ငါတို့ အိဂျစ်
ပြည်ကြီးကို သုတ်ချင်လို့ သူ့လက်သည်းတွေ သွေးပြီးစောင့်နေတယ်ကွယ်။
အို ... သားရယ် ... အိဂျစ်ပြည်သူပြည်သားတွေဟာ နိုင်ငံခြား ထမ်းပိုးအောက်
မှာ နေရတာ ငြီးငွေ့လှကြပြီ ... တစ်တိုင်းတစ်ပြည်လုံးဟာ ရောမ အရိပ်ကို
ခိုလှုံနေရတဲ့ ခေါမလူမျိုးတွေရဲ့ ထမ်းပိုးအောက်မှာ ညဉ်းကြည့်ကြ ... သူတို့
အကြောင်း အတင်းပြောကြလှပြီကွယ်”

“သူတို့ရဲ့ အဖိအနှိပ်ကို ငါတို့တစ်တွေဟာ အလူးအလှိမ့်ခံနေရပြီ
မဟုတ်ပါလား သားရဲ့။ အသက်ပေါင်းများစွာ အသေခံခဲ့ကြရပြီ။ ခေါမမင်းများ
ရဲ့ အတောမသတ်တဲ့ လောကကြွက်တွင်းကြီးကို ဖြည့်တင်းဖို့၊ ငါတို့ဥစ္စာ
ပစ္စည်းတွေလဲ အဆုံးအရှုံးခံခဲ့ကြရလှပြီ။ ငါတို့ရဲ့ ဘာသာအယူကိုလဲ အထင်
မှားအောင် အမျိုးမျိုးလုပ်ကြပြီ ... သည်တော့ အိဂျစ်ပြည်ကြီးလဲ လွတ်လပ်ဖို့
ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် အော်နေပြီပေါ့။ အဲဒီလို အော်နေတာ အလကား
မဖြစ်စေရဘူး။ ဘာကြောင့် အလကားဖြစ်ရမှာလဲ။ နားထောင် ငါ့သား ...
လူကလေးဟာ လူကပေးတဲ့ ကလေးမဟုတ်ဘူး။ နတ်က ပေးတဲ့ကလေး။
နတ်မင်းကြီးတွေက ခန့်ထားဖန်ဆင်းလိုက်တဲ့အတိုင်း တိုင်းပြည်ကို လွတ်လပ်
အောင် လုပ်ပေးရမယ့်ကလေး ... သည်တော့ အဘလဲ အိုမင်းမစွမ်းရှိပြီ။ ငါ့သား
ရသင့်ရထိုက်တဲ့ ထီးမွေးနန်းမွေးနဲ့တကွ အခွင့်အရေးအားလုံး ငါ့သားကို အမွေ
ပေးလိုက်ပြီး 'အဘူး' မြို့ကနေပြီး 'အသူး' မြို့အထိ သာသနာ့ဝန်ထမ်းတွေရော၊
ဝတ်ကြောင်တွေရော အဘ ညွှန်ကြားတဲ့အတိုင်း ငါ့သား လက်အောက်မှာ
သစ္စာရှိရှိနဲ့ အမှုထမ်းကြလိမ့်မယ်။ သို့သော် အချိန်တော့ မတိုင်သေးဘူး၊ ခေတ္တ
ဆိုင်းရလိမ့်ဦးမယ်။ ငါ့သားက အင်မတန် နုပျိုစိမ်းလန်းတဲ့ သစ်ပင်ပေါက်စ
ကလေးများမျှသာ ဖြစ်လေတော့ လေပြင်းမုန်တိုင်းရဲ့ ဒဏ်ကို မခံနိုင်သေး
ဘူး။ ဒီကနေ့ ငါ့သားကို စမ်းကြည့်လိုက်တာ မပြည့်စုံသေးကြောင်း
တွေ့ရတယ်။ အဲဒီတော့ လူကလေး ဆောင်ရွက်ရမယ့် အလုပ်က အင်မတန်
ကြီးကျယ်မြင့် မြတ်တဲ့ အလုပ်ဖြစ်တဲ့အတွက် ဘယ်လောက်ပဲ မခံချင်အောင်
ရန်စသည် ဖြစ် စေ၊ မတုန်မလှုပ်သည်းခံခြင်း တရား ရှိစေရမယ်ဒါကြောင့်
ဒီဟာတွေကို ငါ့သား သဘောပေါက်အောင် လေ့လာထားရမယ်။ ငါ့သားရဲ့

၂၆ □ ဒဂုန်ရွှေများ

ဆောင်ရွက်မှုအောင်မြင်ရင်၊ ကျက်သရေ မင်္ဂလာအပေါင်းနဲ့ပြည့်စုံပြီးတကယ်လို့ ဆုံးရှုံးရမယ်ဆိုရင် အဘနတ်မင်းများရဲ့ကျိန်စာရော၊ အားလုံး နတ်မင်းများရဲ့ ကျိန်စာ ရော လူကလေးအပေါ် သင့်လိမ့်မယ်။ ကြပ်ကြပ်ကြီး သတိထားပါ... ငါ့သား”

အဘိုးကြီးသည် ခေတ္တရပ်နားပြီးနောက် ဦးခေါင်းကို ညွတ်ပြီးလျှင် ဆက်လက်ပြောပြန်လေသည်။

“အေးကွယ် ... ဒီအကြောင်းတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး နောက်ပြောစရာ တွေ အများကြီး ရှိသေးတယ်။ ဒီအချိန်အတွင်း ငါ့သား သင်စရာရှိတဲ့ အတတ် ပညာတွေလည်း အများကြီးလိုသေးတယ်။ ဒါနဲ့ ငါ့သား နက်ဖြန်ကျရင် နိုင်းမြစ် ကို စုန်ပြီး မင်းဖစ်(စ်)မြို့က တစ်ဆင့် ‘အင်နူး’ မြို့ကို ခရီးထွက်ရလိမ့်မယ်။ ဆိုင်ရာပေးဖို့ အဘစာတွေ ရေးပေးလိုက်မယ်။ အဲဟို ရောက်တော့မှ လူကလေး နှစ်ပေါင်း အတော်ကြာနေပြီး အဘတို့ရဲ့ ရှေးဟောင်းစာပေဘာသာရပ် အတတ် ပညာတွေကို လေ့လာသင့်ကြားရမယ်။ အဲဒီလို ‘ပိရမစ်’ တွေရဲ့ အရိပ်အာဝါသ ခိုလှုံပြီး သင်ကြားတတ်မြောက်လာတဲ့အခါ ငါ့သားလဲ မျိုးရိုးစဉ်ဆက်အတိုင်း သာသနာ့ဝန်ထမ်း ဝိုဏ်းချုပ်ကြီးတစ်ဦး ဖြစ်လာလိမ့်မယ်။ အဘတော့ အသက် မသေနေရသေးရင် ဒီဟာတွေ ဒီကပဲ စောင့်ကြည့်ရဦးမှာပဲ။ ဪ ... ဒါထက် ဒီအနားလာပြီး အဘရဲ့ နဖူးကို နမ်းလှည့်စမ်းပါ”

ကျွန်ုပ်သည် သူ့ထံသို့ တုန်တုန်ယင်ယင်နှင့် သွားရောက်၍ သူ၏ နဖူးပြင်ကို နမ်းရှုပ်ကာ “ဖခင် ကျွန်ုပ်သည် ဖခင်ပြောသည့်စကားများကို မနာ ယူဘဲ သစ္စာဖောက်ပါက ဖခင်ပြောသည့် ဘေးအန္တရာယ် အလုံးစုံကျရောက်၍ ကျွန်ုပ်အား ကျိန်စာသင့်စေသား” ဟု ကျိန်ဆိုလိုက်၏။ “ကိုင်း ... ငါ့သား သွားပေတော့၊ ပညာအဆီအနှစ်တွေရအောင် သင်ကြားဖို့ အသင့်သာပြင်ထား။ ငါ့သားကို ဘယ်လိုဘေးအန္တရာယ်မျိုးမှ မကျရောက်နိုင်အောင် ကာကွယ်ထား တယ်။ ငါ့သားရဲ့ ကိုယ်သာလျှင် ငါ့သား ရဲ့ရန်သူဖြစ်တယ်ဆိုတာ မှတ်ထားပေ တော့၊ အဘ ဒါပဲ နောက်ဆုံးပြောမယ်။ ကိုင်း ... သွားပေတော့”

ကျွန်ုပ်သည် ဖခင် ဝိုဏ်းချုပ်ကြီးထံမှ ထွက်ခဲ့ရာ အပြင်သို့ ရောက် လျှင် ညဉ့်သည် လွန်စွာ တိတ်ဆိတ်လျက် ရှိသဖြင့် နတ်များအား ပူဇော်ဝတ် ပြုရန် နှစ်ရာမျှသော လှေခါးထစ်များဖြင့် ပြဿဒိဆောင်ပေါ်သို့ တက်ခဲ့လေ၏။ ဤနေရာ၌ အုတ်ဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော ဝရံတာတံတိုင်းကိုမှီကာ ကြည်လင် သော ကောင်းကင်သို့ မျှော်ကြည့်မိ၏။ အာရေဗျ တောင်တန်းပေါ်တွင် မေးတင် လျက်ရှိသော လမင်း၏ အေးမြသော ရောင်ခြည်များသည် ကျွန်ုပ်ရပ်နေသော ပြဿဒိနှင့်တကွ နတ်ရုပ်တုများပေါ်သို့ လည်းကောင်း၊ လယ်ကွင်းပေါ်သို့ လည်းကောင်း၊ ကျရောက်လျက်ရှိရာ ခမ်း(မ) ပြည်ကြီး၏ ဖခင်ဖြစ်သော

အိလျှစ်ဘုရင်မာယာရင် ▣ ၂၇

နိုင်မြစ်စီးဆင်းရာ မြစ်ဝှမ်းတစ်လျှောက်ပေါ်သို့ ငွေသားရောင် တောက်စေပြီး လျှင် အဝေး၌မှုန်မွှားစွာ တဖြည်းဖြည်း ပျောက်ကွယ်၍သွားလေ၏။

ထိုလရောင် ထိုးလျက်ရှိသော တိုင်းပြည်ကြီးများကား ကျွန်ုပ်အုပ်စိုး ရမည့် တိုင်းပြည်ကြီးပေတည်း။ ကျွန်ုပ်သည်ကား တောလမီ မင်းဆက်ကို ဖြုတ်၍ နိုင်ငံခြား ထမ်းပိုးအောက်မှ လွတ်မြောက်ရန် ဆောင်ရွက်ရပေမည်။ ထိုအခါ သီဘီ တောင်ကြားရှိ သင်္ချိုင်းဂူများတွင် အိပ်ပျော်လျက် ရှိနေကြကုန် သော ရှေးဘုရင်ဟောင်းတို့၏ ဝိညာဉ်များသည် ကျွန်ုပ်သွေးကြောများထဲသို့ ဝင်ရောက်လာသကဲ့သို့ အတိုင်းမသိ ပီတိသောမနဿ ဖြစ်နေမိ၏။

သို့နှင့် ကျွန်ုပ်သည် လက်နှစ်ဖက်ကို ယှက်ပြီးလျှင် “အို နတ်ကောင်း နတ်မြတ်အပေါင်းတို့၊ ကျွန်ုပ်ဆိုသော စကားကို ကြားသိတော်မူကြပါကုန် လော့၊ အကယ်၍ ကျွန်ုပ်သည် နတ်မင်းများအား၏ ရွက်ဆောင်ရန် ကိစ္စ အတွက် ရွေးချယ်ခြင်းခံရသူ အမှန်ဖြစ်ခဲ့သော် ယခုပင် အရိပ်နိမိတ်ပြတော်မူကြ ပါကုန်လော့” ဟု ဒူးထောက်ကာ ကောင်းကင်ဘုံသို့ မျှော်မှန်းဆုတောင်းမိ၏။

ထိုအချိန်၌ လမင်း၏ မျက်နှာပေါ်သို့ တိမ်တိုက်တစ်ခု ဖြတ်သန်း သွားသဖြင့် ကောင်းကင်တစ်ခုလုံး မည်းမှောင်၍ သွားလေ၏။ ဆိတ်ငြိမ်ခြင်း သည်လည်း ယခင်ကထက်ပို၍ ဆိတ်ငြိမ်လာလေရာ မည်သည့်အကြောင်း ကြောင့်ဟူ၍ မသိ ကျွန်ုပ်တစ်ကိုယ်လုံးရှိ အမွှေးအမှင်များသည် ထောင်၍လာ ကာ ဖျန်းခနဲ ကြက်သီးထ၍ သွားလေသည်။ ထိုခဏ၌ ကျွန်ုပ်၏ အနီးမှ ဤနိမိတ်ကို -

“အို ... ဟားမားကစ် သည်းခံသော တရားလက်ကိုင်ထားကာ၊ သင်၏စိတ်ကို အလိုမလိုက်ဘဲ ချုပ်တည်း၍ ထားလေလော့” ဟူသော အသံ တစ်ခုကို ကြားရ၏။ ဤသို့ အသံကြားစဉ်၌ပင် အေးစက်သော လက်တစ် ဖက်သည် ကျွန်ုပ်လက်ဆီသို့ လာ၍ထိပြီးလျှင် တစ်စုံတစ်ရာကို ကျွန်ုပ်လက် တွင်းသို့ ထည့်ထားခဲ့၏။

တိမ်တိုက်လွန်၍ သွားသဖြင့် လ ရောင်သည် ယခင်က အတိုင်းပြန် ၍ ကြည်လင်သောအခါ ကျွန်ုပ်၏ လက်ထဲတွင် ပွင့်မည့်ဆဲဆဲ ရှိနေသော ကြာဖူးကလေးကို တွေ့ရလေရာ၊ ၎င်းမှ သင်းယုံကြိုင်လှိုင်သော ရနံ့များကို လွှတ်လျက်ရှိလေ၏။

ဤသို့ ကျွန်ုပ်သည် တသင်းသင်းမွှေးကြိုင်လျက် ရှိသော ကြာဖူး ကလေးကို ကြည့်နေစဉ် ၎င်းသည် ရုတ်တရက်ပျောက်၍ သွားပြန်သဖြင့် ကျွန်ုပ် မှာ အံ့သြခြင်းမက အံ့သြမိလေ၏။

အခန်း (၄)

နောက်တစ်နေ့နံနက် အရုဏ်တက်ချိန်တွင် နတ်ကွန်းမှ သာသနာ့ ဝန်ထမ်းတစ်ယောက် ရောက်လာ၍ ကျွန်ုပ်အား ခရီးထွက်ရန် အသင့်ပြင်ဆင် ထားပါမည့် အကြောင်းနှင့် ပြောကြားလာ၏။ ကျွန်ုပ်နှင့် အတူသွားရမည့် ခရီးသည်များမှာ 'မင်းဖစ်(စ်)' မြို့မှ သာသနာ့ဝန်ထမ်းအချို့ပါဝင်၍ ၎င်းတို့ ကိစ္စမှာ ထင်ရှားသော လူတစ်ယောက်၏ အလောင်းကို အိုစီရစ်(စ်) သင်္ချိုင်း၌ မြှုပ်နှံရန် ဖြစ်လေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ဖခင်ကြီးထံမှ စာများကို လက်ခံရရှိပြီးလျှင် ဖခင်ကြီးနှင့် တကွ ချစ်ခင်သောမိတ်ဆွေ သင်္ဂဟများအား ဖက်ရမ်းနှုတ်ဆက်ပြီးနောက် လှေရှိရာ မြစ်ဆိပ်သို့ ဆင်းခဲ့၏။ လှေထွက်ခါနီး၌ အဘွားကြီး အတောင်းဝါး သည် မြစ်ဆိပ်သို့ ပြေးဆင်းလာပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်အား ဟစ်အော်နှုတ်ဆက်ကာ ဖိနပ်တစ်ဖက်ကို ကျွန်ုပ်ရှိရာသို့ ပစ်တင်ပေးလိုက်၏။ ထိုအပြုအမူမှာ ကျွန်ုပ် ခရီးထွက်ရာတွင် ဘေးအန္တရာယ် ကင်းရှင်းစေရန်၊ အထိမ်းအမှတ်ပြုခြင်းဖြစ် ကြောင်း သိရှိရလေသည်။

လှေကို ရွက်တိုက်လျက် ညဉ့်အချိန်များတွင် သင့်လျော်သော နေရာ များ၌ ဆိုင်ကပ်စခန်းချပြီးသော် ခြောက်ရက်တိတိ နိုင်းမြစ်ကို စုံဆင်းခဲ့ကြရ၏။ ကျွန်ုပ်သည် သူစိမ်းများ အကြားတွင် မမြင်ဖူးသော တောတောင်ရှုမျှော်ခင်းတို့ ကို တအံ့တဩကြည့်ရှုရင်း လိုက်ပါလာလေရာ၊ ကျွန်ုပ်နှင့်အတူပါသော ခရီး

အိလှစ်ဘုရင်မာယာရှင် □ ၂၉

သည်များကမူ ကျွန်ုပ်အပေါ်တွင် အတော်ပင် လေးစားလျက် ကျွန်ုပ်မေးသမျှ အရာကို ရှင်းလင်းဖြေဆိုကြလေသည်။ ခုနှစ်ရက်မြောက်သော နေ့တွင် တံတိုင်း အဖြူ ကာရံလျက်ရှိသော မင်းဖစ်(စ်) မြို့သို့ ရောက်ကြရာ သာသနာ့ဝန်ထမ်း များသည် ကျွန်ုပ်အား ကောင်းစွာပြုစုကြ၍ သာယာသော မြို့ကြီးမှ အဆန်း အပြား မှန်သမျှကို လိုက်လံပြသကြလေ၏။

မင်းဖစ်(စ်)မြို့သို့ ရောက်ပြီးနောက် စတုတ္ထမြောက်သောနေ့၌ ကျွန်ုပ် နှင့် ဦးကြီးတော်စပ်သူ အင်းနူးမြို့ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ‘ဆီးပါး’ ထံမှ သာသနာ့ဝန် ထမ်း တစ်စုသည် ကျွန်ုပ်အား ခေါ်ဆောင်ရန် ရောက်လာကြ၍ ကျွန်ုပ်အား မြစ်တစ်ဖက်သို့ ခေါ်သွားပြီးလျှင် ထိုနေရာမှတစ်ဖန် ကျွန်ုပ်တို့သည် မြည်းများ ကို စီး၍ ခရီးထွက်ကြလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် အကောက်အခွန် ဖိစီးနှိပ်စက်မှုကြောင့် အလွန်ဆင်းရဲ ၍ မွဲပြာကျသော ရွာသိမ်ရွာငယ်များနှင့်တကွ ‘ဟိုရင်း(မ်)ရူ’ နတ်မင်း၏ ပုံ တော်ဖြစ်သော မနုဿီဟကြီးကိုလည်းကောင်း၊ ‘အိုင်းဆစ်(စ်)’ မယ်တော်ကြီး နတ်ကွန်း ‘အိုဆီးရစ်(စ်)’ နတ်ကွန်းမှစ၍ နတ်ကွန်းနတ်ဗိမာန် အဆောက်အအုံ ကြီးများကိုလည်းကောင်း ဖြတ်၍သွားရ၏။ ထိုအခါမှ ကျွန်ုပ်တို့ မျိုးရိုးစဉ် ဆက်တို့၏ ကြီးကျယ်ခမ်းနားမှုများကို ပထမအကြိမ် တွေ့မြင်ရပြီးလျှင် အံ့မ ခန်းသော သုံးထောင့်ပုံကို ပိရမစ်ကြီးများ၊ ကျောက်ဖြူများကို ပန်းပုထုလုပ် ထားသည့် ရှေးအနုပညာသည်တို့ လက်ရာများသည် အံ့၍ မဆုံးနိုင်အောင် ရှိချေ၏။ ထိုအခါက ပိရမစ်များတွင် သိုဝှက်ထားခဲ့သော ရှေးဟောင်းပစ္စည်း ဘဏ္ဍာရတနာ ရွှေငွေများရှိကြောင်း ကျွန်ုပ် မသိရသေးချေ။

နောက်ဆုံး၌ ကျွန်ုပ်တို့သည် အင်းနူးမြို့ကို မြင်ရတော့၏။ မင်းဖစ် (စ်)မြို့နှင့် စာလျှင် မြို့ကလေး တစ်မြို့မျှသာ ဖြစ်သော်လည်း အလွန်သာယာ သော တောင်ကုန်းကလေးပေါ်တွင် တည်ရှိလျက် မြို့၏ နောက်ဘက်တွင် ‘ရား’ ခေါ် နေဗိမာန်နတ်ကွန်း တည်ရှိလေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့သည် နတ်ကွန်း၏ အပြင်ပြသာဒ်သို့ ရောက်သောအခါ မြည်းများပေါ်မှာ ဆင်းသက်ကြလေ၏။ ဤသို့ရှိစဉ် သေးသွယ်သော ကိုယ် လုံးကိုယ်ဖန်ရှိသည့် လူတစ်ယောက်ထွက်လာ၍ “နေကြပါဦးလေ ... ကျုပ်ဟာ တခြားသူ မဟုတ်ပါဘူး။ နတ်မင်းကြီးများရဲ့ ကိုယ်စားဟောကြားသူ ဆီပါး ဆိုတာ ကျုပ်ပါပဲ” ဟု ပြောလိုက်သဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့မှာ ရပ်တန့်နေကြလေသည်။ ထိုသူမှာ မထွားကြိုင်းသော်လည်း ခန့်ညားတည်ကြည်သော လက္ခဏာရှိ၍ သူ၏ဦးပြည်းကိုရိတ်ထား၏။ သူ၏ ညိုမှောင်သောမျက်လုံးများလည်း ကောင်း ကင်မှ ကြယ်များသဖွယ်တောက်ပလျက် ရှိလေသည်။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က-

၃၀ □ ဒဂုန်ရွှေများ

“ကျွန်ုပ်သည် အဘူသီမြို့ကို ရှေးရိုးစဉ်ဆက်အတိုင်း အုပ်ချုပ်လာ တဲ့ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အမိနာမ်ဟတ်၏ သား၊ ဟားမားကစ် ဖြစ်ပါတယ်။ သင့် အတွက် ကျွန်ုပ်မှာ စာများလဲ ပါပါတယ်”

ထိုအခါ ဆီးပါးသည် သူ၏တောက်ပသော မျက်လုံးများဖြင့် ကျွန်ုပ် အား ခြေဆုံးခေါင်းဆုံးကြည့်လျက် “ဝင်ပါ ... ငါ့သား ... အခန်းထဲကို ဝင်ပါ” ဟု ကျွန်ုပ်၏လက်ကို ဆွဲကာ ဖိတ်ခေါ်လေ၏။ ကျွန်ုပ်ယူခဲ့သောစာများကို ဖတ်ပြီးနောက် ဆီးပါးသည် ကျွန်ုပ်၏လည်ပင်းကို ယုယစွာ ဖက်ထားလေ သည်။

“လူကလေးဟာ ဦးကြီးရဲ့ နှမအရင်းက မွေးတဲ့သားပဲ။ အီဂျစ်ပြည် ကြီးရဲ့ ကံကြမ္မာဟာ လူကလေးအပေါ်မှာ တည်နေတော့၊ လူကလေး ဆောင် ရွက်ရမယ့် တာဝန်ကဖြင့် ကြီးပါပေရဲ့၊ ဦးကြီးလဲ ဘယ်သူ့ကိုမှ သင်ပြမပေး ဖူးသေးတဲ့ ရှေးအခါက လျှို့ဝှက်ထားခဲ့တဲ့ ပညာတွေကို လူကလေးကို သင် ပေးရမှာပေါ့။ ဒီပညာတွေဟာ ဦးကြီးကလွဲလို့ ဘယ်သူ့မှ မတတ်ဘူးကွယ့်။ အို ... ငါ့တူကို ပြောစရာ စကားတွေ၊ သင်ပြပေးစရာ ပညာတွေ အများကြီး ရှိပါတယ်။ ဒီကနေ့တော့ ငါ့တူလဲ ခရီးပန်းလာတယ်။ အစားအသောက် တွေလဲ ငါ့တူကြီးဖို့ အသင့်ပြင်ဆင်ထားတယ်။ ရေမိုးချိုး၊ အစားအသောက် တွေ စားပြီး အနားယူချေဦး”

နောက်တစ်နေ့၌ ဦးကြီးပြောဆိုသော စကားများကို ဖော်ထုတ်ရေး သားရမည်ဆိုလျှင် အီဂျစ်ပြည်တွင် စက္ကူပင် ကျန်နိုင်စရာ အကြောင်းမရှိသော ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် မရေးတော့ဘဲ ချန်လှပ်ထားခဲ့၍ နောက်နှစ်များတွင် ဖြစ်ပျက်သည့်အကြောင်းများကိုသာ ကျော်လွှားရေးသားပါတော့အံ့။

ကျွန်ုပ်၏ဘဝဖြစ်စဉ်ကား အောက်ပါအတိုင်းဖြစ်၏။ နံနက်စောစော အိပ်ရာမှထ၍ နတ်ကွန်းများ၌ ဝတ်ပြုရခြင်း၊ နေ့အချိန်များတွင် ပညာသင်ကြား ရခြင်းဖြင့် အချိန်များကို ကုန်လွန်စေရ၏။

သင်ကြားရသော ပညာရပ်များမှာ အကြမ်းပျင်းအားဖြင့် နတ်မင်း များဖြစ်ပေါ်လာပုံ၊ ကမ္ဘာကြီးတည်လာပုံ၊ ကမ္ဘာ နှင့်တကွ နေ၊ လ၊ နက္ခတ်၊ တာရာအပေါင်းသွားလာပုံ၊ ရှေးစုန်းကဝေအတတ်များ၊ အိပ်မက်မက်ခြင်းနှင့် ဝိညာဉ်၏ သဘောတရားများ၊ အီဂျစ်ပြည်ကြီး၏ ရှေးဟောင်းရာဇဝင်နှင့်တကွ “ပီရမစ်” များ၏ လျှို့ဝှက်ချက်များကို သင်ကြားရ၏။ ထို့ပြင် ရှေးမင်းများ၏ တရားဥပဒေများ၊ ဆုံးမစကားများကို မှတ်သားရပြီးလျှင် မင်းခမ်းမင်းနား ကိစ္စများနှင့်တကွ ကမ္ဘာ့နိယာမ သဘောတရားများကိုလည်းကောင်း၊ ခေါ်မနှင့် ရောမ ဘာသာစကားများကိုလည်းကောင်း လေ့လာရလေသည်။ သို့နှင့် ငါး

အိလျစ်ဘုရင်မာယာရင် □ ၃၁

နှစ်မျှအချိန်အတွင်း ကျွန်ုပ်မှာ မည်သည့် အကုသိုလ်ဒုစရိုက်ကိုမျှ မပြုဘဲ သန့်ရှင်းစင်ကြယ်စွာ နေထိုင်ရလျက် ရှေ့တွင် တွေ့ကြုံရမည့် အရေးတော်ပုံကြီးကိုသာ စိတ်ကူးဖြင့် မျှော်မှန်းရမ်းဆကာ အချိန်များသည် တဖြည်းဖြည်း ကုန်လွန်၍လာခဲ့၏။

ဤအချိန်အတွင်း ကျွန်ုပ်သည် ဖခင်ကြီးထံမှ တစ်နှစ်လျှင် နှစ်ကြိမ် စာများကို အချိန်မှန်ရရှိခဲ့ရာ စာရတိုင်းလည်း ကျွန်ုပ်က ပြန်ကြားခဲ့၏။ သို့နှင့် တစ်နေ့ဝင် တစ်နေ့ထွက် တစ်ရက်ပြီးလျှင် တစ်ရက် ကုန်လွန်ခဲ့ရာ အချိန်ကြာလတ်သော် ပျင်းရိငြီးငွေ့လာလျက် ကျွန်ုပ်မှာ အတတ်အပညာအပေါင်းနှင့် လည်း ပြည့်စုံသူဖြစ်သည့်အတိုင်း ကမ္ဘာလောက လူ့ဘဝ၏ ကိစ္စအရပ်ရပ်တို့ကို ရင်ဆိုင်လိုသော အာသာဆန္ဒများ ပြင်းပြ၍လာတော့၏။

ကျောက်ပြားများပေါ်တွင် ဆန်းကြယ်သော အမှတ်အသားများဖြင့် ထွင်းထားသော လျှို့ဝှက်သည့် မင်းမျိုးမင်းဆက် အမှတ်အသားများကို ကျွန်ုပ် ဦးကြီးက ပြသဖြင့် ထိုမင်းဆက်မှာ အပျက်မရှိ အဖေမှ သည်သားသို့ အဆက်မပြတ်အစဉ်တစိုက် ရေးမှတ်လာသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် ကျွန်ုပ်မှာ ဘုရင်မျိုး အမှန်ဖြစ်ကြောင်း သိရ၏။ သို့သော် ဤကဲ့သို့အချိန်မျိုး၌ မင်းမျိုးမင်းသွေးပါနေခြင်းကား အဘယ်အကျိုးရှိအံ့နည်း။ အဘူသီမြို့ရှိ ပြဿဒ်ပေါ်၌ ကျွန်ုပ်၏ ဆုမွန်တောင်းခြင်းနှင့်တကွ ထိုဆုတောင်းပြည့်မည့် နိမိတ်လက္ခဏာများသည် ကျွန်ုပ်၏ စိတ်ကူးယဉ်ခြင်းမျှပင် ဖြစ်လေသလော။

တစ်နေ့သော ညဉ့်ဦးယံအချိန်၌ ကျွန်ုပ်သည် ပျင်းရိလှသည်နှင့် နတ်ကွန်းဥယျာဉ်အတွင်းရှိ သစ်ပင်အုပ်ကလေးအနီးတွင် လမ်းလျှောက်လျက်ရှိရာ၊ ကျွန်ုပ်၏ဦးကြီးနှင့် ပက်ပင်းပါ တွေ့ဆုံမိလေ၏။ ကျွန်ုပ်မျက်နှာကို တည့်တည့်ကြည့်လျက် “ငါ့တူကြီးကြည့်ရတာ မျက်နှာတယ် မကောင်းပါလား၊ ဦးကြီးပေးတဲ့ ပုစ္ဆာတွေက ခက်လို့များလားကွယ်”

“ဒါကြောင့် မဟုတ်ပါဘူး။ အမှန်ပြောရမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော် စိတ်ညစ်နေတယ် ဦးကြီးရဲ့။ ဒီနတ်ကွန်းတွေ ဗိမာန်တွေထဲ အောင်းပြီး အသုံးမချရဘဲနဲ့ ပညာကို စုဆောင်းနေရတာ ကျွန်တော်ဖြင့် ငြီးငွေ့လှပြီ”

“အို ... ငါ့တူကြီးက သိပ်ပြီး စိတ်ပျက်လွယ်တာကိုး၊ အင်းလေ ရူးတုန်းမိုက်တုန်း အရွယ်ဆိုတာ တုံးတိုက်တိုက် တိုင်တိုက်တိုက် တစ်ခါတည်း စစ်သာတိုက်ပစ်လိုက်ချင်တာပဲ ... အေးကွယ် အချိန်လဲ နီးပါပြီ၊ ငါ့တူကြီး သဘောတိုင်း သွားရပါတော့မယ် မကြာပါဘူး။”

ဦးကြီးသည် စကားပြောရပ်လိုက်ပြီးလျှင် မျက်လုံးများကို အဝတ်ဖြင့် သုတ်လေ၏။

၃၂ □ ဒဂုန်ရွှေမျှား

“ဒါနဲ့ ... ကျွန်တော် ဘယ်သွားရမှာလဲ ဦးကြီးရဲ့”

“ငါ့တူကြီး အဘူသီမြို့ကို ပထမ သွားရမယ်၊ ပြီးတော့မှ အလက် ဇနီးယားမြို့ကို သွားပြီး အဲဒီကတစ်ခါ ငါ့တူကြီးရဲ့ ဘေးလောင်းတော် ဘိုး လောင်းတော်များရဲ့ ရာဇပလ္လင်ဆီကို သွားရမယ် ...။ နားထောင် ငါ့တူ အကြောင်းက ဒီလိုဖြစ်နေတယ်ကွယ့်။ ဘုရင်ကြီး နတ်ရွာမစံခင် မှာသွားသလို မလုပ်ကြဘဲ တော်လီမီမင်းသားကလေးကို နန်းတင်လိုက်ကြတော့ ... သူ့ အစ်မတော် ‘ကလီယိုပါထရား’ ဟာ ‘ဆီးရီးယား’ ပြည်ကို ထွက်ပြေးရတဲ့ အကြောင်း သိပြီ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ သိပါပြီ”

“အခု ကလီယိုပါထရာ ဟာ စစ်သည်တော် အလုံးအရင်းနဲ့ ‘ပလူ ဆီယန်’ မှာ တပ်စွဲနေပြီတဲ့ ... အဲဒီအတောအတွင်းမှာ အင်မတန် တန်ခိုးကြီးတဲ့ ‘ဆီဇာ’ ဘုရင်ကြီး မာဆေးလီးယားစစ်မြေပြင်က ‘ပွန်ပေ’ ကို အတင်းလိုက် တိုက်ရင်း ‘အလက်ဇန္ဒီးယား’ မြို့ကို စစ်တပ်အင်အား နည်းနည်းကလေးနဲ့ ရောက်နေတယ် ... သည့်နောက် တိုလီမီ ဘုရင်ကလေးနဲ့ သူ့နမ အာစီနို မင်းသမီးကို ဖမ်းထားပြီး စစ်ဗိုလ်ချုပ် အာချီလပ်(စ်) အုပ်စိုးတဲ့ ဘုရင်ကလေး တပ်ကိုရော၊ သူတို့ချင်း စောင်နေကြတဲ့ ‘ကလီယိုပါထရား’ တပ်ကိုရော မတိုက် ဘဲ ကိုယ့်နေရပ်ကိုယ် ပြန်ကြည့်ဖို့ပြောနေသတဲ့။ ဒီအခါမှာ ‘အာချီလပ်(စ်)’ က ဆီဇာကိုတိုက်ပြီး အလက်ဇန္ဒီးယားမြို့က ဘလူချီယံ အရပ်ကို ဝိုင်းထားသတဲ့။ သည်အတိုင်းဆိုတော့ အီဂျစ်ပြည်ကြီးဘယ်သူ အုပ်စိုးမယ်ဆိုတာ ဘယ်သူမှ မပြောနိုင်သေးဘူး။ အဲသည့်လောက် တိုင်းပြည်အရေးက ရှုပ်ထွေးနေတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အဲဒီအချိန်မှာ ရုပ်ချောသလောက်၊ အင်မတန် ဉာဏ်များတဲ့ ‘ကလီ ယိုပါထရား’ မင်းသမီးက ဘယ်လိုကံစမ်းပြီး အကြံထုတ်လိုက်သလဲဆိုတာ တစ်နေ့ နေဝင်ရီသရော အချိန်မှာ စစ်စလီကျွန်းသား ‘အပေါ်လိုဒိုးရပ်(စ်)’ ဆိုတဲ့လူနဲ့ အလက်ဇန္ဒီးယား သင်္ဘောဆိပ်ကိုလာခဲ့ပြီး သူ့တပည့်က မင်းသမီး ကို ဆီးရီးယားပြည်ထွက် အင်မတန်လှပတဲ့ ကော်ဇောတွေနဲ့ ရှစ်ပတ်ပြီး၊ ဆီဇာ ဘုရင်ကြီး လက်ဆောင် ဆက်လိုက်သတဲ့ ... ငါ့တူရဲ့။ နန်းတော်ရောက်လို့ ကော်ဇောလိပ် ဖြေလိုက်တော့ ကမ္ဘာပေါ်မှာ အချောဆုံးအလှဆုံး မင်းသမီး ကလေး ထွက်လာတာပေါ့ ... ဟုတ်တယ်။ ပြီးတော့ တကယ်ချော တကယ်လှ ရုံသာ မကသေးဘူး။ ပရိယာယ်မာယာကလည်းများ၊ ဉာဏ်ပညာနဲ့လဲ ပြည့်စုံ တော့ နောက်ဆုံး ဆီဇာဘုရင်ကြီးကို အပါနှူးပါလေရော၊ ဆီဇာကြီးလည်း အသက်အရွယ်နဲ့ မလိုက်အောင် စစ်ပွဲကြီးတွေမှာ တိုက်ခိုက်အောင်မြင်ခဲ့

အိလျစ်ဘုရင်မာယာရှင် ▣ ၃၃

တဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာတွေမှ မထောက်ထားနိုင်ဘဲ ‘ကလီယိုပါထရား’ ရဲ့ ရူပါရုံ
ညွတ် ကွင်းကို ဇွတ်အတင်းဝင်တိုးရော ဆိုပါတော့ကွယ်”

“ဒါဖြင့် ဒီဘုရင်ကြီးက တဏှာရူးကြီးပေါ့ ဦးကြီးရဲ့၊ စစ်ပွဲတိုင်း
စစ်တိုက်တိုင်း နိုင်ပြီး အင်မတန် မြင့်မြတ်တယ်၊ အင်မတန် တန်ခိုးကြီးတယ်။
အင်မတန် ပညာကြီးတယ်လို့ ဦးကြီးတို့ ချီးမွမ်းနေတဲ့ ဆီဇာကြီးဟာ မိန်းမ
တစ်ယောက်ရဲ့ အနူးအနှပ်ကိုမှ မခံနိုင်ရင် ကမ္ဘာပေါ်မှာ တကယ်ကြီးကျယ်မြင့်
မြတ်တဲ့ ယောက်ျားကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား ဦးကြီး။ ပညာရှိတဲ့
ဘုရင် ရင့်မကြီးလုပ်နေပြီး မာယာများတဲ့မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ ရင်ခွင်မှာ အဆင်
အခြင်မရှိဘဲ လဲကျရတာ ကျွန်တော်ဖြင့် အသည်းနာပါရဲ့ ဦးကြီးရယ်”

ဦးကြီးသည် ကျွန်ုပ်ကို ကြည့်ကာ၊ ဦးခေါင်းကို ရမ်းလျက် ...

“ဒါလောက်လဲ စကားပြော ရှေ့လောမကြီးပါနဲ့ဦး၊ ဟာမားကစ်
သံကိုယ်ကြပ်အင်္ကျီမှာ ကွင်းအဆက်ကလေးပါတော့ ရန်သူရဲ့ ဓားဦးဟာ အဲဒီ
အကြားဝင်သွားတဲ့အခါ ဝတ်ထားတဲ့ လူဟာ ဒုက္ခရောက်သလို ယောက်ျား
များရဲ့ နှလုံးသားခံတပ်ကြီးဟာလည်း သူချက်ကောင်း မတွေ့အောင် ခိုင်ခံ့ရ
မယ်ကွယ်။ ခံတပ်မှာ ဘယ်နေရာက အင်အားအနည်းဆုံးဆိုတာ သိနိုင်တဲ့
စစ်ဗိုလ်ရဲ့ မျက်လုံးမျိုး မိန်းမများမှာရှိတယ်။ မိန်းမ ... မိန်းမ ... အင်အားချည့်နဲ့
တဲ့အမျိုးလို့ ကမ္ဘာက ပြောကြပေမယ့် ကမ္ဘာပေါ်မှာ သူ့ထက် အင်အားကောင်း
တာ မရှိဘူး။ ဘယ်အရေး ဘယ်ကိစ္စမဆို သူပဲကိုင်ပဲ။ သူဟာ သွက်လတ်
တယ်၊ ဖျတ်လတ်တယ်၊ ဇွဲလည်းကောင်းတယ်။ ပြီးတော့ သူတို့ရာဂစိတ်ဟာ
လေ ယောက်ျားများလို ထိန်းမနိုင်သိန်းမရ မဟုတ်ဘူးကွယ်။ အင်မတန် သို
သိပ်တယ်။ လိမ္မာတဲ့ မြင်းတစ်ကောင်လို စိတ်ပါရင် လိုရာခရီးရောက်အောင်
ပို့တာပဲ။ တစ်ခါတလေ စိတ်ဖောက်ပြန်မှုဖြင့် ဟေ့ ကပ်လိုကပ် ကန်လိုကန်
ပေါ့ကွယ်။ မင်းက ချစ်သွေးမွန်နေရင် သူက နမ်းလို့ ဝမှာ မဟုတ်ဘူး။ မင်းမော
နေသလား ပျင်းသလား ငြီးငွေ့သလား။ သူ့ရင်ခွင်ထဲ မင်းကို ပွေ့ပြီး အတွေ့နဲ့
ဖျော်ဖြေမယ်။ မင်း စိတ်ငယ်နေရင် အားတက်ကြွအောင် လုပ်ပေးမယ်။ နို့ပေ
မယ့် ဟာမားကစ် ဒီလိုလုပ်နေတဲ့အထဲက မင်းမသိအောင် သူ့ကိုယ်ကျိုး
အတွက် လျှို့ဝှက်ပြီး လုပ်ချင်လုပ်နေမှာပဲ။ အဲဒါကြောင့် မိန်းမဟာ ကမ္ဘာကို
ကြီးစိုးနေတာပဲ။ စစ်ဖြစ်ရတာလဲ သူ့အတွက်ကြောင့်ပဲ။ ယောက်ျားတွေ လည်း
သေသည့်အထိ ပစ္စည်းရှာကြရတာလဲ သူ့အတွက်ကြောင့်ပဲကွယ်။ ကြီးကျယ်
မြင့်မြတ်ဖို့၊ အထွတ်အထိပ်ရောက်ဖို့ ယောက်ျားတွေ ကုန်းရုန်းလုပ်နေကြတာ
လဲ သူ့စနက်ပဲကွယ်။ နို့ပေမယ့် သူကတော့ ဟိုမှာ မြင်ရတဲ့ မနုဿိဟကြီးလို
ပြုံးပြုံးပဲ။ သို့သော် သူပြုံးတဲ့ အပြုံးထဲပါတဲ့ နက်နဲမှုတွေကို ဘယ်ယောက်ျားမှ

၃၄ □ ဒဂုန်ရွှေမျှား

မသိနိုင်ဘူး ဟားမားကစ် ... အဲဒါကြောင့် မလှောင်နဲ့ဦး။ စကားပြောရှေ့လော
မကြီးနဲ့ဦးလို့ မင်းကို ဦးကြီးက ပြောတာကွယ်”

ကျွန်ုပ်သည် ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောလိုက်လေ၏။

“ဟာ ... ဦးကြီးပြောလိုက်ပုံကဖြင့် အားရပါးရရှိလိုက်တာ ဦးကြီး
ရယ်။ ဒီလိုသာဖြင့် ဦးကြီးတောင် ဒီညွတ်ကွင်းထဲက လွတ်ကင်းခဲ့ပါမလား
မပြောတတ်ဘူး။ ကျွန်တော်ဖြင့် ဒီမိန်းမဆိုတဲ့ သတ္တဝါကို မကြောက်လိုက်တာ
ဦးကြီးရယ်။ သူတို့မာယာတွေလဲ မကြောက်ဘူး။ သိလဲ မသိချင်ဘူး။ ကျွန်
တော်သာ ဆီဇာနေရာ ရောက်နေမယ်ဆိုရင် မာယာတွေ တစ်ခါတည်း ကိစ္စတုံး
သွားအောင် ကော်ဇောလိပ်ကြီးကို မြစ်ဆိပ်က ရွံ့ထဲအရောက် နန်းတော် လှေ
ကားကနေပြီး တလိမ့်ခေါက်ကွေး ကန်ချလိုက်မှာပဲ”

“တော့တော့ ... လူကလေး ... တော်တော့ အခု ပြောတဲ့အတိုင်း၊
နတ်မင်းကြီးများ စောင့်မ ပါစေလို့သာ ဆုတောင်းရတော့မှာပဲ။ အင်း ... မင်းက
ငယ်သေးတော့ သူ့အကြောင်း မသိသေးဘူးပေါ့ကွယ်။ မင်းက ဉာဏ်ပညာ
လဲ ကောင်းတယ်။ ရုပ်ဆင်း ရူပကာယနဲ့လဲ ပြည့်စုံတယ်။ စကားပြောလဲ ချို့
တယ်။ ဒါပေမယ့် မင်းပေါင်းသင်းရမယ့် လောကက မင်း မွေးကတည်းက
နေလာတဲ့ နတ်ကွန်းမဟုတ်ဘူး။ ဟားမားကစ် ရာဂကင်းဝေးတဲ့ မင့်ဝမ်းထဲက
ရေခဲတုံးကြီး အရည်ပျော်မကျအောင်သာ လုပ်ပေရော ...။ မင်း တစ်ယောက်သာ
ငါတို့ အီဂျစ်ပြည်ကြီးကို အနှောင်အဖွဲ့က လွတ်ကင်းအောင် လုပ်နိုင်မှာကွယ်။
ကိုင်းလေ ... ငါတို့ ပြောလက်စ ရာဇဝင်ကို ဆက်ကြပါဦးစို့ရဲ့။ မင်း ကြည့်စမ်း
သည့်လောက် အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စတွေထဲမှာတောင် မိန်းမဟာ ဘယ်လောက်
တွင်ကျယ်သလဲဆိုတာ၊ ဒီလိုနဲ့ ကလီယိုပါထရားရဲ့ မောင် တိုလီမီ ဘုရင်
ကလေးကို ဆီဇာက လွှတ်လိုက်တော့ သူက ဆီဇာကို ပြန်ချတာပေါ့ကွယ်။
နို့ပေမယ့် နောက်ဆုံး ဆီဇာက ပြန်တိုက်ရာမှ ထွက်ပြေးပေမယ့် မလွတ်ရှာဘူး၊
အမိခံရတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဒါနဲ့ နောက်စစ်ပြီးတဲ့ အချိန်မှာ ကလီယိုပါထရားမှာ ဆီဇာဘုရင်
ကြီးနဲ့ ‘ဆီဇာရီးရို’ ဆိုတဲ့ သားကလေးတစ်ယောက် မွေးသွားတယ်။ ဆီဇာက
လည်း တိုလီမီကို ကလီယိုပါထရားနဲ့ တိုင်းပြည် တွဲအုပ်ချုပ်ပြီး မင်းလုပ်ဖို့
ခန့်ထားခဲ့တယ်။ ကလီယိုပါထရားရဲ့ လင်ဆိုတဲ့ နာမည်ကို ယူစေခဲ့တယ်။
သည်နောက် ဆီဇာလဲ တိုလီမီရဲ့ နှမ ‘အာစီနီ’ မင်းသမီးကလေးကို သုံးပန်း
အဖြစ်နဲ့ သူ့အောင်ပွဲကျင်းပတဲ့အခါ သံကြိုးကြီးတန်းလန်းနဲ့ သူ့ရထားနောက်
ကဆွဲဖို့ ခေါ်ပြီး ရောမမြို့ကို ပြန်သွားရောကွယ် လူကလေးရဲ့။ အင်း ...

အိဂျစ်ဘုရင်မာယာရှင် □ ၃၅

ဆီဇာလဲ မရှိတော့ဘူး။ သေတော့လဲ သူရှင်တုန်းက ရက်စက်ခဲ့သလို အသေ ဆိုး သေရတယ်ကွယ်။ သို့သော် မင်းမျိုးပီပီ ရဲရဲကြီး အသေခံလိုက်သတဲ့ကွယ်။ ဒါနဲ့ ကလီယိုပါထရားဟာ ဦးကြီးကြားတဲ့အတိုင်း မှန်ရင်တော့ သူ့လင်တော် မောင် တိုလီမီကို အဆိပ်ကျွေးသတ်လိုက်သတဲ့။ အဲဒီလို လုပ်နိုင်တာလဲ ဆီဇာ မရှိတဲ့နောက် သူနဲ့ရနေတဲ့ ‘ပွန်ပီးယပ်စ်’ ဆိုတဲ့ အကောင်ကလေးရဲ့ အကူအညီ ကြောင့်လို့ ကြားရတာပဲ။ နို့ပေမယ့် လူကလေးရယ် တစ်တိုင်းတစ်ပြည်လုံးဟာ သူ့ကို သဘောမကျကြလို့ ပွက်ပွက်ဆူနေပြီကွယ်။ မြို့တိုင်း ရွာတိုင်းမှာ ခမ်း(မ်) ပြည်သူပြည်သားတွေက အိဂျစ်ပြည်ကြီးကို ကယ်တင်မယ့် လူပေါ်လာလိမ့် မယ်၊ လာတော့မယ်လို့ ပြောနေကြပြီ။ ဒါကြောင့် ငါ့တူကြီး အဘူသီမြို့ကို ပြန်ပြီး နတ်မင်းကြီးများရဲ့ နောက်ဆုံးလျှို့ဝှက်အပ်တဲ့ ကိစ္စတွေကို သင်ယူဖို့ သွား။ အဲဟိုကျမှ တကယ့် အရေးတော်ပုံကြီး စ ရမယ့် အချိန်ကို အခါပေးမယ့် လူတွေနဲ့ သွားတွေ့ရမယ်။ အဲဒီအခါမှာ တူကြီးကသာ ဦးကြီးအခု ပြောစကား တွေ မမေ့မလျော့ဘဲ၊ ခမ်း (မ်) ပြည်ကြီးကို ခေါ်မနဲ့ ရောမတို့ လက်အောက်က လွတ်အောင် ယောက်ျားကောင်းတစ်ယောက်ပီပီ ကြိုးစားပေးရော ငါ့တူကြီး”

၃၆ □ ဒဂုန်ရွှေမျှား

အခန်း (၅)

နောက်တစ်နေ့၌ ကျွန်ုပ်သည် ဦးရီးတော် ဆီးပါးအား ဖက်ရမ်း နှုတ်ဆက်ပြီးလျှင် အင်နူးမြို့မှ အဘူသီမြို့သို့ စိတ်လက်ပေါ့ပါးစွာ ထွက်ခဲ့လေ ၏။ ယခင်ရောက်လာစဉ် ကကဲ့သို့ လူငယ်တစ်ယောက် မဟုတ်တော့ဘဲ။ အီဂျစ်ပြည် ရှေးအတတ်ပညာများနှင့် ပြည့်စုံပြီးလျှင် ငါးနှစ်နှင့် တစ်လအကြာ၌ လူကြီးတစ်ယောက် အဖြစ်ဖြင့် နေရင်းဌာနသို့ ပြန်လည်ဆိုက်ရောက်ခဲ့ခြင်းဖြစ် ရာ နတ်ကွန်းပရဝဏ် အနီးသို့ ချည်းကပ်မိသောအခါ သာသနာ့ဝန်ထမ်းများ နှင့်တကွ အခြားသူများပါ ကြိုဆိုလျက်ရှိကြသည်ကို တွေ့ရလေသည်။ ၎င်းတို့ အနက် အဘွားကြီး အတောင်းဝါးလည်း ပါရှိ၏။

(အဘွားကြီး) “ဟား ... ဟား ... ဟား ကျုပ်သားကလေး အရင် ကထက်တောင် လှပြီးလာသေးတယ်။ တကယ် ထွားကြိုင်းပြီး ယောက်ျားပီသ တဲ့ လူကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်လာပြီ၊ ကြည့်ကြပါဦး၊ ရင်အုပ်ကြီးတွေများ ဘယ် လောက်ကျယ်သလဲ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်နဲ့ သူ့မျက်နှာနဲ့ သိပ်ပန်ရတာပဲ၊ ဒီလိုသားမျိုး ကျုပ်မွေးလာရလို့ ကျုပ်ဂုဏ်ယူတယ်တော့ ဟား ... ဟား ... ဟား။ ဟီ ... ဟီ ... ဟီ”

ကျွန်ုပ်မြည်းပေါ်မှ ဆင်းလာသောအခါ အဘွားကြီးသည် ကျွန်ုပ် အား ယုယစွာ ဖက်ထားလေရာ ကျွန်ုပ်လည်း အဘွားကြီးအား ညင်သာစွာ ဖယ်ရှားခဲ့ပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်ဖခင်ရှိရာ အခန်းသို့ လာခဲ့၏။

<http://www.cherrythitsar.org>

Quality Publishing House

အိလျစ်ဘုရင်မာယာရင် □ ၃၇

ကျွန်ုပ်၏ ဖခင်ကြီး အမိနစ်ဟတ်မှာ ယခင်ထိုင်နေကျဖြစ်သော စားပွဲ၌ပင် ထိုင်ကာ ယခင်ကထက် အနည်းငယ်ကျသွားသကဲ့သို့ ထင်ရသည်မှ တစ်ပါး ကျန်းမာလျက်ပင် ရှိနေသေးကြောင်း တွေ့ရသဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် သူ၏ ရှေ့တွင် ဒူးထောက်ကာ သူ၏လက်ကို နမ်းလိုက်၏။ သူကလည်း ကျွန်ုပ်အား ဆုတောင်းမေတ္တာ ပို့လေသည်။

“အဘ မျက်နှာကို မော်ကြည့်ပါဦးသားရဲ့။ သားမျက်လုံးတွေကို သေသေချာချာ ကြည့်စမ်းပါရစေဦး။”

ကျွန်ုပ်က မျက်နှာကို မော်ပေးလိုက်ရာ ဖခင်ကြီးသည် ကျွန်ုပ်အား အတန်ကြာ စိုက်ကြည့်လျက် ရှိလေ၏။

“အင်း မြင်ရပါပြီ။ ငါ့သား ဝိညာဉ်ကတော့ အင်မတန် သန့်ရှင်းတာပဲ။ ပညာကလဲ ကြီးပါပေတယ်။ ငါ့သား ဟိုကို ပို့ထားရတာ သိပ်နေရာကျတာပဲ ဟိုမှာ သင်ခဲ့ကြားခဲ့ရတာတွေ၊ နေခဲ့ထိုင်ခဲ့ရတာတွေ ပြောစမ်းပါဦး သားရယ်”

သို့နှင့် ကျွန်ုပ်သည် သူ့အား အချိန်အတော် ညဉ့်နက်သည့်တိုင် အောင် အလုံးစုံ ပြန်ပြောလျက်ရှိရာ ကျွန်ုပ်အား အချိန်မကြာမီ သာသနာ့ဘောင်သို့ သွတ်သွင်းခြင်း ခံယူရန် သတိပေးစကား ပြောကြား၏။

ထို့နောက် သုံးလအတွင်း၌ အသားများကို မစားဘဲ ရှောင်ကြည့်လျက်၊ အိုဆီးရစ်(စ) မယ်တော် နတ်သမီးကြီးတို့အား ဝတ်ပြုခြင်း၊ ဆုမွန်တောင်းခြင်းများကို နေ့စဉ်အမြဲ ပြုလုပ်ရ၏။

ဘာသာတရားကို လေ့ကျင့်ကာ ကမ္မဋ္ဌာန်း ဘာဝနာကို စီးဖြန်းအား ထုတ်ရဖန်များလတ်သော် လောကအတွင်း မကင်းနိုင်ကြသော တဏှာလောဘများပင် ကျွန်ုပ်ကိုယ်မှ စွန့်ခွာသွားပြီဟု ထင်မှတ်ရလျက် လောက၏ သာယာမှုများကို မတောင့်တမိတော့ပေ။ လောက၏ စိတ်ကို တုန်လှုပ်ချောက်ချားစေရန် မတတ်နိုင်တော့ပေ။

သို့နှင့် ကျွန်ုပ် သင်တန်းတက်ရသော လများမှာ တစ်လပြီးလျှင် တစ်လ ကုန်လွန်၍လာခဲ့ရာ တစ်ကမ္ဘာလုံးမှ ဆည်းကပ်ကိုးကွယ်ကြသော မယ်တော်နတ်သမီးကြီးထံ ကျွန်ုပ်အား အပ်နှံရန် နေ့ရက်သည်လည်း တစ်နေ့ထက် တစ်နေ့ နီးကပ်၍ လာခဲ့ပေပြီ။

နောက်ဆုံး ထိုနေ့သို့တိုင် ရောက်ခဲ့၍ ပွဲတော်ကြီးကို ခုနစ်ရက်တိုင်တိုင် ရှေးထုံးစဉ်လာအတိုင်း ကျင်းပရ၏။ အထွတ်အမြတ်ထားသော ရေအိုင်တွင် လှေများကို လွှတ်ခဲ့ကြပြီးနောက် သာသနာ့ဝန်ထမ်းများသည်လည်း နတ်ကွန်းများရှေ့တွင် မိမိတို့ကိုယ်ကို အမျိုးမျိုးအနှိပ်စက် အညှဉ်းပန်းခံကာ

၃၈ □ ဒဂုန်ရွှေများ

ဒုက္ခစရိယာ ကျင့်ပြီးလျှင် ရုပ်တုများကို ညဉ့်အချိန် လမ်းတကာတွင် လှည့်လည် ခဲ့ကြလေသည်။

ဤသို့ဖြင့် သတ္တမမြောက်သောနေ့ နေဝင်ချိန်တွင် အိုင်းဆစ် (စ်) မယ်တော်ကြီး၏ ဝမ်းနည်းခြင်းအထိမ်းအမှတ်အတွက် ဓမ္မသီချင်းများကို သီဆိုရန် လူများ စုရုံးရောက်လာကြ၏။ ကျွန်ုပ်တို့သည် နတ်ကွန်းအတွင်းမှ တိတ်ဆိတ်စွာ ထွက်ခဲ့ကြပြီးလျှင် မြို့တွင်းလမ်းမများတစ်လျှောက် စီတန်းလှည့်လည်ခဲ့ကြရာ ကျွန်ုပ်ဖခင်ကြီး အမိနမ်ဟတ်မှာ 'စီဒါ' သစ်သားတစ်မျိုးဖြင့် ပြုလုပ်၍ထားသော တောင်တူးကို လက်တွင်ကိုင်လျက်လည်းကောင်း၊ ကျွန်ုပ်မှာ ဖြူစင်သော အဝတ်များကို ဝတ်လျက်လည်းကောင်း ကျွန်ုပ်၏ နောက်၌ ကား၊ အဝတ်ဖြူ ဝတ်ထားကြသော သာသနာ့ဝန်ထမ်းများသည် နတ်မင်းများ၏ အမှတ်လက္ခဏာနှင့် အလံတော်များကို ကိုင်ဆောင်ကာ လိုက်ပါကုန်လျက် ထိုနောက်မှ နတ်လှေကို ကိုင်ဆောင်သည့် လူများနှင့် သီချင်းဆိုသူများ လိုက်ပါကြပြီးလျှင် အခြားအဝတ်နက် ဝတ်ဆင်သူများ စီတန်းလိုက်ပါကြလေသည်။ အပြင် ပြဿဒိ တံတားအောက်သို့ ရောက်ကြသောအခါ အလွန်သာယာညှင်းပျောင်းသော မိန်းမတစ်ယောက်အသံဖြင့် သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို ဆိုလိုက်ရာ လူထုက သံပြိုင်လိုက်၏။

နောက်ဆုံး သီချင်းသံ တိတ်သွားသောအခါ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးသည် အိုဆီးရစ်(စ်) နတ်ရုပ်ကို လူများရှေ့တွင် ကိုင်မြှောက်လိုက်ရာ၊ "အိုဆီးရစ်(စ်) ကျွန်ုပ်တို့ မှီခိုအားထားရာ အိုဆီးရစ်(စ်)" ဟု ဝမ်းမြောက်စွာ သံပြိုင်ဟစ်အော်ကြပြီးလျှင် အပေါ်မှ ဝတ်ထားသော အဝတ်နက်များကို ဆွဲဆုတ်ပစ်ကြရာ အောက်မှ ခံထားသော အဝတ်ဖြူများ ပေါ်လာတော့၏။ သို့နှင့် နောက်ဆုံး နတ်ပွဲပြီးဆုံး၍ သွားလေသည်။ သို့သော် ကျွန်ုပ်အတွက် အခမ်းအနားမှာ စရံမျှသာရှိသေး၏။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ထိုညဉ့်မှသာ ကျွန်ုပ်အား သာသနာ့ဘောင်သို့ သွတ်သွင်းမည် ဖြစ်သောကြောင့်တည်း။

ကျွန်ုပ်သည် နတ်ကွန်းမှ ထွက်၍ ရေမိုးချိုးပြီးလျှင် ဖြူစင်သော အဝတ်များကို ဝတ်ဆင်ကာ အခန်းတွင်းသို့ ပြန်၍ဝင်ခဲ့၏။ ယဇ်ပလ္လင်ပေါ်သို့ ထုံးစံအတိုင်း လှူဖွယ်ဝတ္ထုများကို တင်လိုက်ပြီးနောက် လက်များကို ကောင်းကင်သို့ မြှောက်ကာ ဘာဝနာ ကမ္မဋ္ဌာန်းများကို စီးဖြန်းနေရ၏။ ဤသို့ ပြုလုပ်ခြင်းမှာ ကျွန်ုပ်၏စိတ် အတွင်းဓာတ်ကို စမ်းသပ်ခြင်းခံရမည့် အချိန်တွင် ခံနိုင်ရည်ရှိစေရန် ဆုတောင်းဝတ်ပြုခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။

ဆိတ်ငြိမ်သော နတ်ကွန်းအတွင်း၌ နာရီများသည် တဖြည်းဖြည်း ကုန်လွန်ခဲ့ပြီးနောက် နောက်ဆုံးတွင် တံခါးပွင့်လာ၍ ကျွန်ုပ်၏ ဖခင်ဂိုဏ်းချုပ်

<http://www.cherrythitsar.org>

Quality Publishing House

အိလှစ်ဘုရင်မာယာရှင် □ ၃၉

ကြီးသည် သာသနာ့ဝန်ထမ်းတစ်ယောက်ကို လက်ဆွဲကာ အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာ၏။

ကျွန်ုပ်၏ ဖခင်ကြီးမှာကား လက်ထပ်ပြီးဖြစ်သဖြင့် အိုင်းဆစ်(စ်) မယ်တော်ကြီး၏ ဆန်းကြယ်သော အခန်းတွင်းသို့ မဝင်နိုင်ချေ။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်သည် သူတို့ရှေ့တွင် ရိုသေစွာ မတ်တတ်ရပ်လိုက်လေသည်။

ထိုအခါ သာသနာ့ဝန်ထမ်းသည် မီးခွက်ကို ကျွန်ုပ်မျက်နှာ ပေါ်သို့ အလင်းရောင် ကျရောက်သည့်တိုင်အောင် မြှောက်လိုက်ကာ ...

“နတ်မင်းများ ရွေးချယ်ခြင်းခံရသော အသင်မယ်တော်နတ်သမီး ကြီးနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ရန် အသင့်ရှိပြီလော”

“ကျွန်ုပ်အသင့်ရှိပါပြီ”

“စဉ်းစားဦးလော့ ... ကိစ္စကား သေးငယ်သော ကိစ္စမဟုတ်၊ ယနေ့ ည သင့်ခန္ဓာကိုယ်သည် ခေတ္တသေရမည်ဖြစ်၍ ထိုအချိန်အတွင်း သင်၏စိတ် သည် ဝိညာဉ်နှင့်ပတ်သက်သည့် အရာဝတ္ထုများကို ကြည့်ရအံ့၊ ကြောက်မက် ဖွယ်ကောင်းသော နေရာသို့ ရောက်ပြီးနောက်မှ သင်၏စိတ်ဓာတ် မသန့်ရှင်း သည်ကို တွေ့ခဲ့သော် သင်ဒုက္ခဖြစ်အံ့၊ သင့်ဝိညာဉ်သည် သင့်ခန္ဓာကိုယ်တွင်းသို့ ပြန်မဝင်ဘဲ သင့်ခန္ဓာကိုယ်လဲ ပျက်သုဉ်းအံ့”

“အသင် စဉ်းစားဦးလော့ အရာခပ်သိမ်းတွင် နတ်သမီးကြီး၏ အလို တော်ကျ ဆောင်ရွက်လုပ်ကိုင်ရန် အသင့်ရှိပြီလော။ နတ်သမီးထံ အသင်အား အပ်နှံပြီးက လူမိန်းမများကို အသင်သည် စိတ်ကူးမျှပင် မထည့်ရ သူ့ဂုဏ် ကျက်သရေအတွက်သာ လုံးပန်းဆောင်ရွက်၍ နောက်ဆုံးသေသောအခါမှသာ သေခြင်းသဘောမရှိသော သူ၏ဘဝနှင့် သင့်ဘဝပေါင်းဆုံရအံ့၊ သို့ဖြစ်၍ သင် အသင့်ရှိပြီလော”

“ကျွန်ုပ် အသင့်ရှိပါပြီ၊ ရှေ့မှသာ ကြွတော်မူပါလော့”

“ကောင်းပြီ ... အရှင်အမိန့်ဟတ်က ဤနေရာတွင် နေရစ်၍ ကျွန်ုပ် တို့နှစ်ယောက်တည်းသာ သွားကြရကုန်အံ့”

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်ဖခင်ကြီးက နောက်ဆုံး ဆုံးမ၊ စကားပြောကြားသေး ၏။

“ငါ့သား သွားပေးဦးလော့၊ သင့်စိတ်ကို ခိုင်မြဲစွာထား၍ လောကနှင့် ပတ်သက်သည့်ကိစ္စများကို အောင်မြင်စေရန် သင်ဆောင်ရွက်ဘိသကဲ့သို့ နာမ် တရားနှင့် ပတ်သက်သည့် နယ်ပယ်တွင်လည်း အောင်မြင်ရန် ကြိုးစားလော့၊ နတ်များနှင့် ရင်းနှီးမှသာ သူတို့ဘုန်းတန်ခိုး လျှို့ဝှက်ချက်များကို သိနိုင်မည် ဖြစ်၏။ သစ္စာဖောက်ဖျက်က ကြီးလေးသော အပြစ်ဒဏ်ကို သူတို့ပေးတတ်၏။

၄၀ □ ဒဂုန်ရွှေများ

သူတို့သည် ဘုန်းတန်ခိုးကြီးသလောက် အရှက်ကြီး၏ ဟာမားကစ် ဤ အချက်များကိုလည်း သင်သိလေလော့”

သတိတရားကို မည်သည့်အခါမျှ ကိုယ်နှင့်မကင်းကွာစေဘဲ၊ သင်၏စိတ်ဓာတ်ကို ကြံကြံခိုင်ခိုင် ကျောက်တိုင်ကဲ့သို့ ဖြစ်စေတော့၊ ကျွန်ုပ်ကား သင့်နောက်သို့ လိုက်ခွင့်မရသဖြင့် မလိုက်တော့ပြီ။ အသင့်ရှိက ရှေ့ကိုသာ ဆက်လက်သွားပေလော့”

ကျွန်ုပ်သည် ထိုလေးနက်သော စကားများကြောင့်၊ အတန်ကြာ စဉ်းစားကာတွေ့စေ၍ ရပ်နေမိသေး၏။ သို့သော် ကျွန်ုပ်၏ စိတ်များမှာ နတ်များ နှင့်အတူ နေလိုသောဆန္ဒများစွာရှိသည့်ပြင် မိမိကိုယ်တိုင်မှာလည်း အပြစ်ကင်း စင်လျက်၊ ကောင်းမြတ်သောကိစ္စကို ဆောင်ရွက်လိုစိတ် တစ်ခုတည်းသာ ရှိ နေရကား၊ လေးညှို့ကို အပင်ပမ်းခံကာ တင်ပြီး သူသည် မြားကိုသာ လွှတ်လို သော အာသာဆန္ဒပြင်းပြလှသကဲ့သို့၊ ကျွန်ုပ်လည်း နောက်ဆုံး၌ “သူတော် ကောင်းကြီး ရှေ့မှသာ ကြွတော်မူပါတော့။ ကျွန်ုပ်လိုက်ပါအံ့” ဟု ဆိုလိုက် လေ၏။

သို့နှင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် ရှေ့သို့တိုး၍ သွားကြလေသည်။

အခန်း (၆)

ကျွန်ုပ်တို့သည် အိုင်းဆစ်(စ်) မယ်တော်ကြီး အခန်းသို့ ငြိမ်သက်စွာ ဝင်ခဲ့ကြလေ၏။ မီးအိမ်မှ မှေးမှိန်သော အလင်းရောင်သည် နံရံများပေါ်ရှိ မယ်တော်နတ်သမီးကြီးကလေးနို့တိုက်နေသော ရုပ်ပုံများပေါ်သို့ ကျရောက်လျက် ရှိလေသည်။

သာသနာ့ဝန်ထမ်း အဘိုးကြီးသည် တံခါးကို ပိတ်ပြီးနောက် မင်းတုန်းကို ချလိုက်လေ၏။

“ထပ်မံ၍ မေးပါရစေဦး ဟားမားကစ် ... အသင့်ရှိပါ၏လော”

“ထပ်မံ၍ ဖြေပါရစေဦး အရှင် ... ကျွန်ုပ်အသင့်ရှိပါပြီ”

အဘိုးကြီးသည် နောက်ထပ် စကားမပြောတော့ဘဲ။ လက်ကို မြှောက်ကာ ဆုမွန်တောင်းပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်အား အခန်းအလည်သို့ ရောက်အောင် ခေါ်သွားပြီးနောက်၊ မီးခွက်ကို မှုတ်လိုက်လေ၏။

“ဟားမားကစ် သင့်ရှေ့သို့ ကြည့်လော့”

ဟစ်အော်ပြောဆိုလိုက်သော သူ၏အသံသည် ဆိတ်ငြိမ်သော အခန်းတစ်ခုလုံးကို ဟိန်း၍သွားစေ၏။

သူပြောသည့်အတိုင်း ရှေ့သို့ ကြည့်သော်လည်း၊ တစ်စုံတစ်ရာ မမြင်ရချေ။ သို့သော် မယ်တော်ကြီးပုံတော် အထက်ပိုင်းရှိ ဝူကလေးမှ ထူးဆန်းသော ချူသံကလေးကို ကြားရ၏။ ထိုလျှို့ဝှက်သည့် အမှတ်အသား

၄၂ □ ဒဂုန်ရွှေမျှား

လက္ခဏာမှာ လူသာမန်တို့ မြင်ရခဲဘိ၏။ ကျွန်ုပ်မှာမူ ထိုလက္ခဏာကို မှောင်ထဲတွင် မီးချောင်းဖြင့် ရေးဆွဲထားသကဲ့သို့ မြင်နေရ၏။ ကျွန်ုပ်သည် အံ့ဩခြင်းမက အံ့ဩကာ ကြည့်ရှုနားထောင်လျက် ရှိစဉ်၊ ကျွန်ုပ်၏ ဦးခေါင်းပေါ်တွင် ပန်းဆိုင်းဆွဲထားသည့်အလား တည်နေ၏။ ဤသို့ရှိစဉ် ချူသံကိုလည်း ကြားနေရလေသည်။ နောက်ဆုံး၌ အလင်းရောင် ပျောက်ကွယ်သွားပြီးလျှင် ချူသံလည်း တိတ်၍သွားတော့၏။

ထိုခဏ၌ အခန်း၏အဆုံးနေရာမှ လင်းခနဲ မီးပွင့်သကဲ့သို့ ဖြစ်ကာ ထိုဖြူဖွေးသော အလင်းရောင်၌ ရုပ်ရှင်ပြသကဲ့သို့ အရုပ်ကားတစ်ခုကို မြင်ရ၏။

ထိုကားထဲ၌ကား ရှေးလွန်လေပြီးသောအခါက နိုင်းမြစ်ကြီးသည် သဲကန္တာရကြီးကို ကျော်ဖြတ်ကာ ပင်လယ်ထဲသို့ တသွင်သွင် စီးဆင်းနေရာ ကမ်းပေါ်တွင် လူသူအစအနမျှမမြင်ရာဘဲ လူနေသည့် လက္ခဏာလည်း မရှိချေ။

ငှက်ရိုင်းများသည် မြစ်ပြင်ပေါ်တွင် ပျံသန်းနေကြသည်ကိုသာ မြင်ရ၏။ ထူးဆန်း၍ ကြီးမားသော တိရစ္ဆာန်ရိုင်းကြီးများသည်လည်း ရေသို့ဆင်း၍ လူးကာ၊ လဲကာ ရှိနေကြကုန်၏။ နေမင်းသည် လီဘီယန် တောင်တန်းနောက်တွင် ပျောက်သွားသဖြင့် မြစ်ရေမှာနီမြန်းလျက်ရှိ၏။ တောင်များသည် ကောင်းကင်သို့ မြင့်မားစွာ ထိုးထွက်လျက် ထိုတောင်ပေါ်၌လည်းကောင်း၊ သဲကန္တာရထဲ၌လည်းကောင်း၊ မြစ်ထဲ၌လည်းကောင်း လူနေသည့် အရိပ်နိမိတ် မရှိချေ။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်သည် ကမ္ဘာကြီးကို လူသတ္တဝါများ မရှိမီအချိန်၌ မြင်ရကြောင်းသိရ၏။ လောဓာတ်ကြီးတစ်ခုလုံးမှာ လူသူမရှိသဖြင့် တုန်လှုပ်ချောက်ချားဖွယ် ကောင်းလှ၏။

ထိုကား ပျောက်ကွယ်သွားပြီးနောက် အခြားကား တစ်ခုပေါ်လာပြန်၏။ ထိုကားထဲ၌လည်း နိုင်းမြစ်ကမ်းများကိုပင် မြင်ရပြန်သည်။ မြစ်ကမ်းပေါ်၌ ရိုင်းစိုင်းကြမ်းကြုတ်သော မျက်နှာရှိသည့် သတ္တဝါများကို မြင်ရ၏။ ၎င်းတို့ နေထိုင်သွားလာပုံမှာ လူသတ္တဝါနှင့်မတူဘဲ လူဝံ၊ မျောက်ဝံကြီးများနှင့်သာ တူ၏။ ၎င်းတို့သည် တစ်ဦးကိုတစ်ဦး တိုက်ခိုက်သတ်ဖြတ်လျက်ရှိကြ၏။ ဤသို့တိုက်ခိုက်လျက်ရှိကြစဉ် ရန်သူ၏ လက်ချက်ဖြင့် မီးရှို့ခံရသော မြက်ခြောက်ကောက်ရိုးတဲကုပ်များမှ တက်လာသည့် မီးလုံးမီးရှိုက်ကြောင့်၊ ငှက်ရိုင်းများသည် အလန့်တကြား ထိုမှ ဤမှ ပျံလွှားကာနေကြ၏။ ၎င်းတို့ အချင်းချင်း ခိုးဝှက်လုယူကြ၏။ ဖျက်ဆီးကြ၏။ သတ်ဖြတ်ကြ၏။ ကလေးသူငယ်ချင်းများ၏ ဦးနှောက်များကိုပင် ကျောက်ပုဆိန်များဖြင့် ပေါက်ခွဲကြ၏။ မည်သူကမျှ မပြောသော်လည်း ယခုမြင်ရသည်မှာ လွန်ခဲ့သည့် နှစ်ပေါင်း

အိဂျစ်ဘုရင်မာယာရှင် □ ၄၃

ထောင်ပေါင်း များစွာက ကမ္ဘာပေါ်တွင် လူသတ္တဝါများ စတင်ပေါ်ပေါက်လာရခြင်း ဖြစ်သည်ကို သိရ၏။

ထိုကား ပျောက်သွားပြီးနောက်၊ နောက် တစ်ကား ပေါ်လာပြန်၏။ တစ်ဖန် ‘နိုင်ငံ’ မြစ်ကမ်းကိုပင် မြင်ရပြန်၏။ မြစ်ကမ်းပေါ်၌ လှပတင့်တယ် ရှုချင်ဖွယ်ကောင်းသော မြို့ကြီးများ ရှိနေပြီးလျှင် ယောက်ျား မိန်းမများ၊ အိမ်ပေါက်များမှ ထွက်ချည် ဝင်ချည်ပြုလုပ်ကာ ထွန်ယက်ထားသော လယ်ကွင်းများ၌လည်း ထိုမှ ဤမှသွားလာ လှုပ်ရှားလျက် ရှိကြ၏။ သို့ရာတွင် ပုလိပ်တပ်၊ စစ်တပ်များနှင့် စစ်လက်နက်ကိရိယာ တစ်စုံတစ်ရာကို မမြင်ရပေ။ အရာခပ်သိမ်းသည် ငြိမ်းချမ်းခြင်း၊ သာယာဝပြောခြင်း၊ ဉာဏ်ပညာရှိခြင်း အရိပ်လက္ခဏာကို ပြလျက်ရှိ၏။ ကျွန်ုပ်သည် အံ့ဩလျက် ကြည့်ရှုနေစဉ် ကျက်သရေရှိသော လူတစ်ယောက်၏ သဏ္ဍာန်သည် အဝတ်ပုဆိုးဆင်ယင်ကာ၊ ဝူပုထိုးတစ်ခု၏ အပေါက်မှ ထွက်လာသည်ကို မြင်ရ၏။ သူ၏ ရှေ့၌လည်းကောင်း၊ နောက်၌လည်းကောင်း တူရိယာသံများ ပါလာ၏။ သူသည် မြစ်ဘက်သို့ မျက်နှာမူကာ၊ ဆင်စွယ်ရာပေလွင်တစ်ခုပေါ်သို့ တက်သွား၍ နေဝင်ချိန်ဖြစ်သဖြင့် ဆုတောင်းဝတ်ပြုရန် လူထုကိုခေါ်လေ၏။ လူထုသည် ရိုသေသော အမူအရာဖြင့် ကုန်းကွကာ သံပြိုင်ဆုတောင်းဝတ်ပြုကြ၏။ ကျွန်ုပ်မြင်ရသည်ကား မီးနီး(စ်) မင်းဆက်မတိုင်မီ နှစ်ပေါင်းများစွာက နတ်များအုပ်စိုးသည် ခေတ်ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်ုပ်နားလည်၏။

တစ်ကားပြောင်းသွားပြန်၏။ နေရာမှာ ထိုသာယာသော မြို့ကြီးပင် ဖြစ်သော်လည်း၊ လူများသည် လောဘ၊ ဒေါသ မွန်ကာ ခက်ထန်ကြမ်းကြုတ်သော အမူအရာများရှိကြ၏။ ညနေချမ်းအချိန်သို့ ရောက်လာပြီးနောက် ယခင်က ကျက်သရေရှိသော သူသည် ရာပေလွင်ပေါ်သို့ တက်၍ ဝတ်ပြုရန်ခေါ်ပြန်၏။ သို့သော် မည်သူမျှ မလာရောက်ချေ။ အသံတစ်သံက “ဆိုးဝါးသော ဘုရင်ကို သတ်ပစ်ကြလော့။ ဘုရင်ဆိုးကြီး လက်အောက်မှ လွတ်အောင်လုပ်ကြလော့” ဟု အော်လိုက်၏။ ဘုရင်သည် ဣန္ဒြေကြီးစွာနှင့် ကြည့်နေ၏။ ဘုရင်က “ထိုသို့ တစ်ပြီးကား သင်တို့ အလိုအတိုင်း ရှိစေလော့။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ကျွန်ုပ် သေပြီးနောက် သင်တို့သည် နောင်တ တရားရကာ၊ တရားများကို အားထုတ်ခြင်းဖြင့် ရွှေပြည်ကြီးသို့ သွားရာလမ်းကို ထိုအခါမှ သင်တို့တွေ့ရအံ့” ဟု ဆို၏။

ထိုအခါ ယုတ်မာကြမ်းကြုတ်သော မျက်နှာရှိသည့် လူတစ်ယောက်သည် ဘုရင်ကြီးအပေါ်သို့ ခုန်အုပ်ကာ သတ်ဖြတ်လိုက်၏။ ထို့နောက် ကိုယ်လက်အင်္ဂါများကို အပိုင်းပိုင်း ဆွဲဆုတ်ပြီးနောက် ရာပေလွင်ပေါ်တွင် ထိုင်လေ

၄၄ □ ဒဂုန်ရွှေမျှား

သည်။ လူထုကလည်း ဩဘာပေးကြ၏။ ထိုအခါ ကောင်းကင်မှ ခေါင်းမြီး
ခြုံနှင့် သဏ္ဍာန်တစ်ခုပေါ်လာ၍ မြေပြင်သို့ ဆင်းသက်ကာ အသတ်ခံခဲ့ရသော
ဘုရင်ကြီး၏ ကိုယ်အင်္ဂါအစိတ်အပိုင်းများကို စုပုံ၏။ လက်များကို မြှောက်ကာ
ငိုကြွေး၏။ ဤသို့ရှိစဉ် နေမင်းနှင့်တူသော မျက်နှာရှိသည့် သူရဲကောင်းတစ်
ယောက် သူ့နံဘေးတွင် ဘွားခနဲ ပေါ်လာပြန်၏။ လက်စားချေရန်လာသော
ထိုသူသည် ထီးနန်းကို မတရားလုယူသူ၏ အပေါ်သို့ ခုန်၍အုပ်ကာ နှစ်
ယောက်စလုံး ထွေးလုံးရစ်ပတ်သတ်ပုတ်နေစဉ် ကောင်းကင်သို့ တဖြည်းဖြည်း
တက်သွားတော့၏။

ထို့နောက် တစ်ကားပြီးတစ်ကား ဆက်လက်ပေါ်လာပြန်ရာ အဝတ်
အစားအမျိုးမျိုး ဝတ်ထားကာ ဘုရင်များနှင့် တိုင်းသူပြည်သားများကို မြင်ရပြီး
လျှင် ထိုသူတို့သည် တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ကွယ်လွန်သွားကြကုန်၏။
ထိုသူတို့သည် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ချစ်ကြ၊ မုန်းကြ၊ သတ်ကြ၊ ဖြတ်
ကြ၊ သေကြ၊ ကြေကြနှင့်ပင် အချို့ကား ပျော်ရွှင်လျက်၊ အချို့ကား ညှိုးငယ်
လျက်၊ တချို့လည်း ဝမ်းမသာ ဝမ်းမနည်း လျစ်လျူရှုလျက်၊ တစ်ခေတ်မှ
တစ်ခေတ်သို့ ကူးပြောင်းကာ တစ်ခေတ်ပြီးလျှင် တစ်ခေတ် ကွယ်၍ ကွယ်၍
သွားလေ၏။ ထို့နောက် ရုပ်ရှင်ကားများ ရုပ်၍သွားလေသည်။

“ဟားမားကစ် ... ဤစသည်တို့ကား၊ နတ်မင်းများ၏ အလိုတော်
အတိုင်း သင် မြင်ရခြင်းဖြစ်၏”

“ကျွန်ုပ် နားလည်ပါပြီ အရှင် ... အကျွန်ုပ်၏ အခမ်းအနား ပြီးပါပြီ
လော”

“စရုံမျှသာ ရှိသေး၏။ နောက်လာမည့် ကိစ္စများကား သင်နှင့်သာ
သက်ဆိုင်၍ သင်သာ ခံစားခွင့်ရှိ၏။ ကျွန်ုပ် ထွက်သွား၍ နံနက်လင်းမှ ပြန်
လာအံ့ ... သို့သော် သင့်အား ထပ်မံ၍ သတိပေးမည်။ သင်မြင်ရမည့် အရာ
များမှာ မြင်ပြီးနောက် အသက်ရှင်၍ နေသူအလွန်ရှား၏။ ဤကိစ္စကို ရင်ဆိုင်ဝံ့
သူ သုံးယောက်သာ ကျွန်ုပ်တွေ့ဖူး၍ ၎င်းအနက် တစ်ယောက်သာ အသက်ရှင်
လျက် ကျန်ရစ်ခဲ့၏။ ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင်မှာမူ ဤလမ်းသည် အဆင့်အတန်း
မြင့်လွန်းလှသဖြင့် မသွားရဲချေ။ ကျွန်ုပ်သွားပြီ”

“ဤသို့ဆိုလျှင် သွားပေလော့ အရှင် ... အကျွန်ုပ် တစ်ယောက်
တည်း စွန့်စားပါတော့အံ့”

ထို့နောက် သာသနာ့ဝန်ထမ်းအဘိုးကြီး ထွက်သွားလေရာ တံခါး
ပိတ်သံကြားပြီးနောက် ခြေသံများသည် တဖြည်းဖြည်း ပျောက်ကွယ်၍ သွား
ပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်တစ်ယောက်တည်းသာ ကျန်ရစ်ခဲ့လေ၏။

အိလျစ်ဘုရင်မာယာရှင် ▣ ၄၅

ကျွန်ုပ်၏ ပတ်ဝန်းကျင်ကား ဆိတ်ငြိမ်လျက်ရှိရာ ဆိတ်ငြိမ်လွန်းအားကြီးလတ်သော် ကြောက်မက်ဖွယ် ကောင်းလာ၍ လူတစ်ယောက်အား အားငယ်ခြင်းကိုဖြစ်စေ၏။ ပကတိဆိတ်ငြိမ်ခြင်းမှာ ကျွန်ုပ်၏ အသည်းနှလုံးအတွင်းသို့ ထိုးဖောက်ဝင်ရောက်လာဘိသကဲ့သို့ ထင်မှတ်ရ၏။ ကျွန်ုပ်မှာ ရပ်တည်၍ မနေနိုင်အောင်ဖြစ်လာလေ၏။ မည်သည့်ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော အရာများကို မြင်ရပေဦးမည်နည်း။ ကျွန်ုပ်သည် ပထမထွက်ပြေးမည် ကြံမိသေး၏။ သို့သော် ပြေးရန် လမ်းမရှိ။ နတ်ကွန်းတံခါးများမှာလည်း မင်းတုပ်ချ၍ ပိတ်ထားလေပြီ။ မယ်တော်ကြီး အိုင်းဆစ်(စ်)၏ အံ့ဩဖွယ် တန်ခိုးတော်သာလျှင် ကျွန်ုပ် မှီခိုအားထားရာ ဖြစ်တော့၏။

သို့နှင့်ကျွန်ုပ်လည်း “အိုး ... အိုင်းဆစ်(စ်) မယ်တော်ကြီး ကျွန်ုပ်အားငယ်လှပါပြီ။ ကျွန်ုပ်ထံ ချဉ်းကပ်၍ ကျွန်ုပ်အား စောင့်ရှောက်တော်မူပါလော့” ဟု နောက်ဆုံး ဆုတောင်းမိလိုက်၏။

ဤသို့ ဆုတောင်းလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်ုပ်၏ ပတ်ဝန်းကျင်သည် တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ပြောင်းလဲသွားဘိသကဲ့သို့ အခန်းတွင်းရှိ လေသည်လည်း မသိမသာ လှုပ်ရှားလာဘိသကဲ့သို့ ထူးဆန်းသော အာရုံတစ်မျိုးကို ခံစားမိကြောင်း နှလုံးသွင်းမိ၏။ ၎င်းအတောင်ပံခတ်သကဲ့သို့ အသံကြားရခြင်း၊ တီးတိုးပြောသံများကဲ့သို့ မသဲမကွဲ ကြားရခြင်းများသည် ကျွန်ုပ်၏ ဝိညာဉ်ကို တုန်လှုပ်စေ၏။ အလင်းရောင်တို့သည် အရောင်အမျိုးမျိုးပြောင်းလဲကာ၊ အတန်းလိုက်၊ အတန်းလိုက် ပေါ်၍လာပြီးလျှင် ထွေထူးဆန်းပြားသော အမှတ်လက္ခဏာများကို ရက်ကန်းရက်သကဲ့သို့ ထိုမှဤမှ ရက်ပြလျက် ရှိလေသည်။ အမှတ်လက္ခဏာများသည် စုလိုက်၊ ပုံလိုက်၊ မှိန်လိုက်၊ လင်းလိုက်နှင့်လျှင်မြန်သည်ထက် လျင်မြန်လာပြီးနောက် ကျွန်ုပ်၏ ကိုယ်သည် ပင်လယ်ကြောတွင် မျောပါသကဲ့သို့ဖြစ်ကာ လှိုင်းလုံးများအကြားတွင် နိမ့်ချည်တစ်ခါ မြင့်ချည်တစ်လှည့်နှင့် ရှိနေတော့၏။

နောက်ဆုံး၌ ကျွန်ုပ်သည် ပင်လယ်နှင့် တူသော လေထုထဲတွင် လွင့်ပါကာ အတိုင်းအရှည်မရှိသော ညဉ့်၏ အမှောင်ထုထဲတွင် ထွန်းလင်းတောက်ပလျက်ရှိသော ကြယ်ကလေးတစ်လုံးကဲ့သို့ အလျှံ တပြောင်ပြောင် တောက်နေသော ကျွန်ုပ်ပုံသဏ္ဍာန်တစ်ခုသည်သာ အလင်းရောင် ထွက်လျက် ကျန်ရစ်ခဲ့တော့၏။ ထိုအခါ အလွန်ဝေးသောအရပ်မှ သာယာသော တူရိယာသံများကို ကြားရပြီးလျှင် ထိုအသံများသည် ကျွန်ုပ်နှင့် တဖြည်းဖြည်း နီးကပ်ကာ ကျယ်လောင်၍လာပြီးနောက် ကျွန်ုပ်အား ဖြတ်၍သွားလေ၏။ ထိုအသံများကား တစ်ခုနှင့်တစ်ခု မတူချေ။ အချို့သီချင်းသွားဖြစ်အောင် ချူများကိုစု၍

၄၆ □ ဒဂုန်ရွှေများ

လှုပ်သံများ၊ အချို့လည်း လူ၏ အသံနှင့်မတူသော သီချင်းဆိုသံများ၊ အချို့ မိုးချုန်းသံကဲ့သို့ တဟုန်ထိုး လှိမ့်ဆင်းလာသောပလုပ်တုတ်သံများသည် ကျွန်ုပ်တို့ဝန်းကျင်မှ ဖြတ်၍သွားကာ ပဲ့တင်သံများ အတွင်းတွင် တဖြည်းဖြည်း ပျောက်ကွယ်၍သွားလေ၏။ ထို့နောက် ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းအောင် ဆိတ်ငြိမ်၍သွားလေရာ ကျွန်ုပ်၏စိတ်ဓာတ်အင်အားမှာ ဒီရေကျသကဲ့သို့ တဖြည်းဖြည်း ဆုတ်ယုတ်နေသည်ကို သတိပြုလိုက်မိ၏။

ဆိတ်ငြိမ်ခြင်းသည် ကျွန်ုပ်၏ နှလုံးသည်းပွတ်ကို လက်အေးကြီးဖြင့် ဆုပ်ကိုင်သကဲ့သို့ ရှိလေရာ ကျွန်ုပ်လည်း အလွန်အမင်း အိပ်ချင်ဘိသကဲ့သို့ ဖြစ်၍လာ၏။ သေခြင်း၏ နယ်နိမိတ်အနီးသို့ တဖြည်းဖြည်း ချဉ်းကပ်၍ လာကြောင်း နှလုံးသွင်းမိ၏။ ကျွန်ုပ်ကား သေခဲ့လေပြီ။

ကျွန်ုပ်ကား ဘဝပြောင်းခဲ့ပြီဖြစ်ရာ၊ ကျွန်ုပ်ထံသို့ အသက်တစ်ဖန်ပြန်၍ ဝင်လာလေသည်။ သို့သော် ဘဝသစ်နှင့် ဘဝဟောင်းအလယ်တွင် 'အကြား' ရှိ၍ တစ်ခုနှင့်တစ်ခု မတူကြပေ။ မှောင်မိုက်သော နတ်ကွန်းထဲသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိနေသော်လည်း နေ့အချိန်ကဲ့သို့ ထင်ရှားစွာမြင်ရ၏။ ကျွန်ုပ်သည် မတ်တတ်ရပ်လျက်ရှိ၏။ သို့ရာတွင် ထိုရပ်နေသူကား ကျွန်ုပ်မဟုတ်။ ကျွန်ုပ်၏ဝိညာဉ် အစိတ်အပိုင်းတစ်ခုဖြစ်၏။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ကျွန်ုပ်၏ ခြေရင်းတွင် ကျွန်ုပ်၏ အလောင်းကောင်ကြီးရှိနေရာ၊ အလောင်း၏ မျက်နှာမှာ ငြိမ်သက်အေးစက်ကာ ကြောက်ဖွယ်လိလိရှိပေ၏။

ဤသို့ရှိစဉ် အလျှံပြောင်ပြောင် တောက်လျက်ရှိသော အတောင်ပံများ ပေါ်လာ၍ ကျွန်ုပ်အား လျှပ်စစ်ထက် လျင်မြန်သောအရှိန်ဖြင့် ဆောင်ကြဉ်းသွားလေ၏။ ထို့နောက် ကြယ်တာရာများဖြင့် တောက်ပလျက်ရှိသော အဇ္ဈောပြင်တွင် ကျွန်ုပ်သည် မိုင်ပေါင်းများစွာ လိမ့်ကျလာပြီးနောက် အလင်းရောင်ရှိသော အရပ်တစ်ခုပေါ်တွင် ငှက်ကဲ့သို့ ဝဲကာဝဲကာ ရှိနေခဲ့၏။ ထိုအရပ်မှာကား လူတို့ ၏စိတ်ကူးထဲ၌ မတွေ့မမြင်ဖူးသေးသည့် လှပဆန်းကြယ်သော နတ်ကွန်း၊ နတ်ဗိမာန်များ၊ တိုက်တာ အိမ်ရာများ၊ အဆောက်အဦကြီးများသည် အလင်းရောင်ဖြင့်လည်းကောင်း၊ အမှောင်ထုဖြင့် လည်းကောင်း ဆောက်လုပ်ထားသည်ကို တွေ့မြင်ရ၏။ ထိုနေရာပတ်ဝန်းကျင်၌ သစ်ပင်များလည်းရှိရာ ၎င်းတို့၏ လှုပ်ရှားမှုသည် တူရိယာသံကို ဖြစ်စေ၏။ တိုက်ခတ်သော လေသံပင်လျှင် ဝမ်းနည်းကြေကွဲမှုကို ဖြစ်စေ၏။

မှောင်လိုက်လင်းလိုက်နှင့် ပြောင်းလဲလျက်ရှိသော ပုံသဏ္ဍာန်များသည် ကျွန်ုပ်အား ကြိုဆိုရန် အထက်သို့ တက်၍ သွားလေရာ ထိုအခါမှ ကျွန်ုပ်လည်း အခြားကမ္ဘာတစ်ခုသို့ ရောက်နေသည် ထင်မိ၏။

အိလျစ်ဘုရင်မာယာရင် □ ၄၇

(အသံတစ်သံ) “ဒါဘယ်သူလဲ”

(ပုံသဏ္ဍာန်များ) “နတ်သမီးကြီး၏ မျက်နှာတော်ကို ဖူးမြော်ရန် ဆင့်ခေါ်လိုက်သော ဟားမားကစ် ဖြစ်ပါသည်။ သူသည် လောကီဘုံသားမျှသာ ဖြစ်ပါသည်”

(ပထမအသံ) “မြို့တံခါးများကို နောက်သို့တွန်း၍ အခြားတံခါးများကို ဖွင့်ကြလော့၊ သို့သော် သူ့အသံဖြင့် ကောင်းကင်ဘုံ၏ သာယာခြင်းကို နှောင့်ယှက်မည်စိုးရ၏။ ထို့ကြောင့် စကားမပြောနိုင်အောင် သူ၏ နှုတ်ခမ်းများကို ပိတ်လိုက်လော့၊ မမြင်စေချင်သော အရာများကို မမြင်နိုင်အောင် သူ၏ မျက်စိများကို ပိတ်လိုက်လော့”

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်လည်း မျက်စိကန်း၊ နားကန်း၊ ဆွံ့အသူ တစ်ယောက်ကဲ့သို့ ရှိနေတော့၏။ တိုက်တံခါးများကို ဖွင့်လိုက်သောအခါ ကျွန်ုပ်သည် အနက်မှောင်ဆုံးသော ကျောက်ဖြင့် ဆောက်လုပ်ထားသည့် အခန်းတစ်ခုတွင်း၌ မတ်တတ်ရပ်လျက် ရှိလေသည်။

ထိုအခါ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော ယခင်က အသံကြီးကို ဆက်လက်ကြားရပြန်လေသည်။

“သူ့မျက်စိများမှ အမှောင်ထုကို ဖယ်ရှားလိုက်ကြလော့၊ သူ့နှုတ်ခမ်းတွင် ထည့်ထားသော အာစေးကို ခွာလိုက်ကြလော့၊ သို့မှသာ လောကီဘုံသား ဟားမားကစ်သည် မယ်တော်ကြီး တိုက်ခန်း၌ မြင်နိုင်ကြားနိုင်၊ ကော်ရော်မှုကို ပြုနိုင်ပေမည်”

ထိုခဏ၌ ကျွန်ုပ်၏ နှုတ်ခမ်းများနှင့် မျက်စိများပေါ်တွင် ညင်သာသော အတွေ့အထိကို ခံစားလိုက်ရပြီးနောက် လူကောင်းတစ်ယောက်ကဲ့သို့ မြင်နိုင်ကြားနိုင်၊ စကားပြောဆိုနိုင်တော့၏။

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်ရောက်ရှိသော အခန်းကြီးအတွင်းမှ ပန်းနုနင်းဆီသွေးရှိသော အရောင်သည် အထက်သို့ အတိုင်းအဆမရှိ ထိုးတက်ကာ ရှိနေသည်ကိုမြင်ရ၏။ အခန်း၏ အလယ်တည့်တည့်၌ သေးငယ်၍ လေးထောင့်ပုံရှိသော ပလ္လင်တစ်ခုရှိရာ ကျွန်ုပ်မှာ ထိုပလ္လင်၏ ရှေ့တည့်တည့်တွင် ရပ်နေလျက်၊ ထိုပလ္လင်၏ ပတ်ဝန်းကျင်၌ကား အလင်းရောင်မီးလျှံဖြင့် အတောင်ပံများ တပ်ထားသော အသက်လိပ်ပြာများသည် ထိုမှဤမှ လှုပ်ရှားလျက်ရှိသည်ကို တွေ့မြင်ရလေသည်။ ထို့နောက် ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော အသံကြီးပေါ်လာပြန်၏။

“အစဉ်တည်မြဲလျက်ရှိသော အို ... အရှင် ...၊ မမြင်အပ်သော တန်ခိုးတော်နှင့်ပြည့်စုံသော အို ... အရှင်၊ ... သတ္တဝါ အမျိုးမျိုးအား အုပ်ထိန်းကာ၊

၄၈ □ ဒဂုန်ရွှေများ

လောကအားလုံးကို ဖန်ဆင်းသော အို အရှင် ... မယ်တော်ကြီး၊ ကျွန်ုပ်၏ စကားကို နာတော်မူပါလော့၊ အရှင်၏ အလိုတော်အတိုင်း ကမ္ဘာလောကမှ ခေါ်ဆောင်ခဲ့သည့် လောကီဘုံသား ဟားမားကစ်သည် အရှင်ပလ္လင်တော်ရှေ့၌ ဆိုင်းငံ့လျက်ရှိနေပါသည်။ အသံပြုကာ ဆင်းသက်တော်မူခဲ့ပါလော့ ”

အသံဆိတ်သွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အလွန်ငြိမ်သက်နေသည့် အတွင်းမှ ပင်လယ်ရေလှိုင်းသံကဲ့သို့ အသံတစ်မျိုးပေါ်၍လာပြီးလျှင် အခန်းထဲ တွင် တစ်စုံတစ်ယောက် သွားလာလှုပ်ရှားနေသကဲ့သို့ လှုပ်ရှားလျက်ရှိ၏။ မည်သည့်အရာဟူ၍ကား မသိချေ။ ကျွန်ုပ်သည် မျက်နှာပေါ်သို့ အုပ်၍ထားသော လက်ကြားထဲမှ မော်၍ကြည့်လိုက်ရာ တိမ်တိုက်ကလေး တစ်ခုသည် ပလ္လင်ပေါ်၌ ပန်းဆိုင်းဆွဲထားသကဲ့သို့ ရှိနေလေရာ၊ ၎င်းအတွင်းမှ မြွေဆိုးတစ်ကောင်သည် ထွက်ချည်ဝင်ချည် ပြုလုပ်နေသည်ကို မြင်ရ၏။ အလင်းရောင်ဖြင့်ပြီးသော အသက်လိပ်ပြာများသည်လည်း ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ပြားပြားဝပ်ကာ ကျွန်ုပ်နားမလည်သော ဘာသာစကားများဖြင့် အရိုအသေပြုလျက် ရှိကြကုန်၏။

ထိုအချိန်၌ တိမ်တိုက်ကလေးသည် ပလ္လင်ပေါ်သို့ တရွေ့ရွေ့ဆင်းသက်ကာ မြွေသည်လည်း ၎င်းအတွင်းမှ ရှေ့သို့ဆန့်တန်းထွက်လာပြီးနောက် ၎င်း၏နှစ်ခွသောလျှာဖြင့် ကျွန်ုပ်၏ နဖူးကို တို့ထိလေ၏။ ထို့နောက် မြွေသည် ရုတ်တရက် ပျောက်ကွယ်သွားပြီးလျှင် တိမ်တိုက်တွင်းမှ အလွန်သာယာ၍ ကြည်လင်အေးမြသော အသံကလေးတစ်ခု ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

“အသင် မှူးမတ်များ၊ ကျွန်ုပ် ဆင့်ခေါ်ယူလိုက်သော ကျွန်ုပ်၏သားနှင့် ကျွန်ုပ်အား ထားခဲ့၍ သင်တို့ ထွက်သွားကြလော့ ”

ထိုအခါ လေးညှို့မှ ပစ်လိုက်သော မြားကဲ့သို့ အလင်းရောင်မီးလျှံများဖြင့် ပြီးသော အသက်လိပ်ပြာများသည် ကြမ်းပေါ်မှ ငေါက်ခနဲ၊ ငေါက်ခနဲ ထကာ အပြင်သို့ ထွက်သွားကြလေ၏။ ထို့နောက် ကြည်လင်အေးမြသော အသံကလေးက ဆက်လက်၍ ပြောလေသည်။

“သားမောင် မကြောက်လင့်၊ ကျွန်ုပ်ကား သင်တို့ အီဂျစ်လူမျိုးများ ဆည်းကပ်ကိုးကွယ်သော ‘အိုင်းဆစ်(စ်)’ နတ်သမီးဖြစ်၏။ သင်ကြံဆ၍ မနေလင့်၊ ကျွန်ုပ်ကား အရာခပ်သိမ်းဖြစ်၏။ ဘဝသည် ကျွန်ုပ်၏လိပ်ပြာဖြစ်၏။ လောကဓံတရားသည် ကျွန်ုပ်၏ ဝတ်စားတန်ဆာဖြစ်၏။ နို့စို့သူငယ်များ၏ ရယ်သွမ်းသွေးခြင်း၊ မိန်းမပျိုတို့၏ ချစ်စိတ်မွန်ခြင်း၊ မိန်းမပျိုတို့၏ နမ်းရှုပ်ခြင်းသည်လည်း ကျွန်ုပ်ပင်တည်း။ ကျွန်ုပ်ကား မမြင်အပ်သော တန်ခိုးနှင့် ပြည့်စုံ၏ ”

အိလျစ်ဘုရင်မာယာရင် □ ၄၉

ကျွန်ုပ်သည် ဦးညွတ်၍ ဦးခေါင်းကို ညင်သာစွာ ညိတ်လိုက်၏။
သို့သော် ကြောက်ရွံ့သဖြင့် စကားပြောခြင်းငှာမဝံ့ပေ။

“သားမောင် ... ဟားမားကစ် ...၊ သားမောင်ကား ... ကျွန်ုပ်အပေါ်
သစ္စာရှိစွာနှင့် အမှုထမ်းခဲ့၏။ ကျွန်ုပ်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ရန် သင် တောင်းတခဲ့
သည့်အတိုင်း ကျွန်ုပ်ကလည်း တောင်းတမိခဲ့၏။ သင်သည် သင်၏ကိုယ်ခန္ဓာ
ကိုပင် စွန့်ပစ်ကာ ဝိညာဉ်အဖြစ်ဖြင့် အချိန်အနည်းငယ်မျှပင် နေစေကာမူ ဤသို့
ပြုလုပ်နိုင်ခြင်းကား သာမန်စွန့်စားခြင်း မဟုတ်ပေ။ နတ်များသည် သူတို့ကို
ချစ်သူအား ပြန်၍ချစ်၏။ သို့သော် လူ၏ ချစ်ခြင်းနှင့် မတူ နှစ်နှစ်ကာကာရှိ၏။
သို့နှင့်သင့်ကို ယူဆောင်လာရန် စီမံပေးလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ အဘူသီမြို့ မျှော်စင်
ပေါ်တွင် သင်ဆုတောင်းစဉ်က ကျွန်ုပ်သည် သင့်အနီး၌ ရှိနေ၍ သင် ဆုတောင်း
သည့်အတိုင်း ကြာပန်းကို သင့်လက်တွင်းသို့ ထည့်၍ နိမိတ်ပေးခဲ့သည်
မဟုတ်လော။ သင်သည် ကျွန်ုပ်ထံ အမှုတော်ကို ထမ်းဆောင်ခဲ့ကြသော ဘုရင်
အဆက်ဆက်မှာ နောက်ဆုံးကျန်ရစ်သည့် ရင်သွေး ‘နန်းညွန့်နန်းလျာ’ ကလေး
ဖြစ်သည့်အတိုင်း သင် မဖောက်ပြန်ခဲ့သော် ... ထိုနန်း၌ သင်ထိုင်ရဦးအံ့။ လူ
အများလည်း ကျွန်ုပ်၏ ရှေးရိုးဘာသာ အယူဝါဒကို ကိုးကွယ်ခွင့်ရအံ့ ...၊
သစ္စာဖောက်သော် ယခင်က အိုင်းဆစ်(စ်) နတ်သမီးကြီးအကြောင်း ပြောသံ
သာ ကြားဖူးသော အခြေအနေမျိုးသို့ သင်ဆိုက်ရောက်အံ့”

ခေတ္တမျှ အသံရပ်သွားလေရာ ကျွန်ုပ်သည် အင်အားရှိသမျှညှစ်
ထုတ်ကာ ဟစ်အော်၍ ပြောလိုက်၏။

“မယ်တော်နတ်သမီးကြီး နောင်အခါ ကျွန်ုပ် ဖောက်ပြန်ဦးမည်
လော၊ ဖြေဆိုတော်မူပါလော့”

“မဖြေကောင်းသည်ကို မေးမနေပါလင့် အသင် ဟားမားကစ်၊ ကျွန်ုပ်
ဖြေမည်မဟုတ်၊ နောင်အခါ သင်မည်ကဲ့သို့ ဖြစ်မည်ကို ကျွန်ုပ်သိကောင်း
သိမည်။ ဤအကြောင်းများကို ကျွန်ုပ်မျှော်မှန်း၍ ကြည့်ချင်မှလည်း ကြည့်မည်။
တန်ခိုးအာနိသင် ပြည့်စုံသူတစ်ယောက်က ကမ္ဘာပေါ်၌ မျိုးစေ့ချပြီးနောက်
အချိန်တန်လျှင် ပွင့်မည်ဖြစ်ကြောင်း သိပြီးဖြစ်သည့်အတိုင်း အစဉ်အမြဲ စောင့်
ကြည့်လိမ့်မည် မဟုတ်ပါ။ ဟားမားကစ် သင်မှတ်သားလော့၊ ကျွန်ုပ်သည်
အနာဂတ်ကို မဖန်တီး၊ အနာဂတ်အရေးသည် သင့်အရေးဖြစ်၏။ အောင်မြင်
ခြင်းနှင့် ဆုံးရှုံးခြင်းတို့သည် သင့်နှင့် သင့်နလုံး ဖြူစင်ခြင်းအပေါ်၌သာ တည်ရှိ
၏။ တာဝန်ကား သင့်တာဝန်လုံးလုံး ဖြစ်တော့၏။ ကျွန်ုပ်မှာ တရားတော်
အတိုင်း ဝတ္တရားရှိသလောက်သာ ဆောင်ရွက်သူဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်ပြောမည် နား
ထောင်လော့ ...၊ ကျွန်ုပ်သည် သင်နှင့် အစဉ်အမြဲရှိအံ့ ...၊ ကျွန်ုပ် ချစ်မိပြီး

၅၀ □ ဒဂုန်ရွှေမျှား

နောက် အချစ်ကို မည်သည့်အခါမျှ ကျွန်ုပ်ပြန်၍ ရုပ်သိမ်းလိမ့်မည် မဟုတ်ကြောင်း သင်သိပါလော့။ သင်သစ္စာဖောက်၍ ဆုံးရှုံးခဲ့သော် ‘အမင်တီ’ ဘုံတွင် ကြီး လေးသော အပြစ်ဒဏ်ကို သင်ခံရအံ့။ သို့ပင်ခံရငြားသော်လည်း သင့်အား သက်သာခွင့်တစ်ခုပေးပါအံ့။ အကယ်၍ အမြင့်မှ ကျပြီးနောက် သတိသံဝေဂ ရခဲ့သော် ... ထိပ်ဖျားသို့ ပြန်၍တက်နိုင်ရန် လမ်းရှိ၏။ သို့သော် ထိုလမ်းကား မပြေပြစ်လှ ကြမ်းတမ်းလှ၏။”

ကျွန်ုပ်ကား ငြိမ်သက်စွာ နားထောင်လျက်ရှိ၏။

“ဟားမားကစ် ... သင်ကား မှန်သော သစ္စာတရားကို လက်ကိုင်ရ ယူထားပြီးဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်ကလည်း သင့်ကိုချစ်၏။ ထိုကြောင့်လည်း သင်သည် ကျွန်ုပ်၏အရိပ်အရောင်ကို မှီကာ မင်္ဂလာ အပေါင်းနှင့်ပြည့်စုံသော ကျွန်ုပ်၏ ဝတ္တရားများကို ဆောင်ရွက်အမှုထမ်းနိုင်မည့်အခါ အခွင့်ကောင်းကလေးများ တွေ့ကောင်း တွေ့ဦးမည်လောဟု မျှော်မှန်းတမ်းတနေရ၏။ ထို့ကြောင့် အို ... ဟားမားကစ် ကျွန်ုပ်နှင့် နီးနှောခွင့်ရသူများကိုသာ ပေးလေ့ရှိသော ‘စကား ဝှက်’ (လျှို့ဝှက်သော စကားလုံး) ကို သင့်အား ပေးလိုက်အံ့။ ထိုစကားဝှက် ဖြင့် သင်သည် ကျွန်ုပ်အား အလိုရှိက ခေါ်ယူနိုင်၏။ ဤတွင်မျှမက အိုင်း ဆစ်(စ်) နတ်သမီး၏ မျက်နှာကိုလည်း သင့်အသက် မသေစေဘဲ ကြည့်ခွင့် ပေးလိုက်မည် ဟားမားကစ် ကြည့်လော့”

သာယာသော အသံသည် တိတ်ဆိတ်၍ သွားလေရာ ပလ္လင်ပေါ်ရှိ မည်းမှောင်သော တိမ်တိုက်သည် မည်းရာမှ တဖြည်းဖြည်း ဖြူ၍လာလျက်၊ ဖြူရာမှ တစ်ဖန် တဖြည်းဖြည်း အရောင်တောက်၍ လာပြီးလျှင် ၎င်းအတွင်း မိန်းမတစ်ယောက်၏ ပုံသဏ္ဍာန်တစ်ခုသည် ဝိုးဝါးမျှ ပေါ်လာလေသည်။ ထို့ နောက် ရွှေရောင်အဆင်းရှိသော မြေသည် ၎င်း၏အသည်းနှလုံးဆီမှ ထွက်ပေါ် လာပြီးလျှင် အသက်ဝင်နေသည့် သရဖူကဲ့သို့ ထိုသဏ္ဍာန်၏ ဦးခေါင်းကို ရစ်ပတ်လျက် ရှိလေ၏။

ထိုခဏ၌ အသံတစ်ခုသည် လျှို့ဝှက်သော စကားလုံးကို ရုတ် တရက် အော်လိုက်သဖြင့် ကြားလိုက်ရ၏။ ထိုအချိန်တွင် ပလ္လင်ပေါ်မှ အခိုး အငွေ့များလည်း ပြယ်သွားပြီဖြစ်ရာ ထိုကျက်သရေမင်္ဂလာအပေါင်းနှင့် ပြည့်စုံ သော တင့်ရွန်းလှပသည့် သဏ္ဍာန်ကို ကျွန်ုပ်မျက်စိဖြင့် မျက်ဝါးထင်ထင် တွေ့ မြင်လိုက်ရ၏။ သို့သော် ကျွန်ုပ်မြင်သည်ကို မပြောကောင်းပေ။ နောင် အမှတ် အသား ကျန်ရစ်စေရန် ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် ကျွန်ုပ် ယခုရေးသားသည့် အကြောင်း အရာများကိုပင် မရေးရန်တားမြစ်ထား၏။ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာမြင့်ခဲ့သော ယခုအချိန်သို့တိုင်အောင်ပင် သတိပေးလျက် ရှိနေသေး၏။

အိလျစ်ဘုရင်မာယာရင် ▣ ၅၁

လျှို့ဝှက်ထားသော စကားဝှက်ကိုလည်း ကျွန်ုပ် နားနှင့် ဆတ်ဆတ် ကြားလိုက်ရ၏။ သို့နှင့် ထိုတင့်ရွန်းလှပ ကျက်သရေရှိလှသော ရူပါရုံသည် လည်းကောင်း၊ စကားဝှက်ကို ကြားလိုက်ရသည့် သဒ္ဒါရုံသည် လည်းကောင်း၊ ကျွန်ုပ်၏ အသည်းနှလုံးကို ဆောက်တည်ရာ မရသကဲ့သို့ ဖြစ်၍သွားစေ၏။

ကျွန်ုပ်မှာ လဲကျသွားပြီးလျှင် အခန်းကြီးမှာ ပေါက်ကွဲကျိုးပျက်၍ ကျွန်ုပ်၏ပတ်ဝန်းကျင်၌ မီးပွားများ ဖြစ်ပေါ်လာသည်ဟု မှတ်ထင်ရ၏။ ထို့နောက် လေကြီးပြင်းထန်စွာ တိုက်ခတ်လာသည်ဟု ထင်ရ၏။ အချိန်လောက တည်းဟူသော ဒီလှိုင်းတွင် ကမ္ဘာများသည် ဒလဟော စီးဆင်းလိမ့်ပါသွားသည့် အသံနှင့်တူသော အသံများကို ကြားရပြီးနောက်၊ ကျွန်ုပ်လည်း တစ်စုံတစ်ရာ မသိရတော့ချေ။

၅၂ ▣ ဒဂုန်ရွှေများ

အခန်း (၇)

ကျွန်ုပ် သတိရလာသောအခါ အိုင်းဆစ်(စ်) နတ်ကွန်းအခန်းတွင်၊ စင်းစင်းကြီး လဲလျက်ရှိနေကြောင်း သိရ၏။ သာသနာ့ဝန်ထမ်း အဘိုးကြီးသည် မီးအိမ်တစ်ခုကို လက်တွင်ကိုင်ကာ ကျွန်ုပ်၏ မျက်နှာကို ကုန်း၍ကြည့်ပြီးနောက် ...

“နေ့အချိန်သို့ ရောက်ပေပြီ။ ယနေ့ကား သင်၏ဘဝသစ်စသော နေ့ဖြစ်၏။ ဟားမားကစ် လာလှည့်လော့”

သို့နှင့် အဘိုးကြီးသည် ကျွန်ုပ်အား ကျွန်ုပ်နေသော အခန်းအထိ တွဲခေါ်သွားလေရာ ကျွန်ုပ်လည်း အိပ်မက် မက်ရာမှ နှိုး၍လွှတ်လိုက်သော သူတစ်ယောက်ကဲ့သို့ ဒယိမ်းဒယိုင် လိုက်ပါသွားရပြီးလျှင် အခန်းသို့ ရောက်သည့်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ခရီးပန်းလာသော သူတစ်ယောက်ကဲ့သို့ တစ်ခါတည်း အိပ်ပျော်သွားလေ၏။ အဘိုးကြီးကသော်လည်းကောင်း၊ ထိုညတွင် ကျွန်ုပ် ဖခင်ကြီးကသော်လည်းကောင်း၊ ကျွန်ုပ်နတ်သမီးနှင့် မည်ကဲ့သို့ နှီးနှောတိုင်ပင်ခဲ့ကြောင်း၊ တစ်စုံတစ်ရာ မေးမြန်းခြင်း မပြုချေ။

ယခုရေးခဲ့သော နတ်နှင့် ပတ်သက်သည့် ကိစ္စအရပ်ရပ် ပြီးစီးသော အခါ ကျွန်ုပ်မှာ မိရိုးဖလာနတ်များနှင့် ပတ်သက်သည့် ပညာရပ်များကို အစွမ်းကုန် ကျွမ်းကျင်နားလည်ပြီး ဖြစ်သည့်အတိုင်း အီဂျစ်ပြည် ထီးရေးနန်းရေးနှင့် ပတ်သက်သော ပြုဖွယ်ကိစ္စများ၊ တိုင်းရေးပြည်ရေးများကို သင်ကြားပေးကြ

အိဂျစ်ဘုရင်မာယာရှင် ▣ ၅၃

၏။ ကျွန်ုပ်တို့ဘက်မှ ထင်ရှားသော သူများလည်း နေရာအနှံ့အပြားမှ တိတ်တဆိတ်လာရောက်ကာ၊ ‘ကလီယိုပါထရား’ ဘုရင်မအား တိုင်းသူပြည်သားများက မုန်းတီးကြသော အကြောင်းများနှင့် အခြားအရေးကြီးသော အကြောင်းများကိုပါ ပြောလာကြကုန်၏။

သို့နှင့် မယ်တော်နတ်သမီးကြီး၏ ကိုယ်ငွေကိုလှူကာ ပြန်၍အသက်ရှင်လာသည့်နေ့မှ ၃ လနှင့် ၁၀ ရက်မြောက်သောနေ့တွင် မင်းခမ်းမင်းနား စုံလင်စွာဖြင့် ကျွန်ုပ်အား အထက်အောက်၊ အီဂျစ်ပြည် နှစ်ပြည်စလုံး၏ ဘုရင်အဖြစ် တင်မြှောက်ရန် သဘောတူကြလေသည်။ သို့နှင့် အချိန်မှာ တဖြည်းဖြည်း နီးကပ်လာပြီးလျှင် အီဂျစ်ပြည်မြို့နယ် အသီးသီးမှ ၃၇ ဦးသော ကျွန်ုပ်တို့ဘက်သား လူကြီးများသည် အချို့ တောသားဟန်ဆောင်လျက် လည်းကောင်း၊ အချို့ဘုရားဖူးခရီးသည် ဟန်ဆောင်လျက် လည်းကောင်း၊ အချို့လည်း ဆေးဆရာဟန်ဆောင်လျက် လည်းကောင်း အမျိုးမျိုး ရုပ်ဖျောက်ကာ စုရုံးရောက်လာကြကုန်၏။

ဤသို့ အသင့်ရှိလတ်သော် တစ်နေ့သော ညဉ့်အချိန်၌ ကျွန်ုပ်၏ ဖခင်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ‘အမိနမ်ဟတ်’ နှင့်တကွ ၃၇ ဦးသော ကိုယ်စားလှယ်ကြီးများ၊ ကျွန်ုပ်အား ယခင်က မယ်တော်ကြီး အခန်းသို့ လိုက်ပို့ခဲ့ကြသော သာသနာ့ဝန်ထမ်း အဘိုးကြီးနှင့် ကျမ်းသစ္စာကျိန်ဆိုပြီးဖြစ်သော အခြား သာသနာ့ဝန်ထမ်း ငါးဦးတို့သည် နတ်ကွန်းတံခါးများ အားလုံးကို ပိတ်ကာ၊ ကျွန်ုပ်အား ဘိသိက်မြှောက်ရန် အခမ်းအနား အစီအစဉ်များကို ပြုလုပ်ကြလေ၏။ ကျွန်ုပ်မှာ အဝတ်ဖြူများကို ဝတ်ဆင်လျက် ရှေးဘုရင်များ၏ အမည်များ ရေးမှတ်ထားသည့် လမ်းမြောင်ကလေး၌ နေရ၏။

ကျွန်ုပ်၏ဖခင်သည် မီးအိမ်တစ်လုံးကိုကိုင်ကာ ကျွန်ုပ်၏လက်ကို ဆွဲလျက် သာသနာ့ဝန်ထမ်းများ၊ ရှေးဘုရင်များ၏ ဆွေတော်မျိုးတော် အဆက်အနွယ်ဖြစ်သော မင်းဆွေမင်းမျိုးများ ရှေ့မှဖြတ်၍ ခေါ်သွား၏။ ၎င်းတို့ရှေ့၌ ကား ရာပေလွင်တစ်ခုရှိ၍ ထိုရာပေလွင်ကို ဝိုင်းရံကာ အထွတ်အမြတ်ထားသည့် ရုပ်ထုများနှင့် အလံများကို ကိုင်ထားသော ဘုန်းကြီးများ ရပ်လျက်ရှိလေသည်။ ရာပေလွင်ခြေရင်းသို့ ရောက်သောအခါ ကျွန်ုပ်ဖခင်က ခေတ္တရပ်နေရန် တီးတိုးပြော၏။

ထို့နောက် ကြွရောက်လာသော ကိုယ်စားလှယ်ကြီးများ၊ ရှေးမင်းဆွေမင်းမျိုးများ၊ သာသနာ့ဝန်ထမ်းများနှင့် မင်းညီမင်းသားများအား ကျွန်ုပ်နှင့် မိတ်ဆက်ပေးပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်မှာ ရှေးအစဉ်အဆက်မပျက်သော မျိုးရိုးမှ ဆင်းသက်ခဲ့သော မဟာဆီ မဟာသွေး မင်းသားကလေးဖြစ်ခဲ့သည့် အကြောင်း

၅၄ □ ဒဂုန်ရွှေမျှား

တစ်စုံတစ်ရာ ကန့်ကွက်ရန် ရှိပါသလောဟု ပရိသတ်အား မေးမြန်းလေသည်။

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်၏ဦးကြီးတော် ‘ဆီပါး’ သည် သူ၏ကုလားထိုင်မှ ထ၍ “ကျွန်ုပ်တို့သည် ရှေးရာဇဝင် အမှတ်အသားများကို စစ်ကြောစူးစမ်း၍ ပြီးပါပြီ။ တစ်စုံတစ်ရာ ကန့်ကွက်ရန်မရှိပါ” ဟု ဖြေဆိုလေ၏။

(ဖခင်) “ဤမင်းသားဟားမားကစ်သည် အိုင်းဆစ်(စ်) မယ်တော်ထံ ရောက်ခဲ့ပြီဖြစ်၍ အိုးဆီးရစ်(စ်)သို့ သွားရာလမ်းသို့ ပြုပြီးဖြစ်၏။ နတ်ကွန်းများ အတွက် အစဉ်အဆက်အတိုင်း အုပ်စိုးရသော ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး တစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း ငြင်းဆိုရန် ရှိပါသလော”

(ဆီပါး) “ငြင်းဆိုရန် မရှိပါ။ ဤအကြောင်းများကို ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် သိပြီးဖြစ်ပါသည်”

(ဖခင်) “ဤမင်းသား ဟားမားကစ်သည် စိတ်၏မိုက်မဲမှု၊ ဘဝ၏ မိုက်မဲမှု၊ သန့်ရှင်းခြင်း မရှိမှု၊ သစ္စာဖောက်မှုတို့ကြောင့် တစ်တိုင်းပြည်လုံး၏ ဘုရင်အဖြစ် ဘိသိက်မြောက်ပေးရန် မသင့်လျော်ဟု ကန့်ကွက်လိုသူ ရှိပါသေးသလော”

ထိုအခါ ‘မန်းဖစ်(စ်)’ မြို့မှ မင်းညီမင်းသား အဘိုးကြီးတစ်ယောက် က ထ၍ ...

“ဤကိစ္စများကို ကျွန်ုပ်တို့စုံစမ်းပြီးပါပြီ။ တစ်စုံတစ်ရာ ကန့်ကွက် မည့်သူ မရှိပါ” ဟု ပြောဆိုလေ၏။

(ဖခင်) “ကောင်းလှပေပြီ။ ဤသို့ဆိုလျှင် ကျွန်ုပ်၏ဇနီးသေဆုံးခါနီး ၌ ‘ဟေးသော(စ်)’ နတ်မင်းဝင်ပူး၍ ဤမင်းသားအတွက် နိမိတ်ဖတ်ခဲ့သော စကားများကို အဘွားကြီး ‘အတောင်းဝါး’ ကောင်းစွာသိ၏။ ‘အတောင်းဝါး’ က ရှေ့သို့ထွက်၍ ပရိသတ်အား မိမိသိသမျှ ပြောကြားပါလော့”

ထိုအခါ အတောင်းဝါးသည် ပရိသတ်ရှေ့သို့ ထွက်ခဲ့ပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်တို့ ရေးသားဖော်ပြခဲ့ပြီးသော အကြောင်းများကို တစ်စုံတစ်ရာ ကွယ်ဝှက်ချန် လုပ်ခြင်း မရှိဘဲ စိတ်ရောကိုယ်ပါ ပြောပြလေသည်။

(ဖခင်) “ကျွန်ုပ်၏ဇနီးသည် နတ်မင်း၏ အသံဖြင့် ဤသို့ ပြောကြား သည်ကို သင်တို့ ယုံကြည်ကြပါသလော”

(အသံများ) “ကျွန်ုပ်တို့အားလုံး ယုံကြည်ကြပါသည်”

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်၏ဦးကြီး ဆီပါးကထ၍ ယခုပြုလုပ်ရသော အခမ်းအနားမှာ လျှို့ဝှက်စွာ ပြုလုပ်ခြင်းဖြစ်၍ ရှေးထုံးစဉ်လာ မပျက်စေရုံမျှ၊ အခွင့်အရေးရသမျှ ဆောင်ရွက်ကြခြင်းဖြစ်ကြောင်း အတိချုပ်ပြောကြားကာ၊ ကျွန်ုပ်အား ရာပေလွင်ပေါ်သို့ တက်စေ၍ ကျမ်းသစ္စာ ကျိန်ဆိုစေ၏။

အိဂျစ်ဘုရင်မာယာရှင် ▣ ၅၅

ကျွန်ုပ်၏ဦးကြီး ဆီပါးလည်း ဆက်လက်၍ ပြောလေသည်။

“ခမ်း(မ်) ပြည်ကြီးကား ခေါမတို့ ဖိနပ်သံခွာအောက်တွင် ပြားပြား ဝပ်မျှ ဖိနင်းခြင်း ခံခဲ့ရလေပြီ။ ရောမတို့၏ လှံရောင်ဖွေးဖွေးများဖြင့် ကြောက်နူး တုန်ခဲရသည့် အချိန်လည်း ကြာမြင့်လှပေပြီ။ အသင် မင်းသား ဟာမားကစ် တိုင်းပြည်၏တစ်ခဲနက်သော အသံဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် သင့်အား တိုင်းပြည်ကို ကယ်တင်မည့် ‘ခေး’ အဖြစ်ကို ခံယူရန် တောင်းပန်ပါ၏။ နှစ်သောင်းကုန်သော သစ္စာရှိ အိဂျစ်ပြည်သားများလည်း သင့်အမိန့်ကို နာခံရန် ကျမ်းကျိန်၍ပြီးကြ လေပြီ။ သင်နှုတ်မြွက်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သူတို့သည် ပုန်ကန်ထကြွ၍ ခေါမအစိုးရကို သတ်ကာ သူတို့၏ သွေးသားများဖြင့် ရှေးပီရမစ်များထက်ပင် ခိုင်ခန့်သော ခမ်း(မ်) ပြည်ကြီး၏ ထီးနန်းကို သင့်အတွက် ဆောက်လုပ်ကြကုန် အံ့။ သင် ပြုရမည့်အချက်ကား ဘုရင်မ အခေါ်ခံသည့် မိန်းမယုတ်ပြည့်တန် ဆာမ ကလီယိုပါထရား၏ သေခြင်းပင်တည်း။ ဤကိစ္စကို သင်ကိုယ်တိုင် ဆောင်ရွက်ရအံ့။ မည်သို့ဆောင်ရွက်ရမည်ကို နောင်အခါ သင့်အား ညွှန်ကြား အံ့။ ထို့နောက်မှ ထိုမိန်းမယုတ်၏ သွေးဖြင့် အိဂျစ်ထီးနန်းကို ဆေးရလိမ့်အံ့။ အို ... ဟားမားကစ်၊ ကျွန်ုပ်တို့၏ တကယ့်ပျော်ရွှင်မှုကား တိုင်းပြည်၏ ခြေ ထောက်များအား ထူးခတ်ထားသည့် သံခြေကျင်းကွင်းများကို ဖြတ်တောက် ပစ်နိုင်ခြင်းဖြစ်၏။ ဤသို့ ကြိုးပမ်းရာ၌ သေရသော် ... ထိုသေခြင်းထက် မြတ်သော သေခြင်းကား ဤလူ့ပြည်၌မရှိပြီ ။ သို့ဖြစ်၍ ထိုကျက်သရေမင်္ဂလာရှိ သော အမှုများကို ပြုကာ ရှေးဖေရိုးဘုရင်၏ နန်းပေါ်တွင် စံနေတော်မူပါလော့”

ထိုအချိန်၌ ကျောက်တိုင်များ အကြားတွင် ရှိနေသူများက ဩဘာ ပေးကြ၏။

“သည်လောက် ပြောရရင် မတော်သေးဘူးလား ဦးကြီးရယ်။ တကယ်လို့ ကျွန်တော်ဟာ အသက်တစ်ရာ နေရအံ့။ ဒီအသက် တစ်ရာလုံးကို အိဂျစ်ပြည်ကြီးအတွက် စွန့်ဖို့ အသင့်ပါပဲ”

“ကောင်းပါပြီကွယ် ... ကောင်းပါပြီ။ ဒါနဲ့ ဒီအဆောင်အယောင်တွေ မကိုင်ခင် မင့်လက်ကို သန့်ရှင်းအောင် ဆေးလိုက်ပါဦး။ မင်းသရဖူကိုလည်း သရဖူမဆောင်းခင် ဆေးလိမ်းပေးရဦးမယ်”

ထို့နောက် အဘွားကြီး အတောင်းဝါးသည် အခြားအခန်းတစ်ခုသို့ ကျွန်ုပ်အား ခေါ်သွားပြီးလျှင် ပါးစပ်မှ ထူးဆန်းသော ဂါထာများကို ရွတ်ဆို၍ ရွှေလှံတစ်ခုကို အောက်မှခံကာ ရေစင်များသွန်းလောင်းပေး၏။ နူးညံ့သော အဝတ်တစ်ခုကိုလည်း ဆီမွှေးများတွင် နှစ်ပြီးနောက် ကျွန်ုပ်၏ နဖူးပြင်ကို သုတ်ပေး၏။

၅၆ □ ဒဂုန်ရွှေမျှား

“ဪ... အမေ့သား လူချောကြီးကို တစ်ခုပြောရဦးမယ်။ သားရဲ့ ရုပ်ရည်က သိပ်ပြီး မဟာဆန်လွန်းလို့ သာသနာ့ဝန်ထမ်းတစ်ယောက်လုပ်ဖို့ မကောင်းဘူးလို့ မိန်းမချော မိန်းမလှကလေးတွေကတော့ ပြောကြပြီးသားပဲ”

“ဒီအချစ်အကြောင်းနဲ့ ပတ်သက်တဲ့စကားတွေ မပြောစမ်းပါနဲ့ အဘွားကြီးရယ်”

“အင်း ... အခုတော့ ပြောသေးတာပလေ။ အချစ်ဆိုတာကို ဒါ လောက် ပေါ့ပေါ့ဆဆ မပြောလိုက်နဲ့ကွယ့် လူကလေးရဲ့။ ငါ့သားတောင် ဒီ ကမ္ဘာကို ရောက်လာတာ အချစ်က ခေါ်ဆောင်လာလို့ မဟုတ်လား ဟား ... ဟား ... ဟား ... ဟီ ... ဟီ ... ဟီ”

ရာဇပလ္လင်ရှိရာ အခန်းတွင်းသို့ ကျွန်ုပ်ပြန်၍ ဝင်လာသောအခါ မင်း ညီမင်းသား၊ ဆွေတော်မျိုးတော်များလည်း ကျွန်ုပ်အား ဦးညွှတ်၍ အရိုအသေ ပြုကြ၏။

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်၏ဖခင်ကြီးသည် ကျွန်ုပ်အနီးသို့ ချဉ်းကပ်၍ အရှင် ‘မာ’ ၏ ရွှေသားရုပ်တုကိုလည်းကောင်း၊ အရှင် ‘အမင်းရား’ ၊ အရှင် ‘မောက်’ ၊ အရှင် ‘ခွန်း’ နတ်မင်းကြီးများ၏ ရုပ်တုများ ထည့်ထားသော ကြွတ်ကလေးကို လည်းကောင်း ကျွန်ုပ်၏ လက်ထဲသို့ထည့်ပေးပြီးလျှင် ကြီးရင့်သော ဣန္ဒြေကို ဆောင်ကာ အလွန်တည်ကြည်လေးနက်လှသော အသံဖြင့် ကျိန်စာများ ပေးလေသည်။

“အရှင် မာ နတ်သမီးအား လည်းကောင်း၊ အရှင် အမင်းရား၊ အရှင် မောက်၊ အရှင် ခွန် အားလည်းကောင်း တိုင်တည်၍ အသင် ဤကျမ်းသစ္စာကို ကျိန်ဆိုပါမည်လော”

“ကျွန်ုပ် ကျိန်ဆိုပါသည်”

“ခမ်း(မ်)ပြည်ကြီးကို လည်းကောင်း၊ နိုင်းမြစ်ရေလွှမ်းမိုးခြင်းကို လည်းကောင်း၊ နတ်မင်းတို့ စံမြန်းရာ နတ်ကွန်းများကိုလည်းကောင်း၊ အစဉ် အမြဲ တည်နေသည့် ပိရမစ်များကို လည်းကောင်း တိုင်တည်၍ သင်ကျိန်ဆိုပါ မည်လော”

“ကျွန်ုပ် ကျိန်ဆိုပါသည်”

“အီဂျစ်ပြည်ကြီး အပေါ်တွင် မည်သည့်အခါမျှ သစ္စာမဖောက်တဲ့ ရှေးထုံးရှေးနည်း ရှေးဥပဒေများနှင့်အညီ အုပ်စိုးပါမည်။ နတ်မင်းကြီးများ ကိုးကွယ်သည့် အယူဘာသာကို ကောင်းစွာ စောင့်ရှောက်သိမ်းဆည်းပါမည်။ မတရားဖိနှိပ် ချုပ်ချယ်ခြင်းမပြု၊ တရားမျှတစွာ စီရင်အုပ်ချုပ်မည်။ ခေါမ၊ ရောမ တိုင်းပြည်တို့နှင့် မပေါင်းဘဲ၊ အသက်ရှင်သရွေ့ ကာလပတ်လုံး ခမ်း(မ်)

အိဂျစ်ဘုရင်မာယာရှင် ▣ ၅၇

ပြည်ကြီး၏ အခွင့်အရေးရရာ ရကြောင်းကိုသာ ကြံစည် ဆောင်ရွက်ပါမည် ဟူ၍ သင် ကျိန်ဆိုပါမည်လော”

“ကျွန်ုပ် ကျိန်ဆိုပါသည်”

“ကောင်းမြတ်လှပေ၏။ ထိုသို့ တပြီးကား သင်၏ ကျေးတော်မျိုး၊ ကျွန်တော်မျိုးများ မျက်မှောက်တွင် ဖေရိုး ဘုရင်ဟု အမည်နာမ မှည့်ခေါ်နိုင်ရန် ရာဇပလ္လင်ပေါ်သို့ တက်ပါလော့”

ကျွန်ုပ်သည် ရာဇပလ္လင်ပေါ်သို့ တက်လိုက်၏။ ပလ္လင်တက်ခုံမှာ မနုဿိဟရုပ်ဖြစ်၍ အထက်ကျသောနေရာတွင် ‘မာ’ နတ်သမီး၏ အတောင်ပံ ဆွဲချိတ်ထား၏။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်၏ဖခင် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အမိနမ်ဟတ်သည် ကျွန်ုပ်၏ နဖူးပေါ်တွင် ရှေးအိဂျစ် ဘုရင်များ၏ သရဖူကိုလည်းကောင်း၊ ဦးခေါင်းပေါ်တွင် နှစ်ထပ်သော သရဖူကိုလည်းကောင်း၊ ပခုံးပေါ်တွင် ဘုရင့်ဝတ် လုံကိုလည်းကောင်း၊ လက်ထဲတွင် ရာဇလုံတန်နှင့် ကြာပွတ်ကိုလည်းကောင်း ထည့်ပေးလေသည်။

“မင်းသား ဟားမားကစ် ... ဤဗဟိဒ္ဓသဏ္ဍာန် အဆောင်အယောင် များဖြင့် ကျွန်ုပ် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အမိနမ်ဟတ်သည် သင့်အား အထက်အောက် အိဂျစ်ပြည် နှစ်ပြည်စလုံး၏ ဖေရိုးဘုရင် တင်မြှောက်ပါသည်။ သာယာဝပြောစွာ အုပ်စိုးနိုင်ပါစေသတည်း။ အိဂျစ်ပြည်ကြီး၏ အားထားရာ အစစ်ဖြစ်တော်မူသော ဘုရင်မင်းမြတ်”

ထိုအခါ ပရိသတ်များကလည်း “သာယာဝပြောစွာ အုပ်စိုးနိုင်ပါစေ” ဟု အားလုံးလိုက်၍ ဆိုကြ၏။

ထို့နောက် ပရိသတ်များလည်း တစ်ယောက်စီ ကျမ်းကျိန်လျက် သစ္စာခံယူကြလေသည်။ ဤသို့ ကျိန်ဆိုပြီးလတ်သော် ကျွန်ုပ်၏ ဖခင်ကြီးသည် ကျွန်ုပ်အား လက်ဆွဲ၍ ခုနစ်ပါးသော နတ်မင်းများစံရာ၊ နတ်နန်းများသို့ လာခဲ့ကြပြီးလျှင် ဗာလိနတ်စာများဖြင့် တင်မြှောက် ပသ ကြ၏။ ဤသို့ဖြင့် နတ်နန်း အသီးသီး၌ ပူဇော်ပသ ပြီးသော် နောက်ဆုံး ဘုရင့်ခန်းမ နတ်ကွန်းတွင် ပူဇော် ပ သ ရ၏။

ဤအခန်း၌ သူတို့သည် ကျွန်ုပ်အား ဖေရိုးဘုရင်အဖြစ်နှင့် လက်ဆောင်ပဏ္ဏာများ ဆက်သကြပြီးနောက် တစ်ယောက်စီ ထွက်ခွာသွားလေရာ ကျွန်ုပ်လည်း အိဂျစ်ဘုရင်တစ်ပါး အဖြစ်ဖြင့် နုံးခွေမောပန်းကာ ကျန်ရစ်ခဲ့လေ၏။ ဤနေရာတွင် အသေးဆုံးဖြစ်သော ပထမ ပေစာထုပ် ပြီးဆုံးခြင်းသို့ ရောက်၏။

ဒုတိယ ပေစာထုပ်

အခန်း (၁)

ရက်ပေါင်းများစွာ ပြင်ဆင်ခဲ့ကြခြင်းသည် ဆုံးခန်းတိုင်ရောက်ခဲ့ပြီဖြစ်ရာ အချိန်သည်လည်း နီးကပ်၍ လာလေပြီ။ ကျွန်ုပ်တို့အမျိုးသား လူသာမန်များက မယ်တော်ကြီးဂိုဏ်းဝင် ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်ဟူ၍သာ သိကြသော်လည်း၊ ကျွန်ုပ်တို့ ဘက်သားများစွာကုန်သော တိုင်းရင်းသားတို့ကမူ ဖေရိုးဘုရင်အဖြစ်ဖြင့် ရိုသေကိုင်းညွတ်ကြကုန်၏။ မယ်တော်ကြီး အိုင်းဆစ်ကလည်း ကျွန်ုပ်၏ဝိညာဉ်နှင့် နီးနှော၏။ နတ်ကွန်းသစ်များ အောက်ရန် ကြံစည်၏။ တိုင်းသူပြည်သားများ တိုးတက်ကြီးပွားရန် ရည်ရွယ်၏။ ကြီးကျယ်သော တရားဥပဒေများ ပြုလုပ်ရန်လည်း စိတ်ကူးထား၏။ သို့နှင့် နန်းမတတ်မီကပင် စိတ်ကူးနှင့် ပျော်ပါးကာ နန်းတက်မည့် ဖေရိုးဘုရင်အား တပျော်တပါး ဟစ်အော်ကြိုဆိုသံများကိုပင် ကျွန်ုပ်နားထဲတွင် ကြားယောင်လျက် ရှိလေ၏။

အဘူသီမြို့၌ အချိန်အတန်ကြာအောင် ရှိနေစဉ်အတွင်း ကျွန်ုပ်မှာ ယောက်ျားတို့ တတ်အပ်သော ဓားရေး၊ လှံရေး အတတ်များကိုလည်းကောင်း၊ နဂိုကပင် ဝါသနာထုံခဲ့သော အီဂျစ်လူမျိုး၏ ပဉ္စလက် အတတ်ကိုလည်းကောင်း၊ ကျွမ်းကျင်ခဲ့ပြီး ဖြစ်သော နက္ခတ်တာရာ အတတ်များကိုလည်းကောင်း လေ့လာလိုက်စားလျက်ရှိ၏။

အိလျှစ်ဘုရင်မာယာရင် ▣ ၅၉

ကျွန်ုပ်တို့ အကြံအစည်ကား အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်တို့ ဦးကြီး ဆီပါးသည် ၎င်း၏နေရင်းဌာန အင်နူးမြို့ နတ်ကွန်းမှ ကောင်းစွာ မကျန်းမာဟန်ဆောင်၍ အလက်ဇန္ဒြီးယားမြို့သို့ ကလီယိုပါထရား ဘုရင်မ အကြောင်းကို ပိုမိုသိရှိရန် ထွက်သွားပြီးဖြစ်ရာ ကျွန်ုပ်မှာ ဦးကြီးနှင့် ထိုမြို့တွင် သွားရောက်တွေ့ဆုံရန် ဖြစ်လေသည်။

ဤသို့လျှင် နောက်ဆုံး၌ ညွှန်ကြားလွှာများ ရောက်လာသဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း ခရီးထွက်ရန် အသင့်ပြင်ဆင်ပြီးသော် ဖခင်ကြီးအာ နှုတ်ဆက် လေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်၏ ဖခင်ကြီးက ကျွန်ုပ်သွားမည့် ခရီးလမ်းတွင် ဘေး အန္တရာယ်ရှိသည့် အကြောင်းကို ယခင်ကပင် တင်ကြိုသိမြင်သည့်အတိုင်း အိုင်းဆစ်(စ်) မယ်တော်ကြီး ဂိုဏ်းဝင်ဖြစ်အောင် ပြုလုပ်ခဲ့ကြောင်း၊ ထိုဘေး အန္တရာယ်မှာ အခြားမဟုတ် မိန်းမပင်ဖြစ်ကြောင်း၊ မယ်တော်ကြီးသည် ၎င်း၏ သစ္စာတော်ခံများအား မိန်းမနှင့်ပတ်သက်က စိတ်ကူးမျှ မထည့်ရန် တားမြစ် ထားကြောင်း၊ ကျွန်ုပ်မှာ အခြားသူများထက် အားခွန်ဗလ၌လည်းကောင်း၊ ရုပ်အဆင်း၌ လည်းကောင်း သာလွန်သည်မှာ ကျွန်ုပ်အတွက် ပြန်၍ ဆူးငြောင့် ခလုတ်သဖွယ်ဖြစ်မည်ကို စိုးရိမ်ရကြောင်း၊ ရူပါရုံဆိုသည်မှာ ပိုးမွှားကဲ့သို့ ယောက်ျား၏ နှလုံးသားကို ဝင်၍ ကိုက်တတ်ကြောင်း၊ သို့ဖြစ်၍ အလက်ဇန္ဒြီး ယားမြို့သို့ ရောက်သောအခါ စုန်းတစ္ဆေများကို သတိပြု၍ ရှောင်ရှားရန် အကြောင်းဆုံးမစကား ပြောကြားလိုက်သေး၏။

“အချစ်အတွက်နဲ့ ပတ်သက်လို့တော့ မစိုးရိမ်ပါနဲ့ အဘရယ် ... ကျွန်တော်ဖြင့် ဒီနှုတ်ခမ်းနီနဲ့ ကြာမျက်လုံးတွေထက် တခြားကိစ္စများမှာ ပိုပြီး စိတ်ဝင်စားပါတယ်”

“သာဓုဗျာ ... သာဓု ... သာဓု ဒီလိုဆိုရင် အဘဝမ်းမြောက်ပါတယ်။ ငါ့သားကို နောက်တစ်ခါတွေ့ရင်သော နန်းထိုင်နေတဲ့ ဖေရီးဘုရင် အဖြစ်နဲ့ တွေ့ပါစေဆိုတာ ဆုတောင်းပါတယ်”

ကျွန်တော်သည် ဖခင်ကြီးအား သွားခါနီး၌ ပွေ့ဖက်နှုတ်ဆက်ပြီး လျှင် ထွက်ခဲ့လေ၏။ ဤသို့လျှင် ကျွန်ုပ်သည် အခြေအနေ မရှိသော လူလေလူလွင့် တစ်ယောက်ကဲ့သို့ နိုင်းမြစ်ကို လေ့ကြုံဖြင့် စုန်ဆင်းခဲ့၏။ အကြောင်းမှန်မသိသူများကမူ ကျွန်ုပ်အား အဘွားကြီး အတောင်းဝါး၏ မြေး လူသာမန်တစ်ယောက်ဟူ၍ပင် ထင်ကြလေသည်။

သို့နှင့် လေကောင်းစွာ ရသည့်အတိုင်း ကျွန်ုပ်တို့သည် နိုင်းမြစ်ကို စုန်ဆင်းခဲ့ကြရာ ၁၀ ရက်မြောက်သောနေ့ ညတွင် အလက်ဇန္ဒြီးယားမြို့သို့ ဆိုက်ရောက်ကြလေ၏။ မြို့တော်ကြီးမှာ လူနေအိမ်ခြေများစွာ စည်ကားလျက်

၆၀ □ ဒဂုန်ရွှေများ

နတ်ဘုံနတ်နန်းတမျှ ရှိရာ ကမ္ဘာအံ့ချီးဖွယ်ရာ တစ်ခုဖြစ်သော ‘ဖားရော(စ်)’ မီးပြတိုက်ကြီးထိပ်မှ နေရောင်တမျှ ဝင်းထိန်တောက်ပသော အလင်းရောင်မှာ ပင်လယ်ကူးသင်္ဘောများအား ဘေးကင်းစေရန် လမ်းပြလျက်ရှိတော့၏။

လှေပေါ်မှ ဆင်းသက်ခဲ့ပြီးနောက် လူနေအိမ်ခြေ စည်ကားလှသော မြို့အခြေအနေကို တအံ့တဩ ကြည့်ရှုနေမိရာ ဘာသာအမျိုးမျိုးဖြင့် ပြောဆိုနေကြသော လူသံများသည် ကျွန်ုပ်တို့အား ဤသို့ရှိစဉ် လူငယ်တစ်ယောက်သည် ကျွန်ုပ်အနီးသို့ ချဉ်းကပ်လာပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်၏ပခုံးကို ညင်သာစွာကိုင်လျက် အဘူသီမြို့မှ ‘ဟားမားကစ်’ ဖြစ်ပါသလော ဟု မေးမြန်းသဖြင့် ကျွန်ုပ်က ဟုတ်ကြောင်းပြန်ပြောရာ ထိုသူသည် ကျွန်ုပ်၏ နားနားသို့ ကပ်၍ လျှို့ဝှက်သော အချက်ပေးစကားလုံးကို တီးတိုးပြောလိုက်လေသည်။ ထို့နောက် အစေခံ နှစ်ယောက်ကို လက်ရပ်၍ ခေါ်လိုက်ပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်၏ ပစ္စည်းများကို လှေပေါ်မှ ချစေ၏။

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်သည် လမ်းပြသူငယ်နှင့်အတူ လိုက်ခဲ့၏။ လမ်းတစ်လျှောက်လုံးတွင် သေရည်သေရက် ရောင်းချသော ဆိုင်များဖြင့် ပြည့်နှက်လျက်ရှိရာ ဆိုင်များအတွင်း၌ကား အပျော်ကြား၍ မူးယစ်သောက်စားလျက်ရှိသော လူများသည် ကချေသည်မများအား ရှုစားကာ ကြည့်နေကြကုန်၏။ ကချေသည်မများမှာ အချို့အလွန်ပါးလွှာလှသော အဝတ်များကို ဝတ်လျက် လည်းကောင်း၊ အချို့ကား အဝတ်မပါ ဘလာဟင်းလင်းပြင်ဖြင့် လည်းကောင်း ရှုစားသူယစ်ထုတ်ကိုအား တဏှာ ရာဂ တက်မြူး ကြွလောက်အောင် ဟန်ခင်းပြသလျက်ရှိကြကုန်၏။

မီးထွန်းထားသော အိမ်များကို ဖြတ်ကျော်၍ သင်္ဘောဆိပ်ကမ်းနားသို့ ရောက်လာပြီးလျှင် ထိုမှတစ်ဖန် လက်ယာဘက်သို့ ချိုးဝင်သွားရာ၊ ကျောက်ခင်းထားသော လမ်းမကြီးတစ်လျှောက်တွင် ခိုင်ခံ့စွာ ဆောက်လုပ်ထားသော တိုက်အိမ်ကြီးများကို မြင်ရ၏။ ထိုတိုက်အိမ်များတွင် ဘုရားရှိခိုးဆောင် အခုံးကြီးများရှိရာ ယခင်က ကျွန်ုပ်မတွေ့မမြင်ဖူးချေ။ ထို့နောက် လမ်းသည် လက်ယာဘက်သို့ တစ်ဖန် ချိုးဝင်သွားပြန်၍ ကျွန်ုပ်၏ အဖော် လမ်းပြသည် ကျောက်ဖြူဖြင့် ဆောက်လုပ်ထားသော တိုက်တစ်တိုက်ရှေ့တွင် ရပ်ပြီးနောက် ကျွန်ုပ်တို့သည် အတွင်းမြေကွက်လပ်ကလေးကို ဖြတ်ကျော်ကာ အိမ်တွင်းသို့ ဝင်သွားကြလေ၏။ အခန်းတွင်း၌ကား ကျွန်ုပ်၏ဦးကြီး ‘ဆီပါး’ ကို ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် တွေ့ရလေသည်။

ရေမိုးချိုး၍ အစားအစာ စားသောက်ပြီးသောအခါ ဦးကြီးက ယခုအချိန်ထိ အားလုံးကိစ္စများမှာ သေချာမောမော ရှိနေကြောင်း၊ အင်နူးမြို့မှ

အိလှ်ဘုရင်မာယာရင် □ ၆၁

မိမိရောက်လာကြောင်းကို ဘုရင်မ ကြားသိရသောအခါ သူ့အား တော်လှန်ပုန်ကန်လိမ့်မည်ဟူ၍ လုံးလုံးမထင်ဘဲ အင်နူးမြို့အနီးရှိ ပိရမစ်အတွင်း၌ လျှို့ဝှက်သို့လှောင်ထားသော ရှေးဟောင်းပစ္စည်းဘဏ္ဍာများ ရှိသည်ဟူသော ကောလာဟလသတင်းနှင့် ပတ်သက်၍ စုံစမ်းမေးမြန်းသေးကြောင်း၊ သို့သော် မိမိက ပျက်ရယ်ပြုလျက် ထိုပိရမစ်မှာ အရှင်ကြီး ‘ခူဖြူး’ မြှုပ်နှံရာ သင်္ချိုင်းမျှသာ ဖြစ်၍ ပစ္စည်းဥစ္စာရှိသည်ဟူ၍ မသိရကြောင်း တင်လျှောက်သောအခါ ဘုရင်မသည် မိမိ၏တင်လျှောက်ချက်ကို အလိုမကျဘဲ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ထိုပိရမစ်ကြီးကို အုတ်ကျောက်တစ်လုံးမကျန် လှန်လှော့၍ ပစ္စည်းဥစ္စာများကို ရှာဖွေမည် ဖြစ်ကြောင်းနှင့် ကြုံးဝါးကြောင်းများကိုပါ ကျွန်ုပ်အား ပြောပြလေသည်။

(ကြီး) “ဪ ... ဒါထက် နေရာကျပြီဟေ့၊ ‘ကလီယိုပါထရား’ ဘုရင်မကို မြင်နိုင်ဖို့ နက်ဖြန် မင်း ... အခွင့်အရေးရလိမ့်မယ် ဟာမားကစ်”

(ကျွန်ုပ်) “ဘာပြုလို့လဲ ဦးကြီး”

(ကြီး) “ဒီလိုကွယ့် နက်ဖြန် သူ့မွေးနေ့ဖြစ်လေတော့ မယ်တော်ကြီး ‘အိုင်းဆစ်(စ်)’ လို ဝတ်ဆင်ပြီး၊ သူ့စံမြန်းတဲ့ ‘ကိုးချီးယပ်(စ်)’ ကုန်းပေါ်မှာရှိတဲ့ သူ့စံနန်းက ‘ဆီရားပီးဟန်’ နက်ကွန်းကို မင်းခမ်းမင်းနားနဲ့ ထွက်တော်မူလိမ့်မယ်”

“ဒီလိုဆိုရင် နေရာကျတာပေါ့ ဦးကြီးရယ်”
“နန်းတော်တွင်းကို ငါ့တူရောက်ဖို့ကတော့ ဘယ်ပုံဘယ်နည်းနဲ့ ဝင်ခွင့်ရအောင် လုပ်ရမယ်ဆိုတာ နောက်မှ ကြံစည်ရဦးမှာပဲ”

ကျွန်ုပ်သည် ခရီးပန်းသဖြင့် ထိုည ခပ်စောစော အိပ်ရာသို့ဝင်ခဲ့၏။ သို့သော် လမ်းမပေါ်မှာ ဆူညံသံများကြောင့် တစ်ကြောင်း၊ နောက်တစ်နေ့တွင် ဘုရင်မအား တွေ့မြင်ရမည့် အကြောင်းများနှင့် ရှေ့တွင် မည်သို့မည်ပုံ ဆောင်ရွက်ရမည့်အကြောင်းများကို တသီတတန်းကြီး စိတ်ကူးလျက်ရှိသဖြင့် ရုတ်တရက် အိပ်မပျော်နိုင်ဘဲ ရှိလေ၏။

အိပ်ပျော်သွားပြီးနောက် မိုးမလင်းမီ အိပ်ရာမှ နိုးသဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း အရုဏ်တက်ချိန်ကို စောင့်မျှော်ကြည့်ရှုရန် တိုက်အမိုးပေါ်သို့ တက်ခဲ့၏။ မကြာမီ အရုဏ်ကျင်းပြီးနောက် နေမင်း၏ ရောင်ခြည်များသည် မြားတန်းသဖွယ် ထွက်ပေါ်၍လာပြီးလျှင် ဘုရင်မ စံမြန်းလျက်ရှိသော ‘ကိုးချီးယပ်(စ်)’ တောင်ကုန်းပေါ်ရှိ နန်းတော်ဆောင်များပေါ်သို့ ပြုံးပြုံးပြက်ပြက် ကျရောက်လျက် ရှိလေ၏။ အလင်းရောင်သည် လျင်မြန်သော အဟုန်ဖြင့် ပျံသန်းကာ အလက်ဇန္ဒားဘုရင် ၏ မြှုပ်နှံရာ ‘ဆိုမား’ အမည်ရှိ သင်္ချိုင်းဂူပေါ်သို့ လည်းကောင်း၊ လှပသော အဆောက်အအုံများနှင့် ဂူပုထိုးများပေါ်သို့ လည်းကောင်း၊ ‘ဆာရား

၆၂ □ ဒဂုန်ရွှေမျှား

ပစ်' နတ်ကွန်းပေါ်သို့ လည်းကောင်း တဖြည်းဖြည်း ရောက်၍ သွားပြီးလျှင် နောက်ဆုံး 'နီကရိုပိုးလစ်' ခေါ် သုသာန်တစ်ပြင်သို့ ရောက်သွားတော့၏။ အလက်ဇန္ဒီးယားမြို့ကြီးတစ်ခုလုံးမှာ တက်နေစ နေရောင်ခြည်တွင် နီထွေးသော အဆင်းကိုဆောင်လျက် မြောက်အရပ်မှ တိုက်ခတ်လာသော ရာသီလေသည်လည်း ဖုံးအုပ်လျက်ရှိသော မြူနှင်းများကို လွင့်စင်ပပျောက်စေပြီးလျှင် များလှစွာသော လေ၊ သင်္ဘောများကို လှုပ်ရှားစေလျက် ရှိသည်ဖြစ်ရာ ကြည်လင်သော ရေပြင်ကို ကျွန်ုပ်ကောင်းစွာ မြင်နိုင်တော့၏။

ဤသို့ သာယာလှသော နံနက်လင်းစ အချိန်တွင်၊ ဆန်းကြယ်လှပသော အလက်ဇန္ဒီးယားမြို့ကြီး၏ ရှုမျှော်ခင်းကို တွေ့မြင်ရသောအခါ ငါ၏ ထီးမွေ၊ နန်းမွေ တစ်ခုဖြစ်သော ဤမြို့ကြီးများကို ပိုင်ဆိုင်အောင် ကြိုးစားခြင်းသည်လည်း မင်္ဂလာတစ်ပါးပေတည်းဟု တစ်ကိုယ်တည်း ကျူးရင့်ပြီးနောက် မယ်တော်ကြီး အိုင်းဆစ်(စ်)နှင့် နီးနှောပြီးလျှင် အမိုးပေါ်မှ ဆင်းသက်ခဲ့လေ၏။

အောက်ခန်းတွင် ဦးကြီးနှင့် အဆင်သင့်တွေ့ရသဖြင့် အလက်ဇန္ဒီးယားမြို့ပေါ်သို့ နေမင်းထွက်ပြုစ အချိန်တွင် စောင့်ကြည့်ခဲ့ကြောင်း ကျွန်ုပ်က ပြောပြလေသည်။

“ဪ ... ဟုတ်လား၊ ဒါထက် အလက်ဇန္ဒီးယားမြို့ အကြောင်း ဘယ်နယ် ထင်သလဲ”

“ဟာ ... မပြောနဲ့တော့ ဦးကြီးရယ်၊ မြို့ကဖြင့် နတ်ဘုံနတ်နန်းကျ နေတာပဲ”

“အင်း ... နတ်ပေမယ့် မိစ္ဆာဒေဝနတ်ပေါ့ကွယ်။ မိစ္ဆာအယူဝါဒ ကိန်းအောင်းရာ ဌာနကြီးပေါ့ ...၊ ငါ့သဘောကတော့ဟေ့ ဒီမြို့ကြီးကို ဆောက်ထားတဲ့ အုတ်ခဲ၊ ကျောက်ခဲတွေ တစ်လုံးစီ ဖြိုချပြီး ဒီမြို့ရဲ့ အဖိုးထိုက်တန်တဲ့ ပစ္စည်းမှန်သရွေ့ ပင်လယ်ထဲ တစ်ခါတည်း ရောက်စေချင်တာပဲ။ အဲဒီတော့ ဒီကျက်သရေမရှိဘဲ မြို့စုတ်ကို အုတ်တစ်ခဲ မကျန်အောင် ဖျက်ဆီးပြီး မင်းရဲ့ ဘေးလောင်းတော်၊ ဘိုးလောင်းတော်များလို 'မန်းဖစ်(စ်)' မြို့ထဲမှာ မင်းစံမြန်းဖို့ ထီးနန်းကို ဆောက်လုပ်ရမယ်ကွယ်။ ဒီမြို့တည်နေသမျှ ကမ္ဘာပေါ်ရှိ လူမျိုးစုံဟာ ဒီအပေါက်ကချည်း ဝင်နေပြီး ငါတို့တိုင်းပြည်ရဲ့ ပျက်စီးရာ ပျက်စီးကြောင်း ပြုကြလိမ့်မယ် ဟားမားကစ်”

ဦးကြီးပြောစကားများကား မှန်လှပေ၏။ သို့နှင့် နံနက်ခင်း အစားအစာ အနည်းငယ် စားသောက်ပြီးကြသောအခါ ကျွန်ုပ်တို့သည် ဘုရင်မထွက်ပေါ်လာမည်ကို သွားရောက်ကြည့်ရှုရန် ပြင်ဆင်ကြလေ၏။ ထွက်ပေါ်လာမည့် လမ်းမှာ 'ကနီးပစ်' ခေါ် နန်းတွင်းသို့ ဝင်သော လမ်းမကြီးဖြစ်၍

အိလျှော်ဘုရင်မာယာရင် ▣ ၆၃

ဘုရင်မအား ကြည့်ရှုဖူးမြော်ရန် လာသော လူထုကြီးမှာ လမ်းဘေးတစ်ဖက် တစ်ချက်တွင် တိုး၍မပေါက်အောင် စည်ကားလှပေတော့၏။ အချို့နေရာများ၌ လမ်းမကြီးဘေးတွင် ကြည့်ရှုရန် စင်မြင့်များ ဆောက်လုပ်ထားရာ ကြည့်ရန် နေရာကို အဖိုးသားနားပေး၍ ဝယ်ထားရ၏။ ဦးကြီးမှာ ကျွန်ုပ်တို့အတွက် နေရာနှစ်ခုကို ယခင်က တင်ကြိုဝယ်ပြီး ဖြစ်သည့်အတိုင်း ဟစ်အော်ဆူညံလျက် ရှိသော လူထုကို တိုးတိုးပြီးနောက် ကျွန်ုပ်သည် စင်မြင့်တစ်ခုပေါ်တွင် နေရာရရှိ ကြလေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့ရှေ့မှ လူထုကြီးမှာ ဘာသာအမျိုးမျိုးဖြင့် ကျယ်လောင်စွာ ဟစ်အော်ပြောဆိုကြကုန်လျက်၊ တသောသော တဝေါဝေါနှင့် ဆူညံစွာ ရှိကြ ကုန်၏။ အတန်ကြာ စောင့်ဆိုင်းမိသောအခါ သံကိုယ်ချပ်အင်္ကျီကို ရောမလူမျိုး များကဲ့သို့ ဝတ်ထားသော စစ်သားများသည် လမ်းရှင်းရန် ရှေးဦးစွာ ရောက် လာကြ၏။ ထိုသူများနောက်မှ ပရိသတ်များအား တိတ်ဆိတ်စွာနေစေရန် ကြောညာသူ သံတော်ဆင့်များ လိုက်ပါလာရာ၊ ထိုအခါ ပရိသတ်များထဲမှ “ကလီယိုပါ ထရား’ ဘုရင်မကြီး ထွက်တော်မူလာပြီ” ဟု ဟစ်အော်ကြပြန် ၏။ လမ်းရှင်းသူ များနှင့် ‘တိတ်စေ’ သံတော်ဆင့်များ နောက်မှကား၊ ‘စီလီစီ ယန်’ အရံစစ်သား တစ်ထောင်၊ ‘သရေဆီယန်’ စစ်သားတစ်ထောင်၊ ‘မာစီဒို နီယန်’ စစ်သားတစ်ထောင်နှင့် နောက်ဆုံး ‘ဂေါလ’ စစ်သားတစ်ထောင်တို့သည် မိမိတို့တိုင်းပြည်ထုံးစံအတိုင်း၊ လက်နက်များကို စွဲကိုင်ကာ အသီးသီး လိုက်ပါ လာကြ၏။ ထို့နောက် မြင်းရော လူပါ သံကိုယ်ချပ် ဝတ်ဆင်ဖုံးအုပ်ထားသဖြင့် ‘သံချပ်ကာ မြင်းစီးသူရဲများ’ ဟုခေါ်သည့် ငါးရာခန့်ရှိသော မြင်းတပ်ကြီး လာပြန်၏။ ထို့နောက်မှ လူပျိုရုံ၊ အပျိုရုံများသည် အဖိုးထိုက်တန်သော အဝတ် အစားများကို ဝတ်ကာ၊ ဦးခေါင်းထက်တွင် ရွှေသဖူများကို ဆောင်းလျက်၊ ရုပ်တုပုံတူများ ကိုင်ဆောင်လာ၏။ ထို့နောက်မှ မိန်းမချောကလေးများသည် လမ်းတစ်လျှောက်လုံးတွင် အချို့ရေမွှေးများ ပက်ဖျန်းလျက်၊ အချို့ ပန်းဝတ်မှုန် များကို ဖြန့်ကျဲလျက် လိုက်ပါလာကြကုန်၏။

ထိုအခါ ‘ကလီယိုပါထရား’ ဟူသော အသံကြီး ပရိသတ်ထဲမှ ထွက် ပေါ်လာပြန်ရာ အိုင်းဆစ်(စ်) မယ်တော်ကြီး သဏ္ဍာန်ဝတ်ဆင်ဝံ့သူ မိန်းမဆန်း ကို ကောင်းစွာ မြင်နိုင်ရန် ကျွန်ုပ်လည်း ရှေ့သို့ အနည်းငယ် ကုန်းလိုက်၏။ သို့သော် ကျွန်ုပ်ရှေ့မှ လူထုမှာ ယခင်ကထက် ကြိုတင်ခဲ တိုးတိုး၍လာသဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း မြင်နိုင်သည့်နေရာသို့ သွားတော့မည်ဟု စင်၏လက်ရမ်းကို ကျော်လွှားကာ လူအုပ်ကို အတင်းတိုးတိုးသွားလေရာ ရှေ့တန်းသို့ ရောက် သွားလေ၏။

၆၄ □ ဒဂုန်ရွှေများ

ဤသို့ရှိစဉ် ဘာသာရေးအရ အထွတ်အမြတ် ထားသည့် ‘အိုင်ဗီ’ နွယ်ပင်မှ နွယ်ခွေများကို ဦးခေါင်း၌ ရစ်ပတ်ထားသည့် ‘နယူးဘီယန်’ လူမျိုး ကျေးကျွန်များသည် တုတ်ကြီးများကို ကိုင်စွဲကာ လမ်းမဖယ်သော လူများ အား ရိုက်နှက်ရင်း ရှေ့သို့ ပြေးတက်လာကြလေ၏။ သူတို့အနက်မှ တစ် ယောက်မှာ အခြားသူများထက် ထူးထူးချွန်ချွန် ထွားကြိုင်းသည်ကို ကျွန်ုပ် သတိပြုလိုက်မိ၏။ ထိုအချိန်၌ အီဂျစ်ပြည်သူ မိန်းမတစ်ယောက်သည် ကလေး ကိုချီကာ ကျွန်ုပ်၏အနီး၌ ရပ်နေရာ လူလုံးလူဖန်ကောင်းသော ရှေ့တော်ပြေး သည် မိန်းမသားဟူ၍ မထောက်ထားဘဲ ထိုမိန်းမ၏ ဦးခေါင်းကို တုတ်ဖြင့် တစ်ချက်ရိုက်လိုက်သဖြင့် ကလေးရော မိန်းမပါ မြေပေါ်သို့ လဲကျသွားလေ၏။

ထိုအခါ မြင်ရသော သူများသည် စုတ်တသတ်သတ် ဖြစ်လျက်၊ ပရိသတ်လည်း ရုတ်ရုတ်ရက်ရက် ဖြစ်သွားလေသည်။ ထိုအဖြစ်အပျက်များကို မြင်လိုက်ရသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်ုပ်တစ်ကိုယ်လုံးရှိ သွေးများသည် ရုတ်တ ရက် ပွက်ပွက်ဆူလာဘိသကဲ့သို့ ဆင်ခြင်တုံတရားများသည်လည်း ကွယ် ပျောက်လွင့်စင်၍ သွားတော့၏။ ထိုအချိန်၌ ကျွန်ုပ်၏ လက်တွင် သံလွင်သား လက်ကိုင်တုတ်တစ်ချောင်းကို ကိုင်လျက်ရှိနေသဖြင့် မိန်းမနှင့် ကလေးလဲကျ သွားသည်ကို ရယ်မောကြည့်ရှုလျက် ရှိနေသော ထိုလူဘီလူး၏ ဦးခေါင်းကို ကျွန်ုပ်၏ တုတ်ဖြင့် တအားရိုက်နှက်လိုက်လေ၏။ ကျွန်ုပ်၏တုတ်ချက်မှာ ဦးခေါင်းသို့ တည့်တည့်မကျဘဲ ထိုသူ၏ပခုံးပေါ်သို့ကျပြီးလျှင် တုတ်သည် ထက်ပိုင်းကျိုးသွားပြီးနောက် သူ၏ပခုံးမှ သွေးများဖြာထွက်လာတော့၏။

လူမည်းကြီးသည် နာကျင်လှသဖြင့် တရူးရူး တရားရှား ဖြစ်ကာ ကျွန်ုပ်ရှိရာသို့ တဟုန်တည်း ခုန်တိုးလိုက်၏။ ထိုအခါ လဲနေသော မိန်းမမှတစ် ပါး အခြားသူများသည် နံဘေးသို့ ရှေ့သွားကြရာ ထိုသူနှင့် ကျွန်ုပ်နှစ်ယောက် သာ ကွင်းပြင်တွင် ရှင်းရှင်းကြီးရှိနေတော့၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်မှာ အခြားခုခံရန် လက်နက်တစ်စုံတစ်ရာ မရှိတော့သဖြင့် လက်သီးကို တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကာ သူ၏မျက်စိနှစ်လုံးကြားထဲသို့ တအား စွပ်၍ထိုးလိုက်လေ၏။ သာသနာ့ ဝန်ထမ်းတစ်ယောက်၏ ပထမ ပုဆိန်ချက်ကို ခံစားလိုက်ရသော နွားတစ် ကောင်ကဲ့သို့ ထိုသူသည် ဘယ်ညာ ယိမ်းထိုးကာ မိမိကိုယ်ကိုမျှ မထိန်းနိုင် အောင် ဖြစ်၍သွားတော့၏။ သတ်ပွဲပုတ်ပွဲ နပန်းပွဲများကို ဝါသနာပါသော လူထုကြီးကား ဆူညံစွာ ဩဘာပေးလျက် ရှိလေသည်။

လူမည်းကြီးမှာ နာလည်းနာ၊ ရှက်လည်းရှက် ဖြစ်၍ အံကိုကြိတ် လျက် ကျန်ရှိသမျှသော အားအင်များကို စုဆောင်းကာ နှုတ်မှ ပြင်းထန်စွာ ရေရွတ် ကြိမ်းမောင်းပြီးလျှင် သူ၏တုတ်ကြီးကို အထက်သို့ ရှေ့ရမ်းပြီးနောက်

အိလှစ်ဘုရင်မာယာရင် ▣ ၆၅

ကျွန်ုပ်အား တအားကုန် ရိုက်လိုက်၏။ ထိုအကြိမ်၌ ကျွန်ုပ်သာ သွက်လက်စွာ ရှောင်တိမ်းခြင်းမပြုနိုင်ပါက ဦးခေါင်းကွဲ၍ သေဖွယ်ရာရှိ၏။ တုတ်ကြီးသည် ကျွန်ုပ်ကို မထိဘဲ၊ မြေကြီးကို ထောက်ပြီးလျှင် အစိတ်စိတ် အမြွှာမြွှာ ကျိုး၍ သွားလေသည်။

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်၏ ရန်သူမှာ ယခင်ကထက် ဒေါသထွက်ပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်အား ကိုင်လှဲရန် အတင်းရှေ့သို့တိုး၍ လာ၏။ ထိုအခါ၌ ကျွန်ုပ်မှာ ဤမျှလောက် ထုထည်အင်အားကြီးလှသော ရန်သူအား မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ ကိုင်၍မလှဲနိုင်ကြောင်း သိသည်နှင့် သူ၏လည်မျိုကို လက်များဖြင့် အတင်းခုန်၍ ဖျစ်ညှစ်ထားလေ၏။ သူ၏လွတ်လပ်သော လက်သီးချက်များကို ပြင်းထန်စွာ ခံရသော်လည်း ကျွန်ုပ်သည် ရှိသမျှအားကို ထုတ်ခါ လည်မျိုကို မလွတ်ဘဲ အတင်းခဲ၍ထားသောကြောင့် လက်သီးများမှာ တဖြည်းဖြည်း လျော့၍ လာပြီးလျှင် နောက်ဆုံး အသက်ရှူကျပ်ကာ မေ့မြော၍သွားလေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်လည်း ဒူးနှင့် သူ၏ရင်ဝကို ဆောင့်ပြီးလျှင် တအားဖိထားလေသည်။

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်၏ ဦးကြီးမှာ ရောက်လာခဲ့ပြီဖြစ်၍ အကယ်၍သာ ကျွန်ုပ်အား ဆွဲမထားခဲ့ပါမူ ထိုသူအား အသေသတ်မိမည် မလွဲတည်း။

ဤကဲ့သို့ သတ်ပုတ်နေကြစဉ်အတွင်း ဆင်တော်များ ရှေ့ဆောင်၍ ခြင်္သေ့များကို နောက်မှဆွဲလာသော ဘုရင်မစီးသည့် ယာဉ်ရထားမှာ ထိုနေရာသို့ ရောက်လာလတ်၍ ရန်ပွဲကြောင့် ရှေ့သို့ မတိုးဘဲ ရပ်တန့်ထားရ၏။ သို့သော် ကျွန်ုပ် သတိမပြုမိပေ။ ကျွန်ုပ်၏တစ်ကိုယ်လုံးမှာ ရန်သူ၏ကိုယ်မှ သွေးများဖြင့် ဝတ်ထားသော အဝတ်ဖြူများပင် ချင်းချင်းနီလျက် မြင်မကောင်းအောင် ရှိတော့၏။

ဤသို့ရှိစဉ် ကျွန်ုပ်လည်း ယာဉ်ဆီသို့ မော်၍ကြည့်လိုက်မိရာ ကလီယိုပါထရား ဘုရင်မကို ပထမအကြိမ် မြင်လိုက်ရ၏။ ယာဉ်ရထားမှာ ရွှေသားပကတိဖြစ်၍ နွားနို့အရောင်ဖြူဖွေးလျက်ရှိသော ကျော့ရှင်းလှပသည့် မြင်းများ တပ်ဆင်လျက်ရှိ၏။ ဘုရင်မ၏ ဝဲယာတစ်ဘက်တစ်ချက်တွင် ခေါ်မတိုင်းသူတို့ အဝတ်တန်ဆာများ ဝတ်ဆင်ထားသော မိန်းမချောကလေး နှစ်ယောက်သည် ယပ်တောင်ကိုယ်စီဖြင့် ဘုရင်မအား ယပ်လေခတ်ကာ လိုက်ပါလာကြ၏။

ဘုရင်မမှာ ဦးခေါင်းထက်၌ ‘အိုင်းဆစ်’ မယ်တော်ကြီး၏ သရဖူကို ဆောင်းထားရာ အလွန်ကောင်းသော သီကီ ရွှေသားဖြစ်လျက် ဝိုင်းစက်သော လမင်း၏ သဏ္ဍာန်နှင့် ပလ္လင်တော်ကို လိမ့်ပတ်နေသော မြွေဆိုးပုံ ဖြစ်လေသည်။ သရဖူ အောက်တွင်မှ ဦးခေါင်းတစ်ခုလုံးကို အုပ်၍ထားသော လင်းတပုံ

၆၆ □ ဒဂုန်ရွှေများ

ရွှေဦးထုပ်ရှိရာ အတောင်ပံမှာ အပြာရောင်ချယ်ထားပြီးလျှင် မျက်လုံး၌ ကျောက် မျက်ရွဲများ တပ်ဆင်ထားလေသည်။

ထိုဦးထုပ်အောက်မှ ညိုမှောင်ရှည်လျားသော ဆံပင်တို့ကို ခြေမျက် စိအထိ ဖြေလျှောချထား၏။ လုံးချောဖြစ်သော လည်ပင်းပတ်လည်တွင် မြနှင့် သန္တာများ ခြယ်စီထားသည့် ရွှေပြားကို လည်းကောင်း၊ လက်များတွင် တံထောင်ဆစ်၏ အထက်အောက်မကျန် မြနှင့်သန္တာများထည့်၍ ကွင်းထား သော လက်ကောက်များကို လည်းကောင်း ဝတ်ဆင်ထား၏။ လက်တစ် ဖက်တွင် ဖန်ဖြင့်ပြုလုပ်ထားသည့် ကြက်ခြေခတ် ပုံသဏ္ဍာန်တစ်ခုကို ကိုင် လျက် အခြားတစ်ဖက်တွင် ဘုရင်များ၏ အဆောင်အယောင်ဖြစ်သော ရာဇ လှံတံကို ကိုင်ထား၏။ မိုးမောက်ပြည့်တင်းသော ရင်သားများကိုမူ အကွယ် အကာမရှိ၊ ဗလာဟင်းလင်း ဖော်ထားကာ ၎င်း၏ အောက်၌မူ ကျောက်မျက် ရတနာတို့ဖြင့် စီခြယ်ထားသဖြင့် တဖိတ်ဖိတ် တောက်ပလျက် ရှိသောအဝတ် ကို ဝတ်ဆင်ထားလေသည်။ ထိုအဝတ်မှာ မြွေရေကဲ့သို့ ငါးကြင်းကွက် ထနေ ပြီးလျှင် ၎င်းအောက်၌ကား ရွှေချည်ဖြင့် ရက်လုပ်ထားသော ဂါဝန်ကို ပန်းထိုး ထားသည့်ပိုးခါးစည်းမြိတ်ဖြင့် အချို့နေရာများတွင် ဖုံးကွယ်၍ထား၏။ ဘုရင်မ ၏ ဖြူဖွေးသေးသွယ်သော ခြေထောက်များနှင့် အလွန်လိုက်လျောသည့် ပုလဲ များစီထားသော ခြေနင်းသို့အရောက် ဂါဝန်သည် အခေါက်ခေါက် ကျလျက် ရှိလေသည်။

ခဏချင်း ကြည့်ရုံမျှနှင့်ပင် ကျွန်ုပ်မှာ ဤမျှလောက် မှတ်သားမိ၏။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်သည် ဘုရင်မရှိရာသို့ မော့ကာ ဤမျက်နှာကား ကမ္ဘာကျော် ဆီဇာဘုရင်ကြီးအား သွေးဆောင်နှူးနှပ်နိုင်သော မျက်နှာ၊ ကမ္ဘာကြီးကို ပရမ်း ပတာ ဖြစ်အောင် ဖျက်ဆီးခဲ့သော မျက်နှာပေတကားဟု စိတ်ထဲတွင် အောက် မေ့ကာ သူ၏ မျက်နှာကို လှမ်း၍ကြည့်မိ၏။

သူ၏လုံးလျက်ရှိသော မေးစွေကို လည်းကောင်း၊ ပြည့်ဖြိုး၍ အဖိုး မဖြတ်နိုင်သော နှုတ်ခမ်းများကို လည်းကောင်း၊ ချောမောသွယ်တန်းလျက်ရှိ သော နှာတံကို လည်းကောင်း၊ ခေါမအင်္ဂါရုပ်လက္ခဏာ အဆက်အပေါက် များကို လည်းကောင်း ကျွန်ုပ်သည် ကြည့်ရှုမိ၏။ ကျယ်ပြန့်၍ ချစ်စရာ ကောင်းသော နဖူးပြင်ကို လည်းကောင်း၊ ညိုမှောင်သော ဆံပင်များသည် လှိုင်းထ၍နေပြီးလျှင် ထူထဲစွာဖြန့်ချထားသဖြင့်၊ နေရောင်တွင် တောက် ပြောင်နေသည်ကို လည်းကောင်း၊ ခတ်ကိုင်းကိုင်းကလေးနေသော မျက်ခုံးကို လည်းကောင်း၊ ရှည်လျား၍ ကော့နေသော မျက်တောင်များကို လည်းကောင်း ကျွန်ုပ် မြင်ရ၏။ မင်းဆွေမင်းမျိုး အဖိုးထိုက်တန် မဟာဆန်သော ဤရုပ်

အိဂျစ်ဘုရင်မာယာရှင် □ ၆၇

သဏ္ဍာန်၏ ကျက်သရေမင်္ဂလာအပေါင်းတို့သည်ကား ကျွန်ုပ်၏ ရှေ့မှောက်တွင် ရောက်နေတော့၏။

ဆိုက်ပရပ် ကျွန်းတွင် ပေါက်အပ်သော 'ဗျိုင်အိုလက်' ပန်းအရောင်ကဲ့သို့ မရမ်းစေ့ အရောင်အဆင်းရှိသော ထူးဆန်းသော မျက်လုံးအစုံသည် အရောင်တဖိတ်ဖိတ် တောက်၍နေ၏။ လျှို့ဝှက်သော အရာများကို ၎င်းတို့အောက်၌ ဖုံးကွယ်ထားနိုင်သည့် အရိပ်အယောင်ကို ဆောင်လျက်ရှိရာ၊ တစ်ကိုယ်လုံးမြဲ၍ ကြည့်သော် ကိုယ်မှအရောင်ထွက်နေဘိသကဲ့သို့ မှတ်ထင်ရလေသည်။

ဘုရင်မသည် ရှုပ်ယှက်ခတ်ကာ ကျွန်ုပ်တို့အား ဝိုင်းအုံကြည့်နေသည့် လူထုရှိရာသို့ အကျိုးအကြောင်း သိလိုဟန်ဖြင့် မသိမသာ စောင်းဝှဲကြည့်လိုက်စဉ် ကျွန်ုပ်နှင့် မျက်လုံးချင်း ဆိုင်မိသွား၏။ ပထမသော် ဘုရင်မ၏ မျက်လုံးမှာ တွေဝေငေးမှိုင်းနေသော လက္ခဏာရှိ၍ နောက်မှအသိဉာဏ် ဝင်လာကာ ကြည်လင်နိုးကြားလျက် ဒေါသစိတ်မွန်၍ နေသော အရိပ်အယောင်များ ပေါ်လာ၏။ သို့သော် ကြည့်ရင်းပင် အရေးမကြီး အမှုမထားသော ကြည့်ခြင်းမျိုးသို့ ပြောင်း၍သွားပြီးလျှင် ကြည်လင်၍ လာပြန်၏။ လှိုင်း၊ လေ ထကြွ၍ နောက်၍ နေသော ပင်လယ်ရေသည် လှိုင်း၊ လေ ငြိမ်သက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကြည်လင်၍ သွားသကဲ့သို့ အပြောင်းအလဲ မြန်လှ၏။ မြန်သလောက်လည်း သိမ်မွေ့လှလေသည်။

ကျွန်ုပ်ထိုးသတ်ထားသဖြင့် ပုံ၍လဲကျနေသူမှာ အကောင်အထည်ကြီးများလှသော တံခွန်စိုက် လက်ငှေ့သမားကြီး ဖြစ်ကြောင်းသိရသဖြင့် အံ့ဩသွားဟန်လည်း ရှိလေသည်။ မျက်နှာအမူအရာ မပြောင်းလဲဘဲ မျက်လုံးတန်ခိုးအရှိန်လောက်သာ မသိမသာ ပြောင်း၍ပြောင်း၍ သွားသည်ကို ကျွန်ုပ် သတိပြုလိုက်မိ၏။

ထို့နောက် ဘုရင်မသည် ကိုယ်ရံတော်များနှင့် စကားအနည်းငယ် ပြောကြားလိုက်၏။ ထိုအခါ ကိုယ်ရံတော်တစ်ယောက်သည် ကျွန်ုပ်အနီးသို့ ချဉ်းကပ်လာပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်အား ဘုရင်မထံသို့ ခေါ်သွားလေသည်။

ဘုရင်မရှေ့သို့ ရောက်သောအခါ ကျွန်ုပ်သည် လက်ပိုက်ကာ ရပ်လျက်ရှိ၏။ သို့သော် အံ့ချီး၍ မကုန်သော သူ၏ ရူပါရုံကို ခံစားရသဖြင့် အတော်ပင် အမောပြေလျက် ရှိနေလေပြီ။ ဤမိန်းမကား ငါပိုင်သည့် ထီးနန်းတွင် အိဂျစ်ပြည်သား လူအများ၏ ပိုက်ဆံကြေးငွေကို အမျိုးမျိုးသော ပျော်ရွှင်မှုတို့ဖြင့် သုံးဖြုန်းကာ ပျော်ပျော်ကြီး ခံစား၍ နေဘိ၏ဟု စိတ်ထဲတွင် သဲသဲမဲမဲ အမြဲမုန်းတီးလျက်ရှိ၏။

၆၈ □ ဒဂုန်ရွှေမျှား

ဘုရင်မသည် ကျွန်ုပ်အား ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး ကြည့်ရှုပြီးနောက် ‘ခမီး’ ဘာသာဖြင့် အောက်ပါအတိုင်း ပြောကြားလေသည်။

“မြို့တော်တွင်း၌ အခမ်းအနားနှင့် ကျွန်ုပ်ထွက်တော်မူစဉ် ကျွန်ုပ်၏ ကျေးကျွန်ကို ရိုက်ပုတ်ရဲသော အသင် အီဂျစ်ပြည်သားကား မည်သူ့နည်း၊ မည်သည့် အလုပ်အကိုင်ကို လုပ်ကိုင်သနည်း”

ဘုရင်မမှာ ကျွန်ုပ်၏ ရုပ်ကိုမြင်ရုံမျှနှင့် အီဂျစ်ပြည်သား ဖြစ်ကြောင်း သိဟန်ရှိ၏။

“ကျွန်ုပ်ကား နက္ခတ်ဆရာ ဟာမားကစ် ဖြစ်ပါသည်။ ဟာမားကစ် ဆိုသည်မှာ အခြားမဟုတ် ‘အဘူသီ’မြို့နေ ဘုရင်ခံဖြစ်သော ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး၏ မွေးစားသားဖြစ်၏။ ဤအရပ်သို့ ပစ္စည်းဥစ္စာ ရှာဖွေရန် ရောက်လာခဲ့ပါသည်။ အို ... ဘုရင်မ ယခု ဟိုအနားတွင် လဲနေသော မိန်းမသားတစ်ဦးအား အပြစ်မရှိ ဘဲ ရိုက်နှက်သောကြောင့် သင်၏ ကျေးကျွန်ကို ဆုံးမလိုက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ မျက်မြင် ဒိဋ္ဌိတွေ့မြင်သူများကိုသာ မေးမြန်းကြည့်ပါလော့”

ဘုရင်မသည် ကျွန်ုပ်အား အကျွမ်းဝင်ဟန်ဖြင့် “အို ... ဟားမားကစ် တဲ့လား၊ တယ် ... အထက်တန်းကျတဲ့ နာမည်ပါကလား၊ သင့် ရုပ်ကလဲ အထက်တန်းကျတဲ့ ရုပ်ရည်မျိုးပဲ”

ဘုရင်မသည် ကျွန်ုပ်တို့ သတ်ပုတ်ပွဲကို အစ အဆုံးမြင်သည့် စစ် သားတစ်ဦးအား မေးမြန်းစစ်ဆေးရာ၊ စစ်သားကလည်း ဟုတ်မှန်သည့်အတိုင်း လျှောက်ထားလိုက်၏။ ထိုစစ်သားမှာ နိုင်ထက်စီးနင်းပြုလုပ်သော နယူးဗီယံ လူမျိုး လူမည်းကြီးအား ကျွန်ုပ်က နိုင်လိုက်သဖြင့် ကျွန်ုပ်ဘက်သို့ စိတ်ညွတ် ကာ ကျွန်ုပ်ဘက်မှ ခပ်ဖင်းဖင်း လျှောက်ထားလေသည်။

ဘုရင်မသည် သူ့နံဘေးရှိ လှိုင်းထလျက်ရှိသော ဆံပင်၊ ရှက်သွေး မွန်နေသည့် အညှိရောင် မျက်လုံးများရှိသော ကိုယ်ရံတော် မိန်းမပျိုနှင့် တီးတိုး တိုင်ပင်လျက်ရှိ၏။ ထို့နောက် စစ်သားတစ်ယောက်အား လူမည်းကြီးနှင့်တကွ အရိုက်ခံရသော မိန်းမကိုပါ သွားခေါ်ရာ၊ ထိုသူများလည်း ချက်ချင်းပင် ရောက် ရှိလာကြလေသည်။

“ဟဲ့ ခွေး ... ဟဲ့ သူရဲဘောနိုင်တဲ့အကောင်၊ နင့်မှာ ခွန်အားရှိတာနဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ရိုက်လှဲရသလား ဟင် ...၊ ပြီးတော့ သူရဲဘော ကြောင်တဲ့ လူပီပီ ဒီသူငယ်ရဲ့ အနိုင်ခံရသေးတယ်။ ကြည့် နင့်ကို ငါ ဆုံးမမယ်။ နောက်တစ်ခါ မိန်းမတစ်ယောက်ကို ရိုက်ရင်၊ ဘယ်ဘက်လက်နဲ့ ရိုက်စေရ မယ်။ ဟဲ့ ကိုယ်ရံတော်သားတွေ ဒီကျွန်နက်ကို ဖမ်းပြီး သူညာဘက် လက်ကို ဖြတ်ပစ်လိုက်ကြ”

အိလျှစ်ဘုရင်မာယာရှင် ▣ ၆၉

ဘုရင်မလည်း အမိန့်ပေးပြီးနောက်၊ နောက်မှီခိုပေါ်သို့ ကိုယ်ကို မှီ လိုက်လေသည်။ ကိုယ်ရံတော် စစ်သားများလည်း နူးဗီယံကျေးကျွန်ကြီးအား ဖမ်းဆီးချုပ်နှောင်ကာ သူ၏လက်ယာဘက်လက်ကို စင်တစ်ခုပေါ်သို့ တင်၍ ဓားဖြင့် ခုတ်ဖြတ်ကြလေ၏။ ထို့နောက် ဘုရင်မ၏ယာဉ်ရထားထွက်၍ အခမ်း အနား အစီအစဉ်အတိုင်း ဆက်လက်သွားကြလေရာ ယပ်တောင်ကိုင်ထား သော မျက်လုံးညိုနှင့် မိန်းကလေးသည် ကျွန်ုပ်နှင့် မျက်လုံးချင်းဆုံကာ ကျွန်ုပ် ကိုကြည့်၍ ပြုံးသွားသဖြင့် ကျွန်ုပ်မှာ အံ့ဩတွေဝေလျက် ကျန်ရစ်ခဲ့လေ၏။

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်နှင့် ဦးကြီးတို့သည် လူအုပ်ထဲမှ တိုးထွက်ခဲ့ပြီး နောက် အိမ်သို့ ပြန်ခဲ့ကြရာ လမ်းတစ်လျှောက်လုံးတွင် ဦးကြီးသည် ကျွန်ုပ် အား မစဉ်းမစား ပြုလုပ်ရပါမည်လောဟု ကြိမ်းမောင်းကာ လိုက်ပါလာ၏။ သို့သော် အိမ်သို့ ရောက်သောအခါ လူထွားကြီးကို နိုင်နင်းခဲ့သည့်အတွက် ဦးကြီးသည် ကျွန်ုပ်အား ဖက်ရမ်းကာ ဝမ်းသာ၍ မဆုံးနိုင်အောင် ရှိတော့၏။

အခန်း (၂)

ထိုနေ့ည ကျွန်ုပ်နှင့် ဦးကြီးတို့သည် ညစာစားသောက်လျက်ရှိစဉ် တံခါးခေါက်သံကြားရပြီးနောက် တံခါးပွင့်သွားပြီးလျှင် ညိုမှိုင်းသော အဝတ် အထည်ကို ခေါင်းမြီးခြုံထားသော မိန်းမတစ်ယောက်သည် အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာလေ၏။

ထိုအခါ ဦးကြီးသည် နေရာမှ ထလိုက်လျှင်ပင် ခေါင်းမြီးခြုံ မိန်းမ သည် လျှို့ဝှက်အချက်ပေးသော စကားလုံးကို ပြောလိုက်လေသည်။

“ကျွန်မပါ ဦးကြီးရဲ့ နန်းတော်ထဲမှာ ဒီည ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲတွေ ရှိနေတာနဲ့ မနည်းလွတ်အောင် ရုန်းပြီးလာခဲ့ရတယ်။ တစ်နေ့လုံး လှည့်ရတာ နေကလည်း ပူ၊ ပြီးတော့ သည်အထဲ ရန်ပွဲတစ်ခုနဲ့ တွေ့ရပြန်တော့၊ မအီမသာကြီး ဖြစ်နေတဲ့ အကြောင်း လျှောက်ထားတော့မှ ဘုရင်မက သွားခွင့်ပြုလိုက်တယ်”

“ကောင်းပါလေ့ကွယ် ... ဒါနဲ့ နင့်ခေါင်းက ခေါင်းမြီးခြုံ အဝတ်များ ချွတ်ပါဦး၊ ဒီမှာ စိတ်ချရပါတယ်ကွယ်”

ထိုမိန်းမသည် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်သော အမူအရာဖြင့် ခေါင်းမြီးခြုံ အဝတ်ကို ချွတ်ချလိုက်လေ၏။ ထိုအခါမှ ဘုရင်မ၏ ယာဉ်ရထားပေါ်၌ ကလီယိုပါထရား၏ နံဆားတွင် မတ်တတ်ရပ်ကာ ယပ်ခတ်လိုက်ပါလာသော မိန်းမချောကလေး၏ ပုံသဏ္ဍာန်နှင့် မျက်နှာကလေးသည် ကျွန်ုပ်၏မျက်စိထဲ တွင် ပေါ်လာတော့၏။ မိန်းမပျိုမှာ လှလည်းလှ၏။ ကြည့်ချင်စရာလည်း

အိလွမ်းဘုရင်မာယာရှင် ▣ ၇၁

ကောင်း၏။ ထို့ပြင် ဝတ်ထားသော ခေါမ အဝတ်အစားများသည်လည်း ပျော့ပျောင်းသော သူ၏ ခြေလက်အင်္ဂါများနှင့် ချစ်စရာကောင်းသော ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်များတွင် တင့်တယ်စွာ အံ့ကျကပ်လျက်ရှိ၏။ ပြုပြင်ထားသော မိန်းမပျို၏ ဆံပင်မှာ ရာပေါင်းများစွာသော လှိုင်းတွန့်များကို ဖြစ်စေလျက် ရွှေနဖူးစည်းဖြင့် ဖိ၍ စည်းထား၏။ ခြေထောက်တွင်လည်း ရွှေကြယ်သီးများ တပ်၍ ထားသော ခြေနှင်းကိုစွပ်ထားလေသည်။ ပါးပြင်မှာ ပန်းပွင့်ကလေးကဲ့သို့ နီမြန်းလျက် ညိုမှောင်သော မျက်လုံးများသည် နှိမ့်ချသည့်ဟန်ဖြင့် အောက်သို့ ငုံ့လျက်ရှိလေရာ၊ ပါးကွက်ကလေးများမှာ ပြုံးယောင်ယောင်ရှိခြင်းအားဖြင့် နှုတ်ခမ်းပတ်လည်တွင် လှုပ်ရှားလျက်ရှိလေသည်။

ဦးကြီး၏ မျက်လုံးများသည် မိန်းမပျို၏ အဝတ်ဆီသို့ ရောက်၍ သွား၏။

“ဟဲ့ ... ချာမိယန် ... နင်ဘာပြုလို့ ဒီအဝတ်တွေ ဝတ်လာတာလဲ။ နင်တို့အမေများ ဝတ်ရိုးဝတ်စဉ်က မကောင်းဘူးလား၊ ဒီနေရာ ဒီဒေသဟာ မိန်းကလေးတွေ ဗန်းပြဖို့ မဟုတ်ဘူးနော်၊ ခိုင်းသမျှ စေသမျှ နင်ဆောင်ရွက်ဖို့ သာ ရှိတယ်”

“ဒီဟာတွေ ကျွန်မသိပါတယ် ဘာဘကြီးရဲ့၊ အဲဟို အဝတ်တွေက ခေတ်မစားတော့ဘူး။ ပြန်ဝတ်ရင်လဲ နန်းတော်ကြီးတစ်ခုလုံးက မသင်္ကာစရာ ဖြစ်နေမယ် မဟုတ်လား။ ပြီးတော့လဲ အခုလာခဲ့တာ အရေးတကြီး လာခဲ့ရလို့ပါ အဖေကြီးရယ် စိတ်မရှိပါနဲ့။”

မိန်းမပျိုသည် စကားပြောနေရာမှ ကျွန်ုပ်အား မသိမသာ ကြည့်ရှုလျက် ရှိလေ၏။

“အေး ... အေး ... နင်ပြောတာတွေလဲ ဟုတ်ပါရဲ့။ နင် ဆောင်ရွက်ရမယ့် ဝတ္တရားကတော့၊ ကျမ်းကျိန်ပြီး ဝန်ခံထားရတဲ့ ဝတ္တရားနော်။ ကြပ်ကြပ် သတိထား။ နင် တစ်ချက်ကလေး တိမ်းလိုက်ရင် အားလုံး ဒုက္ခရောက်ပြီးသားပဲ။ နင်လဲ လက်စားအချေခံရမယ်။ လူတွေသာ မဟုတ်ဘူး နတ်တွေကပါ လက်စားချေကြလိမ့်မယ်။ နင့်ကို ငါကျွေးမွေးသုတ်သင်ခဲ့ပြီ။ မိန်းမပေါ့ ဘုရင်မရဲ့ ယုံကြည်မှုရအောင်လည်း နေရာချထားပေးခဲ့ပြီ။ သည်တော့ နန်းတော်ထဲက ပျော်မှုပါးမှုတွေနဲ့ နင့်ရုပ်ကလေး သနားကမားနဲ့ မပျက်စီးစေနဲ့ ... နားလည်ရဲ့လား။”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဘာဘကြီး”

ဦးကြီးသည် စကားပြောရင်း စိတ်ခက်ထန်တက်ကြွလာသဖြင့် ရှေ့သို့ တိုး၍ သွားကာ ...

၇၂ □ ဒဂုန်ရွှေမျှား

“ချာမီယန် ... တစ်ခါတလေ နင့်ကိုတောင် ငါက မယုံဘူး။ နှစ်ည လောက်ပဲ ရှိဦးမယ်။ ငါ အိပ်မက်တွေမက်တယ်။ သဲကန္တာရကြီးတစ်ခုထဲမှာ နင်က မတ်တတ်ရပ်ပြီး ကောင်းကင်ကို ရယ်ရယ်မောမောနဲ့ ကြည့်နေတယ်။ ကောင်းကင်က သွေးမိုးတွေ ရွာချပြီး၊ ကောင်းကင်ကြီး တဖြည်းဖြည်း အိကျ လာပြီး၊ ငါတို့ရဲ့ ခမ်း(မ်)ပြည်ကြီးကို တစ်ခါတည်း ဖိလိုက်တယ်။ ဒါဘာ အဓိပ္ပာယ်လဲ နင့်အပေါ်မှာ အခုထိအောင် ငါအပြစ်မတွေ့သေးပါဘူး။ သတိ ကြပ်ကြပ်ထားနော် ပြောလိုက်ပါပေရဲ့ ... နင့်ကို ငါချစ်တယ်။ နင်ဟာ ငါတို့ သွေးထဲ သားထဲက ဖြစ်တယ်။ နို့ပေမယ့် အပြစ်တစ်ခုခု တွေ့ခဲ့ရင် ယောက်ျား မြင်ရင် မက်လောက်တဲ့ နင့် ခြေလက်အင်္ဂါတွေကို တစ်ခုစီဖြတ်ပြီး စွန့်တွေ့၊ ခွေးတွေကို ကျွေးပစ်မယ် သိရဲ့လား”

ဦးကြီးရဲ့ စကားပြောရင်း မောပန်းလာသည်နှင့် ဆော့ရပ်နားနေ၏။ ထိုအခါမှ ကျွန်ုပ်တို့ ကြံစည်သည် ကိစ္စကြီး၌ ဦးကြီးမှာ အဘယ်မျှလောက် စိတ်ဝင်စားသည်ကို ကျွန်ုပ်ကောင်းစွာ သိရတော့၏။

မိန်းမပျိုသည် အလွန် ကြောက်ရွံ့ဟန်ဖြင့် ကိုယ်ကို နောက်သို့ အနည်းငယ် တွန့်ဆုတ်သွားပြီးလျှင် မျက်နှာကို လက်ဝါးဖြင့် အုပ်ကာ၊ ငိုကြွေး လျက် ရှိလေသည်။

(ရှိုက်လျက်) “သည်လောက်လဲ မပြောပါနဲ့ဦး အဖေကြီးရယ်။ မကြိုက်တာ ကျွန်မ ဘာများလုပ်မိလို့လဲ၊ အဖေကြီး မက်တယ်ဆိုတဲ့ တောက် တီးတောက်တဲ့ အိပ်မက်တွေအကြောင်း ကျွန်မလဲ နားမလည်ပါဘူး။ အရာရာ မှာ အဖေကြီး သဘောအတိုင်း ကျွန်မ လုပ်ခဲ့တာပဲ။ အင်မတန် ကြောက်စရာ ကောင်းတဲ့ ကျမ်းကျိန်စာကြီးကို ခေါင်းပေါ်ရွက်ပြီး နေရတယ် ဆိုတာ ကျွန်မ သတိပြုရက်ပါ အဖေကြီးရဲ့၊ ဘုရင်မဟာ ကျွန်မကိုအင်မတန် ယုံကြည်ပြီး သူ့ညီမအရင်းလောက် ချစ်လို့ ကျွန်မပြောသမျှ အောင်နေတယ် မဟုတ်လား။ သူသာ မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်မနဲ့ ဆက်ဆံသမျှ လူတိုင်းရဲ့ ယုံကြည်ကိုးစားမှုကို ခံရပါတယ်”

မိန်းမပျိုသည် ထပ်မံငိုကြွေးကာ ရှိုက်၍နေလေသည်။

“တော်တော့ ... တော်တော့ ငါပြောမိတာတွေ ပြောပြီးပြီ၊ နောက်တစ် ခါသာ ဒီလျှပ်ပေါ် လော်မာတဲ့ အဝတ်တွေ ဝတ်မလာနဲ့ တို့ကိစ္စက အလှပြရ မယ့် ကိစ္စမဟုတ်ဘူး။ တို့အသက်တွေ အိဂျစ်ပြည်နတ်မင်းများဆီမှာ သရဏဂုံ တင်ပြီးသား နားလည်လား။ ဒါနဲ့ နင့်အစ်ကိုတော်တဲ့ အိဂျစ်ပြည်ရှင် ဘုရင်ဟာ တခြားလူ မဟုတ်ဘူး ... သူပဲ”

မိန်းမပျိုသည် အငိုရပ်သွား၍ ကျွန်ုပ်အား ဦးညွတ်ကာ ...

အခန်း (၂)

ထိုနေ့ည ကျွန်ုပ်နှင့် ဦးကြီးတို့သည် ညစာစားသောက်လျက်ရှိစဉ် တံခါးခေါက်သံကြားရပြီးနောက် တံခါးပွင့်သွားပြီးလျှင် ညှိမှိုင်းသော အဝတ် အထည်ကို ခေါင်းမြီးခြုံထားသော မိန်းမတစ်ယောက်သည် အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာလေ၏။

ထိုအခါ ဦးကြီးသည် နေရာမှ ထလိုက်လျှင်ပင် ခေါင်းမြီးခြုံ မိန်းမ သည် လျှို့ဝှက်အချက်ပေးသော စကားလုံးကို ပြောလိုက်လေသည်။

“ကျွန်မပါ ဦးကြီးရဲ့ နန်းတော်ထဲမှာ ဒီည ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲတွေ ရှိနေတာနဲ့ မနည်းလွတ်အောင် ရုန်းပြီးလာခဲ့ရတယ်။ တစ်နေ့လုံး လှည့်ရတာ နေကလည်း ပူ၊ ပြီးတော့ သည်အထဲ ရန်ပွဲတစ်ခုနဲ့ တွေ့ရပြန်တော့၊ မအိမသာကြီး ဖြစ်နေတဲ့ အကြောင်း လျှောက်ထားတော့မှ ဘုရင်မက သွားခွင့်ပြုလိုက်တယ်”

“ကောင်းပါလေ့ကွယ် ... ဒါနဲ့ နင့်ခေါင်းက ခေါင်းမြီးခြုံ အဝတ်များ ချွတ်ပါဦး၊ ဒီမှာ စိတ်ချရပါတယ်ကွယ်”

ထိုမိန်းမသည် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်သော အမူအရာဖြင့် ခေါင်းမြီးခြုံ အဝတ်ကို ချွတ်ချလိုက်လေ၏။ ထိုအခါမှ ဘုရင်မ၏ ယာဉ်ရထားပေါ်၌ ကလီယိုပါထရား၏ နံဘေးတွင် မတ်တတ်ရပ်ကာ ယပ်ခတ်လိုက်ပါလာသော မိန်းမချောကလေး၏ ပုံသဏ္ဍာန်နှင့် မျက်နှာကလေးသည် ကျွန်ုပ်၏ မျက်စိထဲ တွင် ပေါ်လာတော့၏။ မိန်းမပျိုမှာ လှလည်းလှ၏။ ကြည့်ချင်စရာလည်း

အိလျစ်ဘုရင်မာယာရင် □ ၇၁

ကောင်း၏။ ထို့ပြင် ဝတ်ထားသော ခေါ်မ အဝတ်အစားများသည်လည်း ပျော့ပျောင်းသော သူ၏ ခြေလက်အင်္ဂါများနှင့် ချစ်စရာကောင်းသော ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်များတွင် တင့်တယ်စွာ အံ့ကျကပ်လျက်ရှိ၏။ ပြုပြင်ထားသော မိန်းမပျို၏ ဆံပင်မှာ ရာပေါင်းများစွာသော လှိုင်းတွန့်များကို ဖြစ်စေလျက် ရွှေနဖူးစည်းဖြင့် ဖိ၍ စည်းထား၏။ ခြေထောက်တွင်လည်း ရွှေကြယ်သီးများ တပ်၍ ထားသော ခြေနှင်းကိုစွပ်ထားလေသည်။ ပါးပြင်မှာ ပန်းပွင့်ကလေးကဲ့သို့ နီမြန်းလျက် ညိုမှောင်သော မျက်လုံးများသည် နိမ့်ချသည့်ဟန်ဖြင့် အောက်သို့ ငုံ့လျက်ရှိလေရာ၊ ပါးကွက်ကလေးများမှာ ပြုံးယောင်ယောင်ရှိခြင်းအားဖြင့် နှုတ်ခမ်းပတ်လည်တွင် လှုပ်ရှားလျက်ရှိလေသည်။

ဦးကြီး၏ မျက်လုံးများသည် မိန်းမပျို၏ အဝတ်ဆီသို့ ရောက်၍ သွား၏။

“ဟဲ့ ... ချာမီယန် ... နင်ဘာပြုလို့ ဒီအဝတ်တွေ ဝတ်လာတာလဲ။ နင်တို့အမေများ ဝတ်ရိုးဝတ်စဉ်က မကောင်းဘူးလား၊ ဒီနေရာ ဒီဒေသဟာ မိန်းကလေးတွေ ဗန်းပြဖို့ မဟုတ်ဘူးနော်၊ ခိုင်းသမျှ စေသမျှ နင်ဆောင်ရွက်ဖို့ သာ ရှိတယ်”

“ဒီဟာတွေ ကျွန်မသိပါတယ် ဘာဘကြီးရဲ့၊ အဲဟို အဝတ်တွေက ခေတ်မစားတော့ဘူး။ ပြန်ဝတ်ရင်လဲ နန်းတော်ကြီးတစ်ခုလုံးက မသင်္ကာစရာ ဖြစ်နေမယ် မဟုတ်လား။ ပြီးတော့လဲ အခုလာခဲ့တာ အရေးတကြီး လာခဲ့ရလို့ပါ အဖေကြီးရယ် စိတ်မရှိပါနဲ့။”

မိန်းမပျိုသည် စကားပြောနေရာမှ ကျွန်ုပ်အား မသိမသာ ကြည့်ရှုလျက် ရှိလေ၏။

“အေး ... အေး ... နင်ပြောတာတွေလဲ ဟုတ်ပါရဲ့။ နင် ဆောင်ရွက်ရမယ့် ဝတ္တရားကတော့၊ ကျမ်းကျိန်ပြီး ဝန်ခံထားရတဲ့ ဝတ္တရားနော်။ ကြပ်ကြပ်သတိထား။ နင် တစ်ချက်ကလေး တိမ်းလိုက်ရင် အားလုံး ဒုက္ခရောက်ပြီးသားပဲ။ နင်လဲ လက်စားအချေခံရမယ်။ လူတွေသာ မဟုတ်ဘူး နတ်တွေကပါ လက်စားချေကြလိမ့်မယ်။ နင့်ကို ငါကျွေးမွေးသုတ်သင်ခဲ့ပြီ။ မိန်းမပေါ့ ဘုရင်မရဲ့ ယုံကြည်မှုရအောင်လည်း နေရာချထားပေးခဲ့ပြီ။ သည်တော့ နန်းတော်ထဲက ပျော်မှုပါးမှုတွေနဲ့ နင့်ရုပ်ကလေး သနားကမားနဲ့ မပျက်စီးစေနဲ့ ... နားလည်ရဲ့လား”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဘာဘကြီး”
ဦးကြီးသည် စကားပြောရင်း စိတ်ခက်ထန်တက်ကြွလာသဖြင့် ရှေ့သို့ တိုး၍ သွားကာ ...

၇၂ □ ဒဂုန်ရွှေမျှား

“ချာမီယန် ... တစ်ခါတလေ နင့်ကိုတောင် ငါက မယုံဘူး။ နှစ်ည လောက်ပဲ ရှိဦးမယ်။ ငါ အိပ်မက်တွေမက်တယ်။ သဲကန္တာရကြီးတစ်ခုထဲမှာ နင်က မတ်တတ်ရပ်ပြီး ကောင်းကင်ကို ရယ်ရယ်မောမောနဲ့ ကြည့်နေတယ်။ ကောင်းကင်က သွေးမိုးတွေ ရွာချပြီး၊ ကောင်းကင်ကြီး တဖြည်းဖြည်း အိကျ လာပြီး၊ ငါတို့ရဲ့ ခမ်း(မ်)ပြည်ကြီးကို တစ်ခါတည်း ဖိလိုက်တယ်။ ဒါဘာ အဓိပ္ပာယ်လဲ နင့်အပေါ်မှာ အခုထိအောင် ငါအပြစ်မတွေ့သေးပါဘူး။ သတိ ကြပ်ကြပ်ထားနော် ပြောလိုက်ပါပေရဲ့ ... နင့်ကို ငါချစ်တယ်။ နင်ဟာ ငါတို့ သွေးထဲ သားထဲက ဖြစ်တယ်။ နို့ပေမယ့် အပြစ်တစ်ခုခု တွေ့ခဲ့ရင် ယောက်ျား မြင်ရင် မက်လောက်တဲ့ နင့် ခြေလက်အင်္ဂါတွေကို တစ်ခုစီဖြတ်ပြီး စွန့်တွေ့၊ ခွေးတွေကို ကျွေးပစ်မယ် သိရဲ့လား”

ဦးကြီးရဲ့ စကားပြောရင်း မောပန်းလာသည်နှင့် ဆော့ရပ်နားနေ၏။ ထိုအခါမှ ကျွန်ုပ်တို့ ကြံစည်သည် ကိစ္စကြီး၌ ဦးကြီးမှာ အဘယ်မျှလောက် စိတ်ဝင်စားသည်ကို ကျွန်ုပ်ကောင်းစွာ သိရတော့၏။

မိန်းမပျိုသည် အလွန် ကြောက်ရွံ့ဟန်ဖြင့် ကိုယ်ကို နောက်သို့ အနည်းငယ် တွန့်ဆုတ်သွားပြီးလျှင် မျက်နှာကို လက်ဝါးဖြင့် အုပ်ကာ၊ ငိုကြွေး လျက် ရှိလေသည်။

(ရှိုက်လျက်) “သည်လောက်လဲ မပြောပါနဲ့ဦး အဖေကြီးရယ်။ မကြိုက်တာ ကျွန်မ ဘာများလုပ်မိလို့လဲ၊ အဖေကြီး မက်တယ်ဆိုတဲ့ တောက် တီးတောက်တဲ့ အိပ်မက်တွေအကြောင်း ကျွန်မလဲ နားမလည်ပါဘူး။ အရာရာ မှာ အဖေကြီး သဘောအတိုင်း ကျွန်မ လုပ်ခဲ့တာပဲ။ အင်မတန် ကြောက်စရာ ကောင်းတဲ့ ကျမ်းကျိန်စာကြီးကို ခေါင်းပေါ်ရွက်ပြီး နေရတယ် ဆိုတာ ကျွန်မ သတိပြုရက်ပါ အဖေကြီးရဲ့၊ ဘုရင်မဟာ ကျွန်မကိုအင်မတန် ယုံကြည်ပြီး သူ့ညီမအရင်းလောက် ချစ်လို့ ကျွန်မပြောသမျှ အောင်နေတယ် မဟုတ်လား။ သူသာ မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်မနဲ့ ဆက်ဆံသမျှ လူတိုင်းရဲ့ ယုံကြည်ကိုးစားမှုကို ခံရပါတယ်”

မိန်းမပျိုသည် ထပ်မံငိုကြွေးကာ ရှိုက်၍နေလေသည်။

“တော်တော့ ... တော်တော့ ငါပြောမိတာတွေ ပြောပြီးပြီ၊ နောက်တစ် ခါသာ ဒီလျှပ်ပေါ် လော်မာတဲ့ အဝတ်တွေ ဝတ်မလာနဲ့ တို့ကိစ္စက အလှပြရ မယ့် ကိစ္စမဟုတ်ဘူး။ တို့အသက်တွေ အိဂျစ်ပြည်နတ်မင်းများဆီမှာ သရဏဂုံ တင်ပြီးသား နားလည်လား။ ဒါနဲ့ နင့်အစ်ကိုတော်တဲ့ အိဂျစ်ပြည်ရှင် ဘုရင်ဟာ တခြားလူ မဟုတ်ဘူး ... သူပဲ”

မိန်းမပျိုသည် အငိုရပ်သွား၍ ကျွန်ုပ်အား ဦးညွတ်ကာ ...

အိလျစ်ဘုရင်မာယာရင် □ ၇၃

“ဘုန်းတော် အလွန်ကြီးသော ဟားမားကစ် ...။ ကျွန်မ၏ ချစ်လှစွာသော အစ်ကို ဟားမားဟစ် ... အစ်ကိုတော်၏ မျက်နှာကို မြင်ဖူးသည်ဟု ထင်ပါသည်”

စသည်ဖြင့် နှုတ်ခွန်းဆက်လေသည်။

ကျွန်ုပ်မှာ ဤကဲ့သို့ ချောမောလှပသော မိန်းမပျိုတစ်ယောက်နှင့် စကားပြောရသဖြင့် မျက်နှာပူပြီးလျှင် ရှက်ကိုးရှက်ကန်းဖြစ်၍ နေ၏။ ကျွန်ုပ်က ရန်ပွဲတွင် နူးဗီယံ ကျွန်းကြီးအား ထိုးသတ်သူမှာ အခြားသူမဟုတ် ကျွန်ုပ်ပင် ဖြစ်ကြောင်း ပြောပြသောအခါ မိန်းမပျို၏ မျက်နှာမှာ ကြည်လင်တောက်ပ၍ လာပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်၏ သတ္တိကိုလည်းကောင်း၊ အားခွန်ဗလကိုလည်းကောင်း အမျိုးမျိုးချီးကျူးကာ နောက်ဆုံး၌ ကျွန်ုပ်၏ မျက်လုံးကို ခပ်ပြုံးပြုံးကလေး မော့၍ ကြည့်လိုက်လေသည်။

(ကြီး) “တော်လောက်ပြီ ချာမီယန်၊ အချိန်ဆိုတာ အစဉ်ရွေ့လျားနေတယ်။ ပြောစရာရှိတာ မြန်မြန်ပြောပြီး ပြန်ပေတော့”

ထိုအခါ ချာမီယန်သည် လက်ကို သိမ်မွေ့စွာ ပိုက်လိုက်ပြီးလျှင် သူသည် ကျွန်ုပ်ခမည်းတော်၏ အစ်ကိုတစ်ယောက်မှ ပေါက်ဖွားခဲ့သော သမီးဖြစ်၍ ဘေးဘိုးဘီဘင်မှ ဆင်းသက်သည့် ရှေးဟောင်းအယူဝါဒကို ယုံကြည်ကြောင်း၊ ခေါ်မ လူမျိုးတို့အားလည်း များစွာ မုန်းတီးပြီးလျှင် ယခုအခါ ဦးကြီး ‘ဆီပါး’၏ ညွှန်ကြားချက်အရ ကလီယိုပါထရား၏ အခြေအရံတစ်ယောက် အဖြစ်သို့ ရောက်နေကြောင်း၊ ဤသို့ ဆင်းရဲဒုက္ခခံနေခြင်းမှာ ကျွန်ုပ် ထီးနန်းရရန်အတွက်ပင် ဖြစ်ကြောင်း၊ သို့နှင့် တိုင်းပြည်ကို လုပ်ကြံရန် အချိန်ကြီးသည်လည်း နီးကပ်လျက် ရှိနေပြီဖြစ်ကြောင်းနှင့် စိတ်ရော ကိုယ်ပါ ပြောပြလေ၏။

“ရှေ့ကို ပြုလုပ်ကြံစည်ရမယ့် အစီအစဉ်ကို ပြောပါဦး ချာမီယန်ရဲ့”

ထိုအခါ ချာမီယန်က စီစဉ်ထားသော အကြံအစည်မှာ ကျွန်ုပ်အား နန်းတော်တွင်းသို့ တစ်နည်းနည်းအားဖြင့် သွင်း၍ လျှို့ဝှက်သော နန်းတွင်းရေးများကို သိအောင် ပြုလုပ်ရမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ထို့နောက် သင်းကွပ်ထားသော အမှုထမ်းအရာရှိများနှင့် စစ်ဗိုလ်များကို မိမိတို့ဘက်သို့ ပါအောင် တဖြည်းဖြည်း နှူးနှပ်ရမည်ဖြစ်ရာ အချို့ကို သူကိုယ်တိုင်ပင် သွေးဆောင်ရရှိပြီး ဖြစ်ကြောင်း၊ အပြင်၌ အလုံးစုံ စီးစဉ်ပြီးသောအခါ ကလီယိုပါထရားအား ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် သတ်ရမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ဤသို့ နန်းတော်တွင်း၌ ရှုပ်ယှက်ခတ်နေစဉ် သူနှင့် သူ့ဩဇာညောင်းသူများက နန်းတော်တံခါးများကို ဖွင့်ပေးမည်ဖြစ်၍ အပြင်မှ အသင့်စောင့်ဆိုင်းနေသော ကျွန်ုပ်တို့ လူများက နန်းတော်တွင်းသို့ ဝင်ရောက်ကာ ဘုရင်မ၏ သစ္စာတော်ကို ရိုသေသူမှန်သမျှအား အားလုံးခုတ်သတ်ရမည်

၇၄ □ ဒဂုန်ရွှေမျှား

ဖြစ်ကြောင်း၊ ထို့နောက် နှစ်ရက်အတွင်း အလက်ကဇွေးယားမြို့ကြီးကို ကျွန်ုပ်
က သိမ်းပိုက်၍ ဤသို့ တိုင်းပြည် မငြိမ်မသက်ရှိစဉ် တစ်ချိန်တည်း အီဂျစ်ပြည်
ရှိ မြို့ရွာအသီးသီးတွင် ကျွန်ုပ်တို့ ဘက်သားများက လက်နက်စွဲကိုင်ပုန်ကန်ကြ
မည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ‘ကလီယိုပါထရား’ သေပြီးနောက် ၁၀ ရက်မြောက်သော
နေ့၌ ကျွန်ုပ်မှာ အီဂျစ်ပြည်ကြီး၏ ဘုရင် ‘ဖေရိုး’ အစစ်ဖြစ်လာမည်ဖြစ်ကြောင်း
နှင့် စိတ်အားထက်သန်စွာ ပြောပြလေသည်။

“ပြီးတော့ ... အစ်ကိုကြီးကို နန်းတော်ထဲရောက်အောင် ဘယ်လို
စီစဉ်မှာလဲ ချာမီယန်ရဲ့”

“သည့်အတွက်တော့ မပူပါနဲ့ အစ်ကိုကြီးရယ်။ နှမလေးအားလုံး
စီစဉ်ပြီးသားပါ။ ဘုရင်မဟာ ယောက်ျားဆိုရင် အင်မတန် ကြည့်ချင်တဲ့
ဝါသနာ ရှိပါတယ်။ နှမလေးပြောတာ ဘယ်လိုမှ စိတ်မရှိနဲ့နော် အစ်ကိုကြီး၊
အစ်ကိုကြီးရဲ့ မျက်နှာရော၊ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်ရောက အင်မတန်ကြည့်ရှုလို့
တင့်တယ်လေတော့။ သူ့ကိုယ်တိုင်က ဒီနက္ခတ်ဆရာကို ဘယ်မှာ တွေ့နိုင်ပါ
မလဲ၊ သူ့နေရပ်မေးလိုက်ရ တော်လေရဲ့လို့ ပြောတာ နှစ်ခါတောင်ပဲ အစ်ကိုကြီး
ရဲ့။ အစ်ကိုကြီး ရုပ်လက္ခဏာဟာ သူ့မျက်စိထဲမှာ စွဲသွားပါပြီ။ သည်တော့
ကျွန်မက ဒီနက္ခတ်ဆရာကို တွေ့အောင် ရှာပေးပါ့မယ်လို့ ပြောလိုက်ရတယ်။
နက်ဖြန်နေ့လယ် မွန်းတည့်အချိန်မှာ ဘုရင်မဟာ ဥယျာဉ်က ဖြတ်ပြီး သင်္ဘော
ဆိပ်ကို မြင်နိုင်တဲ့ အတွင်းဆောင်အခန်းမှာ စက်တော်ခေါ်လေ့ရှိပါတယ်။ သည်
တော့ အစ်ကိုကြီးက တံခါးဝရောက်အောင် လာခဲ့ပြီး ‘လေဒီချာမီယန်’ ကို
တွေ့လိုတဲ့အကြောင်း ဟန်မပျက်ပြောရမယ်။ နောက် ကလီယိုပါထရား နိုးတဲ့
အခါ အစ်ကိုကြီးနဲ့ နှစ်ယောက်တွေ့ရအောင် ကျွန်မက စီစဉ်ပေးပါ့မယ် ...။
နောက်ပြောဖို့ ဆိုဖို့ နှုတ်ဖို့ လိုမ့်ဖို့ကတော့ အစ်ကိုကြီး တာဝန်ပဲ၊ ပြီးတော့ ပဉ္စ
လက် အတတ်ကိုလည်း သူ့အင်မတန် ဝါသနာပါတယ်။ ဪ ... တစ်ခုလဲ
ရှိသေးတယ်။ မကြာခင်ကပဲ ‘ဒိုင်အိုဆကိုရိုက်’ ဆိုတဲ့ နက္ခတ်ဆရာဟာ ‘အင်
တိုနီ’ စစ်ရှုံးလိမ့်မယ်လို့ ဟောမိလို့ ထွက်သွားရတယ်။ အဲဒီကစပြီး နက္ခတ်
ဆိုရင် ကြားတောင် မကြားချင်ဘူး ပြောတယ်။ ဒီနေရာကို အစ်ကိုကြီး
ရအောင်လုပ်ရမယ်။ ကျွန်မကလဲ မရ ရအောင် ကူညီပေးမှာပေါ့။ ကျွန်မတို့တစ်
တွေဟာ သစ်သီးထဲဝင်ပြီး ကိုက်တဲ့ ပိုးလို ဆွတ်ခူးချိန်ရောက်သည်အထိ
လျှို့ဝှက်စွာ ဆောင်ရွက်ကြရမယ် မဟုတ်လား အစ်ကိုကြီးရဲ့”

ချာမီယန်၏ မျက်နှာမှာ အားတက်သရောဖြစ်ကာ ဤမျှလောက်
စိတ်အားထက်သန်လှသော အမူအရာလက္ခဏာမျိုးကို အခြားမိန်းကလေးများ
၌ မတွေ့မြင်ဖူးချေ။

အိဂျစ်ဘုရင်မာယာရှင် ▣ ၇၅

(ဦးကြီး) “ဒီလိုဆိုရင် ဝမ်းသာပါတယ်ကွယ်၊ ငါမွေးကျွေးရတဲ့ ကျေးဇူးလဲ နပ်ပါတယ်။ နင်ပြောတဲ့အတိုင်း နင့်နှလုံးသားကိုလဲ မာကျောအောင် လုပ်ရလိမ့်မယ်။ ကိုင်း ... ချာမီယန် ညဉ့်လဲ အတော်နက်လှပြီ ပြန်ပေတော့၊ မနက်ဖြန်တော့ ချိန်းထားတဲ့အတိုင်း ဟားမားကစ် လာလိမ့်မယ်”

ထိုအခါ ချာမီယန်သည် သူ၏လှပသော အဝတ်အစားများကို အညိုရောင် ခေါင်းမြီးခြုံကြီးဖြင့် ဖုံးအုပ်ကာ ကျွန်ုပ်၏ လက်ကို ဆွဲကိုင်၍ သူ၏နှုတ်ခမ်းနှင့် ထိပြီးလျှင် တစ်စုံတစ်ရာ မပြောဘဲ အပြင်သို့ ထွက်သွားလေ၏။

(ကျွန်ုပ်) “ဦးကြီးက ကလေးမကလေးကို ကြိမ်းလွန်းအားကြီးတယ် ထင်တယ်”

(ကြီး) “အေး ... မင်းပြောတာ ဟုတ်တယ်၊ နို့ပေမယ့် အကြောင်းရှိ တယ်ကွယ့်။ မင်း ... ချာမီယန်ကို ဆက်ဆံရင် သတိနဲ့ဆက်ဆံရမယ်နော်၊ ဒီကောင်မလေးက အတော်ထင်ရာလုပ်တတ်တဲ့ ကောင်မလေး၊ သူ့မှာ ဦးနှောက်လဲ ရှိတယ်၊ ငါတို့ကိစ္စကို သူလဲ စိတ်ဝင်စားတယ်။ နို့ပေမယ့် သူ့စိတ်ထဲက တစ်ခုခု စွဲလမ်းနေပြီဆိုရင် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူလုပ်မှာပဲ။ ဒါကြောင့် ငါတတ်နိုင်တဲ့အခါမှာ သူ့ကို ကြောက်အောင် လုပ်ထားရတယ်ကွယ့် ... ဟားမားကစ်။ မင်းတို့ ငါတို့ အသက်တွေဟာ ဒီကောင်မလေး လက်ထဲမှာ ရှိနေတယ်နော်”

“အင်း ... ဒီလိုဟာမျိုးကို လက်နက်အဖြစ်နဲ့ သုံးနေရတာ ဒုက္ခပါပဲ ကွယ်။ သို့ပေမယ့် မသုံးလဲ မဖြစ်ဘူးကွယ့်။ ငါဖြင့် ဘယ်တော့မှ စိတ်မချနိုင်ဘူး။ သည်တော့ ဖြောင့်ဖြောင့်တန်းတန်း ဖြစ်ပါစေဆိုတာသာ ဆုတောင်းရတာပဲ။ မိန်းမဆိုတာ သူတို့အကြိုက်တွေ့မှ ယုံကြည်လေးစားတာကွယ့်။ အဲဒီအခါ ကျတော့ မယုံကြည်အပ်တာတွေလဲ ယုံကြည်လာတာပဲ။ သူတို့ စိတ်ဟာ ယောက်ျားတွေရဲ့ စိတ်လို မတည်ဘူး မစွဲမြဲဘူး၊ တက်မယ်ဆိုရင် သိပ်တက်တာပဲ၊ ကျမယ်ဆိုပြန်ရင်လည်း သိပ်ကျတာပဲ။ သူတို့ဟာ ပင်လယ် သမုဒ္ဒရာလိုပဲ သိပ်ပြီး အားကောင်းတယ်၊ အားကောင်းသလောက်လဲ ပြောင်းလဲလွယ်တယ်။ ဒါကြောင့် ဟားမားကစ် ... ဒီချာမီယန်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးကို ကြပ်ကြပ်ကြီး သတိထား၊ ပင်လယ်သမုဒ္ဒရာလို မင်းလိုရာ ပို့ချင်ပို့မယ်၊ ဒါမှမဟုတ်ရင်လည်း မင့်ကို ဖျက်ဆီးချင် ဖျက်ဆီးမယ်။ အဲဒီလိုဆိုရင်တော့ အိဂျစ်ပြည်ကြီးရဲ့ မျှော်လင့်ချက်ကြီးဟာ တစ်ခါတည်း ပါသွားပြီးသားပဲဟေ့”

၇၆ □ ဒဂုန်ရွှေမျှား

အခန်း (၃)

ဤသို့လျှင် နောက်တစ်နေ့၌ ကျွန်ုပ်သည် ပဉ္စလက်ဆရာ ယောင်
ယောင်၊ နက္ခတ်ဆရာ ယောင်ယောင် ဝတ်ဆင်၍ထားပြီး ဖြစ်တော့၏။ နက္ခတ်
ရုပ်များပါသည့် ဦးထုပ်ကို ဆောင်းလျက်ခါးပတ်တွင်လည်း စားရေးကိရိယာနှင့်
အင်း အိုင် မန္တရားများ ရေးထားသော စာရွက်လိပ်တစ်လိပ်ကိုထိုးကာ၊ ပဉ္စလက်
ဆရာနှင့် သာသနာ့ဝန်ထမ်းများ ဆောင်လေ့ရှိသော ဆင်စွယ်ကွပ်ထားသည့်
သစ်သားနက်တောင်ဝှေးကို ကိုင်ထားလေသည်။ ဤကိစ္စကြီးတွင် မိမိ၏
ပဉ္စလက်အတတ်ကို သုံး၍ ဆောင်ရွက်ရန် မနှစ်မြို့လှသော်လည်း ခပ်ရှက်ရှက်
နှင့်ပင် ‘ဘရူချီယန်’ အရပ်ကို ဖြတ်၍ ကော့ချီးယပ်(စ်) အရပ်ရှိ နန်းတော်ရှိရာသို့
ဦးကြီး ဆီပါးနှင့်အတူ ထွက်ခဲ့လေ၏။

နောက်ဆုံး၌ မနုဿီဟ အရပ်ကြီးများ ရှိသောအရပ်ကို ကျော်ဖြတ်
၍ ကျောက်ဖြူခင်းထားသော လမ်းနှင့် ဒန်ဖြင့်ပြုလုပ်ထားသည့် နန်းတော်
တံခါးသို့ ရောက်သောအခါ ဦးကြီးသည် ကျွန်ုပ်အား ဘေးရန်ကင်း၍ အကြံ
အစည် အထမြောက်စေရန် ဆုမွန်တောင်းပြီးလျှင် ထားခဲ့တော့၏။ ကျွန်ုပ်သည်
ဂရုမစိုက်သော အနေနှင့် တံခါးဆီသို့ တည့်တည့်ကြီး သွားလေရာ ‘ဂေါလ’
လူမျိုး အစောင့်များသည် ကြမ်းတမ်းစွာ ဟစ်အော်ပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်နောက်မှ
လိုက်လာ၍ ကျွန်ုပ်၏အမည်နှင့် ကျွန်ုပ်၏ ကိစ္စကို မေးမြန်းကြရာ အမည်ကို
နက္ခတ်ဆရာ ဟာမားကစ်ဟု ပေး၍ ကိစ္စမှာ ဘုရင်မ၏ အပျိုတော် လေဒီချာမီ
ယန်နှင့် တွေ့လိုကြောင်း ပြောလိုက်၏။

အိလျစ်ဘုရင်မာယာရင် □ ၇၇

ဂေါလလူမျိုး အစောင့်များသည် ကျွန်ုပ်အား ဝင်ခွင့်ပြုတော့မည်ကဲ့သို့ရှိစဉ် အစောင့်တပ်များ၏ ဗိုလ်တစ်ယောက်ဖြစ်သော ရောမလူမျိုး ‘ပေါလပ်’ ဆိုသူ ရောက်လာပြီး ၎င်းက တားမြစ်လေ၏။ ထိုသူမှာ ကိုယ်လက်အင်္ဂါ ထွားကြိုင်းသော်လည်း မိန်းမမျက်နှာနှင့် တူလေသည်။ သူသည် အရက်မူး လျက်ရှိသော်လည်း ကျွန်ုပ်အား မှတ်မိသည့် လက္ခဏာဖြင့် သူ၏အဖော်အား လက်တင်ဘာသာဖြင့် ကျွန်ုပ်မှာ ယမန်နေ့က နယူးဗီယံလက်ငှေ့သမားကြီးအား အလဲထိုးလိုက်သူဖြစ်ကြောင်း ပြောပြပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်ဘက်သို့ လှည့်၍-

“ဟေ့ လူ ဘာပြောတယ်ဗျ၊ လေဒီချာမီယန်နဲ့ တွေ့ချင်တယ် ဟုတ်လား၊ လေဒီချာမီယန်ဆိုတာက တခြားမဟုတ်ဘူး၊ ကျုပ် အင်မတန် ကြိုက်နေတဲ့ မိန်းမ၊ ကျုပ်တို့အထဲလာပြီး မနှောင့်ယှက်ချင်နဲ့ မရဘူး။ သူတွေ့ချင်ရင် ပြင်ဘက်လာတွေ့လိမ့်မယ်။ ခင်ဗျားကိုတော့ အထဲဝင်ခွင့် မပြုနိုင်ဘူး။”

“ကျွန်တော့်ကိစ္စက အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စမို့ပါ ခင်ဗျာ”

“အလို ဘုရားရေ ... အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စဆိုပါလား၊ နားမလည်ဘူးဟေ့၊ ထွက်သွား ... ထွက်သွား နောက်တစ်နေ့ လုံနဲ့ ဆွတဲ့အရသာ မခံချင်ရင် မြန်မြန်ထွက်သွား”

(အခြားစစ်ဗိုလ်တစ်ယောက်) “နေပါဦးကွ၊ ပဉ္စလက် ဆရာဆိုရင် မျက်လှည့်အပြခိုင်းပေါ့”

(အခြားတစ်ယောက်) “ဗေဒင်အဟောခိုင်းလကွယ်”

ထိုအခါ စစ်သားများ အစောင့်များသည် ကျွန်ုပ်တို့ရှိရာသို့ ဝိုင်းအုံကာ လာကြရာ၊ လူအုပ်ထဲက လူတစ်ယောက်က ...

“ဒါဖြင့် သူ့အစွမ်းပြခိုင်း ပါလား၊ ပဉ္စလက်ဆရာဆိုရင် အစောင့်ရှိရှိ မရှိရှိ၊ တံခါးကို သူ့ကျော်သွားနိုင်မှာ ပေါ့” ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က ပေါလပ်အား အကယ်၍ အခွင့်ပြုက ကျွန်ုပ်၏ အတတ်ကို ပြမည်ဖြစ်ရာ တံခါးကို ကျော်ဖြတ်သွားရုံမျှမက သူ့ကိုပါ တစ်ပါတည်း ခေါ်သွားမည့်အကြောင်းဖြင့် ပြောပြ၏။ သို့နှင့် ပေါလပ်သည် များစွာ စိတ်မပါသော်လည်း အပေါင်းအဖော်များ တိုက်တွန်းချက်အရ စမ်းသပ်ခြင်း ခံလေ၏။ ကျွန်ုပ်က ကျွန်ုပ် လက်ထဲတွင်ရှိသော ဆေးတောင်ဝှေးကို အာရုံစူးစိုက်ကြည့်နေရန်ပြောရာ သူသည် ဤသို့ စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်နေစဉ် သူ၏ မျက်လုံးများသည် နေပူရှိန်ကို ကြည့်နေရသော ဇီးကွက်မျက်စိများကဲ့သို့ တွေဝေ၍ လာသည်ကို မြင်ရ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်လည်း တောင်ဝှေးကို ဖျတ်ခနဲ ဖယ်လိုက်ပြီးနောက် တောင်ဝှေးနေရာတွင် ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် ဝင်၍ရပ်လိုက်ပြီး လျှင် မျက်လုံးတန်ခိုးဖြင့် သူ၏စိတ်ကို ညှို့ထားလိုက်၏။ ထို့နောက် သူ့အား

၇၈ □ ဒဂုန်ရွှေများ

ပတ်ချာလှည့်စေပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်၏ နောက်သို့ ဆွဲခေါ်ခဲ့ရာ သူသည် သူ၏မျက်နှာသေကြီးကို ကျွန်ုပ်မျက်နှာနှင့် ထိလှမခန်းကပ်ကာ ကျွန်ုပ်တံခါးကို ကျော်ဖြတ်သွားသည့်တိုင်အောင် လိုက်ပါလာလေ၏။ တံခါးကို လွန်သည်နှင့် ကျွန်ုပ်၏မျက်နှာကို ဆတ်ခနဲ လှည့်လိုက်ရာ ‘ပေါလပ်’ သည် မြေပေါ်သို့ လဲကျသွားလေသည်။ ထိုအခါမှ သူသည် ကောင်းစွာ သတိရလာပြီးလျှင် နဖူးက ရွေးများကို သုတ်ရင်း ထ လိုက်၏။

“ဘယ့်နှယ်လဲ ကျေနပ်တော်မူပြီလား ဗိုလ်ကြီး”

ထိုအခါမှ ပေါလပ်နှင့်တကွ စစ်ဗိုလ်များ၊ စစ်သားများ၊ အစောင့်များသည် ကျွန်ုပ်အား ပျက်ရယ်ပြောင်လှောင်ရန် လူမဟုတ်ကြောင်း အချင်းချင်း ပြောဆိုကာ အံ့ဩချီးကျူးလျက် ရှိကြလေသည်။

ဤသို့ရှိစဉ် လက်နက်ကိုင် ကျွန်တစ်ယောက် ပါလာသော ချာမီယန်သည် ကျောက်ဖြူခင်းထားသော လမ်းမှ ရောက်လာသဖြင့် စကားပြတ်၍ သွားကြလေတော့၏။

ချာမီယန်သည် လက်များကို နောက်သို့ပစ်ကာ ခြေလှမ်းကို မလှမ်းချင် လှမ်းချင်ဖြင့် ခပ်အေးအေးပင် လျှောက်လာလျက် ရှိလေသည်။ အစောင့်အကြပ်များ၊ စစ်ဗိုလ်များနှင့် အရာရှိများပါ ချာမီယန်အား ဦးညွတ်လျက် လမ်းဖယ်၍ပေးကြ၏။ ချာမီယန်မှာ နန်းယင်ပြင် တစ်ခုလုံး၌ ကလီယိုပါထရားမှလွဲလျှင် ဩဇာအာဏာ အရှိဆုံးဖြစ်ကြောင်း ကျွန်ုပ် နောက်မှ သိရှိရလေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့ အနီးသို့ ရောက်သောအခါ ချာမီယန်သည် ကျွန်ုပ်ကို တစ်စုံတစ်ရာ အသိအမှတ်မပြုဘဲ ဂေါလစစ်သားများကို အုပ်ချုပ်သည့် စစ်ဗိုလ်အား ... “ဒါက ဘာဖြစ်တာလဲ ‘ဘရင်းနမ်း’ ရဲ့၊ ဘုရင်မကြီး စက်တော်ခေါ်နေတာ သိတယ် မဟုတ်လား။ မတော်လို့ နိုးများလာရင် ဒီအတွက် ထုချေရလိမ့်မယ်။ ထုချေရတယ် ဆိုတာလဲ တယ် မသက်သာဘူး”

ထိုစကားများကို ကြားသောအခါ ဂေါလလူမျိုးတစ်ရာထပ်ကို အုပ်ချုပ်သည့် ဗိုလ်သည် မျက်နှာများငယ်၍ပင် သွားလေသည်။

“ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး လေဒီ၊ ဒီနက္ခတ်ဆရာအကြောင်း ပြောနေကြတာပါ။ သူက ပေါလပ် နှာခေါင်းနားကပ်ပြီး မဝင်ရဘူးဆိုတဲ့ တံခါးကို ဖြတ်ခေါ်သွားပါတယ်။ ပြီးတော့ ဒီနက္ခတ်ဆရာက လေဒီနဲ့ တွေ့ချင်တယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်းလဲ ပြောပါတယ်”

ထိုအခါ ချာမီယန်သည် ဂရုမစိုက်မသော အနေနှင့် ကျွန်ုပ်ဘက်သို့ လှည့်၍ ပြောလေသည်။

“ဪ ... ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်မ ခုမှ သတိရတယ်။ ဘုရင်မကြီးက

အိလျစ်ဘုရင်မာယာရင် ▣ ၇၉

သူ့ပညာစွမ်းကို သိချင်လိုတဲ့။ နို့ပေမယ့် ပေါလပ်ကို သူ့နှာခေါင်းနောက်ပါ အောင် ညှို့ခေါ်တတ်ရုံနဲ့တော့ မဆန်းလှသေးပါဘူး။ လာ ... လာ ... ဆရာကြီး ကျွန်မနဲ့ လိုက်ခဲ့ပေတော့”

ချာမီယန်သည် ဘုရင်မ တစ်ဆူ၏ ဟန်မျိုးဖြင့် သူ၏ခေါင်းကလေးကို ညိတ်လျက် ရှေ့မှထွက်သွားလေရာ ကျွန်ုပ်လည်း သူ့နောက်မှ လိုက်ပါ သွားရလေ၏။ လက်နက်ကိုင် ကျွန်မှာ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ လိုက်လာလေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ဥယျာဉ်တစ်ခုအတွင်း ဖောက်ထားသော ကျောက်ဖြူခင်းထားသည့် လမ်းအတိုင်းသွားကြ၍ နောက်ဆုံးခေါမလက်ရာ ဝရန်တာပန်းတို့ဖြင့် မွမ်းမံခြယ်လှယ်ထားသည့် ဆင်ဝင်တစ်ခုသို့ ရောက်လာကြပြီးလျှင် ဆင်ဝင်ကိုဖြတ်၍ သွားမိသောအခါ ရေပန်းများ လှပစွာ ပန်းထွက်နေသော ကျောက်ဖြူခင်းထားသည့် ‘နန်းဦးခန်းငယ်’ တစ်ဆောင်သို့ ရောက်လာခဲ့ကြလေ၏။ ထိုမှတစ်ဖန် တံခါးနိမ့်ကလေးတစ်ခုကို ကျော်၍ သွားရပြန်ရာ ဒုတိယအခန်းတစ်ခုသို့ ရောက်ပြန်လေသည်။

ထိုအခန်းမှာ အလွန်လှပတင့်တယ်၍ ကျောက်ဖြူဆောင်ဟု ခေါ်လျက် အမိုးတွင် အလင်းရောင် ဝင်နိုင်ရန် ကျောက်အနက်များဖြင့် ပြုလုပ်ထားသည့် အပေါက်များရှိပြီးလျှင် အခန်းနံရံများမှာမူ အလာဘာစတားခေါ် ကျောက်နုတစ်မျိုးဖြင့် ပြုလုပ်ထားလေသည်။ ကြမ်းပြင်ကိုကား ဖန်မြေ၊ မှန်မြေကဲ့သို့ အရောင်မျိုးစုံထွက်သော ကျောက်ပြားများ ခင်းထား၏။ အခန်းပတ်လည်၌ ခင်းထားသော ကုလားထိုင်များမှာ ဆင်စွယ်နှင့် ရွှေကို သူ့နေရာနှင့်သူ ရောစပ်ပြုလုပ်ထားလေသည်။ ချာမီယန်သည် အခန်းတံခါးဝ၌ လက်နက်ကိုင်သည့် ကျွန်ကို နေရစ်ခဲ့စေသည်။ အခြားဘက်၌ ကန့်လန့်ကာတစ်ခု ကာထားရာ၊ ထိုရှေ့၌ သင်းကွပ်ထားသည့် ဓားလွတ်ကိုင်၍ ရပ်နေသော အမှုထမ်းနှစ်ယောက်မှတစ်ပါး အခန်းတွင်းတွင် မည်သူမျှ မရှိချေ။

ထိုအခါမှ ချာမီယန်သည် ကျွန်ုပ်အနီးသို့ ကပ်၍ ကြောက်ရွံ့သော အမူအရာဖြင့် နန်းတော်တံခါးဝတွင် ဤကဲ့သို့ အနှောင့်အယှက်များ တွေ့ရသဖြင့်၊ ဝမ်းနည်းကြောင်း၊ ရောမစစ်သားများသည် အစဉ်အမြဲလိုပင် ရမ်းကားတတ်ကြောင်း၊ သို့သော် ထိုစစ်သားများမှာ စုံး၊ နတ်၊ တစ္ဆေများကို ယုံကြည်ကြသူများ ဖြစ်သည့်အတိုင်း မကြာမီ ကျွန်ုပ်အား ရိုသေလာမည်ဖြစ်ကြောင်းနှင့် တီးတိုးပြောကြားလေ၏။

“ဒါထက်၊ ဘုရင်မ စက်တော်ခေါ်တဲ့အဆောင် နှမလေး သွားလိုက်ဦးမယ်။ မကြာသေးခင်ကပဲ ကျွန်မ သိချင်းဆိုပြီး သိပ်ခဲ့ရတယ်။ နိုးလာရင် လာချင်း အစ်ကိုကြီးဆီ ခေါ်ခဲ့ပါမယ်။ အစ်ကိုကြီး ဒီက စောင့်နေရစ်ဦးနော်”

၈၀ □ ဒဂုန်ရွှေများ

ချာမီယန်သည် ကျွန်ုပ်အနီးမှ ထွက်သွား၍ တစ်ခဏမျှကြာလျှင် ပြန်၍ လာလေ၏။

“ကမ္ဘာပေါ်မှာ အချောဆုံး၊ အလှဆုံး မိန်းမတစ်ယောက် အိပ်နေ တာ ကြည့်မလား အစ်ကိုကြီး။ ကြည့်ချင်ရင် လိုက်ခဲ့၊ အို ... မကြောက်ပါနဲ့ နိုးလာရင် စိတ်မဆိုးပါဘူး ရယ်နေမှာပဲ။ အစ်ကိုကြီးကို သူအိပ်နေနေ၊ နိုးနေနေ ခေါ်ဖြစ်အောင် ခေါ်ခဲ့ပါလို့ ကျွန်မကို ပြောထားပါတယ်။ ဒီမှာ ကြည့်လေ ... သူတံဆိပ်တော် လက်ဝတ်ရတနာ ကျွန်မ ဆီမှာ ရှိတယ်”

သို့နှင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် ဤလှပသော အခန်းကြီးကို ဖြတ်၍ သွားကြ ရာ ဓားလွတ်ကိုင် သင်းကွပ်အမှုထမ်းများရှိရာသို့ ရောက်၍ သွားကြ၏။ သူတို့သည် ကျွန်ုပ်တို့အား အတွင်းမဝင်ရန် တားမြစ်မည်ရှိစဉ် ချာမီယန်သည် မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ၊ သူ၏ကိုယ်တွင်းမှ ဘုရင်မ တံဆိပ်တော်ကို ထုတ်ယူကာ သူတို့မျက်စိရှေ့တွင်ပြလိုက်၏။ ထိုအခါ သက်တော်စောင့်များလည်း သူတို့၏ ဓားဦးများကို အောက်သို့ နှိမ်ချလိုက်ကြလေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ရွှေချည်ထိုးထားသော ကန့်လန့်ကာ အထူကြီးကို ဖြတ်ကျော်လျက် ‘ကလီယိုပါထရား’ စံနေသည့် အခန်းသို့ ရောက်ခဲ့လေ၏။ ရောင်စုံကျောက်များ၊ ရွှေနှင့် ဆင်စွယ်များ၊ ကျောက်မျက်ရတနာများ၊ ပန်း အမျိုးမျိုးဖြင့် ဓေဓာဆာဆာ တင့်တယ်လှပပါပေ၏။ အပ်မက်ထဲ၌သာ တွေ့နိုင် သည့် ကြည့်နူးနှစ်သိမ့်စရာများနှင့် ကမ္ဘာပေါ်မှာ အကောင်းဆုံးသော လက်ရာ များသည် ဤနေရာ၌ စုဝေးထားဘိသကဲ့သို့ ရှိ၏။ ရုပ်ပုံကားများမှာလည်း သဘာဝကျလှပေသည်ဖြစ်ရာ ငှက်များပင် အထင်မှား၍ သစ်သီးများကို ထိုး ဆွဆိတ်ဖောက်လောက်ပါပေ၏။

တစ်နေရာ၌ မိန်းမတစ်ယောက်၏ စွဲမက်လောက်သော ရုပ်ခန္ဓာ သည် တပ်မက်ဖွယ်ရာ ကျောက်ရုပ်အဖြစ်ဖြင့် တည်လျက်ရှိ၏။ ခင်းကျင်းထား သော အဝတ်အထည်များမှာ ပိုးသားကဲ့သို့ နူးညံ့သော်လည်း ရွှေဖြင့် ရက်လုပ် ထားရာ အချို့နေရာတွင် သလွန်ညောင်စောင်းနှင့် ကော်ဇောများသည် ကျွန်ုပ် မမြင်ဖူးသော အမျိုးအစားများ ဖြစ်လေသည်။

အခန်းတွင်းရှိ လေသည်လည်း ပန်းရနံ့ ရေမွှေးနံ့ တို့ဖြင့် တပျံ့ပျံ့ တလှိုင်လှိုင် သင်းကြိုက်လျက် ရှိလေရာ ဖွင့်ထားသော မှန်ပြတင်းများမှ အဝေး ရှိ ပင်လယ်၏ သာယာသော အသံသည် အစဉ်တစိုက် ဝင်လာလျက် ရှိလေ သည်။ အခန်း၏တစ်ဖက် အစွန်ဆုံး၌ကား ပါးလွှာသော ဇာခြင်ထောင် အုပ် ဆိုင်းလျက် တောက်ပသော ပိုးထည်များဖြင့် လွှမ်းထားသော ခုတင်ပေါ်တွင် ‘ကလီယိုပါထရား’ သည် လဲလျောင်းကာ အိပ်ပျော်နေ၏။ ဆံပင်များမှာ သူ၏

အိလျစ်ဘုရင်မာယာရင် ▣ ၈၁

ပတ်လည်တွင် အစီအရီကျလျက်ရှိရာ ယောက်ျားတို့ တွေ့မြင်ဖူးသမျှ ကုတ္တိယ ရူပါရုံတွင် အစွမ်းကုန်လောက်အောင် ချောမောလှပ၍ နေတော့သည်။

ဖြူဖွေး၍လုံးချောဖြစ်သော လက်မောင်းတစ်ဖက်သည် သူ၏ ဦးခေါင်းအောက်တွင် ခေါင်းအုံးသဖွယ်ဖြစ်နေလျက် အခြားတစ်ဖက်ကား သလွန်အောက်သို့ တွဲရဲရွဲကျနေ၏။ ကျက်သရေရှိသော နှုတ်ခမ်းများသည်လည်း ပြုံးယောင်ယောင်နှင့် အနည်းငယ် ဟလျက်ရှိရာ အတွင်းမှ ဆင်စွယ်ရောင်သွားတန်းကလေးကိုပြ၍ နေဘိသကဲ့သို့ ရှိ၏။ နှင်းဆီပန်းအသွေးရှိသော သူ၏ကိုယ်အင်္ဂါကို ‘ကိုး(စ်)’ ပြည်ဖြစ် အလွန်ပါးလွှာသော ပိုးထည်တို့ဖြင့် ဝတ်ရုံဆင်မြန်းလျက် ခါးလယ်၌ ကျောက်စီခါးပတ်ကို ပတ်ထားလေရာ အတွင်းမှ အသားရောင်သည် အဝတ်ကို ထိုးဖောက်၍ ထွက်လာဘိ သကဲ့သို့ မှတ်ထင်ရလေသည်။ ကျွန်ုပ်၏မျက်စိအစုံသည် ထိုရူပါရုံ၏ ဆွဲဆောင်မှုကြောင့် သတိလစ်၍သွားမတတ်ဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်၏ အသည်းနှလုံးကို ဝင်၍ဆောင့်လိုက်ဘိသကဲ့သို့ ရှိတော့၏။ နောက်ဆုံး၌ “ဤမျှလောက် ချောမောလှပ၍ ချစ်စရာကောင်းသည့် ဘုရင်မကလေးအား ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် သတ်ရမည့်အရေးကို တွေးမိသောအခါ အသည်းခိုက်မျှ စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်မိ၏။

နောက်သို့ ဖျတ်ခနဲလှည့်၍ ကြည့်လိုက်ရာ၊ ဖျတ်လတ်သော မျက်လုံးများဖြင့် ကျွန်ုပ်အား စောင့်ကြည့်နေသော ‘ချာမီယန်’ ကို တွေ့ရလေသည်။ ချာမီယန်၏ စူးရှသော မျက်လုံးများမှာ ကျွန်ုပ်၏နှလုံးသားကို ရှာဖွေနေသကဲ့သို့ ထင်ရ၏။

ကျွန်ုပ်အနီးသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးနောက် ... နား နားသို့ကပ်၍ ...

“တကယ်ဆိုတော့ သနားစရာကလေးပဲနော် အစ်ကိုကြီး ...၊ ပြီးတော့လဲ အမှန်ဆိုရင် အစ်ကိုကြီးဟာ ယောက်ျားတစ်ယောက်သာ ဖြစ်တယ်။ ဒီတော့ ဒီအလုပ်ကြီးကို အစ်ကိုကြီးရဲ့ ရှိစုမဲ့စုအင်အားနဲ့ အတော်ကြိုးစားပြီး လုပ်ရလိမ့်မယ် ထင်တယ်”

ထိုအခါ၌ ကျွန်ုပ်သည် မျက်မှောင်ကြုတ်လျက် သူ့စကားကို ပြန်၍ မဖြေဆိုနိုင်ဘဲရှိရာ ချာမီယန်သည် ဘုရင်မရှိရာသို့ ညွှန်ပြလျက် ရှိလေ၏။

ဘုရင်မသည် အိပ်ပျော်လျက်ရှိရာမှ လက်သီးနှစ်ဖက်ကို တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်ပြီးနောက် အသက်ရှူလည်း မြန်လာပြီးလျှင် လက်များဖြင့် တစ်စုံတစ်ရာကို ကာကွယ်လိုသည့်ဟန်ဖြင့် ကာထားလျက်ရှိလေ၏။ ထို့နောက် မှိတ်လျက်ရှိသော မျက်လုံးများကို ဖျတ်ခနဲ ဖွင့်လိုက်လေသည်။

“ဆီဇရီယွန် ... ငါ့သား ... ဆီဇရီယွန် ဘယ်မလဲ ... အို ... အိပ်မက်မက်တာနဲ့ တူပါတယ်။ ဂျူလီယပ်(စ်) လာတယ်လို့ အိပ်မက် မက်တယ်။

၈၂ □ ဒဂုန်ရွှေမျှား

ဟို သေပြီးတဲ့ ဂျူလီယပ်(စ်) လေ။ သူ့မျက်နှာကိုလဲ သွေးတွေ စွန်းနေတဲ့ ဝတ်လုံကြီးပတ်လို့ သူ့သားကလေးကို ပွေ့ပြီး အတင်းဆွဲခေါ်သွားတယ်ကွယ့်။ ပြီးတော့လဲ ကျုပ်ကိုယ်တိုင်လဲ သေတယ်လို့ မက်တယ်။ သေတာမှ သွေးကွက် ထဲမှာ ဆေးနာ ခံစားရင်း ... အဲဒီလို သေမယ်လုပ်နေတုန်း ... ဗြုန်းဆို မျက်နှာကို အသေအချာ မမြင်ရတဲ့ လူတစ်ယောက်က ကျုပ်ကို ပြောင်လှောင်လိုက်သေး တယ်။ ဪ ... ဟဲ့ ချာမီယန် ဒီလူက ဘယ်လူလဲ”

(ယန်) “စိတ်ချမ်းချမ်းသာသာ နေတော်မူပါ အရှင်မ ... အေးအေး သာ စံတော်မူပါ။ ဒီလူက သခင်မ အမိန့်ပေးထားတဲ့ အတိုင်း ကျွန်တော် မခေါ်ဆောင်လာတဲ့ ပဉ္စလက်ဆရာ ဟားမားကစ် ဖြစ်ပါတယ်”

“ဪ ... ပဉ္စလက်ဆရာလား ...၊ နေပါဦး ဟိုနူးဗီယံ လက်ဝှေ့ သမားကြီးကို အလဲထိုးလိုက်တဲ့ ဟားမားကစ်ဆိုတာလား။ သတိရပြီ ... သတိရပြီ ... ဒါထက် အခုကျုပ်မက်တဲ့ အိပ်မက်သဘော လက္ခဏာကို ဖတ် နိုင်ပါ့မလား ဆရာကလေးရဲ့၊ အိပ်မက်ဆိုတာ တကယ်ထူးဆန်းတာပဲနော်၊ စိတ်ကို သူ့အမှောင်ကွန်ရက်နဲ့ ရစ်ပတ်ပြီး တစ်ခါတည်း သူ့သဘောအတိုင်း လုပ်တော့တာပဲ။ ကျုပ်တို့ အိပ်နေတဲ့အခါ ဒီဝိညာဉ်တွေဟာ ကျုပ်တို့ ဦးနှောက်ကို ခြေကုတ်လုပ်ပြီး လူသတ္တဝါတွေရဲ့ သံယောဇဉ်ကြီးကို ပြန်ဆက် ပေးနေသလား မပြောတတ်ဘူး။ ‘ဆီဇာ’ မှ ‘ဆီဇာ’ အစစ်ပါပဲ ဆရာလေးရယ်။ အခုတင်ကလေးပဲ ကျုပ်အနားမှာ လာရပ်ပြီး သတိပေးစကားတွေ ပြောသွား တယ်၊ ဘာတွေရယ်လို့တော့ မမှတ်မိတော့ဘူး။ ဖတ်စမ်းပါ ဆရာလေးရယ်။ ပစ္စည်းဥစ္စာ၊ ရွှေငွေဘဏ္ဍာတွေ ရှိရာ အရပ်ကို သွားတဲ့လမ်း လှလှကလေးကို ကျုပ်ပြပါ့မယ်။ ပြီးတော့ ဆရာကလေး ရောက်လာတဲ့အချိန်နဲ့ ကျုပ် အိပ်မက် မက်တဲ့အချိန်နဲ့ ကိုက်နေတော့ ဒီပြဿနာကို ဆရာကလေးပဲ ဖြေရလိမ့်မယ်”

(ကျွန်ုပ်) “ဘုန်းတော်ကြီး လှသော ဘုရင်မ ... ကျွန်ုပ်ကား မင်္ဂလာရှိ သော အချိန်တွင် ရောက်လာခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ အိပ်ခြင်း၏ ဆန်းကြယ်မှု ပြဿနာများကို ကျွန်ုပ်မှာ အတော်အသင့် နားလည်ပါသည်။ အိုဆီးရစ်(စ်) ခေါ် ကောင်းကင်ဘုံတွင် စံစားနေသည့်ကို ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများသည် တစ်ခါတစ်ရံ ကျွန်ုပ်တို့ဝိညာဉ် ကျက်စားရာ တံခါးဝသို့ ရောက်လာတတ်ပါသည်။ အမှန်ဆို သော် အိပ်ပျော်ခြင်းသည် နယ်ရှင် ပယ်ရှင် နတ်ကြီးများ ရွေးချယ်ထားသည့် ဝိညာဉ်များရှိရာသို့ သူတို့၏ တမန်တော်များကို စေလွှတ်ရာ လှေကားပင် ဖြစ်ပါ၏။ လူတို့၏ ဘဝဆိုသည်မှာလည်း အိပ်မက်နှင့် မခြားပါ။ ဘုရင်မသည် ‘ဆီဇာ’ ကို သွေးစွန်းသော အဝတ်နှင့် မြင်ပြီးနောက် သူသည် ဆီဇေရီယွန် မင်းသားကလေးအား ဤနေရာမှ ခေါ်သွားသည်ကို မြင်ရသည်ဟု ဆိုပါ

အိလွမ်းဘုရင်မာယာရှင် □ ၈၃

သည်။ သူသည် ‘ဆီဇာ’ အစစ်ဖြစ်၍ ဘုရင်မ မမှတ်မိမည်စိုးသဖြင့် ကိုယ်ထင်ပြခြင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။ မင်းသားကလေးအား ပွေ့ချီခေါ်ဆောင်သွားခြင်းမှာ ပွေ့ခြင်းသည် သားကလေးကိုသာ သူ့တန်ခိုးအာနုဘော်ဖြင့် သူ့အချစ်ကို ပေးခြင်းဖြစ်၍ ဤနေရာမှ ခေါ်ဆောင်သွားခြင်းသည် ရောမပြည်ကြီး၌ ရာဇဝင်သိက်ခံ၍ ရောမဘုရင်၊ တိုင်းပြည်တကာတို့၏ အရှင်သခင် တင်မြှောက်ရန် ဖြစ်ပါသည်။ ထို့အပြင် ကျွန်ုပ် မသိပါ ဘုရင်မ”

ထိုအခါက ကျွန်ုပ်သည် အိပ်မက်နိမိတ်ကို ဤသို့ ဟောလိုက်သော်လည်း ကျွန်ုပ်၏စိတ်တွင် မကောင်းသော နိမိတ်လက္ခဏာ ထင်မြင်လျက်ရှိ၏။ သို့ရာတွင် ဘုရင်မတစ်ပါးရှေ့၌ မကောင်းသော နိမိတ်ဩဘာစကားများကို ကြိုတင်ဟောပြောရန် မသင့်ပေ။

ထိုအချိန်၌ ကလီယိုပါထရားမှာ အိပ်ရာမှထ၍ သလွန်တော်၏ အစွန်းတွင်ထိုင်ကာ သူ၏ကျောက်စိထားသော ခါးပတ်အဖျားကို လက်ချောင်းကလေးများဖြင့် ကစားလျက် ရှိလေသည်။

(ဘုရင်မ) “အမှန်ပြောရမယ်ဆိုရင် ဆရာကလေးဟာ ပဉ္စလက်ဆရာတွေထဲမှာ အတော်ဆုံးဆိုရမှာပဲ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့၊ ကျုပ်ရဲ့နှလုံးသား အတွင်းသဘောကို ဟောပြောပြီးတော့ မကောင်းတဲ့ နိမိတ်ဆိုး အကာခွံအကြမ်းကြီးထဲက ချိုမြဲတဲ့ အရသာကို ဆွဲထုတ်ပြနိုင်စွမ်း ရှိပါပေတယ်”

ထိုအခါ အနီးတွင်ရှိသော ချာမီယန်က မကောင်းသော အတိတ်ဆိုး နိမိတ်ဆိုးများသည် ဘုရင်၏ ရွှင်ပြကြည်လင်သော စိတ်အနီးသို့ သီ၍ပင် မသွားရန် ဆုတောင်းကြောင်းဖြင့် ဝင်၍ပြောဆိုလေသည်။

“ဪ ... ဒါထက် အီဂျစ်ပြည်သား ဆရာကလေးရဲ့ ပဉ္စလက်အစွမ်းတွေပြပါဦးလား။ ကျုပ်ဖြင့် ဟို ဟီးဘရူးသံတမန်အကြောင်းတွေနဲ့ ဂျေရူးဆလန်မြို့အကြောင်းတွေ ကြားရတာနဲ့ စိတ်စက်အတော် မောပန်းနေတယ်။ ဆရာလေးသာ မျက်လှည့်ကောင်းကောင်း ပြတတ်ခဲ့လို့ရှိရင် နန်းတော်တွင်းမှာ နန်းတွင်းနက္ခတ်ဆရာကြီး ရာထူးပေးထားမယ်”

“မျက်လှည့်ပြတဲ့ နည်းတွေဟာ၊ အားလုံး အရိုးချည်းပါပဲ ဘုရင်မ၊ ဘုရင်မကသာ ကျေနပ်မယ်ဆိုရင် အသစ်အဆန်းဖြစ်ချင်လဲ ဖြစ်မှာပဲ။ ဒါထက် အင်းအိုင်မန္တရား အတတ်တွေကို ဘုရင်မ ကြောက်လန့်တော်မူပါသလား”

“အို ... ကျုပ် ဘာမှ မကြောက်ပါဘူး၊ ဆရာလေး အစွမ်းရှိသလောက်သာပြပါ။ ချာမီယန်က ကျုပ်အနားမှာ လာထိုင်လေ ... အဲ ... ဟုတ်ပြီ။ ဪ ... ဒါထက် အပျိုတော်တွေကော ဘယ်မလဲ။ ‘အိုင်းရပ်’ တို့ ‘မာရီယား’ တို့လေ၊ သူတို့က မျက်လှည့် အင်မတန်ကြိုက်တာ”

၈၄ □ ဒဂုန်ရွှေမျှား

“မခေါ်ပါနဲ့ ဘုရင်မ၊ ဂါထာမန္တရား အတတ်ဆိုတာ လူသိပ်များရင် မကောင်းပါဘူး”

သို့နှင့် ကျွန်ုပ်သည် သူတို့နှစ်ယောက်ကို စိုက်၍ကြည့်လိုက်ပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်၏ ဆေးတောင်ရားကြိမ်လုံးကို သမံတလင်းပေါ်တွင် ချထားပြီးနောက် ဂါထာတစ်ပုဒ်ကို ရွတ်ဆိုလိုက်လေ၏။

ပထမ၌ ကြိမ်လုံးသည် ကြိမ်လုံးအတိုင်း မလှုပ်မရှားဘဲ ရှိနေ၏။ သို့သော် ဂါထာကို ရွတ်ရင်း ... ရွတ်ရင်း တဖြည်းဖြည်း ကွေး၍ ထောင်လာပြီး လျှင် အလိုအလျောက် လှုပ်ရှားသွားလာလျက်ရှိ၏။ ထို့နောက် တစ်ဖန် မြေရေ ကဲ့သို့ အကြေးကွက်များပေါ်၍ လာပြီးလျှင် မြေဆိုးကဲ့သို့ တလွန်လွန်တွား၍ သွားကာ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော အသံဖြင့် တွန့်လျက်ရှိလေ၏။

မကျေနပ်သည့် ဟန်ဖြင့် လက်ခုတ်လက်ဝါးတီးလျက် ...

“ဒီဟာများ ပဉ္စလက် အတတ်လို့ခေါ်သလား ဆရာလေးရဲ့၊ ဒီလို ရိုးတဲ့ နည်းမျိုးတော့ လမ်းနံဘေး လိုက်ပြနေတဲ့ အညတရမျက်လှည့် ဆရာ တွေတောင် လုပ်နိုင်တော့ပေ၊ ကျုပ် ကိုယ်တိုင် အခါနှစ်ဆယ် ထက်မနည်း မြင်ဖူးတယ်”

(ကျွန်ုပ်) “ဆိုင်းငံ့တော်မူပါဦး ဘုရင်မ ... အခု မြင်ရတာ အားလုံး မဟုတ်သေးပါဘူး”

ဤသို့ ပြောနေစဉ် မြေသည် အစိတ်စိတ် အမြွှာမြွှာ ဖြစ်ကာ အစအန ကလေးများ ဖြစ်သွား၏။ ထိုအစအနကလေးများသည် မြေတစ်ကောင်စီ ဖြစ်၍ လာ၏။ ထို့နောက် မြေများသည် ယခင်ကဲ့သို့ အစိတ်စိတ် အပိုင်းပိုင်းဖြစ်ကာ၊ အစအနပေါင်းများစွာ ပွား၍သွားပြီးနောက် ထိုအစအနကလေး တစ်ခုစီ တစ်ခုစီမှ မြေတစ်ကောင်စီဖြစ်၍ လာပြန်ရာ အချိန်အနည်းငယ် အတွင်း၌ သူတို့၏ ဆေးမိထားသော မျက်စိများထဲတွင် အခန်းတစ်ခုလုံး မြေဆိုးတို့ဖြင့် ပင်လယ်ဝေ၍ နေတော့၏။

မြေဆိုးများသည် အချို့တလွန်လွန် တွားသွားကြလျက်၊ အချို့ တစ်ကောင်နှင့်တစ်ကောင် ခွေရစ်လိမ်ပတ်ကြကုန်လျက်ရှိကြ၏။ ကျွန်ုပ်က အချက်ပေးလိုက်သောအခါ မြေဆိုးများသည် ကျွန်ုပ်ထံသို့ ဝိုင်းအုံလာကြပြီး လျှင် မျက်နှာမှတစ်ပါး တဖြည်းဖြည်း ကျွန်ုပ်၏တစ်ကိုယ်လုံးကို ရစ်ပတ်လျက် ရှိကြလေရာ တစ်ခန်းလုံးမှာ ၎င်းတို့၏ တွန်မြည်သံတို့ဖြင့် ဆူညံလျက် ရှိကုန် ၏။ “အို ... ကြောက်စရာကြီး” ဟု အော်လျက် ချာမီယန်သည် ဘုရင်မ၏ ဝတ်လဲတော်စွန်းတွင် သူ၏မျက်နှာကို ဝှက်ထားလေ၏။

(ဘုရင်မ) “ဆရာလေး ... တော်လောက်ပါပြီ၊ ရပ်ပါတော့”

အိလျစ်ဘုရင်မာယာရှင် □ ၈၅

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်လည်း မြွေများ ရစ်ပတ်ပြုတ်သိပ်လျက်ရှိသော ကျွန်ုပ်၏ လက်ကို ရမ်းလိုက်ရာ မြွေအားလုံး ပျောက်ကွယ်၍ သွားပြီးနောက် ဆင်စွယ်ကွပ်ထားသော ဆေးကြိမ်လုံးသာလျှင် ယခင်ကချထားသည့်အတိုင်း ကျန်ရစ်ခဲ့တော့၏။

(ကစ) “ကျွန်ုပ်၏ သေးနုတ်သိမ်ဖျင်းသော အတတ်ကို ဘုရင်မကြီး ကျေနပ်တော် မူပါရဲ့လား။”

(မ) “အို ... ကျေနပ်ပါပြီ ဆရာလေးရဲ့၊ ဒီဟာမျိုး တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးပါဘူး။ ဒီကနေ့ကစပြီး ဆရာလေးကို ကျုပ် ရှေ့မှာ အခါမရွေး ဝင်ထွက်ခွင့်ရတဲ့ နန်းတွင်း နက္ခတ်ဆရာကြီးအဖြစ် ခန့်ထားလိုက်ပါပြီ။ သည့်ထက် စွမ်းတဲ့ ပဉ္စလက် အတတ်ကို နိုင်သေးသလား။”

“နိုင်ပါသေးတယ် ဘုရင်မ၊ အခန်းကိုသာ နည်းနည်းမှောင်ချပေးပါ။ နောက်တစ်ခု ပြပါဦးမယ်”

“ကြောက်တော့ ကြောက်ကြောက်ပဲ၊ ဒါပေမယ့် ချာမီယန် ... ဟားမားကစ် ပြောတဲ့အတိုင်း လုပ်ပေးလိုက်ပါကွယ်”

ထိုအခါ ချာမီယန်သည် ခန်းစည်းကန့်လန့်ကာများကို ဆွဲကာလိုက်သဖြင့် အခန်းတွင်း၌ ညနေဆည်းဆာချိန်ကဲ့သို့ အတော်ပင် မှောင်၍ သွားလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ရှေ့သို့တိုး၍ ကလီယိုပါထရား အနီး၌ ရပ်လိုက်ပြီးလျှင် “ဟိုးနေရာကို စိုက်ကြည့်လိုက်စမ်း၊ ဘုရင်မ စိတ်ထဲမှာ ရှိတဲ့ဟာကို မြင်ရလိမ့်မယ်” ကျွန်ုပ် မကြာမီက ရပ်နေခဲ့သော နေရာကို ဆေးတောင်ဝှေးဖြင့် ညွှန်လျက် ခပ်မာမာ ပြောလိုက်ရာ မိန်းမနှစ်ယောက်သည် ထိုနေရာသို့ စူးစိုက်ကြည့်ရှုလျက် ရှိကြလေသည်။

ဤသို့ငြိမ်သက်စွာ ကြည့်ရှုလျက်ရှိစဉ် သူတို့ရှေ့တွင် ပထမတိမ်သားကဲ့သို့ အခိုးအငွေ့များ စုလာပြီးလျှင် ထိုနေရာမှ ပုံသဏ္ဍာန်တစ်ခု တဖြည်းဖြည်း ပေါ်လာ၏။ ထိုသဏ္ဍာန်မှာ ယောက်ျားတစ်ယောက်၏ ပုံသဏ္ဍာန်ဖြစ်ပြီးလျှင် ခပ်မှောင်မှောင် ရှိနေသော အခန်းနံရံကို နောက်ခံထားကာ ခပ်မှိန်မှိန် ပေါ်လိုက်ပျောက်လိုက် ရှိနေလေသည်။

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်လည်း ဂါထာကို ရွတ်၍ အမိန့်ပေးလိုက်ရာ ခပ်မှိန်မှိန် ပေါ်လာသော သဏ္ဍာန်သည် တဖြည်းဖြည်း ထင်ရှားလာပြီးလျှင် ဆီဇာဘုရင်ကြီး၏ ပုံပေါ်လာ၏။ ဘုရင်ကြီး၏ မျက်နှာမှာ ဝတ်ရုံဖြင့် ရစ်ပတ်ကာ သူ၏ ကိုယ်မှာလည်း သွေးများ စွန်းပေလျက်ရှိသော အဝတ်ကို ဝတ်ထား၏။ တစ်ခဏမျှ ရပ်နေပြီးနောက် ကျွန်ုပ်က တောင်ဝှေးဖြင့် ရမ်းပြလိုက်သောအခါ တစ်ခါတည်း ပျောက်ကွယ်၍ သွားလေ၏။

၈၆ □ ဒဂုန်ရွှေများ

ကျွန်ုပ်သည် သလွန်ပေါ်၌ ထိုင်နေသော မိန်းမနှစ်ယောက်ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ ဘုရင်မ၏ချစ်စဖွယ် ကောင်းလှသော မျက်နှာမှာ ကြောက် သွေးမွန်လျက် သူ၏နှုတ်ခမ်းများမှာလည်း သွေးမရှိသကဲ့သို့ ဖြူဖပ်ဖြူရော် ရှိနေသည်ကို မြင်ရ၏။ မျက်လုံးများမှာလည်း ပြူးကြောင်ကြောင် ဖြစ်၍နေပြီး လျှင် အသားများပင် တဆတ်ဆတ်တုန်လျက် ရှိလေသည်။

(တုန်ယင်သောအသံဖြင့်) “ဟေ့လူ ... ဟေ့လူ ...၊ သေပြီးတဲ့ လူတွေ ကို ကျုပ်တို့မျက်မှောက်ရောက်အောင် ခေါ်ပြန်တာ သင်က ဘာလဲ၊ ဟင် ... သင်က ဘယ်သူလဲ”

(ရယ်မောလျက်) “ကျွန်ုပ်ကား အခြားသူမဟုတ်ပါ။ ဘုရင်မ၏ သဘောအတိုင်း ခန့်ထားခြင်းခံရတဲ့ ဘုရင်မရဲ့ နက္ခတ်ဆရာ၊ ဘုရင်မရဲ့ ကျေး ကျွန်တစ်ယောက်မျှသာ ဖြစ်ပါတယ်”

ဘုရင်မသည် တစ်စုံတစ်ရာ ပြန်မပြောဘဲ၊ နေရာမှထ၍ အခန်းထဲမှ လျင်မြန်စွာ ထွက်သွားလေ၏။

ထိုအခါ ချာမီယန်သည် နေရာမှ ထကာ၊ အုပ်ထားသော လက်များ ကို သူ၏မျက်နှာမှ ဖယ်ရှားကာ ...

“အရှင် ဟားမားကစ်၊ ဤအတတ်များကို အရှင်မည်ကဲ့သို့ စီမံပြု လုပ်လိုက်ပါသနည်း။ ကျွန်ုပ်ပင်လျှင် အရှင့်အား ကြောက်၍လာပါပြီ”

“မကြောက်ပါနဲ့၊ ချာမီယန် ... အစ်ကိုကြီး စိတ်ထဲရှိတာတွေဟာ မင်းတို့မြင်တာ ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာပဲ။ အရာခပ်သိမ်းဟာ အရိပ်ချည်းပဲ။ သူတို့ အကြောင်း မင်းတို့ဘယ့်နယ့် လုပ်ပြီး သိနိုင်မလဲ ...၊ ဒါထက် ဘယ့်နယ် နေရာ ကျရဲ့လား၊ အခုပြလိုက်တာကတော့ အစ်ကိုကြီး ရည်ရွယ်ချက်တစ်ခုနဲ့ ပြလိုက်တာပဲ”

“နေရာကျပါတယ် အစ်ကိုကြီးရဲ့ ... နက်ဖြန်နံနက်မိုးသောက်ချိန် ဒီသတင်းတွေ အလက်နွီးယားမြို့ပေါ်မှာ ပျံ့နှံ့သွားပြီး အစ်ကိုကြီးကို အားလုံး ကြောက်ကြပါလိမ့်မယ်။ အပြင်ထွက်ရအောင် ကျွန်မနဲ့အတူ လိုက်ခဲ့ပါတော့”

အခန်း (၄)

နောက်တစ်နေ့၌ ကျွန်ုပ်အား နက္ခတ်ဆရာ၊ ပဉ္စလက်ဆရာများ၏ အချုပ်အခြာ နန်းတွင်း နက္ခတ်ဆရာကြီး အဖြစ်ခန့်ထား၏။ ရိုးရိုးလစာနှင့် အပိုလစာလည်း မနည်းလှပေ။ နန်းတော်တွင်း၌ ကျွန်ုပ်အတွက် အခန်းများ သီးသန့်ပေးထား၏။

ဤအချိန်၌ ‘ကလီယိုပါထရား’ ၏ စိတ်သည် နိုင်ငံရေးအတွက် ရှုပ်ထွေးလျက်ရှိ၏။ ရောမ အာဏာပိုင်များ၏ တိုက်ပွဲတွင် မည်သူမည်ဝါ နိုင်မည်ကို မသိသည်က တစ်ကြောင်း၊ နိုင်ရာဘက်သို့ ပါလိုသည်က တစ်ကြောင်း မဝေခွဲနိုင်အောင်ရှိရာ နက္ခတ်တာရာအလိုနှင့် ပတ်သက်၍ သတိပေးနှိုးဆော်ချက်ကို ကျွန်ုပ်နှင့် အမြဲတိုင်ပင်လေ့ရှိ၏။ ကလီယိုပါထရားမှာ မည်မျှ ပရိယာယ်မာယာ များသနည်းဆိုသော် ‘ဆီရေပီယန်’ ဆိုသူ စစ်ဗိုလ်ကြီးသည် ‘ကပ်ဆီယပ်(စ)’ အား စစ်ကူလျက်ရှိကြောင်း သိရသဖြင့် ဒေါသဖြစ်နေကြောင်း၊ ကောလာဟလသတင်းများ ဖြစ်လာ၏။ သို့ရာတွင် ကလီယိုပါထရားကမူကား စစ်ဗိုလ်သည် သူ့သဘောအတိုင်း ပြုလုပ်ခြင်းဖြစ်ကြောင်းနှင့် လူသိနတ်ကြား ငြင်းဆိုလျက် ရှိ၏။ သို့သော် ယခင်က နက္ခတ်ဆရာဟောင်းဟောချက်အရ ဘုရင်မ ကိုယ်တိုင် ဤအမိန့်ကို ‘ဆီရေပီယန်’ စစ်ဗိုလ်ကြီးအား လျှို့ဝှက်စွာပေးကြောင်းကို ချာမီယန်က ကျွန်ုပ်အား တိတ်တဆိတ် ပြောပြသဖြင့် သိရလေသည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ဤလျှို့ဝှက်သော ကိစ္စ အစမပေါ်စေရန် ဆီရေပီယန်အား ဖျောက်ဖျက်၍ ပစ်လိုက်ကြ၏။

၈၈ □ ဒဂုန်ရွှေများ

ထိုအချိန်၌ ကျွန်ုပ်တို့ကိစ္စမှာ အရာရာ၌ ချောမောသာယာလျက် ရှိ၏။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ကလီယိုပါထရားနှင့်တကွ သူ၏တိုင်ပင်ဖော် တိုင်ပင်ဖက်များမှာ နိုင်ငံခြားကိစ္စများကို အာရုံစူးစိုက်လျက် ရှိနေသောကြောင့် ပြည်တွင်းပုန်ကန်မှုများကို သတိမပြုမိကြပေ။ ကျွန်ုပ်တို့ ပါတီဝင်ဘက်သား များမှာလည်း ဇာတိသွေး၊ ဇာတိမာန် မရှိသူများ နေထိုင်ရာ ဤအလက်ဇန္ဒြီး ယားမြို့၌ပင် များစွာအင်အားကောင်းလျက်ရှိ၏။ သံသယဖြစ်နေသူများကို လည်း ကျွန်ုပ်တို့ဘက်တော်သားများက တစ်နေ့တခြား သိမ်းသွင်းကာ သစ္စာ ကို ခံယူစေ၏။

ကျွန်ုပ်သည်လည်း နန်းတော်မှ တစ်ရက်ခြား ထွက်ခဲ့ပြီးလျှင် ဦးကြီး ‘ဆီပါး’ နှင့် တွေ့ဆုံကာ သူ့အိမ်တွင် ‘ခမ်း(မ်)’ ပြည်ကြီး၏ ပါတီဝင်ဖြစ်သော၊ မှူးကြီးမတ်ကြီးများ၊ သာသာနာ့ဝန်ထမ်းများနှင့် တွေ့ဆုံဆွေးနွေး၏။

ကျွန်ုပ်သည် ဘုရင်မနှင့် မကြာမကြာ တွေ့ဆုံခွင့်ရရာ သူ၏စိတ်နေ သဘောထားမှာ ရွှေဖြင့်ရက်လုပ်သော အဝတ်သည် တစ်ဖက်သို့ လှည့်တိုင်း လှည့်တိုင်း ပြီးပြီးပြန် အရောင်ဟပ်ကာ တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ပြောင်းလဲသွားသကဲ့ သို့ ရှိရကား စိတ်၏တင့်တယ် ပြည့်ဝပုံကို ကျွန်ုပ် အံ့သြမိ၏။ သူသည် ကျွန်ုပ်အား ကြောက်ရွံ့ဟန်ရှိ၍ မိတ်ဖွဲ့လိုဟန်လည်း ရှိ၏။ ကျွန်ုပ်၏ အလုပ် ဝတ္တရားနှင့် မသက်ဆိုင်သော ကိစ္စအမျိုးမျိုးကိုလည်း မေးမြန်းတိုင်ပင်ခြင်း ပြုလေသည်။

လေဒီချာမီယန်လည်း မကြာမကြာ တွေ့ဆုံခွင့်ရ၏။ တစ်ခါတစ်ရံ ကျွန်ုပ်သည် တစ်ယောက်တည်း ရှိစဉ် ချာမီယန်သည် ကျွန်ုပ်အနီးသို့ ခြေသံ မကြားအောင်ကပ်၍ လာတတ်ပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်က ဖျတ်ခနဲ လှည့်၍ ကြည့်လိုက် သည့်အခါများတွင် နိမ့်ချသောမျက်လုံးများဖြင့် ညှိမှိုင်းနက်မှောင်သော မျက် တောင်များအကြားမှ ကျွန်ုပ်အား ဂရုတစိုက် ကြည့်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။ အလုပ်ကိစ္စများကို ဆောင်ရွက်ရာ၌လည်း ချာမီယန်မှာ မည်သည့်နေရာတွင်မျှ အခက်အခဲများ မတွေ့ဘဲ ချောမောစွာ ဆောင်ရွက်နိုင်ခဲ့၏။ သူသည် ကျွန်ုပ် အတွက်သော် လည်းကောင်း၊ ကျွန်ုပ်တို့၏အရေးတော်ပုံကြီးအတွက်သော် လည်းကောင်း ကြိုးပမ်းဆောင်ရွက်လျက် ရှိပေ၏။

ကျွန်ုပ်က ချာမီယန်အား သစ္စာတော်ကို စောင့်သိရှိသေသဖြင့် ကျေး ဇူးတင်ကြောင်း၊ ထိုကျေးဇူးကို မိမိတို့အရေးကိစ္စအောင်မြင်သည့် အချိန်၌ တုံ့ ပြန်နိုင်မည့်အကြောင်းများကို ပြောပြသောအခါ သူသည် ကလေးကဲ့သို့ ခြေ ကလေးကို ဆောင့်လျက်လည်းကောင်း၊ နှုတ်ခမ်းကလေးကို စုလျက် လည်း ကောင်း ကျွန်ုပ်အား စကားတုံ့ပြန်ပြောတတ်လေသည်။

အိလျှစ်ဘုရင်မာယာရှင် ▣ ၈၉

“စိတ်လည်းမဆိုးနဲ့နော် အစ်ကိုကြီး ...၊ လူများဟာ အချစ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ဆောင်ရွက်နေရမယ်ဆိုရင် အခကြေးငွေပဲ မရရ၊ အဲဒီလို ဆောင်ရွက်ရတာကို အခကြေးငွေပဲလို့ သဘောထားတတ်ကြတယ်။ အစ်ကိုကြီး သင်ခဲ့တဲ့ အတတ်တွေထဲမှာ အဲဒီအချစ်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်မှု ပရိယာယ်တွေကို နားလည်တဲ့အတတ် မပါသေးဘူး အစ်ကိုကြီးရဲ့”

ကျွန်ုပ်မှာ အချစ်ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ တစ်စုံတစ်ရာ နားမလည်ခြင်းကြောင့် တစ်ကြောင်း၊ မိန်းမများ၏ အမူအရာကို အရေးစိုက်ရန် မဟုတ်ဟု မိုက်မဲစွာ အောက်မေ့မိသောကြောင့် တစ်ကြောင်း၊ သူသည် ‘ခမ်း’ ပြည်ကြီးကို ချစ်၍သာ ‘ခမ်း’ ပြည်ကြီးအတွက် ဆောင်ရွက်ရခြင်းပင် သူ့အတွက် ဆုလာဘ် ဖြစ်သည်ကို ဆိုလိုသည်ဟု အဓိပ္ပာယ်ကောက်မိ၏။ ကျွန်ုပ်က သဘောထားကြီးကြောင်း ချီးမွမ်းသောအခါ သူသည် မျက်ရည်များလည်လျက် ထသွားတတ်သဖြင့် ကျွန်ုပ်မှာ အံ့ဩ၍သာ ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။ မိန်းမကလေးသည် ကျွန်ုပ်အား ချစ်ကြိုက်နေသဖြင့် သူ၏ နှလုံးသားတွင် စွဲငြိလျက်ရှိသော မြားနှင့် တူသည့် အချစ်၏အစွယ်များ သူ့အား ဒုက္ခပေးလျက်ရှိသည်ကို ကျွန်ုပ် မသိခဲ့ရပေ။ တွေးလည်း မတွေးမိပေ။ ကျွန်ုပ်တို့၏ အရေးတော်ပုံကြီးအတွက် ကျွန်ုပ်တို့နှင့်အတူ ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်နေသည့် လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် တစ်ဦးအနေ ဖြင့်သာ သဘောထားမိ၏။

တစ်ခါတစ်ရံ၌ ချာမီယန်သည် ကျွန်ုပ်ကိုမိုလျက် သူ့နှာခေါင်းမှ မှုတ်ထုတ်လိုက်သော လေသည် ကျွန်ုပ်၏ဆံစ များကို လွင့်စင်လောက်အောင် နီးကပ်စွာ နေထိုင်ခဲ့သော်လည်း ကျွန်ုပ်မှာ တဏှာရာဂ စိတ်အားဖြင့် တစ်စုံတစ်ရာ တုန်လှုပ်ခြင်း မရှိခဲ့ဖူးဘဲ သူ၏ လှပခြင်းကို ရုပ်လုံးတစ်ခု၏ လှပခြင်းထက် ပို၍ ကျွန်ုပ် မတွေးတောခဲ့ဖူးပေ။

မိန်းမ၏ အချစ်ကား ကမ္ဘာပေါ်တွင် အထူးဆန်းဆုံးသော အရာဖြစ်၏။ ပထမ၌ အလွန်သေးငယ်သော်လည်း နောက်ဆုံး၌ ကြီးကျယ်၍လာတတ်၏။ ၎င်းသည် စိမ့်ထွက်နေသော စမ်းရေနှင့်တူ၍ စမ်းရေသည် နောက်ဆုံး၌ သင်္ဘောများသွားလာနိုင်သည့် မြစ်ကြီးကို ဖြစ်စေ၏။ မိန်းမ၏ အချစ်မျိုးစေ့သည် မညီမျှသော တိုးတက်ခြင်းဖြင့် လောက၏ သာတူညီမျှမှုကို ပြုပြင်ပေးနိုင်၏။ မိန်းမသည် အချစ်စိတ်မွန်လျှင် ကံကြမ္မာတည်းဟူသော ကျွန်ုပ်တို့ ရက်ကန်းစင်၌ လွန်းဖြင့် ထိုးသွင်းမွှေနှောက်ပေးသကဲ့သို့ ရှုပ်ထွေးအောင် ဖန်တီး၍ပေးနိုင်၏။ ခါးတောက်သော ခွက်ထဲသို့ ချိုမြသောအရည်ကို သွန်းထည့်နိုင်၏။ သူ၏ ဆန္ဒဖြင့် ကျွန်ုပ်၏ ဘဝကို အဆိပ်အတောက်ဖြင့် မွန်စေနိုင်၏။ အချစ်သည်ကား ရှောင်၍မရ၊ ပြေး၍မလွတ်သော အရာဖြစ်၍ သူ၏ ချစ်ခြင်း၊

၉၀ □ ဒဂုန်ရွှေမျှား

တပ်မက်ခြင်းတို့သည် ကျွန်ုပ်တို့၏ အားဖြစ်၏။ သို့သော် ... သူ၏ဂုဏ် အင်အားသည် ကျွန်ုပ်တို့၏ ကျဆုံးခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။ ကျွန်ုပ်တို့သည် သူ့အတွက်ဖြစ်၍ သူ့ရှိရာသို့ ကျွန်ုပ်တို့ သွားရ၏။ သူသည် ကျွန်ုပ်တို့၏ ကျေးကျွန်ဖြစ်သော်လည်း ကျွန်ုပ်အား အမိဖမ်းဆီးနိုင်၏။ သူ၏ထိတွေ့ခြင်း အားဖြင့် ဂုဏ်ကျက်သရေများသည် ညှိုးနွမ်း၍ ကျရ၏။ ပိတ်ထားသော သော့ ခလောက်များ ပွင့်ကြရ၏။ အကာအဆီးများ ပြိုလဲ၍ကျကြရ၏။ သူသည် သမုဒ္ဒရာကဲ့သို့ အဆုံးမရှိ၊ ကောင်းကင်ပြင်ကဲ့သို့ ထွေပြား၏။ သူသည်ကား ကြိုတင်၍ မသိနိုင်သော အရာတစ်ခု ပေတည်း။

ကျွန်ုပ် ဟားမားကစ်သည် ဤအရာမျိုးကို အဝေးမှ ရှောင်ရှားခဲ့သော် လည်း ကျွန်ုပ် ဂရုမစိုက်သော အရာကပင်လျှင် ကျွန်ုပ်၏ ကံကြမ္မာကို ဖန်တီး တော့၏။ ချာမီယန်သည် ကျွန်ုပ်အား အတွင်းကြိတ် ချစ်ကြိုက်လျက်ရှိရာ သူ့အချစ်ကြောင့်ပင်လျှင် ရေးသားဖော်ပြလတ္တံ့သော ကိစ္စများပေါ်ပေါက်လာရ တော့၏။

သို့နှင့်ပင် အချိန်သည် ကုန်လွန်ခဲ့ရာ နောက်ဆုံး၌ အားလုံးသော ကိစ္စများ အသင့်ရှိနေကြ၏။

ထိုညသည်ကား ကျွန်ုပ်တို့ ကိစ္စကြီးအထမြောက်ပြီးစီးစေရန် ပြုလုပ် မည့်နေ့ မတိုင်မီ တစ်ညဖြစ်လေသည်။ နန်းတော်တွင်း၌မူ ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲ စားပွဲအမျိုးမျိုးဖြင့် ပျော်ရွှင်ဆူညံလျက်ရှိ၏။ ထိုနေ့၌ပင် ကျွန်ုပ်သည် ဦးကြီး ဆီးပါးနှင့်လည်းကောင်း၊ ကျွန်ုပ်တို့ ဘက်သားလူငါးရာကို အုပ်စီးသည့် စစ်ဗိုလ် များနှင့်လည်းကောင်း တွေ့ဆုံရ၏။ ကျွန်ုပ်တို့ အစီအစဉ်မှာ နောက်တစ် နေ့ည သန်းခေါင်အချိန်တွင် ကျွန်ုပ်သည် ကလီယိုပါထရားအား လုပ်ကြံ သတ်ဖြတ်၍ ပြီးသည့်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်ုပ်တို့ဘက်သားများက ခေါမနှင့် ဂေါလစစ်သားများကို ထိုးခုတ်သတ်ဖြတ်ပြီးလျှင် နန်းတော်အတွင်းသို့ အတင်း ဝင်ရန်ဖြစ်၏။ နန်းတော်သို့ ကျွန်ုပ် ပထမ ရောက်သည့်နေ့က ပြက်ရယ်ပြုဖူး သော ပေါလပ်မှာ ကျွန်ုပ် လာဘ်ထိုး၍တစ်မျိုး၊ ခြိမ်းခြောက်၍ တစ်ဖုံ ပြုလုပ်ခဲ့ သဖြင့် တိတ်တဆိတ် သွေးဆောင်ကာ ကျွန်ုပ်တို့ ဘက်သို့ပါပြီးဖြစ်ရာ နောက် တစ်နေ့တွင် အချက်ပေးလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် တံခါးကို ဖွင့်ပေးရန် ဖြစ်လေသည်။

သို့နှင့် အရာခပ်သိမ်းပင် အသင့်ပြင်ဆင်ထားပြီးရာ ၂၅ နှစ်ပတ်လုံး ပေါက်ဖွားလာခဲ့သော လွတ်လပ်ရေး ပန်းပွင့်ကြီးသည် ပွင့်လှဆဲဆဲ ရှိနေတော့ ၏။ အဘူသီမြို့မှ ‘...’မြို့တိုင်အောင် မြို့တိုင်းတွင်လည်း လက်နက်ကိုင် စစ်တပ်များ စုရုံးလျက်မြို့တံတိုင်းများပေါ်တွင်လည်း သူလျှို့များသည် ‘ကလီ

အိလျစ်ဘုရင်မာယာရင် □ ၉၁

ယိုပါထရား’ သေပြီ၊ ဟားမားကစ် နန်းသိမ်းပြီ” ဟူသော သတင်းကို ယူဆောင်လာမည့် စစ်သားများအလာကို မျှော်လင့်စောင့်ဆိုင်းကာ ရှိနေကြကုန်၏။

အလုံးစုံ အသင့်ပြင်ဆင်၍ကား ပြီးပေပြီ။ မှည့်ရွံ့သော သစ်သီးသည် ဆွတ်ခူးသူ၏ လက်တွင်းတွင် ရောက်နေဘိသကဲ့သို့ အောင်မြင်ခြင်းသည် လည်း ကျွန်ုပ်၏လက်ဖျားတွင် ကပ်လျက်ရှိတော့၏။

ဘုရင်မကြီး တည်ခင်းကျွေးမွေးသော စားပွဲ၌ထိုင်နေစဉ် ကျွန်ုပ်လည်း ရှေ့ရေကို တွေး၍ ရင်လေးမိ၏။ ဘုရင်မအနီး ဂုဏ်ယူလောက်သော နေရာ၌ထိုင်ကာ စားပွဲတွင် ထိုင်နေသည့် ဧည့်သည်တော်များကို ကြည့်လျက် သတ်ရန်ရည်ရွယ်ထားသော သူများကို ရေတွက်မှတ်သားနေမိ၏။ ကျွန်ုပ်၏ ရှေ့၌ အစွမ်းကုန်လှပတင့်တယ်ရှုချင်ဖွယ်ကောင်းသော ကလီယိုပါထရားသည် သူ၏နှုတ်ခမ်းများကို အရက်ဖြင့် ဆွတ်လျက် နဖူးထက်သို့ ကျနေသော ဆီးနှင်းပွင့်များကို လက်ဖြင့် ကိုင်တွယ်လျက်ရှိရာ သူ၏နုထွားညက်ညောသည့် ရင်အုံထဲသို့ ကျွန်ုပ်လက်ဖြင့် ထိုးသတ်ပါမည်ဟု ပြုခဲ့ဖူးသော ကျွန်ုပ်၏သစ္စာကတိကိုလည်းကောင်း၊ ကျွန်ုပ် ကိုယ်ထဲတွင် ဂုဏ်၍ ထားသော ဓားမြှောင်ကိုလည်းကောင်း တွေးတောရင်း ကြက်သီးထမိ၏။ ကျွန်ုပ်သည် သူ့အား စိုက်၍ ကြည့်ကာ သူ့အပေါ်၌ မုန်းတီးစိတ်ဝင်၍လာအောင်၊ သူ့သေရမည့်အကြောင်းကို တွေး၍ ဝမ်းမြောက်အောင် အဖန်တလဲလဲ ကြိုးစား၏။ သို့သော် ကြိုးစား၍ ကား မရပေ။

သူ၏နောက်ပါး၌ကား မျက်တောင်များ ခပ်စင်းစင်းရှိနေသော မျက်လုံးများဖြင့် ခါတိုင်းကဲ့သို့ ကျွန်ုပ်အား စောင့်ကြည့်နေသည့် ချစ်စဖွယ်ကောင်းသော လေဒီချာမီယန်ရှိ၏။ သူ၏လှပသော ရုပ်အဆင်းကို လည်းကောင်း၊ ရိုးသာသော မျက်နှာကိုလည်းကောင်း ကြည့်ကာ မိမိ၏ သခင်ဘုရင်မကြီး၏ ပျက်စီးရာ ပျက်စီးကြောင်း၊ ထောင်ချောက်ကို ထောင်သည့် မိန်းကလေးဖြစ်ကြောင်း၊ မည်သူသည် ယုံကြည်နိုင်ပါအံ့နည်း။ ကျွန်ုပ်၏ထီးနန်းကို သွေးဖြင့် စွန်းထင်းရမည့် အဖြစ်ကိုလည်းကောင်း၊ တိုင်းပြည်၏ မကောင်းမှုကို မကောင်းမှုနှင့်ပင် ပြန်၍ ဆေးကြောရမည်ကိုလည်းကောင်း တွေးလိုက်သောအခါများစွာ စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်မိ၏။

လီ (ခပ်ဖြည်းဖြည်းပြုံးလျက်) “ဘယ့်နယ် ... ဟားမားကစ် မျက်နှာလဲ မကောင်းပါလား။ နက္ခတ်တာရာ ဂြိုဟ်သွား ပြိုဟ်လာတွေက ရှုပ်ထွေးနေလို့လား ဆရာကြီးရဲ့။ ဒါမှမဟုတ်ရင်လဲ ပဉ္စလက်အတတ် အသစ်အဆန်းတွေများ ကြံစည်နေလို့လား၊ အင်မတန် နိမ့်ကျတဲ့ ကျုပ်တို့လို မိန်းမမျိုးတွေရဲ့

၉၂ □ ဒဂုန်ရွှေမျှား

အခြေအနေက ဆရာကြီးတို့အမြင် အောက်အတော်ကျနေလို့ ထင်ပါရဲ့။ မဟုတ်ခါမှ လွဲရော ဆရာကြီးတော့ အချစ်နတ်ဖမ်းစားခြင်း ခံရပြီ ထင်တယ်”

(ကျွန်ုပ်) “ခွင့်လွှတ်ပါ ဘုရင်မ ... ကျွန်ုပ်သည် မိန်းမများ၏ မျက်လုံးမှ သေးငယ်သော အရောင်များကို အမှတ်မထားပါ ... ထိုအရာများတွင် သာယာမှုလည်း မရှိပါ”

ဘုရင်မသည် ကျွန်ုပ်ဘက်သို့ အတန်ငယ်မှီကာ ကျွန်ုပ်အား တည်ငြိမ်စွာ ကြည့်ရှုလျက်ရှိရာ ကျွန်ုပ်မှာ စိတ်ကို ချုပ်တီး၍ ထားရသော်လည်း နှလုံးသွေးများမှာ ဆူပွက်လျက် ရှိတော့၏။

လီ (ကျွန်ုပ်နှင့် ချာမီယန်သာ ကြားနိုင်သော အသံဖြင့်)

“မကြားစမ်းပါနဲ့ အီဂျစ်ပြည်သားကြီးရဲ့ ဒီလိုဆိုရင် ကျွန်ုပ်ပညာအစွမ်းနဲ့၊ သင့်ပညာအစွမ်းကို ပြိုင်ချင်လာအောင် ဆွပေးတာနဲ့ တူနေတယ်။ မိန်းမတွေကို ပစ်ပယ်ရင် ဘယ်မိန်းမက ခံနိုင်မလဲ ... ဒါဟာ သဘာဝကိုက ကြောက်နေတဲ့ ဣတ္ထိယဇာတ်ကို စော်ကားတာပေါ့”

ကလီယိုပါထရားသည် နောက်သို့ အနည်းငယ် မှီလိုက်၍ တူရိယာသံစုံညင်းသံကဲ့သို့ သာယာလှသော ရယ်ခြင်းဖြင့် ရယ်လိုက်လေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် မော်၍ကြည့်လိုက်ရာ ချာမီယန်သည် သူ၏နှုတ်ခမ်းများကို သွားများဖြင့် မပေါ့တပေါ်ကိုက်ကာ စိတ်ဆိုးသောဟန်ဖြင့် နဖူးကြောများပင် တင်းနေသည်ကို ကျွန်ုပ် သတိပြုလိုက်မိ၏။

(ကျွန်ုပ်) “သည်းခံတော်မူပါ ဘုရင်မ ... ဘုရင်မကြီး၏ ရှေ့မှောက်၌ ကြယ်တကာတို့၏ အရောင်သည် မှေးမှိန်သွားရသော ဓမ္မတာ ဖြစ်ပါသည်”

လမင်းဆိုသည်မှာ အိုင်းဆစ်မယ်တော်ကြီး၏ အထိမ်းအမှတ် ဖြစ်၍ ကလီယိုပါထရားမှာ သူ့ကိုယ်ကို အိုင်းဆစ်မယ်တော်ကြီး ကိုယ်တိုင် လူ့ပြည်သို့ ဆင်းသက်လာသကဲ့သို့ အလှူဂုဏ်တိုးနေသူ ဖြစ်သည့်အတိုင်း ကျွန်ုပ်က စောင်းချိတ်မြှောက်ပင့် ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ကျွန်ုပ်၏စကားများကို ကြားသောအခါ ဘုရင်မသည် သူ၏ဖြူဖွေးသော လက်ကလေးနှစ်ဖက်ဖြင့် လက်ခုတ်တီးခတ်လိုက်လေ၏။

“ဆရာကလေးက သိပ်ပြီး ကြည်နူးစရာ ပြောတတ်တာပဲ။ ဉာဏ်ပညာနဲ့ ပြည့်စုံပြီး မင်းလိုလိုက် မင်းကြိုက် ထင်တတ်တဲ့ နက္ခတ် ဆရာတစ်ယောက်ကို အသိအမှတ် မပြုဘဲထားလို့ ဘယ်ဖြစ်နိုင်ပါ့မလဲ။ ဟေ့ ချာမီယန် ငါ့ခေါင်းပေါ်က နှင်းဆီပန်းခွေကို ယူပြီး ဟိုဟားမားကစ်ရဲ့ ပညာဉာဏ်ကြီးတဲ့ နဖူးပေါ် တင်လိုက်စမ်း၊ သူ့ကို အချစ်ဘုရင်လို့ ဘိသိက်မြှောက်လိုက်ရမယ်။ သူ သဘောတူချင်တူ မတူချင်နေ”

အိဂျစ်ဘုရင်မာယာရှင် ▣ ၉၃

ချာမီယန်သည် နှင်းဆီပန်းကုံးကို ဘုရင်မ၏ နဖူးပြင်မှ မယူပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်ရှိရာသို့ လာလျက် ရွှင်ပြုံးစွာ ကျွန်ုပ်၏ ဦးခေါင်းပေါ်တွင် ပန်ဆင်ပေးလိုက်လေသည်။ ပန်းများမှာ မွှေးလျက်ပင် ရှိသေးသည့်ပြင် ဘုရင်မ၏ ဆံပင်မှ အမွှေးနံ့များ ကပ်၍ပါလာသဖြင့်လည်း သင်းပျံ့ကြိုင်လှိုင်လျက် ရှိလေ၏။ ချာမီယန်သည် ဘုရင်မ မကြားအောင် ကျွန်ုပ်အနီးသို့ ကပ်၍လေသံဖြင့် “အရှင် ဟာမားကစ် အဲဒါ အတိတ်နိမိတ် တစ်ခုပဲ” ဟု ပြောလိုက်သေး၏။ သို့သော် မျက်နှာမှာ စိတ်ဆိုးမပြေသေးဘဲ ရှိသည့်ပြင် ပန်းခွေကို ကျွန်ုပ် ဦးခေါင်းပေါ်သို့ စွပ်ရာ၌လည်း အသာအယာ မဟုတ်ဘဲ ခပ်ကြမ်းကြမ်းကလေး စွပ်၍ပေးလေသည်။ ချာမီယန်ကား စိတ်ကောက်သောအခါများ၌ ကလေးကဲ့သို့ ပြုမူတတ်လေသည်။

ပန်းကုံးကို ကျွန်ုပ်၏ဦးခေါင်းပေါ်သို့ တင်ပြီးသောအခါ ချာမီယန်သည် ကျွန်ုပ်ရှေ့တွင် ခူးညွှတ်၍ အရိုအသေ ပြုကာ ခေါ်မဘာသာဖြင့် “အချစ်ဘုရင်ကြီး ဟားမားကစ်” ဟု ပြက်ချော်ချော် ခေါ်လိုက်ရာ ဘုရင်မပါ သဘောကျသည့် ဟန်ဖြင့် ပြုံး၍ ခေါ်လိုက်ပြန်လေသည်။ ထိုအခါ ပရိသတ်ကလည်း ထိုပြက်လုံးကို သဘောကျသည့်ဟန်ဖြင့် ဝိုင်း၍ရယ်မောကြလေသည်။

ကျွန်ုပ်မှာ နန်းတော်တွင်း၌ အထူးအားဖြင့် ဘုရင်မ၏ အပျိုတော်များ ဖြစ်သော ရုပ်တတ်တတ် ပေါ့ပျံ့ပျံ့ မိန်းကလေးများပေါ်တွင် ယခင် ဣန္ဒြေကြီးစွာနှင့် နေခဲ့သဖြင့် ယခုကဲ့သို့ ပြောင်စရာ ရယ်စရာ ဖြစ်လာသောအခါ စိတ်ထဲ၌ အတော်ပင် ဒေါသထွက်မိသော်လည်း ချုပ်တီး၍ ဟန်မပျက် နေထိုင်ရ၏။

ကျွန်ုပ်၏ဦးခေါင်းပေါ်သို့ ပန်းကုံးကို တင်လိုက်စဉ်က အတိတ်နိမိတ်တစ်ခုဟု ပြောလိုက်ခြင်းမှာ အထက်အောက် အီဂျစ်ပြည်နှစ်ပြည်လုံး၏ သရဖူနှစ်ထပ်အစား ကျွန်ုပ်၏ ဂုဏ်သိက္ခာကို ညှိုးနွမ်းသွားစေမည့် ကိလေသာနှင့် ယှဉ်သော ဤနှင်းဆီပန်းကုံးကို အစားထိုးလိုက်ခြင်း ပေလောဟု တွေးမိ၏။ အီဂျစ်ပြည်ကြီး၏ ဖေရိုးဘုရင်အဖြစ်ဖြင့် ‘အဘူသီ’ မြို့တွင် ကျွန်ုပ်သည် လျှို့ဝှက်စွာ ဘိသိက်ခံယူခဲ့ပုံများနှင့်တကွ နောက်တစ်နေ့ အရေးတော်ပုံကြီး ပြီးမြောက်အောင်မြင်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ထပ်မံဘိသိက်ခံယူရမည့် အကြောင်းများကို လည်းကောင်း တွေးတော၍နေမိ၏။

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်သည် သူတို့အား နှုတ်ဆက်ထွက်ခဲ့ပြီးလျှင် ကျွန်ုပ် မျှော်စင်ရှိရာသို့ လာခဲ့၏။ ချာမီယန် စွပ်ပေးလိုက်သော ပန်းကုံးကို လက်ဖြင့် ဆုတ်ချေကာ အခန်းထောင့်သို့ ပေါက်ပစ်လိုက်၏။

ထို့နောက် နက္ခတ်တာရာများကို ကြည့်ရှုမှတ်သားနေဟန်ပြုပြီးလျှင် ထိုည၌ပင် ဦးကြီးဆီးပါးနှင့်တွေ့၍ သူ၏ နောက်ဆုံး သွန်သင်မှာ ကြားချက်

၉၄ □ ဒဂုန်ရွှေများ

များ နာယူရမည်ဖြစ်ရာ သုတ်သင်ပစ်ရမည့် နောက်ဆုံး လူစာရင်းကို ချာမီယန်
က ယူလာရန် ချိန်ဆိုထားသည့်အတိုင်း စိတ်အားထက်သန်စွာနှင့် စောင့်မျှော်
လျက်ရှိစဉ် တစ်ခဏမျှ ကြာလတ်သော် ညစာစားပွဲမှ ထွက်လာခဲ့သည့်
အတိုင်းကမ္ဘာလအဖြူကို ဝတ်ဆင်ကာ တောက်ပြောင်သော လက်ဝတ်လက်
စားများကို တဖိတ်ဖိတ် အရောင်ထွက်အောင် ဝတ်ဆင်ထားသည့် ချာမီယန်
သည် အခန်းထဲသို့ ဝင်လာလေ၏။

အခန်း (၅)

“နောက်ကျလိုက်တာ ချာမီယန် လာမှ လာပေးတယ်”

“ခွင့်လွှတ်ပါ အရှင် ... ကျွန်တော်မသည် ဘုရင်မနှင့် လွတ်အောင် မလုပ်နိုင်သဖြင့် ကြန့်ကြာရခြင်း ဖြစ်ပါသည်”

“ထီးသုံး နန်းသုံးတွေနဲ့ ပြောမနေစမ်းပါနဲ့ ... ချာမီယန်၊ လွတ်လွတ် လပ်လပ် ပြောစမ်းပါ”

“ဘုရင်မဟာ ဒီကနေ့ညခါတိုင်းနဲ့ မတူအောင် စိတ်ကောက်နေတယ် အစ်ကိုကြီးရဲ့၊ ပြီးတော့ သူ့စိတ်ဟာလဲ ထူးထူးခြားခြား စိတ်ကူးယဉ်တိုင်း အမျိုးမျိုးပြောင်းလဲနေတယ်”

“ကောင်းပြီ၊ ကောင်းပြီ ... ကလီယိုပါထရား အကြောင်းတွေ ထား လိုက်ပါဦး ... ငါတို့ဦးကြီးနဲ့ တွေ့ခဲ့ပြီးပြီလား”

“တွေ့ခဲ့ပါပြီ အစ်ကိုကြီးရဲ့၊ ဟောဒီမှာ နောက်ဆုံး လူစာရင်း ပါပါတယ်”

ချာမီယန်သည် သူ၏ရင်ထဲတွင် ဝှက်၍ယူလာသော စာရင်းကို ထုတ်၍ပြလေရာ ၎င်းမှာ ဘုရင်မ သေပြီးနောက် သတ်ဖြတ်သုတ်သင်ပစ်ရမည့် လူများစာရင်းဖြစ်လေသည်။ ထို့နောက် အခြားစာရင်းနှစ်ခုလည်း ပါလာရာ၊ တစ်ခုမှာ မသေချာသဖြင့် အသက်ချမ်းသာမည့် သူများစာရင်းနှင့် အခြားတစ်ခုမှာ ခြေမြန်တော်များ ရောက်လျှင် ရောက်ချင်း ပုန်ကန်ထကြွမည့် မြို့များစာရင်း ဖြစ်လေသည်။

၉၆ □ ဒဂုန်ရွှေမျှား

“ဪ... ဒါထက် ကလီယိုပါထရားကို သတ်ဖို့က ဘယ်လိုစီစဉ်ထားသလဲ ချာမီယန် ... အစ်ကိုကြီး လက်နဲ့ပဲ စီရင်ရမှာလား”

“မှန်တော့ပေါ့ အစ်ကိုကြီးရဲ့၊ အစ်ကိုကြီး ကိုယ်တိုင် စီရင်ရမှာပေါ့။ ဒီလျှပ်ပေါ် လော်မာတဲ့ မိန်းမပျက်လက်ထဲက အိဂျစ်ပြည်ကြီး လွတ်ကင်းပြီး တိုင်းပြည်ရဲ့ လည်ပင်းကို စွပ်ထားတဲ့ ကြိုးကွင်းပါ တစ်ချက်တည်းနဲ့ ဖြတ်ပစ်ရမယ့် လက်ဟာ အစ်ကိုကြီးရဲ့ လက်ပေါ့”

“အင်း ... အစ်ကိုကြီးလဲ အင်မတန် ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ ကျမ်းသစ္စာတွေကို ကျိန်ဆိုထားရတဲ့အတွက် မလုပ်လဲ မဖြစ်လို့သာပေါ့ ချာမီယန်ရယ်၊ နေပါဦး ... သူ့ကို အဆိပ်ကျွေး သတ်လို့ကော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား။ ဒါမှ မဟုတ်ရင်လည်း သင်းကွပ်ထားတဲ့ အမှုထမ်းတစ်ယောက်ကို သွေးဆောင်လို့ မရနိုင်ဘူးလား။ အစ်ကိုကြီးဖြင့် ဒီအလုပ်ကြီး လုပ်ရမှာ နည်းနည်းမှ စိတ်မချမ်းသာဘူး။ မင်း အင်မတန် ချစ်နေတဲ့ သခင်မကို ဒီလို ရက်ရက်စက်စက် ပြောရက်တာ အစ်ကိုကြီးဖြင့် အံ့ဩတယ်”

“ဒီကိစ္စဟာ အစ်ကိုကြီးလက်နဲ့ ကိုယ်တိုင်လုပ်ရမယ့် ကိစ္စပဲ အစ်ကိုကြီးရဲ့၊ ပြီးတော့ ဒီအချိန်ဟာ အင်မတန် အရေးကြီးတဲ့ အချိန်ဆိုတာ စဉ်းစားပါ အစ်ကိုကြီးရယ်။ အစ်ကိုကြီးစိတ်မှာ ကရုဏာတွေ ပိုနေတယ်ဆိုတာ ချာမီယန် သိပါတယ်။ ကျွန်မဟာ မိန်းမတစ်ယောက် ဖြစ်နေလို့သာပါ။ အစ်ကိုကြီးတို့လို လက်တွေ သန်သန်မာမာ ရှိမယ်ဆိုရင် ဒီအလုပ်ကို ကျွန်မ လုပ်ရဲပါတယ်။ အဆိပ်ကျွေးသတ်ဖို့တော့ မစဉ်းစားနဲ့ အစ်ကိုကြီးရဲ့၊ သူပွဲတော် မတည်ခင် စားကြည့်ရတဲ့ လူ သုံးယောက်ရှိတယ်။ ပြီးတော့ သင်းကွပ် အမှုထမ်းတွေက လဲ ယုံရတာ မဟုတ်ဘူး။ နက်ဖြန်ည သန်းခေါင်မတိုင်မီ ၃ နာရီလောက် အချိန်အတွင်းမှာ ‘အင်ထော်နီ’ နဲ့ ‘ကက်စီးယပ်’ တို့ စစ်ပွဲမှာ ဘယ်သူက နိုင်လိမ့်မယ်ဆိုတာ နောက်ဆုံး အစ်ကိုကြီး ဟောရလိမ့်မယ်။ အစ်ကိုကြီးဟာ နက္ခတ်တာရာ ပြုဟ်သွား ပြုဟ်လာတွေရဲ့ အကြောင်းဟောလို့ သူက အစ်ကိုကြီးရဲ့ ဟောစာတမ်း စက္ကူတွေကို ကြည့်ရှုလေ့လာနေတဲ့အခိုက် အလစ်မှာ သူ့ကျောက်ကို အစ်ကိုကြီးက ဓားမြှောင်နဲ့ တစ်ခါတည်းသေအောင် ထိုးသတ်ရမယ်။ အဲဒီအခါမှာ သူ့အပေါ်မှာ ဘယ်နည်းနဲ့ပမှ မညှာတာ မထောက်ထားဘဲ၊ ရက်ရက်စက်စက် မျက်စိမှိတ်ပြီး လုပ်လိုက်ဖို့ကိုတော့ အစ်ကိုကြီး ကောင်းကောင်း သတိပြုရလိမ့်မယ်။ အို ... သည့်နောက်တော့ အလွယ်ချည်းပါပဲ အစ်ကိုကြီးရယ်၊ သူ့တံဆိပ်တော် လက်စွပ်ကိုယူပြီး သင်းကွပ်ထားတဲ့ သူ့သက်တော်စောင့် အကောင်ကြီးဆီသွား ... တကယ်လို့ ရိုးတီးယားတား လုပ်နေရင် တစ်ခါတည်း ခုတ်ချပေါ့ အစ်ကိုကြီးရဲ့၊ နို့ပေမယ့် ဒီလိုဖြစ်မှာတော့

အိဂျစ်ဘုရင်မာယာရင် □ ၉၇

မဟုတ်ဘူး။ ဒီနောက် ကျွန်မ အစ်ကိုကြီးကို လာတွေ့မယ်။ တွေ့ပြီးအတူတူ ‘ပေါလပ်’ ဆီကို သွားကြရမယ်။ ဒီအကောင် အရက်မူးမနေအောင်၊ နောက်တွန့် မနေအောင်တော့ ကျွန်မ တာဝန်ပေါ့ အစ်ကိုကြီးရယ်။ သည်တော့ သူရယ် သူနဲ့အတူ အလှည့်ကျနေတဲ့ အစောင့်တွေရယ်က ဘေးတံခါးကလေးကို ဖွင့် ပေးလိုက်လိမ့်မယ်။ အဲဒီတော့မှ အပြင်မှာ အသင့်စောင့်နေတဲ့ အဖေကြီးနဲ့ လက်ရွေးစင် တပ်သား ၅၀၀ ဟာ ဝင်လာပြီး အိပ်ပျော်နေတဲ့ နိုင်ငံခြားစစ်သား တွေကို ခုတ်သတ်ကြလိမ့်မယ်။ ဒါကြောင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကို ယုံကြည်စိတ်ချပြီး အေးအေးနေပါ အစ်ကိုကြီးရဲ့၊ မိန်းမတွေရဲ့ ကြောက်စိတ်မျိုးတွေ အစ်ကိုကြီး နှလုံးသားထဲ ဝင်မလာပါစေနဲ့၊ ပြီးတော့လဲ ဒီဓားမြှောင်ကလေးနဲ့ တစ်ချက် ထိုးရမှာများ ဘာအရေးလဲ အစ်ကိုကြီးရယ် ... အလကားဟာပါ။ မှုလောက်တဲ့ အလုပ်မဟုတ်ပါဘူး။ နို့ပေမယ့် ဒီဓားမြှောင်ချက်ကလေးပေါ်မှာ အိဂျစ်ပြည်ကြီး နဲ့ တစ်ကမ္ဘာလုံးရဲ့ ကံကြမ္မာဟာ တည်နေတာ”

“ဟော ... နားထောင်စမ်း ... ချာမီယန် ဘာသံလဲ”

ချာမီယန်သည် တံခါးဆီသို့ လျင်မြန်စွာသွား မည်းမှောင်လျက် ရှိသော လမ်းတစ်လျှောက်သို့ ငဲ့ကြည့်ပြီးနောက် ကျွန်ုပ်ထံသို့ ပြေးလာပြီးလျှင် လေသံဖြင့် “ဘုရင်မကြီး ကိုယ်တိုင်လာနေပြီ အစ်ကိုကြီး ... အို ... ဒီအချိန်ကြီး မှာ ကျွန်မကို ဒီမှာတွေ့နေရင် ဘယ်နည်းနဲ့မှ သံသယ ကင်းမှာ မဟုတ်ဘူး၊ လုပ်ပါဦး အစ်ကိုကြီးရယ် ... ကျွန်မ ဘယ်မှာ ပုန်းရပါ့မလဲ”

အခန်း၏ ထောင့်တစ်ထောင့်တွင် နံရံကို ထွင်း၍ ထူထဲသော ခန်း ဆီးတစ်ခု ကာထားသည့် နေရာတစ်ခုရှိရာ ထိုနေရာမှာ ကျွန်ုပ် ပုရပိုက်များ စက္ကူလိပ်များနှင့် ကိရိယာတန်ဆာပလာများထားသော နေရာဖြစ်လေသည်။ ကျွန်ုပ်လည်း ချာမီယန်အား ထိုနေရာ၌ ပုန်း၍နေစေ၏။ ထို့နောက် ချာမီယန် ပေးထားသော စာရင်းစာရွက်များကို အတွင်းအင်္ကျီထဲသို့ လျင်မြန်စွာ ထိုးသွင်း လိုက်ပြီးလျှင် နက္ခတ်မြေပုံကို ကြည့်ရှုနေဟန်ဖြူ၍ နေလေ၏။

မကြာမီ တံခါးခေါက်သံကို ကြားရသဖြင့် ကျွန်ုပ်က “ဘယ်သူပဲ ဖြစ်ဖြစ် တွန်းဝင်ခဲ့လေ” ဟု ပြောလိုက်ရာ ကလီယိုပါထရာသည် ကျွန်ုပ် အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာလေသည်။ ဘုရင်မမှာ ညိုမောင်းသော ဆံပင်များကို ဖြန့်ကာ နန်းစဉ် အဝတ်အစားများကို ဝတ်စားလျက်ရှိသည်ဖြစ်ရာ လွန်စွာပင် ကြည့်ရှုရန် တင့်တယ်လှပေ၏။

ထိုင်ခုံတစ်ခုပေါ်တွင် ထိုင်လိုက်ပြီးနောက် -

“အမှန်ပြောရမယ်ဆိုရင် ဟားမားကစ်ရယ် ကောင်းကင်မှာ သွားလာ တဲ့ နက္ခတ်တာရာတွေကို မှတ်သားဆည်းပူးရတဲ့ အတတ်ဟာ အတော် ခက်ပါ

၉၈ □ ဒဂုန်ရွှေမျှား

တယ်။ ဒါကြောင့် ဟားမားကစ် ကိုယ်တိုင် ရှာဖွေဆည်းပူးနေတာ မြင်ချင်တာနဲ့ ဒီလာခဲ့တာပဲ”

သူ့ရှေ့တွင် ဦးညွတ်လျက် ...

“ဘုရင်မကိုယ်တိုင် ဒီလိုကြွလာတာ ကျွန်ုပ်မှာ အင်မတန် ဂုဏ်ရှိပါတယ် ဘုရင်မ”

“အဟုတ်ပဲလား ဟားမားကစ်ရဲ့၊ တကယ်ပဲလား ... တစ်ခုရှိတာက ဆရာလေးဟာ အခုလို နုနုပျိုပျို ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ ဒီအလုပ်ကြီးနဲ့ဆိုတော့ သိပ်ပြီး ငြီးငွေ့စရာကောင်းမှာပဲ။ ကြည့်စမ်း ကျုပ်ပေးလိုက်တဲ့ နှင်းဆီပန်းကုံးကို ဟိုထောင့်ကြားထဲ ချေမွလွှင့်ပစ်ထားတာလား၊ ဘုရင်မင်းမြတ်များတောင်မှ ဒီလိုပန်းကုံးမျိုးရရင်၊ အမြတ်တနိုးထားကြမှာ ဆရာလေးရဲ့၊ နို့ပေမယ့် ဒါက ဘာလဲ၊ အလိုဘုရားရေ မိန်းမကိုင် လက်ကိုင်ပဝါကလေးပါလား၊ ဒီနေရာကို ဘယ်လိုရောက်လာတာလဲ ဟားမားကစ်ရဲ့၊ ... ဒါဖြင့် အခုလက်ပူး လက်ကြပ် မိပြီး၊ ဆရာလေးဟာ ကြောင်သူတော်ကြီးပေါ့”

“မဟုတ်ရပါဘူး ဘုရင်မ၊ ဒီလက်ကိုင်ပဝါဟာ ဒီကိုဘယ်လို ရောက်လာတယ်ဆိုတာ မသိရရိုး အမှန်ပါ။ အခန်းရှင်းတဲ့ မိန်းကလေးများ ကျကျန်ရစ်ခဲ့သလား မဆိုနိုင်ဘူး”

“ဒီလက်ကိုင်ပဝါလားရှင်၊ အခန်းရှင်းတဲ့ မိန်းကလေးကိုင်နိုင်မယ့် လက်ကိုင်ပဝါ၊ ရွှေချည်ကို ပန်းထိုးထားပြီး ရွှေအလေးချိန် နှစ်ဆလောက် ပေးရတဲ့ ပဝါရှင်”

ဤသို့ ပြောဆိုပြီးနောက် ကလီယိုပါထရားသည် ချာမီယန်၏ လက်ကိုင်ပဝါကလေးကို သူ့လည်ပင်းတွင် ရစ်ပတ်၍ ထားလိုက်လေ၏။

“ဒါပေမယ့် သင်ချစ်တဲ့လူရဲ့ လက်ကိုင်ပဝါလေး ကျုပ်လည်ပင်း ရောက်နေတာ ဂုဏ်နိမ့်သွားတယ်များ ထင်သလား မပြောတတ်ပါဘူး ... ယူလိုက်ပါ။ သင့်အသည်းနှလုံးနဲ့ အနီးဆုံးနေရာမှာ ထားလိုက်ပါ”

ကျွန်ုပ်သည် ထိုဂြိုဟ်မွှေသော လက်ကိုင်ပဝါကလေးကို ယူပြီးလျှင် နုကွတ်ကြည့်သည့် စင်မြင့်ပေါ်သို့ တက်ပြီးနောက် လုံးထွေး၍ လွှင့်ပစ်လိုက်လေ၏။

(ရယ်မောလျက်) “ကြည့်စမ်း ... အချစ်ဒီဂရီတိုင်းတဲ့ ဟာကလေး ဒီလိုဘယ်သူ ယူယူဆိုပြီး လွှင့်ပစ်လိုက်တာများ၊ သူ့ဥစ္စာရှင် မြင်ရင်ခံနိုင်ပါ့မလား ဟားမားကစ်ရယ် ... ပြီးတော့ ကျုပ်ပေးတဲ့ ပန်းကုံးကိုလဲ ဒီလိုလွှင့်ပစ်ချင် ပစ်မှာပါ။ ကြည့်ပါဦး နှင်းဆီပန်းတွေတောင် ညှိုးပြီး ကြေကုန်ပြီ ... ဒီလိုပဲ လွှင့်သာပစ်လိုက်ပါ”

အိဂျစ်ဘုရင်မာယာရှင် ▣ ၉၉

ဤသို့ပြောဆိုကာ ကလီယိုပါထရားသည် ပန်းကုံးကို ကောက်ယူပြီး လျှင် ကျွန်ုပ်အား ပေးလေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်မှာ စိတ်ဆိုးလှသဖြင့် ပန်းကုံးကို လွှင့်ပစ်လိုက်မည် ကြံသော်လည်း မကောင်းလှသောကြောင့် ...

“ကျွန်ုပ် မပစ်ရက်ပါ ဘုရင်မ ...၊ ဘုရင်မ ပန်းကုံးကို အမြတ်တနိုး သိမ်းဆည်းထားပါမယ်”

ဟု အထိုက်အလိုက် ပြန်၍ပြောလိုက်ရ၏။ ဤသို့ ပြောနေစဉ် ခန်းဆီး လှုပ်သွားသည်ကို အမှတ်မဲ့ မြင်လိုက်ရလေသည်။

ကျွန်ုပ်အား ကြင်နာစွာ ကြည့်လျက် ... “ဒီလို ကရုဏာထားတဲ့ အတွက် အများကြီး ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အချစ်ဘုရင်ကြီးရဲ့။ ကိုင်း ... ကိုင်း ... သင်္ကာရှင်းတဲ့ကိစ္စတွေ တော်ကြပါစို့ရဲ့။ ဒီဝရန်တာကို လာပြီး ရှင့် နက္ခတ် တာရာတွေရဲ့ ဆန်းပြားပုံအကြောင်း ပြောစမ်းပါဦး။”

သို့နှင့် ကျွန်ုပ်သည် ဝရန်တာသို့ထွက်ကာ ဘုရင်မအား နက္ခတ် တာရာများကို နီးနီးကပ်ကပ် ပြသလျက်ရှိရာ၊ ကလီယိုပါထရားသည် နန်းတွင်း အမူအရာမျိုး မရှိတော့ဘဲ ပကတိအရပ်သူ တစ်ယောက်ကဲ့သို့ ရှိနေလျက် “ကျုပ်ဖြင့် ဒီကြယ်တာရာတွေကို သိပ်ပြီးချစ်တာပဲ၊ တောက်လဲတောက်ပတယ်၊ အေးလဲ အေးတယ်၊ အနှောင့်အယှက်နဲ့လဲ ကင်းဝေးတယ်။ အဲဒီကိုသာ သွားပြီး စိတ်ရှိတိုင်း လွတ်လွတ်လပ်လပ် ထင်သလို နေချင်တာပဲ ... ဆရာလေး၊ ကျုပ်ကို ဘာမှ မကြောက်နဲ့ အားမနာနဲ့နော်၊ ပြောစရာရှိရင် ပြောသာပြော၊ ကျုပ်မှာ အသိဉာဏ်ကို လက်ခံနိုင်တဲ့ နှလုံးသားကတော့ ကြီးပါရဲ့။ နို့ပေမယ့် ဗဟုသုတကနည်းတယ် ဆရာလေးရဲ့။ ဆရာကောင်းတွေ့ဖို့ လိုတာပဲ” စသည် ဖြင့် အနားမှ တွတ်တီးတွတ်တာ ပြောဆိုလျက်ရှိလေ၏။

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်၏စိတ်များမှာလည်း ရေနစ်လျက် ရှိရာမှ ကမ်းစပ်ကို ခြေဖြင့် ထောက်မိသကဲ့သို့ တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ပြောင်းလဲ၍ သွားလိုက်သည်ဟု ထင်မှတ်မိ၏။ ထို့ကြောင့်လည်း ကြယ်တာရာများ၏ ထူးဆန်းပုံနှင့်တကွ၊ အစဉ်မပြတ် လှုပ်ရှားသွားလာလျက် ရှိသော တာရာများ၏ အလင်းရောင် ကြောင့် နံနက်ခင်း၌ မြင်ရသော ‘ဒိုနောင်း’ ခေါ် သောကြာကြယ်မှာ ညနေချိန်၌ မြင်ရသော ‘ဘိုနောင်း’ ဖြစ်လာကြောင်း စသည့်ဖြင့် စိတ်ရောကိုယ်ပါ သင်ကြားပြသလျက် ရှိလေ၏။ ထိုအခါများ၌ ဘုရင်မသည် ကျွန်ုပ်၏ မျက်နှာကို ဂရုတစိုက် အမြဲကြည့်လျက်ရှိသည်ကို ကျွန်ုပ် သတိထားမိ၏။

“ဪ ... ဒါထက် အခုလို လက်တင်ဘာသာစကားနဲ့ ပြောနေတာ ထက် ရှင်တို့ ရှေး အိဂျစ်စကားနဲ့ ပြောကြရအောင်လေ၊ ကျုပ် ကောင်းကောင်း တတ်ပါတယ်”

၁၀၀ □ ဒဂုန်ရွှေမျှား

ဘုရင်မမှာ ကျွန်ုပ်တို့ ဘာသာရင်းဖြစ်သော ရှေးဟောင်း အီဂျစ် ဘာသာဖြင့် ပြောဆိုလျက်ရှိရာ နိုင်ငံခြား ‘လေ’ ကလေးများ ဝင်ရောက် ရော စပ်နေသဖြင့် တစ်မျိုးတစ်မည်အားဖြင့် နားထောင်၍ ကောင်းလှပေသည်။

“ကိုင်း ... ကိုင်း ... နက္ခတ်တာရာတွေ အကြောင်း တော်ကြပါဦး စို့ရဲ့။ ရှင့်အလုပ်က ဣန္ဒြေကြီးနဲ့ လုပ်ရတဲ့ အလုပ်၊ ရှင်က သိပ်ပြီး နုပျိုသေး တယ်။ သည့်ထက်ကောင်းတဲ့ အလုပ်တစ်ခု ရှာပေးရဦးမယ်။ လူငယ်လူရွယ် ဘဝဆိုတာ တစ်သက်မှ တစ်ခါကြုံကြရတာ မဟုတ်လား၊ သည်တော့ အချိန် တွေ ဘာပြုလို့ ဖြုန်းပစ်ချင်ရတာလဲ၊ ကျုပ်တို့ဟာ ဒီအတိုင်း ဆက်လက်ပြီး ဟန်လုပ်မနေနိုင်တော့ဘူးလို့ အောက်မေ့စရာ အချိန်ရောက်လာပြီ၊ ရှင့်အသက် ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ ... ဟားမားကစ်ရဲ့ ပြောစမ်းပါဦး”

“ကျွန်ုပ်အသက် ၂၆ နှစ် ရှိပါပြီ ဘုရင်မ။ (.....) နွေဥတု ‘ရှိုမောင်း’ ခေါ် ပထမလ ၃ ရက်နေ့မှာ ဖွားမြင်ပါသည်”

“အို ... ဘယ့်နယ်၊ ဒါဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့ဟာ တစ်ခုတည်း၊ တစ်လ တည်း၊ တစ်ရက်တည်း ပါကလား။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ကျွန်ုပ်လဲ ပထမ လဖြစ်တဲ့ ရှိုမောင်း ၃ ရက်နေ့မှာ မွေးတာပဲ။ သိပ်နေရာကျတာပဲ။ ကျွန်ုပ်တို့ဟာ ကံတူအကျိုးပေးပြီလို့ ပြောနိုင်တာပေါ့။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ တကယ်လို့ အီဂျစ်ပြည်ကြီးမှာ ကျွန်ုပ်ဟာ အချောဆုံး မိန်းမတစ်ယောက်လို့ဆိုရင် ဟားမား ကစ် သင်ဟာလဲ အီဂျစ်ပြည်ကြီးမှာ ဘယ်ယောက်ျားနဲ့မှ မတူအောင်လှတယ်၊ ကာယဗလနဲ့ ပြည့်စုံတယ်၊ ပညာလဲ တတ်တယ်လို့ ကျွန်ုပ် ထင်တာပဲ၊ တစ်နေ့ တည်းလဲ မွေးကြလေတော့ ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်အတူတူ ကျောချင်းကပ် ရင် ချင်းအပ်ပြီး လောကခံကြီးနဲ့ ရင်ဆိုင်ရာမှာ ခိုင်ခိုင်မြဲမြဲ ခံနိုင်ကြဖို့ ဖန်တီးပေးတာ ပဲ။ ကျုပ်ကလဲ ဘုရင်မအဖြစ်နဲ့၊ သင်ကလဲပဲ ကျွန်ုပ်၏ နန်းတွင်းမဏ္ဍိုင်ကြီး တစ်ခု ဖြစ်ချင်ဖြစ်ဦးမယ်။ အဲဒီတော့မှ တစ်ယောက်ကောင်းကျိုး တစ်ယောက် ကြည့်ပြီး လုပ်ကြရမှာပဲ”

“ဒါမှမဟုတ်ရင်လည်း တစ်ယောက်ဒုက္ခဖြစ်အောင် တစ်ယောက် လုပ်ဖို့ ဆိုပါတော့”

“ဒုက္ခအကြောင်းတွေ ထည့်မပြောစမ်းပါနဲ့ ဟားမားကစ်ရယ်။ လာပါ ဒီအနားတိုးပြောစမ်းပါဦး၊ ပြီးတော့ ကျုပ်က ဘုရင်မနဲ့ ကျေးကျွန်ရယ်လို့ သဘောမထားဘဲ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် မိတ်ဆွေရင်းလို သဘောထား လို့ ညစာစားပွဲတုန်းက ပန်းကုံးကို စွပ်ပေးလိုက်တာ မဟုတ်လား ဟားမား ကစ်ရဲ့၊ ဒါကို ရှင်က စိတ်ဆိုးရသလား ... ကျုပ်မှာ ဘုရင်မဆိုပြီး ဘုရင်မနဲ့ တူအောင် ဣန္ဒြေသိက္ခာနဲ့ တိုင်းပြည်အုပ်ချုပ်ပြီး မင်းလုပ်ရတဲ့ တာဝန်ဟာ

အိဂျစ်ဘုရင်မာယာရှင် □ ၁၀၁

ဘယ်လောက်ကြီးတယ်ထင်သလဲ။ ဒီလို ငြီးငွေ့ခြင်းမှ ပြေစေတော့ဆိုပြီး ရယ်စရာ မောစရာ လုပ်လိုက်တာပဲ။ ဒီ မင်းညီမင်းသားတွေ၊ ဟန်ကြီး ပန်ကြီးနိုင်တဲ့ ရောမလူမျိုးတွေ၊ သူတို့အားပဲ ကျုပ်ရှေ့မှာတော့ ကျွန်လို သစ္စာရှိကြပြီး မျက်ကွယ်ကျရင် သူတို့တိုင်းပြည်က အာဏာပိုင်သုံးဦးရဲ့ အစေခံလို့ ပြောင်ချင်လှောင်ချင်ကြတယ်။ အားလုံးအရူးတွေ၊ ညာစား ကပ်ပါးယပ်ပါးတွေပဲ။ သူများကြီးဆွဲတိုင်းကတော့ အရုပ်တွေချည်းပဲ။ ‘ဆီဇာ’ ဘုရင်ကို သူတို့ သူရဲဘောကြောင်လို့ ဝိုင်းပြီး ဓားနဲ့ ထိုးသတ်ကြတဲ့ အချိန်ကစပြီး လူနဲ့တူတာ တစ်ယောက်မှ မကျန်ရစ်တော့ဘူး။ အခုတော့ ကျုပ်အလုပ်က သူတို့ချင်း ရန်တိုက်ပေးနေရတယ်။ အဲဒီနည်းနဲ့ အိဂျစ်ပြည်ကြီးကို သူတို့လက်ထဲက လွတ်အောင် လုပ်နေရတယ်။ အဲဒီလို ကြိုးစားနေရတဲ့အတွက် ကျုပ်မှာ ဘာရတယ် ထင်သလဲ။ ကျုပ်ကို မကောင်းပြောကြတယ်။ မုန်းတီးကြတယ်။ သူတို့တတ်နိုင်ရန် သတ်တောင်ပစ်ရဲ့”

ဘုရင်မ၏ စကားများမှာ ကျွန်ုပ်အား ကြက်သီးမွေးညင်းပင်ထ၍ သွားစေတော့၏။ ခေတ္တမျှ သူ့စကားပြောရပ်၍ သွားသည်ကိုပင် သူ့အား ကျေးဇူးတင်မိသေး၏။

“ကျုပ်သိပါတယ်။ သူတို့ဟာ ကျုပ်ကို မကောင်းထင်နေကြတာ၊ ပြီးတော့ ကျုပ်ကိုလျှပ်ပေါ် လော်လီတဲ့ ‘ရှပ်တေးမ’ လို့ ခေါ်ကြသေးတယ်။ ဒီလိုခေါ်ရအောင်ကလည်း ဘယ်တော့ကမှ ဘေးချော်မနင်းခဲ့ဖူးပါဘူး။ ကမ္ဘာပေါ်မှာ ကြီးကျယ်မြင့်မြတ်ဆုံးဖြစ်တဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ချစ်ခဲ့မိတုန်းက တစ်ခါပဲ ချော်နင်းခဲ့ဖူးပါတယ်။ အချစ်နဲ့ တွေ့တော့လဲ ကာမဂုဏ် စိတ်တွေဟာ မီးတောက်မီးလျှံဖြစ်လာတာပဲ။ အဲဒီမီးလောင်ပြန်တော့လဲ သစ္စာမရှိတဲ့ မီးတောက်မီးလျှံတွေ ဖြစ်နေတယ်။ အလက်ဇန္ဒီးယား မြို့သူမြို့သားတွေကလဲ ပါးစပ်သရမ်းလိုက်ကြတာ ကျုပ်ကပဲ ကျုပ်အစ်ကိုတော် ‘တိုလီမီ’ ကို အဆိပ်ကျွေးသတ်ပြန်သတဲ့။ အဲဒီတုန်းကဆိုရင် ရောမအာဏာပိုင်တွေက ကျားသားမိုးကြီးရှင် ... အဲဒီအစ်ကို ကို ကျုပ်လင်လုပ်ရမယ်လို့ အတင်းခိုင်းမှာပဲ။ သက်သက် မဟုတ်မတရား စွပ်စွဲကြတယ်။ အမှန်က သူ့ဘာသာသူ ဖျားသေတာပါ။ ပြီးတော့ ကျုပ်ညီမ ‘အာစီနို’ ကိုတောင် ကျုပ်သတ်တယ်လို့ ထင်ကြသေးတယ်။ ကျုပ်ကို အကြောင်းမရှိဘဲ၊ အလကားသက်သက် မကောင်းထင်နေကြတယ်။ ရှင်ကို ဒီလိုချီးကျူးခန့်အပ်ထားတာလဲ သူတို့ မကောင်းထင်ကြတာပဲ။ လူများရဲ့ ဝန်တိုမစ္စရိယာစိတ်ဆိုတာ အင်မတန် ဆိုးတာကလား။ ဘာမှ မဖြစ်စလောက်တဲ့ အဖြစ်ကလေးပေမယ့် အသံတွေဟာ ပဲ့တင်ထပ်ပြီး ကမ္ဘာကြီးရပ်တည် မရနိုင်အောင် ဖြစ်လာတော့တာပဲ ... ဒါ ကြောင့် ရှင်ဟာ ကျုပ်နေရာက

၁၀၂ □ ဒဂုန်ရွှေများ

နေကြည့်ပြီး ညာညာတာတာ ဆုံးဖြတ်စမ်းပါ။ ဘုရင်မတစ်ယောက်ဟာ ဘယ်
တော့မှ မလွတ်လပ်ဘူးဆိုတာလဲ ထည့်ပြီး စဉ်းစားပါဦး။ ကျုပ်ဟာ စင်စစ်တော့
သံနဲ့ချုပ်ထားတဲ့ ရာဇဝင်စာအုပ်ပေါ်မှာ ရေးစရာ ခြစ်စရာ နိုင်ငံရေးလောကရဲ့
ကညစ်တစ်ခုသာ ဖြစ်ပါတယ်။ သည်တော့ ဒီကနေ့ကစပြီး ရှင်ဟာ ကျုပ်မိတ်
ဆွေ၊ ကျုပ်ရဲ့ အတိုင်ပင်ခံကြီးဖြစ်ပါတော့ အင်မတန် စည်စည်ကားကားနဲ့
ပျော်စရာကောင်းတဲ့ နန်းတော်ကြီးမှာ ဘုရင်မ တစ်ပါးအဖြစ်နဲ့ ခံစားနေရပေ
မယ့် ကျုပ်ဟာ အဖော်ကင်းမဲ့ တစ်ကိုယ်ရည် အားနဲ့ နေရသူ တစ်ယောက်ပါပဲ။
ဆရာကလေးကိုတော့ ကျုပ် ယုံကြည်ပါတယ်။ အားလဲကိုးပါတယ်။ ကျုပ်စိတ်
ထဲမှာ အဲဒီလို တစ်ကိုယ်ထီးတည်း နေရတာကိုလဲ ဆက်ပြီး သည်းမခံနိုင်တော့
ပါဘူး။ ကိုယ့် ဝမ်းထဲရှိတာတွေ ထုတ်ပြောဖို့ တစ်ယောက်ယောက်တော့ ရှာရ
မှာပဲ။ ကျုပ်မှာ အပြစ်ရှိတန်သလောက်တော့ ရှိပါတယ်။ နို့ပေမယ့် လုံးလုံးမှ
မယုံကြည်လောက်အောင်တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ မကောင်းတဲ့ မျိုးစေ့ထဲမှာတောင်
ကောင်းတဲ့မျိုးစေ့ တစ်စေ့တလေတော့ ပါသေးတာပဲ မဟုတ်လား ဟားမားကစ်
ရဲ့ ဒါကြောင့် ဒီလို တစ်ကိုယ်တည်း ထည်းထည်း နေရတာ သနားပြီး မိတ်
ဆွေကောင်းတစ်ယောက်လို ပေါင်းမယ် မဟုတ်လား။ ကျုပ်မှာ ချစ်သူတွေ၊
မူးမတ်တွေ၊ ကျွန်တွေတော့ ပြည့်လို့ပေါ့။ ရေတွက်လို့တောင် မကုန်ဘူး။ သို့ပေ
မယ့် မိတ်ဆွေစစ် ဆိုလို့တော့ တစ်ယောက်မှ မရှိဘူး။”

ဘုရင်မသည် သူ၏အတွင်းရေးများကို ဤသို့ပြောပြီးနောက်၊
ကျွန်ုပ်နှင့် ကိုယ်ချင်းထိမိသည့်တိုင်အောင် မှီလိုက်ပြီးလျှင် အမူပါလှသော
မျက်လုံးများဖြင့် ကျွန်ုပ်၏ မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်လျက်ရှိလေ၏။

ကျွန်ုပ်ကား အရှုံးပေးလိုက်ရပေပြီ။ သို့ရာတွင် နောက်တစ်နေ့ပင်
ဆောင်ရွက်ရမည့် ကိစ္စကြီးကို စဉ်းစားမိသောအခါ ကျွန်ုပ်၏စိတ်မှာ ရှက်ခြင်း၊
ဝမ်းနည်းခြင်းတို့ဖြင့် ရောစပ်ကာ နှလုံးထဲတွင် ခံစားလျက်ရှိသောစိတ်၏
မတည်ငြိမ်မှုသည် အပြင်သို့ ပွင့်ထွက်လာဘိသကဲ့သို့ ဟင်းခနဲ သက်ပြင်းချ
လိုက်မိ၏။

အသံမှာ ရှိုက်သံလိုလို၊ ငိုသံလိုလို ဖြစ်၍နေသဖြင့် ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင်
ပင် ကောင်းစွာ မသိလိုက်ချေ။

သို့သော် ဘုရင်မကမူ ကျွန်ုပ်သည် မမျှော်လင့်သူတစ်ယောက်ထံမှ
ကြည်ဖြူခြင်း ခံရသဖြင့် မိမိကိုယ်ကို မိမိ မဆောက်တည်နိုင်လောက်အောင်
စိတ်ကိုထိခိုက် သွားသည်ဟု ထင်မှတ်ဟန်ရှိလေသည်။

ကြာမူပါလှသော အမူအရာဖြင့် ပြုံးလျက် ... “မိုးအတော်ချုပ်သွားပြီ
နော်၊ နက်ဖြန်ဟောစာတမ်းတွေ ရှင်ယူလာတော့မှ တစ်ခါ ပြောကြသေးတာ

အိလျစ်ဘုရင်မာယာရှင် □ ၁၀၃

ဟုတ်လား မိတ်ဆွေကြီး ဟားမားကစ်ရဲ့၊ အဲဒီတော့မှပဲ ရှင်ပြောချင်တာတွေ အားလုံး ပြောတာပေါ့နော်”

ထို့နောက် ဘုရင်မသည် သူ၏လက်ကို ကျွန်ုပ် နမ်းရှုပ်ရန် ဆန့်တန်း ပေးလိုက်၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်သည် မိမိကိုယ်တိုင် မည်သည့်အရာကို ပြုလုပ်မိသည်မသိဘဲ လှပဖြူဖွေးသော လက်ကလေးကို နမ်းလိုက်မိပြီးနောက် ဘုရင်မသည် ချက်ချင်းလိုပင် အခန်းတွင်းမှ ထွက်သွားလေ၏။

အခန်း (၆)

ကျွန်ုပ်သည် မတုန်မလှုပ် ကျောက်ရုပ်ကဲ့သို့ တွေဝေမိန်းမော၍ ကျန်ရစ်ခဲ့လေ၏။ ထို့နောက် နှင်းဆီပန်းကုံးကို အမှတ်မဲ့ကောက်ယူကြည့်ရှုပြီး လျှင် မော်၍ကြည့်လိုက်ရာ ချာမီယန်၏ပုံသဏ္ဍာန် မြင်လိုက်ရ၏။ ကျွန်ုပ်ကား အမှန်ပင် ချာပီယန်အား လုံးလုံးသတိမေ့၍ နေခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ ချာမီယန်၏ မျက်နှာမှာ ညှိုးငယ်နွမ်းလျရှိနေသည်ကို ထိုအခါက ကျွန်ုပ်ကောင်းစွာ သတိ မထားမိချေ။

“အို ချာမီယန်ပါလား၊ ပုန်းတဲ့နေရာမှာ ရပ်နေရတာ ကြာလို့ ညောင်းနေတယ်မှတ်တယ်။ ကလီယိုပါထရားက ကျုပ်ကို ဝရံတာခေါ်သွား တုန်းက ဘာပြုလို့ ထွက်မသွားသလဲ”

စိတ်ဆိုးသော အမူအရာဖြင့် “ကျွန်မ ပန်းထိုးထားတဲ့ လက်ကိုင်ပဝါ ဘယ်မှာလဲ ပေးပါ”

“မင့်လက်ကိုင်ပဝါ ... ဟုတ်လား ... မင်းအမြင်လိုက်သား မဟုတ် လား၊ ကလီယိုပါထရားက ဒီဟာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ရန်စနေလို့ ဝရံတာက နေပြီး ကျုပ် လွှင့်ပစ်လိုက်တယ်လေ”

“မြင်တာပေါ့၊ သေသေချာချာ မြင်လိုက်ရပါတယ်။ ကျွန်မ လက် ကိုင်ပဝါတော့ အစ်ကိုကြီးက လွှင့်ပစ်တယ်၊ ဒီပန်းကုံးကိုတော့ လွှင့်မပစ်ရက် ဘူး။ အင်းလေ ဒီဟာကတော့ ဘုရင်မကြီးတစ်ပါးရဲ့ လက်ဆောင်ပေကို၊

အိဂျစ်ဘုရင်မာယာရှင် □ ၁၀၅

ဒါ ကြောင့်မို့ နတ်တကာတို့ ရွေးခြယ်ခြင်းခံရတဲ့ ဖေရိုးဘုရင်အဖြစ် ဘိသိက်ခံပြီး အရှင်ဟာမားကစ်က ယုယသိမ်းဆည်း ထားလိုက်တာပေါ့လေ”

“ဘာကိုဆိုလိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်လဲ ချာမီယန်ရဲ့၊ အစ်ကိုကြီး နားမလည် ပါဘူး”

(အသံခပ်မာမာဖြင့်) “နားမလည်ရင်လည်း ပြောရသေးတာပေါ့။ အရေးတော်ပုံကြီးအတွက် ဆောင်ရွက်ရာမှာ အစ်ကိုကြီး ဒုက္ခဖြစ်စရာ ရှိတယ်။ ကလီယိုပါထရားဆိုတဲ့ မိန်းမကတော့ သူ့မာယာ ညွတ်ကွင်းကို အစ်ကိုကြီး ပတ်ပတ်လည်မှာ ဝိုင်းချထားပြီ။ အစ်ကိုကြီး နည်းနည်းပဲ လိုတော့တယ်။ နက်ဖြန်ကိုယ်သတ်ရမယ့် မိန်းမကိုပဲ အစ်ကိုကြီး ချစ်မိ ကြိုက်မိတော့မလို့၊ အဲဒီပန်းကုံးကိုသာ စွဲစွဲမြဲမြဲကိုင်ပြီး စိုက်ကြည့်နေပါ။ ဆီဇာဘုရင်ရဲ့ ကြင်ယာ တော်၊ လူတကာရဲ့ ကြင်ယာတော် မိန်းမရဲ့ ဆံပင်က ဆီမွေးနဲ့တွေ့ကတော့ ပန်းကုံးမှာပိုပြီး မွှေးနေတာပေါ့ ...၊ နေပါဦး ... အစ်ကိုကြီးတို့ ဟိုဝရန်တာ သွားပြီးဘယ်လောက် အထိများ လက်လွန်ကုန်ကြပြီလဲ မသိဘူး၊ ပြောစမ်းပါ ဦး၊ ကျွန်မကတော့ ပုန်းနေရတဲ့ အခန်းကလေးက နေပြီး ဘာမှမမြင်ရ မကြား ရလို့ မသိဘူး။ ဝရန်တာကလေးကတော့ ချစ်သူများအတွက် သိပ်ပြီးကောင်း တဲ့ နေရာပေါ့။ သည့်အပေါ် အချိန်ကလေးကလည်း သာယာတဲ့အချိန်၊ ဒီကနေ့ ညတော့ သည့်ပြင်ကြယ်တွေ အပေါ်မှာ သောကြာကြယ်က လွှမ်းသွားပြီ မဟုတ်လား အစ်ကိုကြီးရဲ့”

စကားကို အေးအေးသာသာ ယဉ်ကျေးစွာပြောငြားသော်လည်း စကားလုံးများ၏ အဓိပ္ပာယ်မှာ နက်နဲရင့်သီးလှသဖြင့် ကျွန်ုပ်၏ စိတ်နှလုံးကို အပြင်းအထန် ထိခိုက်စေ၏။

ကျွန်ုပ်မှာ စိတ်ဆိုးလှသဖြင့် မည်သို့မျှ ပြန်၍ မပြောနိုင်ဘဲရှိစဉ် ချာမီယန်သည် နှုတ်သီးကောင်းလျှာပါး လုပ်ပြန်လေသည်။

“အစ်ကိုကြီးဟာ ချွေတာရေးကို ကောင်းကောင်းနားအလည်သားပဲ၊ နက်ဖြန် လှုပ်ရှားတော့မယ် မဟုတ်တဲ့ သူ့နှင်းဆီသွေး နှုတ်ခမ်းကလေးကို ဒီကနေ့ည အခွင့်ရတုန်း ဝဝနမ်းလိုက်ပေါ့။ မရအရ ယူလိုက်ရတဲ့ ဆက်ဆံမှု ကလေးဟာ အဖိုးလဲ တန်ပါတယ်”

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်မှာ ဒေါသထွက်လျက်ရှိရာမှ ပြန်ပြောရန် စကားလုံး ရှာပြီးနောက် ...

“ဟဲ့ ... ကလေးမ၊ ငါ့ကို ဘာပြုလို့ သည့်လောက်ပြောနေတာလဲ ... ဟင်၊ ငါ့အပေါ် နင်ပြောရအောင် ငါဟာ ဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုတာ နင် သတိပြုမိရဲ့လား”

၁၀၆ □ ဒဂုန်ရွှေမျှား

“အရှင်ဟာ ဘယ်သူဘယ်ဝါ ဖြစ်ရမယ်ဆိုတာ သတိပြုမိပါတယ်။ အခု ဘာဖြစ်နေတယ်ဆိုတာတော့ ကျွန်တော်မ သတိမပြုမိပါ။ ဒါကတော့ အရှင်တစ်ယောက်ပဲ သိမှာပေါ့၊ ဆိုပါတော့လေ နှစ်ယောက်”

“ဟဲ့ ... ချာမီယန် နင်ဒီကနေ့ည တယ်အပြော မိုက်ရိုင်းနေပါ ကလား ... ဟင်”

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်သည် ချာမီယန်အား မည်သည့်စကားများကို ပြော မိသည်မသိ၊ စိတ်ထဲတွင် ရှိသလောက် ရေရွတ်ကြိမ်းမောင်းလျက် ရှိလေ၏။ ချာမီယန်သည် ဦးကြီးဆီပါးက ခေါ်မ အဝတ်အစားနှင့် ပတ်သက်၍ ကြိမ်း မောင်းခဲ့ဖူးသည့်အခါကထက်ပင် ရှိက်ကြီးတင် သည်းထန်စွာ ငိုကြွေးလျက် ရှိရာ နောက်ဆုံး၌ ကျွန်ုပ်လည်း ဆူပူကြိမ်းမောင်းခြင်းကို ရပ်လိုက်၏။

“ချာမီယန် ... တယ်မိုက်ပါကလားကွယ် ... ဒီလိုပြောရအောင် မင့်မှာ ဘာအခွင့်အရေးများ ရှိသလဲကွယ်”

“ဪ ... အခွင့်အရေး ဟုတ်လား ... ဒါဖြင့် အစ်ကိုကြီးကို ကျွန်မ အားလုံးဖွင့်ပြောရမှာပေါ့ ... ဒီလို အစ်ကိုကြီး အလက်ဇန္ဒြီးယားမြို့မှာတော့ မိန်းမကစပြီး လူပျိုစကားပြောရတာ တယ်ပြီး မဆန်းလှဘူး၊ ထုံးစံလို ဖြစ် နေပါပြီ။ မိန်းမတို့ ရသင့်ရထိုက်တဲ့ ပထမ အခွင့်အရေးရယ်၊ အစ်ကိုကြီးမမြင်တဲ့ အစ်ကိုကြီးအပေါ်မှာ ကျွန်မ ပုံထားတဲ့ အချစ်၏ ရသင့်ရထိုက်တဲ့ အခွင့်အရေး ရယ်၊ အဲဒီ အခွင့်အရေးတွေ ယူပြီး ကျွန်မပြောတာပဲ။ စိတ်မဆိုးနဲ့နော် အစ်ကို ကြီး၊ ကျွန်မဝမ်းထဲမှာ မျှီသိပ်ထားရတဲ့ သစ္စာစကားတွေ ထွက်လာလို့ ကျွန်မ ကို မိန်းမပေါ့ တစ်ယောက်လို့တော့ မထင်လိုက်ပါနဲ့၊ ကျွန်မဟာ ဒီလိုအစားထဲ က မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်မဟာ အစ်ကိုကြီးပြုမှုနုရမယ့် နှမကလေးပါ။ ကျွန်မ ဟာ အရပ်လုပ်တဲ့ လူလက်ထဲ ရောက်နေတဲ့ ဖယောင်းပါပဲ။ အစ်ကိုကြီး ဘယ်ပုံပဲ သွန်းလုပ်သွန်းလုပ် ကြိုက်သလို ဖြစ်ရမယ့် အရပ်ပါ။ ကျွန်မရဲ့ ချည့်နဲ့တဲ့ ဒီကိုယ်ခန္ဓာကလေးထဲမှာ အစ်ကိုကြီးအတွက် စိတ်တွေဟာ ဘယ် လောက် သောင်းကျန်းနေသလဲဆိုတာ အစ်ကိုကြီး မမြင်နိုင်ဘူး။ ဒီလိုပြော တော့ ကျွန်မဟာ ထင်ရာစိုင်းတတ်တဲ့ ကောင်မလေး၊ ခပ်ပေါ့ပေါ့ နေတတ်တဲ့ မိန်းကလေး တစ်ယောက်လို့ အောက်မေ့မှာပဲ။ ကိုင်းလေ ... အစ်ကိုကြီး စိတ်ထဲ မှာ ချိတ်ချိတ်ဖြစ်နေတဲ့ ကိစ္စ၊ ရှုပ်ထွေးနေတဲ့ ကိစ္စကို ပြောစမ်းပါ။ ကျွန်မတို့ဟာ တစ်သွေးတည်း တစ်သားတည်းဖြစ်တဲ့အပြင် အခုလို တစ်ယောက်နဲ့တစ် ယောက် စိတ်သဘောကွဲလွဲနေတာကို အချစ်ဆိုတဲ့ မွန်မြတ်တဲ့စိတ်ဓာတ်နဲ့သာ ဖြေဖျောက်လိုက်ရမယ်ဆိုရင် နှစ်ကိုယ့်တစ်စိတ် ဆိုသလိုနေမှာပဲ။ သည်တော့ အသည်းနှလုံးထဲက နေပြီး လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ကျွန်မကို ချစ်စမ်းပါ အစ်ကိုကြီး

အီဂျစ်ဘုရင်မာယာရှင် □ ၁၀၇

ရဲ့။ အထက်အောက် အီဂျစ်ပြည် နှစ်ပြည်လုံးရဲ့ နန်းပေါ်မှာ အစ်ကိုကြီး နံဘေးက ကျွန်မကို ထားစမ်းပါ။ အစ်ကိုကြီးကို ဘယ်လိုယောက်ျားမှ မရောက်ဖူးတဲ့ အထွတ်အထိပ်ကို ရောက်အောင် မ ပေးပါမယ့်လို့ ကျွန်မ ကျမ်းကျိန်ပါ့မယ်။ သို့သော် ကျွန်မကို ပယ်မယ်ဆိုရင်တော့ သတိထား ... အစ်ကိုကြီးကို ကျွန်မ ဆွဲချချင်ချမှာပဲ။ အမြင်သာ လှပတဲ့ အပလီကောင်မ ကလီယိုပါထရားဟာ သူ့ကဝေအတတ်နဲ့ မိန်းမတို့မာယာဘက်မှာ မကျွမ်းကျင်တဲ့ အစ်ကိုကြီးကို ပြုစားလိုက်တာ ကျွန်မ မြင်ရပြီ။ ဒီဟာတွေ အသာထားပြီး ညီမလေးဝမ်းထဲမှာ ရှိတာတွေ ခုလိုအံ့ထုတ်လိုက်ရတာ ကျွန်မ အဖြေပေးလိုက်တာပါပဲ”

ချာမီယန်သည် လက်များကို တစ်ဖက်နှင့်တစ်ဖက် ယှက်ပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်နှင့် နီးအောင် ရှေ့သို့ တစ်လှမ်းတိုးကာ ဖြူဖပ်ဖြူရော် ရှိနေသော မျက်နှာနှင့် ကျွန်ုပ်အား စိုက်ကြည့်လျက်ရှိလေ၏။ တစ်ခဏမျှ ကျွန်ုပ်သည် ချာမီယန်၏ ဆွဲငင်ဓာတ်ပါသော စကားများ၏ အရှိန်ကြောင့် ဆွံ့အသော သူကဲ့သို့ ရှိနေတော့၏။ အမှန်သော် အကျွန်ုပ်သည် သူ့ကို မကြိုက်နှစ်သက်ပေ၊ ကျွန်ုပ်၏စိတ်ကို လှည့်ဖြား၍လည်း မရချေ။

နောက်တစ်ခဏ၌ စဉ်းစားဆင်ခြင်တတ်သော စိတ်ပေါ်၍ လာ၏။ ကျွန်ုပ်၏ဦးခေါင်းပေါ်သို့ ဘုရင်မ၏ပန်းကုံးကို စွပ်ပေးပုံများနှင့်တကွ သူ့လက်ကိုိုင်ပဝါကို လွှင့်ပစ်ပုံ၊ လိုက်ကာကလေး နောက်မှ သူသဘောထားပုံနှင့် သူရန်တွေ့သော စကားများထဲမှ စကားလုံးများသည် ကျွန်ုပ်မျက်စိရှေ့တွင် တစ်ခုစီ တစ်ခုစီ ကွင်းကွင်းကွက်ကွက် ပေါ်လာတော့၏။

ထို့နောက်မှ ယခုကဲ့သို့ ရှုပ်ထွေးသော အခြေအနေကို ဦးကြီးတော် ဆီပါး မြင်ရလျှင် မည်သို့သဘောထား အံ့နည်းဟုစဉ်းစားမိ၏။

သို့နှင့် ကျွန်ုပ်သည် စိတ်ပြောင်း၍ သွားပြီးလျှင် ကျယ်လောင်စွာ ရယ်မောလိုက်၏။ သို့သော် ထိုရယ်မောလိုက်သော အသံမှာ ကျွန်ုပ်အား ပျက်စီးနှစ်မွန်းစေရန် အချက်ပေးသော မသာခေါင်းလောင်းသံသာလျှင် ဖြစ်နေတော့၏။

ချာမီယန်၏မျက်နှာမှာ လူသေ၏မျက်နှာကဲ့သို့ ဖြူလျက်ရှိ၏။
(လည်ပင်းတွင် တစ်ဆိုသံဖြင့်) “ဒါဖြင့် ညီမလေး ပြောတာတွေဟာ အစ်ကိုကြီးအဖို့ ရယ်စရာချည်းဖြစ်နေတာပေါ့လေ”

“မဟုတ်ဘူး ချာမီယန်ရဲ့၊ ရယ်မိတဲ့အတွက် တောင်းပန်ပါတယ်။ စိတ်ညစ်လို့ ရယ်တာပါ။ မင့်ဝမ်းထဲမှာ ရှိသမျှ အားလုံး အံ့ထုတ်ပြီးပြီ မဟုတ်လား ဒီတော့ ငါကပဲ ပြန်ပြောဖို့ ရှိပါတော့တယ်”

“ပြောပါ ... ပြောပါ”

၁၀၈ □ ဒဂုန်ရွှေမျှား

“မင်းဟာ ဘယ်သူဘယ်ဝါ ငါဆောင်ရွက်နေရတဲ့ ကိစ္စဟာ ဘယ် သင်းဆိုတာ မင်းထက်ပိုပြီး သိတဲ့လူ မရှိဘူး မဟုတ်လား။ ကျမ်းသစ္စာ ကျိန် ဆိုခဲ့ကြတဲ့အတိုင်း ဘာသာတရားအရ ကာမဂုဏ်စိတ်နဲ့ မင်းကို ဆက်ဆံလို့ မဖြစ်ဘူးဆိုတာကော မင်းသိတယ် မဟုတ်လား”

(အောက်သို့ငုံ့လျက် လေသံဖြင့်) “ဟုတ်ပါတယ် ဟုတ်ပါတယ်။ အစ်ကိုကြီး သစ္စာဆိုထားတာတွေဟာ ကာယကံမြောက် မဟုတ်စေကာမူ၊ မနောကံနဲ့တော့ ကျိုးပေါက်ကုန်ပါပြီ။ အရပ်တွေလိုဖြစ်နေတယ် ထင်ရတဲ့ တိမ်လိပ်၊ တိမ်သားတွေ ပျက်သလို ပျက်ကုန်ပါပြီ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ အစ်ကိုကြီးဟာ ကလီယိုပါထရားကို ချစ်မိပြီ”

“ဒါ သက်သက် နင်ပလီတာ၊ နင်ဟာ ငါဆောင်ရွက်နေတဲ့ ကိစ္စမှာ အရှက်တကွဲ အကျိုးနည်းဖြစ်အောင် သွေးဆောင်နေတဲ့ မိန်းမပေါ့ကလေးပဲ။ နင်ဟာ ရာဂစိတ်ပဲ တက်လို့လား၊ ဂုဏ်ကိုပဲ မက်လို့လား၊ ဒုစရိုက်ကိုပဲ နှစ် သက်လို့လား မသိဘူး၊ မိန်းမမြတ်တွေ ထိန်းသိမ်းအပ်တဲ့ စည်းကမ်းကို ဖျက် ပြီးပြောနေတယ်။ အရှက်မရှိတဲ့ မိန်းမပျက်ကလေးပဲ။ သတိကြပ်ကြပ်ထားနော် ... လွန်ကုန်မယ်။ နင်မေးတာကို ရှင်းရှင်းနဲ့ ဘွင်းဘွင်းဖြေရမယ်ဆိုရင် နင်ဟာ အလုပ်ဝတ္တရားနဲ့ ပတ်သက်လို့သာ နို့မဟုတ်ရင် ဘာမှ အရေးစိုက်စရာ မဟုတ် ဘူး။ နင်ကြည့်ပုံတွေ၊ နင့်မြူလုံး၊ ချောလုံးတွေလဲ ငါ့စိတ်ကို နည်းနည်းမှ မထိခိုက်ဘူး။ ငါ အခု နင့်ကို တော်တော်ပဲ ယုံတော့တယ်။ နင် သတိထားနော် ... နင့်ကို ထပ်ပြီး ငါသတိပေးမယ်။ တို့အရေးတော်ပုံကြီးနဲ့ ပတ်သက်လို့ လက်ကလေးတစ်ချောင်း မထောင်လိုက်နဲ့ ထောင်ရင် အဲဒီနေ့ နင်သေပြီးသား မှတ်ထား”

ဤသို့ ပြောစဉ် သူသည် နောက်သို့ တွန့်၍တွန့်၍ သွားပြီးနောက်၊ နောက်ဆုံးတွင် နံရံကိုမှီလျက် ရှိနေတော့၏။

၎င်းနောက် လက်ဝါးဖြင့် မျက်နှာကို အုပ်ထားပြီး လက်များကို ချ လိုက်သောအခါ မျက်နှာသည် ကျောက်ရုပ်ကဲ့သို့ ရှိနေလျက် မျက်စိများမှာ မီးကျိုးခဲပမာ နီရဲလျက် ရှိလေသည်။

“သည်လောက်သေးငယ်ပြီး အသုံးမကျတဲ့နေရာမှာ အရှင်ဒေါသကို ဖြန့်မနေပါနဲ့။ ကျွန်မ အလှည့်ကျလို့ ကျွန်မ ပစ်တဲ့ ကြွေအံဟာ ရှုံးလဲ ရှုံးပါပြီ၊ အရှင် အဝတ်တွင်းက ဓားမြှောင်ကို ခဏ ကျွန်မ မငှားနိုင်ဘူးလား ဟင်။ ဒါနဲ့စကားတစ်ခွန်း ကျန်ပါသေးတယ် အရှင် ဟားမားကစ်ရဲ့၊ ကျွန်မကို နည်း နည်းမှ ကြောက်စရာ မရှိပါဘူး။ ကျွန်မဟာ အရင်ကအတိုင်း အရှင်ရဲ့ ကျွန်ပါ ပဲ။ အရေးတော်ပုံကြီးရဲ့ အစေခံပါပဲ၊ ကိုင်း ကျွန်မ သွားပါဦးမယ်”

အိလျှပ်ဘုရင်မာယာရှင် □ ၁၀၉

ချာမီယန်သည် နံရံကို မှီလျက် လက်နှင့် ထောက်ကာ ထောက်ကာ အပြင်သို့ ထွက်သွားလေ၏။ ကျွန်ုပ်လည်း အခန်းသို့ ပြန်၍အိပ်ရာပေါ်၌ ပစ်လှဲပြီးလျှင် စိတ်ညစ်ညူးလှသဖြင့် တောင်စဉ်ရေမရ တွေးတောနေမိ၏။ နောက်ဆုံး အတော်ညဉ့်နက်မှ အိပ်ပျော်၍သွားပြီးလျှင် အိမ်မက်များလည်း ကယောင်ချောက်ချား မြင်မက်လျက်ရှိလေသည်။

အိပ်ရာမှ နိုးသောအခါ အရေးတော်ပုံကြီး၏ နီရဲသော အောင်မြင်ခြင်းကို ကြည့်ရှုတွေ့မြင်ရမည့် ရှေ့ပြေးလက္ခဏာဖြစ်သော နေရောင်ခြည်များသည် ခန်းဆီးကိုဖောက်၍ အခန်းတွင်းသို့ ဝင်ရောက်လျက် ရှိနေလေပြီ။ ဥယျာဉ်တွင်းရှိ စွန်ပလွန်ပင်များ ပေါ်မှလည်း ကျေးငှက်များသည် ဘာသာဘာဝ ပျော်ရွှင်စွာ သီချင်းဆိုလျက် ရှိနေကြလေပြီ။ ထိုနေ့သည်ကား ကျွန်ုပ်၏ လက်များကို သွေးကွက်ထဲသို့ နှစ်ရမည့်နေ့ပေတည်း။ သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်မှာ ကလီယိုပါထရားအား မုန်းတီးသင့်သလောက် မမုန်းနိုင်အောင် ဖြစ်၍နေသည်ကိုတွေ့ရ၏။ ယခင်က သဲသဲမဲမဲ ဇွဲသန်ခဲ့သလောက် မဟုတ်တော့ဘဲ မွေးကတည်းက ပါလာသည့် ပိုင်ဆိုင်ခွင့် အခွင့်အရေးကို လက်လွှတ်တော့မည်ကဲ့သို့ ရှိနေ၏။ သို့သော် ဤကိစ္စကြီးကား လွှဲဖယ်၍ရမည့် ကိစ္စမဟုတ်ပေ။ ထိုအကြောင်းကိုလည်း ကျွန်ုပ်သိ၏။

သို့နှင့် ကျွန်ုပ်သည် ဤကိစ္စကြီး အောင်မြင်စွာ ဆောင်ရွက်နိုင်စွမ်းရှိစေရန် အင်အားဖြည့်တင်းပေးပါမည့်အကြောင်းနှင့် 'အိုင်းဆစ်' မယ်တော်ကြီးကို တ သ ဆုတောင်းမိ၏။ သို့သော် ယခင်ကကဲ့သို့ ပြန်ကြားသော နိမိတ်လက္ခဏာဟူ၍ တစ်စုံတစ်ရာ မတွေ့ရပေ။ ငါသည် မယ်တော်ကြီးအလိုနှင့် ဆန့်ကျင်၍ မည်သည့်အပြစ်မျိုးကို ပြုမိလေသနည်း။ ဤကိစ္စသည် ချာမီယန် ပြောသည့်အတိုင်း ကလီယိုပါထရားကို ချစ်မိနေပြီဆိုသည့် 'အချစ်' ပင်ဖြစ်လေသလော၊ မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ ဖြစ်နိုင်မည်မထင်၊ ဤသို့မှ မဟုတ်လျှင် မယ်တော်ကြီးသည် ကျွန်ုပ်၏ စိတ်ခိုင်မြဲမှုကို စမ်းသပ်၍နေခြင်းလော၊ သို့မဟုတ် လူသတ်ရမည့် အမှုကြီးကို မကြည့်မမြင်လိုသဖြင့် မျက်နှာလွဲ၍ပင် နေခြင်းပေလော။

ကျွန်ုပ်သည် ထိုနေ့၌ အလိုအလျောက် တုန်လှုပ်လျက် ရှိရုံမျှမက စိတ်အပျက်ကြီးပျက်ပြီးလျှင် အသက်မရှိသော သူတစ်ယောက်ကဲ့သို့ပင် အလုပ်ခွင်သို့ ဝင်ခဲ့၏။ သတ်ရမည့် လူစာရင်းကို ထပ်မံကြည့်ရှုပြီးလျှင် စိမ်းချက်များကို မှတ်သား၏။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ် ဘုရင်အဖြစ်သို့ ရောက်သောအခါ တိုင်းသူပြည်သားများအပေါ်တွင် မာစီဒိုနီယန် ပြည်သူ ကလီယိုပါထရားသည် နတ်မင်းများ အလိုတော်အတိုင်း အပြစ်ဒဏ်ကို ခံသွားရကြောင်းစသည်

၁၁၀ □ ဒဂုန်ရွှေများ

ဖြင့် မည်သို့မည်ပုံ ကြေညာရန် ကြေညာချက်များကိုလည်း စိတ်ထဲက စီစဉ် ထားလျက်ရှိ၏။

ဤသို့လျှင် အချိန်ကို ကုန်လွန်စေခဲ့ပြီးနောက်၊ နေ့လယ် ၃ နာရီ အချိန် ဦးကြီးတော် ဆီပါးအိမ်သို့ သွားရောက်လေ၏။ ထိုအိမ်မှာ လွန်ခဲ့သော သုံးလခန့်က ကျွန်ုပ်အား အလက်ဇန္ဒီးယားမြို့သို့ ပထမအကြိမ် ရောက်စဉ် ခေါ်သွားသော အိမ်ဖြစ်၍ လျှို့ဝှက်သော အိမ်ခန်းတစ်ခုထဲတွင် ပုန်ကန်မှု အတွက် ရှေ့ဆောင်ရှေ့ရွက်ပြုလုပ်မည့် ခေါင်းဆောင် ခုနစ်ဦး စုရုံးနေသည်ကို တွေ့ရ၏။

အခန်းတွင်းသို့ ကျွန်ုပ် ဝင်မိ၍ တံခါးကို ကန့်လန့်ထိုးပြီးသောအခါ သူတို့သည် မြေပေါ်တွင် အလျားမှောက်ကာ “ကြွတော်မူပါ အရှင် ဖေရိုး ဘုရင်မင်းမြတ်” ဟု ကျူးရင့်ကြလေ၏။ သို့သော် ကျွန်ုပ်သည် ဖေရိုး မဟုတ် သေးဘဲ ဥထံ၌ပင် ရှိနေသေးသည့် ကြက်ကလေးနှင့် တူကြောင်း ပြော၍ အား လုံးထကြရန် တောင်းပန်ရ၏။

ထိုအခါ ဦးကြီးဆီပါးက ယခုည ကျွန်ုပ်၏ ဓားမြှောင်ချက် မလွဲခဲ့ပါ မှု နှစ်ပေါင်းများစွာ စောင့်ဆိုင်းလာခဲ့ရသော အီဂျစ်ပြည်ကြီးမှာ ရန်သူ၏ ခြေ ဖဝါးအောက်မှ လွတ်မြောက်တော့မည့် ဖြစ်ကြောင်း၊ လွန်စရာအကြောင်း လည်း မရှိကြောင်း ပြောပြလျက်ရှိ၏။

(ကျွန်ုပ်) “နို့ပေမယ့် ဒီအောင်မြင်ခြင်းဟာ နတ်တွေ လက်ထဲမှာ ရှိတယ် မဟုတ်လား ဦးကြီး”

(ဦးကြီး) “မဟုတ်ဘူးကွယ့်၊ နတ်တွေက မနုဿလူသား လက်ထဲ ထည့်လိုက်ပြီ၊ ဒီလူဟာ တခြားမဟုတ်ဘူး ငါ့တူကြီး ဟာမားကစ်ပဲ”

ထို့နောက် ဘုရင်မ သေဆုံးကြောင်း သတင်းရောက်သည်နှင့် တစ် ပြိုင်နက် ပုန်ကန်ထကြွမည့် လက်နက်ကိုင်လူမှာ သုံးသောင်းတစ်ထောင်ရှိ၍ ငါးရက်အတွင်း အီဂျစ်ပြည်ကြီးတွင် ရှိသမျှ လက်နက်တိုက်များ၊ ဘဏ်တိုက် များနှင့် ခံတပ်များမှာ ကျွန်ုပ်တို့ လက်တွင်းသို့ ရောက်ရမည့်အကြောင်း၊ ရောမ ကိုလည်း ကြောက်စရာမရှိသည့်ပြင် သူတို့၏ အာဏာပိုင် သုံးဦးနှင့် မဟာမိတ် ဖွဲ့မည့်အကြောင်း၊ ရွှေငွေဘဏ္ဍာပေး၍ လုပ်သင့်ကလုပ်ရမည့်အကြောင်း၊ အကယ်၍ ဘဏ္ဍာများမလောက်ခဲ့သော် ဤကိစ္စကြီးအတွက် လိုသောအခါ အသုံးပြုရန် သိုမှီးထားသည့် လျှို့ဝှက်သော နေရာကို ကျွန်ုပ်သိပြီးဖြစ်၍ အလွယ်တကူ သွားရောက်ယူနိုင်ကြောင်း၊ ကလီယိုပါထရား၏ ညီမတော် အာစီနိုကို နန်းတင်လိုသည့် သူများ ရှိကောင်းရှိမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ သို့ဖြစ်၍ အလက်ဇန္ဒီးယားမြို့ကို စေ့စပ်စွာ ပြုလုပ်ရမည့်ပြင် အကယ်၍ လိုအပ်လျှင်

အိဂျစ်ဘုရင်မာယာရှင် □ ၁၁၁

ဖျက်ဆီးပစ်သင့်က ပစ်ရမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ သို့သော် သတင်းပို့သွားမည့် သူများ ကပင် အာစီနိုအား တိတ်တဆိတ် လုပ်ကြံကြမည်ဖြစ်၍ စိုးရိမ်ရန် မရှိလှ ကြောင်း စသည်ဖြင့် တိုင်းရေးပြည်မှု အစီအစဉ်များကို စိတ်အားထက်သန်စွာ နှိုးနှော တိုင်ပင်ကြကုန်၏။

(ကျွန်ုပ်) “သူ့ညီမသာ မဟုတ်ဘူး၊ ကလီယိုပါထရာ့ရဲ့ သား ကလေး ဆီရီယွန်လည်း သူ့မိခင် အမွေရထိုက်တာပေါ့။ ဒီတော့ စိုးရိမ်စရာက နှစ်ခုဖြစ်နေတယ်”

(ဦးကြီး) “သူ့ကိုလဲ တစ်ပါတည်း သုတ်သင်ပစ်ရမှာပဲ၊ သစ်ပင်ကို ခုတ်ရင် နောက်ထပ် အညောက်အတက် မထွက်နိုင်အောင် အမြစ်ပါ ချေမှုန်းပစ် မှပေါ့”

(ကျွန်ုပ်) “သည့်ပြင် နည်းလမ်းမရှိတော့ဘူးလား ဦးကြီးရဲ့၊ ဒီ ကလေးကို ကျွန်တော်သိတယ် ရုပ်ရည်က သူ့အမေလိုလှပြီး၊ ဉာဏ်ပညာမှာ သူ့အဖေ ဆီဇာနဲ့တူတယ်။ ဒီကလေး သတ်ရမယ်ဆိုရင်တော့ ရှက်စရာပဲ”

ဦးကြီး (မျက်မှောင်ကြုတ်လျက်) “သည့်လောက် သူရဲဘော မကြောင်စမ်းပါနဲ့၊ နေပါဦး ငါ့တူ ဘာဖြစ်နေတာလဲ ငါ့တူကို နန်းပေါ်က ဆွဲ ချမယ့် ခြင်္သေ့ကလေး တစ်ကောင်ကို မွေးထားချင်သေးသလား”

နောက်ဆုံး၌ ကျွန်ုပ်တို့သည် ဆိုင်ရာတို့အား အမိန့်များ ထုတ်ဆင့် လိုက်၏။ အမိန့်အစီအစဉ်မှာလည်း ထိုည၌ ကျွန်ုပ်သည် ကလီယိုပါထရာ့ အား တစ်စုံတစ်ခုသော အကြောင်းကြောင့် မသတ်ဖြစ်လျှင် နောက်ဆုံး၌ ဤကိစ္စကိုဖြစ်သလို ဆက်လက်ရွက်ဆောင်ရမည်ဖြစ်သောကြောင့် နောက်တစ် နေ့သို့တိုင်အောင် အသင့်ရှိနေကြမည်၍ မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ လွှဲချော်နိုင်စရာ အကြောင်းမရှိချေ။

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်တို့သည် မတ်တတ်ရပ်ကာ ကျမ်းသစ္စာ ကျိန်ဆို ကြပြီးလျှင် ဆိုင်ရာနတ်မင်းကြီးများထံ ဆုမွန်များတောင်းကြ၏။ ပြီးလျှင် ဦးကြီးသည် ကျွန်ုပ်အား နမ်းရှုပ်လိုက်ရာ ကျွန်ုပ်လည်း ပြန်လှန်ဖက်ရမ်း နမ်း ရှုပ်ပြီးနောက် ကျွန်ုပ်တို့ လူချင်းခွဲကြလေ၏။

အချိန်အနည်းငယ် စောသေးသဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် မြို့ထဲသို့ထွက်ခဲ့ပြီး လျှင် မြို့တံခါးများနှင့်တကွ ကျွန်ုပ်တို့ တပ်များစုရုံးနေမည့် နေရာများကို အမှတ်မဲ့လိုက်လံ ကြည့်ရှုမှတ်သားလျက်ရှိလေ၏။ သို့နှင့် ဤမြို့သို့ ကျွန်ုပ် လာစဉ်က တက်လာခဲ့ဖူးသော သင်္ဘောဆိပ်သို့ရောက်ရာ ‘နိုင်’ မြစ်ကို စုန်ဆင်း လာသည့် လှေကြီးတစ်စင်းမှာ ကမ်းသို့ ဆိုက်ကပ်လျက် လှေပေါ်မှ ခရီးသည် တန်းကြီးသည် ကမ်းသို့ဆင်းသက်နေသည်ကို စောင့်ဆိုင်းကြည့်ရှုနေမိ၏။

၁၁၂ □ ဒဂုန်ရွှေမျှား

ဤသို့ ကြည့်ရှုနေစဉ် ကျွန်ုပ် နောက်ဆီမှ “ဟီ ... ဟီ ... ဟီ ... ဟီ ... ဟီ ... ဟီ ... ဟီ” ဟု ရယ်မောသံတစ်ခုကြားလိုက်ရသဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း အံ့အား သင့်ကာ နောက်သို့ပြန်၍ လှည့်ကြည့်မိ၏။ အသံရှင်မှာ အခြားသူ မဟုတ်၊ ကျွန်ုပ်အား မွေးစားခဲ့သော အဘွားကြီး ‘အတောင်းဝါး’ ဖြစ်လေ သည်။

“ဘယ့်နယ်လဲ ... ကျုပ်အသိတွေ ဘယ်ရှာရပါ့မလဲ ... ဘူတာလူရှာ မတွေ့ဆိုတာလို ဖြစ်နေပါပြီ။ ဟေ့ လူမိုက် ... ငါဆေးမြစ်တောင်း ချထားခဲ့ပြီး သွားတော့၊ သွားရင် သွားနော်၊ မသွားရင် ငါပြုစားလိုက်မယ်”

အဖွားကြီးသည် ကျွန်ုပ်အား ချက်ချင်းမှတ်မိ၏။ သို့သော် လူအများ ရှေ့တွင် ဖြစ်၍ မသိဟန်ဆောင်နေခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ထို့နောက် အဘွားကြီး အရေများ တွန့်လိပ်လျက်ရှိသော မျက်နှာကို မော့ကာ၊ ကျွန်ုပ်တို့ အချင်းချင်း သိသည့် အချက်ပြအမှတ်အသားကို ပြလိုက်ပြီးလျှင် ...

“ဒီလူကြည့်ရတာ ... နက္ခတ်ဆရာနဲ့တူပါတယ်၊ နက္ခတ်ဆရာဆို တာ လူတကာ လျှောက်လိမ့်နေလို့ ခေါက်ချိုးပြောတော့ ဇောက်ထိုးနားလည်ရ မယ်ဆိုတာလို၊ ကျုပ်က ရှင့်ကို စကားပြောတာပဲ”

ဤသို့ လူအများကြားလောက်အောင် ပြောပြီးနောက် လူပြတ်သည် နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ... “အရှင်မင်းသား ... ခမည်းတော်ထံမှ မှာလိုက်တဲ့ စကား များ ပါပါတယ်”

“ခမည်းတော် ကျန်းကျန်းမာမာရှိရဲ့လား အဘွားကြီး”

“ကျန်းမာပါတယ် ... အရှင်၊ ဒါပေမယ့် အရေးတော်ပုံကြီး အောင် မြင်ပြီးမြောက်မည့် အချိန်အထိ အောင့်အီးစောင့်စားနေရတဲ့အတွက် လူမှာဖြင့် အတော်ကို ချုံးနေရှာပြီ”

“သူမှာလိုက်တဲ့စကားက ဘာတဲ့လဲ အဘွားကြီးရဲ့ ... ပြောစမ်းပါ ဦး”

“ပထမ အရှင့်ကို နှုတ်ဆက်စကားပြောကြားပြီး မေတ္တာပို့လိုက်ပါ တယ်။ နောက် အရှင့်မှာ ဒုက္ခတွေ့ဖို့ ရန်မြင်တဲ့အကြောင်း၊ သူကိုယ်တိုင် ဘယ် ဒုက္ခရယ်လို့ မပြောတတ်ကြောင်း သတိပေးလိုက်ပါတယ်။ ပြီးတော့ သူနောက် ဆုံး မှာလိုက်တဲ့စကားက ဇွဲသန်သန်နဲ့ အောင်မြင်အောင်လုပ်ပါလို့ မှာလိုက်ပါ တယ် အသင်မင်းသား ဟားမားကစ်”

ကျွန်ုပ် ဦးခေါင်းကို ညွတ်လိုက်၏။ ထိုစကားများသည် ကျွန်ုပ်၏ အသည်းနှလုံးအတွင်းသို့ ကြောက်စိတ်တည်းဟူသော ‘သပ်’ အသစ်တစ်ခု ရိုက်သွင်းလိုက်ဘိသကဲ့သို့ ရှိလေ၏။

အိလျစ်ဘုရင်မာယာရှင် □ ၁၁၃

“အချိန်က ဘယ်တော့လဲ အရှင်မင်းသား”

“ဒီကနေ့ညပဲ ... နေပါဦး အဖွားကြီးအခု ဘယ်ကို သွားမှာလဲ”

“ဒီမှာ အားကိုးလောက်တဲ့ သာသနာ့ ဝန်ထမ်း ‘ဆီပါး’ ရှိတာပဲ။ သူ့အိမ်ကို လိုက်မပို့နိုင်ဘူးလား”

“မဖြစ်ဘူး ... မဖြစ်ဘူး ဒီနေရာမှာတောင် ကြာကြာနေလို့ မဖြစ်ဘူး၊ အဘွားကြီးနဲ့ အခု ရပ်ပြောနေတာတောင် လွန်လှပြီ”

ကျွန်ုပ်သည် မနီးမဝေးတွင် ရပ်နေသော သင်္ဘောကူလီတစ်ယောက်ကို လှမ်း၍ခေါ်လိုက်ပြီးလျှင် ငွေဒင်္ဂါးတစ်ပြားပေး၍ အဖွားကြီးအား ဦးကြီးဆီပါးအိမ်သို့လိုက်၍ ပို့စေ၏။

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်သည် လူစည်ကားသော လမ်းတစ်လျှောက်သို့ တဖြည်းဖြည်း လျှောက်ခဲ့ရာ ကလီယိုပါထရား၏ နက္ခတ်ဆရာကြီးဖြစ်သော ကြောင့် လူအများသည် ကျွန်ုပ်ကို မြင်လျှင် ရိုသေစွာ လမ်းဖယ်၍ ပေးကြကုန်၏။

အခန်း (၇)

ညဉ့်အချိန်ကျရောက်လာပြီဖြစ်၍ ကလီယိုပါထရာထံ သွားရန် ချာမီယန် လာခေါ်မည့်အချိန်ကို စောင့်ဆိုင်းရင်း ကျွန်ုပ်သည် အခန်းထဲတွင် တစ်ယောက်တည်း ရှိနေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ထိုးသတ်မည့် ဓားမြှောင်ကို ရှေ့သို့ ချထား၏။ ဓားမြှောင်မှာ ရှည်၍ ချွန်တက်ပြီးလျှင် လက်ကိုင်တွင် မနုဿီဟာ ရုပ်တပ်ထားလေသည်။ ကျွန်ုပ်သည် မယ်တော်ကြီးအား မေးရင်း တစ်ယောက် တည်းထိုင်နေရာ၊ အဖြေကိုကား မရပေ။ နောက်ဆုံး၌ ကျွန်ုပ်သည် မော်၍ကြည့် လိုက်ရာ ချာမီယန်နှင့် မျက်နှာချင်းဆုံ၍နေ၏။ သို့သော် ယခင်က လှပရွှင်ပျ သော ချာမီယန်မဟုတ်တော့ပေ။ မျက်တွင်းများကျလျက် ဖြူဖပ်ဖြူရော်ဖြစ်၍ နေသော ချာမီယန် ဖြစ်နေတော့၏။

“အရှင်မင်းသား နက္ခတ်များ၏ အလိုသဘောကို ဟောပြောရန် ကလီယိုပါထရာသည် အရှင်အား အခေါ်တော်လွှတ်ပါသည် ကြွတော်မူပါ” ဤသို့လျှင် အချိန်ကား ကျရောက်လာလေပြီ။

“ကောင်းပြီ ချာမီယန်၊ အားလုံးကိစ္စများ နေရာတကျ ရှိရဲ့ မဟုတ် လား”

“မှန်လှပါ အရှင်၊ ပေါလပ်ကိုလဲ ဝိုင်အရက်နှင့် ရဲဆေးတင်ပြီး နန်း တော်ပေါက်ကို စောင့်နေစေပါတယ်။ သင်းကွပ်အစောင့်များကိုလဲ အားလုံး ဖယ်ထားပြီး တစ်ယောက်တည်း ကျန်နေပါတယ်။ နိုင်ငံခြားစစ်သားများလည်း

၁၁၆ □ ဒဂုန်ရွှေမျှား

ဒါကြောင့် မနက်မိုးလင်းပြီး ကျွန်မကို အိပ်ရာက မထခင် စကားတစ်ခွန်း လောက် ကြားသွားပါရစေ အစ်ကိုကြီးရယ်၊ မနေ့ညက အိပ်မက်ထဲမှာ ကျွန်မက အရှက်တကွ အကျိုးနည်းဖြစ်လို့ ဒါကိုပဲ အစ်ကိုကြီးက ရယ်လား မောလား လုပ်လို့၊ အဲဒီလိုမြင်ခဲ့တာတွေဟာ စိတ်ထဲမှာ အခုတောင် စွဲစွဲလမ်းလမ်း ရှိပါ သေးကလား”

“မဟုတ်သေးပါဘူး ချာမီယန်၊ မင်းကို အစ်ကိုကြီး စိတ်ဆင်းရဲ အောင် လုပ်မိတယ်ဆိုရင် အစ်ကိုကြီး ဝမ်းနည်းပါတယ်။ အစ်ကိုကြီး ဝမ်းထဲမှာ ရှိတာတွေ အစ်ကိုကြီးပြောပြီးရင် ပြီးရောပေါ့။ မင်းဟာ ငါ့နမတစ်ဝမ်းကွဲလဲ တော်တယ်၊ မိတ်ဆွေစစ်တစ်ယောက်လဲ ဖြစ်တယ်၊ သည့်ထက်တော့ မပိုနိုင် ဘူး”

“ကောင်းပါပြီ ... ကောင်းပါပြီ ... ဒီအကြောင်း မေ့ပစ်လိုက်ကြစို့၊ ပြီးတော့ အိပ်မက်တစ်ခုက နောက်အိပ်မက်တစ်ခုဘက် သွားကြရအောင်”

ဤသို့ပြောဆိုပြီးနောက် ချာမီယန်သည် ခပ်ပြုံးပြုံးလုပ်၍ နေလေရာ ကျွန်ုပ်သည် သူ့မျက်နှာပေါ်တွင် ဤအပြုံးမျိုးကို တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မတွေ့စဖူး ချေ။ သူ၏ပြုံးခြင်းကား အလွန်ဝမ်းနည်း၍ အဓိပ္ပာယ်ပါသော ပြုံးခြင်းမျိုးဖြစ် လေသည်။

ထိုပြုံးခြင်းနှင့်အတူ အီဂျစ်ပြည်သူကလေး ချာမီယန်၏ လူငယ်ဘဝ ပျော်ရွှင်ခြင်းကား ဆိတ်သုဉ်းခဲ့လေပြီ။ အချစ်စိတ်၏ မျှော်လင့်ခြင်းသည်လည်း ကင်းဝေးခဲ့လေပြီ။ တာဝန်ဝတ္တရား၏ မြင့်မြတ်သော အဆက်အသွယ်များသည် ဒုစရိုက်ဘက်သို့ လိုက်ပါသွားခဲ့လေပြီ။ သူသည် သူတိုင်းပြည်ကိုလည်း စွန့် လွှတ်တော့၏။ သူကိုးကွယ်သော နတ်များကိုလည်း ရှောင်ရှားတော့၏။ ကျမ်း ကျိန်ထားသော သစ္စာများကိုလည်း သူ့ခြေဖဝါးအောက်တွင် ထားကာ နင်း နယ်ပစ်လိုက်၏။

အို ... ထိုပြုံးခြင်းသည်ကား ရာဇဝင်၏ ရေစီးကြောင်းကို ပြောင်းလဲ ပစ်လိုက်သည့် အချိန်ကို အမှတ်တရ ဖြစ်စေ၏။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် အကယ်၍ ကျွန်ုပ်သည် ထိုပြုံးခြင်းကို သူ့မျက်နှာပေါ်၌ မမြင်မတွေ့ခဲ့ပါမူ ရောမဘုရင် ‘အော့တေးဗီးယန်း’ သည် ကမ္ဘာကို ပိုင်စိုးနိုင်စရာအကြောင်း မရှိ၊ အီဂျစ်ပြည်ကြီးသည်လည်း လွတ်လပ်လျက် ကြီးကျယ်သော အခြေအနေ တွင် ရှိနေမည်သာတည်း။ သို့သော်လည်း မိန်းမတစ်ယောက်၏ ပြုံးခြင်းသည် မိန်းမတစ် ယောက်၏ ပြုံးခြင်းမျှသာ ဖြစ်ဘိ၏။

(ကျွန်ုပ်) “ချာမီယန် ... မင်းဘာကြောင့် ဒီလို ထူးထူးဆန်းဆန်းတွေ လုပ်နေတာလဲ”

၁၁၈ □ ဒဂုန်ရွှေများ

ခန်းဆီးကို ဘေးသို့ ဆွဲပြီးနောက် အထဲသို့ ဝင်လိုက်ရာ ကလီယို ပါထရာ၏ အခန်းတွင်းသို့ ရောက်ခဲ့၏။ ရေမွှေးနံ့ဖြင့် သင်းယုံလျက်ရှိသော အခန်း၏ အစွန်၌ ပိုးထည်များ လွှမ်းထားသော သလွန်ပေါ်တွင် ဖြူဖွေးသော အဝတ်များကို ဝတ်ဆင်ပြီးလျှင် ကလီယိုပါထရာသည်ကား အေးအေးသာသာ အနားယူလျက်ရှိ၏။ သူ၏ လက်ထဲ၌ ကျောက်မျက်ရတနာတို့ဖြင့် ခြယ်စီ၍ ထားအပ်သော ငှက်ကုလားအုပ်မွေးယပ်တောင်ကို ကိုင်ကာ အသာအယာ ခတ်လျက်ရှိ၏။ သူ၏ နံဘေး၌ကား ဆင်စွယ်ဖြင့် လုပ်ထားသော စောင်းတစ်ခု အပြင် သဖန်းသီးများ၊ ဖန်ခွက်များနှင့် ပတ္တမြားအသွေးရှိသော အရက်ပုလင်း တစ်လုံး တင်ထားသည့် စားပွဲငယ်တစ်ခုရှိ၏။ ရူပါရုံအလင်း ဓာတ်တွေကို တဖျတ်ဖျတ် လွှတ်လျက်ရှိသော ကမ္ဘာအံ့ချီးဖွယ်ရာ မိန်းမလှ အနီးသို့ ရောက်အောင် ကျွန်ုပ်သည် မှေးမှိန်သော အလင်းရောင်ကို ဖြတ်သန်း၍ တစ်လှမ်းချင်း တိုးခဲ့လေ၏။ ထိုမင်္ဂလာမရှိသော ညကလောက် လှပယဉ်ကျေးသည်ကို သူ၏ ပုံသဏ္ဍာန်၌ တစ်ခါမျှ မမြင်ဖူးပေ။

ပယင်းရောင် မှီအုံးများကြားတွင် စံစား၍ နေသည်ကို မြင်ရသော အခါ ဆည်းဆာအလင်းရောင်တွင် ကြယ်ပြောင်ကလေး တောက်နေဘိသကဲ့သို့ ရှိလေ၏။ မွေးကြိုင်သော ရနံ့သည် သူ၏ဆံပင်များနှင့် အဝတ်အစားများမှ ထွက်လျက်ရှိ၏။ သူ၏ နတ်မျက်လုံးတွင်လည်း အရောင်များ ပြောင်းလဲလျက် ကြောင်မျက်လုံးကဲ့သို့ အရည်လည်လျက် ရှိလေသည်။

ဤသည်ကား မကြာမီ ကျွန်ုပ်သတ်ရမည့် မိန်းမပင်တည်း။

ကျွန်ုပ်သည် ဦးခေါင်းညွတ်လျက် တဖြည်းဖြည်း တိုးခဲ့၏။ သူကား ကျွန်ုပ်ကို အရေးမစိုက်ပေ။ ပျံဝဲနေသော ငှက်တစ်ကောင်၏ တောက်ပြောင်သော အတောင်များကဲ့သို့ သူသည် ကျောက်စီထားသော ယပ်ကို ညင်သာစွာ လွှဲခတ်ရင်း လဲလျောင်းလျက်ရှိ၏။

နောက်ဆုံး၌ ကျွန်ုပ်သည် ဘုရင်မရှေ့တည့်တည့်၌ ရပ်နေမိ၏။ ထိုအခါ သူသည် ကျွန်ုပ်အား မော်ကြည့်ပြီးလျှင် လှပခြင်းကို ဖုံးကွယ်သည့် သဘောနှင့် သူ၏ ရင်သားများကို ငှက်ကုလားအုပ်မွေးများဖြင့် ဖိ၍ထားလိုက်၏။

“မိတ်ဆွေကြီး လာပြီလား၊ နေရာကျလိုက်လေ၊ ကျွန်ုပ်လဲ ပျင်းနေတာ၊ ကမ္ဘာလောကကြီးကိုလဲ ငြီးငွေ့လှပြီ၊ ကျွန်ုပ်တို့သိတဲ့ မျက်နှာတွေတော့ အများကြီးပေါ့။ နို့ပေမယ့် တစ်ခါမြင်ပြီး နောက်ထပ်ကြည့်ချင်စရာ ကောင်းတဲ့ မျက်နှာတော့ အနည်းသားပဲ၊ ဘယ်နှယ့်မတုန်မလှုပ်ကြီး၊ ဟိုမှာ ရပ်မနေပါနဲ့။ ထိုင်လေ ... ထိုင်ပါ”

အိလျစ်ဘုရင်မာယာရှင် □ ၁၁၉

ဟု သူ၏ခြေရင်း အနီးရှိ ပန်းပုထုထားသော ကုလားထိုင်ကို ငှက်
မွေးယပ်တောင်ဖြင့် ညွှန်ပြလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် တစ်ဖန် ဦးညွတ်ပြန်လျက် ကုလားထိုင်တွင် ထိုင်လိုက်
၏။

“ဘုရင်မရဲ့ အလိုတော်အတိုင်း နက္ခတ်အသွားအလာများကို သတိ
ကြီးစွာနဲ့ ရေရေလည်လည် တွက်ထားပါတယ်။ ပင်ပန်းကြီးစွာနဲ့ တွက်ချက်
ထားတဲ့ ဟောစာတမ်းကတော့ ဒီမှာပါ။ ဒီဘုရင်မကြီး ခွင့်ပြုတော်မူမယ်ဆိုရင်
ကျွန်ုပ် နားလည်အောင် ရှင်းပြပါ့မယ်”

ဟုပြော၍ သလွန်နောက်ဘက်ကို လှည့်သွားပြီး ဟောစာတမ်းတွေ
ကို သူဖတ်နေစဉ် သူ့နောက်ကျောကို ဓားနှင့်ထိုးမည်ဟူသော အကြံဖြင့် မတ်
တတ်ရပ်လိုက်၏။

“မလိုပါဘူး ဟာမားကစ် ... နေမြဲပဲနေပါ။ သင့်ဟောစာတမ်းတွေ
သာ ပေးစမ်းပါ။ အဟုတ်ပါပဲ ... သင့်မျက်နှာဟာ ကျက်သရေရှိလွန်းလို့
မျက်စိအောက်က အပျောက်ကို မခံချင်ဘူး” ဟု သာယာညင်းပျောင်း၊ ချစ်
စဖွယ်အပြုံးဖြင့် ပြုံးလျက်ပြော၏။

ဤသို့ ဟန့်တားခြင်းကို ခံရသဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် တစ်စုံတစ်ရာ
မတတ်နိုင်တော့ဘဲ ဟောစာတမ်း စက္ကူကိုသာ လှမ်းပေးလိုက်ပြီးလျှင် သူဖတ်
နေစဉ်အခါ ဖြုန်းခနဲထ၍ သူ့နှလုံးသားကို ဓားမြှောင်နှင့် ထိုးစိုက်မည်ဟုသာ
စိတ်ကူးကြံစည်လျက် ရှိလေ၏။ သူသည် ဟောစာတမ်းကို လှမ်း၍ယူလိုက်
စဉ် ကျွန်ုပ်၏ လက်ကို ထိသွား၏။ ထို့နောက် ကလီယိုပါထရားသည် စာကို
ဖတ်ဟန်ဆောင်နေ၏။ သို့သော် အမှန်မှာ စာတစ်လုံးမျှ မဖတ်ဘဲ စက္ကူနှုတ်
ခမ်းပေါ်မှ ကျော်၍ သူ၏မျက်လုံးများသည် ကျွန်ုပ်အား စိုက်ကြည့်နေသည်ကို
ကျွန်ုပ်သိရ၏။

“သင့်လက်ကို ဘာပြုလို့ အဝတ်ထဲ နှိုက်ထားရတာလဲ”

ဤသို့ ဖျတ်ခနဲ မေးလိုက်သဖြင့် ကျွန်ုပ်မှာ ဓားမြှောင်ရိုးကိုင်ထား
သော လက်ကို အပြင်သို့ ထုတ်လိုက်ရ၏။

“နှလုံးသားတွေများ တုန်နေလို့လား”

“မှန်လှပါ ဘုရင်မ၊ နှလုံးသွေးက တဒိတ်ဒိတ်နဲ့ တိုးနေလို့ပါ”

တစ်စုံတစ်ရာ ပြန်မပြောဘဲ ဘုရင်မသည် စာဖတ်ယောင်ပြု၍
နေလေ၏။ သို့သော် စာကို မဖတ်ဘဲ ကျွန်ုပ်အား စောင့်ကြည့်လျက်ပင် ရှိလေ
သည်။ သို့ဖြစ်ရကား ကျွန်ုပ်မှာ အခါအခွင့် မရသေးသဖြင့် ချက်ကောင်းကိုသာ
စောင့်ဆိုင်းလျက်ရှိလေ၏။

၁၂၀ □ ဒဂုန်ရွှေများ

“ဒါနဲ့ ဟားမားကစ် တွက်ချက်တာတွေက ကျုပ်တို့အတွက် အကောင်းချည်းပါပဲလား”

“မှန်ပါတယ် ဘုရင်မ”

“ကောင်းပြီ ... ကောင်းပြီ သင်္ဘောတွေတော့ ထွက်စေရမယ့်ပေါ့၊ အကောင်းပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ အဆိုးပဲဖြစ်ဖြစ် တအံ့နွေးနွေးနဲ့ နေရတာ ပင်ပန်းလှပါပြီ”
ဤသို့ပြောဆိုရင်း ဘုရင်မသည် ဟောစာတမ်းများကို ကြမ်းပြင်ပေါ် သို့ လွှင့်ပစ်လိုက်လေ၏။

“ဒီကိစ္စဟာ အင်မတန် အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စဖြစ်ပါတယ် ဘုရင်မ၊ ဒီဟောစာတမ်းကို ဘယ်လိုနှိုင်းချိန်တွက်ချက်ပြီး ထုတ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ ပြချင် ပါသေးတယ်”

“တော်ပါပြီ မပြပါနဲ့တော့ ဟားမားကစ်၊ ဒီနက္ခတ် ပရိယာယ်တွေ စဉ်းစားရလွန်းလို့လည်း ငြီးငွေ့လှပါပြီ။ သင်ဟောထားပြီ မဟုတ်လား။ တော် ရောပေါ့ ... ကျုပ်ကျေနပ်ပါတယ်။ သင်ကလဲ ရိုးသားဖြောင့်မတ်တဲ့လူဆိုတော့ ရိုးသားဖြောင့်မတ်တဲ့အဟောတွေ ရေးထားမှာပဲ။ ဒါကြောင့် သင်ရှင်းပြတဲ့ အကိုးအကားတွေ ထားလိုက်ပါတော့၊ ဪ ... ဒါနဲ့ ကျုပ် တို့ ပျော်ပျော်ပါး ပါး နေကြရအောင်၊ ကျုပ်ကောင်းကောင်း က ပြီးပြတတ်ပါ တယ်။ ဒါပေမယ့် အခုလို လုပ်လိုက်ပြန်ပြီလားဆိုရင် ဘုရင်မနဲ့ မတူဘဲရာဇ ဣန္ဒြေပျက်သွားလိမ့် မယ် ... မကတော့ဘူး၊ ကျုပ် သီချင်းဆိုပြမယ်”

ဘုရင်မသည် ကိုယ်ကို ရှေ့သို့ အတန်ငယ် ညွတ်လိုက်ပြီးလျှင် စောင်းကို လှမ်း၍ဆွဲယူလျက်၊ ဖြူဖွေးသော လက်ချောင်းများဖြင့် စောင်းကြိုးညှိ ကာ သီဆိုရင်း တီးခတ်လိုက်လေသည်။

(သူ သီဆိုသော အချစ်သီချင်းငါးပုဒ်၏ အဓိပ္ပာယ်သဘောမှာ အောက်ပါအတိုင်းသက်ရောက်၏။ ဤနေရာ၌ ကျွန်ုပ်သည် မူလဘာသာပြန်သူ ၏ ကဗျာကို တစ်စုံတစ်ရာ ပြင်ဆင်ခြင်း၊ တည်းဖြတ်ခြင်း၊ ဖြည့်စွက်ခြင်းများ မပြုဘဲ ထားပါကြောင်း တည်းဖြတ်သူ)

၁။ ။ ကိလေသာစိတ်၊ အမှောင်ရိပ်ဖြင့်၊ ဆိုပိတ်ကာထား၊ မမြင်ပြား၍၊ ပျော်ပါးသင့်မှာ၊ ကျွန်ုပ်နှင့်သာလျှင်၊ သံသရာခရီး၊ ရေယာဉ်စီးလျက်၊ အပြီးနှစ်ခြိုက်၊ မျှောအလိုက်တွင်၊ အခိုက်သင့်စွာ၊ တိုက်ခတ်လာ သား၊ သာယာလေညင်း၊ ရိုက်ဆော်သွင်းမှ၊ ကျော့ရှင်းမူရာ၊ မယ့် ကေသာကို၊ မြင်ကာခဏ၊ သင်စိတ်ကြွလျက်၊ ကြည့်မြဲယဉ်ကျေး၊ ချစ်သံပေးသည်၊ သင်တေးဆိုလျက် တေးဆိုလျက်။

အိဂျစ်ဘုရင်မာယာရှင် □ ၁၂၁

- ၂။ ။ ထွန်းပကြယ်ရောင်၊ တောက်ပြောက်ထိန်ငြီး၊ ကောင်းကင်ကြီးနှင့်၊ တစ်နည်းထို့နောက်၊ ကျွန်တို့အောက်၌၊ ပေါ်ပေါက်ရေလျင်၊ ပင်လယ်ပြင်ဟု၊ ဆင်ခြင်မျှော်မိ၊ ကျွန်တို့သိ၏။ ကြီးဘိ အဇော၊ ရေမြေမှာလည်း၊ တစ်ပါမကွဲ၊ အတူနှံ့လျက်၊ အမြဲလည်ကာ၊ နေကြမှာလား၊ ကွဲစေလားဟု၊ ထင်ရှားမသိ၊ နေ့ကုန်ဘိသည်၊ သင်၏ မေတ္တာ၊ ကျွန်ဆီသာလျှင်၊ ဆက်ကာလာလျက် ဆက်လာလျက်။
- ၃။ ။ သံသရာပင်လယ်၊ ရေပြင်ကျယ်ကျယ်၊ အကယ်ထင်မှတ်၊ ရွှင်ပျော်လတ်လည်း၊ တတ်အပ်သေချာ၊ စဉ်းစားပါမူ၊ သေရွာစခန်း၊ ထိုသည့်ကမ်းမှာ၊ မျှော်မှန်းညိုညို၊ သေရွာပို့သည့်၊ ကူးတို့ခရီး၊ လှေကြွစီးသို့၊ သင်လည်းလိုက်ပါ၊ ကျွန်နှင့်သာလျှင်၊ မခွာတူမျှ၊ မျှောခဲ့ကြသည်၊ ခေတ္တပျော်ရေး၊ ကြံစည်တွေးလျက်၊ ချစ်သွေးနီမြန်း၊ မယ့်နှုတ်ခမ်းကို၊ နမ်းစမ်းပါလှည့် နမ်းပါလှည့်။
- ၄။ ။ နတ်တို့ဖန်လာ၊ လှေနာဝါသည်၊ ဣဋ္ဌာဖြင့်ပြီး၊ ထိန်ထိန်ငြီးရှင့်၊ ထည်းထည်းမျောပါ၊ ကျွန်ုပ်တို့မှာလည်း၊ ချမ်းသာရွှင်ပြုံး၊ ပျော်မဆုံးတည့်၊ မိုးလုံးမိုက်မှောင်၊ ရှေ့ကျောက်ဆောင်တွင်၊ မရှောင်သာဘဲ၊ အမှန်ကွဲလိမ့်၊ ရွက်လည်းမထူ၊ တက်မကူနှင့်၊ သေတူရှင်မျှ၊ ကြံယူဆလျက်၊ ယုယပိုက်ထွေး၊ ချစ်ရည်သွေးသည်၊ ချစ်သွေးနီမြန်း၊ မယ့်နှုတ်ခမ်းကို၊ နမ်းစမ်းပါလှည့် နမ်းပါလှည့်။
- ၅။ ။ ထံတျာလေး၊ သံချိုအေးကို၊ မနှေးမတွ၊ ကျွန်ကြားရလျှင်၊ ရာဂယိုစီး၊ မိုက်စိတ်ကြီးသည်၊ ရင့်သည်းထွေပြား၊ သင့်အပါးသို့၊ ကျွန်အားနီးအောင်၊ အပြီးဆောင်ခဲ့၊ မယ့်မောင်ရွက်လှ၊ ထိုခဏ၌၊ ထ၍အသာ၊ ပွေပိုက်ကာလျှင်၊ သာယာကြည်နူး၊ အပျော်ကြူးလျက်၊ ချစ်ဦးတစ်လှည့်၊ နမ်းခဲ့မိသည်၊ သာဘိရေယာဉ်၊ ပင်လယ်ပြင်နှင့်၊ ကောင်းကင်စပ်ကြား ထိုစပ်ကြား။

သို့နှင့် ဘုရင်မ၏ နောက်ဆုံးဆွဲဆွဲငင်ငင် ချလိုက်သော တေးသံသည် အခန်းတစ်လျှောက်ကို ပဲ့တင်ထပ်စေလျက် တဖြည်းဖြည်း ပျောက်ကွယ်သွားလေရာ၊ ကျွန်ုပ်၏ နှလုံးတွင်း၌ကား ထိုသာယာသော အသံသည် လူးကာလိမ့်ကာ ဝင်လာလျက်ပင်ရှိသေး၏။ ကျွန်ုပ်သည် ‘အဘူသီမြို့’ ရှိ မိန်းမအဆိုတော်တို့တွင် ဘုရင်မထက် အဆိုကျသော တေးသံများကို ကြားဖူးပါ၏။ သို့ရာတွင် ဤမျှလောက် ရာဂစိတ်ကို နှိုးဆော်တုန်လှုပ်စေမည့် သာယာသော ညည်းများကိုကား တစ်ခါမျှ မကြားဖူးပေ။ အမှန်အားဖြင့်သော် အသံ

၁၂၂ □ ဒဂုန်ရွှေမျှား

သာမက အခန်း၏ မွှေးကြိုင်သော အနံ့များလည်း စိတ်ကို လှုံ့ဆော်လျက်ရှိ၏။ သီချင်းသွား၏ အဓိပ္ပာယ်သည်လည်းကောင်း၊ သီဆိုလိုက်သော နန်းတွင်းသူ၏ ဟန်အမူအရာ ကျော့ရှင်းခြင်းသည်လည်းကောင်း ရာဂစိတ်ကို နူးညံ့စွာ လှုံ့ဆော်ပေးသည်နှင့် တူလှ၏။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် သူ့သီချင်း ဆိုနေခိုက်တွင် ကြယ်ရောင်ဖြင့် တောက်ပလျက်ရှိသော နွေရာသီပင်လယ်ပြင်၌ ကျွန်ုပ်တို့ နှစ်ယောက်သည် အမှန်ပင် မျောပါနေကြသည်ဟု ထင်မြင်နေမိခြင်း ဖြစ်လေတော့သည်။

ထို့နောက် ဘုရင်မသည် စောင်းအတီးရပ်၍ မတ်တတ်ရပ်လိုက်ပြီး လျှင် လက်နှစ်ဘက်ကို ဖျတ်ခနဲ ကျွန်ုပ်ရှိရာသို့ ဆန့်တန်းလိုက်လေ၏။ ဆွဲဆွဲငင်ငင် ချလိုက်နေသော သီချင်းသံသည် သူ၏ နှုတ်ခမ်းဖျားတွင် လှုပ်နေသေးလျက် သူ၏ ဝင်းထိန်တောက်ပ တဏှာကြွလောက်သည့် မျက်လုံးများသည်လည်း ကျွန်ုပ်၏ မျက်လုံးများပေါ်သို့ အရှိန်အဝါများကို အစွမ်းကုန် လွှတ်လျက်ရှိရကား ကျွန်ုပ်မှာ သူဆွဲဆောင်ရာ လိုက်ပါရတော့မည်ကဲ့သို့ပင် သတိလစ်၍သွားလေ၏။

“ဘယ့်နှယ်လဲ ဟားမားကစ်ရဲ့၊ ကျုပ်မတတ် တတတ်နဲ့ ဆိုလိုက်တဲ့ သီချင်းကလေးအတွက်၊ ကျေးဇူးတင်စကားလေးမှ မပြောတော့ဘူးလား။”

“မှန်ပါတယ် ဘုရင်မ၊ ဘုရင်မ သီချင်းဟာ လူသားတွေနားနဲ့တောင် မတန်ပါဘူး၊ အမှန်ပြောရမယ်ဆိုရင် ကျွန်ုပ်တောင် အရှုံးပေးနေရပါတယ်။”

ကျွန်ုပ်မှာ လည်ချောင်းတွင် တစ်ဆို့နေသဖြင့် နောက်ဆုံး စကားလုံးများကို အသံနိမ့်ကြီးဖြင့် ပြန်၍ပြောလိုက်မိလေသည်။

(ပြုံးလျက်) “ဟားမားကစ် ... ကျုပ်မှာ သင့်အတွက် ဘာမှကြောက်စရာ မရှိပါဘူး။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သင့်စိတ်ဟာ မိန်းမရဲ့ ရူပါရုံကို ဘယ်အထိသာ မြင်နိုင်တယ်။ ယောက်ျားများရဲ့ အလိုဆန္ဒမျိုးဟာလဲ သင့်မှာ ဘယ်အထိသာ ရှိတယ်ဆိုတာ ကျုပ်သိပြီးသားပဲ။ အေးနေတဲ့ သံကိရိယာဆိုတော့ ရဲရဲကြီး ကစားနိုင်တာပဲ။”

ကျွန်ုပ်သည် တစ်စုံတစ်ရာ ပြန်မပြောဘဲ၊ တုန်ယင်လျက် ရှိသော လက်များနှင့်ပင် ဓားမြှောင်ရိုးကို တစ်ဖန်ကိုင်မိ၏။ မိမိ၏စိတ်အား ချည့်နဲ့မှုကို ဒေါသ ဖြစ်ကာ သတိကောင်းစွာရှိခိုက်၌ ထိုးသတ်ရန် ကြံစည်ကြိုးစားလျက် ရှိလေ၏။

အလွန်သိမ်မွေ့သော အသံမက်စဖွယ် အမူအရာတို့ဖြင့် ... “လာပါ ဟားမားကစ်ရဲ့၊ ဒီကိုလာပြီ ကျုပ်အနားထိုင်စမ်းပါ။ အတူတူ စကားစမြည် ပြောရအောင်၊ ဟားမားကစ်ကို ပြောစရာတွေ အများကြီးရှိပါတယ်။”

အိဂျစ်ဘုရင်မာယာရှင် □ ၁၂၃

ဘုရင်မသည် သလွန်ပေါ်တွင် ကျွန်ုပ်ထိုင်ရန် နေရာဖယ်၍ ပေးလေရာ၊ ကျွန်ုပ်လည်း ဤသို့ဆိုလျှင်သာ၍ မြန်မြန်ထိုးသတ်နိုင်တော့မည်ဟု စိတ်ကူးမိကာ သလွန်ပေါ်တွင် သူနှင့်မနီးမဝေး၌ ထိုင်လိုက်လေ၏။ ဘုရင်မသည် ဦးခေါင်းကို နောက်သို့လှန်လိုက်ပြီးလျှင် ပင့်ဖိတ်ခေါ်ငင်ခြင်း မွတ်သိပ်ခြင်း တို့ဖြင့် ရောပြွမ်းလျက်ရှိသော မျက်လုံးများဖြင့် ကျွန်ုပ်အား ကြည့်ရှုလျက်ရှိလေသည်။

ထိုအခါ၌ ကျွန်ုပ်မှာ အချက်ကောင်းတွေနေပေပြီ။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် သူ၏လည်ပင်းနှင့် ရင်ဘတ်များမှာ အကွယ်အကာ မရှိ ဗလာဟင်းလင်း ဖြစ်လျက်ရှိနေရာ ကျွန်ုပ်သည် စိတ်အားတင်း၍ ဓားမြှောင်ကိုကိုင်ရန် လက်ကို တစ်ဖန်ကြွလိုက်ပြန်၏။ သို့ရာတွင် ဘုရင်မသည် စိတ်ထက်ပင်လျှင် မြန်သော အဟုန်ဖြင့် ကျွန်ုပ်၏လက်များကို ဖမ်းကာ အသာအယာ ကိုင်ထားလေသည်။

“ဘာကြောင့် မျက်နှာမကောင်းရတာတုန်း ဟားမားကစ်ရဲ့၊ နေမကောင်းဘူးလား ဟင်”

“ဟုတ်တယ် ဘုရင်မ ကျွန်ုပ် နေမကောင်းဘူး”

ဘုရင်မသည် ကျွန်ုပ်၏အားအင်ကုန်ခန်းနေသော လက်များကို ကိုင်လျက် ...

“ဒါဖြင့် မှီအုံးတွေပေါ်မှာ မှီပြီး အပန်းဖြေပါဦးလား၊ ပျောက်သွားပါလိမ့်မယ်။ သင့်နက္ခတ်တာရာ အလုပ်တွေ လုပ်ရတာ ကြာလို့ဖြစ်တာပါ။ ဟိုခန်းဆီးပေါက်က ဖောက်ဝင်လာတဲ့ နှင်းဆီနဲ့တွေ ကြိုင်နေတဲ့ ညဦးကလေးဟာ ဘယ်လောက်သိမ်မွေ့နူးညံ့ကလဲ ဟော ဖစ်လိုမီလာအသံကို နားထောင်စမ်းပါဦး၊ အူလိုက်သည်းလိုက် သူ့စိတ်ထဲမှာ ရှိနေတဲ့ အချစ်ဓာတ်တွေကို သီချင်းလုပ်ပြီး သူ့ချစ်သူထံပို့နေတာ ကြားရဲ့လား၊ ဘယ်လောက် သာယာသလဲ ... ဟင်၊ (ဖစ်လိုမီလာ ဆိုသည်မှာ ခေါ်မ နတ်ကျမ်း အဆိုအားဖြင့်၊ နိုက်တင်းဂေး(လ်)ခေါ် ညှဉ်းဖြစ်သွားရာ မိန်းမဖြစ်၏။) တကယ့်ကိုပါပဲ၊ ညကလေးကလဲ ချစ်စရာကောင်းလိုက်တာ လွန်ပါရော၊ လောကဓမ္မတာမှ ပေါ်လာတဲ့ တူရိယာသံတွေကလဲ သိပ်ကြည်နူးစရာကောင်းတာပဲ။ လေတွေ၊ သစ်ပင်တွေ၊ ငှက်တွေ၊ ပင်လယ် သမုဒ္ဒရာတွေရဲ့ မပြေပြစ်တဲ့ ပါးစပ်တွေက ထွက်လာပြီး ဝိုင်းဆိုနေကြတဲ့ သီချင်းသံတွေဟာ စည်းဝါးတော့ အကျသားနော် နားထောင်ပါဦး ဟားမားကစ်ရဲ့၊ သင့်အကြောင်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကျွန်ုပ် အများကြီး တွေးမိတယ်။ သင်ဟာလဲ မင်းမျိုး မင်းနွယ်ထဲကပဲဟာ၊ သင့်သွေးကြောတွေထဲမှာ ညံ့တဲ့သွေး မရှိပါဘူး။ ဒီလိုအညွန့်အညောက်မျိုးဟာ တကယ့်မင်းဆွေ မင်းမျိုးဆွေထဲကမှ ပေါ်ပေါက်လာနိုင်တယ်။ ဘာကြည့်နေတာတုန်း

၁၂၄ □ ဒဂုန်ရွှေမျှား

ဟားမားကစ်ရဲ့၊ ကျွန်ုပ်ရင်ဘတ်ပေါ်ကာ သစ်ရွက်သဏ္ဍာန်လို အမှတ်အသားကို ကြည့်နေတာလား။ အဲဒါက 'အိုဆီးရစ်(စ်)' နတ်မင်းကြီးကို ဂုဏ်ပြုတဲ့ သဘောနဲ့ ထိုးထားတာပါ။ သင်တို့ ကျွန်ုပ်တို့ ကိုးကွယ်တဲ့ 'အိုဆီးရစ်' ပေါ့။ ကြည့်လေ ... ကြည့် ... ကြည့်”

“ကျွန်ုပ်သွားပါရစေတော့ ဘုရင်မ” ဟု ထရန် ကြိုးစားရင်း ညည်းလိုက်၏။ သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်၏ အင်းအားများသည်ကား ကုန်ခန်းခွဲလေပြီ။

“ဟင့်အင် ... မသွားရသေးဘူး၊ ခဏနေပါဦး၊ သင် ကျွန်ုပ်ကို ပစ်မသွားဘူး မဟုတ်လား ... ဟင်။ သင် ကျွန်ုပ်ကို ပစ်မသွားနိုင်ပါဘူး ဟားမားကစ်ရဲ့ နေပါဦး ... သင်တစ်ခါမှ ချစ်သူနဲ့ မတွေ့ဖူးဘူးလား”

“အို ... မတွေ့ဖူးပါဘူး မချစ်ဖူးပါဘူး ဘုရင်မရယ်၊ အချစ်ဆိုတာ ကျွန်ုပ်အတွက် ဘာလုပ်စရာလဲ၊ သွားပါရစေတော့။ ကျွန်ုပ် မေ့မြောသွားလိမ့်မယ်၊ အို ... အားပြတ်သွားလိမ့်မယ်”

“တစ်ခါမှ မချစ်ဖူးဘူးတဲ့ သိပ်ထူးဆန်းတာပဲ၊ သင့်နှလုံးသားနဲ့ ပြိုင်တူ သွေးတိုးနေတဲ့ မိန်းမရဲ့ နှလုံးသားကိုလည်း တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးဘူးနော်၊ သင့်ရင်ခွင်ထဲကနေပြီး ချစ်သစ္စာတွေ ဆိုနေရင်း ချစ်မျက်ရည်တွေ ပင်လယ်ဝေနေတဲ့ သင့်ချစ်သူရဲ့ မျက်လုံးများကိုလဲ တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးဘူးနော်၊ တစ်ခါမှ မချစ်ဖူးဘူးနော်၊ သူတစ်ထူးရဲ့ ဆန်းပြားတဲ့ ဝိညာဉ်ထဲမှာ သင့်ကိုယ်တိုင် တစ်ခါမျှ ဝင်စားပြီး မကြည့်ဖူးဘူးနော်၊ လောကဓံဆိုတဲ့ တရားဟာ ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ ဗလာဟင်းလင်း ပျင်းစရာကောင်းပြီး တစ်ကိုယ်တည်းနေရတဲ့ဘဝကို လွန်ဆန်နိုင်အောင် ပြုပြင်ပေးနေတယ် ဆိုတာလဲ မသိဘူးနော်၊ ပြီးတော့ အချစ်နှစ်ခုကို ရစ်ပတ်ထားတဲ့ ရွှေကွန်ရက်ဟာ၊ နှစ်ကိုယ့်တစ်စိတ်ဖြစ်အောင် လုပ်နိုင်တယ် ဆိုတာလဲ မသိဘူးနော်၊ ဘယ့်နှယ်လူပြည်မှာ တစ်ခါမှ မနေဘူးသလိုပါပဲကလား ... ဟားမားကစ်ရဲ့”

ဤသို့ တတွတ်တွတ် ရေရွတ်ပြောဆိုနေရာမှ ဘုရင်မသည် ကျွန်ုပ်အနီးသို့ တဖြည်းဖြည်း တိုးလာပြီးလျှင် သက်မကြီးချကာ သူ၏လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ကျွန်ုပ်၏လည်ပင်းကို ဖက်လိုက်၏။ အကဲခတ်၍မရသော သူ၏ မျက်လုံးများဖြင့် ကျွန်ုပ်အား စိုက်ကြည့်လျက်၊ ကြည့်နူးစရာကောင်းသော ပြုံးခြင်းတို့သည် စွင့်စွင့်ကားကား ပွင့်လျက်ရှိသော ပန်းကဲ့သို့၊ လျှို့ဝှက်ထားသော အတွင်းအလှရော အပြင်အလှပါ အစွမ်းကုန်ပြလျက်ရှိလေ၏။ နီးသည်ထက် နီးစေရန် သူ၏ ယဉ်ကျေး၍ ချစ်စဖွယ်ကောင်းသော ကိုယ်ကလေးကို တဖြည်းဖြည်း ကျွန်ုပ်၏အနီးသို့ ရွှေ့လိုက်၏။ ထို့နောက် ကပ်၍နေသည်အထိ တိုးလာပြန်ရာ ထိုအခါ၌မူ သူ၏နှုတ်ခမ်းမှ ပန်းရနံ့တို့သည် ကျွန်ုပ်၏ ဆံပင်

အီဂျစ်ဘုရင်မာယာရှင် □ ၁၂၅

ကြား၌ ကစား၍နေသကဲ့သို့ ထင်ရ၏။ ထို့နောက်သော် သူ၏နှုတ်ခမ်းများသည် ကျွန်ုပ်၏ နှုတ်ခမ်းများနှင့် ထိတွေ့လျက်သား ဖြစ်နေတော့၏။

စိတ်ဒုက္ခရောက်ရသည်မှာကား ကျွန်ုပ်သာတည်း၊ သေမင်း၏ဖက်ရမ်းခြင်းထက် ပြင်းထန်၍ ဆိုးသွမ်းလှသော ထိုနှုတ်ခမ်းချင်းတော့စုပ်ခြင်းသည် ‘အိုင်းဆစ်(စ်)’ မယ်တော်ကြီးကိုလည်းကောင်း၊ ကျွန်ုပ်၏ မြင့်မြတ်သော မျှော်လင့်ခြင်းကိုလည်းကောင်း၊ ကျမ်းသစ္စာများကိုလည်းကောင်း၊ ကျွန်ုပ်၏ ဂုဏ်သိက္ခာကိုလည်းကောင်း၊ တိုင်းပြည်ကိုလည်းကောင်း ရှိရှိသမျှအရာခပ်သိမ်းကိုပင် မေ့လျော့စေတော့၏။ ဘုရင်မသည် သူ၏လက်များဖြင့် ကျွန်ုပ်အား တင်းတင်းကြပ်ကြပ် အားပါးတရ ပွေဖက်ကာ “အချစ်ရေ သခင်ရေ” ဟု ခေါ်နေသည်ကို သိရသည်မှတစ်ပါး ကျွန်ုပ်မှာ အားလုံးမေ့ပျောက်လျက်ရှိတော့၏။

(ပင့်သက်ရှုလျက်) “အချစ်ရဲ့ အထိမ်းအမှတ်ဖြစ်ရအောင် ဘယ်တော့မှ မခွဲဘူးဆိုတာ ကျိန်ဆိုတဲ့ အနေနဲ့၊ အရက်ကလေးတစ်ခွက်လောက် သောက်လိုက်ပါလား မောင်ရယ် ... ဟင် ... သောက်မယ် မဟုတ်လား”

ကျွန်ုပ်သည် အရက်ကို သောက်လိုက်၏။ ခပ်များများပင် သောက်ချလိုက်သည်။ အရက်တွင် ဆေးခပ်ထားကြောင်းကို သောက်ပြီးမှ သိရသည့်အတွက် တစ်စုံတစ်ရာ မတတ်နိုင်တော့ပြီ။ ကျွန်ုပ်သည် သလွန်ပေါ်သို့ အလိုက်သင့်လဲကျသွားရာ သတိရလျက်ပင် ရှိနေသေးသော်လည်း ကျွန်ုပ်ကား စကားမပြောနိုင်တော့ပေ။ ထည်း မထနိုင်တော့ပေ။

ဘုရင်မသည် ကျွန်ုပ်ကိုယ်ပေါ်သို့ ကုန်းပြီးလျှင်၊ ကျွန်ုပ်၏ အဝတ်များအတွင်းမှ ဓားမြှောင်ကို ဆွဲယူလိုက်လေ၏။

ဓားမြှောင်ရရှိသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကလီယိုပါထရားသည် ဆံပင်များကို နောက်သို့ လှန်ချလိုက်ပြီးလျှင် ...

“နိုင်ပြီ ... နိုင်ပြီ ... ငါနိုင်ပြီ။ ဪ ... အီဂျစ်ပြည်ကြီးတစ်ခုလုံး ဆုံးရှုံးရမယ့် ကိစ္စမို့သာ ဒီလိုလုပ်လိုက်ရ၊ အင်း ... လုပ်ထိုက်ပါပေတယ်လေ။ ဪ ... နန်းလုဘက်ကြီး ... ဒီဓားမြှောင်နဲ့ ကျုပ်ကိုများ ထိုးသတ်ဦးမလို့တဲ့၊ သူ့ မိုက်ရူးရဲစစ်သားတွေကလဲ နန်းတော်တံခါးတောင် ရောက်နေပြီဆိုပဲ။ သတ်မှ ... သတ်မှ ... နှလုံးသားကို ဓားမြှောင်နဲ့ကို တည့်တည့်စိုက်လိုက်မယ်”

ကျွန်ုပ်သည် သတိမရတစ်ချက် ရတစ်ချက်ရှိနေရာမှ ကြားလိုက်ရ၏။ ထို့နောက် ကလီယိုပါထရားသည် အရပ်ကို မြင့်သည်ထက်မြင့်အောင် ကိုယ်ကို ဆန့်ကာ ဓားမြှောင်ကိုကိုင်၍ ဟန်လွဲလိုက်လေ၏။ ဓားသွားသည် မီးရောင်တွင် ဝင်းလက်ကာ တဖြည်းဖြည်း နိမ့်ကျလာပြီးနောက် ကျွန်ုပ်၏ အသားကို ထိလေ၏။

၁၂၆ □ ဒဂုန်ရွှေများ

(သက်ပြင်းချလျက်) “အင်း ... မဟုတ်သေးပါဘူးလေ ... သူ့ကို ကိုယ်က သိပ်ချစ်နေတာ၊ သည်လောက် ရုပ်ဆင်းသဏ္ဍာန်နဲ့ ပြည့်စုံတဲ့ မင်း သားတစ်ယောက်ကို သတ်ပစ်ရမှာလဲ နှမြောစရာကြီးပဲ၊ ကိုင်း ... ကိုင်း ... အသက်ကိုတော့ ဒီတစ်ခါ ချမ်းသာပေးလိုက်ပါဦးမယ် ... နေပါစေတော့”

ဘုရင်မသည် ဓားမြှောင်ကို လွှတ်ပစ်လိုက်ပြီးလျှင် အခြားဘက်သို့ လှည့်ထွက်သွားလေ၏။

ကျွန်ုပ်၏ နားထဲတွင် နှိုက်တင်ဂေး ငှက်ကလေး မြည်သံ၊ ပင်လယ် ရေလှိုင်းသံ၊ အနိုင်ရသဖြင့် ဘုရင်မက ရယ်မောလိုက်သော အသံများကို တစ်စုံ စိမ့်ကြားနေရပြီးလျှင် ၎င်းတို့သည် တဖြည်းဖြည်း မှေးမှိန်ပျောက်ကွယ်သွားပြီး နောက် ကမ္ဘာကြီးတစ်ခုလုံး မှောင်ကျသကဲ့သို့ ဖြစ်ကာ သတိလစ်၍ သွားလေ ၏။

၁၂၈ □ ဒဂုန်ရွှေမျှား

ယောက်၏ အလောင်းကောင်ကြီး ထွက်ပေါ်၍ လာလေသည်။ အလောင်းမှာ ရောမစစ်ဗိုလ်ပေါလပ်၏ အလောင်းဖြစ်၍ ခူးနှစ်ဘက်ကို တုတ်နှောင်ထားသဖြင့် မေးစေ့နှင့် ထိလုနီးပါးကွေးလျက်ရှိ၏။ ၎င်း၏ ရင်ဝဠ်လည်း သွေးချင်းချင်း နီလျက်ရှိသည့် အလယ်တွင် ဓားမြှောင်တစ်စင်း စိုက်လျက်ရှိ၏။ တန်းလန်း စိုက်လျက်ရှိသော ဓားမြှောင်လက်ကိုင်မှာ မနုဿီဟရုပ်ထွင်းလုပ်ထားသဖြင့် ကျွန်ုပ်၏ ဓားဖြစ်ကြောင်းသိရ၏။ ဓားသွားနှင့်ကပ်လျက် စာတစ်စောင်ကို လည်း ထိုးထားသဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း စာကိုယူ၍ ဖတ်ကြည့်ရာ၊ ရောမဘာသာ ဖြင့် အောက်ပါအတိုင်း တွေ့ရလေသည်။

“ကျွန်ုပ်ကား သင်သွေးဆောင်ရာသို့ လိုက်ပါခဲ့သော ရောမလူမျိုး ပေါလပ်ဖြစ်၍ သစ္စာဖောက်များသည် မည်မျှလောက် ကျက်သရေ မင်္ဂလာရှိသည်ကို မှတ်သားလေလော့ ဟာမားကစ်၊ သင့် အား နှုတ်ဆက်ခဲ့ပါ၏။”

ကျွန်ုပ်သည် သတိမေ့သွားလုမတတ် ဖြစ်သွား၏။ ထိုနောက်မှ သတိရကာ အလောင်းနှင့် အဝတ်ဖြူကြီးရှိသော နေရာမှ တရွေ့ရွေ့ နောက်သို့ ဆုတ်သွားရာ နံရံကြီးနှင့် ထိသောအခါမှ ရပ်တန့်မိလေသည်။ အပြင်၌ကား ငှက်များသည် အသစ်ထွက်ပေါ်လာမည့် နေ့ကို နှုတ်ဆက်သည့်အလား။ ပျော် ပါးစွာ သီချင်းဆိုလျက် ရှိကုန်၏။ ဩော် ... အိပ်မက် မဟုတ်ပါကလား ကိုယ်ကျိုးနည်းပြီ။ “ငါတော့ ဘဝတုံးပြီ ... ဘဝ ဆုံးပြီ” ဟု ညည်းညူကာ ယူကျုံးမရ ဖြစ်မိတော့၏။

ထိုအခါမှ ကျွန်ုပ်သည် အိုမင်းမစွမ်းရှိသော ဖခင်ကြီး ‘အမိနမ်ဟတ်’ နှင့် သူ့နောက်ဆုံး ပေးလိုက်သော သတင်းများကိုလည်းကောင်း၊ မျိုးချစ်ပုဂ္ဂိုလ် သာသနာ့ ဝန်ထမ်းတစ်ဦးဖြစ်သည့် ဦးကြီး ဆီပါးသည် သူ့စစ်သားများနှင့် ကျွန်ုပ်၏ အချက်ပေးခြင်းကိုတစ်ညလုံး စောင့်ဆိုင်းနေရ ရှာတော့မည်ဟူ၍ လည်းကောင်း စဉ်းစားနေမိ၏။ ကျွန်ုပ်တို့မှာ ဤအကြံအစည်ကြီးကို တစ် ယောက်တည်း ကြံစည်သည် မဟုတ်၊ ကျွန်ုပ်တစ်ယောက်တည်း သစ္စာဖောက် သည်ကို သိသည်ထားဘိဦး၊ မည်သည့်နည်းနှင့် ကျန်လူများကို သိကြလေ သနည်း။ လျှို့ဝှက်သော စာရင်းမှာ ကျွန်ုပ်အဝတ်အတွင်း၌ ရှိနေသည် မဟုတ် ပါလော ...။

“အလိုလေး ... ဘုရားကယ်တော်မူပါ၊ ငါ့အဝတ်ထဲ ဝှက်ထားတဲ့ စာရင်းတွေလဲ မရှိတော့ပါကလား ... အီဂျစ်ပြည် တစ်ပြည်လုံးပင် ပေါလပ် တွေကြုံရသော ကြမ္မာဆိုးမျိုးကို တွေ့ကြုံရပေတော့မည်”

အိလျာဘုရင်မာယာရှင် ▣ ၁၂၉

တစ်ကိုယ်တည်း နှုတ်မှ ရေရွတ်ရင်း ကျွန်ုပ်သည် မြောမေ့သွားပြီး နောက် နေရာ၌ပင် ပုံလျက်သား လဲကျသွားလေ၏။

သတိပြန်၍ ရလာသောအခါ ညနေစောင်းအချိန်သို့ပင် ရောက်ခဲ့လေပြီ။ ပေါလပ်၏ အလောင်းကြီးမှာကား နေရာမပျက်ရှိသေး၏။ ကျွန်ုပ်သည် သတိရသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဆောက်တည်ရာ မရသကဲ့သို့ ဖြစ်ပြီးလျှင် တံခါးဆီသို့ ပြေးသွားကာ တံခါးကိုဖွင့်ရန် ကြိုးစား၏။ သို့သော် တံခါးမှာ ကန့်လန့်ထိုးထားသဖြင့် ဖွင့်၍မရချေ။ ထိုအချိန်၌ အပြင်မှ စန္ဒရီများ၏ မြေသံကို ကြားနေရ၏။ ဤသို့ရှိစဉ် အော်၍ အမိန့်ပေးသံနှင့် လှံများကို မြေပေါ်သို့ တစ်ပြိုင်နက် ဆောင့်ချသံကို ကြားလိုက်ရပြီးလျှင် တံခါးသည် ရုတ်တရက် ပွင့်လာပြီးနောက် ကိုယ်ရောင်တောက်ပလျက် ထီးမူနန်းရာ ဝတ်ဆင်ထားသော ကလီယိုပါထရာသည် တစ်ယောက်တည်း အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာလေ၏။ တံခါးသည် ပြန်၍ ပိတ်သွားပြီးနောက် ဘုရင်မသည် ကျွန်ုပ်ရှိရာသို့ ရှေးရှုလာလျက်ရှိရာ ကျွန်ုပ်မှာမူ သူရူးတစ်ယောက်ကဲ့သို့ ရပ်လျက်ရှိလေ၏။

ဘုရင်မသည် ကျွန်ုပ်နှင့် မျက်နှာချင်းအပ်မိသည့်တိုင်အောင် ရှေ့သို့တိုးလာလျက် ချစ်ချင်စဖွယ် ပြုံးရွှင်သော မျက်နှာဖြင့် နှုတ်ဆက်ပြီးလျှင် “ဘယ်နှယ့်လဲ ဟားမားကစ်ရဲ့ ကျုပ်ရဲ့ သံတော်ဆင့်နဲ့ တွေ့နေမှကိုး”

ဟု ပြောဆိုကာ ပေါလပ်၏ အလောင်းကို လက်ညှိုးထိုး၍ပြလေ၏။ “အို ... သူ့ကြည့်ရတာ ကျက်သရေမရှိပါဘူး ... ဟဲ့ အစောင့်တွေ” ထိုခဏ၌ တံခါးပွင့်လာပြီးလျှင် လက်နက်ကိုင် အစောင့်နှစ်ယောက် ဝင်လာလေ၏။

“ဒီအပုပ်ကောင်ကြီး ယူသွားပြီး ... စွန်တွေ ကျွေးလိုက်ကြစမ်း ... ဟဲ့ ... နေကြပါဦး ... သူ့ရင်ဘတ်က သစ္စာဖောက်တဲ့ ဓားကို အရင်ဆွဲနှုတ်လိုက်ဦး”

သို့နှင့် အစောင့်များသည် ဘုရင်မအား ဦးညွတ်လျက် အမိန့်ပေးသည့်အတိုင်း သွေးများဖြင့် နီရဲလျက်ရှိသော ဓားကို ပေါလပ်၏ နှလုံးသားမှ ဆွဲနှုတ်ပြီးလျှင် စားပွဲပေါ်သို့ တင်ထားလိုက်လေ၏။ ထို့နောက် သူတို့သည် အလောင်းကို ချီမကာ ဒယ်မ်းဒယ်ိုင် ထွက်သွားကြလေသည်။

“ဟားမားကစ် ... ရှင့်မှာ စိတ်မချမ်းသာစရာနဲ့ ကြုံနေတယ်လို့ ကျုပ် ထင်တယ်။ သံသရာစက်ကြီးဟာ ဆန်းဆန်းပြားပြား လည်နေတာပဲ”

ထို့နောက် ဘုရင်မသည် ပေါလပ် အလောင်းထုတ်သွားလာ တံခါးဆီသို့ မေးငေါ့လျက် ...

၁၃၀ □ ဒဂုန်ရွှေမျှား

“ဟိုသစ္စာဖောက်တဲ့ အကောင်ကြောင့်သာပေါ့။ နို့မဟုတ်ရင် ကျုပ် ကိုယ်တိုင် အခုနေမှာ အလောင်းဖြစ်နေဖို့ပဲ။ ဓားပေါ်မှာ ပေနေတဲ့ သွေးတွေဟာ လဲ ကျုပ်နှလုံးသွေးက သွေးတွေဖြစ်ဖို့ပဲ”

သို့နှင့် ကျွန်ုပ်အား သစ္စာဖောက်သူမှာ ပေါလပ်ဖြစ်ပေလိမ့်မည်ဟု တွေးမိ၏။

“အို ... ဒါထက် ရှင် မနေ့ညက ကျုပ်ဆီလာတော့ ကျုပ်ကို သတ်ဖို့ လာတဲ့အကြောင်း ကျုပ်သိပါတယ်။ ဒါကြောင့်လည်း ခဏ ခဏ အဝတ်ထဲ ပုဂံထားတဲ့ ဓားရိုးကို ကိုင်နေတာပေါ့။ ရှင် စိတ်မပါတဲ့ အလုပ်ကြီး လုပ်ရမှာမို့၊ လုပ်ဖြစ်အောင် ဆိုပြီး အစွမ်းကုန် အားခဲနေတာလဲ သိတာပဲ။ ဒီလိုအချိန်မျိုးမှာ အသက်ရှင်နေရတာ ခပ်ကောင်းကောင်းပဲလို့ အောက်မေ့မိတယ်။ ပြီးတော့ ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်ဟာ အင်အားချင်း၊ အပါးနပ်ချင်း ပြိုင်နေကြတာ ဘယ်သူ က နိုင်မလဲလို့ ကျုပ်စဉ်းစားမိတယ် ဝေခွဲလို့ မရဘူး”

(ဆက်လက်၍) “ပြီးတော့ ... တစ်ခုရှိတယ်နော် အကျဉ်းထောင်က သံကြိုးတွေ၊ ချထားတဲ့ အစောင့်တွေ၊ အဲဒီလို အနှောင်အဖွဲ့တွေထက်၊ ရှင်ကို ကျုပ် တွယ်တာနေတယ် ဆိုတာကို ကျုပ်မသိရင် ရှင်သေပြီးတာ ကြာလှပြီ။ ဒီမှာ ကြည့်စမ်းပါဦး၊ ကျုပ်ကို ရှင်ထိုးသတ်မယ်ဆိုတဲ့ ဓား ... ကိုင်း ... ရှင် သတ်ရက်ရင် အခုသတ်ပါ ... ကျုပ်သေရဲပါတယ်” ဤသို့ပြောဆိုလျက် ဘုရင်မသည် သူ၏ရင်မှ အဝတ်များကို ဆွဲဆုတ်ပစ်လိုက်ပြီးနောက် ငြိမ် သက်သော မျက်လုံးများဖြင့် စောင့်ဆိုင်းလျက် ရှိလေ၏။

(ဆက်လက်၍) “ရှင်မသတ်ရက်ဘူး မဟုတ်လား ... လောကကြီး မှာ တချို့ကိစ္စကြီးတွေ ရှိတယ်။ ရှင်ကိစ္စမျိုးလိုပေါ့၊ ဆောင်ရွက်ပြီးရင် အသက်ရှင်နေလို့ကို မဖြစ်တော့ဘူး။ ဒီကိစ္စတွေထဲမှာ အရာရာ ကိုယ်ပိုင်နေတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကို သတ်ဖို့ဟာ အရေးကြီးဆုံးပဲ ...၊ မလုပ်ပါနဲ့လေ။ ရှင် လက်ကြီးက ရှင်ရင်ဘတ်ကို ပြန်ချိန်မထားပါနဲ့။ ကျုပ်ကိုမှ မသတ်ထိုက်ဘူး ဆိုရင်၊ ရှင်ကိုယ်ကို ရှင်သာပြီး မသတ်ထိုက်သေးတာပေါ့။ ‘အမင်တီ’ ဘုံက ငရဲမင်းကြီးနဲ့ သိပ်တွေ့ချင်နေပြီ ထင်ပါရဲ့။ အရှက်ကွဲဖို့ ကိစ္စတွေ လုပ်ခဲ့တဲ့သား၊ ကျမ်းကျိန်ထားတဲ့ သစ္စာတွေကို ဖောက်ခဲ့တဲ့သား၊ သူ့နှလုံးသားက သွေးနဲ့ သူမယ်တော်ကြီးက ဘယ်လိုမျက်လုံးမျိုးနဲ့ ကြည့်နေမယ်ဆိုတာများ တွေးမိရဲ့ လားဟင် ဟာမားကစ်”

ဘုရင်မပြောသမျှ စကားများမှာ အကုန်အစင် မှန်လွန်းလှသည်ဖြစ် ၍ ကျွန်ုပ်၏နှလုံးသားများမှာ ကွဲလွဲမတတ်ဖြစ်ကာ ဆက်လက် သည်းမခံနိုင် တော့ပြီဖြစ်ရကား ခုတင်ပေါ်သို့ ကိုယ်ကိုပစ်လှဲကာ ချုံးချင်ကြွေးမိလေ၏။

အိဂျစ်ဘုရင်မာယာရှင် □ ၁၃၁

ထိုအခါ ကလီယိုပါထရားသည် ကျွန်ုပ်အနီးသို့ လာ၍ထိုင်ပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်၏လည်ပင်းကိုဖက်ကာ၊ ကျွန်ုပ်အား သက်သာရာရစေရန် ပွတ်သပ် ယုယလျက်ရှိလေသည်။

“အို ... ငိုမနေပါနဲ့ အချစ်ရဲ့၊ မော့များ ကြည့်စမ်းပါဦး၊ မောင့်မှာ လဲ အကုန်လုံး ဗုန်းဗုန်းကျ မဖြစ်သေးပါဘူး။ မောင့်ကို စိတ်မဆိုးပါဘူး မောင်ရယ်။ ကျုပ်တို့ နှစ်ယောက်ဟာ အကြီးအကျယ် အံတု ဘက်ပြိုင်ခဲ့ကြ တာ၊ ဟော ... အခု ကျုပ်ကနိုင်ပြီ မဟုတ်လား။ အခုတော့ မောင့်အပေါ်မှာ ဘာမျှ ကွယ်ဝှက်နေစရာ မလိုဘူး။ ဘွင်းဘွင်းပဲ ပြောပါတော့မယ်။ ဘုရင်မ တစ်ပါး အနေနဲ့ရော၊ မိန်းမတစ်ယောက်အနေနဲ့ရော၊ မောင့်အပေါ်မှာ ကျုပ် ကရုဏာထားပါတယ်။ အို ... ဒီထက်ကို ပိုသေးတယ်။ ပြီးတော့ မောင် စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်နေတာကိုလဲ ကျုပ် မကြည့်ရက်ပါဘူး။ မောင့်ဘက်ကနေ ကြည့်တော့လဲ ကျုပ်ရဲ့ ဘိုးတော်၊ ဆေးတော်တို့ လုယူထားတဲ့ နန်းကို ပြန်ရ အောင် အိဂျစ်ပြည်ကြီးရဲ့ လွတ်လပ်ရေးရအောင် ကြိုးစားတာဟာ ကြိုးစား ထိုက်တာပါပဲ။ အဲဒီလို ကြိုးစားစရာလဲ ကောင်းတာပဲ။ ကျုပ်ဟာ တရားဝင်တဲ့ ဘုရင်မတစ်ယောက်အနေနဲ့ အိဂျစ်ပြည်ကြီးရဲ့ လွတ်လပ်ရေးရအောင် ကြိုးစား ဆောင်ရွက်ရာမှာ ဘယ်တော့မှ နောက်မတွန့်ခဲ့ပါဘူး။ အဲဒီကိစ္စမှာဆိုရင် ကျုပ်လဲ မောင်နဲ့အတူ ဝိုင်းပူရတာပဲ မဟုတ်လား။ မောင်ဒီလို အကြီးအကျယ် ဆုံးရှုံးရတဲ့အတွက် မောင့်မှာ ရတက်မအေး ပူဆွေးဒုက္ခ ဖြစ်မယ်ဆိုရင်လဲ ဖြစ်ထိုက်ပါတယ်။ အဲဒီမှာဆိုရင်လဲ ကျွန်မဟာ ရိုးရိုးမိန်းမ တစ်ယောက်အနေ နဲ့ရော၊ အချစ်ဝင်နေပြီးတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်အနေနဲ့ရော မောင်နဲ့အတူ ဝိုင်း ပူတာပါပဲ။ ဟုတ်လဲ မဟုတ်သေးပါဘူး။ မောင်တို့ အကြံအစည်ကြီး သေချာ ပေါက်အောင်မြင်ပြီး ထီးနန်းရော၊ တိုင်းပြည်ရော ရနိုင်ပြီဆိုတောင် ရောမကို ထည့်စဉ်းစားရဦးမယ်။ မောင် ဝမ်းသာစရာ မျှော်လင့်စရာတွေကို ကျုပ်ပြောပြ ဦးမယ်။ ခမ်းပြည်ကြီးကို ကျုပ်လောက် အူရော၊ အသည်းရော လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ ချစ်တဲ့ လူဒီတိုင်းပြည်ထဲမှာ တစ်ယောက်မှမရှိဘူး။ မောင်တောင် ကျုပ်လောက် မချစ်ဘူး။ ကျုပ်မှာ အစဉ်လိုပဲ စစ်ပွဲတွေ၊ ပုန်ကန်မှုတွေ၊ မစ္စရီယစိတ်တွေ၊ မကောင်းကြံစည်ထားတာတွေနဲ့ကို ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေတာပဲ။ ဒါကြောင့် တိုင်းသူ ပြည်သားတွေအပေါ်မှာ ကျုပ် ပြုသင့်ပြုထိုက်တဲ့ အမှုတွေကို မပြုနိုင်ဘဲ ရှိနေ ရတာပဲ ဟားမားကစ်ရဲ့၊ ဘယ်လိုလုပ်ရမယ်ဆိုတာ ကျုပ်ကို ကူညီပါဦး၊ မောင် ဟာ ကျုပ်ရဲ့အတိုင်ပင်ခံ၊ ကျုပ်ရဲ့အချစ်၊ ကျုပ်ရဲ့ကြင်ယာ ဖြစ်ပါစေမယ်။ ကလီယိုပါထရားလို မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ အချစ်ကို ရတယ်ဆိုတာ နည်းတယ် များ ထင်သလား ဟင် ... မောင်။ အဲဒီ ကိုယ်ချစ်တဲ့ မိန်းမ

၁၃၂ □ ဒဂုန်ရွှေမျှား

ပျက်စီးအောင် လုပ်ဦးမလို့ တဲ့ ... ဟုတ်တယ် ... သိပ်မှန်းစရာကောင်းတာပဲ။ ကျုပ်တို့အမျိုးထဲရောက်အောင် မောင်နဲ့ ကျုပ်နဲ့ မေတ္တာဆက်ပေါင်းဖက်ပြီး ကျုပ်တို့ အတူတူ အုပ်စိုးကြတာပေါ့။ အဲဒါမှ နိုင်ငံသစ်နဲ့ နိုင်ငံဟောင်း၊ အကြံ သစ်နဲ့ အကြံဟောင်း ပေါင်းပြီးသားဖြစ်သွားမှာပေါ့။ ဒါမှအားလုံးကောင်းသွား မယ်။ အကောင်းဆုံးကို ဖြစ်သွားမယ်။ ဒီနည်းနဲ့ မောင်လဲ ဖေရိုးနန်းကြီးကို ပိုမိုသာယာတဲ့ လမ်းကနေပြီး တက်ရောက်ပေါ့”

(တစ်ဖန် ဆက်၍) “ဘယ့်နှယ်လဲ မောင် ... သဘောပေါက်ရဲ့လား။ မောင် ဖောက်ပြန်ခဲ့တာတွေကို တတ်နိုင်သလောက် ဖုံးထားပေါ့။ ရောမလူမိုက် တစ်ယောက်က မောင့်အကြံအစည်တွေ ဖော်ပြီး သစ္စာဖောက်လိုက်တာ မောင့် အပြစ်လားလို့၊ ဒါနဲ့ မောင့်မှာ ဆေးမိ၊ လျှို့ဝှက်အပ်တဲ့ စာတမ်းတွေ အခိုးခံရ၊ မောင်တို့ အကြံအစည်တွေ ရိပ်မိဖြစ်ရတာ မောင့်အပြစ်တွေလား မောင်ရဲ့။ အဲဒီလိုဆိုတော့၊ မောင်တို့ အရေးတော်ပုံကြီး ပျက်ရတာ မောင့်ကို ဘာအပြစ် တင်စရာမျှ မရှိဘူး။ မောင်ကတော့ ကံပေးသမျှ အခွင့်အရေးကိုယူ။ ကိုယ့် တာဝန်ကိုယ့်ဝတ္တရား လေးစားပြီး အီဂျစ်ဘုရင်မကြီးရဲ့ အချစ်ကို အနိုင်ယူ။ သူ့ကြင်နာမှုနဲ့ ကိုယ်စိတ်ကူးထားတဲ့ လမ်းဆုံးကို ရောက်ပြီး နိုင်းမြစ်တစ်ဝှမ်း လုံးကို မိမိအတောင်ပံနဲ့ ဖုံးထားနိုင်ကောင်းထားနိုင်ဦးမယ်လို့ အောက်မေ့ပြီး ကြံစည်ကြိုးစားတာကို ဘာအပြစ်တင်စရာ ရှိသလဲ။ ကျုပ်ဟာ မသမာတဲ့ သဘောနဲ့ နှိုးနှောအကြံပေးနေတယ်လို့များ ထင်နေသေးသလား ... မောင်ရဲ့”

ကျွန်ုပ်သည် ဦးခေါင်းကို မော့လိုက်ရာ ကျွန်ုပ်၏ နှလုံးသား အမှောင် ထုထဲသို့ မျှော်လင့်ခြင်းတည်းဟူသော ရောင်ခြည်သည် ထိုးဝင်လာ၏။ လူတို့ မည်သည် ဟန်မဆောင်နိုင်ယိမ်းယိုင်လဲကျသွားသည့်အချိန်၌ အားကိုးလောက် သည် အထင်နှင့် ဘာမဟုတ်သော ငှက်မွှေးကိုပင် မြဲမြံစွာ ဆုပ်ကိုင်ထားတတ် ကြ၏။ ထိုအခါမှ ကျွန်ုပ်သည် ပထမအကြိမ် စကားစ၍ ပြောမိလေသည်။

“ကျွန်ုပ်နဲ့အတူ ဆောင်ရွက်တဲ့လူစု၊ ကျွန်ုပ်ကို ယုံကြည်ကိုးစားကြ တဲ့ လူစုကိုတော့ ဘယ့်နှယ်လုပ်မှာလဲ”

“မောင့်ခမည်းတော် သာသနာ့ဝန်ထမ်း အဘိုးကြီး အမိနမ်ဟတ် ရယ်၊ ဟို စိတ်သဘောထားကြီးမားပြီး ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ မောင့်ဦးကြီး တော် ဆီပါးရယ် ပြီးတော့”

ချာမိယန်၏ နာမည်ကို ပြောတော့မည်ဟု ကျွန်ုပ်အောက်မေ့မိ၏။ သို့ရာတွင် ဘုရင်မသည် သူ့နာမည်ကိုကား မပြောပေ။

“ပြီးတော့ အများကြီးပါပဲ မောင်ရယ်။ အို ... ကျွန်မ အားလုံးသိပါ တယ်”

အိဂျစ်ဘုရင်မာယာရှင် □ ၁၃၃

“ဒါဖြင့် သူတို့ကိုကော ဘယ်နှယ့်လုပ်မှာလဲ”
ကလီယိုပါထရားသည် သူ့လက်ကို ကျွန်ုပ်၏လက်မောင်းပေါ်သို့ တင်ထားလိုက်၏။

“နားထောင်ပါဦး မောင်ရဲ့၊ မောင့်အတွက်နဲ့ သူတို့အားလုံးကို သနားညှာတာပါ မယ်။ သူတို့အပေါ်မှာ လုပ်သင့်တာထက် ပိုမလုပ်ပါဘူး။ ကျုပ်ရဲ့ထီးနန်းနဲ့ နတ်မင်းကြီးများကိုပါ တိုင်တည်ပြောပါတယ်။ မောင့်ခမည်းတော်ကို ဆံချည်တစ်ချောင်းနဲ့မှ မထိခိုက်စေရပါဘူး။ လက်မလွန်သေးဘူး ဆိုရင် မောင့် ဦးကြီးတော် ဆီပါးနဲ့ အားလုံးကိုပါ ချမ်းသာပေးပါမယ်။ ကျုပ်ဘိုးတော် အက်ပီဖိန်း လက်ထက်ကတော့ သူ့ကို ပုန်ကန်ကြတဲ့ အိဂျစ်လူမျိုး ‘အသီးနစ်’ တို့ ‘ပေါ်ဆိုင်းယပ်’ တို့ လူစုကို သူ့ရထားမြီးက တတ်ဆွဲတယ်။ ဟီးဘရူးလူမျိုးတွေက လွှဲရင်ပြောတာ၊ တကယ်လို့ မောင်တို့လူစုထဲ သူတို့ပါ များနေမလားလို့ ပြောတာပါ။ ရဟူဒီတွေကိုတော့ ကျုပ် သိပ်မုန်းတယ်”

“ဟီးဘရူး လူမျိုး မပါပါဘူး”

“ဒီလိုဆိုရင် ကောင်းတာပါပဲ။ သစ္စာဖောက်တဲ့ လူတွေထဲက ဟိုရောမ လူမိုက်တစ်ယောက်ရဲ့ အသက်ကိုတော့ သတ်လိုက်ရသေးတယ်။ ဒီအကောင်က မောင့်အပေါ်သာ မဟုတ်ဘူး။ ကျုပ်ပေါ်မှာလဲ သစ္စာဖောက်သွားတယ် ...၊ နေပါဦး ... မောင့်အပေါ်မှာ အခုလိုစေတနာ ကရုဏာတွေပိုနေတာ လွန်လွန်းတယ်လို့များ မအောက်မေ့ဘူးလား၊ မောင့်ကို ကြည့်နူးလွန်းလို့ပဲ မောင်ရဲ့။ တော်ပြီ၊ ... တော်ပြီ ကျုပ်တကယ်ပြောတာ၊ ကျုပ်စိတ်ကို ပြောင်းပစ်လိုက်တော့မယ် ... ဘာမှကိုယ်က မရဘဲနဲ့တော့ သည့်လောက်တောင် မပေးနိုင်ဘူး၊ မလိုက်လျောနိုင်ဘူး။ အဲဒီလိုက်လျောချက်တွေကို မောင် ကျုပ်ဆီက ဝယ်ယူရမယ်။ အဖိုးကတော့ အများကြီးကျမှာပဲ အဲဒီအဖိုးက ကျုပ်ကို နမ်းရမှာပဲ မောင်ရဲ့”

ကျွန်ုပ်သည် လှပပြေပြစ်သော အမြူမ ဘက်သို့ လှည့်လိုက်လေ၏။

“အဖိုးက ကြီးလေးလွန်းလှပါတယ်၊ ကျုပ် မနမ်းပါရစေနဲ့”

တင်းမာ ခက်ထန်သော မျက်နှာထားသို့ ပြောင်းသွားပြီးနောက် -

“စဉ်းစားပါဦး မောင်ရဲ့၊ စဉ်းစားပြီးမှ ကိုယ်ရွေးချင်ရာ ရွေးပေါ့ ...၊

ကျုပ်ဟာ မိန်းမတစ်ယောက်ပါ မောင်ရယ်၊ နို့ပေမယ့် ယောက်ျားကို မရအရ နှူးနေကျ မိန်းမစားမျိုး မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါကတော့ မောင့်သဘောအတိုင်းပဲ။ သို့ပေမယ့် တစ်ခုတော့ ပြောလိုက်ပါပေရဲ့၊ မောင် ကျုပ်ကို စွန့်လွှတ်လိုက်မယ် ဆိုရင် ကျုပ်ထားခဲ့တဲ့ ကရုဏာတွေကို အကုန်ပြန်ပြီး ရုပ်သိမ်းရပါလိမ့်မယ်။ သည်တော့ သာသနာ့ဝန်ထမ်းကြီးရဲ့ ကျုပ်မေတ္တာအတွက် ကျရောက်မယ့်

၁၃၄ □ ဒဂုန်ရွှေများ

တာဝန်ရယ် ... မောင့် ဖခင်ကြီးနဲ့ သူ့ကြံရာပါအားလုံး ချက်ချင်း အသက်သေရ မှာရယ်။ အဲဒီနှစ်လမ်းအနက် ဘယ်လမ်းကို လိုက်မလဲ။ ကိုင်း သဘောကျရာ သာ ရွေးပေတော့”

ကျွန်ုပ်သည် အမှတ်မဲ့ကြည့်လိုက်ရာ ဘုရင်မမှာ စိတ်ဆိုးသော အမူ အရာဖြင့် မျက်လုံးများမှာ အရောင်တဖျတ်ဖျတ် ထွက်ကာ သူ၏မို့အိသော ရင်မှာ နိမ့်တုံမြင့်တုံဖြစ်၍ နေလေသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် ပင့်သက်ရှု ကာ ဘုရင်မအား နမ်းရှုပ်လိုက်လေ၏။ ဤသို့နမ်းလိုက်ခြင်းသည် ကျွန်ုပ် အရှက်တကွ အကျိုးနည်းဖြစ်ရခြင်း၊ အနှောင်အဖွဲ့ခံရခြင်းတို့ကို ချိတ်ပိတ်၍ တံဆိပ်ခပ်နှိပ်လိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။ ထို့နောက် ဘုရင်မသည် ရယ်မော လျက် အပြင်သို့ ထွက်သွားရာ ကျွန်ုပ်၏ ဓားမြှောင်ကိုပါ တစ်ပါတည်း ယူ သွားလေသည်။

ကျွန်ုပ်မှာ အဘယ်မျှအထိ အလိမ်ခံခဲ့ရကြောင်း၊ အဘယ်ကြောင့် ယခုအချိန်တိုင် အသက်ရှင်လျက် ရှိရကြောင်း ထိုအခါက ကျွန်ုပ် မသိခဲ့ပေ။ အကယ်၍ ကျွန်ုပ်အား သတ်ပစ်ခဲ့ပါမူ ကျွန်ုပ်တို့ ဘက်မှလည်း အင်အား တောင့်တင်းလှသဖြင့် ဆူပူသောင်းကျန်းမှုများအတွက် သူ၏အုပ်ချုပ်ရေးမှာ တည်တံ့ခိုင်မြဲခြင်း မရှိမည်ကို စိုးရိမ်ခြင်းကြောင့်သာ သူတစ်ပါးအပေါ်၌ ရှားပါး သော ကရုဏာအငွေ့အသက်များကို ပြဟန်ရှိ၏။ ထိုအကြောင်းများကိုလည်း ကျွန်ုပ်မသိခဲ့။ အမှန်ဆိုသော် သူသည် ကျွန်ုပ်အား အတော်ပင် ချစ်ကြိုက်ရှာ၏။ သို့ဖြင့်လည်း ဘေးရန်များ ကင်းစင်သွားသည့်အထိ သူ၏စကားကို မဖျက်ဘဲ ပေါလပ်တစ်ယောက်မှ တစ်ပါး အရေးတော်ပုံတွင် ပါဝင်သည့် မည်သူတစ်ဦး တစ်ယောက်မျှ သေဒဏ်ပေးခြင်း မခံရပေ။ သို့သော် အခြားအပြစ်ဒဏ်များကို ကား ခံကြရလေသည်။ ကျွန်ုပ်သည်လည်း အချိန်ရှိသရွေ့ ဒုက္ခရောက်လျက် ကိလေသာ အမှောင်ထုဖြင့် ဖုံးအုပ်ကာ ကျန်ရစ်ခဲ့၏။ ထိုအတွင်း မျှော်လင့်ခြင်း တည်းဟူသော အလင်းရောင် စိတ်ကလေးသည် ကျွန်ုပ်၏နှလုံးတွင်းသို့ ဝင် ရောက်လာလျက် ယခုကဲ့သို့ပျက်စီးရခြင်းမှာ ရှေ့တွင် ပို၍ကောင်းစေရန် ဖြစ် ပေါ်၍ လာခြင်းပေလောဟု စိတ်တွင်အောက်မေ့ရတော့မည်ကဲ့သို့ ဖြစ်၍လာ၏။

အပြစ်တစ်စုံတစ်ရာကို ပြုမိသောသူသည် ဤသို့လျှင် မိမိကိုယ်ကို မိမိလိမ်လည်လှည့်ဖြားတတ်၏။ လူတွင်ပါသဖြင့် ကံကိုလွဲ၍ ချတတ်၏။ မိမိ၏မိုက်မဲမှုသည် မိမိကောင်းစေရန်အတွက်ဟု မိမိကိုယ်ကို ယုံကြည်ရန် ကြိုးစားတတ်၏။ သို့သော် မကောင်းမှုကို ပြုမိခြင်းနှင့် ပျက်စီးခြင်းတို့မှာ လက်တွဲ၍လာကာ ဒုစရိုက်သမားများအား အစဉ်မပြတ်လိုက်လံ တိုက်ခိုက် လေတော့၏။ ကျွန်ုပ်ကား ‘ဒုစရိုက်ကောင်’ တို့တွင် ‘ဘုရင်ကြီး’ ပေတည်း။

အခန်း (၉)

တစ်ဆယ့် တစ်ရက်မျှ အချိန်အတွင်း ကျွန်ုပ်မှာ ကျွန်ုပ်၏ အခန်း တွင်း၌ပင် အကျဉ်းချထားခြင်း ခံနေရ၏။ တံခါးဝရှိ အစောင့်များ၊ အစား အသောက် ပေးရန်လာသော ကျေးကျွန်များနှင့် ကျွန်ုပ်ထံလာလေ့ရှိသော ကလီ ယိုပါထရားမှ တစ်ပါး မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်ကိုမျှ မတွေ့မြင်ရတော့ပေ။

ဘုရင်မသည် ချစ်တင်းစကားများကိုသာ လာရောက်သည့်အခါ တိုင်း ပြောကြားလျက် အပြင်၌ ဖြစ်ပျက်နေသည့် အကြောင်းများမူ၊ လေသံမျှ မဟာချေ။ ဂိုက်ဟန်အမျိုးမျိုး၊ အဝတ်အစား အမျိုးမျိုး၊ အမူအရာ အမျိုးမျိုးဖြင့် တစ်ခါတစ်ရံ ရယ်မောလျက်လည်းကောင်း၊ တစ်ခါတစ်ရံလည်း လိမ္မာရေးခြား စကားနှုတ်ချိုပြောဆိုလျက်လည်းကောင်း၊ တစ်ခါတစ်ရံလည်း တစ်ဘက်သား ၏ ရာဂစိတ်ကို ယိုဖိတ်ညွတ်နှူးစေလောက်သည့် အပြုအမူတို့ဖြင့် လည်း ကောင်း ကျွန်ုပ်ထံ လာရောက်တတ်၏။ တိုင်းရေးပြည်ရေးနှင့် ပတ်သက်၍ လည်း အိဂျစ်ပြည်ကြီး သာယာဝပြောလာစေရန် ရောမဝံလိုငှက်များအား ပြန် ၍ ခြောက်လှန့်လွှတ်နိုင်ရန် သူ့အား အကူအညီပေးထိုက်ကြောင်းနှင့် ပြောပြ လေသည်။

ပထမသော် ကျွန်ုပ်သည် သူ့စကားများကို စိတ်မပျဲတပါနှင့် နား ထောင်ခဲ့၏။ သို့ရာတွင် လွတ်ကွက်မရှိသော ‘မာယာ’ ကွန်ယက်ဖြင့် သူသည်

၁၃၆ □ ဒဂုန်ရွှေမျှား

ကျွန်ုပ်အား တင်းကြပ်သည်ထက် တင်းကြပ်စွာ တဖြည်းဖြည်း ရစ်ပတ်ဖိနှိပ်၍ လာခဲ့ရကား နောက်ဆုံး သူ၏ ကွန်ယက်တွင် အမိခံရတော့၏။ သူ၏စိတ်နှင့် တသဘောတည်းဖြစ်၍ သွားတော့၏။

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်လည်း ကျွန်ုပ်၏စိတ်ထဲတွင် ရှိသမျှ ကျွန်ုပ်၏ ကြံစည်ခဲ့ပုံများကို အလုံးစုံဖွင့်၍ ပြောမိ၏။ သူသည် လွန်စွာစိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်နေပြီးနောက် ကျွန်ုပ်တို့ သာသနာကို စင်ကြယ်အောင် ပြုလုပ်မည့် အကြောင်း၊ ရှေ့နတ်ကွန်းဟောင်းများကို ပြင်ဆင်၍ အသစ်ဆောက်တည်မည့် အကြောင်း ဖွဲ့နွဲ့ပြန်လည်ပြောပြ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်၏စိတ်များမှာ သူ့ကို ချစ်ခင်တွယ်တာခြင်းမှတစ်ပါး တစ်စုံတစ်ရာမရှိတော့ဘဲ မွေးကတည်းကပင် လှုပ်ရှားတက်ကြွခြင်း မရှိခဲ့ဖူးသော ကိလေသာစိတ်တို့ဖြင့် သူ့အား အစွမ်းကုန် ချစ်မိကာ မိန်းမလှ၏ရင်ခွင် တဏှာရာဂတည်းဟူသော ပင်လယ်ပြင်တွင် တသွင်သွင် မြောပါလျက် ရှိနေတော့၏။ ကျွန်ုပ်အား အရက်တကဲ့ အကျိုး နည်းဖြစ်အောင် စီမံခဲ့သူကိုပင် ကျွန်ုပ်မှာ အချစ်ဘီလူးစီးခံနေရ၍ သည်းသည်း မည်းမည်း ချစ်ခင်စွဲလမ်းလျက် ရှိနေလေပြီ သူသည် အချစ်ချင်းပြိုင်၍ အနိုင် ရခဲ့ကာ နမ်းရှုပ်ခြင်း နှုတ်ခမ်းစုပ်ခြင်းမှအစ ချစ်နယ်နိမိတ်အတွင်းသို့ ဇွတ် အတင်း ဆွဲဆောင်ခဲ့၏။ ကျွန်ုပ်မှာကား အားကိုးရမဲ့ရှိနေသည့် ဘဝ၌ ကျွန်ုပ် အား ရိုက်နှက်သော တုတ်ကိုပင် ယုယစွာ နမ်းရှုပ်လျက် သူ၏ ကျွန်စာရင်းတွင် အသွင်းခံခဲ့ရလေပြီ။

တစ်နေ့တွင် ကလီယိုပါထရားသည် သူ့ကိုယ်ကို မင်းသုံးအခမ်း အနားဖြစ်သည့် အဝတ်အစားများ ခန့်ညားစွာ ဆင်မြန်းထားလျက် အလွန် ပင်ပမ်းနွမ်းနယ်စွာဖြင့် ကျွန်ုပ်ထံသို့ ရောက်ရှိလာ၏။ လက်ထဲတွင် ဘုရင် အဆောင်အယောင်ဖြစ်သော လှံတန်ကို ကိုင်ကာ နဖူးပေါ်တွင် မြွေရုပ်ဖြင့် ပြီးသော ရွှေသရဖူကို ဆောင်းထား၏။ ရောမတိုင်းမှ အရေးကြီးသော ကိစ္စ တစ်ခုရှိကြောင်းနှင့် လွှတ်တော် အစည်းအဝေး၌ မလိမ့်တပတ်ပြောဆိုခဲ့ပြီးလျှင် ထွက်လာခဲ့ကြောင်း ကျွန်ုပ်အား ရယ်မောလျက် ပြောပြလေသည်။

ထို့နောက် ကလီယိုပါထရားသည် ရုတ်တရက် နေရာမှထ၍ သူ၏ နဖူးမှ သရဖူကို ချွတ်ယူပြီးလျှင် ကျွန်ုပ် ဦးခေါင်းပေါ်သို့လည်းကောင်း၊ ဘုရင့် အဝတ်တန်ဆာကို ကျွန်ုပ်၏ပခုံးပေါ်သို့လည်းကောင်း၊ ရာဇလုံတန်ကို ကျွန်ုပ် ၏ လက်ထဲ၌လည်းကောင်း ထားပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်၏ ရှေ့တွင် ဒူးညှုတ်၍ အရိုအသေပြုလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် သူ၏ ဘုရင်အစစ်ဖြစ်ကြောင်းနှင့်လည်း ပြောဆိုလေသည်။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်မှာ အဘူသီမြို့တော်ခန်းမကြီး၌ ရှေးအီဂျစ် မင်းဆွေမင်းမျိုးများ အလယ်တွင် ဘိသိက်ခံယူခဲ့သည်ကိုလည်းကောင်း၊

အီဂျစ်ဘုရင်မာယာရှင် □ ၁၃၇

ယခုတိုင် သင်းပျံ့သော ရနံ့ပေးခဲ့သည့် နှင်းဆီပန်းကုံးကိုလည်းကောင်း အမှတ်ရသဖြင့် ဒေါသထွက်လာကာ မတ်တတ်ရပ်လိုက်ပြီးလျှင် ထိုအရာများကို ကျွန်ုပ်ကိုယ်မှ စွန့်ခွာချလိုက်လေ၏။ လှောင်အိမ်တွင် မိပြီးဖြစ်သော ငှက်တစ်ကောင်အား အဘယ်ကြောင့် ဤကဲ့သို့ လှောင်ပြောင် ဝံ့သနည်းဟု မေးလိုက်ရာ၊ ကျွန်ုပ်၏ မျက်နှာထားနှင့် အမူအရာသည် သူ့အား ထိတ်လန့်စေသဖြင့် ဘုရင်မသည် နောက်သို့ ဆုတ်သွား၏။

(လီ) “လှောင်တာမဟုတ်ပါဘူး ဟားမားကစ်ရဲ့၊ စိတ်မဆိုးပါနဲ့၊ မောင့်ကို ကျုပ်လှောင်နေတယ်လို့ မောင် ဘယ့်နှယ်လုပ်သိသလဲ၊ မောင်ဟာ အမှန်တကယ် ဖေရီးအစစ် မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ မောင် ဘယ်နှယ် သိနိုင်မလဲ”

(ကျွန်ုပ်) “ဘယ်သဘောနဲ့ ဒီလိုပြောတာလည်း ဒါဖြင့် အီဂျစ်တစ်ပြည်လုံး အသိပေးပြီး မောင့်လက်ထပ်ယူမှာလား ဒီလိုမှ မဟုတ်ရင် ဘယ်နှယ် လုပ်ပြီး အခုအခြေအနေနဲ့ ကျုပ် ဖေရီး ဖြစ်နိုင်မှာလဲ”

သူသည် မျက်လုံးများကို အောက်သို့ စိုက်ကြည့်လျက် သာယာညှင်းပျောင်းစွာဖြင့် -

“ကျွန်မစိတ်ထဲမှာ မောင့်ကို လက်ထပ်ယူဖို့ရာ စိတ်ကူးချင် ကူးနေမှာပေါ့။ ဒီအကျဉ်းထောင်ထဲမှာ မောင်ဟာ သွေးမရှိသလိုပဲ။ ဖြူဖတ် ဖြူရော် ဖြစ်နေပြီ၊ အစာလည်း ကောင်းကောင်း မစားနိုင်ဘူး။ ဟုတ်ပါတယ် ကျွန်တွေ ဆီက ကျွန်မ သိပြီးပါပြီ။ မောင့်ကို ကျွန်မ ဒီမှာ ထားတာဟာလေ တခြား မဟုတ်ဘူး။ မောင့်အတွက်ပဲ ဟောဒီ ကျွန်မအသည်းစွဲချစ်နေတဲ့ မောင့်အတွက်၊ မောင့်ဂုဏ်သိက္ခာအတွက်ပဲ။ မောင်ကတော့ မောင်ဟာ ကျွန်မဆီမှာ အကျဉ်းသမားအဖြစ် နေရတယ်လို့ ထင်မှာပဲ။ ဒီလိုမှ မထားဘူးဆိုရင်လည်း မောင်ဟာ အရှက်တကွဲ အကျိုးနည်းဖြစ်ပြီး အသတ်ခံရမယ်။ မောင့်ကို ချောင်းပြီး သတ်ကြမှာ အမှန်ပဲ။ ဪ ... ဒါထက် ကျွန်မကိုတော့ ထပ်မံ မတွေ့နိုင်တော့ဘူး။ ဒါကြောင့် နက်ဖြန်ကစပြီး နာမည်အားဖြင့် မဟုတ်ပေမယ့်၊ မောင့်အတွက် အားလုံးလွတ်လပ်ခွင့် ပေးလိုက်ပြီ၊ မောင်ဟာ နန်းတော်ထဲမှာ ဘုရင်မရဲ့ နက္ခတ်ဆရာကြီးအဖြစ်နဲ့ အရင်ကအတိုင်း ပြန်ပြီးနေရပါမယ်။ ကျွန်မက မောင့်အတွက် ဒီလိုအကြောင်းပြမယ်။ မောင့်ကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်လို့ အားလုံး ရှင်းပြီးကြောင်း၊ ပြီးတော့လဲ စစ်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး မောင်ဟောသမျှတွေဟာလဲ အားလုံးအမှန်ချည်းဖြစ်လို့ မောင့်ကို လွတ်လိုက်တဲ့အကြောင်း ပြောမယ်။ နို့ပေမယ့် မောင့်ကို ကျွန်မ ကျေးဇူးတင်စရာ မရှိပါဘူး။ ဘာပြုလို့လဲဆိုတော့ ... အဲဒီတုန်းက မောင်လဲ မောင့်အကျိုးကြည့်ပြီး မောင်ဟောလိုက်တာ ကျုပ် သိပြီးသားပါ။ ကိုင်း ... အခု ကျွန်မ သွားလိုက်ပါဦးမယ် ... ဟို သံတမန်တွေ

၁၃၈ □ ဒဂုန်ရွှေများ

ဆီ ပြန်သွားရဦးမယ်။ ဒါလောက် စိတ်ဆိုးမမြန်စမ်းပါနဲ့ အချစ်ရယ်၊ ပြီးတော့ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်စပ်ကြားမှာ ဘာဖြစ်ဦးမယ်ဆိုတာ ဘယ်သူပြောနိုင်မလဲ”

ထို့နောက် ဘုရင်မသည် ခေါင်းကလေးကို အသာအယာ ညိတ်ကာ အခန်းတွင်းမှ ထွက်ခွာသွားလေ၏။ ကျွန်ုပ်၏စိတ်ဦးကား သူသည် လူသိနတ်ကြား ကျွန်ုပ်အား လက်ထပ်ယူရန် စိတ်ကူးလျက် ရှိများနေသလားဟု အောက် မေ့မိ၏။ အမှန်ဆိုသော် ဘုရင်မသည် ကျွန်ုပ်အား နှစ်နှစ်ကာကာ မချစ်စေကာမူ ကျွန်ုပ်အပေါ်တွင် အကြင်နာမကင်းသည့်ပြင် ကျွန်ုပ်၏ ချစ်ခြင်းကိုလည်း ငြီးငွေ့ဟန် မရှိချေ။

နောက်တစ်နေ့၌ ဘုရင်မသည် ပေါ်၍မလာတော့ဘဲ။ ရက်ပေါင်းများစွာ မတွေ့မြင်ခဲ့ရသော ချာမီယန်သည်သာ အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာလေ၏။

ချာမီယန်၏ မျက်နှာမှာ သွေးတစ်စက်မျှ မရှိသကဲ့သို့ ဖြူဖပ်ဖြူရော်ဖြစ်ပြီးလျှင် ကြမ်းပြင်သို့ စိုက်၍ကြည့်ပြီးနောက် စကားစ၍ပြောလေ၏။ ပြောသောအသံမှာ သာယာညှင်းပျောင်းလျက် ရှိသော်လည်း စကားအဓိပ္ပာယ်များမှာ ကျွန်ုပ်၏အသည်းကို အပ်ဖြင့် စိုက်လိုက်ဘိသကဲ့သို့ အခံရခက်လှတော့၏။

“ဘုရင်မအစား ကျွန်မလာတာကို သည်းခံပါ ... အရှင်၊ ကျွန်မလာအရှင် လွတ်ပြီဆိုတဲ့အကြောင်း လာပြောတာပါ။ ကိုယ့်အရှက်ကိုယ်ပြန် မြင်တွေ့နိုင်အောင် အရှင် လွတ်လပ်ခွင့်ကို ရပါပြီ။ ရေထဲကို ကြည့်တဲ့အခါ ရေထဲတွင် အရိပ်ထင်နေသလိုပဲ၊ အရှင်ကို ယုံကြည်ကိုးစားတဲ့ လူတွေရဲ့ မျက်လုံးများကလဲ အရှင်အရှက်ကို ဖော်ပြနေတာ မြင်ရပါလိမ့်မယ်။ အနှစ်နှစ်ဆယ် ကျော်ကျော်ကြီး ကြံစည်ကြိုးစားခဲ့ရတဲ့ အရေးတော်ပုံကြီးလဲ ပျက်စီးဆုံးရှုံး အဆုံးသို့ ရောက်ရတဲ့အကြောင်းကို အရှင်ကို ပြရအောင်လာတာပါ။ တစ်ယောက်မှတော့ အသတ်မရပါဘူး။ ပျောက်နေတဲ့ ဘာကြီးဆီပါး တစ်ယောက်တော့ မပြောတတ်ဘူး။ သို့ပေမယ့် ရှိရှိသမျှ ခေါင်းဆောင်တွေ ဖမ်းပြီး တချို့လဲ သံကြိုးနဲ့ ချည်၊ တချို့လဲ တိုင်းပြည်က နှင်ထုတ်၊ သူတို့အုပ်စုတော့ ကစဉ့်ကရဲ ဖြစ်ကုန်ကြပြီ။ မုန်တိုင်းဟာ မတိုက်ခင်ကပဲ အရည်ပျော်သွားပြီဆိုပါတော့ ... အီဂျစ်ပြည်ကြီးတော့ ဆုံးပြီ၊ ဘယ်တော့မှ နာလံမထူနိုင်အောင် ဆုံးပြီ ဘာကြောင့်လဲဆိုရင် တိုင်းပြည်ရဲ့ နောက်ဆုံးမျှော်လင့်ချက်ကြီးဟာ လွဲချော်သွားပြီပဲ။ နောက်ထပ်လဲ ဘယ်တော့မှ နာလံထူနိုင်မှာ မဟုတ်တော့ပါဘူး။ အခုတော့ ထမ်းပိုးအောက်မှာ အစဉ်အမြဲ လည်စင်းပေးစရာသာ ရှိတော့တာပဲ။ နှိပ်စက်ညှဉ်းပန်းတဲ့ကြိမ်တုတ်အောက်မှာ ကျောမှောက်ပေးရုံရှိတော့ တာပဲ”

ကျွန်ုပ် ကိုယ်မှာ တွန့်၍သွားပြီးလျှင် အသံထွက်၍ သွားသည့်တိုင်အောင် ညည်းညူလိုက်မိ၏။

အိဂျစ်ဘုရင်မာယာရှင် □ ၁၃၉

“အို ... ငါတော့ အလိမ်ခံရပြီ ချာမီယန်၊ ပေါလပ်ဟာ ငါတို့ အပေါ်မှာ သစ္စာဖောက်ခဲ့ပြီကွယ့်”

“အစ်ကိုကြီးဟာ အလိမ်ခံရသလား ... မဟုတ်ပါဘူး။ အစ်ကိုကြီး ကိုယ်တိုင်ကလဲ သစ္စာဖောက်ခဲ့တာပဲ ... အစ်ကိုကြီးနဲ့ ကလီယိုပါထရားနဲ့ နှစ်ယောက်ချင်း တွေ့တုန်းက ဘာလို့ မသတ်ဖြစ်ရတာလဲ၊ သတ်ပါမယ်လို့ ကျမ်းရွက်ထားတဲ့ လူကြီးရဲ့ ပြောစမ်းပါဦး”

“ဒါတော့ ဆေးနဲ့ လုပ်ထားတာကိုး ချာမီယန်ရဲ့”

“အစ်ကိုကြီးဟာလေ ကျွန်မတစ်ခါတုန်းက သိခဲ့ဖူးတဲ့ မင်းသား ကလေး ဟာမားကစ် မဟုတ်တော့ဘူး။ သိပ်အောက်ကျသွားပါကလား၊ မဟုတ်မဟတ် လိမ်ပြောတတ်တဲ့လူတစ်ယောက်ဘဝ ရောက်သွားဖို့တောင် မရှက်နိုင်မကြောက်နိုင်တော့ဘူး။ ဟုတ်တယ် ... ဟုတ်တယ် အစ်ကိုကြီး ဆေးမိ သွားတယ်။ အဲဒီဆေးက တခြားဆေး မဟုတ်ဘူး အချစ်ဆေးလေ ... အစ်ကို ကြီးဟာ အိဂျစ်ပြည်ကြီးကိုရော ကိုယ့်အကြံအစည်ကြီးကိုရော ဘာမဟုတ်တဲ့ မိန်းမရူပရဲ့ နမ်းစုပ်ခြင်းနဲ့ တန်ဖိုးထားပြီး ရောင်းပစ်လိုက်တာပဲ။ အစ်ကိုကြီး ဟာ ဝမ်းနည်းစရာကောင်းတဲ့လူ ရှက်စရာကောင်းတဲ့လူ၊ စက်ဆုပ်စရာကောင်း တဲ့လူ၊ ဝိုင်းပယ်ခံရတဲ့လူ၊ ဂုဏ်ကိုဖျက်ဆီးတဲ့လူပဲ။ ကျွန်မပြောတာ မဟုတ်ဘူး လား။ ငြင်းနိုင်ရင်ငြင်းပြစမ်းပါ။ အို ... နောက်တွန့်သွားသလား။ ကိုယ့် အကြောင်း ကိုယ့်သိတော့၊ တွန့်မယ်ဆိုလဲ တွန့်စရာပဲ၊ ကလီယိုပါထရားရဲ့ ခြေထောက်အောက် ရောက်အောင် လေးဘက်ထောက်သွားပြီးတော့ သူ့ဖိနပ် နဲ့ နင်းပြီး ချေမွပစ်သည်အထိ နမ်းသာ နေပါ။ ရိုးရိုးသားသားနဲ့ ကျွန်မတို့လို လူတွေနားတော့ မကပ်ပါနဲ့တော့”

ကျွန်ုပ်၏ဝိညာဉ်ကား၊ သူ၏ မလိုမှန်းတီးခြင်း၊ ရန်တွေခြင်း စသော လှိုင်းဂယက်များ ရိုက်ခတ်ကာ၊ တဖျတ်ဖျတ် တုန်လှုပ်ချောက်ချားလျက် ရှိနေ လေ၏။

“ဘယ်လိုဖြစ်ကြတာလဲ မင်းတော့ သစ္စာဖောက် မခံရပါလား၊ တစ် ခါတုန်းက အစ်ကိုကြီးကို ချစ်ပါတယ်လို့ သစ္စာဆိုပြခဲ့ဖူးတဲ့ မိန်းကလေး တစ် ယောက်က ယောက်ျားများရဲ့ အားကိုးရာမဲ့ ချည့်နဲ့နေတဲ့အခါမှာ ဒီလိုပြောတာ နည်းနည်းကလေးမှ တရား ကရုဏာကလေးများ မကပ်တော့ဘူးလား”

“ကျွန်မ နာမည်က စာရင်းထဲ မပါဘူး။ ဒါဖြင့် အစ်ကိုကြီးက ဖော် လိုက်ပါဦးလား၊ ဟုတ်တယ် အစ်ကိုကြီးကို တစ်ခါတုန်းက ချစ်ခဲ့ဖူးတယ်။ ဒါတွေ အစ်ကိုကြီး သတိရသေးရဲ့နော်၊ ဒါကြောင့် ကိုယ်ချစ်တဲ့လူရုံးပြီး အရှက် ကွဲရတာ ကိုယ်ကိုယ်တိုင် ခံရသလို ဖြစ်နေတာပေါ့ အစ်ကိုကြီးရဲ့၊ ဩော် ...

၁၄၀ □ ဒဂုန်ရွှေများ

လူတွေဟာ ဒီလိုမတော်တဲ့ ကိစ္စကျရင် စွဲစွဲလန်းလန်း အရူးလို ဖြစ်တတ်တာ ပဲနော်။ အစ်ကိုကြီးတော့ မပြောတတ်ဘူး ကဲ သည်တော့ ဟိုလျှပ်ပေါ်လော်မာ တဲ့ နန်းတွင်းသူ လက်ထဲက လောလောဆယ် စိတ်ချမ်းသာရာရအောင် ကျွန်မ ဆီကိုလာမလား ... ဟင် ... အကိုကြီး၊ တခြားဘယ်သူဆီမှ မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်မ တစ်ယောက်တည်းဆီကိုလေ”

“နင်ဟာ မနာလို ဝန်တိုဖြစ်ပြီး ငါတို့ အကြံအစည်တွေကို ဖော်လိုက် တာများလား ချာမီယန် ... အရင်တစ်ခါတုန်းက ဦးကြီးက နင့်ကို ကြပ်ကြပ် သတိထားဖို့ ငါ့ကို ပြောခဲ့ဖူးတာ ... အင်း ... ငါသတိရပြီ”

(မျက်နှာများ နီမြန်းလာလျက်) “လူဆိုတာ ကိုယ်နဲ့ နှိုင်းမရိုင်းဘူး ဆိုတာလို၊ ကိုယ့်စိတ်လိုချည်း အောက်မေ့ကြတာပဲ။ ကျွန်မ အစ်ကိုကြီးပေါ်မှာ သစ္စာမဖောက်ခဲ့ပါဘူး၊ ဖောက်တာက ‘ပေါလပ်’ပါ။ သူလဲ သေတာပဲ ကောင်း ပါတယ် ... လေ။ ဒီလိုမဟုတ်မဟတ်တဲ့ အတွေးအတောတွေ နားထောင်မနေ နိုင်ဘူး။ ကိုင်း ... ကျွန်မ အခုလာတာက အီဂျစ်ပြည့်ရှင် ဘုရင်မကြီး ကလိုပါ ထရားက အရှင် ဟာမားကစ်အား လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့် ပေးလိုက်ပြီဆိုတဲ့ အကြောင်း ပြောရအောင် လာတာပါပဲ။ အခုကျောက်ဖြူဆောင်ထဲမှာ သူစောင့် နေပါတယ်”

ထို့နောက် ချာမီယန်သည် သူ၏ရှည်ကော့သော မျက်တောင်များ ကြားမှ ကျွန်ုပ်အား ဖျတ်ခနဲ တစ်ချက်မျှ ကြည့်လိုက်ပြီးနောက် အခန်းထဲမှ ထွက်သွားလေ၏။

သို့နှင့် ကျွန်ုပ်မှာ လွတ်လပ်စွာ သွားလာနေထိုင်နိုင်ပြန်တော့၏။ သို့သော် ကျွန်ုပ်မှာ စိတ်မလုံသဖြင့် များစွာသွားလာခြင်း မပြုချေ။ ကျွန်ုပ်တို့ အကြံအစည်ကို သိသူမှန်သမျှ ထွက်ပြေးတိမ်းရှောင်သွားကြပြီဖြစ်ရာ မည်သူ တစ်ဦးတစ်ယောက်ကိုမျှလည်း မတွေ့သဖြင့် အမှန်အားဖြင့်သော် မျက်နှာပူရန် လည်း မရှိတော့ချေ။ ဘုရင်မကိုယ်တိုင်က ကျွန်ုပ်မှာ အပြစ်မရှိကြောင်း လူသိ နတ်ကြား ကြေညာထားသော်လည်း ကျွန်ုပ်ပြောခဲ့မိသော အမှုများသည် ကျွန်ုပ် ကိုပင် ပြန်၍ဖိလျက် စိတ်ထောင်းကိုယ်ကြေဖြစ်ကာ ရုပ်များပင် ပျက်နေတော့ ၏။ အမည်အားဖြင့် လွတ်လပ်သည် ဆိုရစေကာမူ အစဉ်အမြဲ စောင့်ကြပ် လျက်ရှိသည့်ပြင် နန်းတော်ပြင်သို့လည်း ထွက်ခွင့်မရချေ။

ဤသို့ နေထိုင်လာခဲ့ရာ တစ်နေ့သ၌ သာရာစီးသမား သူရဲကောင်း အတူဖြစ်သော ရောမလူမျိုး ‘ကွင်းတပ်ဒလီးယပ်’ ဆိုသူ ဆိုက်ရောက်လာလေ သည်။ သူသည် ရောမအာဏာပိုင် သုံးဦးအနက်၊ တစ်ဦးဖြစ်သော ‘မတ်(ခ်) အင်တိုနီ’ ထံမှ၊ ကလီယိုပါထရားထံမှ ပေးသောစာများကို ယူဆောင်လာရာ။

အိဂျစ်ဘုရင်မာယာရှင် □ ၁၄၁

အင်တိုနီမှာ 'ဖီလစ်ပီ' စစ်ပွဲမှ အနိုင်ရလာစဖြစ်သဖြင့် အာရှတိုက်ရှိ လက်အောက်ခံ ဘုရင်များထံမှ သူ၏စစ်သားများ ကျေနပ်မှုအတွက် ရွှေငွေပစ္စည်း ဘဏ္ဍာများ ညှစ်လျက်ရှိ၏။

ထို့နေ့၌ ကလီယိုပါထရားသည် မင်းဝတ်တန်ဆာများကို ဆင်မြန်းပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် ပါဝင်သည့် အရာရှိအရာခံများ စုံလင်သော ညီလာခံခန်းမကြီးအတွင်းရှိ ရွှေပလ္လင်ပေါ်တွင် ထိုင်လျက် အင်တိုနီ၏ 'သံ' ကို သွင်းခဲ့ရန် အမိန့်ပေးလိုက်၏။ တံခါးကြီးများ ပွင့်လာပြီးနောက် ခရာသံများနှင့် 'ဂေါလ' စစ်သားများ၏ အရိုအသေပြုသံများ အကြားမှ ထိုရောမလူမျိုးသည် နန်းရင်ပြင်သို့ ဝင်ရောက်လာ၏။ သူသည် ပြောင်လက်သော ရွှေကိုယ်ချပ်အင်္ကျီနှင့် အနီရောင်ပိုးဝတ်လုံကြီးကို ဝတ်ဆင်လျက်၊ သူ၏အရာရှိများသည်လည်း သူ့နောက်မှ ပါလာကြလေသည်။ မျက်နှာမှာ ချောမွေ့လျက် တင့်တယ်ခန့်ညားလှပေ၏။ ပျော့ပျောင်းသော ကိုယ်လည်း ရှိ၏။ ချိုသာသော နှုတ်လည်းရှိ၏။ သို့သော် သူ၏အငြိမ်မနေသော မျက်စိများကား မရိုးသားပေ။ သံတော်ဆင့်များသည် သူ၏နာမည် ဂုဏ်ထူးဘွဲ့ထူးများနှင့် သူ၏ကိစ္စများကို ဟစ်အော်တင်လျှောက်လျက်ရှိစဉ်၊ သူသည် အလှူဂုဏ်ထွန်းပလျက် ဣန္ဒြေရစ္စာ ပလ္လင်ပေါ်၌ ထိုင်နေသော ကလီယိုပါထရားကိုသာ ကြည့်နေတော့၏။ သံတော်ဆင့်များ၏ အသံတိတ်သွား သည့်တိုင်အောင် သူသည် မလှုပ်မယှက် ငေးစိုက်လျက်ပင် ရှိနေသဖြင့် ဘုရင်မက စတင်၍ လက်တင်ဘာသာဖြင့် နှုတ်ခွန်းဆက်စကား ပြောကြားလေသည်။

“အင်္ဂါဂြိုဟ်မင်းကဲ့သို့ မိမိ၏အရိပ်နှင့် တန်ခိုးအာဏာကို ကမ္ဘာအနှံ့အပြား ရောက်စေလျက်၊ ကျွန်ုပ်တို့ မင်းသိမ်မင်းငယ်ကလေးများအပေါ်တွင် စိုးမိုးအုပ်ချုပ်တော်မူသော ဘုန်းတော် အလွန်တရာ ကြီးမြတ်တော်မူလှသည့် 'အင်တိုနီ' ၏သံတမန်ကြီး 'ဒလီးယပ်' သင့်အား နှုတ်ခွန်းဆက်ပါ၏။ ကျွန်ုပ်တို့၏ဆင်းရဲသော အလက်ဇန္ဒြီးယားမြို့ကလေးတွင် သင့်အား ဧည့်သည်တော်အဖြစ် လက်ခံပါ၏။ သင်၏လာရခြင်းကိစ္စကို မြွက်ကြားရန် ကျွန်ုပ်တို့ တောင်းပန်ပါသည်။”

ပရိယာယ်များသော 'ဒလီးယပ်' သည်ကား၊ အံ့ဩငေးမောနေသကဲ့သို့ ရုတ်တရက်ပြန်၍ မဖြေသေး။

“မြင့်မြတ်သော 'ဒလီးယပ်' စကားမပြောနိုင်အောင် သင်ဘာများ ဖြစ်နေသလဲ၊ ရောမစကားပဲ မေ့နေပြီလား၊ သင်တတ်တဲ့စကားသာ ပြောပါ။ ကျွန်ုပ်တို့လဲ အဲဒီစကားနဲ့ပဲ ပြန်ပြောပါမယ်။ ဘယ်ဘာသာစကားမဆို ကျွန်ုပ်တို့ တတ်ပါတယ်။”

၁၄၂ □ ဒဂုန်ရွှေမျှား

(အလွန်ယဉ်ကျေးသော အမူအရာဖြင့်) “အို ... ချစ်ခင်မြတ်နိုးဖွယ် ကောင်းလှသော အီဂျစ်ဘုရင်မကြီး၊ ယခုကဲ့သို့ ဘုရင်မကြီးရှေ့တော်၌ ဆွံ့အ သောသူကဲ့သို့ ရပ်နေမိသည့်အတွက် ခွင့်လွှတ်တော်မူပါ။ ဘုရင်မ၏ ထူးကဲစွာ လှပသော ရူပါရုံသည် နှုတ်ကိုဆွံ့စေလျက် မွန်းတည့်အချိန် နေကို ကြည့်မိ သောသူသည် နေမှတစ်ပါး အခြားအရာများကို မမြင်နိုင်ကဲ့သို့ ကျွန်ုပ်၏စိတ် ထဲ၌ အခြားကိစ္စများကို သတိမရဖြစ်ရပါတယ်”

“သင်တို့ ‘စီလီးဆီးယား’ ပြည်က တကယ်ပဲ အမြောက်အပင့် အတတ်တွေကို၊ ကျောင်းမှာ သင်ခဲ့ရသလား”

“မြောက်ပင့်တတ်တဲ့ လေသံဟာ ကောင်းကင်ယံက တိမ်ကိုတော့ အရည်ပျော်အောင် မလုပ်နိုင်ဟု ဒီမြို့မှာ စကားပုံရှိပါတယ်။ လာရင်း ကိစ္စ ကတော့ ဘုန်းကြီးသော အင်တိုနီ ထံက တိုင်းရေးပြည်ရေးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး တံဆိပ်များ နှိပ်ပေးလိုက်တဲ့ ဟောဒီစာဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်ုပ်ဖတ်၍ ပြောရမည် ဆိုက ပြောကြားတင်လျှောက်ပါမည်”

“တံဆိပ်တော်ကို ဖောက်ပြီး ဖတ်ပေတော့”

ဒလီးယပ်သည် ဦးညွှတ်၍ အရိုအသေပြုကာ တံဆိပ်များကို ဖောက် ပြီးနောက်၊ စာကို အောက်ပါအတိုင်း ဖတ်ကြားလေသည်။

“အာဏာပိုင် သုံးဦးဖြင့် စိုးမိုးအုပ်ချုပ်လျက်ရှိသော နိုင်ငံအစိုးရထံမှ အာဏာပိုင်တစ်ဦးဖြစ်သူ ‘မတ်(စ်)အင်တိုနီ’ ၏နှုတ်မှတစ်ဆင့်၊ ရောမသူထု၏ ကြည်ဖြူမှုဖြင့်၊ အထက်အောက် အီဂျစ်နိုင်ငံကြီးကို စိုးမိုးလျက်ရှိသော ဘုရင်မ ကြီးအား နှုတ်ခွန်းဆက်သလိုက်ပါသည် အဆွေတော် ကလီယိုပါထရား။

အဆွေသည် မိမိ၏ အလုပ်ဝတ္တရားနှင့်တကွ ထားခဲ့သော ကတိ များကိုပါ ဆန့်ကျင်လျက် အဆွေတော်၏ ကျေးကျွန်များဖြစ်သော ‘အလိုင်း ယင်းနတ်(စ်) နှင့် ‘ဆိုင်းပရပ်’ ဘုရင်ခံ ‘ဆီးရားဖီးယန်း’ တို့သည် မြင့် မြတ်သော အာဏာပိုင်များကို အံ့တုလျက်ရှိသော သူပုန်လူသတ်သမား ကက်ဆီးယပ်အား ကူညီအားပေးလျက်ရှိကြောင်း ကျွန်ုပ်တို့ ကြားသိရသည်။ ၎င်းပြင် မကြာမီကပင် အဆွေတော်ကိုယ်တိုင် ထိုကိစ္စအတွက် အင်အားကြီး မားသော ရေတပ်ကြီးကို အသင့်ပြင်ဆင် ထားခဲ့ကြောင်းကိုလည်း သိရသည်။ ထို့ကြောင့် အဆွေတော်သည် ဤစွပ်စွဲထားသော အမှုနှင့် ပတ်သက်၍ မြင့်မြတ်သော အင်တိုနီထံ ဖြေဆိုရှင်းလင်းနိုင်စေခြင်းငှာ ‘စီလီးဆီးယား’ မြို့သို့ ကိုယ်တိုင် အမြန်လာရောက်ရန် ဆင့်ဆိုလိုက်သည်။ ထို့ပြင် အဆွေတော်အား ကျွန်ုပ်တို့ သတိပေးလိုသည်မှာ ကျွန်ုပ်တို့ ယခုပို့လိုက်သော ဆင့်ဆိုချက်ကို

အိလျှော်ဘုရင်မာယာရှင် □ ၁၄၃

မလှို ကံ နာဘဲ ငြင်းဆန်နေခဲ့လျှင် အဆွေတော်၏ ပူဆွေးဒုက္ခရောက်ရခြင်း၊ အစပင် ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

“ကျွန်းမာ ချမ်းသာပါစေသောဝံ”

မတ် (ခ) အင်တိုနီ

ဤသို့ ရင့်သည်းလှသော စကားကို ကြားရသောအခါ ကလီယိုပါ ထရား၏ မျက်လုံးများသည် တဖျတ်ဖျတ် တောက်လျက်ရှိပြီးလျှင် ရွှေခြင်သံ ရုပ်ခေါင်းများ ပေါ်တွင် တင်ထားသော လက်များသည်လည်း အရုပ်ခေါင်းများ ကို တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်လိုက်မိလေ၏။

“အို ... ကျုပ်တို့မှာ မဟုတ်ဘဲနဲ့ အမြောက်အပင် ခံရပြီး ချိုလွန်းအား ကြီးတော့ အီလယ်လယ်ကြီး ဖြစ်သွားမှာ စိုးရတယ်။ နားထောင်းစမ်းပါ ဒလီး ယပ်ရဲ့၊ ဒီစာထဲမှာ ပါတဲ့ စွပ်စွဲချက်တွေဟာ အားလုံးတစ်ခုမှ မမှန်ဘူး။ လူတိုင်း သက်သေခံနိုင်တယ်။ သို့ပေမယ့် ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ စစ်မှုရေးရာ၊ နိုင်ငံရေးရာ ဆောင် ရွက်တဲ့ ကိစ္စတွေကို ကာကွယ်ပြီး ဒီနေရာမှာ သင့်ကို ပြောနေလို့ မဖြစ်ပါဘူး။ ကျွန်ုပ်တို့ဟာ ကျွန်ုပ်တို့တိုင်းပြည်ကြီးက ခွာပြီး ဝေးလံတဲ့ စီလီးဆီးယားကိုလာ ပြီး အင်တိုနီ ရှေ့မှာ သနားစရာကောင်းတဲ့ တရားခံတစ်ယောက်လို မထုချေ နိုင်ဘူး။ တကယ်လို့ အင်တိုနီသာ ကျွန်ုပ်တို့နဲ့ စကားလည်းပြောရင်း စုံလည်းစုံ စမ်းရင်း လာဖို့ကောင်းပါတယ်။ ပင်လယ်ရေပြင်ဟာ ဘယ်သူမှတားပြီး မထား ပါဘူး။ အစဉ်ဖွင့်ထားတာပါ။ ဒီရောက်ရင်လဲ မင်းစိုးရာဇာအဖြစ်နဲ့ ကြိုဆိုလက် ခံမှာပါပဲ။ သူ ဒီကို လာပါစေ၊ အဲဒါဟာ ကျွန်ုပ် ပြန်ကြားလိုက်တဲ့ စကားပါပဲ”

ထိုအခါ၌ ဒလီးယပ်သည် ဒေါသထွက်လျက် ရှိသော်လည်း ချုပ် တည်းထားလျက် ဟန်မပျက်ပြုံး၍ ...

“လျှောက်ထားခွင့်ပြုပါ ဘုရင်မ ... သူ၏ကလောင်သည် သွေးထဲ တွင် နှစ်ထားသော လှံသွားကဲ့သို့ ကြမ်းကြုတ်သော်လည်း လူချင်းတွေ့သော အခါ စစ်နိုင်သည့် စစ်သူကြီးများထဲတွင် သနားကြင်နာခြင်းနှင့် အပြည့်စုံဆုံးသူ တစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရပါလိမ့်မည်။ အကယ်၍ သူ့အား ဤအလက် ဇနီးယားမြို့သို့လာအောင် ပြုလုပ်မည်ဆိုက လက်နက်အပြည့်အစုံဖြင့် စစ်ဆင် လာမည်ဖြစ်၍ အရှင်အတွက် အခက်အခဲတွေကြုံရပါလိမ့်မည်။ သူ့အား အံတု ရန်လည်း ခဲယဉ်းလှပါသည်။ သို့ဖြစ်၍ ဘုရင်မဟာ စီလီးဆီးယားမြို့သို့ လက် နက်မကိုင်ဆောင်ဘဲ၊ အရှင်၏ လှပသော ရုပ်အဆင်း၌ တင့်တယ်ကျော့ရှင်း သော အဝတ်အစားများကို ဆင်မြန်းကာ လက်ဆောင်ပဏ္ဏာဖြင့် ကြွလာတော် မူသင့်ပါသည်”

၁၄၄ □ ဒဂုန်ရွှေများ

ဒလီးယပ်သည် အထက်ပါစကားများကို လျှောက်တင်ပြီးနောက် အဓိပ္ပာယ်ရှိသော မျက်လုံးများဖြင့်၊ ကလီယိုပါထရားအား ကြည့်လျက်ရှိရာ၊ သူဆိုလိုသော အဓိပ္ပာယ်ကို သိသဖြင့် ကျွန်ုပ်မှာ ဒေါသစိတ်ဖြင့် မွန်လျက်ရှိ လေ၏။

ကလီယိုပါထရားသည် သဘောပေါက်သည့် လက္ခဏာဖြင့် သူ၏ မေးစေ့ကို လက်ပေါ်တွင်တင်ကာ စဉ်းစားတွေ့လျက်ရှိလေသည်။ ချာမီယန် သည်လည်း အခြားသော အပျိုတော်များနှင့်အတူ ပလ္လင်နံဘေးတွင် ရပ်လျက်ရှိ ရာ ထိုစကားများကို ကြားရသောအခါ သူ၏ မျက်နှာမှာ ကြည်လင်လာသကဲ့ သို့ မှတ်ထင်ရ၏။ နောက်ဆုံး၌ ဘုရင်မသည် တည်ငြိမ်သော အသံဖြင့် မိန့် ကြားလေသည်။

“ဒလီးယပ် ... ဤကိစ္စဟာ အင်မတန်အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စဖြစ်တယ်။ ဒါကြောင့် စဉ်းစားဖို့ အချိန်ယူရလိမ့်မယ်။ ဒီမှာပဲ ရောက်တဲ့အခိုက် အနားယူပြီး ပျော်ပျော်ပါးပါး နေပါဦး၊ ကျွန်ုပ်ရဲ့ အဖြေကို ဆယ်ရက်အတွင်း ရပါစေမယ်”

အတန်ငယ် တွေးတောနေပြီးနောက် ပြုံးလျက် ...

“ကောင်းပါပြီ ... ဘုရင်မ၊ ဒီကနေ့ကစပြီး ဆယ်ရက်မြောက်သော နေ့မှာ အဖြေယူရန် ကျွန်ုပ်လာပါမည်။ ဆယ့်တစ်ရက်မြောက်သောနေ့မှာ ကျွန်ုပ် ၏သခင် အင်တိုနီထံ ပြန်ရပါမည်။

ထို့နောက် ကလီယိုပါထရားက အချက်ပြလိုက်သည်တွင် ခရာသံ များ ကြားရပြီးနောက် သံတမန်ဖြစ်သူ ဒလီးယပ်သည် နန်းရင်ပြင်မှ ထွက်ခွာ သွားလေ၏။

အခန်း (၁၀)

ထိုနေ့ည၌ပင် ကလီယိုပါထရားသည် ကျွန်ုပ်တို့အား သူ၏အခန်း သို့ ခေါ်သဖြင့် သွားရောက်ရလေ၏။ ဘုရင်မမှာ အတော်ပင် တုန်လှုပ်ချောက် ချားလျက် ရှိနေသည်ကို တွေ့ရ၏။ သူသည် ထောင်ချောက်တွင် မိနေသော ခြင်္သေ့မကဲ့သို့၊ ကျောက်ဖြူကြမ်းပေါ်တွင် တစ်ယောက်တည်း ခေါက်တုံ့ခေါက် ပြန် လျှောက်လျက် ရှိလေသည်။ ကြည်လင်သော သူ၏မျက်လုံးများတွင် တစ်ခါတစ်ရံ အရိပ်များ သမ်းဝေလျက်ရှိ၏။

(ကျွန်ုပ် လက်ကို ဆွဲကိုင်ရင်း) “ဪ... ဟားမားကစ် မောင်လာပြီ လား၊ ကျွန်မကို အကြံပေးပါဦး မောင်ရယ်။ ဒီလိုအကြံတောင်းလောက်အောင် အရေးကြီးတာ၊ ကျွန်မတစ်ခါမျှ မကြုံဖူးသေးဘူး။ ကျွန်မဖြင့် ငယ်ငယ်က တည်းက စပြီး တစ်ခါမှ အေးအေးနေရတယ်ကို မရှိဘူး။ ဘယ်တော့မှလဲ အေးအေးနေရမှာ မဟုတ်ဘူး ထင်ပါရဲ့၊ အခုကြည့်ပါဦး ... မောင့်ဓားမြှောင် ဖျားက သီသီကလေး လွတ်လာခါရှိသေး ... ဒုက္ခအသစ်တစ်ခု ပေါ်လာပြန်ပြီ။ ဟိုသံအမတ်ကောင်ကို မောင်မြင်တယ် မဟုတ်လား။ သူ့ကိုတောင် ထောင် ချောက်နဲ့ ထောင်လိုက်ဦးမလို့ ကြံမိသေးတယ်။ သူစကားပြောတာ ဘယ် လောက်ချို့သလဲ။ လူကို မျက်နှာချိုလာသွေးတဲ့ကြောင်လိုပဲ။ ဟိုစာကို မောင် ကြားလိုက်တယ် မဟုတ်လား။ လေသံက အတော်မခံချင်စရာ ကောင်းတယ်။

၁၄၆ □ ဒဂုန်ရွှေမျှား

ဒီအင်တိုနီအကြောင်းကို ကျွန်မကောင်းကောင်း သိပါတယ်။ သူ့ကို ကျွန်မ ငယ်ငယ်က တစ်ခါမြင်ဖူးတယ်။ ဒီလူက ‘ဟာကြူလီ’ဆိုတဲ့ လူစွမ်းကောင်း တစ်ပိုင်း အရူးတစ်ပိုင်းပဲ။ မှားမှန်းသိပေမယ့် ဇွတ်တရွတ် လုပ်တတ်တယ်။ ပျော်ပါးတဲ့ဘက်ကျတော့ သူ့ကို သွေးဆောင်ဖို့လွယ်တယ်။ နို့ပေမယ့် စိတ် ဆိုးပြီဆိုရင် တကယ်ကြောက်စရာ ကောင်းတဲ့ရန်သူကြီးပဲ။ သူ တကယ် ခင်မင်တဲ့ မိတ်ဆွေတွေ အပေါ်မှာတော့လဲ သစ္စာရှိပါတယ်။ မိန်းမလိုက်စားပြီး ဣတ္ထိယ ကျွန်သက်သက် ‘အင်တိုနီ’ ဆိုတာ အဲဒါပဲ။ အသုံးမကျတဲ့ ဘဝ ကုသိုလ်ကံက သူ့ကို ပင်လယ်လှိုင်းထိပ်မှာ တင်ထားတော့၊ ဒီလိုလူစားမျိုးနဲ့ ဘယ်နှယ်လုပ်ပြီး ဆက်ဆံရမလဲ၊ တစ်နေ့တော့ ဒီလိုလှိုင်းကပဲ သူ့ကို မျိုသွား မှာပါ။ ဒီအချိန်မကျသေးခင်တော့ အထွတ်အထိပ် ရောက်နေသေးတာထပေါ့”

(ကျွန်ုပ်) “အင်တိုနီ ဆိုတာလည်း လူပဲ၊ ရန်သူတွေ ဝိုင်းနေတဲ့ လူ ပဲ၊ လူဆိုရင် သူ့ကို နိုင်နိုင်တာပေါ့”

“ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ်။ သူ့ကိုတော့ နိုင်နိုင်တာပေါ့၊ သို့ပေမယ့် သူက သုံးယောက်အနက်က တစ်ယောက်ပဲ ရှိသေးတယ်။ အခုဆိုရင် ‘ကက် ဆီးယပ်’ လည်း လူမိုက်တို့ သွားရာလမ်းသွားရပြီ။ ရောမပြည်ကြီးက ‘ဟိုင်ဒြာ’ ဆိုတဲ့ ပင်လယ်နဂါးလို ခေါင်းတစ်ခုကို ဖြတ်ပစ်လိုက်မယ်ဆိုရင် ဒီပြင် ခေါင်းတစ်ခု ပေါ်လာဦးမှာပဲ။ ဟိုမှာ ‘လက်ပီးဒပ်’ ရှိသေးတယ်။ သူနဲ့အတူ ‘အော့တေးဗီယန်းနပ်’ လဲ ရှိသေးတယ်။ ကျွန်မသာ ‘စီလီးဆီးယား’ ကို မသွား ဘူးဆိုရင် မောင်ကြည့်သာနေ အင်တိုနီဟာ ဒီအကောင်တွေနဲ့ မဟာမိတ်ဖွဲ့ပြီး သူ့အင်အားနဲ့ အီဂျစ်ပြည်ကြီးကို တိုက်မှာပဲ။ အဲဒီလိုဆိုရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ”

(ကျွန်ုပ်) “ဘယ်နှယ်လုပ်ရမှာလဲ၊ သူ့ကို ကျုပ်တို့က ရောမ ရောက် အောင် မောင်းထုတ်ပေါ့”

“မောင် ဒီလိုပြောလိုက်တာတော့ ဟုတ်ပါတယ်။ ဟိုလွန်ခဲ့တဲ့ ၁၂ ရက်လောက်တုန်းက ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် အစွမ်းပြိုင်ခဲ့ကြတယ် မဟုတ်လား၊ အဲဒီတုန်းက မောင်ကသာ နိုင်လိုက်ရင်တော့၊ မောင်ဟာ ဖေရီးဘုရင်ဖြစ်နေလို့၊ ဒီလိုကြံစည်တဲ့အတိုင်း လုပ်နိုင်ကောင်း လုပ်နိုင်လိမ့်မယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆို တော့ မောင့်ပလ္လင်ကိုဝိုင်းပြီး အီဂျစ်တစ်ပြည်လုံး စုလာကြမှာကို၊ နို့ပေမယ့် အီဂျစ်ပြည်ကြီးက ကျွန်မကိုတော့ မနှစ်သက်ဘူး။ ကျွန်မရဲ့ ခေါ်မသွေးကို လဲ မနှစ်သက်ဘူး။ မကြာခင်ကပဲ မောင်တို့ အကြံအစည် အရေးတော်ပုံကြီးကို ကျွန်မ ကစဉ်ကရဲ့ လုပ်ပစ်လိုက်လို့ တိုင်းပြည်ကြီး တစ်ဝက်လောက်ဟာ ရှုပ်ယှက်ခတ်ဖြစ်ခဲ့ရတယ်။ အဲဒီလို အလုပ်ခံထားရတဲ့ လူတွေက ကျွန်မတည်မြဲ နေဖို့ရာကို ဝိုင်းပြီး ကူညီကြပါ့မလား။ အီဂျစ်တစ်ပြည်လုံးသာ ကျွန်မကို ယုံ

အိဂျစ်ဘုရင်မာယာရှင် □ ၁၄၇

ကြည်ကိုးစားပြီး သစ္စာတော်ခံထားတယ်ဆိုရင် ရောမက လာတိုက်မယ်ဆိုတဲ့ အင်အားကို ကျွန်မပြန်ပြီး ခုခံနိုင်ပါတယ်။ ပြီးတော့ ခေါမ အုပ်စိုးနေရာက ရောမအုပ်စိုးမယ်ဆိုရင်လဲ မထူးဘူးဆိုပြီး လူတွေက နေကြမှာပဲ။ ဒါပေမယ့် ရွှေရှိရင် ကျွန်မ ခုခံကာကွယ်နိုင်ပါတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ဒီလောဘ အတွက်နဲ့ တိုက်ခိုက်ကြတဲ့ စစ်ပွဲရဲ့ ဝမ်းဗိုက်ကို ပြည့်အောင်ကျွေးစရာ စစ်သား တွေကို ငွေပေးဝယ်ရင် ရနိုင်တယ်။ သို့ပေမယ့် ရွှေငွေဆိုလို့ ဘာမှ မရှိတော့ဘူး။ ကျွန်မ ဘဏ္ဍာတိုက်တွေလဲ အားလုံး ဟောင်းလောင်း ဖြစ်နေကြပြီ။ ဒီစစ်ပွဲတွေ ဟာ ကျွန်မ ပျက်စီးရာ ပျက်စီးကြောင်းကို လုပ်တာပဲ။ ဒီတော့ ကျွန်မလဲ ဘယ်မှာ ရွှေငွေရှာရမယ် မသိတော့ဘူး။ ဪ... ဒါထက် မောင်ဟာ ရိုးရာက ဆင်းသက်ပြီး ပိရမစ်တွေရဲ့ သာသနာ့ဝန်ထမ်းတစ်ယောက်ဖြစ်လို့ မောင့်တိုင်း ပြည်ကြီးကိုလည်း ကာကွယ်ရာရောက်ရော၊ မောင့် အချစ်ကိုလဲ အင်တိုနီလက် ထဲက ကယ်ဆယ်ရာရောက်ရော သည်တော့ ဒီရွှေတွေဟာ ဘယ်မှာရှိတယ်ဆို တာ မောင်ပြောနိုင်ကောင်းပြောနိုင်မှာပေါ့၊ အဲဒီ ရွှေတွေဟာ အမှန်ပဲရှိသလား မောင်၊ ပြောစမ်းပါဦး”

“ကျွန်ုပ် (တစ်ခဏစဉ်းစားပြီးနောက်) “ပိရမစ်တွေထဲမှာ ပစ္စည်း ဘဏ္ဍာတွေ ရှိတယ်ဆိုတဲ့ ကောလာဟလ သတင်းက မှန်တယ်ပဲထား။ ပြီး တော့ ကျုပ်က ပြောပြနိုင်တယ်ပဲ ဆိုပါဦးတော့။ ဒီရွှေငွေတွေကို ကောင်းတဲ့ကိစ္စ အတွက်သာ တကယ်အမှန် သုံးမှာပဲလို့ ကျွန်ုပ် ဘယ်နှယ်လုပ်သိနိုင်မလဲ”

“ဒါဖြင့် အဲဒီရွှေငွေတွေဟာ တကယ်ပဲ ရှိသလား မောင် ဟင်။ ကျွန်မ ကို လှောင်မနေစမ်းပါနဲ့ မောင်ရယ်၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ဒီလို အင်မတန် လိုနေတဲ့ အချိန်မှာ ရွှေဆိုတဲ့ အသံကြားရတာဟာ သဲကန္တာရထဲမှာ ရေကို မြင်လိုက်ရတာလိုပဲ”

“အဲဒီ ရွှေငွေပစ္စည်းဘဏ္ဍာတွေရှိတယ်ဆိုတာ ကျွန်ုပ်ယုံကြည်တယ်။ တစ်ခါမှတော့ ကိုယ်တိုင် မမြင်ဖူးဘူး။ အင်မတန် ကြောက်စရာ ကောင်းလွန်း လို့ ဘယ်ဖေရီးဘုရင်မှ ဘယ်လောက်လဲ အရေးကြီး ကြီး၊ မယူဝံ့လို့သာ ကျန်နေတာပဲ ဆိုတာတော့ ကျွန်ုပ် ပြောနိုင်တယ်”

“ဒီလိုဆိုရင် သူတို့ဟာ ဟိုတုန်းက သတ္တိမရှိလို့ ရင်လဲ ဖြစ်ရမယ်။ ဒါမှ မဟုတ်ရင်လဲ တကယ်မရှိလို့ ရင်လဲ ဖြစ်ရမှာပေါ့၊ ဒါဖြင့် မောင်ရယ် အဲဒီ ဘဏ္ဍာရွှေငွေတွေ ကျွန်မကို ပြမယ် မဟုတ်လား မောင်ရယ်”

“ယခု ပြောတဲ့အတိုင်း၊ အိဂျစ်လူမျိုးတွေရဲ့ ကောင်းကျိုးအတွက် သာ အသုံးပြုပါမယ်လို့ ဘုရင်မက ကျမ်းကျိန်ရင် ကျုပ်ပြပါမယ့်။ နို့ပေမယ့် ရှိမယ် မရှိဘူးဆိုတာတော့ ကျုပ် အမှန်မသိဘူးနော်”

၁၄၈ □ ဒဂုန်ရွှေမျှား

(စိတ်အားထက်သန်) ‘ခမ်း’ ပြည်ကြီးမှာ ရှိတဲ့ နတ်မင်းအပေါင်းကို တိုင်တည်ပြီး ကျွန်မ ကျိန်ဆိုပါတယ်။ ဒီပစ္စည်းဘဏ္ဍာတွေကိုသာ မောင်ပြမယ် ဆိုရင် ကျွန်မဟာ အင်တိုနီကို အံတုပြီး သံအမတ်ကောင်ကို နှင့်နှင့်သည်းသည်း ပြောလွတ်လိုက်မယ်။ ပြီးတော့ မောင့်ကိုလဲ ကမ္ဘာအသိပေးပြီး လင်ယောက်ျား အဖြစ် လက်ထပ်ယူပါမယ်။ မောင့်သဘောအတိုင်းသာ စီမံကိန်းထုတ်ပြီး ရောမတွေကို တိုက်ထုတ်ပေါ့”

ထို့နောက် ဘုရင်မသည် သစ္စာရှိသော မျက်လုံးများဖြင့် ကျွန်ုပ်အား ကြည့်ရှုလျက်ရှိရာ၊ ကျွန်ုပ်ကလည်း ယုံကြည်မိ၏။ ကျွန်ုပ်ဆုံးရှုံးခဲ့သော အချိန်မှစ၍ ထိုခဏသော အချိန်သည် ကျွန်ုပ်အတွက် အပျော်ရွှင်ဆုံး အချိန်ဖြစ်လေ သည်။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ကျွန်ုပ်မှာ အကြံအစည်များပင် ပျက်ခဲ့သော် လည်း လုံးလုံးလျားလျား ဆုံးရှုံးသည် မဟုတ်သေးဘဲ၊ မိမိချစ်ခင်သူ ဘုရင်မ နှင့်အတူ ကျွန်ုပ်လိုလားသည့် တန်ခိုးအာဏာနှင့် အဆင့်အတန်းကို ပြန်လည်ရ ရှိမည် ထင်မိသောကြောင့်ပေတည်း။

“ကိုင်း ... ဒါဖြင့် ကျိန်ဆိုပေတော့ ကလီယိုပါထရား”

“ကျိန်ဆိုပါတယ် ... အချစ်ရယ်။ ကျိန်ရုံတွင်မကသေးပါဘူး ဟော ဒီလိုလဲ မမေ့နိုင်တဲ့ အချစ်တံဆိပ် ခတ်နှိပ်ပါသေးတယ်” ဟုပြောပြီးလျှင်

ဘုရင်မသည် ကျွန်ုပ်၏နဖူးပြင်ကို နမ်းရှုပ်လေရာ၊ ကျွန်ုပ်ကလည်း ပြန်လှန်နမ်းရှုပ်မိ၏။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်တို့လည်း လက်ထပ်ပြီးသောအခါ ပြု လုပ်ရမည့်ကိစ္စများကိုလည်းကောင်း၊ ရောမတို့အား မည်ကဲ့သို့ နှိမ်နင်းရမည့် အကြောင်းများကိုလည်းကောင်း တိုင်ပင်လျက်ရှိကြကုန်၏။

ထိုည၌ ကျွန်ုပ်တို့သည် အချိန်အတော် ညဉ့်နက်သည့်တိုင်အောင် စကားပြောလျက်ရှိကြရာ၊ ‘ဟား’ ခေါ် တတိယ ပိရမစ်ကြီးအောက်၌ ပစ္စည်း ဘဏ္ဍများ ရှိနေသည့် လျှို့ဝှက်ချက်များကို သူ့အား ထုတ်ဖော်ပြောဆိုလိုက်၏။ နောက်တစ်နေ့ထွက်ရန်နှင့် နှစ်ရက်မြောက်သောနေ့တွင် ပစ္စည်းများ ရှာဖွေရန်ကို လည်း စီစဉ်ကြလေသည်။

သို့နှင့် နောက်တစ်နေ့ နံနက်စောစော၌ လှေတစ်စင်းကို တိတ် တဆိတ် အသင့်စီစဉ်လျက် ‘ကလီယိုပါထရား’ သည် ‘ဟိုရမ်းခူး’ နတ်ကွန်းသို့ ဘုရားဖူးသွားမည့် အီဂျစ်ပြည်သူ တစ်ယောက်ကဲ့သို့ ခေါင်းမြီးခြုံ အဝတ်ဖြင့် လည်းကောင်း၊ ကျွန်ုပ်မှာလည်း ဘုရားဖူးသွားသည့် ပုဂ္ဂိုလ်များ ဝတ်ဆင်လှေ ရှိသော အဝတ်အစားကိုလည်းကောင်း အသီးသီးဝတ်ဆင်လျက် လှေသို့ ဆင်း ခဲ့ကြ၏။ ကျွန်ုပ်တို့နှင့်အတူ ဘုရင်မ၏ ယုံကြည်စိတ်ချရသော လူယုံတော် ၁၀ ယောက်မှာ လှေသမားများအဖြစ်ဖြင့် လိုက်ပါလာကြ၏။ သို့ရာတွင် ချာမီ

အိဂျစ်ဘုရင်မာယာရှင် □ ၁၄၉

ယန်ကား ကျွန်ုပ်တို့နှင့်အတူ မပါခဲ့ပေ။ ကျွန်ုပ်တို့သည် 'နိုင်ငံ' ဖြစ်ဝမှ လေ တဖြူးဖြူးနှင့် ရွက်တိုက်ခဲ့ကြလျက် ထိုနေ့ညတွင်လည်း လရောင်နှင့် ဆန်ခဲကြ ရာ သန်းခေါင်အချိန်၌ 'ဆေး' မြို့ကို ရောက်ခဲ့ကြ၏။ ထိုအရပ်၌ အတော်ကြာ နားနေကြပြီးလျှင် နောက်တစ်နေ့ နံနက်အရုဏ်တက်ချိန်မှစ၍ ထိုနေ့တစ်နေ့လုံး ရွက်တိုက်ခဲ့ကြရာ နောက်ဆုံး၌ နေဝင်ပြီးနောက် သုံးနာရီခန့် အကြာလောက် တွင် 'ဘာဘီလုံး' ခေါ်သော ခံတပ်မှ မီးရောင်များကို ကျွန်ုပ်တို့ မြင်ကြရကုန်၏။

သို့ဖြစ်၍ ဤနေရာနှင့် ကမ်းတစ်ဖက်တွင် ကျွန်ုပ်တို့သည် လှေကို မြက်ရှည်များတောထဲ၌ လုံခြုံစွာ ဆိုက်ကပ်ကြတော့၏။

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်တို့သည် ခြောက်မိုင်ခန့်ဝေးကွာသော 'ပိရမစ်' များ ရှိရာ အရပ်သို့ တိတ်တဆိတ် ခြေကျင် လျှောက်ခဲ့ကြ၏။ ကလီယိုပါထရား၊ ကျွန်ုပ်နှင့် သင်းကွပ် အမှုထမ်းတစ်ယောက်သာ လာခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်၍ ကျန်ကျေး ကျွန်များကိုကား လှေတွင်အစောင့်ထားခဲ့ကြ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ထွန်ယက်ထား သော လယ်ပြင်ထဲ၌ တွေ့သော မြည်းတစ်ကောင်ကို ဖမ်း၍ ကျောပေါ်သို့ ဝတ်လုံတစ်ခုကို ပစ်တင်လိုက်ပြီးလျှင် သူ့အား မြည်းပေါ်တွင် စီး၍လိုက်စေပြီး လျှင် ကျွန်ုပ်က မြည်းကိုခွဲကာ၊ ယခင်က ကျွန်ုပ်သိခဲ့ဖူးသော လမ်းဖြင့် ရှေ့မှ သွားလေရာ သင်းကွပ် အမှုထမ်းသည်လည်း ကျွန်ုပ်တို့နောက်မှ ခြေကျင် လိုက်ပါလာခဲ့၏။ တစ်နာရီကျော်ကျော်မျှသွားပြီးနောက် လမ်းမကြီးသို့ ရောက် ခဲ့ရာ လရောင်ထဲ၌ စွင့်စွင့်မားမား ရပ်တည်လျက် ရှိသော ပိရမစ်များကို မြင်ရ သောအခါ ကျွန်ုပ်တို့မှာ ချောက်ချားထိတ်လန့်၍ စကားမပြောဘဲ တိတ်ဆိတ် နေမိကြ၏။ ကျွန်ုပ်တို့သည် စကားတစ်ခွန်းမျှ မပြောဘဲ ဘေးပတ်ဝန်းကျင်တွင် သချိုင်းဂူများဖြင့် ပြည့်နှက်လျက်ရှိသော သေဆုံးသူများ၏ မြို့ကြီးကို ဖြတ် သန်းလာခဲ့ရာ နောက်ဆုံး၌ ကျောက်တောင်ကလေး တစ်ခုကို တက်ခဲ့ကြရ၏။ ထိုနေရာတွင် ခူးဖြူးကက်ခေါ် ခူးဖြူး၏ပလ္လင်ရိပ်၌ ခေတ္တရပ်တန့်လျက် အရောင်မျိုးစုံဖြာထွက်လျက်ရှိသော အထက်ဆင်ခြေလျှော ကျောက်မျက်နှာမှ လွတ်လျက်ရှိသည့် အရောင်များကိုကြည့်ရင်း ကလီယိုပါထရားသည် တီးတိုး လေသံနှင့် "တကယ်ပါပဲ ဟို ... ရှေးအခါတုန်းက ခမ်း(မ်) ပြည်ကြီးကို လူတွေ အုပ်စိုးတာ မဟုတ်ဘဲ။ နတ်တွေ အုပ်ချုပ်မင်းလုပ်နေတာ ဖြစ်မှာပဲနော် ... မောင်။ လူ့ပြည်နဲ့လဲ သိပ်ဝေးတဲ့နေရာပဲ။ ကျွန်မတို့ ဒီအထဲ ဝင်ရမှာလား"

(ကျွန်ုပ်) "မဟုတ်ဘူး ... ဒီမှာ မဟုတ်သေးဘူး။ ဆက်သွားရဦးမယ်"

ကျွန်ုပ်တို့သည် ရှေ့မှ များလှစွာသော ရှေးဂူဟောင်းများကို ဖြတ် လျက်လာခဲ့ရာ နောက်ဆုံး၌ 'အား' ခေါ်သော ပိရမစ် အရိပ်သို့ ရောက်ခဲ့၍၊ ၎င်း၏ အလွန်မြင့်မား နီးမြန်းသော ထုထည်ကြီးကို ကြည့်လျက်ရှိကြ၏။

၁၅၀ □ ဒဂုန်ရွှေများ

(ဘုရင်မ) “ကျွန်မတို့ ဝင်ရမှာ ဒီအထဲလား”

(ကျွန်ုပ်) “မဟုတ်သေးဘူး ... ဒီမှာ မဟုတ်သေးဘူး၊ ဆက်သွားရဦးမယ်”

များလှစွာသော ဂူဟောင်းများကို ဖြတ်ကျော်လာခဲ့ကြပြန်ရာ ‘ဟား’ ခေါ် ပိရမစ် အရိပ်သို့ ရောက်ခဲ့ကြ၏။ (ထိုပိရမစ်ကို ယခုအခါ တတိယ ပိရမစ် ဟု ခေါ်တွင်၏။) လရောင်ကို ကြေးမုံပြင်ကဲ့သို့ ပြန်၍ အရောင်ဟပ်နေသော တောင်၏ ပြောင်လက်လှပခြင်းကို ကလီယိုပါထရားသည် အံ့ဩစွာ ငေးစိုက်ကြည့်နေ၏။ တောင်ခြေပတ်လည်၌ ခါးစည်းသဖွယ် ဝိုင်းရံသော ‘အက်သီယိုပီးယန်း’ ကျောက်အနက်ကိုလည်း တအံ့တဩ ကြည့်လျက်ရှိ၏။ ပိရမစ်အပေါင်းတွင် ထိုတတိယ ပိရမစ် သည် အလှပဆုံး ဖြစ်လေသည်။

“ကျွန်မတို့ ဒီအထဲ ဝင်ရမှာလား မောင်”

“ဟုတ်တယ်”

ကျွန်ုပ်တို့သည် အီဂျစ်ပြည်ကြီး၏ နောင်ရေးအတွက် ရွှေငွေပစ္စည်း ဘဏ္ဍာများထားရာ ထိုပိရမစ်ကြီးနှင့် ‘မင်ကောရား’ နတ်ကွန်း အောက်ခြေကြားမှ မြောက်ဘက်သို့ လှည့်လာခဲ့ကြလေ၏။

(ကျွန်ုပ်) “ကျုပ်ရဲ့ ဘေးတော်လက်ထက်ကတော့ အမှန်ဒီနေရာမှာ ရှိခဲ့တာပဲ။ ဒီပစ္စည်း ဘဏ္ဍာတွေကို ဘေးဥပါဒ်တစ်စုံတစ်ရာ မဖြစ်ဘဲ စိတ်မချမ်းမသာ မဖြစ်ဘဲနဲ့တော့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မရနိုင်ဘူး။ ဘယ်နှယ်လဲ ဝင်မလား။ ဟိုရောက်တော့ ကိုယ့်သဘောနဲ့ကိုယ် ယူမယ် မယူဘူးဆိုတာ ဆုံးဖြတ်ရလိမ့်မယ်”

(ဘုရင်မ) “မောင်နဲ့ သင်းကွပ်ကြီးနဲ့ နှစ်ယောက်သွားပြီး ယူရင်ကော မဖြစ်ဘူးလား”

“မဖြစ်ဘူး ဘုရင်မ၊ အီဂျစ်ပြည်ကြီးရဲ့ အကျိုးအတွက် ဖြစ်ဖြစ်၊ ဘုရင်မအတွက်ပဲ ဖြစ်ဖြစ် ကျွန်ုပ် ဒီကိစ္စကို မလုပ်နိုင်ဘူး။ မကောင်းမှုတွေထဲမှာ ဒီအလုပ်ဟာ အဆိုးဝါးဆုံးပဲ။ ကျွန်ုပ်အတွက်တော့ ဒီလိုလိုက်ပြတာဟာ သာသနာ့ တရားဥပဒေနဲ့ ကိုက်ညီတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ခမ်း(မ်)ပြည်ကြီးကို စိုးမိုးအုပ်ချုပ်နေတဲ့ ဘုရင်က ခိုင်းစေလျှင် ပစ္စည်းတွေရှိတဲ့ နေရာကို ပြရမယ်။ ပြီးတော့ သတိပေးစာတွေကိုလဲ ဖတ်ပြရမယ်။ အဲဒါ ကျွန်ုပ်တာဝန်ပဲ၊ တိုင်းပြည်အတွက် အကြပ်အတည်းတွေနေလို့ ဘယ်ကျိန်စာမျှ ပဓာနမထားဘဲ ရဲရဲရင့်ရင့်ကြီး ယူထိုက်တယ်လို့ ထင်ရင်လဲ ကောင်းတာပဲ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ယူရင်ယူတဲ့လူရဲ့ ခေါင်းပေါ်မှာသာ ကျမှာပဲ။ ကျွန်ုပ်ဖတ်ဖူးတဲ့ မှတ်သားချက်များထဲမှာတော့ အရင်က ဘုရင်နှစ်ပါးနဲ့ ဘုရင်မ တစ်ပါးဟာ ဒီအထဲ

အိဂျစ်ဘုရင်မာယာရှင် □ ၁၅၁

ဝင်ဖူးတယ်။ တွေ့ရက်သားနဲ့ ဒီကျိန်စာတွေ ကြောက်တာ နဲ့ မထိခံခဲ့ကြဘူး။ သည်အတိုင်း ပြန်သွားကြရတယ်”

ဘုရင်မသည် ကြောက်စိတ်များ ပြေပျောက်သွားသည့်တိုင်အောင် အတော်ကြာ စဉ်းစားလျက်ရှိလေ၏။

“အနည်းဆုံး ကျွန်မမျက်စိနဲ့တော့ မြင်ဖူးအောင်ကြည့်ဦးမယ် မောင်ရယ်”

“ဒါဖြင့် ကောင်းပြီ ... လာလေ”

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်သည် သင်းကွပ်ကြီး၏ အကူအညီနှင့် လူတစ်ယောက် အရပ်ခန့်မြင့်အောင် ကျောက်ခဲများကို စုပုံပြီးလျှင် ကျောက်ခဲပုံပေါ်သို့ တက်၍သစ်ရွက် ပမာဏရှိသော လျှို့ဝှက်အပ်သည့် အမှတ်အသားကို ရှာလေ၏။ လေတိုက်ရာပါလာသော သဲများဖြင့် ပွတ်တိုက်ခြင်း ခံရသဖြင့်၊ အက်သီယိုးပီးယန်း ကျောက်ပင် ပွန်းနေသောကြောင့် အတော်ပင် ခဲခဲယဉ်းယဉ်း ရှာဖွေရ၏။ ရှာ၍တွေ့သောအခါ ကျွန်ုပ်သည် ခွန်အားစိုက်ထုတ်၍ ၎င်းအပေါ်သို့ တအားဖိနှိပ်လိုက်ရာ၊ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာမြင့်ခဲ့သော်လည်း၊ ကျောက်တုံးမှာ လည်လျက် လူတစ်ယောက်သာ ဝင်နိုင်သော အပေါက်တစ်ခု ပေါ်လာလေ၏။ ထိုခဏ၌ အသွေးအရောင် ဖြူနေသော လင်းနို့ကြီးတစ်ကောင်သည် အပေါက်တွင်းမှ ထွက်လာပြီးလျှင် အတန်ကြာ ကလီယိုပါထရား အပေါ်တွင် ဝဲပျံလျက် တဖြည်းဖြည်းအပေါ်သို့ တက်သွားကာ လရောင်ထဲတွင် ပျောက်ကွယ်သွားလေ၏။

ထိုလင်းနို့လောက်ကြီးသော အမျိုးကို ကျွန်ုပ်တစ်ခါမှ မတွေ့မြင်ဖူးပေ။ ၎င်းသည် စွန်ရဲတစ်ကောင်လောက်ပင် ကြီးမားပေ၏။

ကလီယိုပါထရားသည် ထိတ်လန့်၍ ဟစ်အော်လိုက်သေး၏။ ‘မင်းကောရား’ ၏ ဝိညာဉ်သည် လင်းနို့ယောင်ဆောင်၍ သူ၏အဆောက်အအုံထဲမှ ထွက်ကာ သတိပေးခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ကျွန်ုပ်ထင်မိ၏။ ကျွန်ုပ်သည် မီးအိမ်သုံးလုံးကိုယူ၍ မီးညှိပြီးလျှင် အပေါက်အတွင်းသို့ ထည့်ထားလိုက်ပြီးနောက်၊ သင်းကွပ်ကြီးထံသွား၍ သူမြင်ရမည့် အရာများကို မည်သူအားမျှ မပြောရန် အဘူသီမြို့ရှိ နတ်မင်းကြီးကို တိုင်တည်ပြီးလျှင် ကျိန်စာတိုက်၏။

အလွန်အမင်း ကြောက်ရွံ့နေသဖြင့် တစ်ကိုယ်လုံး တုန်လှုပ်လျက်၊ ဤကျိန်စာအတိုင်း သူသည် ကျိန်ဆိုခဲ့ရာ ကျိန်ဆိုသည့်အတိုင်းလည်း မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ ဤအကြောင်းကို ဖော်ထုတ်၍ မပြောပေ။

ဤကိစ္စများပြီးလတ်သော် ကျွန်ုပ်သည် ခါးတွင် ကြိုးတစ်ချောင်းကို ပတ်၍ ကလီယိုပါထရားကို ခေါ်ပြီးလျှင် အထဲသို့ဝင်ခဲ့၏။ ဘုရင်မသည် သူ၏

၁၅၂ □ ဒဂုန်ရွှေမျှား

အဝတ်များကို မြဲအောင်ပြုလုပ်၍ ကျောက်ပြားများ ကာရံထားသော လမ်းကျဉ်း ကလေးထဲ၌ ကျွန်ုပ်၏ နောက်မှရပ်လျက်ရှိလေရာ သူ၏ နောက်မှ သင်းကွပ် ကြီးလည်း လိုက်ပါလာခဲ့၏။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်ယူလာခဲ့သော မြေပုံကိုကြည့်၍ ဝူကြီး၏ လျှို့ဝှက်သောနေရာသို့ ရှေးရှုကာ မှောင်နှင့်မည်းမည်းတွင် လမ်းပြ၍ ခေါ်လာခဲ့၏။ ထိုမြေပုံသည်ကား ‘ဟာ ၊’ ပိရမစ်နှင့် ‘မားကောရား’ နတ်ကွန်း ကို ကိုးကွယ်သည့် ကျွန်ုပ်၏ဘေးဘိုးစဉ်ဆက် ၄၁ ဆက်သော သာသနာ့ ဝန်ထမ်းများ ထားခဲ့သည့် (သင်ပြထားသူသာလျှင် ဖတ်ရှုနားလည်နိုင်သည့်) အမှတ်အသားမျိုးဖြင့် ကူးယူလာခဲ့သောကြောင့် မည်သူတစ်စုံတစ်ယောက်မျှ နားမလည်နိုင်ပေ။ မှေးမှိန်သော မီးခွက်ရောင်ဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် ပြစ်ချဲ့ပူပြင်း၍ စူးရှသော အနံ့များကို သည်းခံကာ၊ နက်ရှိုင်းသော ဝူတွင်းသို့ ဆင်းခဲ့ကြ၏။ နောက်တစ်ခဏ၌ ကျွန်ုပ်တို့သည် ပန်းရံဖြင့် လုပ်ထားသော နေရာများကို ကျော်လွန်၍ ကျောက်သားပကတိ ထွင်းထားသည့် လှေခါးတစ်လျှောက် ခြေ လှမ်းနှစ်ဆယ်သာသာလောက် အောက်သို့ မတ်စောက်စွာ ဆင်းသက်ခဲ့ကြရာ၊ အဆင်းသည် တဖြည်းဖြည်း ပြေသွားပြီးလျှင် မကြာမီ ကျုပ်တို့သည် ဆေး အဖြူသုတ်ထားသော အခန်းတစ်ခန်းသို့ ရောက်လာခဲ့ကြလေ၏။ ထိုအခန်းမှာ နိမ့်လှသဖြင့် အရပ်ရှည်သော ကျွန်ုပ်မှာ မတ်တတ်ပင် ကောင်းကောင်း မရပ်နိုင် ပေ။ အလျား လေးလှမ်းလောက်နှင့် အနံ သုံးလှမ်းလောက် ရှိပြီးလျှင် ဆစ်၍ ထားသော ကျောက်များဖြင့် ကာရံလျက်ရှိ၏။ မိုက်မဲသော အမှောင်ထုနှင့် အပူရှိန်သည် သည်းမခံနိုင်လောက်အောင်ဖြစ်သဖြင့် ကလီယိုပါထရားသည် ဤအခန်းထဲ၌ ထိုင်ချလိုက်ပြီးလျှင် အတော်ကြာ နားနေလေ၏။

“ထပါ ဘုရင်မ၊ ဒီနေရာမှာ ကျုပ်တို့ ကြာကြာနေလို့ မဖြစ်ဘူး၊ မေ့မြောကုန်လိမ့်မယ်”

သို့နှင့်ကျွန်ုပ်တို့သည် တစ်ယောက်လက်ကို တစ်ယောက်ဆွဲကာ ထိုအခန်းကို ဖြတ်၍လာခဲ့ရာ၊ အလွန်ကြီးမားသော ကျောက်တံခါးကြီးမှာ အမိုးမှအောက်သို့ အန်ထိုးနှင့် ချထားခြင်းဖြစ်လေသည်။ ကျွန်ုပ်သည် မြေပုံကို ကြည့်ရှုလေ့လာပြီးလျှင် တစ်ခုသော ကျောက်တုံးပေါ်တွင် ခြေတင်၍ ဖိနင်းပြီး နောက် စောင့်ဆိုင်းကြည့်ရှုလျက်ရှိရာ၊ ကျောက်တံခါးကြီးသည် ရုတ်တရက် သာယာဖြည်းညင်းစွာ အလိုအလျောက်တက်၍ သွားလေ၏။

၎င်းအောက်မှ ဖြတ်၍ လာခဲ့ကြရာ၊ ဒုတိယ ကျောက်တံခါးကို တွေ့၍ ကျွန်ုပ်သည် အညွှန်းအတိုင်း ဖွင့်ခဲ့ပြီးနောက် တတိယတံခါးကို တစ်ဖန်တွေ့ ရပြန်၏။ ထိုတံခါးမှာ ယခင်က တံခါးနှစ်ခုထက် ပိုမိုကြီးမား၏။ ကျွန်ုပ်သည် မြေပုံတွင် ပါသည့်အတိုင်း လျှို့ဝှက်သော နေရာတစ်ခုကို ခြေဖြင့် ကန်ထားရာ

အိဂျစ်ဘုရင်မာယာရှင် □ ၁၅၃

မျက်လှည့်ပြသကဲ့သို့ အောက်သို့ တဖြည်းဖြည်း နိမ့်ကျသွားပြီးလျှင် ကြမ်းပြင် ကျောက်ပြားနှင့် တစ်သားတည်းဖြစ်နေတော့၏။

ထိုနေရာကို ဖြတ်၍သွားပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်တို့သည် အောက်သို့ဆင်းသော လမ်းကျဉ်းကလေးတစ်ခုသို့ ရောက်ခဲ့၍ ထိုလမ်းကလေးအတိုင်း ၁၄ လှမ်းမျှ ဆင်းခဲ့သောအခါ ကျောက်နက်ဖြင့် ကာရံထားသော အခန်းတစ်ခုကို ရောက်လာခဲ့ကြ၏။

ထိုအခန်းမှာ ကိုးတောင်သာသာ မြင့်၍ အနံ့မှာလည်း ကိုးတောင်ခန့်ရှိပြီးလျှင် အလျားမှာ အတောင် ၃၀ ခန့်ရှည်လျားလေသည်။ ထိုကျောက်ဖြူကြမ်းပြင်ပေါ်၌ လူသေထည့်သော ကျောက်သေတ္တာကြီးတစ်လုံး ထားရှိလေ၏။ ၎င်း၏အဖုံးပေါ်တွင် ‘မင်းကောရား’ မိဖုရား၏ အမည်နှင့် ဘွဲ့ထူး၊ ဂုဏ်ထူးများ ထွင်းထားလေသည်။ ဤအခန်းထဲ၌ လေသည် သန့်ရှင်းလတ်ဆတ်လျက်ရှိရာ မည်သည့်နည်းနှင့် မည်သည့်အရပ်က လာသည်ကိုကား မသိပေ။

“ပစ္စည်းတွေက ဒီမှာလား”

“မဟုတ်သေးဘူး ကျုပ်နောက်လိုက်ခဲ့”

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်သည် ကြမ်းပြင်အခင်းရှိ အပေါက်တစ်ခုမှ ဆင်းသက်ခဲ့ရာ လှေကားတစ်ခုသို့ ရောက်လာပြန်၏။ ဤအပေါက်မှာ တံခါးတစ်ခုဖြင့် ပိတ်ထားဟန်ရှိသော်လည်း ကျွန်ုပ်တို့ ရောက်သောအချိန်၌ တံခါးမှာ ပွင့်လျက် ရှိနေလေသည်။ ထိုလှေကားမှ ဆယ်လှမ်းလောက်မျှ ထွား၍ဆင်းခဲ့ရာ ခုနစ်တောင်ခန့်နက်သော တွင်းတစ်ခုသို့ ရောက်ခဲ့ကြလေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်သည် ပါလာခဲ့သော ကြိုးကို ကျွန်ုပ်၏ကိုယ်တွင် မြဲမြံစွာ ချည်နှောင်၍ ကြိုး၏အခြားတစ်ဘက်မှ အစကို ကျောက်နံရံတွင် ရှိသော ကွင်းတစ်ခုကို ချည်နှောင်ပြီးလျှင် မီးအိမ်တစ်ခုကို ကိုင်ကာ အောက်သို့ဆင်းခဲ့ရာ ‘မင်းကောရား’ ဘုရင် သင်္ဂြိုဟ် ရာနေရာပေါ်တွင် မတ်တတ်ရပ်လျက် ရောက်နေတော့၏။ ထို့နောက် ကြိုးကို အပေါ်သို့ ဆွဲတင်လျက် ကလီယိုပါထရားကို ကြိုးနှင့်ချည်နှောင်၍ သင်းကွပ်ကြီးက ချပေး၏။ ဘုရင်မသည် အောက်သို့ ရောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်၊ ကျွန်ုပ်သည် သူ့အား လက်ဖြင့် ပွေ့၍ ဖက်ထားလိုက်၏။

အခန်း (၁၁)

ကျွန်ုပ်တို့သည် ကျောက်ဖြူပြားများဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော အခန်းတွင်း၌ ရောက်နေကြရာ ကျွန်ုပ်ရှေ့၌ကား ကျောက်တုံးကြီးတစ်တုံးကို သစ်သားအိမ်ပုံသဏ္ဍာန် ထွင်းထုထား၍ ထိုအတွင်း၌ မျက်နှာတွင် ရွှေချထားသော မနုဿီဟပေါ်တွင်အရှင် ‘မင်းကောရား’ ၏ အလောင်း ကျောက်သေတ္တာကြီးကို မြင်ရလေသည်။

ဤနေရာမှာ လွန်စွာဆိတ်ငြိမ်လျက် ကျွန်ုပ်တို့၏ အထက်၌ အတောင်ပေါင်းများစွာ မြင့်မားသော ‘ပိရမစ်’ ကြီးသည် ကောင်းကင်သို့ ထိုးထွက်၍ ညဉ့်အခါ တိုက်ခတ်သော လေ၏တိုးပွေ့ခြင်းကိုခံလျက်ရှိနေလေရာ ကျွန်ုပ်တို့မှာ ‘ထိုပိရမစ်’အောက်ပိုင်း ကျောက်ဆောင်ကြီး၏ ဝမ်းဗိုက်ထဲတွင် အလွန်နက်ရှိုင်းသော နေရာသို့ ရောက်နေကြလေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့မှာ ကွယ်လွန်ပြီးသူများ၊ သို့မဟုတ် သူတို့၏ ဝိညာဉ်များနှင့်သာ အတူတကွ ရှိနေကြလေသည်။ မည်သည့်အသံကိုမျှလည်း မကြားရ၊ မည်သည့်သတ္တဝါကိုမျှလည်း မမြင်ရပေ။ ကျွန်ုပ်သည် ကျောက်သေတ္တာကြီးကို စိုက်ကြည့်နေမိ၏။ ၎င်း၏ လေးလံသော အဖုံးမှာ ပွင့်၍နေပြီးလျှင် နံဆေးတွင် ထောင်လျက်ရှိ၏။ ပတ်လည်၌လည်း အနှစ်နှစ်က မြူမှုန်များသည် ထူထပ်စွာဖုံးအုပ်လျက်ရှိလေသည်။ နံဆေးပေါ်တွင် ရှေးအက္ခရာများကို ဆေးဖြင့် ရေးထား၏။

“ဖတ်စမ်းပါ ဟားမားကစ်ရဲ့၊ ကျုပ်တော့ မဖတ်တတ်ဘူး”

အိလျစ်ဘုရင်မာယာရှင် □ ၁၅၅

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်မှာ အောက်ပါအတိုင်း ဖတ်ပြလေသည်။

“ကျွန်ုပ် ‘ရာမီးဆီး မိုင်အာမင်’ သည် အသက်ရှင်နေစဉ် အလွန်လို အပ်သောအချိန်၌ ဤနေရာသို့ လာခဲ့ဖူးသည်။ ကျွန်ုပ်၏ကိစ္စမှာ အလွန်အရေး ကြီးသည့်ပြင် ကျွန်ုပ်မှာ ရဲစွမ်းသတ္တိလည်း ရှိပါ၏။ သို့ရာတွင် ‘မင်းကောရား ၏’ ၏ ကျိန်စာများကိုကား ကျွန်ုပ်သည် မျက်နှာချင်းမဆိုင်ဝံ့ပေ။ အို ကျွန်ုပ်၏ နောက်မှ ရောက်လာမည့်အသင်တို့၊ မိမိကိုယ်တိုင် ဆုံးဖြတ်လော၊ သင်၏ ဝိညာဉ်သည် သန့်ရှင်း၍ ခမ်း(မ်) ပြည်ကြီးသည် အတိဒုက္ခရောက်နေခဲ့ပါမူ၊ သင်သည် ကျွန်ုပ် မယူဝံ့၍ ထားခဲ့ရသော ဤပစ္စည်းဘဏ္ဍာများကို ယူလော့”
(လေသံဖြင့်) “ဒါဖြင့် ရွှေတွေ၊ ငွေတွေက ဘယ်မလဲ၊ ဟိုမနုဿီဟ ခေါင်းကြီးက ရွှေသားပကတိလား”

“ဟိုမှာပဲ ရှိတာပဲ၊ အနားတိုးပြီး ကြည့်လေ” ဟု ကျောက်သေတ္တာ ကြီးကို ညွှန်ပြရင်း ကျွန်ုပ်က ဖြေဆိုလိုက်လေသည်။

ဘုရင်မသည် ကျွန်ုပ်၏ လက်ကို ဆွဲလျက်၊ အနီးသို့ တိုးလာ၏။ ဖေရိုးသည် ဆေးခြယ်ထားသော ခေါင်းမှာ ကျောက်သေတ္တာကြီး၏ အောက်ခြေ၌ရှိ၍ ကျွန်ုပ်တို့သည် မနုဿီဟကြီး ပေါ်သို့ တက်ကာ ခေါင်းပေါ်၌ တင်လျက်ရှိသော ဖုန်များကို ကျွန်ုပ်သည် ပါးစပ်နှင့် မှုတ်ပစ်ပြီးလျှင် ခေါင်း အဖုံးပေါ်၌ ရေးထားသော စာကို ဖတ်ကြည့်ရာ အောက်ပါအတိုင်း တွေ့ရပြန် လေသည်။

“ဖေရိုး ‘မင်းကောရား’ ကောင်းကင်ဘုံ၏သားတော်”

“ဖေရိုး ‘မင်းကောရား’ နေမင်း၏သားတော်”

“သင့်မယ်တော် ‘နောက်(ထိ)’ သည်။ သင်၏ရန်သူများအား ရှာ၍ အကြီးအကျယ် ပျက်စီးစေ၏”

“အစဉ်အမြဲ အသက်ရှင်လျက်ရှိသော ဖေရိုးမင်းကောရား” စသည် တို့ ဖြစ်၏။

“အရှင် မင်းကောရားရဲ့ အလောင်းကတော့ ဟုတ်ပါပြီ။ ပစ္စည်း ဘဏ္ဍာတွေက ဘယ်မှာလဲ မောင်ရဲ့၊ ဖေရိုးတွေ အသားဟာ ရွှေမဟုတ်ဘူး၊ ဟိုမနုဿီဟရဲ့ ခေါင်းက ရွှေဆိုပြန်ရင်လဲ ကျုပ်တို့ ဒါကြီး ဘယ်နှယ်လုပ် ရွှေယူမလဲ” ဟု မေးပြန်၏။

ကျွန်ုပ်သည် ဘုရင်မအား မနုဿီဟကြီး ပေါ်တွင် ရပ်စေလျက် ခေါင်း၏ အထက်ပိုင်းကို ကိုင်ထားစေပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်က ခေါင်း၏အောက်ပိုင်း ကို ကိုင်ထား၏။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်အချက် ပေးလိုက်သည်တွင် ခေါင်းကို ပြိုင်တူ မ လိုက်ကြရာ အဖုံးသည် ပြုတ်ထွက်သွားလေ၏။ အတွင်း၌ကား

၁၅၆ □ ဒဂုန်ရွှေများ

လွန်ခဲ့သည် နှစ်ပေါင်း ၃၀၀၀ က ခေါင်းသွင်းထားခဲ့သော ဖေရိုး၏ အလောင်းကြီးရှိနေရာ၊ အလောင်းမှာ ကြည့်ရှု၍ မကောင်းတော့ပေ။ ကျွန်ုပ်တို့ လက်ထက်ကဲ့သို့ မျက်နှာကို ရွှေချမထားဘဲ၊ နှစ်ပရိစ္ဆေဒ ကြာလှသဖြင့် ဝါ၍နေသော အဝတ်များ ပတ်လျက် ၎င်းအပေါ်မှာ ကြာရိုးများ ထားရှိပြီးလျှင် ပန်းရောင်ကြိုးများဖြင့် ချည်တုပ်ထား၏။ ရင်ဘတ်ပေါ်ရှိ ကြာပန်းခွေအတွင်း၌ ကြီးမားသော ရွှေပြားကြီး တစ်ခုရှိ၏။ ထိုရွှေပြားပေါ်၌ အထွတ်အမြတ် ထားသော အက္ခရာများဖြင့် အလွန်ပူးကပ်စွာ ရေးထားသည့် စာလုံးကလေးများကို တွေ့ရလေရာ၊ ကျွန်ုပ်လည်း ရွှေပြားကြီးကို အလင်းရောင်သို့ ယူခဲ့ပြီးနောက်၊ အောက်ပါအတိုင်း ဖတ်ပြလေ၏။

“အိုဆီးရစ် နတ်မင်းကြီးကို ကိုးကွယ်၍ တစ်ကြိမ်က ခမ်း(မ်) ပြည်ကြီးကို စိုးမိုးအုပ်ချုပ်ခဲ့သော ကျွန်ုပ် မင်းကောရာသည် သင်္ချိုင်းတွင်းမှနေ၍ နောင် ကျွန်ုပ်၏ နန်းပေါ်တွင် တစ်နာရီပင်ဖြစ်စေ၊ နန်းထိုင်ကြမည်ဖြစ်သော သူများအား ပြောလိုက်ပါအံ့။ နာယူမှတ်သားကြလော့။ ကျွန်ုပ် မင်းကောရာသည် အသက်ရှင်နေစဉ်အခါက၊ သတိပေး အိပ်မက်တစ်ခုကို မြင်မက်ခဲ့၏။ ထိုအိပ်မက်၏ အလိုအားဖြင့် ခမ်း(မ်)ပြည်ကြီးသည် နိုင်ငံခြားသား လူစိမ်းများ၏ လက်တွင်းသို့ ကျဆင်းတော့မလောက် စိုးရိမ်ရသည့် အချိန်ကို တွေ့ရလိမ့်အံ့။ ထိုအခါ တိုင်းပြည်အုပ်ချုပ် မင်းလုပ်နေသော ဘုရင်သည် ထိုလူရိုင်းများကို မောင်းထုတ်နိုင်ရန် စစ်ရေးစစ်ရာ အတွက် အသုံးချရန် ဘဏ္ဍာကြေးငွေ အမြောက်အမြားလိုလိမ့်အံ့။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်ုပ်၏ စိတ်ကူးဉာဏ်ဖြင့် ဤသည်တို့ကို စီမံထားခဲ့၏။ ကျွန်ုပ်မှာ စောင့်ရှောက်အပ်သော နတ်မင်းများ၏ အလိုတော်အတိုင်း ‘ဟိုးရပ်(စ)’ လက်ထပ်မှစ၍၊ မည်သည့် ဖေရိုး တစ်စုံတစ်ယောက်မျှ မရခဲ့ဖူးသော ဥစ္စာပစ္စည်း အမြောက်အမြားကို ရခဲ့၏။ ထောင်ပေါင်းများစွာသော ကျွဲ၊ နွားများနှင့် ငန်းများ ထောင်ပေါင်းများစွာသော နွားကလေးများနှင့် မြည်းများ၊ တင်း အရေအတွက် ထောင်ပေါင်းများစွာသော ဂျုံစပါးများနှင့် ရာပေါင်းများစွာ တင်းနှင့်ချင်ထားသော ရွှေ၊ ငွေ၊ ကျောက်သံပတ္တမြားများကိုရခဲ့၏။ ဤဥစ္စာပစ္စည်းများကို ချွေတာသုံးစွဲ၍ ပိုသမျှသော ဘဏ္ဍာကြေးငွေနှင့် အဖိုးတန် ကျောက်မျက်ရတနာများကို ဝယ်ယူလဲလှယ်ပြီးလျှင် ကမ္ဘာပေါ်တွင် အကြီးဆုံး အလှဆုံးဖြစ်သော မြများကိုပင် ဝယ်ယူလဲလှယ်ခဲ့၏။ ဤကျောက်မျက်များကို နောင် ‘ခမ်း(မ်)’ ပြည်ကြီးအတွက် လိုအပ်

အိလှစ်ဘုရင်မာယာရှင် □ ၁၅၇

သည့်အခါ ရရှိနိုင်ရန် စုဆောင်းသိုမှီထားခဲ့၏။ လောက၌ မိုက်မဲဆိုး သွမ်းသော သူများသည် ယခုလည်းရှိ၍ နောင်လည်း ရှိကြဦးမည် ဖြစ်ရာ၊ ဤ ကျွန်ုပ် စုဆောင်းသိုမှီထားခဲ့သော ပစ္စည်းတို့မှာ ရတနာ ရွှေ၊ ငွေများကို တဏှာလောဘစိတ်ဖြင့် မိမိကိုယ်ရေး ကိုယ် တာအတွက် သက် သက် သာ ကြည့် ပြီးလျှင် ယူမည် သူ များလည်း ရှိကြမည်ဖြစ်သောကြောင့် အချိန်ကျရောက်သောအခါ၌ ကျွန်ုပ်၏ အပေါ်တွင်ရပ်လျက်၊ ကျွန်ုပ် ရေးထားခဲ့သော ဤစာများကို ဖတ်ရှု နေမည့် (ယခုအချိန် လူ့ပြည်၌ ပဋိသန္ဓေ မနေရသေးသော) အသင် သည်ရှုလော့။ တဏှာရွှေ၊ ငွေများကို ကျွန်ုပ်၏အရိုးများ ကြားထဲ၌ ပင်၊ ကျွန်ုပ် သိုဝှက်၍ထားခဲ့၏။

အို ... အသင်လူသား၊ ကျွန်ုပ်သည် သင့်အား ဤသို့ပြော ခဲ့ပါအံ့။ သင်သည် ခမ်း(မ်) ပြည်ကြီးကို ၎င်း၏ရန်သူများ ဘေးမှ ကာကွယ်ရန်၊ တကယ်အမှန် အဖိုးတန်ပစ္စည်းကို အလိုရှိအံ့။ သင် သည် တစ်စုံတစ်ရာ ထိတ်လန့်ခြင်း၊ နှောင့်နှေးခြင်း မရှိဘဲ ကျွန်ုပ်ကို ကျွန်ုပ်၏ သင်္ချိုင်းတွင်းမှ ဆွဲထုတ်၍ ပတ်ထားသော အဝတ်များကို ဖြေပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်၏ရင်းတွင်းမှ တဏှာရွှေ၊ ငွေများကို ဖောက်ယူ လော့။ သင့်အတွက်လည်း ကောင်းချီး မင်္ဂလာနှင့် ပြည့်စုံလိမ့်မည်။ ထိုသို့ ထုတ်ယူပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်၏ အရိုးများကို ခေါင်းထဲသို့ ပြန် ထည့်ထားရန်ကိုသာ သင့်အား တောင်းပန်ပါ၏။ သို့သော် ကိစ္စ သည် အရေးမကြီး အလိုအလျောက် လွန်မြောက်သွားနိုင်သော ကိစ္စဖြစ်အံ့။ သို့မဟုတ် သင်၏နှလုံးထဲ၌ မကောင်းသော စိတ်ထားရှိ အံ့။ မင်းကောရား၏ ကျိန်စာများသည် သင့်အပေါ်သို့ ကျလိမ့်မည် မှာ မလွဲတည်း။ သေသူကို ချိုးဖဲဖောက်ဖျက်သော သူများကို စူးလေ့ ရှိသော ကျမ်းကျိန်စာများသည် သင့်အပေါ်၌ ကျလိမ့်မ့်အံ့။ သစ္စာ ဖောက် တစ်ယောက်နောက်သို့၊ အစဉ်အမြဲ လိုက်တတ်သော ကျမ်း ကျိန်စာများသည် သင့်အပေါ်၌ ကျရောက်လိမ့်မ့်အံ့။ ဘုန်းတန်ခိုး အာနိသင်နှင့် ပြည့်စုံသော နတ်မင်းကြီးများ၏ ကျမ်းကျိန်စာများ သည်လည်း သင့်အပေါ်သို့ ကျရောက်အံ့။ အသက်ရှင်နေစဉ် သင် သည် ပျော်ရွှင်ခြင်း ကင်းမဲ့ကာ၊ ဘေးဒုက္ခအမျိုးမျိုးနှင့် တွေ့၍ သေရ အံ့။ ထိုဘေးဒုက္ခ အမျိုးမျိုးသည် သင့်အား အစဉ်လိုက်၍ နှိပ်စက် ညှဉ်းပန်းခြင်းကို ပြုလတ္တံ့။

ဤလျှို့ဝှက်ခြင်းကို ကျွန်ုပ်၏ နတ်ကွန်း၌ အစဉ်အဆက်

၁၅၈ □ ဒဂုန်ရွှေမျှား

အတိုင်း စောင့်ရှောက်ကြမည့် သာသနာ့ဝန်ထမ်းများအား အချိန် ကာလ အားလျော်စွာ အသိပေးလိမ့်အံ့။ ထိုသာသနာ့ဝန်ထမ်း တစ် စုံတစ်ယောက်သည် ဖေရိုးဘုရင်နှင့် ဖေရိုးသရဖူကို ဆောင်းထား သော ဘုရင်မှတစ်ပါး၊ တခြားသူ တစ်ဦးတစ်ယောက်သို့ ဤလျှို့ ဝှက်ချက်ကို ထုတ်ဖော်မည်ဆိုက ထိုသူသည်လည်း ကျိန်စာထိအံ့။ ဤသို့လျှင် ကျွန်ုပ် မင်းကောရားသည် ရေးထားခဲ့၏။ အရာရာတွင် သင့်အလိုအလျောက် ဆုံးဖြတ်လော့။ သို့သော် မသမာစိတ်ဖြင့် သင်ဆုံးဖြတ်လျှင် လွတ်လမ်းမရှိသော မင်းကောရား၏ ကျိန်စာများ သည် သင့်အပေါ်၌ ကျရောက်လိမ့်အံ့။ သင့်အား ကျွန်ုပ် နှုတ်ခွန်း ဆက်လိုက်ပါ၏။”

(ကျွန်ုပ်) “ကိုင်း ကလီယိုပါထရား၊ သင်ကြားပြီ မဟုတ်လား၊ သင့် ကိုယ်ပိုင်ဉာဏ်နဲ့ စဉ်းစားပြီး သင့်သဘော အတိုင်းသာဆုံးဖြတ်ပေတော့”

ဘုရင်မသည် ခေါင်းငုံ့ကာ အတန်ကြာ စဉ်းစားလျက်ရှိလေ၏။

(ဘုရင်မ) “ကျွန်မ ဒီကိစ္စကို လုပ်ရမှာ ကြောက်လာပြီသွားကြပါစို့”

(ကျွန်ုပ်) “ဒါဖြင့်လဲ ပြီးရောပေါ့”

ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင်ပင် ကြောက်ရွံ့လာသဖြင့် ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ချထား သော ခေါင်းဖုံးကို ယူရန် ကိုယ်ကို အနည်းငယ် ကုန်းလိုက်လေ၏။

(ဘုရင်မ) “ဒါပေမယ့် မင်းကောရားရဲ့ စာထဲက ဘာတဲ့၊ မြတွေဆို မဟုတ်လား။ ခုအခါဆိုရင် မြ အားကြီးရှားတယ် မောင်ရဲ့၊ မြ ဆိုရင် ကျွန်မ သိပ် နှစ်သက်တာပဲ။ ဂေါ်လွတ်တဲ့ မြ ကို ကျွန်မဖြင့် ရှာမတွေ့သေးဘူး”

(ကျွန်ုပ်) “ဘုရင်မ ကိစ္စက နှစ်သက်တာ မနှစ်သက်တာ ပဓာန မဟုတ်ဘူး။ ‘ခမ်း(မ်)’ ပြည်ကြီးအတွက် လိုအပ်တာ မလိုအပ်တာရယ်၊ ပြီးတော့ ကိုယ့်စိတ်ထဲမှာ ဘယ်လိုသဘောပိုက်မိတာ မပိုက်မိတာရယ်။ အဲဒါက အရေးကြီးတယ်၊ ဒါကတော့ ဘုရင်မမှဘဲ သိမှာပဲ”

(ဘုရင်မ) “အို ... သေချာပါတယ် မောင်ရယ်၊ သေချာပါတယ် အီဂျစ်ပြည်ဟာ ခုအခါ သိပ်လိုနေတယ် မဟုတ်လား။ ဘဏ္ဍာတိုက်တွေမှာ လည်း ရွှေမရှိတော့ဘူး။ ပြီးတော့ ရွှေမရှိဘဲနဲ့ ဒီရောမတွေကို ဘယ်နှယ်လုပ်ပြီး ကျုပ် အန်တုနိုင်မလဲ၊ မောင့်ကို လက်ထပ်ပြီး ဒီရောမ လူမျိုးတွေကို အန်တုပါ့ မယ်လို့ ကျွန်မ ကျမ်းကျိန်ထားတယ် မဟုတ်လား။ ကွယ်လွန်သူ ဖေရိုးဘုရင်ရဲ့ နှလုံးပေါ် ကျွန်မ လက်တင်ပြီး ထပ်မံ ကျိန်ဆိုရဦးမလား၊ ကျိန်ဆိုပါတယ်။ အရှင် မင်းကောရားမက်တဲ့ အိပ်မက်ထဲက အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စဆို မဟုတ် လား။ အထက်ထက်က ဒီပစ္စည်းတွေ သူတို့ ယူမသွားနိုင်ဘဲ အခုထက်ထိ

<http://www.cherrythitsar.org>

Quality Publishing House

၁၆၀ □ ဒဂုန်ရွှေမျှား

ယူ၍ ပတ်တီးများဖြင့် နေသားကျအောင် ချည်နှောင်ထားသော ကြိုးများကို ဖြတ်လိုက်၏။ ထိုအခါ လွန်ခဲ့သည့် အနှစ် ၃၀၀၀ ကျော်ကျော်က ချစ်ခင်သူများ ၏လက်ဖြင့် တင်ထားခဲ့သော ကြာပန်းများသည် ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ကျကုန် တော့၏။ ပတ်တီးအဆုံးမှာ အလောင်း၏လည်ပင်းနောက်ဘက် ကုပ်ပိုးပေါ်၌ ကပ်နေသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် ပတ်တီးအဆုံးကို ဓားဖြင့် ဖြတ် လိုက်ပြီးလျှင် အလောင်းကောင်မှ ပတ်တီးများကိုစ၍ ဖြေကြတော့၏။ ကျွန်ုပ် ကား ကျောက်သေတ္တာကြီးကို ခိုလျက်၊ ကျောက်အခင်းပေါ်၌ ထိုင်ပြီးလျှင်၊ အလောင်းကောင်ကြီးကို ခူးပေါ်မှာခိုလျက် လှည့်ပေးရာ၊ ကလီယိုပါထရားက မှု ပတ်တီးများကို လှည့်ကာ လှည့်ကာ ဖြေပေးလျက်ရှိ၏။ ဤသို့ အလွန်တရာ စက်ဆုတ်ဖွယ်ကောင်းသော အလုပ်ကြီးကို လုပ်လျက်ရှိစဉ်ပင်၊ အောက်သို့ တစ်စုံတစ်ခု ကျလာရာ ထိုအရာသည်ကား ဘုရင်မင်းတို့၏ အဆောင် အယောင် တစ်ခုဖြစ်သော လှံတံဖြစ်လေသည်။ ၎င်း၏ အခြားတစ်ဖက်တွင် သလဲသီးပုံသဏ္ဍာန်သွေးထားသော မြတစ်လုံး တပ်လျက်ရှိ၏။

ကလီယိုပါထရားသည် ၎င်းကို ကိုင်၍ငြိမ်သက်စွာ စိုက်ကြည့်နေပြီး နောက် ကျွန်ုပ်တို့၏ ထိတ်လန့်ဖွယ်ကောင်းသော အလုပ်ကို ဆက်လက်လုပ် ကိုင်ကြပြန်၏။ ဤသို့ ဖြေနေလျက်ပင် ဖေရီးနှင့် အတူရော၍ မြှုပ်နှံထားသော အသုံးအဆောင်များသည် ပတ်တီးကြားမှ ကျ၍လာကြ၏။ ရွှေပြားကော်လာ နှင့် လက်ကောက်များ၊ ပုံသဏ္ဍာန်အမျိုးမျိုးဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော ဗုံတီးသည့် တုတ်များ၊ ရွှေဖြင့် ပြီးသော ပုဆိန်တစ်ခု၊ အရှင် အိုဆီးရစ်၏ ပုံတော်တစ်ခု၊ ၎င်းပြင် အရှင်ခမ်း(မာ) ၏ပုံတော်တစ်ခုတို့ ဖြစ်လေသည်။ နောက်ဆုံး၌ ကျွန်ုပ် တို့သည် ပတ်တီးအားလုံးကို ဖြေပြီးသောအခါ အလွန်ကြမ်းတမ်းသော အဝတ် ကိုတွေ့ရ၏။

ရှေးအခါက အလောင်းများကို မပုပ်မသိုးအောင် လုပ်ခြင်း အတတ် တွင် ယခုကာလ လူများလောက် မကျွမ်းကျင်ပေ။ ကိုယ်နှင့်မြဲမြံစွာ တွယ်ကပ် လျက်ရှိသော အဝတ်ကိုကား ခွာ၍မရနိုင်ပေ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့မှာ အပူရှိန် ဖြင့် မေ့မြောမတတ် ဖြစ်ရသည်က တစ်ကြောင်း၊ လူသေအလောင်းမှ မြူမှုန် များနှင့် ဆေးမှုန်များ၏ စူးရှသော အနံ့တို့ဖြင့် မွန်လျက်ရှိသည်က တစ်ကြောင်း၊ ဘာသာရေးနှင့် ဆန့်ကျင်သည့် မမြင့်မြတ်သော အလုပ်ကိုလုပ်ရသဖြင့် ကြောက်ရွံ့လှသောကြောင့် တစ်ကြောင်း၊ လျှို့ဝှက်စွာ ထည်းထည်းလုပ်နေရ သဖြင့် တစ်ကြောင်း၊ ထိုအကြောင်းကြောင့် တို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် အလောင်းကြီးကို ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ချလျက်ခွာ၍ မရနိုင်သောအဝတ်ကြီးကို ဓါးနှင့် လှီးကာ ခွာပစ်လိုက်ကြတော့၏။

အိလျှစ်ဘုရင်မာယာရှင် □ ၁၆၁

ပထမ ကျွန်ုပ်တို့သည် ဖေရိုး၏ခေါင်းမှ စ၍ခွာလိုက်ရာ လွန်ခဲ့ သည့် အနှစ် ၃၀၀၀ အတွင်း မည်သူတစ်စုံတစ်ယောက်မျှ မမြင်ရသော မျက်နှာ သည် ကျွန်ုပ်၏ကြည့်ခြင်းကို ခံယူလျက် ရှိ၏။ သရဖူဆောင်းထားသော ရဲရင့် သည့် နဖူးပြင်နှင့် ၎င်း၏အောက်၌ ဆေးမှုန့်များဖြင့် အဝါရောင် စွန်းထင်းလျက် ရှိသော ဆံပင်ဖြူများသည် ရှည်လျားစွာ ကျလျက်ရှိ၏။ နှစ်ပေါင်း ၃၀၀၀ ပင် ကြာခဲ့သော်လည်း မျက်နှာထား၏ တည်ကြည်ခန့်ညားခြင်းကား မပျက်စီး သေးပေ။ ကျွန်ုပ်တို့သည် မျက်နှာကို သေချာစွာကြည့်ပြီးလျှင် ကြောက် ကြောက်နှင့် ရဲဆေးတင်လျက် အလောင်းကောင်၏ကိုယ်မှ အဝတ်များကို ဆက်လက်၍ ဓားနှင့်လှူးခွာကြပြန်၏။ ပြီးသောအခါ အလောင်းကြီးသည် ကျွန်ုပ်တို့၏ရှေ့၌ တောင့်တောင့်ဝါဝါ ကြောက်စရာကြီးဖြစ်ကာ အစင်းသား ရှိနေ၏။ ပေါင်၏အထက် လက်ဝဲဘက်နား၌ မပုပ်အောင် စီမံသူများ ခွဲစိတ်၍ ထားသည့်နေရာတစ်ခုရှိ၏။

သို့ရာတွင် ထိုနေရာမှာ သေချာစွာ ချုပ်နှောင်ထားသဖြင့် ဓားခွဲရာ ကိုပင် လွယ်ကူစွာ မတွေ့နိုင်ပေ။

“ကိုင်း ... ဘုရင်မ၊ ကျောက်မျက်ရတနာတွေတော့ ဒီအထဲမှာ ရှိတာ အမှန်ပဲ။ စိတ်ကိုမလျှော့သေးရင် ဒီအကောင်ပုပ်ကြီးထဲ ကိုယ်တိုင် နှိုက်ပေတော့”

ကျွန်ုပ်သည် ဘုရင်မအား ဓားမြှောင်ကို လှမ်း၍ ပေးလိုက်၏။ ထိုဓား မြှောင်မှာ ပေါလပ်ကို ထိုးသတ်ခဲ့သော ဓားမြှောင်ပင်ဖြစ်လေသည်။

“အခုမှတော့ ချီတုံချီတုံလုပ်နေဖို့ အချိန်မရှိတော့ဘူး”

ဘုရင်မ၏ မျက်နှာမှာ ပြောပင်ပြောရသော်လည်း လူသေကဲ့သို့ ဖြူဖပ်ဖြူရော် ဖြစ်၍နေ၏။ သို့နှင့် ဘုရင်မသည် နောက်ဆုံး၌ အရဲစွန့်ကာ၊ အလောင်းကြီး၏ ရင်ဘတ်ကို ဓားမြှောင်ဖြင့် တစ်ခါတည်း ထိုးစိုက်လိုက်လေ သည်။ ဤသို့ စိုက်လိုက်စဉ် သင်းကွပ်ကြီးကို ထားခဲ့သော တွင်းဝဆီမှ ညည်း တွားသံကြီးတစ်ခုကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် ခုန်၍ ထလိုက်မိ၏။ သို့သော် နောက်ထပ်တစ်စုံတစ်ရာ မကြားရတော့ဘဲ မီးရောင်သည်သာလျှင် တွင်းဝမှ ထိုးဝင်လျက် ရှိနေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

(ကျွန်ုပ်) “အို ... ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး။ ပြီးအောင်သာ လုပ်ကြပါစို့”

မာနေသော အသားကိုခွဲကာ ဟ၍ လာအောင် အတော်ကြိုးစားရ ၏။ ဤသို့ လှီးဖြတ်နေစဉ် ဓားဦးသည် အတွင်းမှ ကျောက်သံပတ္တမြားနှင့် ထိခိုက်သော အသံကိုပင် ကျွန်ုပ်ကြားလိုက်ရ၏။

အလောင်းကောင်၏ရင်ဘတ် အတွင်းမှ ဘုရင်မသည် ရှေးဦးစွာ တစ်စုံတစ်ခုကို ဆွဲထုတ်လိုက်ပြီးလျှင် မီးရောင်၌ ကပ်၍ကြည့်လိုက်ရာ၊ ၎င်းမှာ

၁၆၂ □ ဒဂုန်ရွှေများ

ကျွန်ုပ်တို့ မြင်ဖူးသမျှ မြဲ ထဲတွင် အကြီးဆုံး၊ အလှဆုံး၊ အပြစ်အနာအဆာ အကင်းဆုံးဖြစ်၍ မီးရောင်တွင် တဖိတ်ဖိတ် အရောင်တောက်လျက် ရှိလေ သည်။ မြဲ၏ အောက်ခံမှာ ဘဲဥပုံဖြစ်၍ ထိုအပေါ်၌ ‘မင်းကောရားနေမင်း၏ သားတော်’ဟု ကမ္မည်းထိုးထား၏။

ဤသို့နှင့် ကလီယိုပါထရားသည် ဖေရိုး၏ ရင်တွင်းရှိ ဆေးမှုန့်များ အကြားမှ ကျောက်များကို လက်ဖြင့် ဆွဲ၍ဆွဲ၍ ထုတ်ယူရာ အချို့မှာ ရိုးရိုးပုံ သဏ္ဍာန်ဖြင့်လည်းကောင်း၊ အချို့ကား ပုံသဏ္ဍာန်အမျိုးမျိုးဖြင့် လည်းကောင်း အပြစ်အနာအဆာ ကင်းလွတ်သော ကျောက်ပေါင်း ၁၄၈ လုံးကို ထုတ်ယူရရှိခဲ့ လေသည်။ နောက်ဆုံး၌ အဝတ်တစ်ခုဖြင့် ထုပ်ထားသော အလွန်ကြီး၍ အရည် ကောင်းလှသော ပုလဲကြီးနှစ်လုံးကိုလည်း ရရှိလေသည်။ ဤပုလဲကြီးများနှင့် ပတ်သက်၍ နောင် ကျွန်ုပ်တို့ ပိုမိုသိရှိရပေလိမ့်ဦးမည်။

အားလုံးကိစ္စပြီးစီးပြီးနောက် လူများ မျက်စိဖြင့် မြင်ခဲ့လှ၍ အဖိုး အနုဂ္ဂ ထိုက်တန်သော ကျောက်မျက်ရတနာများသည် ကျွန်ုပ်တို့ရှေ့၌ စုပုံကာ မီးရောင်တွင် အရောင် တဖျတ်ဖျတ် ထွက်လျက်ရှိလေ၏။ ထိုအနီး၌ပင် ဘုရင့် အဆောင်အယောင်များနှင့်တကွ ဖေရိုးဘုရင်ကြီး၏ အလောင်းကား တည်ရှိ နေလေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့သည် နေရာမှ ထလိုက်ကြရာ၌ အလွန်တစ်ရာ ထိတ်လန့် တုန်လှုပ်လှသဖြင့် နှလုံးသွေး ပျက်မတတ်ဖြစ်၍ နေသောကြောင့် စကားပင် မပြောနိုင်ကြပေ။ အတန်ငယ်ကြာလျှင် ဘုရင်မက ဖေရိုး၏ဦးခေါင်းဘက်မှ လည်းကောင်း၊ ကျွန်ုပ်က ခြေထောက်မှ လည်းကောင်း ချီမပြီးလျှင် မနုဿီဟာ ကြီးပေါ်သို့ တင်လျက် ခေါင်းထဲသို့ ပြန်၍ထည့်ကြ၏။ ပတ်တီးစများကိုကား အလောင်းပေါ်၌ ပုံထားပြီးလျှင် နောက်ဆုံး ခေါင်းအဖုံးကို ပိတ်လိုက်ကြလေ သည်။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်တို့သည် ကျောက်မျက်ရတနာများနှင့် အလွယ် တကူ ယူသွားနိုင်မည့် အခြားအဖိုးတန် ပစ္စည်းများကို စုယူပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်က အဝတ် ထဲတွင် တတ်နိုင်သလောက် လိမ်ထားလိုက်ရာ ကျန်သော ကျောက်များကိုမူ ကလီယိုပါထရားသည် သူ့ရင်ခွင်တွင် ဝှက်ထားလိုက်လေသည်။ ဤသို့လျှင် အဖိုးမဖြတ်နိုင်သော ကျောက်မျက်ရတနာများကို သည်ပိုးလျက် ဤဆိတ်ငြိမ် သော နေရာကိုလည်းကောင်း၊ ကျောက်သေတ္တာကြီးကို လည်းကောင်း၊ မနုဿီဟာကြီးကိုလည်းကောင်း နောက်ဆုံး ကြည့်ခြင်းဖြင့် ကြည့်လိုက်မိရာ ၎င်း၏ မျက်နှာမှာ အသိဉာဏ်နှင့် ပြည့်စုံသော ပြုံးခြင်းဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့အား ပြက်ရယ်ပြု၍ နေဘိသကဲ့သို့ မှတ်ထင်ရ၏။ ကျွန်ုပ်တို့လည်း ထိုနေရာမှ ချက် ချင်းထွက်ခဲ့ကြလေသည်။

အိလျစ်ဘုရင်မာယာရှင် □ ၁၆၃

တွင်းပေါက်သို့ ရောက်သောအခါ ခေတ္တရပ်၍ ကျွန်ုပ်သည်အပေါ်၌ နေရစ်သော သင်းကွပ်ကြီးကို ခေါ်လိုက်ရာ ပြောင်လှောင်သော ရယ်သံတစ်ခုကို ကြားလိုက်မိသလိုလို ထင်လိုက်ရ၏။ ကျွန်ုပ်မှာ အကြောက်လွန်နေသဖြင့် နောက်ထပ်လည်း မခေါ်ရဲ၊ ထိုနေရာ၌ ကြာကြာနေမည်ဆိုလျှင် ကလီယိုပါ ထရားမှာ အမှန်ပင် မေ့မျောတော့မည်ဖြစ်သဖြင့် အင်အားဗလနှင့် ပြည့်စုံသည့် အတိုင်း ယခင်က ကြိုးဖြင့် ဆွဲတက်ခဲ့ရာ လျင်မြန်စွာ တွင်းထိပ်သို့ ရောက်ခဲ့၏။ မီးခွက်မှာ ထွန်းလင်းလျက်ပင် ရှိသော်လည်း သင်းကွပ်ကြီးကား ကျွန်ုပ် မမြင်ရပေ။ သူသည် ခပ်လှမ်းလှမ်း တစ်နေရာသို့ သွား၍ အိပ်နေပြီအထင်နှင့် ကျွန်ုပ် သည် ကလီယိုပါထရားအား ခါးကိုကြိုးနှင့် မြဲမြဲစွာ ချိနှောင်ရန်ပြောပြီးလျှင် ပင်ပန်းကြီးစွာဖြင့် အပေါ်သို့ ဆွဲတင်လိုက်လေ၏။ ထို့နောက် ခေတ္တမျှ အနားယူပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်တို့သည် မီးခွက်နှင့် သင်းကွပ်ကြီးကို ရှာဖွေကြလေ၏။

(မ) “သူလည်း ကြောက်တာနဲ့ မီးခွက်ကြီးပစ်ပြီး ပြေးတာနဲ့ တူပါတယ်။ အလိုဘုရားရေ ... ဟိုမှာထိုင်နေတာ ဘယ်သူလဲ”

ကျွန်ုပ်သည် မီးခွက်ကို ရှေ့သို့ တိုး၍ငုံ့ကြည့်လိုက်ရာ မီးရောင်အောက်တွင် ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော အခြင်းအရာများကို တွေ့မြင်ရလေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့ဘက်ကို လှည့်လျက် ကျောဖြင့် ကျောက်ဆောင်ကိုမှီကာ၊ လက်များကို ကြမ်းပေါ်သို့ ခပ်ကားကား ... ခပ်ခွင်ခွင် ထောက်ကာ သင်းကွပ်ကြီးသည် ထိုင်လျက်သား သေနေတော့၏။ သူ၏မျက်လုံးများနှင့် ပါးစပ်မှာ ပွင့်ဟလျက်၊ ပြည့်ဖောင်းသော ပါးများမှာ အောက်သို့တွဲကျလျက်၊ ပါးလွှာသော ဆံပင်များမှာလည်း ထောင်လျက် မျက်နှာမှာ အလွန်ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်သည့် လက္ခဏာဖြင့် အသက်ကုန်လျက်ရှိရာ မြင်ရသူတိုင်းပင် ရူးသွတ်၍ သွားလောက်ပေ၏။

ထိုထက်ပင် အံ့ဩစရာကောင်းသော အရာသည်ကား ဂူဝတွင် ကျွန်ုပ်တို့လာစဉ်က တွေ့ခဲ့ရသော လင်းနို့အဖြူကြီးသည် သူ၏မေးစေ့၌ ခြေသည်များဖြင့် တွယ်ပြီးလျှင် ထိုမှ ဤမှလွှဲလျက် ရှိနေလေရာ ၎င်းသည် လရောင်အောက်တွင် ပျောက်သွားပြီးမှ တဖန်ပြန်၍ ကျွန်ုပ်တို့ နောက်သို့ လိုက်ခဲ့ဟန်တူ၏။

ကျွန်ုပ်တို့မှာ တစ်စုံတစ်ရာပြုလုပ်ရန် သတိမရဘဲ ကြက်သေသေလျက် ရှိရာမှ လင်းနို့ကြီးသည် တဖြည်းဖြည်း အတောင်များကို ဖြန့်လျက် တွယ်ထားသည်ကို လွှတ်ပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်တို့ထံသို့ ပျံသန်းလာတော့၏။ ၎င်းသည် ကလီယိုပါထရား ရှေ့တွင် တစ်ခဏမျှ ရစ်ဝဲပျံသန်းနေပြီးနောက်၊ အတောင်များကို တဖျတ်ဖျတ် ရိုက်ကာတွင်းထဲတွင် ပျောက်ကွယ်သွားလေ

၁၆၄ □ ဒဂုန်ရွှေမျှား

၏။ ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် ကြောက်လွန်းသဖြင့် နံရံဘက်သို့ ယိုင်သွားရာ ကလီယို ပါထရားမှာမူ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ပုံကျသွားပြီးနောက် လက်များဖြင့် ဦးခေါင်းကို ကာပြီးလျှင် ငယ်သံပါအောင် ဟစ်အော်လိုက်ရာ နေရာတစ်ဝိုက်တွင် ပဲ့တင် ထပ်လျက် ရှိတော့၏။

“ထ ... ထ ကျွန်ုပ်တို့ ဒီနေရာက မြန်မြန်သွားကြမှ ဖြစ်မယ်။ နို့ မဟုတ်ရင် သေတဲ့လူရဲ့ ဝိညာဉ်က ကျွန်ုပ်တို့နောက် လိုက်လာလိမ့်ဦးမယ်။ ကြောက်နေလို့ ကိစ္စမပြီးသေးဘူး ဘုရင်မ”

ကျွန်ုပ်တို့သည် မီးအိမ်များကို ကတိုက်ကရိုက် ဆွဲယူပြီးလျှင် သင်း ကွပ်ကြီး၏ အလောင်းနားမှ ဖြတ်လျက်၊ ကျွန်ုပ်က ဘုရင်မ၏ လက်ကိုဆွဲကာ လျင်မြန်စွာ လာခဲ့ကြ၏။ မင်းကောရား၏ မိဖုရားအလောင်းထည့်သော ကျောက်သေတ္တာကြီးရှိသည့်အခန်းသို့ ရောက်၍ ထိုအခန်းကိုလည်း ဖြတ်ပြီး လျှင် လမ်းကျဉ်းကလေးတစ်လျှောက် ကျွန်ုပ်တို့ ပြေးခဲ့ကြလေ၏။ တံခါးကြီး ၃ ခုကိုဖြတ်၍လာပြီးနောက်၊ နောက်ဆုံး တံခါးကိုသာ ကျွန်ုပ်ပိတ်ခဲ့နိုင်၏။ ကျွန်ုပ်သည် ကျောက်တုံးခလုတ်တစ်ခုကို ဖြည်းညင်းစွာ ထိလိုက်ရာ တံခါး ကြီးသည် အောက်သို့ ကျလာတော့၏။ ဤသို့လျှင် ကျွန်ုပ်တို့မှာ သေဆုံးသူ သင်းကွပ်ကြီးနှင့် ၎င်းမေးစေ့တွင် တွဲလောင်းဆွဲနေသည့် မကောင်းဆိုးဝါးကြီး တို့မှ ကာကွယ်နိုင်ပြီဟု ယူဆရတော့၏။ အခန်းဖြူကလေး အတွင်းသို့ ရောက် လာခဲ့ကြပြီး မတ်စောက်လှသော အတက်ကြီးကို တက်ခဲ့ကြလေရာ နောက် ဆုံး အတက်ကြီး၌ ကလီယိုပါထရားသည် နှစ်ကြိမ်တိုင်တိုင် ခြေချော်ကျခဲ့၏။ ဒုတိယအကြိမ်၌ အတက်ကြီးတစ်ဝက်လောက်တွင် သူ၏ လက်မှ မီးအိမ်လွတ် ကျသွားသဖြင့် ကျွန်ုပ်သာ မဖမ်းလိုက်ပါ။ လူပင်လျှင် တလိမ့်ခေါက်ကွေး ကျသွားမည်ဖြစ်၏။ သို့သော် သူ့ကို ဖမ်းဆွဲလိုက်ရာတွင် ကျွန်ုပ်၏ လက်ထဲမှ မီးအိမ်သည် အောက်ဆုံးသို့ တိုင်အောင်ကျသွားသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့မှာ မှောင်နှင့် မည်းမည်း ထဲတွင် ကျန်ရစ်တော့၏။

“သတ္တိရှိစမ်းပါ အချစ်ရဲ့ ... သွေးမကြောင်စမ်းပါနဲ့၊ ကြိုးစားပြီးလာ ပါ။ နို့မဟုတ်ရင် ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်စလုံး သေကြရလိမ့်မယ်။ လမ်းက စောက်ပေတဲ့ မဝေးတော့ပါဘူး။ မှောင်နေပေမယ့်လဲ ဒီအတက်တည့်တည့်ကြီး မှာ ဘာမျှမဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ ကျောက်မျက်ရတနာတွေ လေးနေရင် ပစ်သာထား ခဲ့ပါ” ဟု ကျွန်ုပ်က အားပေးစကားပြောရ၏။ ထိုအချိန်၌ ဤမိန်းမ၏ စိတ် နှလုံးထား ကြီးမားပုံ၊ သတ္တိကောင်းပုံကို ကျွန်ုပ် ချီးကျူးမိ၏။ အဘယ့်ကြောင့် ဆိုသော် မှောင်မိုက်ထဲတွင် ကျွန်ုပ်တို့ကြုံတွေ့ခဲ့ရသော ဒုက္ခများကို ပဓာန မထားဘဲ ကျွန်ုပ်ကို အားပြုလက်ဆွဲကာ ထိုအတတ်ကြီးကို အားခဲလျက်

အိဂျစ်ဘုရင်မာယာရှင် □ ၁၆၅

တက်လာနိုင်ခဲ့၏။ သို့နှင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် ကွဲလွဲမတတ်သော နှလုံးများ ဖြင့် လက်တွဲလျက်တက်ခဲ့ကြရာ နတ်မင်းများ၏ ကရုဏာတော်ကြောင့် ‘ပိရမစ်’ ကြီး၏ အပေါက်ကလေးမှ လရောင် ထိုးဝင်နေသည့် နေရာသို့ ရောက်လာခဲ့ ကြပြီးလျှင် နောက်တစ်ကြိမ်ကြိုးစား၍ တက်ခဲ့ကြရာ အဝင်အပေါက်သို့ ရောက်ခဲ့ကြ၏။ ကောင်းကင်ဘုံမှ တိုက်ခတ်၍လာသော ညချမ်းလေပြေအေး ကလေးသည် ကျွန်ုပ်၏ နဖူးပြင်သို့ ထိတွေ့တိုးဝင်လျက်ရှိ၏။ ကျွန်ုပ်သည် အပြင်သို့ ရောက်လျှင် ကျောက်ပုံပေါ်မှ မတ်တတ်ရပ်လျက် ကလီယိုပါထရား ကို ဆွဲထုတ်လေရာ ဘုရင်မသည် မြေကြီးပေါ်သို့ ရောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင် နက် သတိလစ်ကာ လဲကျသွားလေ၏။

တုန်ယင်သော လက်များဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် လှည့်ထားသော ကျောက် တုံးကို နှိပ်လိုက်ရာ ကျောက်တုံးသည် လည်၍ နေရာတကျ ဖြစ်သွားလျက် ထိုဝင်ပေါက်၌ အရာပင်ထင်၍ မကျန်ရစ်ခဲ့ပေ။ ထို့နောက် အောက်သို့ ခုန်ချ၍ ကျောက်ပုံကို ဖြိုဖျက်ပစ်လိုက်ပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်သည် ကလီယိုပါထရားကို ကြည့် လိုက်လေ၏။

ကလီယိုပါထရားမှာ မြောမောလျက်ပင်ရှိသေး၏။ သူ၏ ဖြူဆွတ် သော မျက်နှာပေါ်၌ကား မြူမှုန်များ တင်လျက်ရှိ၏။ ကျွန်ုပ်သည် သူ၏နှလုံး သားပေါ်သို့ လက်တင်၍ စမ်းသပ်ကြည့်သောအခါ နှလုံးသွေးသည် ကျွန်ုပ် လက်အောက်၌ တဖြည်းဖြည်း တိုးလျက်ရှိကြောင်း တွေ့ရလေသည်။

ထိုအခါ၌ ကျွန်ုပ်မှာလည်း စိတ်အား ကိုယ်အား ကုန်ခန်းလျက် ရှိနေပြီဖြစ်ရာ အင်အားပြည့်စွမ်းနိုင်ရန်အတွက် သူ၏ နံဘေးသဲပေါ်တွင် ကျွန်ုပ်၏ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို ပစ်လွှဲချလိုက်လေတော့၏။

အခန်း (၁၂)

နောက်တစ်ခဏ၌ ကျွန်ုပ်သည် အီဂျစ်ပြည်ရှင် အလှဘုရင်မ၏ ကိုယ်ကိုပွေ့ချီကာ ဦးခေါင်းကို ကျွန်ုပ်၏ ခူးပေါ်၌ တင်လျက် သတိပြန်၍ လည်လာစေရန် ကြံဖန်ကြိုးစားလျက်ရှိလေ၏။ ရှည်လျားသော ဆံပင်မှာ ရင်ဘတ်ပေါ်တွင်ကျလျက်၊ ဝတ်ကောင်း စားကောင်းနှင့် မဟုတ်ငြားသော်လည်း မှေးမှိန်သော အလင်းရောင်တွင် မလှုပ်မရှား ရှိနေသော မျက်နှာကလေးမှာ ပကတိ ချောမောလှပပါပေသည်။ အရှက်ကြောက် အမူအရာ ဟူ၍ မရှိဘဲ ပကတိမိန်းမတို့၏ အကြွယ်ဝဆုံးသော ဣဋ္ဌာရုံသာလျှင် တည်ရှိနေတော့သဖြင့် အဘယ်မျှလောက် ပြေပြစ်လှပသော ‘မိန်းမ’ တစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်းကို ကျွန်ုပ်ရေး၍ မပြနိုင်ပေ။ သို့နှင့် ကျွန်ုပ်သည် သူနှင့်ရင်ချင်းအပ်ကာ အမောပြေ နားနေလိုက်တော့၏။ သူသည် ကျွန်ုပ်အား လက်ထပ်မည်ဟု ကျမ်းကျိန်ဆိုခဲ့၏။ ကျွန်ုပ်တို့ ရခဲ့သော ဘဏ္ဍာရွှေငွေနှင့် အီဂျစ်ပြည်ကြီး စည်ပင်တောင့်တင်းရန်နှင့်၊ ရန်သူများ၏ ဘေးမှလည်း ကင်းဝေးရန် စီမံနိုင်ခဲ့ပါမူ ကျွန်ုပ်တို့ တိုင်းပြည်ကြီးအတွက် မျှော်လင့်ရန် ရှိသေး၏။ ကျွန်ုပ်သည် သူ၏ လှပသော ဦးခေါင်းကို ကျွန်ုပ်၏ ခူးပေါ်၌ မည်သည့်အခါတွင် အစဉ်အမြဲ ဤသို့ တင်ထားရမည်ပါနည်းဟု စိတ်ကူးယဉ်နေမိ၏။

သူ၏လက်ကို ကျွန်ုပ်၏ လက်များဖြင့် ဖြည်းညင်းစွာ ပွတ်သပ်ပေးပြီးနောက် ကျွန်ုပ်သည် ကုန်း၏သူ၏ နှုတ်ခမ်းကို နမ်းလိုက်ရာ ဘုရင်မသည်

အိလျစ်ဘုရင်မာယာရှင် □ ၁၆၇

သတိရ၍ လာလေ၏။ သူသည် တုန်လှုပ်စွာဖြင့် အတန်ငယ် ရှိုက်လျက်နိုးလာ ရာ သူ၏ နူးညံ့သိမ်မွေ့သော ကိုယ်လက်အင်္ဂါများသည်လည်း တုန်ယင်လျက်ရှိ လေ၏။ ဘုရင်မသည် မျက်လုံးများဖွင့်ကာ ကျွန်ုပ်အား စိုက်၍ကြည့်လေသည်။

“ဪ ... မောင်လား၊ ဟို ... မကောင်းဆိုးဝါးတွေ ရှိတဲ့နေရာက ကျုပ်ကို မောင်ကယ်ဆယ်လာခဲ့တာတွေ သတိရနေတယ် မောင်ရဲ့” ဟု ပြောဆို ကာ ကျွန်ုပ်၏ လည်ပင်းကို ဖက်ပြီးလျှင် သူ့မျက်နှာအနီးသို့ ဆွဲယူလျက် နမ်းလိုက်လေ၏။

“လာပါ အချစ်ရယ် ... သွားကြပါစို့၊ ကျွန်မ ရေသိပ်ငတ်တာပဲ။ ပန်းလဲပန်းလှပြီ၊ ကျောက်မျက်ရွဲတွေကလဲ ကျွန်မရင်ဘတ်ကို ပွတ်တိုက်နေ တယ်။ ပစ္စည်းဥစ္စာကို ဒါလောက် ခက်ခက်ခဲခဲ တစ်ခါမှ မရှာခဲ့ရဖူးပါဘူး။ လာပါ ... ဒီတစ္ဆေသူရဲတွေ ပေါ်တဲ့နေရာက သွားကြပါစို့၊ ဒါထက် ကြည့်လိုက် စမ်းပါဦး ... အရုဏ်တက်ချိန်ရဲ့ အလင်းရောင် ကလေးတွေဟာ ဘယ်လောက် လှပြီး ကြည်နူးစရာကောင်းသလဲ၊ ကျုပ်ဖြင့် ဂူထဲမှာ ထားပစ်ခဲ့ရတဲ့ သင်းကွပ် ကြီးမျက်နှာကို ခုတောင် မြင်နေသေးတယ်။ ကိုင်းလေ ... သွားကြပါစို့၊ ကျုပ်တို့ ရေဘယ်မှာ ရနိုင်မလဲ မပြောတတ်ဘူး။ အခုနေ့များ ရေတစ်ခွက်လောက် သောက်ရမယ်ဆိုရင် မြကြီးတစ်လုံးတောင် ပေးပါရဲ့”

(ကျွန်ုပ်) “ဟိုရင်းခူး နတ်ကွန်းအောက်က လမ်းတွေနားမှာ တူး မြောင်းတစ်ခုရှိတယ်၊ အဲဒီမှာ ရေရမယ်။ မဝေးလှပါဘူး ဘုရင်မ၊ အနီးလေးပဲ”

“ကျွန်ုပ်တို့ တကယ်လို့ တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ တွေ့ရင် ကျုပ်တို့ ဟာ ဘုရားဖူးတွေပါ။ ညက သင်္ချိုင်းဂူတွေကြားမှာ မျက်စိလည်နေတယ်လို့ ပြောမယ်။ ကဲ ... ကလီယိုပါထရား ခေါင်းမြီးမြီးထားစမ်းပါ၊ ပြီးတော့ ရင်ထဲမှာ ဝှက်ထားတဲ့ ကျောက်မျက်ရွဲတွေကိုလဲ မြင်သွားဦးမယ်”

ဘုရင်မသည် ခေါင်းမြီးမြီးလိုက်လေ၏။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်တို့ လှန် ထားခဲ့သော မြည်းပေါ်သို့ သူ့အား မ၍ တင်ပေးလိုက်ပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်တို့သည် လွင်ပြင်ကိုဖြတ်၍ တဖြည်းဖြည်းလာခဲ့ကြရာ ‘ဟိုရင်းခူး’ နတ်မင်း၏ အမှတ် အသားဖြစ်သော မနုဿီဟကြီးအနီးမှ ဖြတ်ကျော်ခဲ့ပြီးနောက် နေမင်းပြုထွက် လာသောအချိန်တွင် တူးမြောင်းကမ်းပါးသို့ ရောက်ခဲ့ကြလေ၏။ ထိုအရပ်ရှိ စွန်ပလွန်ပင် အုပ်စုကလေးများပေါ်သို့ တက်သစ်စ နေရောင်ခြည်သည် ကျ ရောက်လျက် ရှိလေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ရေကို အဝသောက်ကြ၏။ ထိုတူးမြောင်းမှ နောက် ကျိသော ရေသည် အလက်ဇန္ဒီးယားမြို့ရှိ အကောင်းဆုံး ဝိုင်အရက်ထက်ပင် ပို၍ချိုမြသေး၏။ ကျွန်ုပ်တို့သည် အလောင်းကောင်မှ ကျသော အမှုန်များနှင့်

၁၆၈ □ ဒဂုန်ရွှေမျှား

ပေကျံလျက်ရှိသော လက်များ၊ မျက်နှာများကိုလည်း သန့်ရှင်းအောင် ဆေးကြောကြ၏။

ထို့နောက် ကလီယိုပါထရားအား မြည်းပေါ်သို့ တင်လျက် ကျွန်ုပ်တို့ လှေထားခဲ့သော ဆီးဟောမြစ်ကမ်းသို့ တစ်လှမ်းချင်းလာခဲ့ကြ၏။ လမ်းရှိ လယ်ကွင်းထဲ၌ အလုပ်လုပ်လျက် ရှိသော တောသူတောင်သား အနည်းငယ်မှ တစ်ပါး အခြားမည်သူ့ကိုမျှ မမြင်သဖြင့် မြည်းကို ယခင်က ကျွန်ုပ် ဖမ်းခဲ့သော လယ်ကွင်းထဲသို့ပင် ပြန်လွှတ်ပြီးနောက် ကျွန်ုပ်တို့သည် လှေပေါ်သို့ တက်ကြလေ၏။ သင်းကွပ်ကြီးကိုကား ကျွန်ုပ်တို့ နောက်၌ ကိစ္စတစ်ခုနှင့် ခေတ္တနေရစ်ရန် ထားခဲ့ကြောင်း ပြောထား၏။

ကျွန်ုပ်တို့ ယူဆောင်လာခဲ့သော ကျောက်မျက်ရွဲများနှင့် ရွှေများကိုလည်း လုံခြုံသော နေရာတွင် သိုဝှက်၍ ကျွန်ုပ်တို့သည် လှေကို ရွက်တိုက်ကာ စုန်ခဲ့ကြလေသည်။

လေမှာ ဆန်၍ တိုက်ခတ်နေသဖြင့် မြို့သို့ အရောက်လေးရက်တိတိ စုန်ခဲ့ရ။ ထိုလေးရက်မျှသော အချိန်သည်ကား ပျော်ရွှင်ဖွယ်ကောင်းသော အချိန်များဖြစ်လေ၏။ ပထမ၌ ကလီယိုပါထရားသည် စိတ်လေးလျက် တိတ်ဆိတ်စွာ နေခဲ့ရာမှ တဖြည်းဖြည်း ဇာတိရုပ် ပေါ်လာတော့၏။ တစ်ခါတစ်ရံ ပျော်ပါးရွှင်မြူးစွာ ရှိနေပြီး တစ်ခါတစ်ရံလည်း သုန်သုန်မှုန်မှုန် ဖြစ်နေလျက်ရှိရာ၊ ကောင်းကင်တွင် တိုက်ခတ်သော လေကဲ့သို့ အစဉ်ပြောင်းလဲကာ အကဲခတ်ရန်ပင် ခဲယဉ်းလှတော့၏။

ကျွန်ုပ်တစ်ခါမျှ မတွေ့ကြုံဖူးသေးသော နောက်ဆုံးအကြိမ်အဖြစ်၊ ပျော်ပါးခဲ့ရသည့် ထိုလေးညမျှသော အချိန်အတွင်း ညစဉ် ညတိုင်းပင် ကျွန်ုပ်တို့သည် လှေပေါ်၌ တစ်ယောက်လက်ကို တစ်ယောက်ကိုင်ကာ ထိုင်လျက် လှေန်ကို ရိုက်ပုတ်သည့် ရေသံကို နားထောင်ကာ နိုင်းမြစ်၏ ရေပြင်ပေါ်တွင် အေးမြသော လရောင်အောက်၌ ချစ်တင်းနှိုးနှောခဲ့ကြ၏။

လက်ထပ်မည့် ကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ မည်သို့မည်ပုံ စီမံမည့်အကြောင်းများကို လည်းကောင်း၊ ပစ္စည်းများကို ထုခွဲရောင်းချ၍ မည်သို့မည်ပုံ ရောမ၏ရန်ကို ကာကွယ်မည့်အကြောင်းများကိုလည်း ကျွန်ုပ်တို့သည် စည်းမျဉ်းများ စီစဉ်ရေးဆွဲခဲ့၏။

ဤသို့ စီစဉ်ရာ၌ “အို ... မောင့်သဘောအတိုင်းသာ လုပ်ပါ။ မောင်ပြီးရင် ပြီးတာပါပဲ” ဟု သာပြော၍ အရာရာပြီးခဲ့ရ၏။ နိုင်းမြစ်ကြီးပေါ်၌ နေခဲ့ရသော ထိုလေးညတာမျှ အချိန်ကို မည်သည့်အခါမှ မေ့ပျောက်နိုင်မည် မဟုတ်ချေ။

အိဂျစ်ဘုရင်မာယာရှင် □ ၁၆၉

ဤသို့လျှင် ကျွန်ုပ်တို့သည် လိုချိုးယပ်တောင်ကုန်းပေါ်ရှိ လှပသော နန်းတော်၏ မြို့ရိုးအတွင်းသို့ ပြန်၍ ရောက်ခဲ့ကြရာ၊ ပျော်ရွှင်မှု အစုစုတို့သည် ကား ဆိတ်သုဉ်းခဲ့လေပြီ။

နန်းတော်သို့ ပြန်ရောက်သည့်နေ့မှာပင် ကျွန်ုပ်သည် ချာမီယန်နှင့် အမှတ်မဲ့ တွေ့လိုက်သည်တွင် “အရှင်ဟာမားကစ် ကလီယိုပါထရားနဲ့ ဘယ် များသွားနေကြသလဲ၊ နောက်တစ်ခါ အသစ် ဖောက်ပြန်ဖို့ ကိစ္စများအတွက် လား၊ ဒါမှမဟုတ်ရင်လဲ အချစ်ခရီးများ ထွက်ကြတာလား”

ကျွန်ုပ် (မျက်နှာထားနှင့်) “ငါတို့ဟာ ကလီယိုပါထရားနဲ့ အတူ လျှို့ဝှက်တဲ့ တိုင်းရေးပြည်ရေးအတွက် ခရီးထွက်သွားကြတာ”

“ဪ... ဒီလိုလား၊ နို့ပေမယ့် တိတ်တိတ် ခရီးထွက်တဲ့ လူများ ဟာ မကောင်းတဲ့ အလုပ်အတွက်သွားတာပဲ ဖြစ်ရမယ်။ ဒါကြောင့် မဟုတ် လား၊ ငှက်ဆိုးများဟာ ညမှ ထွက်ကြတာ၊ အရှင်ဟာ အလိမ္မာဉာဏ် မရှိရုံ တွင် မကသေးဘူး၊ ကိုယ့်မျက်နှာကို အိဂျစ်ပြည် အလယ်မှာ မျက်နှာပြောင် တိုက်လို့ မတော်သေးပါလားလို့မှ မစဉ်းစားမိဘူး”

ချာမီယန်၏ စကားများကား နားမခံသာအောင် ရိုင်းစိုင်းလှပေ သည်။

“ဟေ့ ချာမီယန်၊ ငါသွားတာဟာ အိဂျစ်ပြည်ကြီးကို အင်တိုနီ လက် ထဲ ရောက်မသွားအောင် ကာကွယ်ဖို့ နည်းလမ်းရှာရအောင် သွားတာဟဲ့”

(ဖျတ်ခနဲ မော်ကြည့်လျက်) “ဒါဖြင့် အရှင်ဟာ လူမိုက်ကြီးပေါ့၊ အရှင် ဘယ်လိုလုပ်လုပ် အင်တိုနီဟာ အိဂျစ်ပြည်ကြီးကို အပိုင်စီးတော့မှာ အတူတူ အလကား ဒုက္ခခံပြီး သွားနေရသလား၊ အခုအချိန် အိဂျစ်ပြည်ကြီး အတွင်းမှာ အရှင် ဘာ သြဇာအာဏာ၊ ဘာ တန်ခိုးများရှိသေးလို့လဲ ...၊ ဆစ်ဒနပ် ချောင်းထဲသို့ ဘုရင်မကြီး မင်းခမ်းမင်းနားနဲ့ ခန့်ညားစွာ ဆန်တက် သွားတဲ့အခါ သူဟာ အင်တိုနီကို အလက်ဇန္ဒြီးယားအရောက် အနိုင်ရတဲ့ သဘောနဲ့ ဆွဲခေါ်လာခဲ့လိမ့်မယ်။ အရှင်လို ကျွန်ဘဝမှာ နေရတဲ့ အနိုင်ရ နည်းမျိုးပေါ့”

“အဲဒါ နင် ပလီတာ၊ ငါသေသေချာချာ ပြောရဲတယ်။ ကလီယိုပါ ထရားဟာ ဘယ်တော့မှ တားဆိပ်ကို သွားမှာ မဟုတ်ဘူး။ အင်တိုနီလဲ ဘယ်တော့မှ အလက်ဇန္ဒြီးယားကို လာမှာ မဟုတ်ဘူး၊ တကယ်လို့ သူလာရင် လဲ စစ်ဖြစ်မယ်ဆိုတာ သိရက်သားနဲ့ စွန့်စားလာတာရင်လဲ ဖြစ်ရမယ်”

(ရယ်မောလျက်) “အခု အရှင်ဟာ ဒီလိုပဲ ထင်နေသလား၊ ကောင်း ပါတယ်လေ။ ကိုယ် စိတ်ချမ်းသာမှုရအောင် ကိုယ်တွေးချင်သလိုတွေးပေါ့။

၁၇၀ □ ဒဂုန်ရွှေမျှား

နောက် သုံးရက်အတွင်း အရှင်သိရမှာပဲ။ အရှင်ကို ဘယ်လောက် လွယ်လွယ် ကလေးနဲ့ အရူးလုပ်လို့ ရတယ်ဆိုတာ သိမြင်ရမှာ သဘောကျစရာကြီးပဲ။ ကိုင်း ... သွားလိုက်ပါဦးမယ်။ အချစ်အကြောင်း စမြဲပြန်ပြီး နေရစ်ပေဦးတော့”

ထို့နောက် ချာမီယန်သည် လျင်မြန်စွာ ထွက်သွားလေရာ ကျွန်ုပ်မှာ စိတ်ထဲတွင် မခံချို မခံသာဖြစ်၍ ကျန်ခဲ့လေ၏။

ထိုနေ့၌ ကျွန်ုပ်သည် ကလီယိုပါထရားနှင့် မတွေ့ရဘဲ နောက်တစ်နေ့မှ တွေ့ရ၏။ ကျွန်ုပ်က အိဂျစ်ပြည်ကြီး၏ ကာကွယ်ရေးအကြောင်းများကို သူ့အားပြောပြရာ သူသည် အရေးမစိုက်ဟန်ဖြင့် ခပ်အေးအေးပင် ပြန်ပြောလေသည်။

“ကျွန်မကို ဘာဖြစ်လို့ ခေါင်းရှုပ်အောင် လုပ်ရတာလဲ ဟာမားကစ်ရဲ့။ ကျွန်မမှာ ဒုက္ခတွေ ပိုင်းပိုင်းလည်နေတာ မမြင်ဘူးလား၊ နက်ဖြန် သံအမတ် ဒလီးယပ်ကို စကားပြန်ပြီးတဲ့အခါ ဒီအကြောင်းတွေ ပြောတာပေါ့”

(ကျွန်ုပ်) “ဘယ်လိုလဲ ... ဒလီးယပ်ကိုပြန်ပြောလိုက်မယ့်စကားက အေးအေးသာသာ ပြန်တော်မူပါ။ ကျွန်မ အင်တိုနီဆီ လာပါ့မယ် ဒီလိုမဟုတ်လား ဘုရင်မရဲ့။ အပါးတော်မြဲ ချာမီယန်ကတော့ ကျုပ်ကို ဒီအတိုင်းပြောတာပဲ”

(ခြေဖြင့် ကြမ်းကို ဆောင့်လျက်) “အို ... ကျွန်မစိတ်ထဲ ရှိတာတွေ၊ ချာမီယန် သိတာ မဟုတ်ပါဘူး။ သူ ဒီလောက်တောင် ပရမ်းပတာ ပြောချင်ရာ ပြောနေရင် ဒီမိန်းကလေးကို နန်းတွင်းက ရိုက်ပြီး မောင်းထုတ်ပစ်မယ်။ အမှန်တော့ ကျွန်မရဲ့ အတိုင်ပင်ခံ ပုဂ္ဂိုလ်တွေထက် သူ့ခေါင်းကလေးထဲမှာ အသိဉာဏ်တွေ ပိုရှိနေတယ်။ ဪ ... ပြီးတော့ ကျွန်မတို့ ယူခဲ့ကြတဲ့ ကျောက်မျက်ရွဲတွေထဲက တချို့တစ်ဝက်ကို အလက်ဇန္ဒီးယားမှာ ရှိတဲ့ရဟူဒီတွေဆီ ရောင်းပြီးပြီ။ မောင်သိရဲ့လား ...။ အဖိုးလဲ အများကြီးရတယ်။ တစ်လုံးကို ‘ဆက်စတားရှား’ ငွေဒင်္ဂါး ၅၀၀၀ ရတယ်(အင်္ဂလိပ်ငွေ ပေါင်လေးသောင်းနှင့် ညီမျှ၏) ဒါပေမယ့် နည်းနည်းပဲ ရောင်းရသေးတယ်။ သူတို့မှာ နောက်ထပ် ဝယ်စရာ ငွေမရှိသေးဘူး။ အဲဒီ ကျောက်မျက်ရွဲတွေကို သူတို့ကြည့်နေတဲ့အခါ သူတို့မျက်လုံးတွေ မြင်ရတာ သိပ်ဆန်းတာပဲ။ မျက်လုံးကြီးတွေဟာ တအံ့တဩဖြစ်ပြီး လောဘအရှိန်နဲ့ ပြူးပြူးလာလိုက်တာ သစ်တော့သီးကြီးတွေလောက်ကို ဖြစ်လာတယ် ထင်ရတယ်။ ကိုင်း ... မောင်လဲ သွားတော့လေ။ ကျွန်မ ခရီးပန်းလို့ နွမ်းနယ်လှပြီ”

ကျွန်ုပ်သည် ဦးညွတ်လျက် သွားရန် ထလိုက်ပြီးမှ ရောင်လည်လည်နှင့် မတ်တတ်ရပ်ကာ နေမိပြန်၏။

အိဂျစ်ဘုရင်မာယာရှင် □ ၁၇၁

“သည်းခံပါ ဘုရင်မ ... ကျုပ်တို့ လက်ထပ်ပွဲကကော”

“ကျုပ်တို့လက်ထပ်ပွဲ ဟုတ်စ၊ အမှန်တော့ ကျုပ်တို့ လက်ထပ်ပြီးခဲ့ကြပြီ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ်။ ဒါပေတဲ့ ကမ္ဘာကို အသိမပေးရသေးဘူး ဘုရင်မ ... ကတိထားခဲ့တာလေ”

“ဟုတ်ပေတယ် ဟာမားကစ်၊ ကျွန်မ ကတိထားခဲ့တာ မှန်ပါတယ်။ နက်ဖြန် ဟို ဒလီးယပ်သွားပြီဆိုတော့ ကျွန်မ ကတိအတိုင်း ဆောင်ရွက်ပါ့မယ်။ မင်းပေါင်းစုံအလယ်မှာ မောင့်ကို ကလီယိုပါထရားရဲ့ လင် အရှင်သခင်လို့ ကြေညာပါ့မယ်။ အဲဒီတော့သာ မောင်ဟာ မောင့်နေရာမှာ နေပြီးဖြစ်ပါစေ။ ကိုင်း ... ကျေနပ်ပလား”

ထို့နောက် ဘုရင်မသည် သူ၏လက်ကို ကျွန်ုပ်အား နမ်းရန်ဆန့်တန်းလိုက်သဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် လက်ကို နမ်းရှုပ်ပြီးလျှင် ထွက်လာခဲ့၏။ ထိုည၌ ကျွန်ုပ်သည် ကလီယိုပါထရားနှင့် တွေ့ရန် ကြိုးစားသေး၏။ သို့သော် မတွေ့နိုင်ခဲ့ပေ။

လေဒီချာမီယန်သည် ဘုရင်မနှင့်အတူ ရှိနေကြောင်း၊ မည်သူ့ကိုမျှ ဝင်ခွင့်မပြုကြောင်းနှင့် သင်းကွပ် အမှုထမ်းများက ပြောသဖြင့် သိရ၏။

နောက်တစ်နေ့ မွန်းမတည့်မီ တစ်နာရီတွင် နန်းတော် ခန်းမကြီး၌ ညီလာခံကျင်းပ၏။ ဒလီးယပ်အား ကလီယိုပါထရားက ပြန်ကြားမည့်စကားကို ပြောကြားရန်နှင့် ကျွန်ုပ်အား အိဂျစ်ဘုရင်မ၏ ကြင်ယာတော်အဖြစ် ကြေညာမည့် စကားကိုပြောကြားရန်ဖြစ်၍ ရင်ထဲ၌ တထိတ်ထိတ်နှင့်ပင် ကျွန်ုပ်သည် ညီလာခံသို့ဝင်ခဲ့၏။ ညီလာခံမှာ မင်းပေါင်းစုံလင်၍ ဘုရင်မအတိုင်ပင်များ၊ မှူးကြီး မတ်ကြီးများ၊ စစ်သူကြီးများ၊ သင်းကွပ်အမှုထမ်းများနှင့် ချာမီယန်မှ တစ်ပါး အခြားအပျိုတော်များ စုံလင်လျက်ရှိပေပြီ။ ကလီယိုပါထရားနှင့် ချာမီယန်ကား မထွက်လာသေးပေ။ နောက်ဆုံး၌ ချာမီယန်သည် ဘေးမလွယ်ပေါက်တစ်ခုမှ ဖြည်းညင်းစွာ ထွက်လာ၍ ပလ္လင်ပတ်လည်ရှိ အပျိုတော်များကြားတွင် နေရာယူလိုက်၏။ ပြီးနောက် သူသည် ကျွန်ုပ်အား စောင်းငဲ့၍ ကြည့်လိုက်၏။ သူ၏မျက်လုံးများတွင် အနိုင်ရသော လက္ခဏာများကို ဖော်ပြလျက်ရှိ၏။

မကြာမီ ခရာသံများ ကြားရပြီးနောက် ကလီယိုပါထရားသည် ဘုရင်မင်းမြတ်တို့ အဝတ်တန်ဆာကို ဝတ်ဆင်လျက် မြွေဆိုးရုပ် သရဖူကို ဆောင်းကာ ရင်ဘတ်ပေါ်တွင် ဖေရီး၏ နှလုံးသားအတွင်းမှ ဆွဲထုတ်ယူခဲ့သော ပိတုန်းကောင်ပုံသဏ္ဍာန်ရှိသည် မြေကြီးသည်လည်း ကြယ်တစ်ပွင့်ကဲ့သို့

၁၇၂ □ ဒဂုန်ရွှေမျှား

တဖျတ်ဖျတ် အရောင် တောက်လျက်၊ ရာဇဏူမြေဖြင့် ပလ္လင်သို့လာခဲ့၏။ သူ၏ နောက်မှကား ပြောင်လက်သော မြောက်ပိုင်းသား သက်တော်စောင့် စစ်သား များ လိုက်ပါလာလေသည်။

သူ၏ချစ်စဖွယ်ကောင်းသော မျက်နှာကား ညိုလျက်ရှိ၏။ ပလ္လင် ပေါ်တွင် ဖြည်းညင်းစွာ ထိုက်လိုက်ပြီးနောက် ဘုရင်မသည် ခေါမစကားဖြင့် သံတော်ဆင့်မှူးအား သာယာစွာ မြှောက်ကြားလေသည်။

“စိတ်ထားမြင့်မြတ်သော ‘အင်တိုနီ’ ၏ သံတမန် စောင့်နေပါ သလား”

သံတော်ဆင့်သည် ဦးခေါင်းကို အလွန်နိမ့်ကျစွာ ညွတ်လိုက်၏။

“ကျွန်ုပ်၏ အဖြေကို နာယူရန် ဝင်စေလော့”

တံခါးများ ပွင့်လာပြီးနောက် သူ့ရဲကောင်း တစ်စုနှင့် ရွှေကိုယ်ချပ် ခရမ်းရောင် ဝတ်လုံများကို ဝတ်ဆင်လျက် ရှိသော ‘ဒလီးယပ်’ သည် ကြောင်၏ ခြေလှမ်းကဲ့သို့သော ခြေလှမ်းမျိုးဖြင့် ခန်းမကြီးတစ်လျှောက် တက်လာပြီးလျှင် ပလ္လင်ရှေ့၌ အရိုအသေပြု၍ ရပ်လေ၏။

“ဘုန်းတော်အလွန်တရာ ကြီးမြတ်တော်မူလှ၍ အလွန်တရာ ချော မောလှပတော်မူသော အီဂျစ်ဘုရင်မကြီး၊ ကျွန်ုပ်သည် နက်ဖြန် နံနက် ‘စီးလီး ဆီးယား’ ပြည်ရှိ ‘တားဆပ်’ မြို့တွင်းသွားရောက် တွေ့ဆုံရမည့် အင်တိုနီထံ ပြန်ကြားမည်ဖြစ်သော ဘုရင်မကြီး၏ စကားကို နာခံရန် ရောက်လာခြင်း ဖြစ်ပါ၏။ ကျွန်ုပ်အား အခွင့်လွတ်ပါက ကျွန်ုပ် ပြောကြားလိုသည်မှာ ဘုရင်မ ၏ ချိုသာသောနှုတ်မှ ထွက်လာသော စကားများသည် နောက်ထပ် ပြုပြင်၏ ရတော့မည် မဟုတ်သဖြင့် သတိကြီးစွာဖြင့် စဉ်းစား၍ ပြောဆိုတော်မူပါ။ အင်တိုနီအား အံတုလျှင် အင်တိုနီသည် ဘုရင်မကြီးအား ပျက်စီးစေပါလိမ့် မည်။ သို့ရာတွင် ဘုရင်မသည် အလွန်လှပသော ‘အဖရိုဒိုက်’ နတ်သမီးကဲ့သို့ ‘ဆိုင်းပရီးယန်း’ ပင်လယ်လှိုင်းထဲမှ အထက်သို့ ကျက်သေရေ မင်္ဂလာအပေါင်း နှင့် ပြည့်စုံစွာ တက်ပြလိုက်ပါမူ သူသည် ဘုရင်မအား မင်းမိန်းမကို အလိုရှိ အပ်သော အရာခပ်သိမ်းကို ပေးပါအံ့။ တိုင်းပြည်နယ်မြေများနှင့် အဆောင် အယောင်များ၊ မြို့ကြီးများ၊ ပစ္စည်းဥစ္စာ ဘဏ္ဍာကြေးငွေများ သာမက ယုံကြည် စိတ်ချရသော အုပ်ချုပ်စိုးမိုးခွင့်များကိုပါ ပေးလိမ့်အံ့။ အင်တိုနီကား ဤကမ္ဘာ ၏အရှေ့ပိုင်းတစ်ခုလုံးကို သူ၏လက်ဖဝါးအတွင်း၌ ထည့်ထားသည်ကား အမှန်ဖြစ်ပါ၏။”

ထို့နောက် သူသည် ဦးခေါင်းကို ညွတ်လိုက်ပြီးလျှင် လက်ပိုက် လျက် ကလီယိုပါထရား၏ အဖြေကို စောင့်စားလျက် ရှိနေလေသည်။

အိဂျစ်ဘုရင်မာယာရှင် □ ၁၇၃

ဘုရင်မသည် ခန်းမကြီး တစ်လျှောက်ကို စိုက်ကြည့်ကာ အတန်ကြာ စကားမပြောဘဲ ရှိလေသည်။ ထို့နောက် သာယာနာပျော်ဖွယ်သော အသံဖြင့် အောက်ပါအတိုင်း အဖြေပေးလေသည်။

“မြင့်မြတ်သော ဒလီးယပ်၊ ကျွန်ုပ်ထံ သင်ယူဆောင်လာခဲ့သော ကိစ္စအတွက် ကျွန်ုပ်တို့သည် အမျိုးမျိုး စဉ်းစားချိန်ဆခဲ့ကြ၏။ နတ်မင်းများ၏ သဘောနှင့် နှီးနှောခဲ့ကြသေး၏။ အသိုက်တွင်းတွင် မိမိ၏သားငယ်များကို လုံခြုံအောင်စောင့်ရှောက်လျက်ရှိသော ငှက်တစ်ကောင်ကဲ့သို့ တိုင်းသူပြည်သားများအပေါ်၌ ထားရှိသော ကျွန်ုပ်တို့၏ စေတနာ မေတ္တာတို့နှင့်လည်း ဆင်ခြင်ခဲ့၏။ အင်တိုနီ၏ စကားများသည်ကား အိဂျစ်ဘုရင်မ၏ နားနှင့် မတန်၊ ယဉ်ကျေးမှု မရှိသေးသော လူရိုင်းမင်းသားများနှင့်သာ ထိုက်တန်မည်ဟု ကျွန်ုပ်ထင်မိ၏။ ကျွန်ုပ်တို့မှာ စစ်သင်္ဘော၊ စစ်သား၊ စစ်လေ့၊ ရွှေ ငွေ ပစ္စည်းဘဏ္ဍာမှ စ၍ ပြည့်စုံလုံလောက်သည်ဖြစ်၍ အိဂျစ်ပြည်သည် အင်တိုနီ အင်အားကို တစ်စုံတစ်ရာ ကြောက်ရွံ့ရန် မရှိပေ”

ဘုရင်မသည် ဤနေရာ၌ ခေတ္တစကားပြော ရပ်လိုက်ရာ ညီလာခံခန်းမကြီးတစ်လျှောက်တွင် တီးတိုးဩဘာပေးကြသော စကားသံများ ဖြစ်ပေါ်လာတော့၏။ ထို့နောက် ဆက်လက်မိန့်ကြားပြန်လေသည်။

“မြင့်မြတ်သော ဒလီးယပ်၊ ကျောက်ဖြင့် ဆောက်လုပ်ထားသော ကျွန်ုပ်တို့၏ ခံတပ်များသည်လည်းကောင်း၊ လူတို့၏ နှလုံးသားနှင့် ဆောက်လုပ်ထားသည့် အခြားသော ခံတပ်များသည်လည်းကောင်း ကျွန်ုပ်တို့ကို ဤအခြေအနေသို့ ပို့ဆောင်ခဲ့ပေ၏။ အင်တိုနီ နားသို့ ပေါက်ကြားသည်ဆိုသော ကျွန်ုပ်တို့အပေါ်၌ စွပ်စွဲချက်များသည် မဟုတ်မမှန် ကျွန်ုပ်တို့မှာ အပြစ်တစ်စုံတစ်ရာ မရှိ။ အပြစ်ကင်းဘိ၏။ သူကား ကျွန်ုပ်တို့အပေါ် ရိုင်းပြုစွာ စွပ်စွဲခဲ့၏။ ထိုစွပ်စွဲချက်များကို ဖြေဆိုထုချေရန် စီးလီးယားသို့ ကျွန်ုပ်တို့ လာလိမ့်မည် မဟုတ်”

ဤတွင် ညီလာခံမှ ကျေနပ်နှစ်သက်ကြသည့် အသံများ တစ်ဖန် ပေါ်လာပြန်၏။ ကျွန်ုပ်သည်လည်း အလိုဆန္ဒပြည့်ဝအောင်မြင်သည့်အတွက် ဘဝင်မြင့်လျက်ရှိ၏။ တီးတိုးပြောသံများ ငြိမ်သွားသောအခါ၌ ဒလီးယပ်က တင်လျှောက်ပြန်လေ၏။

“ဤသို့ဆိုလျှင် ဘုရင်မကြီး၏ ပြန်ကြားသော စကားသည် စစ်ကြေညာသည့် စကားပင် ဖြစ်ပါသလော”

“မဟုတ်ပါ။ ငြိမ်းချမ်းရေးစကား ဖြစ်ပါသည်။ သင်နားထောင်လော့၊ ကျွန်ုပ်တို့သည် စွပ်စွဲချက်များကို ထုချေရန် လာမည်မဟုတ်ပါ။ သို့သော် ဆစ်ဒ

၁၇၄ □ ဒဂုန်ရွှေများ

နပ်မြစ်ကမ်းပေါ်၌ မင်းနှစ်ပါးတို့၏ ငြိမ်းချမ်းရေးအတွက် မဟာမိတ်အဖြစ် ကြေညာရန် ကျွန်ုပ်တို့ လာခဲ့မည်”

နောက်ဆုံးအပိုဒ်ကို ဘုရင်မသည် ပြုံး၍ပြောလိုက်၏။

ထိုစကားများကို ကြားလိုက်ရသောအခါ ကျွန်ုပ်မှာ ဒေါသဖြစ်လာ သဖြင့် ကျွန်ုပ်ကြားလိုက်သော စကားများသည် ဟုတ်မှဟုတ်နိုင်ပါမည်လောဟု တစ်စုံတစ်ရာ တွေးတော ဆင်ခြင်ခြင်း မပြုနိုင်တော့ဘဲ ဟစ်အော်ပြောဆို လိုက်မိ၏။

“သတိထားပါဦး ဘုရင်မ”

မျက်လုံးများမှ အရောင်များ ထွက်လျက် ကလီယိုပါထရားသည် သူ၏ ခေါင်းကလေးကို ဆတ်ခနဲ လှုပ်လိုက်ပြီးလျှင် ခြင်္သေ့မ တစ်ကောင်ကဲ့သို့ ကျွန်ုပ်ဘက်သို့ လှည့်လိုက်၏။

“ဟဲ့ ... ကျွန် ငြိမ်ငြိမ်နေ၊ ကျွန်ုပ်တို့တိုင်ပင် နှီးနှောနေတဲ့ နေရာမှာ ဝင်ပြောဖို့ သင့်ကို ဘယ်သူခိုင်းသလဲ၊ သင့် နက္ခတ်တွေကို သင်ဂရုစိုက်၊ ကမ္ဘာ ရေးရာဟာ ကမ္ဘာပေါ်မှာ ရှိကြတဲ့ တိုင်းပြည်အုပ်ချုပ် မင်းလုပ်တဲ့ လူတွေနဲ့သာ ဆိုင်တယ်”

ကျွန်ုပ်မှာ ရှက်လှသဖြင့် နောက်သို့ တွန့်သွား၏။ ထိုအချိန်တွင် ချာမီယန်၏ မျက်နှာပေါ်၌ အနိုင်ရသဖြင့် ပြုံးခြင်းမျိုးကို ကျွန်ုပ် မြင်လိုက်ရ၏။ ထိုခဏ၌ပင် ချာမီယန်၏ မျက်နှာသည် ကျွန်ုပ်အား ကရုဏာသက်သည့် အရိပ်အယောင်များ ဝင်လာသည်ကို မြင်လိုက်ရပြန်၏။

ဒလီးယပ်သည် သူ၏ လက်စွပ်ဝတ်ထားသော လက်ညှိုးဖြင့် ကျွန်ုပ် ၏ ဘက်သို့ ထိုးလျက် -

“အင်း ... လျှာရည်တဲ့ မင်းမှုထမ်းတော့ အနံ့ခံလိုက်ရပြီ။ ခွင့်လွှတ်ပါ ဘုရင်မ၊ ဤသို့ ပြေပြစ်သိမ်မွေ့သောစကားများ ကြားရသည့်အတွက် ကျွန်ုပ်၏ အသည်းနှလုံးထဲကပင် ကျေးဇူးတင်လှပါသည် ဘုရင်မ”

(မျက်နှာထား တင်တင်းဖြင့်) “မြင့်မြတ်သော ဒလီးယပ်၊ သင့်ထံမှ ကျေးဇူးတင် စကားကို လည်းကောင်း၊ ကျွန်ုပ်တို့ ကျေးကျွန်ကို ရန်တွေ့သည့် သင့်နှုတ်မှ ထွက်လာသော စကားများကိုလည်းကောင်း လက်ခံမည်မဟုတ်၊ ကျေးဇူးတင်စကားကို အင်တိုနီ တစ်ယောက်ထံမှသာ ကျွန်ုပ်တို့ ခံယူမည်။ သင့်သခင်ထံသို့ ပြန်၍ ကြိုဆိုရန် အခမ်းအနား စီစဉ်ရန်နှင့် သင့်နောက်မှ ကျွန်ုပ်တို့ ရောက်လာလိမ့်မည့်အကြောင်း ပြောကြားနှင့်လော့။ သင်၏သင်္ဘော ထဲတွင် ဧည့်သည့်တစ်ယောက်အား ပြုစုထိုက်သည့် လက်ဆောင်ဏ္ဍာများကို သင်တွေ့ရလိမ့်အံ့”

အိလျစ်ဘုရင်မာယာရှင် ▣ ၁၇၅

ဒလီးယပ်သည် သုံးကြိမ် ဦးညွတ်ပြီးနောက် နန်းရင်ပြင်မှ ထွက်ခွာ သွားလေ၏။ ညီလာခံတစ်ခုလုံးသည် ဘုရင်မ၏ မိန့်မြွက်မည့်စကားကို စောင့် စားလျက်ရှိသလို ကျွန်ုပ်သည်လည်း သူထားခဲ့သော ကတိအတိုင်း၊ ကျွန်ုပ် အား သူ၏ကြင်နာတော်အဖြစ် ကြေညာလိမ့်မည်ဟု စောင့်စားလျက်ရှိ၏။ သို့ရာတွင် ဘုရင်မသည် တစ်စုံတစ်ရာ နောက်ထပ်မပြောဘဲ မျက်နှာထား ခပ်တင်းတင်းနှင့်ပင် ပလ္လင်ပေါ်မှ ထပြီးလျှင် သက်တော်စောင့်များ ရှေ့မှ ကျောက်ဖြူဆောင်သို့ ကူးသွားလေ၏။ ထို့နောက် ညီလာခံလည်း ကွဲသွားလေ ရာ ထွက်သွားကြသော မှူးကြီးမတ်ရာ သေနာပတိများသည် ကျွန်ုပ်အား ပြောင်လှောင်သရော်သည့် သဘောနှင့် ကြည့်သွားကြလေ၏။

၁၇၆ □ ဒဂုန်ရွှေမျှား

အခန်း (၁၃)

နောက်ဆုံး၌ မည်သူမျှမကျန်တော့ဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း သွားတော့ မည်ဟု လှည့်လိုက်ရာ သင်းကွပ်ကြီး တစ်ယောက်သည် ကျွန်ုပ်၏ ပခုံးကို ကြမ်းတမ်းစွာ ပုတ်လိုက်ပြီးလျှင် ဘုရင်မက ရှေ့တော်သို့ အစား ဝင်ရမည့် အကြောင်း ပြောလေ၏။ လွန်ခဲ့သည့် တစ်နာရီခန့် အချိန်ကဆိုလျှင် ဤ အကောင်သည် ကျွန်ုပ်ထံသို့ ခူးထောက်အရိုအသေပြု၍ လာရမည်ဖြစ်၏။ ယခုမူ သူသည် ညီလာခံမှ ကြားသိတွေ့မြင်လိုက်ရသော အခြေအနေကြောင့် ကျွန်ုပ်ကို ဤကဲ့သို့ မထိမဲ့မြင်ပြုခြင်း ဖြစ်လေသည်။ လူတို့မည်သည် မိမိမည် မျှ ဂုဏ်သိမ်ကြီးမြင့်သည်ဟူ၍ မာန်မတက်သင့်ပေ၊ တစ်နေ့နေ့တွင် ထိုသူသည် အောက်သို့ ကျရမြဲပေတည်း။

ကျွန်ုပ်သည် နောက်သို့လှည့်၍ ထိုကျွန်အား ကြိမ်းမောင်းပစ်လိုက် ရာ၊ သူသည် ခွေးစုတ်ကလေးကဲ့သို့ ကျွန်ုပ်၏ နောက်မှ အမြီးကုပ်၍ လိုက် လာခဲ့၏။ ကျောက်ဖြူဆောင်သို့ ရောက်သောအခါ အစောင့်များသည် ကျွန်ုပ် အားအတွင်းသို့ ဝင်ခွင့်ပြုလိုက်ကြ၏။ ရေပန်းအနီး အဆောင်အလယ်တွင် ကလီယိုပါထရားသည် အပျိုရုံများနှင့်အတူ ထိုင်လျက်ရှိရာ၊ ချာမီယန်နှင့် အခြားခေါမသူကလေး ‘အိုင်းရပ်’နှင့် ‘မိရိုင်းယား’ တို့လည်း ရှိကြ၏။ “သွားကြ စမ်းဟေ့ ငါနက္ခတ်ဆရာနဲ့ စကားပြောစရာရှိတယ်” ဟု ကလီယိုပါထရားက ပြောလိုက်သဖြင့် သူတို့လည်း ထွက်သွားကြရာ ကျွန်ုပ်မှာ ဘုရင်မနှင့် မျက်နှာ ချင်းဆိုင်လျက် ကျန်ရစ်ခဲ့၏။

အိဂျစ်ဘုရင်မာယာရှင် □ ၁၇၇

ဘုရင်မ (ကျွန်ုပ်၏ မျက်နှာကို မော့ကြည့်လိုက်ပြီး) “သင် ဟိုမှာပဲ ရပ်နေ၊ ကျွန်ုပ်အနားကို မတိုးခွဲနဲ့၊ သင့်ကို ကျွန်ုပ် မယုံကြည်ဘူး။ သင့်မှာ အခြား ဓားတစ်ချောင်းရှာရချင် ရလာမလား မသိဘူး။ အခု သင် ဘာပြောချင် သေးသလဲ၊ ဟိုရောမလူမျိုးနဲ့ ကျွန်ုပ် စကားပြောနေတုန်းက သင် ဝင်ပြီး ပြောနိုင်ရအောင် သင့်မှာ ဘာအခွင့်အရေးရှိသလဲ”

သွေးများသည် ကျွန်ုပ်ကိုယ်ထဲ၌ လေမုန်တိုင်း တိုက်သကဲ့သို့ အတင်းတိုးကာ မီးဟုန်းဟုန်း တောက်လျက်ရှိသော ဒေါသသည် ကျွန်ုပ်၏ နှလုံးသားကို တောက်လောင်လျက်ရှိတော့၏။

(ကျွန်ုပ်) “သင်ကော ဘာပြောချင်သေးသလဲ ကလီယိုပါထရား၊ သင်ဆိုခဲ့တဲ့ သစ္စာစကားတွေဟာ ဘယ်မလဲ၊ ဒီရောမလူမျိုး အင်တိုနီကို ရန်ဘက်ပြုလိုက်မယ် ဆိုတာကော ဘယ်မလဲ၊ အိဂျစ်တစ်ပြည်လုံးကို အသိ ပေးပြီး ကျွန်ုပ်ကို ကြင်ရာအဖြစ်နဲ့ ကြေညာမယ်ဆိုပြီး ကျိန်ထားတာတွေကော ဘယ်မလဲ”

ဤနေရာ၌ ကျွန်ုပ်သည် ရင်ထဲတွင် ဆို့တက်လာသဖြင့် စကားကို ရပ်လိုက်ရ၏။

“အမယ်လေး ဘယ်တော့ကမှ သစ္စာမဖောက်ဖူးတဲ့ ဟာမားကစ် က ကျုပ်ကို ကျမ်းသစ္စာတွေအကြောင်း ပြောနေလိုက်တာ ဟုတ်ပဲ ဟုတ်သေး တော့တယ် ...၊ ကိုယ့်တိုင်းပြည်ကိုယ့်မျိုးရိုးကို တစ်ခဏချင်း ပျောက်ကွယ်သွား နိုင်တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ အချစ်နဲ့ ဘယ်တော့ကမှ မလဲလှယ်ခဲ့ဖူးတဲ့ လူရိုး လူဖြောင့် လူသစ္စာရှိကြီးပေကိုး။ ကျုပ်ပြောခဲ့တဲ့စကားတွေ အလဟဿပဲလို့ သင်ဘယ့်နှယ် သိသလဲ”

“သင့် ထေ့လုံး ငေါ့လုံးတွေတော့ လုံးစေ့ပတ်စေ့ ပြန်မဖြေနိုင်ပါဘူး။ ကျွန်ုပ် သိပါပြီ၊ ဟိုသံအမတ်ကောင် ပြောတဲ့အတိုင်း ဝတ်စားတန်ဆာ အလှ အပတွေ ဝတ်ပြီး အင်တိုနီဆီသွား၊ သူနဲ့အတူတူ ပျော်ပွဲစားပေါ့၊ အိဂျစ်ပြည် ကြီး နောင်ရေးအတွက် စုဆောင်းထားတဲ့ ပစ္စည်းဘဏ္ဍာတွေကို အဝတ်အစား နဲ့ အပျော်အပါး၊ အစားအသောက်၊ အခမ်းအနားတွေမှာ ဖြုန်းပစ်ပေါ့။ သင့်ကို ကျွန်ုပ် ချစ်မိတာ ယုံကြည်မိတာတွေတော့ မှားပြီ ...၊ မနေ့ညပဲ လက်ထပ် ယူပါ့မယ်လို့ ကျမ်းကျိန်ခဲ့တယ်။ ဒီကနေ့တော့ နှုတ်သီးကောင်း လျှာပါးနဲ့ ရန်တွေ စကားတွေ ပြောနေတယ်။ ရောမလူမျိုးရဲ့ ရှေ့မှာလဲ အရှက်ခွဲလိုက် သေးတယ်”

“သင့်ကို လက်ထပ်ဖို့ ဟုတ်လား ဟားမားကစ်၊ သင့်ကို လက်ထပ် ဖို့ ကျွန်ုပ်က ကျမ်းကျိန်ခဲ့တယ် ဟုတ်စ ... ကောင်းပါပြီ၊ လက်ထပ်တယ်ဆိုတာ

၁၇၈ □ ဒဂုန်ရွှေမျှား

ဘာလဲ၊ ပင့်ကူမျှင်လိုလှပပြီး ပင့်ကူမျှင်တဲ့ သေးငယ်တဲ့ တဏှာကြိုးကလေးတွေဟာ ပျင်းစရာကောင်းတဲ့ ညအချိန်မှာ လွင့်ချင်သလို လွင့်ပါးနေပြီး၊ ဝိညာဉ်တစ်ခုနဲ့တစ်ခုကို စုပေါင်းစည်းရုံးထားလိုက်တယ်လို့ ထင်ရတယ်။ ဒါပေမယ့် နံနက်အရုဏ်ကျင်းလို့ အလင်းရောက်ပြီလား ဆိုရင် ဒီကြိုးကလေးတွေဟာ လဲ နှင်းထဲမှာ တစ်ခါတည်း အရည်ပျော်သွားတာပဲ။ ကျုပ်က လက်ထပ်ရမယ် ဟုတ်လား၊ ကျုပ်ရဲ့ လွတ်လပ်ခွင့်ကို မေ့လျော့ပြီး ကိုယ်ထက် အင်အားကြီးမားတဲ့၊ တစ်ကိုယ်ကောင်း ကြံတတ်တဲ့ ယောက်ျားရဲ့ ပျော်ရွှင်မှုအတွက် ငြီးငွေ့စရာကောင်းတဲ့ အိပ်ရာထဲဝင်ပြီး စိတ်မပါဘဲ အမှုထမ်းရမယ့် အဆိုးဝါးဆုံးသော ကျွန်မိန်းဘဝ ရောက်အောင် ကျွန်ုပ်က လုပ်ရမှာလား၊ ဒီလိုအောက်ကျတဲ့ မိန်းမဘဝကိုမှ လွတ်အောင် မရှောင်နိုင်ဘူးဆိုရင်၊ ဘုရင်မ ဖြစ်ရတာ ဘာအသုံး ကျသေးသလဲ ဟားမားကစ်ရဲ့၊ မိန်းမများမှာ ကြီးပြင်းလာပြီးရင် ကြောက်စရာ ကိစ္စကြီး နှစ်ခု ရှိတယ်။ အဲဒီ နှစ်ခုဟာ သေခြင်းဆိုတဲ့ တရားနဲ့ လက်ထပ်ခြင်း ဆိုတဲ့ တရားပဲ။ အဲဒီ နှစ်ခုထဲမှာ လက်ထပ်ခြင်းဆိုတာက သာပြီး ဆိုးဝါးသေးတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သေခြင်းကမှ ကျွန်ုပ်တို့အတွက် အပန်းဖြေနားနေစရာ ရလိမ့်ဦးမယ်။ လက်ထပ်ခြင်းဆိုတာကတော့ မှားလိုက်ပြီဆိုရင် ငရဲကျတာထက် ဒုက္ခရောက်သေးတယ်။ ဒါကြောင့် ဟားမားကစ် ... ကျုပ်က ချစ်တော့ ချစ်ပါတယ်။ လက်တော့ မထပ်နိုင်ပေဘူး။”

“နို့ပေမယ့် ဘုရင်မဟာ မနေ့ညကပဲ ကျွန်ုပ် အီဂျစ်တစ်ပြည်လုံး အသိပေးပြီး လက်ထပ်ယူပါမယ်လို့ ကျမ်းကျိန်သေးတယ် မဟုတ်လား။”

(မ) “ဟားမားကစ် မနေ့ညက လ ခမောက်ဆောင်းလို့ ဒီကနေ့ လေကျလိမ့်မယ်လို့ ထင်ရတယ် မဟုတ်လား၊ လေမကျတဲ့ပြင် ဥတုကလေးက သာယာလိုက်တာ သို့ပေမယ့် နက်ဖြန်လေကျချင် ကျမယ်။ ဘယ်သူပြောနိုင်မလဲ။ အီဂျစ်ပြည်ကြီးကို ရောမလက်မှ လွတ်အောင်လုပ်ရာမှာ၊ ကျွန်ုပ်ဟာ လွယ်တဲ့နည်းကို ရွေးလိုက်တယ်ဆိုတာ မဟုတ်ဘူးလို့ ဘယ်သူပြောနိုင်မလဲ ဟားမားကစ်၊ သင်ဟာလဲ ကျွန်ုပ်ကို ဇနီးမယားအဖြစ် မခေါ်ရတော့ဘူးလို့ ဘယ်သူသိနိုင်မလဲ။”

အမိုက်အမဲ ကလေးသူငယ်များကို လိမ်ညာနေသကဲ့သို့ ကလီယိုပါ ထရားသည်လည်း ကျွန်ုပ်အား လှည့်ဖြားနေကြောင်းကို သိရသောကြောင့် ကျွန်ုပ်မှာ သူ၏ မာယာများကို တာရှည်စွာ သည်းမခံနိုင်တော့ဘဲ ကျွန်ုပ်၏ ဝမ်းထဲမှ ရှိသမျှကို ဖွင့်ချလိုက်တော့၏။

“ကျွန်ုပ်လိုက်ပြလို့ ရခဲ့တဲ့ ပစ္စည်းဘဏ္ဍာတွေကို အီဂျစ်ပြည်ကြီး ဆားရန် ကာကွယ်ဖို့အတွက် အသုံးချပါမယ်လို့ သင်ကျမ်းကျိန်ခဲ့တာ အခုတော့

အိဂျစ်ဘုရင်မာယာရှင် □ ၁၇၉

အိဂျစ်ပြည်ကြီးကို အရှက်တကွဲဖြစ်အောင် လုပ်တာနဲ့ အတူတူပဲ၊ ဒါကြောင့် ကျွန်ုပ်တစ်ခု ပြောမယ်။ သင်၏လုယက်တိုက်ခိုက်ခြင်းကို ခံရတဲ့ ‘မင်းကော ရား’ ရဲ့ ကျိန်စာတွေဟာ သင့်အပေါ်မှာ တပြိုင်လုံးကျမှာ အမှန်ပဲ။ ကျွန်ုပ်လဲ ကျွန်ုပ်ရဲ့ကံကြမ္မာကို ရင်ဆိုင်နိုင်အောင်၊ ကျွန်ုပ် ဒီအရပ်က သွားပါရစေတော့ ဘုရင်မ၊ ... ကျွန်ုပ် သွားပါရစေတော့။ ကျွန်ုပ်ဘာသာဖြစ်လိုရာ ဖြစ်ပါစေတော့၊ ဘုရင်မ မျက်နှာကိုလဲ နောက်ထပ် မကြည့်ပါရစေနဲ့။”

ကလီယိုပါထရားသည် ဒေါသထွက်လာဟန်ဖြင့် နေရာမှ ထလိုက် ရာ သူ၏မျက်နှာမှာလည်း လွန်စွာပင် ခက်ထန်သုန်မှုန်လျက် ရှိနေပေ၏။

(မ) “တိုင်းပြည်အတွင်းမှာ လျှောက်ပြီး ကျွန်ုပ်အကျိုးပျက်စီးမှုကို လှုံ့ဆော်ရအောင်၊ သင့်ကို ကျွန်ုပ်က လွှတ်လိုက်ရမှာလား။ မရဘူး ဟားမား ကစ်၊ ကျွန်ုပ်၏ထီးနန်းကို ရန်မူဖို့ အကြံသစ်တွေ ထုတ်ဖို့ သင်သွားချင်တိုင်း လွှတ်ပေးနိုင်ဘူး။ ကျွန်ုပ် ပြောမယ်၊ ‘စီးလီးဆီးယား’ မှာ အင်တိုနီနဲ့ တွေ့ရ အောင် ကျွန်ုပ်သွားတဲ့အခါ သင်လဲ လိုက်ခဲ့ရမယ်။ အဲဒီကျတော့မှ သင့်ကို လွှတ်သင့်ရင် လွှတ်မယ်”

ကျွန်ုပ်က ပြည်လည်ဖြေကြားခြင်း မပြုနိုင်မီ ဘုရင်မသည် အနီး၌ ရှိသော ငွေမောင်းကလေးကို တီးလိုက်လေ၏။ အသံပျောက်မသွားမှီ ချာမီယန် နှင့် အပျိုတော်များသည် တံခါးတစ်ခုမှ ဝင်လာကြ၍ အခြားတံခါးတစ်ခုမှ စစ်သားများ ဝင်လာကြရာ၊ ထိုစစ်သားလေးယောက်မှာ ဘုရင်မ၏ သက် တော်စောင့်တပ်မှ ဖြစ်၍ ရှည်လျားသော ဆံပင်များပေါ်တွင် အတောင်ကလေး များ တပ်ထားသော သံခမောက်ကို ဆောင်းထားကြ၏။

(မ) (ကျွန်ုပ်ကို လက်ညှိုးထိုး၍) “ဟိုသစ္စာ ဖောက်တဲ့အကောင်ကို ဖမ်းကြ”

ထိုအခါ တပ်မိုလ်ဖြစ်သော ‘ဘရင်းနပ်’ သည် ဘုရင်မအား အရို အသေပြုလျက် ဓားကိုဆွဲထုတ်ပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်ထံသို့ လာလေ၏။

ကျွန်ုပ်မှာ ရူးတော့မလောက် စိတ်သောက ရောက်နေသည်ဖြစ်၍ ၎င်းတို့သတ်ပစ်၍ သေလျှင်လည်း ပြီးစေတော့ဟု အောက်မေ့ကာ ဘရင်းနပ် မဖမ်းနိုင်မီ၊ ဖျတ်ခနဲလည်စေ့ကို ညှစ်ပြီးလျှင် လက်သီးဖြင့် ပါးချိတ်ကို ပြင်း ထန်စွာ ထိုးလိုက်ရာ စစ်မိုလ်ကြီးမှာ တလိမ့်ခေါက်ကွေး ကျသွားတော့၏။ ဤသို့ လဲကျသွားသောအခါ ကျွန်ုပ်သည် သူ၏ဓားနှင့် ဒိုင်းကလေးကို ကောက်ယူပြီးလျှင် နောက်ထပ် အော်၍ဝင်လာသော စစ်သား၏ ဓားချက်ကို ဒိုင်းနှင့်ခံလိုက်ပြီး ကျွန်ုပ်၏ ဓားနှင့် လည်ပင်းဆီသို့ တအား ခုတ်လိုက်လေ၏။ ဓားချက်သည် ခေါင်းနှင့်ကိုယ် ဆက်စပ်ရာ လည်ပင်းနေရာတွင် ကျရောက်သွား

၁၈၀ □ ဒဂုန်ရွှေများ

သဖြင့် သူ၏ဝတ်စားတန်ဆာများ ပြတ်ပြီးလျှင် နေရာ၌ပင် လဲကျသေဆုံးသွားလေ၏။ တတိယ စစ်သားတစ်ယောက်ကိုကား သူ့ဓားနှင့် မခုတ်နိုင်မီ ကျွန်ုပ်သည် သူ့အား ဓားနှင့်ထိုးလိုက်ရာ ဓားသွားတွင် အသက်ပါသွားပြန်တော့၏။ ထို့နောက် နောက်ဆုံးလူသည် “တားရားနစ်” ဟု အော်၍ အတင်းပြေးဝင်လာရာ၊ ကျွန်ုပ်မှာလည်း သွေးပူနေသဖြင့် သူ့ရှိရာသို့ အတင်းပြေးသွား၏။ ထိုအချိန်၌ အပျိုတော်မိန်းမများသည် ငယ်သံပါအောင် အော်လျက်ရှိနေကြပြီး၊ ကလီယိုပါထရား တစ်ယောက်သာလျှင် မတ်တတ်ရပ်လျက် ကြည့်နေလေ၏။ နှစ်ယောက်ရင်ဆိုင်တွေ့ဆုံမိကြသောအခါ ကျွန်ုပ်သည် အားရှိသမျှ ညှစ်ထုတ်၍ ခုတ်ချလိုက်၏။ အလွန်ပြင်းထန်သော ကျွန်ုပ်ဓားချက်သည် ရန်သူ၏ ခိုင်းပေါ်ကျသွားရာ ခိုင်းမှာ ထက်ပိုင်းပြတ်သွားလျက် ကျွန်ုပ်၏ဓားလည်း ကျိုးသွားတော့သဖြင့် ကျွန်ုပ်မှာ လက်နက်မရှိတော့ဘဲ လက်ချည်းဖြစ်နေ၏။ စစ်သားသည် အနိုင်ရပြီဟူသောသဘောဖြင့် အော်ဟစ်၍ သူ၏ဓားကို လေထဲသို့ တအားလွှဲပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်၏ဦးခေါင်းတည့်တည့်ကို ချိန်၍ ခုတ်လိုက်ရာ ကျွန်ုပ်က ခိုင်းနှင့် ခံထားလိုက်၏။ နောက်တစ်ဖန် ခုတ်ပြန်၏။ ကျွန်ုပ်လည်း ရှောင်၍ပေးလိုက်၏။ တတိယအကြိမ် သူသည် ဓားကို မြှောက်၍ တအားခုတ်ချတော့မည်ရှိစဉ် ခံနိုင်စရာအကြောင်း မရှိတော့ပြီကို သိသဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် လက်ထဲ၌ရှိသော ခိုင်းနှင့် သူ၏ မျက်နှာကို ပေါက်လိုက်၏။ ခိုင်းသည် သူ၏ ရင်ဘတ်ကို တည့်တည့်ကြီး ထိမှန်သဖြင့် ယိမ်းယိုင်သွား၏။ သူပြန်၍ မဟန်နိုင်မီ ကျွန်ုပ်သည် အတင်းပြေးဝင်ပြီးလျှင် သူ၏ခါးကို ဖက်ထားလိုက်လေ၏။

ထိုအရပ်မြင့်သော စစ်သားနှင့် ကျွန်ုပ်သည် တစ်မိနစ်ခန့်မျှ ရုန်းကန်သတ်ပုတ်လျက် နေကြလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ခွန်အားဗလနှင့် ပြည့်စုံသည့်အား လျော်စွာ အချက်ကောင်းရသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် သူ့ကို ချီမ၍ ကျောက်ခင်းထားသော ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ တအားပေါက်ချလိုက်ရာ အရိုးများကျိုး၍ စကားမပြောနိုင်ဘဲ ရှိနေလေ၏။

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်မှာလည်း မဟန်နိုင်တော့ဘဲ၊ သူ့ အပေါ်သို့ ထပ်ခါလဲကျသွား၏။

ဤသို့ လဲကျသွားစဉ် ကျွန်ုပ်လက်သီးနှင့် ထိုးထားသဖြင့် လဲနေသော စစ်ဗိုလ် ‘ဘရင်းနပ်’ သည် သတိပြန်၍ရလာပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်သတ်ထားသော စစ်သားတစ်ယောက်၏ ဓားကို ဆွဲယူ၍ ကျွန်ုပ်အား နောက်မှနေပြီး ခေါင်းနှင့် ပခုံးဆီသို့ ခုတ်ချလိုက်လေ၏။ ကျွန်ုပ်မှာ ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ဖြစ်နေသဖြင့် ဓားချက်မှာ အင်အားစိုက်သလောက် မပြင်းထန်လှပေ။ ၎င်းပြင် ကျွန်ုပ်၏ဦးထုပ်နှင့်ဆံပင်များကလည်း ခံနေသဖြင့် ဓားချက်သည် အကျနာသင့်

အိလျစ်ဘုရင်မာယာရှင် □ ၁၈၁

သလောက် မနာပေ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်မှာ ကြီးကျယ်သော ဒဏ်ရာများရသော်လည်း အသက်ကား မသေ။ သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်ကား လှုပ်ယှက်နိုင်ခြင်း မရှိတော့ပေ။

ထိုအခါမှ စုရုံး၍ ရပ်ကြည့်နေကြသော သတ္တိမရှိသည့် သင်းကွပ်များသည် ကျွန်ုပ်ပြန်၍ မထနိုင်တော့သည်ကို သိသဖြင့် ကျွန်ုပ် ကိုယ်ပေါ်သို့ ခွ၍ ဖိထားပြီးလျှင် သူတို့၏ ဓားများဖြင့် အမဲဖျက်တော့မည်ကဲ့သို့ ဟန်ပြင်လျက် ရှိကြကုန်၏။ ဘရင်းနပ်သည်ကား ကျွန်ုပ်ကျသွားပြီဖြစ်သဖြင့် ဆက်မခုတ်တော့ဘဲ ရပ်ကြည့်လျက် ရှိလေသည်။

ဘုရင်မသည်လည်း တစ်စုံတစ်ရာ အမိန့်မပေးဘဲ ရှိနေသဖြင့် သင်းကွပ်များ၏ ခါးများသည် ကျွန်ုပ်ရင်ဝပေါ်သို့ ကျရောက်တော့မည်အချိန်တွင် ချာမီယန်သည် ရှေ့သို့ပြေးထွက်လျက် သူ၏ ကိုယ်ကို ကျွန်ုပ်၏ အပေါ်သို့ ပစ်လွဲလိုက်ပြီးလျှင် “ခွေးတွေ ... ဟဲ့ ခွေးတွေ” ဟု အော်ပြီးနောက် မထိုးနိုင်မခုတ်နိုင်အောင် သူ၏ ကိုယ်ကို ၎င်းတို့ ရှေ့သို့တိုး၍ ကာထားလိုက်၏။ ထိုအခါ ဘရင်းနပ်သည်လည်း ကြိမ်းမောင်းဆဲဆို ပြီးလျှင် သင်းကွပ်များအား တစ်ယောက်စီ ကျွန်ုပ်၏ ကိုယ်ပေါ်မှ ဆွဲပစ်လေ၏။

ထို့နောက် ဘရင်းနပ်သည် လက်တင်ဘာသာဖြင့် ဤမျှလောက် သတ္တိကောင်းသော လူတစ်ယောက်အား အသက်ကို ချမ်းသာပေးရန်အတွက် ဘုရင်မထံ အသနားခံလျက်ရှိလေ၏။

(ယန်) (ဖြူဖတ် ဖြူရော် မျက်နှာဖြင့်) “ဟုတ်ပါတယ်၊ အသက်ချမ်းသာ ပေးတော်မူပါ ... ချမ်းသာ ပေးတော်မူပါ ဘုရင်မ”

ကလီယိုပါထရားသည် အနီးသို့ လာရောက်ကာ သေသူအလောင်းများကိုလည်းကောင်း၊ ကျွန်ုပ်ကိုင်ပေါက်ထားသဖြင့် အရိုးကျိုးကာ သေလုဆဲဆဲ ဖြစ်နေသူကိုလည်းကောင်း၊ ချာမီယန်၏ ဖြူဖွေးသော အဝတ်အစားပေါ်တွင် တင်လျက် ထားရှိသော ကျွန်ုပ်၏ ဦးခေါင်းကိုလည်းကောင်း ကြည့်ရှုလျက်ရှိ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ဘုရင်မနှင့် မျက်လုံးချင်း ဆုံမိသဖြင့် “ချမ်းသာ မပေးပါနဲ့၊ နိုင်တဲ့လူ ပျက်စီးပါစေ” ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်ရာ ဘုရင်မမှာ ရှက်သွေးတွေဖျန်း၍ နဖူးပြင်၌ နီမြန်းနေလေသည်။

(ဘုရင်မ ပြုံးလျက်) “ဒီလူကို သင့်နှလုံးသားထဲက လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲပဲ ချစ်နေသလား ချာမီယန်ရဲ့၊ သင့် ပျောင်းနွဲ့သော ကိုယ်ကာယကလေးကို ဟို လိင်မရှိတဲ့ ခွေးကောင်ကြီးတွေရဲ့ ဓားတွေကြားထဲမှာ သွားတားရလောက်အောင်ပဲ ချစ်နေသလား”

၁၈၂ □ ဒဂုန်ရွှေမျှား

ထို့နောက် ဘုရင်မသည် သင်းကွပ်များအား မျက်နှာထားသုန်မှုန်စွာ ဖြင့် ကြည့်ရှုလျက် ရှိလေ၏။

(ယန်) “ချစ်နေလို့တော့ မဟုတ်ပါဘူး ဘုရင်မ၊ သို့ပေမယ့် ဒီ လောက်ရဲရင့်တဲ့ လူတစ်ယောက်ကို ဒီအကောင်ကြီးတွေမျိုးက သတ်ပစ်တာကို ရပ်ကြည့်မနေနိုင်လို့ပါ”

(ဘုရင်မ) “ဟုတ်ပေတယ်၊ တကယ်ရဲရင့်တဲ့ လူတစ်ယောက်ပါပေ ဝဲ။ ရဲရဲရင့်ရင့်လဲ တိုက်ခိုက်ပါပေတယ်။ ရောမ သတ်ပုတ်ပွဲတွေထဲမှာတောင်မှ ဒါမျိုး မမြင်ဖူးဘူး၊ ကောင်းပြီလေ သူ့အသက်ကိုတော့ ကျွန်ုပ် ချမ်းသာပေး လိုက်မယ်။ ဒီလိုပြောလိုက်ရပေမယ့် စိတ်တော့တယ်မပါဘူး။ မိန်းမစိတ်ဆိုတာ ဒီလိုပဲ။ ကိုင်း ... ကိုင်း၊ သူ့အခန်းထဲ ယူသွားကြ၊ ပြီးတော့ သူ့အနာပျောက်တဲ့ အထိ၊ ဒါမှ မဟုတ်ရင်လည်း သူ့သေတဲ့အချိန်ထိအောင် အစောင့်ချထားရမယ်”

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်ရှေ့၌ မြင်ရသော အရာများသည် ချာချာလည်၍ လာပြီးလျှင် ကြီးစွာသော ခံစားခြင်းမျိုးကို ခံစားလိုက်ရပြီးနောက် ကျွန်ုပ်သည် သတိမေ့ သွားလေတော့၏။

“ကျွန်ုပ် သတိမေ့နေသော အချိန်များ၌ မျက်ကွင်းညိုနှင့် မိန်းမတစ် ယောက်၏ မျက်နှာကို မြင်မိသလိုရှိ၏။ ငယ်စဉ်အခါက အဖြစ်အပျက်များနှင့် တကွ အဘူသီမြို့မှ နတ်ကွန်းမျှော်စင်များကိုလည်းကောင်း၊ ခေါင်းဖြူနေသည့် ကျွန်ုပ်၏အဘ အမိနမ်ဟတ်ကိုလည်းကောင်း မြင်မိသေး၏။ ယဇ်ပလ္လင် ကလေးပေါ်ရှိ မီးခိုးလုံးများဖြင့် ရစ်ပတ်လျက်ရှိသော နတ်မင်းများကိုလည်း မြင်သလိုလိုရှိ၏။ မယ်တော်ကြီးကို တမိသော်လည်း ထိုယဇ်ပလ္လင်လင်က လေးပေါ်၌ အခိုးအငွေ့များ သမ်းမလာတော့ပေ။ “ဟားမားကစ် နာမည်ကို မယ်တော်ကြီး၏ စာရင်းစာအုပ်ထဲမှ ဖျက်ပစ်လိုက်၊ ဆုံးရှုံးပြီ ... ဆုံးရှုံးပြီ ... ဆုံးရှုံးပြီ” ဆိုသော ကျယ်လောင်သည့် အသံကြီး တစ်သံကို ရံဖန်ရံခါ ကြား ရ၏။

ထိုအခါများ၌ အခြားအသံတစ်ခု “မဆုံးရှုံးသေးပါဘူး၊ နောင်တ တရား ရစရာ ရှိပါသေးတယ်၊ စာရင်းစာအုပ်ထဲမှ ဟားမားကစ်ရဲ့ နာမည်ကို ဖျက်ပစ်ပါနှင့်ဦး” ဟု ပြန်၍ ဖြေကြားသံကိုလည်း ကြားသလိုလို ထင်မိ၏။

ကျွန်ုပ် သတိရလာသောအခါ နန်းတော်ကြီး၏ မျှော်စဉ်ပေါ်ရှိ ကျွန်ုပ် ၏ အခန်းထဲ၌ ရောက်နေသည်ကို တွေ့ရ၏၊ ကျွန်ုပ်မှာ အလွန်အင်အားချိနဲ့ နေသဖြင့် လက်ကိုပင် မကြွနိုင်ပေ။ ကျွန်ုပ်၏ဝိညာဉ်သည်လည်း တဖျတ်ဖျတ် လှုပ်နေသည်ထင်မိ၏။ ခေါင်းလည်း မလှုပ်နိုင်၊ ခြေလက်များလည်း မလှုပ် ရှားနိုင်ချေ။ ကျွန်ုပ်သည် မျက်စိကို မှိတ်လိုက်၏။ ဤသို့မှိတ်လိုက်စဉ် လှေ

အိဂျစ်ဘုရင်မာယာရှင် □ ၁၈၃

ကားပေါ်မှ မိန်းမတစ်ယောက်၏ အဝတ်တရွတ်တိုက်သံကို ကြားလိုက်၏။
ထိုအသံသည်ကား ကလီယိုပါတရား၏ ခြေသံပင်တည်း။

ခြေသံသည် ကျွန်ုပ်အိပ်ရာဆီသို့ တဖြည်းဖြည်း နီးကပ်လာပြီး
နောက်၊ သူသည် ကျွန်ုပ်၏အပေါ်သို့ ကုန်းလိုက်၏။ သူ၏မွှေးကြိုင်သော
ရနံ့ဖြင့် အသက်ရှူလိုက်သောလေသည် ကျွန်ုပ်၏မျက်နှာပေါ်၌ မြူးထူး
ပျော်ပါးကစားလျက်ရှိ၏။ သူ၏နှလုံးမှ တဒိတ်ဒိတ် ရင်ခုန်သံကိုပင် ကျွန်ုပ်
ကြားနေရ၏။ တဖြည်းဖြည်း ပို၍နိမ့်အောင် ကုန်းလာပြီးလျှင် နောက်ဆုံး၌
ဘုရင်မ၏ နှုတ်ခမ်းများသည် ကျွန်ုပ်၏နဖူးပြင်ကို ဖြည်းညှင်းစွာ ထိလိုက်
သည်ကို သိရ၏။

“ဪ ... ဟားမားကစ် ... ဟားမားကစ်၊ သေငယ်ဇောနဲ့ မြောနေ
လိုက်တာ၊ အခုလို မြင်ရတော့ တကယ် သနားစရာပဲ။ ကျုပ်လို မိန်းမတစ်
ယောက်ရဲ့ အပျော်အပါး ကစားစရာဖြစ်လောက်အောင် သင်ကလဲ သိပ်
သဘောကောင်းလွန်းတာကိုး၊ ဘယ်လိုပြောပြော ... ကိုယ်က ကြင်နာစိတ်
ကလေးတော့ မဖျောက်နိုင်သေးဘူး။ သင် ကျွန်ုပ်ကို ချစ်သလို ကျွန်ုပ်က
ချစ်မိရင်လဲ အကောင်းသားပဲ။ ဟိုစစ်သားတွေကို သတ်ပစ်တဲ့ အချိန်တုန်းက
အဲဒီလို ချစ်မိတော့မလို့ ကံကောင်းလို့၊ ဪ ... အချစ် ... အချစ် လုံခြုံအောင်
ကာရန်စောင့်ရှောက်ထားတဲ့ မြို့ကြီးလိုပဲ။ ဘယ်သူမှ ဝင် မယူနိုင်ဘူး။ မြို့တံခါး
ဖွင့်ထားဦးတော့ မြို့လယ်ခန်းမကြီးကို ဘယ်သူမှ မယူ နိုင်ဘူး။ သွားပေးဦးတော့
... ဟားမားကစ်၊ သေသွားတဲ့ ‘ဆီဇာ’ နဲ့ တွေ့ရင်သာ နှုတ်ဆက်စကား
ပြောလိုက်ပါတော့၊ ကျုပ်ကတော့ ‘ဆီဇာ’ကို အရူးလုပ် လိုက်သလို၊ သင့်ကို
လဲ အရူးလုပ်လိုက်တယ်။ နို့ပေမယ့် သံသရာဆိုတာ လည်ပတ်တာမျိုးမို့၊
ကိုယ်လဲ အရူးလုပ်ခံချင် ခံရဦးမှာပဲ။ ကိုင်း ... ကိုင်း ... သွားရှာပေးဦးတော့
ဟားမားကစ်ရယ်”

ကလီယိုပါထရားသည် တစ်ကိုယ်တည်း ရေရွတ်ပြောဆိုပြီးနောက်၊
လှည့်သွားတော့မည်ပြုစဉ် အခြားအဝတ် တရွတ်တိုက်သံနှင့် မိန်းမတစ်ယောက်
၏ ခြေသံကို တစ်ဖန် ကြားရပြန်၏။

(မ) “ဪ ... ချာမီယန်လား၊ သင်က ဂရုတစိုက် ပြုစုစောင့်ရှောက်
ပေမယ့် ဟိုလူတော့ သွားရှာပါပြီ”

ယန် (ဝမ်းနည်းသံဖြင့်) “မှန်ပါတယ် ဘုရင်မ၊ သူ့ဆေးဆရာတွေက
လည်း ပြောပါတယ်၊ သူ့ကို နေ့ရောညရော စောင့်ပြီး ပြုစုနေရတာ ၁၀ ရက်
တောင် ရှိပါပြီ ...။ ဟားမားကစ် သေရတာ ဟို သူ့ရဲဘော်ကြောင်တဲ့ ဘုရင်နပ်
ဓားချက်ပါပဲ”

၁၈၄ □ ဒဂုန်ရွှေမျှား

(မ) “အင်း ... ချာမီယန်လဲ ကိုယ့်ကို ချစ်တုံ့မပြန်တဲ့ လူကို သိပ်ချစ်
နေတယ်နော်၊ မေ့မြောနေလို့ ဘာမှ ပြန်မပြောနိုင်တာတောင်၊ သူ့လိပ်ပြာကို
ချစ်တုန်းပဲလား။”

(ယန်) “ဘုရင်မ စွပ်စွဲသလို မဟုတ်ရပါဘူး၊ သူ့ကို မချစ်ပါဘူး။
ကိုယ့်အစ်မ အရင်းလိုချစ်နေတဲ့ ဘုရင်မက အသေသတ်မယ့် လူတစ်ယောက်ကို
ကျွန်မ ဘယ်နှယ်လုပ်ပြီး ချစ်နိုင်ပါ့မလဲ ... သနားတာ တစ်ခုပါပဲ”

မ (ပြုံးလျက်) “သနားတာနဲ့ ... ချစ်တာဟာ အမြွှာမွေးပါပဲ ညီမ
ရယ် မထူးပါဘူး။ အမှုလုပ်ခြင်းဟာလဲ မိန်းမများရဲ့ အချစ်သွားရာ လမ်း
ကြောင်းကလေးပေါ့၊ အချစ်ဆိုတာ အရှိန်မြင့်လေလေ ... အချစ်ခရီး မတ်စောက်
လေလေပေါ့၊ ကိုင်း ... နေရစ်ပေဦးတော့”

ဤသို့ ပြောသံကြားလိုက်ရပြီးနောက် အခန်းပြင်သို့ ထွက်သွား
သော ဘုရင်မ ခြေသံများကို ကြားလိုက်ရလေ၏။

အခန်း (၁၄)

ကလီယိုပါထရား ထွက်သွားပြီးနောက် ကျွန်ုပ်သည် စကားပြော နိုင်ရန် ကြိုးစားအားယူလျက် ရှိ၏။ ချာမီယန်သည် ကျွန်ုပ်နှင့်မျက်နှာချင်း ထိလုမတတ် ကိုယ်ကို ညွှတ်လိုက်ရာ သူ၏ မျက်လုံးအိမ်အတွင်းမှာ ကြီးမား သော မျက်ရည်ပေါက်ကြီးများသည် ကျွန်ုပ်၏ မျက်နှာပေါ်သို့ မိုးရည်ပေါက် ကြီးများပမာကျလာလေသည်။

(လေသံဖြင့်) “သွားပေတော့နော်၊ အို ... ဟားမားကစ် ကျွန်မ အသက်နဲ့များ လဲရရင် လဲလိုက်စမ်းချင်ပါရဲ့ အစ်ကိုကြီးရယ်”

ကျွန်ုပ်သည် မျက်လုံးများကို ဖွင့်၍ တတ်နိုင်သလောက်ကြိုးစားကာ စကားပြောလိုက်၏။

“ငါ မသေသေးပါဘူး ချာမီယန် ... အသက်ရှင်နေပါသေးတယ်။ ပြီးတော့ ငါ့ ရင်ထဲမှာလေ ဘဝသစ်ပြောင်းနေသလိုပဲ”

ချာမီယန်သည် ဝမ်းသာလှသဖြင့် လန့်၍အော်လိုက်ရာ သူ၏ငိုယိုနေ သော မျက်နှာတွင် ပြောင်းလဲလာသည့် အလှမျိုးကို ကျွန်ုပ်သည် မည်သည့် အခါကမျှ မမြင်ဖူးချေ မည်းမှောင်သော ကောင်းကင်တွင် အရုဏ်တက်ရန် ရောင်ခြည်များ ဝင်လာသကဲ့သို့ သူ၏ချစ်စရာကောင်းသော မျက်နှာကလေး သည် နှင်းဆီအရောင် လွှမ်းမိုး၍ တင့်တယ်လှပပါဘိ၏။ ဝမ်းသာ၍ မဆုံး

၁၈၆ □ ဒဂုန်ရွှေများ

ခပ်ပြုံးပြုံးဖြစ်နေသော သူ၏ မျက်နှာကလေးကား မျက်ရည်မိုးအကြားမှ ထင်ရှားစွာထွက်လာသော လမင်းနှင့် တူတော့သည်။

(ယန်) ခုတင်အနီးတွင် ဒူးထောက်လိုက်ပြီးနောက် ...

“အို ... အသက်ရှင်နေသေးတယ်၊ မသေသေးဘူးနော် ... ကြည့်စမ်း ကျွန်မကတော့ သေပြီအောက်မေ့နေတာ၊ ကျွန်မဆီ ပြန်လာသေးတယ်နော်။ အို ... ဘာတွေ လျှောက်ပြောမိပါလိမ့်၊ သက်သာလာအောင် အိပ်နေလိုက်ပါဦး အစ်ကိုကြီးရဲ့၊ ဘာလို့ စကားပြောတာလဲ မောသွားမယ်။ နောက်ထပ်စကား တစ်ခွန်းမှ မပြောနဲ့တော့၊ အိပ်လေ ... အစ်ကိုကြီး အိပ် ... အိပ်”

ချာမီယန်သည် သူ၏လက်တစ်ဖက်ကို ကျွန်ုပ်၏ဆံစပေါ်၌ တင်ပြီးလျှင် “အိပ်နော် အစ်ကိုကြီး အိပ် ... အိပ်” ဟုပြောကာ မိခင်သည် ကလေးငယ်ကို သိပ်သည့်အလား ယုယစွာ ပွတ်သပ်လျက်ရှိလေ၏။

ကျွန်ုပ် တစ်ဖန် နိုးလာသောအခါ နေရောင်ခြည်များသည် ကန်လန်ကာ ကြားမှ ထိုးဝင်လျက် ရှိလေပြီ။ ချာမီယန်သည် ခုတင်ဘေးတွင် ဒူးထောက်ကာ လက်တစ်ဖက်ကို ကျွန်ုပ်၏နဖူးပေါ်သို့ တင်လျက် အိပ်ပျော်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။

(ကျွန်ုပ်) “ချာမီယန် အိပ်ပျော်သွားသလား”

သူသည် ချက်ချင်း နိုးလာလျက် ကြင်နာသော မျက်လုံးများဖြင့် ကျွန်ုပ်ကို ကြည့်ပြီးလျှင် ...

(ယန်) “ဟုတ်ကဲ့ အစ်ကိုကြီး အိပ်ပျော်သွားပါတယ်”

“ဒါဖြင့် ဘယ့်လောက်ကြာကြာ အိပ်ပျော်သွားသလဲ”

“ကိုးနာရီလောက်”

“ငါ့နံဘေးမှာ မင်းအဲဒီ ကိုးနာရီ လုံးလုံး နေခဲ့သလား”

“ဟုတ်ပါတယ် ဒါဘာအရေးကြီးသလဲ အစ်ကိုကြီးရယ်၊ ကျွန်မလဲ အိပ်ရပါတယ်။ ကျွန်မ လှုပ်လိုက်ရင် နိုးသွားမှာ စိုးလို့”

“သွားအိပ်ချေလေ ချာမီယန်၊ သွား သွား နားပါဦး ပင်ပန်းလှပြီ”

“အစ်ကိုကြီး အလိုရှိတဲ့အခါ ကျွန်မကို နှိုးရအောင်၊ ကျွန်တစ်ယောက်ကို မှာထားမယ်၊ ကျွန်မ ဟို အပြင်ခန်းမှာ အိပ်နေမယ်။ စိတ်ချမ်းချမ်း သာသာ နေပါနော် အစ်ကိုကြီး၊ ကျွန်မ သွားဦးမယ်”

ချာမီယန်မှာ အိပ်ပျက်နေသည့်ပြင် ခြေလည်း ကျင့်နေသည်ဖြစ်၍ မတ်တတ်မှ လဲကျသွားသေး၏။ သို့သော် ချက်ချင်းလိုပင်ထ၍ ဒယ်မီးဒယ်ပိုင် ထွက်သွားလေသည်။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်သည် အင်အား ယုတ်လျော့လျက်ရှိသဖြင့် တစ်ဖန် အိပ်ပျော်သွားပြန်၏။ နိုးလာသောအခါ ညနေချိန်သို့ ရောက်

အိဂျစ်ဘုရင်မာယာရှင် □ ၁၈၇

နေချေပြီ။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က အစာတောင်းသဖြင့် ချာမီယန်သည် အစားအစာ များကို ယူလာလေသည်။

(အစာစားပြီးနောက်) “ဒီလိုဆိုရင် ငါမသေတော့ဘူး”

(ခေါင်းကလေးကိုခါလျက်) “ဟုတ်ကဲ့ အစ်ကိုကြီး မသေတော့ပါ ဘူး”

“အမှန်တော့ ကျွန်မ ကရုဏာတွေဟာ အလကား အပိုဖြစ်သွား တာပါပဲ။ ဒါပေမယ့်လဲ အဲဒီကရုဏာတွေက အစ်ကိုကြီး အသက်ကိုတော့ ကယ်လိုက်ပါသေးတယ်”

ဤအချိန်၌ ကျွန်ုပ်မှာ ကောင်းစွာ သတိရလျက် ရှိနေလေပြီ -

“ဘာမျှ မပြောပလောက်ပါဘူး အစ်ကိုကြီးရယ်၊ စင်စစ်တော့လဲ အရှင်ဟာ ကျွန်မ အစ်ကိုကြီး တော်တာပဲ၊ ပြီးတော့ ကျွန်မကလဲ လူနာပြုစုရ တာ သိပ်သဘောကျတယ်။ အဲဒါ မိန်းမများရဲ့ အလုပ်ပဲ အစ်ကိုကြီးရဲ့၊ စိုး ရိမ်စရာ မရှိတော့ပါဘူး။ ကျွန်မ သွားတော့မယ်နော် အစ်ကိုကြီး”

“အစ်ကိုကြီး သတိမေ့နေတုန်းက တစ်ခါတည်း သေအောင်ပြုစု လိုက်ရင် အကောင်းသားပဲ ချာမီယန်၊ အသက်ရှည်နေတာဟာ အရှက်တကွဲ ဖြစ်တာ ကြာရှည်ဖို့ပဲရှိတယ်။ ဒါနဲ့ ကလီယိုပါထရား ဘယ်တော့ ‘စီးလီးဆီး ယား’ ကို သွားမယ်တဲ့လဲ”

“နောက် အရက် ၂၀ ကြာရင် သွားလိမ့်မယ်၊ အိဂျစ်တစ်ပြည်လုံး ဘယ်တုန်းကမှ မမြင်ဖူးတဲ့ ကျက်သရေ မင်္ဂလာအပေါင်းနဲ့ ပြည့်စုံအောင် စီမံပြီး သွားလိမ့်မယ်။ ဒီလို ကြီးကျယ်ခမ်းနားတဲ့ ဟာတွေကို သူဘယ်လိုများ ရသလဲ လို့ တွေးကို မတွေးတတ်ပါဘူး အစ်ကိုကြီးရယ်”

ကျွန်ုပ်မှာ အကြောင်းကို သိပြီးဖြစ်သဖြင့် စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်သော ကြောင့် စကားပြန်၍ မပြောလိုက်ချေ။

“ချာမီယန်ကော လိုက်သွားမှာလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်မရော တစ်နန်းတော်လုံးပါပဲ၊ အရှင်လဲပဲ လိုက်ရ မယ်”

“ငါလဲ လိုက်ရမယ် ဟုတ်လား”

“ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့၊ အရှင်ဟာ ကလီယိုပါထရားရဲ့ သို့ပန်း ကျွန် ဖြစ်နေတယ်။ အဲဒီတော့ သူ့ရထားနောက်က ရွှေချထားတဲ့ သံကြိုးကြီးနဲ့ တန်းလန်းလိုက်ရမှာပေါ့။ ပြီးတော့ အရှင်ကို ခမ်း(မ်) ပြည်ကြီးမှာ ချန်မထား ဝံ့လို့တဲ့၊ ပြီးတော့ သူက အဲဒီလို ခေါ်သွားချင်လို့တဲ့၊ အဲဒါ အပြီးပဲ ပြင်လို့ မရဘူး”

၁၈၈ □ ဒဂုန်ရွှေများ

“ချာမီယန် ငါလွတ်အောင် ထွက်ပြေးလို့ မရဘူးလား”

“လွတ်မြောက်ဖို့လား၊ ဪ... အရှင် ဘယ့်နယ် လွတ်နိုင်မလဲ၊ အခုတောင် အရှင်ကို အင်မတန် ဂရုစိုက်ပြီး စောင့်ကြပ်နေကြတယ်။ တကယ်လို့ လွတ်ပြီဆိုပါတော့၊ အရှင်ဘယ်ပြေးမလဲ၊ အီဂျစ်ပြည်ကြီးထဲမှာ ယုံရမယ့်လူ တစ်ယောက်မှ မရှိတော့ဘူး။ အပြစ်တင်ပြီး တံတွေးနဲ့ ထွေးမယ့်လူသာ ရှိ တယ်”

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်မှာ စိတ်ထဲတွင် ယူကြုံးမရဖြစ်ကာ၊ ပါးတစ်လျှောက် သို့ အလိုလို မျက်ရည်များ စီးကျသည်ကို သိလိုက်၏။

ယန် (မျက်နှာကို တစ်ဖက်သို့ လှည့်၍) “မငိုပါနဲ့ ယောက်ျားပီပီ ဒုက္ခတွေကို ရင်ဆိုင်လိုက်စမ်းပါ။ အရှင် စိုက်ပျိုးထားတဲ့ အပင်တွေကို အရှင်ပဲ ရိတ်သိမ်းရမှာပေါ့။ ဟို ‘စီးလီးဆီးယား’ ရောက်ရင် အခွင့်ကောင်း ကြုံချင် ကြုံဦးမှာပဲ။ အဲဒီလို အခွင့်ကောင်းရရင် ထွက်ပြေးနိုင်တာပေါ့။ အဲဒါလဲ ကလီယို ပါထားရဲ့ ပြုံးတုံးတုံး၊ မျက်နှာကလေးနဲ့ ခွဲနေနိုင်မှ ဖြစ်မှာနော်၊ အခု ကျွန်မ ကိစ္စပြီးပါပြီ သွားလိုက်ပါဦးမယ်။ အရှင်အတွက် ဘာမှ လိုလေသေးသည် မရှိရအောင် တစ်ခါတစ်ခါတော့ ကျွန်မ လာပါဦးမယ်”

ချာမီယန်သည် နောက်သို့ ပြန်မကြည့်ဘဲ ကျွန်ုပ်၏အခန်းထဲမှ ထွက်သွားလေ၏။ ထိုအချိန်မှစ၍ ဆေးဆရာတစ်ယောက်နှင့် ကျွန်မိန်းမနှစ် ယောက်တို့သည် ကျွန်ုပ်အား ကြိုးစား၍ပြုစုကြ၏။ အနာကျက်လျက်ရှိပြီဖြစ် ၍ ကျွန်ုပ်မှာ အင်အားလည်း တဖြည်းဖြည်း ပြည့်ဖြိုးလာ၏။ ထိုနေ့မှ လေးရက် ကြာသောအခါ ကျွန်ုပ်သည် အိပ်ရာမှထနိုင်၍ နောက်သုံးရက်ကြာပြန်သော အခါ ဥယျာဉ်တော်၌ တစ်နာရီခန့် လမ်းလျှောက်နိုင်၏။ သို့ရာတွင် ညီလာခံသို့ ကား မသွားပေ။ တစ်နေ့သော ညနေချမ်းအချိန်၌ ချာမီယန် ရောက်လာပြီးလျှင် နောက်နှစ်ရက်အကြာတွင် သင်္ဘောတပ်ကြီး ထွက်မည်ဖြစ်၍ ပထမ ‘ဆီးရီး ယား’ ကမ်းခြေတစ်လျှောက်မှ ‘စီးလီးဆီးယား’ သို့ သွားမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ကျွန်ုပ်လည်း လိုက်ပါရမည်ဖြစ်၍ အသင့်ပြင်ထားရန်အကြောင်း ပြောပြလေ သည်။

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်သည် ထုံးတမ်းစဉ်လာရှိသည့်အတိုင်း၊ ကလီယိုပါ ထရားထံ စာရေး၍ ကျွန်ုပ်မှာ ကောင်းစွာ မကျန်းမာသေးသဖြင့် ခရီးမသွားနိုင် သေးကြောင်း အသနားခံလိုက်၏။ သို့ရာတွင် မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ကျွန်ုပ် မနေ ရစ်ဘဲ လိုက်ခဲ့ရမည်ဟု အမိန့်ပြန်လာလေသည်။

ဤသို့လျှင် ချိန်းဆိုထားသော နေ့၌ ကျွန်ုပ်ကို ထမ်းစင်နှင့် လှေသို့ ယူဆောင်သွားကြရာ၊ ကျွန်ုပ်ကို ဓားနှင့် ခုတ်သည့် စစ်ဗိုလ် ‘ဘရင်းနပ်’ နှင့်

အိဂျစ်ဘုရင်မာယာရှင် □ ၁၈၉

သူ့စစ်သားများပင် ကျွန်ုပ်အား စောင့်ကြပ်လိုက်ပါခဲ့ကြ၏။ သင်္ဘောတပ်ကြီး ထဲမှာ ကျောက်ချထားသော သင်္ဘောတစ်စင်းသို့ ရောက်သည်အထိ ကျွန်ုပ်တို့ သည် လှေနှင့်လာခဲ့ရ၏။ ကလီယိုပါထရားသည် စစ်ထွက်တော်မူသည့် အလား လှေသင်္ဘောများ ခြံရံလျက် ကြီးကျယ်ခမ်းနားစွာ ပြင်ဆင်ထားသော သင်္ဘောကြီးတစ်စင်းပေါ်သို့ တက်၍ လိုက်ပါ၏။ ထိုသင်္ဘောကြီးမှာ တစ် လျှောက်လုံး စီဒါပျဉ်များဖြင့် ကာထားပြီးလျှင် ပိုးခန်းဆီးများဖြင့် ခြယ်လှယ် ပြင်ဆင်ထားလျက် ရှိသဖြင့် ကျွန်ုပ် မြင်ဖူးခဲ့သမျှ သင်္ဘောထဲတွင် အလှပဆုံး အဖိုးထိုက်တန်ဆုံးဖြစ်ပေတော့၏။

ကျွန်ုပ်မှာမူကား ထိုသင်္ဘောနှင့်အတူ မလိုက်ပါရသဖြင့် ‘ဆစ်ဒနပ်’ မြစ်ဝသို့ ရောက်၍ ကျွန်ုပ်တို့ ကမ်းသို့ တက်ကြသည့်အချိန်တိုင်အောင် ကလီ ယိုပါထရားနှင့် ချာမီယန်ကို မတွေ့မမြင်ရပေ။

အချိန်ကျသဖြင့် အချက်ပေးလိုက်သောအခါ သင်္ဘောတပ်ကြီးလွှင့်ခဲ့ ၏။ လေနှင့် အဆင်သင့်သဖြင့်၊ ကျွန်ုပ်တို့သည် ဒုတိယနေ့ညနေအချိန် ‘ဂျော်ပါး’ သို့ ရောက်ကြ၏။ ထိုမှ တစ်ဖန် လေကို ဆန်၍ ‘ဆီးရီးယား’ ကမ်းရိုးတစ်လျှောက် တဖြည်းဖြည်း လာခဲ့ကြရာ၊ ‘စီးဆေးရီးယား၊ တိုလင်မေ၊ တိုင်းရပ်’ စသော မြို့များကို တွေ့ခဲ့၍ စီဒါပင်များ ပေါက်ရောက်လျက်ရှိသော ‘လက်ဘနွံ’ တောင်ကုန်းကို ကျော်လွန်ခဲ့ပြီးလျှင် အိုင်ဆပ် ပင်လယ်ကွေ့ကို ဖြတ်သန်းကာ နောက်ဆုံး ‘ဆစ်ဒနပ်’ မြစ်ဝသို့ ရောက်ခဲ့ကြ၏။ ပင်လယ်လေကို ခံစားရသဖြင့် ကျွန်ုပ်၏ဒဏ်ရာမှာလည်း အသားကောင်းပကတိကဲ့သို့ဖြစ်ကာ အဖြူကြောင်းကလေးမျှသာ ကျန်ရစ်တော့၏။ တစ်ည၌ ဗိုလ်မှူး ဘရင်းနပ် သည် ကျွန်ုပ်နှင့် နှစ်ယောက်တည်း ထိုင်နေရာမှ ကျွန်ုပ်၏အမာရွတ် အဖြူ ကြောင်းကလေးကို မြင်သွားသည်နှင့် -

“ဟားမားကစ်၊ သင်သာ သေသွားမယ်ဆိုရင် ကျုပ်တော့ ခေါင်း တောင် ထောင်ဝံ့တော့မယ် မဟုတ်ဘူး၊ ဒီလိုဖြစ်ရတာ သိပ်ရှက်စရာ ကောင်း တာပဲ”

“ဒီလို စိတ်မကောင်း ဖြစ်မနေပါနဲ့ ဘရင်းနပ်၊ သင့်မှာလည်း ဝတ္တရား အတိုင်း ဆောင်ရွက်ရတာပဲ”

“ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ်။ နို့ပေမယ့် တကယ်သတ္တိရှိတဲ့ လူမှန်ရင် မလုပ်သင့် မလုပ်ထိုက်တဲ့ အလုပ်တွေ အများကြီး ရှိတယ်။ နေပါဦး ကျုပ်တို့ ဘုရင်မနဲ့ ဘာဖြစ်ကြတာတုန်း၊ အရင်က မျက်နှာသာ ပေးထားပြီး၊ အခုတော့ ဖြန်းခနဲ မသင့်မြတ်ကြတော့ဘူးလား၊ ပြီးတော့လဲ အခုလို အပျော်ခရီး ထွက်နေ တဲ့ အချိန်မှာ သင့်ကို အကျဉ်းသမားလို ခေါ်လာတာ ဘယ်လို အဓိပ္ပာယ်လဲ၊

၁၉၀ □ ဒဂုန်ရွှေမျှား

ပြီးတော့လဲ တကယ်လို့ သင်လွတ်သွားရင် ကျုပ်တို့အသက်တွေ သတ်ပစ်
မယ်ဆိုတဲ့ အမိန့်ထုတ်ထားတာကော သိရဲ့လား”

“မသိပါဘူး ဘရင်းနပ်၊ ဘုရင်မက ကျုပ်အပေါ်မှာ အမျက်ထွက်နေ
တာတော့ အမှန်ပဲ၊ ရှေ့ကို မဆက်ပါနဲ့တော့လေ”

“ဟာမားကစ် သင်က ရုပ်ရည်လည်း လှပတယ်၊ အရွယ်ကလဲ ရှိ
တယ် ... သင့်ကိစ္စထဲ မိန်းမတစ်ယောက်ပါနေတယ်ဆိုတာ ကျုပ် ကျိန်ပြောဝံ
တယ်။ ဒီဟာတွေ ထားပါဦးလေ၊ ကျုပ်လဲ သူ့ဆီမှာ အမှုထမ်းရတာ ငြီး
ငွေလှပြီ။ သင်ဘယ်လိုသဘောရသလဲ ပြောစမ်းပါဦး၊ ဒီလေ့တွေထဲက တစ်
စင်းစင်းယူပြီး မြောက်ဘက်က တိုင်းပြည်ကို ပြေးကြစို့လား၊ အီဂျစ်ပြည်ထက်
သာတဲ့ တိုင်းပြည်ကို ကျုပ်ခေါ်သွားပါ့မယ်။ ဟိုမှာဆိုရင် အင်းတွေ၊ အိုင်တွေ၊
ထင်းရှူးတောကြီးတွေနဲ့ အင်မတန် ပျော်စရာ ကောင်းတယ်။ မိန်းတွေလဲ
မရှားဘူး၊ ကျုပ် တူမအရင်း တစ်ယောက်တောင် ရှိတယ်။ လှလှပပ ဝဝဖြိုးဖြိုး
နဲ့ တကယ်ချစ်စရာကောင်းတဲ့ သူငယ်မ၊ သူနဲ့ပေးစားမယ်”

ကျွန်ုပ်သည် အတန်ကြာ စဉ်းစားပြီးနောက် သာ၍ပင် စိတ်မချမ်း
မသာ ဖြစ်လာသည်နှင့် ဦးခေါင်းကို ရမ်းလိုက်လေ၏။

“မဖြစ်နိုင်ဘူး ဘရင်းနပ်၊ ဖြစ်နိုင်အောင် ကြံကြည့်ပြီးပြီ။ ကြမ္မာဆိုတဲ့
သံကြီးကြီးနဲ့ ကျုပ်ကိုချုပ်နှောင်ထားတယ်။ ကျုပ်ဟာ ဒီအီဂျစ်ပြည်ထဲမှာပဲ
နေပြီး ဒီမှာပဲ သေရမယ်”

“ဒါကတော့ သင့်သဘောပေါ့၊ ကျုပ်ကတော့ ချစ်လွန်းလို့ ကျုပ်
ဆွေမျိုးထဲ သွင်းပြီး တူတစ်ယောက် သားတစ်ယောက်လို ထားမလို့ပဲ၊ ဒါဖြင့်
လဲလေ ကျုပ်ဒီမှာ ရှိနေသရွေ့ကာလပတ်လုံး သင့်မှာ ဘရင်းနပ်ဆိုတဲ့ မိတ်ဆွေ
ကောင်းတစ်ယောက်ရှိတယ်ဆိုတာတော့ မှတ်ထားပါ။ နောက်တစ်ခု ပြောဦး
မယ်။ အင်မတန်လှပတဲ့ သင့်ဘုရင်မကိုလည်း သတိထားနော်။ သင်ဟာ တွေ့
ကရာ နေရာမှာ သိလွန်းအားကြီးတယ်လို့ သူ အထင်ရောက်တဲ့ တစ်နေ့ကျ
ရင်” ဘရင်းနပ်သည် သူ၏လည်ပင်းကို လက်ဖြင့် လှီးဖြတ်၍ပြ၏။

“ကိုင်း ... ကိုင်း၊ အရက်ကလေး တစ်ခွက်စီလောက်သောက်ပြီး
အိပ်လိုက်ကြဦးစို့၊ နက်ဖြန်ကျရင်”

(ဤနေရာ၌ ဒုတိယ ပေစာထုပ်တွင် စုတ်ပြတ်နေသောနေရာ
များသဖြင့် မကွဲပြား ဖြစ်နေသောကြောင့် ဘာသာပြန်၍ မရနိုင်ပေ။
ဆစ်ဒနပ် မြစ်ကို ဆန်တက်၍ တားဆိပ်မြို့ကို ကလီယိုပါထရား
သွားသောခရီးကို ဖော်ပြထားလိမ့်မည်ဟု ထင်ရ၏။)

(စာခွေတွင် ဆက်လက်ရေးသားဖော်ပြထားသည်မှာ)

အိလျှပ်ဘုရင်မာယာရှင် □ ၁၉၁

“ကျွန်ုပ်တို့၏ သင်္ဘောပဲ့ပိုင်းကို ရွှေပြားများဖြင့် အုပ်ထား၍ ရွက်များမှာ ကြက်သွေးအရောင်ဖြင့် ခြယ်ထား၏။ ငွေသားတက်များဖြင့် ရေပြင်တွင် ခတ်သော အသံသည် တူရိယာသံထွက်နေ၏။ သင်္ဘောအလယ် တည့်တည့်တွင် ရွှေချည်ပန်းများဖြင့် တပြောင်ပြောင်တငြီးငြီး တောက်ပနေသော နေပူခံ အမိုးအောက်တွင် ရောမလူမျိုးများ ယုံကြည်ကိုးကွယ်ကြသော ဂြိုဟ်နတ်သမီးအသွင် ဝတ်ဆင်ထားသည့် ကလီယိုပါထရားဘုရင်မ စံနေတော်မူ၏။ အလွန်တရာ ပါးလွှာသော ပိုးသားအထည်ကို သူ၏ ရင်သားအောက်တွင် ရွှေခါးပတ်ဖြင့် ပတ်ထား၏။ ရွှေခါးပတ်တွင်လည်း အချစ်နှင့်ပတ်သက်သော ရုပ်စုံများ ထုလုပ်၍ထား၏။ သူ၏ပတ်လည်တွင် ရွှေချယ်၍ထားသော ချောမောလှပသည့် (ယောက်ျား) ကလေးလူငယ်များရှိ၏။ ထိုကလေးများမှာ အဝတ်တစ်စုံတစ်ရာ ဝတ်မပေးဘဲ ပခုံးပေါ်တွင် ငှက်မွှေးအတောင်ပံကလေးများကို စည်းထား၏။ ၎င်းတို့၏ ကျောကုန်းပေါ်၌ကား ဖူးစာရေးနတ်၏ လေးနှင့်မြားအိမ်များ ရှိ၏။ ထိုဖူးစာရေး နတ်ကလေးများသည် ကလီယိုပါထရားအား ငှက်မွှေးယပ်တောင်များဖြင့် ယပ်ခတ်ကာ လိုက်ပါလာကြ၏။ သင်္ဘောကုန်းပတ်ပေါ်၌ ပိုးချည်ဖြင့် ကျစ်ထားသော ရွက်ကြိုးများကို ကိုင်ကာ စောင်းသံတက်သံများနှင့် စည်းချက်ကျအောင် သာယာစွာ သီချင်းဆိုနေကြသူများသည် ကား ကြမ်းတမ်းသော သင်္ဘောသားများ မဟုတ်ဘဲ လှပယဉ်ကျေးသော မိန်းကလေးများသာ ဖြစ်ကြ၏။ ၎င်းတို့သည် အချို့ကား ‘အလှနတ်သမီး’ ကဲ့သို့၊ အချို့ကား ‘ရေနတ်သမီး’ ကဲ့သို့ ဝတ်ဆင်ထားကြ၏။ မွှေးကြိုင်သော ဆံပင်ဖြင့် ကိုယ်ကို ရစ်ပတ်ထားသည်မှတစ်ပါး အခြားအဝတ်အစား တစ်စုံတစ်ရာ မပါချေ။ ဘုရင်မ သလွန်၏ နောက်ပါး၌ ဓားလွတ်ကိုင်လျက် ရပ်နေသော ဘရင်းနပ်မှာ လှပသော ကိုယ်ချပ်နှင့် အတောင်တပ်ထားသော ရွှေခမောက်ကို ဆောင်းထား၏။ သူ့အနီး၌ကား (ကျွန်ုပ်အပါအဝင်) သူ့လူများသည် လှပသော အဝတ်များကို ဝတ်ဆင်၍ ထားကြ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်မှာ အမှန်ပင် သူ့ကျွန်တစ်ယောက်ပါပေတည်း။ ကုန်းပတ်၏ အထက်ဆင့်၌ အဖိုးထိုက်တန်ဆုံးသော အမွှေးအထုံးများဖြင့် ပြည့်လျက်ရှိသည့် မီးအိုးကင်းကလေးများမှ မွှေးကြိုင်သော အခိုးအငွေ့တို့သည် ကျွန်ုပ်တို့၏ သင်္ဘောနောက်တွင် အလိပ်လိပ်တက်လျက် ကျန်ရစ်ခဲ့၏။

ဤသို့လျှင် အိပ်မက်ထဲ၌သာ ထည့်၍မက်နိုင်လောက်သော ဘုရင်မ၏ သင်္ဘောတပ်ကြီးသည် တောရပ်တောင်ကုန်းဆီသို့ ရှေးရှုကာ တဖြည်းဖြည်း လာခဲ့ကြ၏။ ထိုတောရပ် တောင်ကုန်းခြေရင်းမှာပင် ‘တားရှစ်’ ခေါ်ရှေးဟောင်း မြို့တော်ကြီးတည်ရှိ၏။ ကျွန်ုပ်တို့ ကမ်းစပ်ရောက်လုနီးရှိစဉ် ကမ်းပေါ်

၁၉၂ □ ဒဂုန်ရွှေများ

တွင် လူများသည် စုရုံး၍လာကြပြီးလျှင် “ဗီးနပ်(သောကြာဂြိုဟ်) နတ်သမီး ပင်လယ်မှ တက်လာပြီ” ဟု ကမ်းပေါ်မှ ဟစ်အော်ကြွေးကျော်ကြကုန်၏။ လာရောက်ကြသော မြို့သူမြို့သားများကား ကမ်းညွတ်မတတ်ပင် ရှိလေ သည်။

ကျွန်ုပ်တို့ သင်္ဘောများ ကမ်းသို့ ကပ်မိသောအခါ ဒလီးယပ်သည် ဘုရင်မ ရှေ့တော်သို့ ရောက်လာ၍ ဦးညွှတ်အရိုအသေပြုပြီးလျှင်၊ မြောက်ပင် သော လေသံဖြင့် အင်တိုနီ၏ ကိုယ်စားအလှဘုရင်မကို နှုတ်ခွန်းဆက်သပြီး လျှင် ဘုရင်မအား အင်တိုနီ၏ စားသောက်ပွဲသို့ ကြွရောက်ရန် ဖိတ်ကြားလေ ၏။ သို့ရာတွင် ဘုရင်မက လေသံခပ်မြင့်မြင့်ဖြင့် “အမှန်တော့ အင်တိုနီသာ ကျွန်ုပ်တို့ထံ လာကြိုဖို့ရှိပါတယ်။ ကျွန်ုပ်တို့က အင်တိုနီကို ခရီးကြိုဆိုစရာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီနေ့ည ကျွန်ုပ်တို့ညစာ စားပွဲကို ကြွလာတော်မူရန် အင်တိုနီကို ဖိတ်ကြားလိုက်ပါတယ်”

ဒလီးယပ်သည် ကြမ်းပြင်ကို နဖူးနှင့် ထိလှမတတ် ဦးညွှတ်အရို အသေပြုပြီးနောက် ပြန်သွားလေ၏။ ခမ်းနားသော ညစာ စားပွဲလည်း အသင့် ပြင်ဆင်ပြီးပြီဖြစ်ရာ အင်တိုနီသည် မရမ်းစေ့ရောင် ဝတ်လုံကြီးကိုဝတ်ကာ နောက်ပါစစ်ဗိုလ်များနှင့်အတူ ကြွရောက်လာလေသည်။ ကျွန်ုပ်သည် ‘အင်တို နီ’ ကို ထိုည၌ ပထမအကြိမ် မြင်ရခြင်းဖြစ်လေသည်။

ခေါမလူမျိုးတို့ ကိုယ်လုံး ကိုယ်ပေါက်ဖြင့် အရပ်ရှည်၍ ထွားကြိုင်း သော လူတစ်ယောက်ဖြစ်ရာ ပြည့်ဖြိုးတောင့်တင်း၍ မဟာဆန်သော မျက်နှာ ထားရှိ၏။ မျက်လုံးပြာကြီးများ ရှိ၍ ဆံပင်မှာ လှိုင်းထလျက် ရှိလေသည်။ သူ၏မျက်နှာမှာ လျှို့ဝှက်သော အသွင်အပြင်မရှိဘဲ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း လက္ခဏာရှိ၏။

ကလီယိုပါထရားသည် မိမိ သလွန်အနီးသို့ ချဉ်းကပ်လာသော ‘အင်တိုနီ’ အား စိတ်အားထက်သန်စွာ စိုက်ကြည့်လျက်ရှိ၏။ ဤသို့ ကြည့်နေ စဉ် ဘုရင်မ၏မျက်နှာ အရေပြားအောက်မှ သွေးများ လှုပ်ရှားနေသည်ကို မြင်သောအခါ ကျွန်ုပ်၏နှလုံးသား၌ မနာလိုစိတ်ဖြင့် ဖိစီးနှိပ်စက်ခြင်းကို ခံရ၏။ ချာမီယန်သည်လည်း ငဲ့နေရာမှ မျက်စိလှန်ကြည့်၍ မသိမသာ ပြုံးလိုက်၏။ ကလီယိုပါထရားကား စကားမပြောဘဲ သူ၏ဖြူဖွေးသောလက်ကို ‘အင်တိုနီ’ အား ဆန့်တန်းပေးလိုက်ရာ၊ ‘အင်တိုနီ’ သည် စကားတစ်ခွန်းမှ မပြောသေးဘဲ ဘုရင်မ၏လက်ကို ဆွဲယူနမ်းရှုပ်လိုက်လေ၏။

(သာယာလှသော လေသံဖြင့်) “မြင့်မြတ်လှသော ‘အင်တိုနီ’ ကြည့်ပါလော့။ သင်ခေါ်လိုက်သည့်အတိုင်း ကျွန်ုပ်လာခဲ့ပြီ မဟုတ်ပါလော့”

အိလျစ်ဘုရင်မာယာရှင် □ ၁၉၃

‘အင်တိုနီ’သည် ဘုရင်မ၏ မျက်နှာကို အတန်ကြာမျှ စိုက်ကြည့်နေပြီးနောက် အောင်မြင်သော အသံဖြင့် -

“ဗီးနပ်ကား လာပေပြီ၊ ကျွန်ုပ်သည် လူမိန်းမတစ်ယောက်ကိုသာ ခေါ်လိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ ယခုသော် ပင်လယ်တွင်းမှ နတ်တစ်ယောက်တက်၍ လာခြင်းဖြစ်ပေသည်တကား”

(ရယ်မောလျက် တစ်မုဟုတ် ဉာဏ်ဖြင့်) “ဒီတိုင်းပြည်ကနေပြီး ကြိုဆိုနေတဲ့ နတ်သားကြီးကို တွေ့ရအောင်လို့ ကိုင်း ... မြောက်ပင့်တဲ့ စကားတွေ ခဏရပ်လိုက်ကြပါဦးစို့။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ဗီးနပ်ဟာလဲ လူ့ပြည်ရောက်လာတော့ ဆာလောင်မွတ်သိပ်လှပါပြီ။ ‘အင်တိုနီ’ လက်ကလေး တစ်ဆိတ်လောက်”

ဘင်ခရာတီးမှုတ်လျက်ရှိနေကြစဉ်၊ အရိုအသေပြုလျက် ရှိနေသော လူစုကို ဖြတ်သန်းကာ နောက်လိုက် နောက်ပါများနှင့်အတူ ကလီယိုပါထရားသည် ‘အင်တိုနီ’ ကို လက်တွဲကာ ထမင်းစားပွဲသို့ သွားကြလေ၏။

(ဤနေရာတွင် စာခွေမှာ အနည်းငယ် စုတ်ပြတ်လျက်ရှိ၏။)

အခန်း (၁၅)

တတိယည၌ ကလီယိုပါထရားအတွက် သီးသန့်ပေးထားသော အိမ်ရှိ ခန်းမကြီးထဲတွင် ထမင်းစားပွဲတစ်ခု ပြင်ဆင်ပြန်၏။ ထိုည အပြင်အဆင် မှာ ယခင်ညများကထက်ပင် ပို၍ ခမ်းနားလှ၏။ စားပွဲပတ်လည်တွင် ခင်းထား သော ထိုင်ခုံ ၁၂ လုံးမှာ ရွှေဖြင့်ကွပ်ထားလေသည်။ ကလီယိုပါထရားနှင့် အင်တိုနီတို့အတွက် ထိုင်ခုံမှာကား ရွှေဖြင့်ပြီး၍ ကျောက်မျက်ရတနာများပင် စီချယ်ထားသေး၏။ ပန်းကန်ပြားများသည်လည်း ထိုအတူ ရွှေအတိဖြစ်၍ ကျောက်များ စီထား၏။ နံရံများတွင် ရွှေချည်ထိုးထားသော မရမ်းရောင် အထည်များ ဆွဲထား၏။ နှင်းဆီပန်းများကိုလည်း ခြေမျက်စေ့ မြှုပ်လောက် အောင် ကြံဖြန့် ထားသဖြင့် ကျေးကျွန်များ နင်းသွားတိုင်း ထိုပန်းများမှ မွှေး သော ရနံ့များကို လွှတ်လျက်ရှိ၏။ ချာမီယန်၊ အိုင်းရပ်၊ မာရီးယားတို့နှင့်အတူ ကျွန်ုပ်အား ကလီယိုပါထရား၏ နောက်မှာ ရပ်နေစေပြီး နာရီမျှ ကျွန်ုပ်တစ် ယောက်ကဲ့သို့ အချိန်နာရီကို တစ်ခါတစ်ခါ ဟစ်အော်ပေးနေရ၏။ ကျွန်ုပ်မှာ တစ်စုံတစ်ရာ ဘာမှမတတ်နိုင်သဖြင့် စိတ်ရှူးပေါက်လျက်ရှိ၏။ ဤသို့ အရှက် ခွဲခြင်းကိုလည်း သည်းမခံနိုင်တော့သဖြင့် ဤအကြိမ်သည် ကျွန်ုပ်အတွက် နောက်ဆုံး အကြိမ်သာဖြစ်ရမည်ဟု ကျိန်ဆိုခြင်း ပြုလိုက်သည်။

ဤသို့လျှင် ကျွန်ုပ်မှာ အပျိုတော်များ၊ ကျေးကျွန်များအကြားတွင် ဘုရင်မနောက်မှ ရပ်နေခဲ့ရ၏။ အင်တိုနီသည် ထိုင်လျက်ရှိစဉ် သူ၏မျက်လုံး များသည် ကလီယိုပါထရား၏ မျက်လုံးများနှင့် အမြဲလိုလိုပင် ဆိုင်လျက်ရှိ၏။

အိဂျစ်ဘုရင်မာယာရှင် □ ၁၉၅

ထို့အတူ ဘုရင်မကလည်း သူ၏ မျက်နှာကို စိုက်၍စိုက်၍ ကြည့်နေ၏။ ဤ သို့ရှိစဉ် အင်တိုနီသည် သူတိုက်ခဲ့သော စစ်ပွဲများအကြောင်း၊ တဏှာပေမ ချစ်ကြိုက်ခန်းများ အကြောင်းကိုသာ လေဖောဖောဖြင့် ပြောလျက်ရှိရာ ဘုရင်မ ကလည်း ထိုစကားများကို နားမခါးသည့်ပြင် ထိုမျှလောက်ပင် နားရှက်စရာ ကောင်းသော စကားများကို ပြန်လှန်ဝင်ရော၍ ပြောလိုက်သေး၏။

နောက်ဆုံး၌ ထမင်းစားပွဲပြီးသဖြင့် အင်တိုနီသည် သူ့ပတ်ဝန်းကျင် ၏ ခမ်းနားတင့်တယ်ခြင်းကို ငေးမောကြည့်ရှုလျက်ရှိ၏။

“အို မြင်ရာတာ သိပ်ပြီးကြီးကျယ်ခမ်းနားတာပဲ။ နိုင်းမြစ်ထဲက သဲ တွေဟာ အားလုံးရွေ့ချည့်များ ဖြစ်နေသလား ဘုရင်မကြီးရဲ့၊ အခုလို ဖြုန်းတီး ပစ်နိုင်အောင် သည်လောက်များပြားတဲ့ဘဏ္ဍာရွှေငွေတွေက ဘယ်လိုရတာလဲ”

ထိုစကားကို ကြားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်ုပ်သည် မင်းကော ရား ဘုရင် သချိုင်းရာသို့ သွားခဲ့သည့်အကြောင်းများကို အမှတ်ရလျက် ဦးခေါင်းကို ဆတ်ခနဲ မော်ကြည့်လိုက်ရာ ကလီယိုပါထရား၏ မျက်လုံးများ ဖြင့် ဆုံလျက်ရှိ၏။

သူကား ကျွန်ုပ်၏ တွေးတောချက်ကို ရိပ်မိဟန်ဖြင့် တင်းမာသော မျက်နှာထားအသွင်ကို ပြောင်းလိုက်လေသည်။

“ဘာပြုလို့လဲ ... အင်တိုနီရဲ့၊ သည်လောက် ကလေးနဲ့များ မပြောပ လောက်သေးပါဘူး။ ကျွန်မတို့ အိဂျစ်ပြည်မှာ လျှို့ဝှက်အပ်တဲ့ ပညာတွေ ရှိ တယ်။ ဒီပစ္စည်းတွေကို ဘယ်အချိန်အခါမှာ ဘယ်ပညာစွမ်းနဲ့ ရအောင် လုပ်ရ တယ်ဆိုတာလဲ သိတယ်။ ဒီရွှေပန်းကန်ခွက်ရောက်တွေနဲ့ အစားအစာတွေ၊ အရက် တွေဟာ ဘယ်လောက်များ ထိုက်တန်လို့လဲ အကြမ်းဖျဉ်း တွက်ပြစမ်း ပါဦး”

အင်တိုနီသည် စိတ်ထဲတွင် တွက်ချက်နေဟန်ဖြင့် ခန့်မှန်းလျက်ရှိ၏။

“ဆက်စတားရီယား တစ်ထောင်လောက်တော့ တန်မှာပဲ”

(အင်္ဂလိပ်ငွေ ပေါင်ရှစ်ထောင်ခန့် ဖြစ်၏။)

“အဲဒါဟာ ... ကုန်ကျစရိတ်ရဲ့ တစ်ဝက်လောက်ပဲ ရှိသေးတယ် ... အင်တိုနီရဲ့၊ ကျွန်မ ဒီထက်ပိုပြီး အခုပြဦးမယ် ... ‘ဆက်စတားရီယား’ တစ်သောင်းတန်တဲ့ အစာကို ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း စားသောက်ပြမယ်”

“မဖြစ်နိုင်တာပဲ ဘုရင်မကြီးရဲ့”

ဘုရင်မသည် ရယ်မောလျက်၊ စားတော်ကဲအား ရှာလကာရည် အဖြူကို ဖန်ခွက်နှင့် ယူခဲ့စေပြီးလျှင် အရှင် မင်းကောရား၏ အလောင်းထဲမှ နောက်ဆုံးထုတ်ယူခဲ့သော ပုလဲကြီးတစ်လုံးကို သူ၏ နားမှ ဖြုတ်ယူလိုက်ပြီး

၁၉၆ □ ဒဂုန်ရွှေမျှား

လျှင် ပုလဲလုံးကြီးကို ရှာလကာရည်ထဲသို့ ပစ်ထည့်လိုက်လေ၏။ တစ်ခန်းလုံး အံ့ဩခြင်းဖြင့် ဆိတ်ငြိမ်လျက်ရှိစဉ်၊ အဖိုးအနတ္တ ထိုက်တန်လှသော ပုလဲကြီး သည် စူးရှသော အချည်ရည်ထဲ၌ တဖြည်းဖြည်း အရည်ပျော်၍ သွားလေရာ ဘုရင်မသည် ဖန်ခွက်ကိုယူ၍ ရှာလကာရည် တစ်စက်မျှ မကျန်အောင် သောက်ချလိုက်လေသည်။

“ဟဲ့ ... စားတော်ကဲ၊ နောက်ထပ် ရှာလကာရည် တစ်ဖန်ခွက်ယူခဲ့ ဦး” ဟု ပြော၍ ကလီယိုပါထရားသည် ဒုတိယ ပုလဲလုံးကြီးကို နားတစ်ဖက်မှ ဖြုတ်ယူလိုက်ပြန်လေသည်။

အင်တိုနီက ဘုရင်မလက်ကို ဖမ်း၍ဆွဲလိုက်ပြီးနောက် -

“ဘုရားရေ ... မလုပ်ပါနဲ့၊ နောက်ထပ် မကြည့်ပါရစေနဲ့တော့ ဘုရင်မ”

ထိုအချိန်၌ ကျွန်ုပ်မှာ စိတ်ထဲတွင် မခံချို မခံသာ ဖြစ်၍လာပြီးလျှင် မည်သည့်နတ်က နှိုးဆော်လိုက်သည်မသိ အောက်ပါအတိုင်း နှုတ်မှ လွတ်ခနဲ ထွက်သွားလေ၏။

“အို ... ဘုရင်မ၊ အချိန်ကျပြီ၊ မင်းကောရားရဲ့ ကျိန်စာတွေ စူးဖို့ အချိန်ရောက်ပြီ”

ကလီယိုပါထရား၏ မျက်နှာ ညိုမှိုင်းပြာမှောင်၍ သွား၏။ ထို့နောက် အလွန်တင်းမာခက်ထန်သော မျက်နှာဖြင့် ကျွန်ုပ်ဘက်သို့ လှည့်လိုက်လေသည်။

“ဟဲ့ ... နိမိတ် မရှိတဲ့ ကျွန်၊ နောက်ထပ် တစ်ခွန်းပြောရင် ကြိမ်ဒဏ် အရိုက်ခံရမယ်။ ငါ သတိပေးတာ ကြားလား ... ကြပ်ကြပ်သတိထား”

(အင်တိုနီ) “ဟို ... နက္ခတ်ဆရာ အရူးက ဘာတွေပြောလိုက်တာလဲ၊ အဓိပ္ပာယ် ရှင်းစမ်းပါဦး”

(ကျွန်ုပ်) “ကျွန်ုပ်စိတ်ထဲသို့ နတ်မင်းများ ထည့်ပေးသော စကားကို ပြောခြင်းဖြစ်ပါတယ်။ အဓိပ္ပာယ်ကိုတော့ ကျွန်ုပ်မသိပါ”

“အို ... ဒီအရူးကို အဖက်လုပ်ပြီး စကားပြောမနေစမ်းပါနဲ့၊ နက်ဖြန် သူနဲ့ ကင်းအောင် လုပ်လိုက်ရမယ်။ ဟေ့ လူ သွားတော့”

ကျွန်ုပ်သည် ဘုရင်မအား ဦးညွှတ်၍ ထွက်လာရာ၊ အခန်းပြင်သို့ ကျွန်ုပ် မရောက်မီ အင်တိုနီက ဘုရင်မအား “ဒီလူဟာ အရူးဖြစ်ချင်လဲ ဖြစ်မှာပဲ။ နို့ပေမယ့် ဘုရင်မရဲ့ နတ်ကွဆရာမှာ တစ်ခုတော့ရှိတယ်၊ သူ့မှာ မဟာဆန်တဲ့ လေသံရှိတယ်။ ဘုရင့်လို ထက်မြက်စူးရှတဲ့ မျက်လုံးလည်း ရှိတယ်” ဟု ပြောကြားလိုက်ရ၏။

အိလျစ်ဘုရင်မာယာရှင် □ ၁၉၇

တံခါးအပြင်သို့ ရောက်သောအခါ မည်ကဲ့သို့ ပြုလုပ်ရမည် မဆုံး ဖြတ်နိုင်သဖြင့် တွေဝေလျက် ရပ်နေမိ၏။ ဤသို့ရှိစဉ် တစ်စုံတစ်ယောက်သော သူသည် ကျွန်ုပ်၏လက်ကို နောက်မှနေ၍ တို့လိုက်သဖြင့် ပြန်၍လှည့်ကြည့် လိုက်သောအခါ ချာမီယန်ကို တွေ့ရလေသည်။ သူသည် ဧည့်သည်တော်များ ရှုပ်ယှက်ခတ်ဖြစ်နေစဉ်၊ အလစ်၌ ထွက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်မှာ ဒုက္ခနှင့် တွေ့ကြုံရသည့်အခါတိုင်း ချာမီယန်မှာ ကျွန်ုပ်အနီးသို့ ရောက်လာတတ်လေ သည်။

(တီးတိုးလေသံဖြင့်) “ကျွန်မနောက် လိုက်ခဲ့၊ အရှင့်မှာ ... ဘေး အန္တရာယ်တွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေတယ်” ဟု ပြောရင်း ရှေ့သို့ ဆက်သွားရာ ကျွန်ုပ်သည် သူ့နောက်မှလှည့်၍ လိုက်သွား၏။

“ကျွန်ုပ်တို့ ဘယ်သွားမှာလဲ”

“ကျွန်မအခန်းကို အရှင်ဘာမှ မစိုးရိမ်ပါနဲ့၊ လူတွေ မြင်သွားလို့ ရှိရင်လဲ သမီးရည်းစားချိန်းသွားတာပဲလို့ အောက်မေ့မှာပဲ၊ အဲဒါ ထုံးစံပဲ”

ကျွန်ုပ်တို့သည် လူအုပ်ကို ရှောင်ရှား၍ လာခဲ့ကြရာ၊ မကြာမီ နံဘေး ပေါက်ကလေးတစ်ခုလို ဝင်ခဲ့၍ လှေကားတစ်ခုသို့ တက်ခဲ့ကြ၏။ လှေကား သည် လမ်းကြားကလေး တစ်ခုတွင်ဆုံး၍ ထိုလမ်းကလေးအတိုင်း လျှောက် လာခဲ့ရာ၊ လက်ဝဲဘက်၌ တံခါးတစ်ခုကို တွေ့ရ၏။ ချာမီယန်သည် ဆိတ်ငြိမ် စွာ ဝင်သွား၍ ကျွန်ုပ်လည်း မှောင်မိုက်ထဲတွင် နောက်ကလိုက်သွား၏။ အတွင်းသို့ ရောက်ပြီဖြစ်သဖြင့် ချာမီယန်သည် တံခါးကို ကလန့်ထိုးလိုက်ပြီး လျှင် မီးခတ်ဖြင့် ဆွဲမီးအိမ်ကို ထွန်းလိုက်သောအခါ မီးလင်းလာသည်နှင့်တစ် ပြိုင်နက် ကျွန်ုပ်သည် ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်မိ၏။ အခန်းမှာ မကျယ်လှပေ။

ပြတင်းတစ်ခုသာရှိ၍ လုံခြုံစွာ ခန်းဆီးဖြင့် ကာထား၏။ နံရံများမှာ ဆေးဖြူသုတ်ထား၍ ပရိဘောဂများမှာ အဝတ်ထည့်သော သေတ္တာများ၊ ရှေး ဆန်သော ကုလားထိုင်တစ်လုံးနှင့် ဘီးများ၊ ရေမွှေးပုလင်းနှင့် အခြားမိန်းမ အသုံးအဆောင်များ တင်ထားသော စားပွဲတစ်ခုစသည်တို့ ဖြစ်၏။ ခုတင် အဖြူကလေးမှာ ပန်းထိုးထားသော အိပ်ရာခင်းဖြင့် ဖုံးထားလျက် ၎င်းအထက်၌ ခြင်ထောင်တစ်ခု ချိပ်ထား၏။ ချာမီယန်က ထိုင်ရန် ပြောသဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ထိုင်လိုက်၏။ ချာမီယန်ကား ခြင်ထောင်ကို နောက်သို့ ထွန်းဖယ်လိုက်ပြီးနောက် ကျွန်ုပ်၏ရှေ့အိပ်ရာပေါ်၌ ထိုင်နေ၏။

“အရှင် စားပွဲခန်းက ထွက်သွားတော့ ကလီယိုပါထရား ပြောတာ တွေ ကျွန်မ ဘာကြားခဲ့ရသလဲ သိရဲ့လား”

“မသိဘူး ... ကျွန်ုပ် ဘယ်သိမလဲ”

၁၉၈ □ ဒဂုန်ရွှေများ

“အရှင့်ကို အဆုံးစီရင်လိုက်မယ်၊ ကြာကြာ ဆိုင်းမထားဘူး။ နက် ဖြန့် လည်ပင်း လိမ်အသတ်ခိုင်းမယ်တဲ့ သိလား”

“အင်း ... ဟုတ်ချင်လဲ ဟုတ်မှာပဲ၊ နို့ပေမယ့် ဖြစ်ပျက်ခဲ့တာ ဆင် ခြင်ကြည့်တော့လဲ သူ ကျွန်ုပ်ကို သတ်ပစ်မယ်ဆိုတာ ယုံဖို့ရာ အခက်သားပဲ ချာမီယန်ရဲ့”

“ဘာကြောင့် မယုံနိုင်ရတာလဲ၊ အစ်ကိုကြီးဟာ ... ယောက်ျား တကာထဲမှာ အရိုးဆုံး အအ ဆုံးပါပဲ၊ ဟို ... ကျောက်ဖြူဆောင်ထဲတုန်းကလဲ သေတော့မလို၊ နည်းနည်းကလေးလိုတော့တယ်။ သင်းကွပ်တွေရဲ့ ဓားအောက် က ဘယ်သူကယ်လိုက်တာလဲ၊ ကလီယိုပါထရားက ကယ်လိုက်တာလား၊ ဒါမှမဟုတ်ရင် ကျွန်မနဲ့ ဘရင်းနပ်က ကယ်လိုက်တာလား။ နေဦး ကျွန်မ ပြောဦးမယ်။ မကြာခင်ကလေးက ကိုယ့်မယားလိုနေခဲ့တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက် ဟာ ဒီလောက်အချိန်ကလေးအတွင်းမှာ ကိုယ့်ကို ရက်ရက်စက်စက် သတ်ပစ်ဖို့ စီမံနေတယ်ဆိုတာ အရှင်မယုံနိုင်ဘူးပေါ့၊ ကလီယိုပါထရားရဲ့ ကောက်ကျစ် စဉ်းလဲတဲ့ ဉာဏ်တွေဟာ ဘယ်လောက် နက်နဲသလဲဆိုတာ အရှင်မသိသေး ဘူး၊ ဘယ်လောက် ယုတ်မာတဲ့ နှလုံးထားရှိတယ်ဆိုတာ အရှင်အိပ်မက်ထဲ တောင် ထည့်မစဉ်းစားနိုင်ဘူး။ အလက်ဇန္ဒရီးယားမှာကတည်းက အရှင်ကို သတ် ပစ်ဖို့ပဲ၊ သို့ပေမဲ့ အဲဒီလို လုပ်လိုက်လို့ တိုင်းပြည်က သိကုန်ရင် သူ့အတွက် ဒုက္ခများချင်များနေမလားလို့ အောက်မေ့ပြီး မသတ်ခဲ့တာပဲ၊ ဒါကြောင့် အရှင်ကို လူသူမသိအောင် သတ်ပစ်နိုင်ဖို့ ဒီကိုခေါ်လာတာ သိပြီလား။ အရှင်အချစ်ကို လဲ သူရခဲ့ပြီ၊ အခုတော့ အရှင်ခွန်အားရော ရှုပါရုံကိုရော ငြီးငွေ့သွားပြီ အားရ သွားပြီ။ ဘေးဘိုးဘီဘင်က ဘုရင်မျိုးဖြစ်ခဲ့တဲ့ အရှင် အခွင့်အရေးတွေကို လူယူပြီး ဘုရင်တစ်ပါးဖြစ်တဲ့ အရှင်ကို ထမင်းစားပွဲမှာ၊ သူ့နောက်က အပျို တော်တွေ ကြားထဲမှာ အရပ်ခိုင်းထားတာသာ ကြည့်တော့။ ကျွန်မတို့ အင် မတန် အထွက်အမြတ်ထားတဲ့ ဘဏ္ဍာရွှေငွေများနဲ့ ပတ်သက်ပြီး လျှို့ဝှက်တဲ့ ဟာတွေလဲ အရှင်ဆီက သူ့အကုန်ရသွားပြီ”

(ကျွန်ုပ် အံ့အားသင့်လျက်) “ဟင် ဒီဟာတွေတောင် ချာမီယန် သိနေပြီလား”

“သိတာပေါ့ ကျွန်မ အားလုံးသိတယ်။ ဒီကနေ့ည အရှင်မျက်စိ အောက်တွင်ပဲ မဟုတ်လား။ အိပ်ပျော်ပြည်ကြီးအတွက် လုံခြုံအောင် သိမှီးထား ခဲ့တဲ့ အဖိုးတန် ပစ္စည်းတစ်ခုကို အလဟဿသ ဖြုန်းတီးပစ်လိုက်တာလေ။ ပြီးတော့ အရှင်ကို လူသိနတ်ကြား လက်ထပ်ယူပါမယ်ဆိုတဲ့ သူ့သစ္စာကော ဘယ်လောက်တည်သလဲ၊ နောက်ဆုံးကျမှ အရှင်ဟာ အမြင်မှန်ရလာတာပေါ့”

အိလျစ်ဘုရင်မာယာရှင် □ ၁၉၉

“နို့ပေမယ့် သူက ချစ်ပါတယ်လို့ ကျိန်ပြောတာကို ကျွန်ုပ်ကလဲ လူရိုးလူအ ဆိုတော့ ယုံမိတာပဲ”

“သူက အရှင်ကို ချစ်ပါတယ်လို့ ကျိန်ပြောတယ် ဟုတ်စ၊ အရှင်ကို သူ ဘယ်လောက် ချစ်တယ်ဆိုတာ ကျွန်မ ပြမယ်။ ဒီအိမ်ရဲ့ အနေအထားကို ရော၊ အရှင်ကို ကျွန်မ အခုပြမယ့် ကိစ္စကိုရော ဒီအိမ်ကြီးမှာ အရင်က နေဖူးတဲ့ ကျေးကျွန်ကြီး တစ်ယောက်ဆီက ကျွန်မသိရတယ်။ ကိုင်း ... ကိုင်း ကျွန်မ နောက်က ခြေသံမကြားအောင်သာ လိုက်ခဲ့”

ချာမီယန်သည် မီးခွက်ကို ပထမမှတ်လိုက်ပြီးနောက် ပြတင်းပေါက် ခန်းဆီးမှာ ထိုးဝင်လာသော အလင်းရောင်ဖြင့် ကျွန်ုပ်၏ လက်ကို ဆွဲပြီးလျှင် အခန်းနံရံတစ်ခုဆီသို့ ခေါ်သွားလေ၏။ ဤနေရာ၌ နံရံပေါ်တွင် လက်နှင့်နှိပ် လိုက်ရာ နံရံမှအပေါက်တစ်ခု ပေါ်လာသဖြင့် အထဲသို့ ဝင်ကြပြီးလျှင် ထိုတံခါး ကို ပြန်ပိတ်ထားခဲ့၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်တို့မှာ အလျား ငါးတောင် အနံလေး တောင်ခန့်ရှိသော အခန်းငယ်ကလေးတစ်ခုထဲသို့ ရောက်ခဲ့ကြ၍ အခန်းတွင်းသို့ မှုန်မွှားသော အလင်းရောင်ကလေးတစ်ခု ထိုးလျက်ရှိလေ၏။ မည်သည့်အရပ် က ဟူ၍မသိ၊ လူသံများလည်း ကျွန်ုပ်ကြားရ၏။ ချာမီယန်သည် ကျွန်ုပ်၏ လက်ကိုလွှတ်ခဲ့၍ အစွန်းတစ်ခုသို့ လေးဘက်ထောက်သွားပြီးလျှင် နံရံကို စူးစိုက်စွာ ကြည့်လျက်ရှိ၏။ ထို့နောက် သူသည် ကျွန်ုပ်ရှိရာသို့ တွား၍ ပြန်လာ ပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်အား ဆိတ်ဆိတ်နေရန် သတိပေးပြီးနောက် ဆွဲခေါ်သွား၏။ ထိုအခါမှ ကျွန်ုပ်သည် နံရံတွင် ချောင်းကြည့်ရန် အပေါက်ကလေးများ ရှိ ကြောင်း၊ ထိုအပေါက်ကလေးများကို အခြားတစ်ဖက်၌ ပန်းရံကလေးများဖြင့် ဖုံးကွယ်ထားကြောင်းကို သိရ၏။ သို့နှင့် ကျွန်ုပ်သည် ရှေ့၌ရှိသော အပေါက်မှ ကြည့်လိုက်ရာ အောက်ပါအတိုင်း မြင်ရ၏။

ကျွန်ုပ်တို့အောက် ခြောက်တောင်ခန့်လောက်တွင် အခြားအခန်း တစ်ခု၏ ကြမ်းပြင်ရှိ၍ အခန်းတွင်း၌ မွှေးကြိုင်သော မီးအိမ်များ ထွန်းလျက် အဖိုးတန် ပစ္စည်းများဖြင့် ပြင်ဆင်ခြယ်လှယ်ထား၏။ ဤနေရာသည်ကား ကလီယိုပါထရာ၏ အိပ်ခန်းတည်း၊ ကျွန်ုပ်တို့ ရပ်နေသည့်နေရာမှ ဆယ် တောင်လောက်အကွာတွင် ရွှေချထားသော သလွန်တစ်ခုရှိရာ ထိုသလွန်ပေါ် ၌ ကလီယိုပါထရာထိုင်နေ၏။ သူ၏နံဘေး၌ကား အင်တိုနီ ထိုင်လျက် ရှိလေသည်။

မ (အလွန်အမူပါလှသောဟန်ဖြင့်) “မြင့်မြတ်လှတဲ့ အင်တိုနီ မောင်တော်ရဲ့ ကျွန်မတို့ ဆင်းဆင်းရဲရဲတည်ခင်း ကျွေးမွေးတဲ့ ညစာစားပွဲကို ကျေနပ်တော်မူပါရဲ့လား ပြောစမ်းပါဦး”

၂၀၀ □ ဒဂုန်ရွှေများ

နီ (စစ်သားသံကြီးဖြင့်) “ကျေနပ်ပါတယ်ဗျာ ... ကျေနပ်လိုက်တာမှ မပြောပါနဲ့တော့ ဘုရင်မကြီးရဲ့။ ကျုပ်ဟာ ထမင်းစားပွဲတွေ တည်ခင်း ကျွေးမွေးခဲ့ဖူးလှပါပြီ။ သူတစ်ပါး ဖိတ်ကျွေးတဲ့ ထမင်းစားပွဲတွေကိုလဲ သွားခဲ့ဖူးလှပါပြီ။ သို့ပေမဲ့ နှမရဲ့ ထမင်းစားပွဲလိုတော့ တစ်ခါမှ မတွေ့ ဖူးသေးပါပါဘူး။ ဒါထက် ကျုပ်ဟာ အပြောအဆို ကြမ်းတမ်းပြီး မိန်းမတွေ နားထဲဝင်အောင် ပြောပြပြစ်ပြစ်တော့ မပြောတတ်ဘူး။ ဒါပေမယ့် မိန်းမတွေ ရှိသမျှထဲမှာဖြင့် နှမဟာ အလှဆုံးပါပဲ။ အနီရောင်ရှိတဲ့ ဝိုင်အရက်တောင် နှမရဲ့ပါးကလေးတွေ လောက် မနီဘူး။ နှင်းဆီပန်းတွေကလဲ နှမရဲ့ ဆံပင်နဲ့လောက် မမွှေးဘူး။ အရောင်ပြောင်းလေ့ရှိတဲ့ နီလာကျောက်မျက်ရွဲတောင် နှမရဲ့ ပြာလဲ့နေတဲ့ မျက်စိများလောက် ချစ်စရာ မကောင်းဘူး။”

“အလို မောင်တော်က စာအရေးအသား ကြမ်းပေမယ့် နှုတ်ထွက်ကတော့ တယ် သာယာပါလား။ ဒါတော့ သက်သက်မြောက်ပြောတာပါ။”

“အို ... တကယ့်ကို ခမ်းနားပြီး မဟာဆန်တဲ့ ထမင်းစားပွဲပါပဲ။ နို့ပေမယ့် အဖိုးတန် ပုလဲကြီးကို အလဟဿ ဖြုန်းပစ်တာတော့ ဝမ်းနည်းမိပါရဲ့။ ဒါထက် နေပါဦး။ ဟို နာရီမောင်းကြေညာတဲ့ နက္ခတ်ဆရာက နိမိတ်မရှိတဲ့ မင်းကောရားရဲ့ ကျိန်စာတွေ ပြောသွားတာက ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ။”

ဘုရင်မသည် ရုတ်တရက် မျက်နှာပျက်သွားပြီးနောက် ...

“ကျွန်မလဲ မသိပါဘူး။ တစ်လောက ရန်ဖြစ်ကြလို့ ဒီလူအတော်ပဲ ဒဏ်ရာ အနာတရ ရခဲ့ဖူးပါတယ်။ ဒါကြောင့် ရူးပေါပေါ ဖြစ်သွားတာနဲ့ တူပါတယ်။”

“နို့ပေမယ့် သူ့ကြည့်ရပုံက အရူးနဲ့ မတူဘူး။ အချစ်ကြီးလို့ အမျက်ကြီးရတဲ့ လူရဲ့ အကြည့်မျိုးပဲ။”

“ဒီလူက အတော်ဆန်းတဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ မောင်ရဲ့။ အီဂျစ်ပြည်မှာ ရှိတဲ့ ဟိုရှေးရှေးက အတတ်ပညာတွေကို သူ တစ်ဖက်ကမ်းခတ်အောင် တတ်တယ်။ ပြီးတော့ သူက မဟာမျိုးထဲကပဲ။ တစ်ခါတုန်းက ကျွန်မကိုတောင် သတ်မယ် ကြံသေးတယ်။ နို့ပေမယ့် နောက်ဆုံး ကျွန်မက သူ့ကို အနိုင်ရလိုက်တယ်။ ဒါပေမယ့် သူ့ကို ကျွန်မ သတ်မပစ်ဘဲ ထားတာတော့ ကျွန်မ အင်မတန် သိချင်တဲ့ လျှို့ဝှက်ချက် ကိစ္စတွေဟာ သူ့ဆီမှာ အကုန်ရှိတယ်။”

“ဒီလူ့ကြည့်ရတာ ကျုပ်ဖြင့် နှမအတွက် သိပ်မနာလို ဖြစ်မိတာပဲ။”

“သူ့ကို အရင်ကတော့ ကျွန်မတောင် အတော်ကြောက်ခဲ့မိတယ်။ နို့ပေမယ့် အခုတော့ သူ့ပညာရင်နို့ကို ကုန်လောက်အောင် ကျွန်မ သောက်စို့ပြီ။ ကြောက်စရာ မရှိတော့ပါဘူး။ မောင် မမြင်ဖူးလား ... သူ့ကို ကျွန်မ

အိဂျစ်ဘုရင်မာယာရှင် □ ၂၀၁

ကျေးကျွန်တွေနဲ့ အတူတူ ကျွန်တစ်ယောက်လို လုပ်ပြီး ထမင်းစားပွဲမှာ နာရီမျှ အလုပ်ခိုင်းပြီး ပညာရှိနှိပ်စက်နည်းနဲ့ နှိပ်စက်ထားလိုက်တာ”

ဤသို့ ပြောဆိုလိုက်သည်တွင် ချာမီယန်သည် ကျွန်ုပ်အား ကရုဏာသက်သော သဘောနှင့် ကျွန်ုပ်၏ လက်ကို ဖိထားလိုက်၏။ ဘုရင်မသည် ဆက်လက်ပြောဆိုပြန်၏။

(မ) “နို့ပေမယ့် နောက်ထပ် အနှောင့်အယှက် မပေးနိုင်တော့ပါဘူး။ နက်ဖြန်နံနက် သူသေရမယ်။ သူဘာဖြစ်သွားတယ်ဆိုတာကို ဘယ်သူမှ မရိပ်မိအောင် သတ်ပစ်စေရမယ်။ အခု စကားပြောနေတုန်းတောင် တစ်ခါတစ်ခါ သူ့ကို တွေးပြီး ကြောက်တဲ့စိတ်တွေ ပေါ်ပေါက်လာသေးတယ်။ သတ်ပစ်ဖို့ အမိန့်ကို အခုတောင် ပေးချင်လာပြီ”

“မနက်ကျမှ အေးအေးဆေးဆေး လုပ်ပါ နှမရယ်။ အခုချက်ချင်း ဆိုတော့ အလုပ်လဲ ပိပိပြားပြားရှိမှာ မဟုတ်ဘူး”

“ဒါဖြင့်လဲ နေပါစေတော့လေ ... အို ... အင်တိုနီ မောင်တော်ရဲ့၊ ကျွန်မ နဖူးဆံစတွေ နာလွန်းလို့ တစ်ဆိတ်ကလေး ကျေးဇူးပြုပြီး၊ ဒီရွှေသရဖူကို ဖြုတ်ပေးစမ်းပါ။ ဖြည်းဖြည်းသာသာလုပ်နော်၊ ကျွန်မ နာသွားမယ်။ အဲ ... အဲ ... ဟုတ်ပြီ ဟုတ်ပြီ”

အင်တိုနီသည် ဘုရင်မ၏ နဖူးမှ မြွေရုပ်ပုံ သရဖူကို ဖြည်းညင်း သာယာစွာ မ ယူလိုက်၏။ ဘုရင်မလည်း ဆံပင်ကို ဖြေ၍ ခါချလိုက်ရာ၊ အလွန် အရောင်ကောင်း၍ နူးညံ့ပျော့ပျောင်းလှသော ဆံပင်များသည် တစ်ကိုယ်လုံးကို အုပ်ဆိုင်းသော ဂါဝန်ဝတ်ထားသကဲ့သို့ ရှိလေ၏။

“အို ... အိဂျစ်ဘုရင်မ ... သရဖူကို ပြန်ယူပါ။ နှမဆီက သရဖူကို ကျုပ် လုမယူရက်ပါဘူး။ နှမရဲ့ ချောမောလှပတဲ့ နဖူးပြင်ပေါ်မှာ ပိုပြီးမြဲအောင် သာ တင်ထားစေချင်ပါတယ်”

(ကြာမှပါလှသော မျက်နှာဖြင့်) “ကျွန်မ သခင်က ဘယ်လို အမိန့်ရှိ လိုက်တာလဲ ... ဟင်”

“ကျုပ် ဘာပြောတယ်ဆိုတာ နားမလည်လို့လား၊ ဒါဖြင့် ပြောရတာပေါ့။ နိုင်ငံရေးနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ စွပ်စွဲချက်တွေကို ဖြေဖို့ရာ နှမကို ကျုပ်ခေါ်လိုက်လို့ အခုရောက်လာတယ် မဟုတ်လား။ သည့်ပြင်လူသာဆိုရင် နိုင်းမြစ်ဝှမ်းကို ပြန်ပြီး အုပ်စိုးခွင့်ရမှာ မဟုတ်ဘူး။ နှမအပေါ်မှာ စွပ်စွဲထားတဲ့ အပြစ်တွေဟာ လည်း အမှန်ချည်းပဲ။ နို့ပေမယ့် နှမရဲ့ အလှကတော့ ကမ္ဘာရဲ့ သဘာဝကြီးက တစ်ယောက်တည်းအတွက် ပေးလိုက်တဲ့အလှမို့ အဲဒီ လှပခြင်း၊ ကျက်သရေ ရှိခြင်းတို့အတွက် နှမကို အားလုံးအပြစ် ချမ်းသာပေးလိုက်ပါတယ်။ အဲဒီလို

၂၀၂ □ ဒဂုန်ရွှေမျှား

ခွင့်လွှတ်ခြင်းမျိုးကို မောင်တော်ဟာ ဘယ်သူ့ကိုမှ မပေးခဲ့ဖူးပါဘူး။ (ဪ ... ကြည့်စမ်းပါဦး၊ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ ချစ်စရာ ရုပ်အဆင်းနဲ့ မာယာများဟာ ဘယ်လောက်တတ်နိုင်သလဲ။ ဘုရင်မင်းမြတ်များကိုတောင်မှ မိမိဝတ္တရားကို မေ့လျော့စေပြီး ကာယာကံရှင်က မဟာခင် အလိုလို ပျော့ကျသွားအောင် တတ်နိုင်တာပဲနော်) အို ... ဘုရင်မရဲ့ သရဖူကို ပြန်ယူပါတော့”

“အို ... မြင့်မြတ်တဲ့ မောင်တော်ဘုရားရဲ့ ... ပြောလိုက်တဲ့ စကားများ ကဖြင့် မဟာဆန်ပါပေတယ်။ ကျွန်မရဲ့ လွန်ခဲ့တဲ့ အပြစ်တွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး၊ တကယ်လို့ အပြစ်ရှိခဲ့ရင်ပေါ့လေ ... အဲဒီတုန်းက ကျွန်မဟာ အင်တိုနီကို မသိရသေးလို့ပါပဲ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုရင် မိန်းမတွေရဲ့ စိတ်ထဲမှာ နတ်သားတမျှ လောက် ထင်ရတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို ဘယ်မိန်းမဟာ ရန်မူစရာ စိတ်ကူးလိမ့် မှာတုန်း၊ တစ်ခါတွေ့မြင်ဖူးပြီဆိုရင် မြင်မြင်သမျှ အချစ်ဓာတ်တွေကို တစ်ပြုလုံး ဆွဲယူနိုင်တဲ့ လူပါပဲ။ အို ... သည့်ထက် ကျွန်မ ပိုမပြောတတ်တော့ဘူး။ ဒါပဲ ကျွန်မပြောနိုင်တော့မယ်။ မောင်တော့ လက်နဲ့ သရဖူကို ကျွန်မ နဖူးပေါ် ဆောင်းပေးပါတော့။ အဲဒီ သရဖူကိုလဲ ကျွန်မက မောင်ပေးတဲ့ လက်ဆောင် သဘောနဲ့ လက်ခံပါ့မယ်”

ထို့နောက် အင်တိုနီသည် သရဖူကို ဘုရင်မ နဖူးပေါ်တွင် အသာ အယာတင်ပြီး မျက်နှာကို စူးစိုက်ကြည့်ရှုလျက် ရှိရာ ရှုပါရုံ၏ ဆွဲဆောင်မှု ကြောင့် ရာဂစိတ် တက်ကြွလှုပ်ရှားလာသဖြင့် ဘုရင်မအား လက်နှစ်ဖက်နှင့် အတင်းသိမ်းပိုက် ဆွဲယူပြီးလျှင် သုံးကြိမ်တိတိ ဆက်ကာဆက်ကာ နမ်းရှုပ် လိုက်လေ၏။

“ကလီယိုပါထရား၊ ကျုပ်တော့ နှမကို ချစ်မိပြီ၊ ဘယ်တော့ကမှ မချစ်ခဲ့ဖူးတဲ့ ထူးထူးကဲကဲ အချစ်မျိုးနဲ့ ချစ်မိပြီ အချစ်ရဲ့”

ကလီယိုပါထရားသည် အင်တိုနီ၏ လက်တွင်းမှ ပြုံးပြုံးကလေး နောက်သို့ ဆုတ်လိုက်ရာ နဖူးပြင်ပေါ်၌ ခပ်ရွရွကလေးမျှသာ တင်ထားသော သရဖူသည် ကျွတ်ကျသွားကာ မီးရောင်ကွက်ကလေး အပြင်ဘက် မှောင်ရိပ် ထဲသို့ ရောက်သွားလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ထိုအတိတ်နိမိတ်ကို မြင်လိုက်ရသဖြင့် ၎င်း၏ မကောင်းသောအကျိုးကို သိမြင်ခဲ့၏။ သို့သော် သူတို့ကား တစ်စုံ တစ်ရာ ဂရုမစိုက်ခြင်း မရှိချေ။

“မောင် ကျွန်မကို ချစ်သလား၊ တကယ်ချစ်တယ်ဆိုတာ ကျွန်မ ဘယ့်နှယ့်လုပ်သိမလဲ”

“ကျုပ်ငယ်ငယ်ကစပြီး၊ ကျုပ်ကို ချစ်ခဲ့ကြတဲ့ မိန်းမတွေ အများကြီး တွေ့ခဲ့ဖူးပါတယ်။ ဒါပေမယ့် နှမလောက်ကို တစ်ခါမျှ စွဲစွဲလမ်းလမ်း မချစ်ခဲ့ဖူး

အိဂျစ်ဘုရင်မာယာရှင် □ ၂၀၃

ပါဘူး။ နှမရဲ့ အလှကဖြင့် ကမ္ဘာအံ့ချီးဖွယ်ရာထဲမှာ ထည့်ထားလောက်ပါရဲ့၊ ဘယ်မိန်းမနဲ့မှ မတူအောင် လှပလှနိုင်လွန်းတယ်။ ကျုပ်ကို ပြန်မချစ်နိုင်ဘူးလား ကလီယိုပါထရားရဲ့၊ သစ္စာရှိရှိနဲ့လေ ... ကျုပ်ရဲ့ အဆင့်အတန်း ဂုဏ်ထူးရာထူးတွေကြောင့် မဟုတ်ဘဲ တကယ့်စစ်သားလူကြမ်း အင်တိုနီကြီး သက်သက်ကို မချစ်နိုင်ဘူးလား နှမရဲ့၊ ပြောစမ်းပါ အိဂျစ်ဘုရင်မကြီးရဲ့၊ ချစ်တုံ့မပြန်နိုင်ဘူးလား။ အို ... ချစ်နှမကသာ ချစ်ပါတယ်ဆိုရင် ရောမမြို့လယ်က ခန်းမကြီးထဲမှာ တစ်ကမ္ဘာလုံးကို အုပ်စိုးရတဲ့ ဧကရာဇ်မင်းအဖြစ် ဒီတစ်နေ့ည တင်မြှောက်ခြင်း ခံရတာထက်ကို ပိုပြီး ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်ပါလိမ့်ဦးမယ် နှမရဲ့။”

ဤသို့ပြောနေစဉ် ဘုရင်မသည် အင်တိုနီအား စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်ရှုလျက်ရှိရာ၊ ကလီယိုပါထရား၏ မျက်စိများထဲတွင် ကျွန်ုပ် တစ်ခါမျှ မတွေ့မြင်ဖူးသော ရိုးသားခြင်း၊ သစ္စာရှိခြင်း တည်းဟူသော အရောင်များ လျှမ်းလျက် ရှိလေ၏။

“မောင်က ရိုးရိုးကြီးပြောလိုက်တော့၊ မောင့် စကားတွေကို ကြားရတာ ကျွန်မ နားထဲမှာ နားဝင်ချို့လိုက်တာ မောင်ရယ်။ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ တစ်ကမ္ဘာလုံးရဲ့သခင် ဘုရင်တစ်ပါးဟာ ကိုယ့်ခြေရင်းမှာ လာပြီး ချစ်ပါရစေ။ ကြိုက်ပါရစေလို့ တောင်းပန်နေတာကို ဘယ်မိန်းမက သဘောမကျဘဲ နေပါ့မလဲ မောင်ရဲ့၊ ဘယ်နှယ်ပြောပါလိမ့် မောင်ရယ်။ မောင့် စကားတွေထက် ဘယ်ဟာကပိုပြီး သာယာလိမ့်ဦးမှာလဲ၊ ကျွန်မဘဝဟာ ဘယ်လောက်ပျင်းရိပြီး ငွေစရာ ကောင်းခဲ့သလဲလို့ ဟင်။ စိတ်ထဲမှာ အရင်က ‘ဟာ’ ပြီးနေခဲ့တာ မောင် မသိဘူးနော်။ ပြီးတော့ မိန်းမများရဲ့ တစ်ကိုယ်တည်း ငြီးငွေ့ခြင်းကို အချစ်ကသာလျှင် လွတ်ကင်းအောင်လုပ်နိုင်တယ်တဲ့ မောင်ရဲ့၊ ပြီးတော့ ဒီကနေ့ညထိအောင် ကျွန်မ တစ်ခါမျှ အချစ်မခံခဲ့ရဖူးဘူး၊ ကိုယ်ကလည်း နှစ်နှစ်ကာကာ မချစ်ဖူးဘူး။ အို ... မောင် ကျွန်မကို ဖက်ထားစမ်းပါ။ ကျွန်မတို့ အချစ်သစ္စာ ဆိုကြရအောင်၊ ကျွန်မသစ္စာ ဆိုပြမယ်။ ဒီကနေ့ကစပြီး နောင်အစဉ် မောင့်မယားဖြစ်ပါ့မယ်၊ မောင်တစ်ယောက်တည်းရဲ့ မယားသာ ဖြစ်ပါမယ်ဆိုတာကို ကျွန်မ သစ္စာပြုပါတယ် မောင်”

ထိုအချိန်၌ ချာမီယန်သည် ကျွန်ုပ်အား လက်တို့ပြီးလျှင် ထိုနေရာမှ ထွက်လာခဲ့ကြလေ၏။ သူနေသော အခန်းကျဉ်းကလေးထဲသို့ ပြန်ရောက်ကြသောအခါ ချာမီယန်က ...

“ဘယ့်နှယ်လဲ အစ်ကိုကြီး၊ အားရအောင် မြင်ခဲ့ရပြီ မဟုတ်လား”
“မမြင်ဘဲ နေပါ့မလားကွယ် ... ငါ့မှာလည်း မျက်စိပါတာပဲ”

အခန်း (၁၆)

ကျွန်ုပ်သည် အတန်ကြာမျှ ခေါင်းကိုငုံ့လျက် ကျွန်ုပ် ကျိန်ဆိုခဲ့သော ကျမ်းသစ္စာများ အကြောင်းကိုလည်းကောင်း၊ မည်သို့မည်ပုံ ဖောက်ဖျက်ခဲ့ပုံ များကိုလည်းကောင်း၊ မင်းကောရား ဘုရင်၏လျှို့ဝှက်သော ပစ္စည်းများကို ဘုရင်မ၏ အချစ်မှိုင်းမိသဖြင့် နိုင်ငံနှင့် အမျိုးကိုပါ သစ္စာဖောက်ပုံများ အကြောင်းကိုလည်းကောင်း၊ ရှေးဟောင်း နှောင်းဖြစ်များကို စဉ်းစားကာ ယူ ကြုံးမရ ဖြစ်နေမိ၏။ ဤသို့ စိတ်ဒုက္ခရောက်ရသည့် အထဲမှာပင် အင်တိုနီနှင့် ကလီယိုပါထရားတို့အား မနာလို မရှုဆိတ်နိုင်သော ဣဿာမစ္ဆရိယ စိတ်များ လည်း ပေါ်ပေါက်လာခဲ့သေး၏။ အင်း ... ငါ့စိတ်ဆင်းရဲနေသလောက် သူက တော့ အင်တိုနီရင်ခွင်မှာ ပျော်လို့မဆုံးအောင် ဖြစ်နေမှာပဲ ဟုတွေးတော စဉ်းစား နေမိ၏။ သို့နှင့် အကြောင်းကြောင်းများကို ပြန်လည်စဉ်းစားနေစဉ် ဟစ်အော်ငို ကြွေးခြင်းထက်ပင် ပြင်းထန်သော မျက်ရည်များသည် ကျွန်ုပ်မျက်လုံးအိမ်မှ တသွင်သွင် စီးဆင်းကျလျက် ရှိလေသည်။

ထိုအခိုက် ချာမီယန်သည် ကျွန်ုပ်အနီးသို့ ချဉ်းကပ်လာလေရာ၊ သူ ၏ မျက်နှာတွင်လည်း မျက်ရည်ပေါက်ကြီးများကို မြင်ရလေသည်။

ယန် (ဒူးထောက်လျက်) “အရှင် ဒီလိုငိုနေရတာ ကျွန်မ မကြည့်ရက် နိုင်ဘူး။ ဟို ကျားစိတ်ဝင်နေတဲ့ မိန်းမပြောတဲ့စကားတွေ အရှင်ကြားရပြီ

အိလျစ်ဘုရင်မာယာရှင် □ ၂၀၅

မဟုတ်လား။ နက်ဖြန်ကျရင် အရှင့်ကို လူသတ်အာဏာသားတွေ လက်ထဲ အပ်မှာ အမှန်ပဲ”

(ကျွန်ုပ်) “အပ်လိုက်ရင်လဲ ကောင်းတော့ ကောင်းသားပဲ ချာမီယန်”

“အို ... မဟုတ်သေးပါဘူး။ ဘယ်ကောင်းရမှာလဲ၊ အရှင့်မှာ အသက်ကလွဲရင် အားလုံး ဆုံးရှုံးပြီ မဟုတ်လား။ နို့ပေမယ့် အသက်ရှင်နေ သမျှ ကာလပတ်လုံး မျှော်လင့်ချက်က ရှိတာပဲ။ အဲဒီမျှော်လင့်ချက်နဲ့အတူ လက်စားချေနိုင်မယ့် အခွင့်အရေးဟာလဲ ရှိတာပဲ”

ကျွန်ုပ်သည် ထိုင်နေရာမှ ဖျတ်ခနဲ သတိရလာလေသည်။

“ကျုပ် ဒါကိုတောင် မစဉ်းစားမိဘူး။ အင်း ... ဟုတ်တယ်။ လက် စားချေရရင် သိပ်အရသာ ရှိမှာပဲ”

“အရသာ ရှိတာပေါ့အရှင်၊ နို့ပေမယ့် ဒီလက်စားချေခြင်းဆိုတဲ့ မြား ဟာ ပစ်တဲ့လူကို ခဏ ခဏ ပြန်ပြီး မှန်တတ်တာ ကျွန်မတော့ ကြုံခဲ့ရပြီ။ နံနက်ရောင်ခြည်မလာခင် အရှင်ပြေးရမယ်။ ကျွန်မ အကြံက သည်လို နက်ဖြန် အာရုံမလာခင်၊ အလက်ဇန္ဒြီးယားက သစ်သီးများနဲ့ အခြားစားစရာတွေ တင် လာခဲ့တဲ့ သင်္ဘောတစ်စင်းဟာ ဒီမြို့က ပြန်ထွက်လိမ့်မယ်။ အဲဒီသင်္ဘောသူကြီး ကို ကျွန်မ သိတယ်။ အရှင့်အတွက် ‘ဆီရီးယား’ ကုန်သည်တစ်ယောက် ၀တ်တဲ့ အဝတ်အစားတွေ ရှာပြီး ကျွန်မဝတ်ပေးမယ်။ ပြီးတော့ အဲဒီသင်္ဘော သူကြီးဆီ ပေးဖို့ စာတစ်စောင်လဲ အရှင့်ကို ပေးလိုက်မယ်။ အဲဒီတော့ သူက အရှင့်ကို အလက်ဇန္ဒြီးယားကို လိုက်ခွင့်ပေးလိမ့်မယ်။ သူကတော့ အရှင့်ကို ‘ဆီရီးယား’ ကုန်သည်တစ်ယောက်ပဲလို့ အောက်မေ့မှာပဲ။ ပြီးတော့ ဒီည ဘာရင်းနပ် အစောင့်ကျတယ်။ သူဟာလဲ ကျွန်မရဲ့ရော အရှင်နဲ့ရော၊ မိတ်ဆွေ ကောင်း တစ်ယောက်ပဲ။ သူသိချင်လဲ သိ မသိရင်လဲ နေပေါ့။ နို့ပေမယ့် ဘာပဲ ဖြစ်ဖြစ် ‘ဆီရီးယား’ ကုန်သည်တစ်ယောက်အဖြစ်နဲ့ အေးအေးကလေး ထွက် ခွင့်ရမှာပေါ့ အရှင်ဘယ်လို သဘောရသလဲ”

“ကောင်းတယ် ချာမီယန်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျုပ် ဂရုမစိုက်ပါဘူး”

ချာမီယန်သည် ကျွန်ုပ်အား ဤနေရာမှ ခေတ္တစောင့်နေရန် ပြောခဲ့ပြီး လျှင် ထွက်သွားလေရာ အချိန်အတန်ကြာသောအခါ လက်ထဲတွင် အဝတ် အစား ထည့်သော အိတ်တစ်လုံးနှင့် မောပန်းစွာ ပြန်ရောက်လာလေသည်။

(ယန်) “နေရာကျတာပဲ အစ်ကိုကြီးရေ၊ သည်မှာ အဝတ်အစား အပိုတွေလဲ ပါလာတယ်။ စာရေးစက္ကူကပ်တွေနဲ့၊ လိုသရွေ့ ပစ္စည်းအား လုံးလဲပဲ။ ကျွန်မ ဘာရင်းနပ်နဲ့လဲ တွေ့ခဲ့တယ်။ အရုဏ်မကျင်းမီ တစ်နာရီအချိန် မှာ ‘ဆီရီးယား’ ကုန်သည်တစ်ယောက် အပေါက်ကို ဖြတ်သွားလိမ့်မယ်လို့

၂၀၆ □ ဒဂုန်ရွှေမျှား

သူ့ကို ပြောခဲ့တယ်။ သူ့အိပ်ချင်ယောင်ဆောင်နေပေတဲ့ သူ့သဘောပေါက် ပါတယ်။ သင်္ဘောသူကြီးကို ပေးဖို့စာက ဒီမှာ၊ သင်္ဘောလဲ မမှားနိုင်ပါဘူး။ သင်္ဘောခပ်ငယ်ငယ် အနက်ဆေးသုတ်ထားတယ်။ အဝတ်တွေသာ လဲပေရော အစ်ကိုကြီး၊ ကျွန်မ အပြင်မှာ သွားစောင့်နေမယ်”

သူထွက်သွားသောအခါ ကျွန်ုပ်ကိုယ်၌ ဝတ်ဆင်ထားသော လှပ သည့် အဝတ်များကို ဆွဲချွတ်၍ တံတွေးနှင့် ထွေးပြီးလျှင် ကြမ်းပေါ်သို့ ပစ်ချပြီး နောက် နင်းချေပစ်လိုက်၏။ ထို့နောက် ကုန်သည်တစ်ယောက်၏ရိုးသားသော အဝတ်ကို ဝတ်ပြီးလျှင် စက္ကူကပ်များကို ခါးတွင် ချည်နှောင်ကာ သားရေစိမ်း ဖိနပ်တစ်ရန်ကိုစီး၍ ခါးတွင်လည်း ဓားတစ်ချောင်း ချိတ်ထားလိုက်၏။ အဝတ် လဲပြီးသောအခါ ချာမီယန် ဝင်လာ၍ ကျွန်ုပ်အား ကြည့်ရှုလျက် ရှိလေသည်။

“သည်လောက်နဲ့ မရသေးပါဘူး။ အရှင့် ရုပ်က မဟာဆန်တုန်းပဲ ရှိသေးတယ်”

ချာမီယန်သည် အလှပြင်သော စားပွဲပေါ်မှ ကပ်ကျေးကို ယူ၍ ကျွန်ုပ်ကို အထိုင်ခိုင်းပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်၏ ဆံပင်များကို ခပ်တိုတို ညှပ်ပစ်လိုက် ၏။ ထို့နောက် မိန်းမများ မျက်ကွင်းညှိအောင် သုတ်သည့် ဆေးများကို ယူပြီး လျှင် ကျွန်ုပ်၏မျက်နှာ၊ လက်များနှင့် ဘရင်းနပ်၏ ဓားကျသည့် နေရာ၌ ထင်နေသော ဦးခေါင်းပေါ်မှ အမာရွတ်ကိုပါ သုတ်လိမ်းပေး၏။

ယန် (မချီသွားဖြူရယ်မောလျက်) “အခုမှ ရုပ်ပြောင်းသွားတော့ တယ်။ ကျွန်မတောင် ကောင်းကောင်း မမှတ်မိတော့ဘူး။ နေဦး တစ်ခုလိုသေး တယ်”

ထို့နောက် ချာမီယန်သည် အဝတ်သေတ္တာ အောက်မှ လေးလံသော ရွှေဒင်္ဂါးအိတ်တစ်ခုကို ယူပြီးလျှင် ဤရွှေမျှားမှာ မိမိတို့ အကြံအစည်အတွက် ယခင်က ဦးကြီး ပေးထားသော ရွှေဒင်္ဂါးများဖြစ်ကြောင်း ပြောဆိုပြီးလျှင် ကျွန်ုပ် ၏ပခုံးပေါ်တွင် လွယ်ထားသော သားရေအိတ်ထဲသို့ ရွှေဒင်္ဂါးအိတ်ကို ထည့် လိုက်လေ၏။ ကျွန်ုပ်၏အဝတ်ဟောင်းများကိုလည်း လျှို့ဝှက်စွာ သိမ်းထား လိုက်လေသည်။

(ကျွန်ုပ်) “သွားဖို့ အချိန်တော်ပြီလား ချာမီယန်”

(ယန်) “ခဏနေပါဦး၊ နည်းနည်းလိုသေးတယ်။ နောက် တစ်နာရီ လောက်ဆိုရင် အရှင် မကြည့်ချင်တဲ့။ ကျွန်မမျက်နှာကို မြင်ရမှာ မဟုတ်တော့ ဘူး။ သည့်နောက်လည်း မြင်ချင်မှ မြင်ရမှာပါ”

ချာမီယန်မှာ ဤအချိန်မျိုး၌ပင် ထေ့လုံးငေါ့လုံးများဖြင့် ပြောနေသေး သဖြင့် ကျွန်ုပ်က မျက်နှာကို ခပ်တင်းတင်းထားကာ ကြည့်လိုက်၏။

အိဂျစ်ဘုရင်မာယာရှင် □ ၂၀၇

“ဒီလို ပြောမိတာ ခွင့်လွှတ်ပါနော်။ အရှင် ထွက်မသွားခင် အင်မတန် အရေးကြီးတဲ့ စကားပြောစရာ ရှိပါသေးတယ်”

“ပြောပါလေ ဘာအရေးကြီးတဲ့ စကားတွေလဲ”

ချာမီယန်သည် ကျွန်ုပ်၏ရှေ့၌ လက်ပိုက်လျက် ရပ်နေရာ မီးရောင်မှာ လည်း သူ၏လှပသော မျက်နှာပေါ်သို့ ကျလျက်ရှိ၏။ မျက်နှာမှာ ဖြူဖပ်ဖြူရော် ဖြစ်လျက်၊ မျက်ကွင်းများမှာ ညိုမည်းနေလေသည်။ နှစ်ကြိမ်တိုင်တိုင် သူသည် မျက်နှာကို မော့၍ စကားပြောရန် ကြိုးစား၏။ နှစ်ကြိမ်စလုံးပင် အသံမထွက်ဘဲ နောက်ဆုံးမှ ထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့ ထွက်လာလေသည်။

“အမှန် ဖြစ်ပျက်တာတွေ အရှင့်ကို အသိမပေးရသေးဘဲ၊ အရှင့်ကို သွားခွင့်မပေးနိုင်သေးဘူး။ အရှင့်ကို သစ္စာဖောက်တာ ဘယ်သူ ထင်သလဲ ကျွန်မပဲ”

ကျွန်ုပ်သည် ပါးစပ်မှ ရေရွတ်မြည်တမ်းကာ မတ်တတ်ရပ်လိုက်၏။ သို့ရာတွင် သူသည် ကျွန်ုပ်၏ လက်ကို ဆွဲကိုင်ထားလေသည်။

“အို ... ထိုင်ပါဦး၊ ထိုင်ပြီး ကျွန်မ ပြောတာတွေ နားထောင်ပါဦး။ ကျွန်မ ပြောတာတွေ အားလုံးကြားရပြီးပြီဆိုရင် ကျွန်မကို အရှင့်သဘော အတိုင်းပြုပါ။ အရှင့်ကို ဦးကြီးတော် ဆီပါးရှေ့မှာတုန်းက ဒုတိယအကြိမ် ကျွန်မ မြင်ဖူးတာပဲ။ အဲဒီအချိန်ကစပြီး၊ ကျွန်မဟာ အရှင့်ကို ချစ်ခဲ့မိတယ်။ ဘယ်လောက်ချစ်သလဲဆိုတာ အရှင်ဘယ်တော့မှ ခန့်မှန်းတိုင်းဆလို့ ရနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ကလီယိုပါထရားကို အရှင်ဘယ်လောက်ချစ်သလဲ၊ အဲဒီချစ်တာ ကို တစ်ပြန်တိုးလိုက်၊ ပြီးတော့ တပိုးလှန်လိုက်၊ အဲဒါတောင် ကလီယိုပါထရား ကို အရှင်ချစ်တာဟာ ကျွန်မက အရှင့်ကို ချစ်တာနဲ့ မမီသေးဘူး။ ကျွန်မအရှင့် ကို ချစ်တာဟာ တစ်ရက်ထက် တစ်ရက်ပိုပြီး ချစ်ခဲ့တာပဲ။ နောက်ဆုံးကျတော့ ကျွန်မဟာ အရှင်တစ်ယောက်အတွက် သက်သက် အသက်ရှင်နေရတယ်လို့ တောင် အောက်မေ့လာပါတယ်။ နို့ပေမယ့် အရှင်ဟာ ကျွန်မကို မချစ်ဘဲ အေးစက်စက်နေခဲ့တယ်။ အရှင်က ကျွန်မကို အသက်ရှင်နေတဲ့ မိန်းမတစ် ယောက်လို သဘောမထားဘဲ။ အလုပ်တစ်ခု လုပ်ရာမှာ အသုံးချတဲ့ ကိရိယာ ကလေးတစ်ခုလိုသာ အောက်မေ့ခဲ့တာပဲ။ အဲဒီနောက်တော့ အရှင်ဟာ ပျက်စီး ရာ ပျက်စီးကြောင်းလမ်းကို လိုက်တော့တာပါပဲ။ ဒီဟာ ကျွန်မ အရင်သိခဲ့ပါ တယ်။ ဒါနဲ့ ဟိုညရောက်လာရော၊ သိပ်ဆိုးဝါးတဲ့ ညဟာလေ ကျွန်မတို့ ကြမ္မာကို ဖန်တီးခဲ့တဲ့ ညပေါ့။ အရှင်ရဲ့ အခန်းကလေးထဲ ကျွန်မ ဝင်ပုန်းနေ တုန်း ကျွန်မ လက်ကိုင်ပဝါကလေးကို အရှင် လွှတ်ပစ်လိုက်တာ မြင်ရရော၊ ကျွန်မရဲ့ ရည်စားလုဘက် ဟိုမာယာရှင်မရဲ့ လက်ဆောင်အတွက်တော့၊ ဖွဲ့နွဲ့

၂၀၈ □ ဒဂုန်ရွှေမျှား

ချီးကျူးတဲ့ အရှင် စကားတွေလဲ ကျွန်မကြားလိုက်ရော အဲဒီတော့ ကျွန်မဟာ စိတ်ရဲ့ အညှဉ်းပန်းကို တာရှည်မခံနိုင်တာနဲ့ ကျွန်မ ဝမ်းထဲမျိုသိပ်ထားတာတွေ အကုန်ဖွင့်ချလိုက်တာပေါ့။ အဲသည်တုန်းက အရှင်က ကျွန်မကိုတောင် ပြောင် လိုက်သေးတယ် မဟုတ်လား။ အို ... အဲဒီအရှက်ဟာ အရှင် ရိုးလွန်းအားကြီး လို့ ကွဲရတဲ့အရှက်ပဲ။ အဲဒီက ကျွန်မ ထွက်သွားတော့ စိတ်ဒုက္ခတွေဟာ ကျွန်မ ရင်ထဲမှာ ဗလောင်ဆူနေလိုက်တာ အသည်းများ ကွဲထွက် သွားမတတ်ပါပဲ။ အဲဒီအချိန်မှာ အရှင်ဟာ ကလီယိုပါထရားကို ချစ်နေမှန်း ကျွန်မ သိပြီလေ။ အို ... ကျွန်မဟာ အရူး၊ တကယ့်ကို အချစ်ရူး ရူးနေတာပါပဲ။ ဒီညကတည်းက ကျွန်မ သစ္စာဖောက်ပစ်လိုက်မလို့ဘဲ၊ နို့ပေမယ့် မတော်သေးဘူး။ နက်ဖြန်ဆိုရင် သူပျော့ချင်ပျော့လာမယ်လို့ အောက်မေ့မိတယ်။ ဒါနဲ့ နက်ဖြန်လဲ ရောက်လာ ရော၊ အရှင်ကို ဖေရိုးဘုရင်အဖြစ် မြှင့်တင်ပေးမယ့် အရေးတော်ပုံကြီးစရမယ့် အစီအစဉ်တွေအကုန် အသင့်ဖြစ်နေကြပါတယ်။ အဲဒီည အရှင်ထံ ကျွန်မလာ တယ် မဟုတ်လား၊ အရှင်မှတ်မိမှာပေါ့။ ကျွန်မ လှည့်ပတ်ပြီး အမျိုးမျိုး ပြော ပေမယ့် အရှင်က ဘာမျှတန်ဖိုးမထားတဲ့ သဘောနဲ့ အရှင်က ပြန်ပြောလိုက် တယ် မဟုတ်လား။ အဲဒီကတည်းကိုက အရှင်ဟာ ကလီယိုပါထရားကို ချစ် နေပြီဆိုတာ ကျွန်မက သိတယ်။ အဲဒီမိန်းမကိုပဲ ဒီညမှာ သတ်ပစ်ရမယ်ဆို တော့ ကျွန်မဟာ ရူးသွပ်သွပ်ဖြစ်ပြီး ကျွန်မကိုလဲ ကျွန်မ မထိန်းနိုင်အောင် ဖြစ်သွားမိတယ်။ ပြီးတော့ အရှင်ကလဲ ကျွန်မကို မာန်မဲကြိမ်းမောင်းလွတ် လိုက်တော့ အဲဒီလို လုပ်ပစ်လိုက်မိတာပဲ။ ကျွန်မတော့ ရှက်လို့ ဝမ်းနည်းလို့ အဆုံးသတ်မှာ မဟုတ်တော့ပါဘူး။ သည်တော့ ကျွန်မဟာ ကလီယိုပါထရား ရှေ့တော်ဝင်ပြီး အရှင်ကိုရော အရှင်နဲ့ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တွေရော ကျွန်မတို့ အကြံအစည်ကြီးရော၊ သစ္စာဖောက်ပစ်လိုက်တာပဲ။ ဘယ်လိုလဲဆိုတော့ အရှင် ကျနေရစ်တဲ့စာတစ်စောင် ကျွန်မကောက်ရကြောင်း ကလီယိုပါထရားကို ပြော ပြီး၊ အဲဒီစာသူ့ကို ဖတ်ပြလိုက်တာပေါ့။”

ကျွန်ုပ်ကား မလှုပ်မရှက် ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်နေ၏။ ချာမီယန်သည် ကျွန်ုပ်အား ဝမ်းနည်းစွာ ကြည့်ပြီးလျှင် ဆက်ပြန်လေသည်။

“အကြံအစည်ကြီးဟာ ဘယ်လောက် ကြီးကျယ်တယ်၊ ဘယ်အခြေ အနေအထိ ရောက်ပြီဆိုတာသိတော့၊ သူအတော်ကို စိတ်ညစ်သွားတယ်။ ဒါနဲ့ ပထမတော့ ဆေး(စ်)ကို ပြေးဖို့ကြံတယ်။ ဒါမှမဟုတ်ရင်လဲ ‘ဆိုင်းပရပ်’ ကျွန်း ကို သင်္ဘောနဲ့ ပြေးဖို့ကြံတယ်။ နို့ပေမယ့် ကျွန်မက လမ်းတွေအားလုံး ပိတ် ထားတဲ့အကြောင်းကို ပြောပြလိုက်တော့ သူက အခန်းထဲမှာပဲ အရှင်ကို သေ အောင် အသတ်ခိုင်းမယ်လို့ ပြောတယ်။ ဒါနဲ့ ဒီလိုလုပ်မှာပဲလို့ အောက်မေ့ပြီး

အီဂျစ်ဘုရင်မာယာရှင် □ ၂၀၉

ကျွန်မလဲ ထွက်လာခဲ့တာပဲ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ဒီအခါတုန်းကဆိုရင် အရှင်ကို သတ်ပစ်မယ်ဆိုတာ ကြားရတော့ သိပ်ဝမ်းသာတာပဲ။ အရှင်မြေပုံပေါ်မှာ ငိုရင်း ကျွန်မ နှလုံးသားတွေ ကွဲချင်ကွဲသွားပေစေလို့ အောက်မေ့ထားလိုက်တော့တယ်။ ဒါပေမယ့် အခုတင်က ကျွန်မပြောလိုက်တဲ့ ... လက်စားချေခြင်းဆိုတဲ့ မြားဟာ ပစ်တဲ့လူကို ခဏ ခဏ ပြန်မှန်တတ်တယ်ဆိုတာလေ။ ကျွန်မမှာ ဒီအတိုင်း ဖြစ်နေတာပဲ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ဒီအချိန်အတွင်းမှာ ကလီယိုပါထရားက အခြားနက်နဲတဲ့ အကြံတစ်ခုကို ကြံမိတာကိုး။ ... အရှင်ကို သတ်ပစ်လိုက်မယ်ဆိုရင် ပုန်ကန်ထကြွမယ့် မီးတောက်ကြီးကို မွှေးပေးလိုက်သလိုဖြစ်မှာ သူ့စိုးရိမ်တယ်။ အရှင်ကို သူ့နဲ့အတူတွဲထားလိုက်ရင် လူတွေကလဲ အရှင်သစ္စာ ရှိမရှိ၊ သံသယဖြစ်နေတုန်း အရေးကြီးတဲ့ အခြေအမြစ်တွေကို သုတ်သင်ပြီး တဖြည်းဖြည်း အေးသွားအောင် လုပ်လိုက်တာပဲ။ အမှန်မှာ ဒီလောက်ကြီးကျယ်တဲ့ အကြံအစည်ကြီးကို ကြံစည်မိပြီးတော့၊ သူဟာ စွန့်စားပြီး ဇွတ်လုပ်လိုက်တာပဲ။

“ပြီးတော့ ကျွန်မ ဆက်ပြောစရာ လိုသေးသလား။ သူ ဘယ်လို အနိုင်ရသွားတယ်ဆိုတာလည်း အရှင်သိပြီးပဲ။ အဲဒီလိုနဲ့ ကျွန်မ လွှတ်လိုက်တဲ့ လက်စားချေခြင်းဆိုတဲ့ မြားဟာ ကျွန်မခေါင်း ပေါ်လာကျတာပဲ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ နောက်တစ်နေ့ကျတော့ ကျွန်မ လုပ်လိုက်တဲ့ မကောင်းမှုကြီးဟာ ထင်ကြေး မကိုက်ကြောင်းကို သိရတယ်။ သစ္စာဖောက်တဲ့ ကျွန်မရဲ့ ဝန်ထုပ်ကြီးကို ပေါလပ်အပေါ် ပုံချပြီးတော့ ကျွန်မမှာလဲ သစ္စာဖောက်တာသာ အဖတ်တင်ပြီး ကိုယ်ချစ်တဲ့သူကိုလဲ ဒီလျှပ် ပေါ် လော်မာတဲ့ အီဂျစ်ဘုရင်မာယာရှင်ကို ပေးလိုက်ရတာပဲ မဟုတ်လား။”

ချာမီယန်သည် ခဏကြာမျှ ရပ်တန့်၍ခေါင်းငုံ့လျက် ရှိ၏။ သို့သော် ကျွန်ုပ်က စကားတစ်ခွန်းမျှ မပြောဘဲနေသဖြင့် တစ်ဖန် ဆက်လက်ပြောပြန်၏။

“ကျွန်မ အပြစ်တွေ အားလုံး ပြောပါရစေဦး၊ ပြောပြီးတော့ဆုံးဖြတ်ပါ။ ကိစ္စက ဒီလိုဖြစ်သွားတာကိုး ... ကလီယိုပါထရားဟာ အရှင်ကိုတစ်ဝက်တစ်ပျက်လောက် ချစ်နေမိတဲ့အချိန်မှာ အရှင်ကို လက်ထက်ပြီး လင်လုပ်ဖို့ သူ့စိတ်ထဲမှာ ကြံစည်မိတာပဲ။ ဒီတစ်ဝက်တစ်ပျက်လောက် ချစ်နေလို့ပေါ့၊ အရှင်နဲ့ကြုံရာပါ တစ်စုတွေရဲ့ အသက်ကို ချမ်းသာပေးလိုက်တာ၊ အရှင်နဲ့လက်ထပ်ပြီးပြီဆိုရင် အီဂျစ်တစ်ပြည်လုံးရဲ့ ကြည်ဖြူမှုရအောင် အလုပ်ခိုင်းဖို့ စိတ်ကူးမိလို့ပဲ။ ဒါနဲ့ နောက်တစ်ခါ သူ့မာယာညွတ်ကွင်းနဲ့ အရှင်ကို ထောင်ပြန်ပါရော၊ အရှင်ကလဲ ရူးရူးမိုက်မိုက်နဲ့ အီဂျစ်ပြည်ကြီးရဲ့ လျှို့ဝှက်ထားတဲ့ ဘဏ္ဍာရွှေငွေတွေကို ဖော်ပေးလိုက်ပါရော။ အဲဒီငွေတွေနဲ့ အခု အင်တိုနီကို ပြုစုပြီးဖြုန်းတီး

၂၁၀ □ ဒဂုန်ရွှေများ

နေတာပဲ။ အရင်ကဆိုရင် အရှင်ကို လက်ထပ်ယူမလို့ဘဲ၊ နို့ပေမယ့် ဒလီးယပ် ကို စကားပြန်မယ့်နေ့ မနက်မှာ သူ ကျွန်မကို ခေါ်ပြီး ကိစ္စအားလုံး ဖွင့်ပြော တယ်။ ကျွန်မရဲ့ အကြံဉာဏ်ကို သည့်ပြင် လူရဲ့ အကြံဉာဏ်ထက် ပိုပြီး တန်ဖိုးထားတယ်။ အင်တိုနီကို အံတုပြီး အရှင်ကို လက်ထပ်ယူရမလား၊ ဒါမှ မဟုတ်ရင်လဲ အဲဒီစိတ်ကူးတွေကို စွန့်လွှတ်ပြီး အင်တိုနီဆီ သွားရမလားဆိုတာ ကျွန်မကို အကြံဉာဏ် တောင်းတယ်။ ဒီတော့ ကျွန်မက ကျွန်မ အပြစ်တွေ အကုန်မှတ်ထားနော်၊ အရှင်ကို သူလက်ထပ်ယူပြီးရင် သူက အရှင်မယား၊ အရှင်က သူ့ကြင်ယာလင် ဆိုတာကို ကျွန်မ မကြည့်နိုင်တာနဲ့ အင်တိုနီဆီသွား တာပဲ ကောင်းတယ်လို့ အကြံပေး တိုက်တွန်းလိုက်တယ်။ သူ့ရုပ်ကို မြင်ရရင် အင်တိုနီကော ဘာခံနိုင်မလဲဆိုတာ ကျွန်မက မြင်ပြီးသားပဲ။ ကိုင်း ... အင်တိုနီ ဟာ ကလီယိုပါထရားကို အခုချစ်နေပြီ၊ ကလီယိုပါထရားကလဲ အင်တိုနီကို ကြိုက်နေပြီ။ အရှင်မှာလဲ ကိုယ့်မိန်းကို အလှခံရပြီ။ အဲဒီတော့ ကျွန်မသဘော ကျ အားလုံး ဖြစ်တာပဲ မဟုတ်လား။ ဒါပေမယ့် ဒီကနေ့ညတော့ ကျွန်မကို ဖိစီးနေတဲ့ ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုကြီးတွေကို ကြာကြာကြီး သည်ပိုးမထားနိုင် တော့တာနဲ့ အားလုံးဖွင့်ပြောပြီး အရှင်ပေးတဲ့ အပြစ်ဒဏ်ကို ခံယူတော့မယ်လို့ စိတ်ကို ဆုံးဖြတ်လိုက်တာပဲ”

(ဆက်လက်၍) “အို ... ကျွန်မ သေတာပဲ ကောင်းပါတယ်။ ကျွန်မ ကို သတ်လိုက်စမ်းပါ။ ကျွန်မကို သတ်ပြီးမှ သွားပါ။ အရှင် သတ်မသွားဘူး ဆိုရင် ကျွန်မကိုယ် ကျွန်မ သတ်သေမှာပဲ”

ချာမီယန်သည် ကျွန်ုပ်ရှေ့၌ ခူးထောက်၍ ထိုင်ချလိုက်ပြီးလျှင် ကျွန်ုပ် ဓားနှင့်ထိုးနိုင်ရန် သူ၏လှပသော ရင်ကလေးကို ကော့ပေးလေ၏။ ကျွန်ုပ်မှာ အလွန်အလွန် ဒေါသဖြစ်နေသဖြင့် ထိုးလိုက်မည်ဟုပင် ကြံစည်မိ၏။ သို့သော် လည်း ချောမောလှပသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို သတ်ပစ်ရမည်မှာ ကျွန်ုပ်အတွက် အတော်ပင် ဝန်လေးနေ၏။ တစ်ဖန် ထိုးလိုက်တော့မည်ဟု ကျွန်ုပ်၏လက်ကို မြှောက်လိုက်ပြီးမှ ချာမီယန်သည် ကျွန်ုပ်၏အသက်ကို ကယ်ဆယ်ခဲ့သည်မှာ နှစ်ကြိမ်ရှိကြောင်း သတိရမိတော့၏။

“တယ်မိုက်တဲ့ ကောင်မလေးပဲ၊ နင့်ကို ငါမသတ်ဘူး ... ထ၊ နင့်အပြစ် က နင့်ကို စီရင်လိမ့်မယ်”

“သတ်သာ သတ်လိုက်ပါ အစ်ကိုကြီးရဲ့၊ အစ်ကိုကြီး မသတ်ရင် ကျွန်မကိုယ်ကို ကျွန်မ သတ်သေမှာပဲ။ ကျွန်မရဲ့ အပြစ်ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးကြီးတွေ ကို ကြာကြာ ရွက်မထားနိုင်တော့ဘူး။ ကျွန်မကို ကျိန်ဆဲပြီး မြန်မြန်သတ်လိုက် ပါတော့”

အိဂျစ်ဘုရင်မာယာရှင် □ ၂၁၁

“နင့်ရဲ့ မနာလို ဝန်တိုစိတ်တွေကြောင့် ငါ့ရော ဒီအိဂျစ်ပြည်ကြီးပါ ဒီလို အတိဒုက္ခတွေ့နေရတာပဲ။ နင် မသေခဲ့ဦး၊ အသက်ရှင်နေရစ်ဦး၊ တစ်နှစ်ပြီး တစ်နှစ် နင့်အပြစ်တွေက သီးပေးတဲ့ အသီးခါးတွေကို ခူးစားပြီး နေရစ်ဦး”

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်သည် နတ်မင်းများ၏ ကျိန်စာများဖြင့် အမျိုးမျိုး ရေရွတ်ကျိန်ဆဲလျက်ရှိလေ၏။

(ယန်) ကျွန်ုပ်၏အဝတ်ကို လက်နှင့် ဆွဲထားပြီးလျှင် “အို ... ဒီလို မရေရွတ်ပါနဲ့ ဒီကျိန်စာတွေဟာ ဓားသွားထက် ထက်ပါသေးတယ်။ အရှင် ကောင်းစားစဉ်အခါတုန်းက တန်ခိုးအာဏာတွေ အရှင်လက်ထဲမှာ ရှိနေတုန်း၊ အရှင်ဟာ ကျွန်မအချစ်ကို ငြင်းပယ်ခဲ့တယ်။ အခုတော့ အရှင်ဟာ ဆင်းရဲပြီး အရှက်တကွဲ ဖြစ်နေလို့ အရှင်ခေါင်းအတွက် ခေါင်းအုံးတောင် မရှိဘူး မဟုတ် လား။ ကျွန်မဟာ အခုလဲ လှတုန်းပါပဲ။ အရှင်ကိုလဲ ဘုရားတစ်ဆူ ဂူတစ်လုံးလို ကိုးကွယ်တုန်း ချစ်နေတုန်းပါပဲ။ ကျွန်မ အရှင်နဲ့အတူ အခုထွက်ပြေးလိုက်ခဲ့ပြီး ကျွန်မ တစ်သက်လုံး ချစ်လာခဲ့တဲ့ အချစ်နဲ့ ကျွန်မအပြစ်တွေ ပြေပျောက်အောင် လုပ်ပါရစေ၊ ဆေးကြောပစ်ပါရစေ။ တကယ်လို့ အဲဒါဟာ သိပ်ကြီးကျယ်လွန်း တယ် ထင်ရင်လဲ အရှင်နှမကလေးအဖြစ်၊ အရှင်ကျေးကျွန်အဖြစ်၊ အို ... အရှင် ငွေဝယ်ကျွန်အဖြစ်နဲ့ပဲ လိုက်ပါရစေ။ ဒါမှ အရှင်မျက်နှာကို အစဉ်မြင်နေရ ပြီး အရှင်ဒုက္ခတွေကို မျှတ ခွဲဝေပြီး ခံယူနိုင်မှာ၊ အရှင်အတွက် အလုပ်အကျွေး ဖြစ်နိုင်မှာ၊ အို ... ဟာမားကစ်၊ ကျွန်မ လိုက်ပါရစေ။ ကျွန်မ ဘာမဆို လုပ်ပါ မယ်၊ ဘယ်လို ဒုက္ခမျိုးမဆို ကျွန်မခံပါမယ်။ မသေမချင်း အရှင်အပါးက ကျွန်မ ဘယ်တော့မှ မခွဲမခွာပါဘူး။ ဘာကြောင့်လဲဆိုရင် ကျွန်မကို အရှင်နဲ့ တစ်ပါတည်း အလွန်တစ်ရာ နက်စောက်တဲ့ ချောက်ကြီးထဲ ဆွဲချခဲ့တဲ့ ကျွန်မရဲ့ အချစ်ဟာ အရှင်ရော ကျွန်မကိုပါ မြင့်မြတ်တဲ့နေရာ ရောက်အောင် မြှောက် တင်ပေးနိုင်လိမ့်မယ်လို့ ကျွန်မ မျှော်လင့်ထားလို့ပါ”

(ကျွန်ုပ်) “ဟဲ့ အမိုက်မ၊ ငါ့အသတ်ခံရအောင် နင်က အချိန်ဆွဲနေ ပြန်တာလား။ ငါ့ကို သစ္စာဖောက်တဲ့ မိန်းမမျက်နှာကို ငါ့ဘယ့်နှယ်လုပ်ပြီး ကြည့်နေရမှာတုန်း၊ ကိုင်း ... ငါပြောတဲ့အတိုင်း နင့်အပြစ်တွေ နင်ခံနေရစ်ဦး။ ဒီအတွင်းလက်စားချေနိုင်မယ့် အချိန်ရောက်ကောင်း ရောက်လာလိမ့်ဦးမယ်၊ ဒီအခါမှာ နင့်အကူအညီ လိုကောင်းလိုလာလိမ့်မယ်၊ ဒါကြောင့် နင်နေရစ်ရ မယ်၊ ငါ အသက်ရှင်နေသေးလို့ရှိရင် တစ်ခါတစ်ခါ နင့်ဆီကို ငါ အကြောင်း ကြားမယ်၊ ဒီတစ်ကြိမ်ထပ်ပြီး သစ္စာမဖောက်ပါဘူးလို့ အခု နင်သစ္စာပြုရမယ်၊ ကိုင်း ပြုစမ်း”

(ယန်) “သစ္စာ ပြုပါတယ် အရှင်”

၂၁၂ □ ဒဂုန်ရွှေများ

ချာမီယန်သည် အားလုံးသော နတ်မင်းများကို တိုင်တည်ကာ “အကယ်၍ နောက်တစ်ကြိမ် သစ္စာဖောက်ခဲ့သော် ယခုကျရောက်လျက် ရှိသော ဒုက္ခထက် ဆတက်ထမ်းပိုးတိုး၍ ဒုက္ခအပေါင်းနှင့် တွေ့ကြုံစေသား” ဟု သစ္စာပြုလေ၏။

“အင်း ... ကောင်းပြီ ... ကောင်းပြီ ... အခု ကျိန်ဆိုထားတဲ့ သစ္စာ အတိုင်းသာ လုံခြုံအောင် စောင့်ရစ်ပေတော့။ နှစ်ခါတော့ သစ္စာ မဖောက်တန် ပါဘူး ... ကိုင်း ငါသွားမယ်။ ပင့်ကူအိမ်ကြီး မပြီးခင် ငါတို့ ကြီးမျှင်ကလေးတွေ ဟာ နောက်တစ်ခါ ဆုံကောင်းပါသေးရဲ့ ... သွားမယ် ... သွားမယ်”

ချာမီယန်သည် ကျွန်ုပ်၏ မျက်နှာကို စိမ်းစိမ်းကြည့်ကာ ကျွန်ုပ်အား ဖက်လိုက်တော့မည်ကဲ့သို့ လက်နှစ်ဖက်ကို ဆန့်တန်းကာ ရှိနေပြီးနောက် ပူဆွေးသောက ဒုက္ခမီးကို တားဆီးသည်။ မခံနိုင်တော့သဖြင့် ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် အလျားလိုက်လဲကျသွားလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် အဝတ်ထည့်သော အိတ်နှင့် အခြားပစ္စည်းများကို ယူပြီး လျှင် တံခါးသို့ လျှောက်ခဲ့လေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် နောက်ဆုံး ကြည့်ခြင်းဖြင့် ပြန်ကြည့်လိုက်ရာ သူ၏ လက်များသည် ကားရားဖြစ်လျက် လှပသော မျက်နှာမှာလည်း သူဝတ်သော အဝတ်ထက်ပင် ဖြူဖပ်ဖြူရော်ဖြစ်နေ၍ ညိုမောင်းသော သူ၏ ဆံပင်များလည်း ဖြန့်ကြဲလျက် ရှိနေသည်ကို မြင်ခဲ့ရ၏။

(ကျွန်ုပ် ထွက်လာခဲ့ပြီးနောက် နောင် ကိုးနှစ်ကျော်ခန့်မျှတိုင်အောင် ချာမီယန်အား မတွေ့ မမြင်ရတော့ချေ။)

(အကြီးဆုံးသော ဒုတိယ စာပေထုပ်သည်။ ဤနေရာတွင် ပြီးဆုံး ခြင်းသို့ ရောက်လေသည်။)

**တတိယပေစာထုပ်
အခန်း (၁)**

ကျွန်ုပ်သည် လှေကားမှ အနှောင့်အယှက် မရှိဘဲ ဆင်းလာခဲ့ရာ ထိုအချိန်၌ကား နေအရုဏ်တက်ရန် တစ်နာရီမျှသာ လိုတော့၏။ တံခါးဝတွင် စစ်သားများနှင့် တွေ့၍ စစ်ဗိုလ်ဘုရင်နပ်က “ဘယ်သူလဲ” ဟု မေးရာတွင် ကျွန်ုပ်က အသံဖျက်၍ အလက်နွီးယားမှ ကုန်သည်တစ်ယောက် ဖြစ်ကြောင်း ပြောသည်တွင် (စန္ဒရီတစ်ယောက် လာနေသည်ကို မြင်ရသဖြင့်) ကျွန်ုပ်၏အနီး သို့ကပ်ကာ၊ “သွားပေးတော့ ဟားမားကစ်ရေ... သင့်အသက်ကို တစ်ခါကယ် လိုက်ဖူးတဲ့ ဘုရင်နပ်ကိုတော့ သတိရပါနော် ... မမေ့ပါနဲ့” ဟု ပြောလိုက်သေး ၏။

ဤသို့ဖြင့် သင်္ဘောဆိပ်သို့ တောက်လျှောက်လာခဲ့၏။ ချာမီယန် ပြောလိုက်သည့် သင်္ဘောမှာ ထွက်တော့မည့်ဆဲဆဲ ရှိနေသည်ကို တွေ့ရ၍ ကျွန်ုပ်သည် စာကို သင်္ဘောသူကြီးအား ပေးလိုက်ရာ သူသည် စာကို ဖတ်၍ ကျွန်ုပ်အား ထူးဆန်းစွာကြည့်နေပြီးလျှင် တစ်စုံတစ်ရာ မပြောဘဲ သင်္ဘောပေါ် သို့ တက်ခွင့်ပေးလိုက်လေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့ သင်္ဘောသည် မြစ်ဝမှ ပင်လယ်ဘက်သို့ စုန်ဆင်းပြီး နောက် ပင်လယ်သို့ ရောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ရွက်ကုန်ဖွင့်၍ လွှင့်ခဲ့လေ ၏။ သို့သော် ညဉ့်အချိန်မတိုင်မီ လေသည် အနည်းငယ် ပြင်းထန်လာသဖြင့်

၂၁၄ □ ဒဂုန်ရွှေမျှား

သင်္ဘောကို တွေ့၍ စစ်ဒပ်မြစ်ဝသို့ လှည့်ရန် ကြိုးစားကြသော်လည်း လှိုင်းတံပိုး များမှာ ကြမ်းတမ်းလှသောကြောင့် မလှည့်နိုင်ပေ။ ထိုညတစ်ညလုံး လေသည် ပြင်းထန်သည်ထက် ပြင်းထန်လာရာ အရုဏ်တက်အချိန်တွင် ကျွန်ုပ်တို့၏ ရွက်တိုင်ကြီးမှာ ပြတ်၍ ပါသွားလေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်တို့မှာ တစ်စုံတစ်ရာ မတတ်နိုင်ဘဲ သင်္ဘောသည် လှိုင်းလုံးများ အကြားတွင် လူးကာ လှိမ့်ကာ ရှိနေခဲ့လေ၏။

သင်္ဘောသားများမှာ လွန်စွာ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်လျက်ရှိကြရာ ကျွန်ုပ်မှာ မည်သည့်အားအန္တရာယ်ကိုမျှ ဂရုမစိုက်သည့်သဘောဖြင့် ဝတ်လုံကြီးကို ခြုံကာ တစ်နေရာ၌ ထိုင်နေ၏။ ထိုအခါ သင်္ဘောသားများသည် ကျွန်ုပ်အား ကစေကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်သဖြင့်သာ ကြောက်ရွံ့ခြင်း ကင်းမဲ့သည် ဟု ထင်မှတ်ကာ ပင်လယ်တွင်းသို့ ပစ်ချရန် ကြံစည်ကြရာ သင်္ဘောသူကြီးက ဟန့်တား၍ ထားရ၏။

အရုဏ်တက် အချိန်၌ လေသည် အတန်ငယ် ငြိမ်သက်လာသော် လည်း မွန်းမတည့်မီ ပြင်းထန်လာပြန်၏။ ညနေ ၄ နာရီ အချိန်လောက်သို့ ရောက်သောအခါ ဒိုင်နာရက်တစ်အင်္ဂုနှင့် ကျောက်ဆောင်များကို မြင်ကြရ၏။ ထိုအရပ်၌ အိုလန်ပတ်ခေါ် တောင်တစ်တောင်ရှိရာ ကျွန်ုပ်တို့ သင်္ဘောသည် ထိုတောင်ဆီသို့ လျင်မြန်သော အဟုန်ဖြင့် မျောပါလျက်ရှိ၏။

ကျွန်ုပ်အဖို့၌မူ သေလျှင်လည်း ပြီးစေတော့ဟူသော သဘောဖြင့် အနည်းငယ်မျှ တုန်လှုပ်ခြင်း မရှိဘဲနေခဲ့ရာ သင်္ဘောသားများသည် ကျွန်ုပ် အပေါ်၌ သာ၍ အထင်မှားကြပြီးလျှင် ထိုအခါ၌ကား သင်္ဘောသူကြီးပင် တားဆီး၍ မရတော့ဘဲ ကျွန်ုပ်အား ဝိုင်းအုံ့ချီမကာ ပင်လယ်ထဲသို့ တစ်ခါ တည်း ပစ်ချလိုက်ကြလေ၏။ သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်၏ ကံကြမ္မာကား ကျွန်ုပ်အား သေခွင့် မပေးသေးချေ။ ရေမျက်နှာပြင်သို့ ပြန်၍ပေါ်လာသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အနီးသို့ သစ်တုံးတစ်ခု မျောလာသည်ကို မြင်ရသည်နှင့် ၎င်းကို တွယ်၍ထား လိုက်၏။ ဤသို့ဖြင့် ကျွန်ုပ်မှာ ကံထောက်မကာ ကျောက်ဆောင်များ ထူထပ်သော ကမ်းခြေဆီသို့ မျောပါလျက်ရှိနေစဉ် အလွန်ပြင်းထန်သော လှိုင်းလုံး တစ်လုံးသည် သင်္ဘောကို ရိုက်ခတ်လိုက်သဖြင့် သင်္ဘောသည် စောင်း၍လဲ သွားပြီးနောက်၊ တဖြည်းဖြည်း နစ်မြုပ်သွားသည်ကို မြင်လိုက်ရ၏။

ဆီးရီးယားကုန်သည် ဟန်ဆောင်သော ကျွန်ုပ်ကို ဖမ်းရန် စေလွှတ် လိုက်သော ကလီယိုပါထရား၏ သင်္ဘောသည်လည်း ထိုလေမုန်တိုင်းကြောင့် နစ်မြုပ်သွားကြောင်း နောင်အခါ ကျွန်ုပ်သိရှိရပေ၏။ ကျွန်ုပ်လည်း သေပြီဟု ထင်မှတ်ကြသည်ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်မှာ ဤနေရာတွင် ဇာတ်မြုပ်၍ သွားခဲ့လေပြီ။

အီဂျစ်ဘုရင်မာယာရှင် □ ၂၁၅

ကျွန်ုပ်ကား သစ်တုံးကိုစီးလျက် ကမ်းဆီသို့ မျောပါလျက်ရှိရာ နောက်ဆုံး၌ သစ်တုံးကို လွှတ်လိုက်ရပြီးလျှင် အလိုက်သင့်မျှော၍ လိုက်လာ ရာ ကျွန်ုပ်၏ရှေ့တွင် ကျောက်ဆောင်ပေါများသော ကမ်းခြေကို မြင်ရတော့၏။ သို့သော် ဤသို့ရှိစဉ်အတွင်း ရွှေဒင်္ဂါး ထည့်ထားသော အိတ်၏ လေးလံခြင်းနှင့် အဝတ်အစားများက ဆွဲသဖြင့် ရေအောက်သို့ နစ်သွားလေသည်။

ထိုအချိန်၌ ကျွန်ုပ်၏နားထဲတွင် ‘နိုင်တင်ဓေး’ ငှက်မြည်သံ၊ ပင်လယ် ရေ၏ ညည်းညူသံနှင့် ကလီယိုပါထရား၏ ရယ်မောလိုက်သော တူရိယာသံ တို့သည် ကျွန်ုပ် နစ်မြုပ်သွားရာသို့ပင် ဖြည်းညင်းစွာ လိုက်ပါလာကြရာ အသံ များမှာ တဖြည်းဖြည်း မှိန်၍ သွားပြီးလျှင် သတိလစ်၍ သွားလေ၏။

ကျွန်ုပ် သတိရလာသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် တစ်ကိုယ်လုံး ရိုက်နှက် ထားသကဲ့သို့ ထုံကျင်ကိုက်ခဲပြီးလျှင် အလွန်အခံရခက်လျက် ရှိနေသည်ကို သိရ၏။ သနားကြင်နာသော မျက်နှာများသည် ကျွန်ုပ်ကိုယ်ပေါ်သို့ ကုန်း လျက် ကြည့်နေကြလေသည်။

“ကျွန်တော် ဒီကို ဘယ်လိုရောက်လာသလဲ ခင်ဗျား”

ထိုအခါမှ မုတ်ဆိတ်မွေးနှင့် လှေသမားကြီးနှင့် တူသောသူတစ် ယောက်က ရောမဘာသာဖြင့် -

“အမှန်ပြောရမယ်ဆိုရင် မင်းကို ပင်လယ်နတ်သား ခေါ်လာတာပဲ။ သောင်စပ်မှာ ရေသတ္တဝါတစ်ကောင်လို တင်နေတာ တွေ့ရတာနဲ့ တို့ အိမ်ကို ခေါ်လာတယ်။ တို့က တံငါသည်တွေပဲကွယံ၊ မင်းတော့ တို့ဆီမှာ ခဏတော့ နေရလိမ့်ဦးမယ် ထင်တယ်။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ မင်းခြေထောက်တစ်ချောင်းဟာ လှိုင်းပုတ်လို့ ကျိုးလာတယ်”

ကျွန်ုပ်သည် ခြေထောက်ကို လှုပ်ရှားရန် ကြိုးစား၏။ သို့ရာတွင် မလှုပ်နိုင်၊ ဒူးအထက်နားတွင် အရိုးကျိုးနေသည် ဆိုခြင်းမှာ အမှန်ပင် ဖြစ်ပေ မည်။

(မုတ်ဆိတ်ကြီး) “မင်း ဘယ်သူလဲ၊ မင်းကို ဘယ်နှယ်ခေါ်သလဲ”

“ကျွန်ုပ်ဟာ အီဂျစ်လူမျိုး ခရီးသည် တစ်ယောက်ဖြစ်ပါတယ်။ သဘောဟာ လေမှန်တိုင်းနဲ့ တွေ့ပြီး ပျက်သွားလို့ပါ။ ကျွန်တော့် နာမည်ကို တော့ ‘အိုလန်ပတ်’ လို့ ခေါ်ကြပါတယ်” ဟု ကျွန်ုပ်က ဖြေလိုက်၏။ ဤသို့ ဖြေဆိုလိုက်ခြင်းမှာ ထိုလူစုသည် ကျွန်ုပ်တို့ မြင်ခဲ့ရသော သောင်ကို ‘အိုလန်ပတ်’ ဟု ခေါ်သဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း ပြောမိပြောရာ ပါးစပ်ထဲတွင် တွေ့သော နာမည် ကို ပြောလိုက်၏။ ထိုအချိန်မှစ၍ ရှေ့အဖို့၌ ‘အိုလန်ပတ်’ သည် ကျွန်ုပ်၏ အမည် ဖြစ်လာတော့၏။

၂၁၆ □ ဒဂုန်ရွှေများ

သို့နှင့် ဤအရပ်၌ ကျွန်ုပ်သည် တံငါသည်များနှင့်အတူ နှစ်ဝက် လောက်နေခဲ့ရ၏။ ကမ်းသို့ တင်နေသည်တိုင်အောင် ကျွန်ုပ်ကိုယ်ထဲတွင် ရွှေ ဒင်္ဂါးအိတ် ပါလာခဲ့သေးသဖြင့် ထိုရွှေများထဲမှ အနည်းအကျဉ်းပေးကာ နေထိုင်ခဲ့၏။ ကျွန်ုပ်၏ အရိုးမှာ အချိန်အတော်ကြာမှ ဆက်၍သွားသော်လည်း ထော့ကျိုးဖြစ်နေတော့၏။ သန်သန်မာမာနှင့် အရပ်ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း ရှိခဲ့သော ကျွန်ုပ်မှာ ယခုအခါ ခြေမသန်သော ထော့ကျိုးဖြစ်လျက် ရှိတော့၏။ ခြေထောက်တစ်ဖက်မှာ အခြားတစ်ဖက်ထက် တိုလျက်ရှိ၏။ ကျွန်ုပ်၏ အနာပျောက်သွားပြီးနောက်လည်း ထိုအရပ်၌ပင် သူတို့နှင့်အတူ ငါးဖမ်းသောအလုပ်ကို လုပ်ကိုင်ကာနေခဲ့၏။ သူတို့သည် ကျွန်ုပ်ကို ကြင်နာစွာ ပြုစုကြ၏။ သို့ရာတွင် အခြားသူများကဲ့သို့ပင် သူတို့လည်း ကျွန်ုပ်ကို ကဝေကြီးဟုပင် အောက်မေ့နေကာ ကြောက်ရွံ့လျက် ရှိကြကုန်၏။

ဤသို့လျှင် ထိုအရပ်၌ ကျွန်ုပ်နေထိုင်လာခဲ့ရာ တစ်ည၌ ကျွန်ုပ်သည် အိပ်မပျော်သဖြင့် အိပ်ပျော်အောင် ကြိုးစား၍နေစဉ် နိုင်းမြစ်ကို တစ်ဖန် မြင်လိုသော စိတ်သည် ပြင်းထန်စွာ ပေါ်လာ၏။ ဤဆန္ဒသည် နတ်မင်းများ၏ ဆန္ဒလော၊ ကျွန်ုပ်၏ သဘောအတိုင်းလော အတိအကျမပြောနိုင်ပေ။ ထိုဆန္ဒများ အလွန်ပြင်းပြလှသဖြင့် အရုဏ်မတက်မီ ကျွန်ုပ်သည် ကောက်ရိုးအိပ်ရာမှ ထ၍ တံငါအဝတ်အစားကို ဝတ်ဆင်ပြီးလျှင် မေးမြန်းစုံစမ်းကြမည်ကို စိုးရိမ်သောကြောင့် ကျွန်ုပ်၏ ရိုးသားသော အိမ်ရှင်များကို အသိမပေးဘဲ ထွက်ခဲ့၏။ ပထမ ကျွန်ုပ်သည် သန့်ရှင်းစွာ လှဲကျင်းထားသော စားပွဲပေါ်သို့ ရွှေဒင်္ဂါးအနည်းငယ်တင်ထားလိုက်ပြီးလျှင် ဂျုံမှုန့်ဖြင့် အောက်ပါစာလုံးများကို ဖြူးချထားခဲ့၏။

“ပင်လယ်သို့ ပြန်သွားပြီဖြစ်သော အိဂျစ်လူမျိုး ‘အိုလန်ပတ်’ ၏ လက်ဆောင်”

ထို့နောက် ကျွန်ုပ် ထွက်လာခဲ့ရာ တတိယမြောက်နေ့၌ ‘ဆလာမစ်’ မြို့ကြီးသို့ ရောက်ခဲ့၏။ ၎င်းမြို့သည်လည်း ပင်လယ်ကမ်းပေါ်၌ တည်ရှိ၍ ကျွန်ုပ်သည် တံငါသည်များ နေထိုင်သည့် အရပ်တွင် နေခဲ့ရပြန်၏။ တစ်နေ့သ၌ အလက်ဇန္ဒီးယားသို့ ထွက်မည့် သင်္ဘောတစ်စင်းကို တွေ့သဖြင့် ‘ပါးဖိုး’ အမည်ရှိသော သင်္ဘောသူကြီးထံတွင် သင်္ဘောသားတစ်ယောက် အဖြစ်ဖြင့် အငှားလိုက်ခဲ့၏။ လေကောင်းကောင်းနှင့် ကျွန်ုပ်တို့ သင်္ဘောလွင့်ခဲ့ကြရာ ငါးရက်မြောက်သောနေ့၌ အလက်ဇန္ဒီးယားသို့ ရောက်လာခဲ့ကြလေ၏။

ဤအရပ်၌ ကျွန်ုပ်နေ၍မဖြစ်ပေ။ သို့နှင့် ကျွန်ုပ်သည် လှေခမပေးရလေအောင် လှေသမားတစ်ယောက် အဖြစ်နှင့်ပင် နိုင်းမြစ်ကို ဆန်တက်ခဲ့ကြ၏။

အိလျစ်ဘုရင်မာယာရှင် □ ၂၁၇

ထိုအချိန်၌ ကလီယိုပါထရားသည် ပြန်ရောက်လာ၍ အင်တိုနီလည်း သူနှင့် အတူ ပါလာပြီးလျှင် နန်းတော်ကြီး၌ ပျော်ပါးစွာ စံနေကြကြောင်း သတင်းကြားသိရတော့၏။ ထိုအခါမှ ကျွန်ုပ်အား ဖမ်းရန် လွှတ်လိုက်သော ဘုရင်မ၏ သဘောလည်း ပျက်စီးသွားကြောင်း သိရလေသည်။ လှေသည် ခြောက်ရက် မြောက်သော နေ့တွင် အဘူသီမြို့သို့ ရောက်ခဲ့၍ ကျွန်ုပ်ဆင်းလာသောအခါ ကျွန်ုပ်ကို ကြောက်နေသော လှေသမားများလည်း ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်ကြလေသည်။ ကျွန်ုပ်သည် လယ်ပြင်ကိုဖြတ်သန်း၍ လာခဲ့ရာ ကျွန်ုပ်သိသော မျက်နှာများကို မြင်ရ၏။ သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်၏ ကြမ်းတမ်းသော အဝတ်အစားများနှင့် ထော့ကျိုးဖြစ်နေသော အမူအရာကြောင့် မည်သူမျှ ကျွန်ုပ်ကို မမှတ်မိကြပေ။ နောက်ဆုံး၌ နေစောင်းသွားချိန်တွင် နတ်ကွန်း၏အပြင် ပြဿဒိတစ်ခု အနီးသို့ ရောက်ခဲ့ရာ ထိုအရပ်ရှိ အိမ်ပျက်တစ်ခုထဲသို့ ဝင်လျက် ကျွန်ုပ်သည် ဝပ်နေမိ၏။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ကျွန်ုပ်သည် ဤအရပ်သို့ အဘယ့်ကြောင့် လာခဲ့ရသနည်း၊ ကျွန်ုပ် အဘယ်အမှုကို ပြုရန်လာခဲ့ရသနည်းဆိုတာကို မသိနိုင်အောင် တွေ့ဝေနေသောကြောင့် ဖြစ်၏။

ဤသို့ တွေ့ဝေ၍ ချီတုံချတုံ ဖြစ်နေသည်ကို တာရှည်စွာ သည်းမခံနိုင်တော့သဖြင့် နေဝင်ချိန်တွင် ကျွန်ုပ်သည် ရန်သူအလိုက်ခံရသော တောခွေးတစ်ကောင်ကဲ့သို့ ဖွင့်ထားသော တံခါးပေါက်များမှ အတင်းဝင်လာခဲ့ရာ ကျောက်တိုင်များရှိသော ပထမ အခန်းတွင်းသို့ ရောက်လာခဲ့၏။ ဤနေရာ၌ ကျွန်ုပ်သည် ခေတ္တရပ်တန့်၍ ပတ်ဝန်းကျင်ကို လှည့်၍ ကြည့်ရာ ဤအထွတ်အမြတ်ထားသော မှောင်နေသည့်နေရာတွင် တစ်စုံတစ်ရာ မမြင်ရ၊ မည်သည့်အသံမျှလည်း မကြားရပေ။ ကျွန်ုပ်၏ ရင်ထဲမှာ တဒိတ်ဒိတ်နှင့် ဆက်လက်၍ ဝင်သွားရာ၊ ကျောက်တိုင် ၃၆ တိုင်ရှိ၍ ကျွန်ုပ်အား တိုင်းပြည်ကြီး၏ ဘုရင်အဖြစ် ဘိသိက်မြှောက်လိုက်သော ဒုတိယအခန်းသို့ ရောက်လာပြန်၏။ ဤနေရာ၌လည်း တစ်စုံတစ်ရာ မမြင်ရမကြားရချေ။ ဤစွန့်ပစ်ထားသော အထွတ်အမြတ်နေရာတွင် အလွန်တရာ ဆိတ်ငြိမ်သောကြောင့် အစဉ်မပြတ် ကြားနေရသော မိမိ၏ ခြေသံကိုပင် ထိတ်လန့်လျက်၊ ဖေရိုး အစဉ်အဆက် နာမည်များ ရေးထားသော လမ်းမြှောင်ကလေးကို ဖြတ်၍ ကျွန်ုပ်၏ ဖခင် အခန်းဆီသို့ လာခဲ့၏။ တံခါးပေါက်တွင် ယခင်က ကဲ့သို့ပင် ခန်းဆီးချထား လျက်ရှိ၏။ သို့နှင့် ကျွန်ုပ်သည် ခန်းဆီးကို မပြီးလျှင် အတွင်းသို့ ခြေသံမကြား အောင် ဝင်ခဲ့၏။ ပန်းပုရုပ်များ ထုထားသော ကုလားထိုင်ပေါ်၌ကား ဖြူဖွေး သော မုတ်ဆိတ်မွှေးများ အနီးရှိ စားပွဲပေါ်တွင် တွဲရဲကျလျက် သာသနာ့ဝန်ထမ်း အဝတ်အစားများကို ဝတ်ဆင်ထားသည့် ကျွန်ုပ်၏ ဖခင် ‘အမိနမ်ဟတ်’ သည်

၂၁၈ □ ဒဂုန်ရွှေများ

ထိုင်နေ၏။ သူသည် အလွန်ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်နေသဖြင့် ပထမ၌ ကျွန်ုပ် သည် သူ့အားသေနေပြီဟုပင် ထင်မှတ်မိ၏။ သို့ရာတွင် နောက်ဆုံး၌ သူသည် ဦးခေါင်းကို လှည့်လိုက်ရာ သူ၏မျက်စိများမှာ ဖြူ၍ အလင်းမရတော့ကြောင့် အံ့ဩသစွာ တွေ့မြင်ရ၏။ သူကား မျက်စိကွယ်၍နေရှာလေပြီ။ သူ၏မျက်နှာ မှာလည်း လူသေတစ်ယောက်၏မျက်နှာကဲ့သို့ ပိန်ချုံးလျက် ရှိ၏။ ဇရာမီး၊ သောကမီးများ ဖိစီးနှိပ်စက်သဖြင့် သူ၏မျက်နှာမှာ မသက်မသာ ညှိုးငယ်စွာ ရှိတိ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ငြိမ်သက်စွာ ရပ်နေသော်လည်း အလင်းမရသော မျက်စိ များဖြင့် ကျွန်ုပ်အား လိုက်ရှာနေသည်ကို တွေ့ရ၏။ ကျွန်ုပ်သည် သူ့အား စကားမပြောနိုင်၊ ပြောလည်း မပြောဝံ့ ပြန်ထွက်သွားပြီး ပုန်းနေရဦးတော့မလို့ အောက်မေ့မိ၏။

ကျွန်ုပ်သည် နောက်သို့ လှည့်၍ ခန်းဆီးကို ကိုင်လိုက်သောအခါ ကျွန်ုပ်၏အဖေသည် အေးဆေးနက်နဲလှသော အသံဖြင့် စကားပြောလိုက်၏။

“ဒီကိုလာပါဦးကွယ့်၊ ယခင်ကတော့ ငါ့သားဖြစ်ခဲ့ဖူးပြီး ယခုတော့ သစ္စာဖောက်တစ်ယောက်ဖြစ်နေပြီ မဟုတ်လား။ အင်မတန် ဝေးတဲ့အရက်က မင်းကို ဆွဲခေါ်နေရတာ၊ ဒီလိုဆိုရင် အချည်းနှီး မဖြစ်သေးဘူး။ ဒီနေရာကို မင်း ပြန်ရောက်လာသည်တိုင်အောင် ငါအသက်အောင့်ထားရတာလဲ အလကား မဖြစ်သေးဘူးပေါ့ ဟာမားကစ်ရဲ့။”

“အို ... အဘမျက်စိ မမြင်ဘဲနဲ့ ကျွန်တော်လာတာကို ဘယ်နှယ်သိ သလဲ”

“မင်းအကြောင်းတွေ အားလုံး သိပြီးလို့ မင်းကို ဒီမရောက်ရောက် အောင် ဆွဲခေါ်လိုက်တာပဲ၊ ဟားမားကစ် ... မင်းကို ငါမသိဘဲနေပါ့မလား။ အခုလို ငါ့အရှက်ကိုခွဲ၊ ငါ့ကိုညှဉ်းပန်း၊ ခမ်း(မ်)ပြည်ကြီးကိုလဲ ဒုက္ခရောက် စေအောင် ပြုလုပ်တဲ့မင်းကို မင်းအမေရဲ့ သားအိမ်ထဲက ဆွဲမထုတ်ခင် ငါသေ သွားရင် အကောင်းသား”

“ဒီလို မပြောပါနဲ့ အဘရယ်၊ ကျွန်တော် ထမ်းထားရတဲ့ အပြစ်တွေ ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးတွေဟာ များလွန်းပါပြီ။ ကျွန်တော်ဟာ ကိုယ့်ဟာကိုယ် သစ္စာ ဖောက်ခဲ့လို့ တစ်ယောက်တည်း ကျန်နေပြီ မဟုတ်လား။ ကျွန်တော့်ကို သနား ပါဦး အဘရဲ့။”

“အောင်မယ် သနားပါဦးတဲ့၊ ဟုတ်ပဲ ဟုတ်သေးသကွယ်၊ ခမ်း(မ်) ပြည်ကြီးရဲ့ အညွန့်အတက်တွေကို ဟိုမိန်းပျက်မရဲ့ ပွေ့ဖက်မှုတွေနဲ့ လဲလိုက် တာ မင်းကို သနားရဦးမှာလား၊ ဓာတ်မသိတဲ့ လူတွေကတော့ မင်းကိုသနားကြ

အိဂျစ်ဘုရင်မာယာရှင် □ ၂၁၉

လိမ့်မယ်။ ခမ်း(မ်) ပြည်ကြီးရဲ့ အထွတ်အမြတ်ထားတဲ့ နတ်ကွန်းကြီးတွေ ဖျက်ပစ်၊ ပိုင်တဲ့မြေတွေ သိမ်း၊ သာသနာ့ဝန်ထမ်းတွေ ကစဉ့်ကရဲ ဖြစ်ပြီး ငါ တစ်ယောက်တည်းသာ အိုမင်းမစွမ်းနဲ့ အပျက်အစီးတွေကို တွေးတွေးပြီး ဆွေး ရစ်အောင် ပြုတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို သနားရမှာလား။ ‘ဟား’ ပိရမစ်ကြီးထဲက ရှေးဘုရင်များ ထားတဲ့ ရွှေငွေဘဏ္ဍာတွေကို ကိုယ့်ရည်းစားပေါင်ပေါ် တင် ပေးလိုက်တဲ့ လူကို သနားရမှာလား။ ကျမ်းစူးပါစေ၊ အရှက်တကွ အကျိုးနည်း ဖြစ်ပါစေ၊ သွားလေရာ ဘေးဒဏ်သင့်ပြီးတဲ့ နောက် အနက်ဆုံးငရဲကို ရောက်ပါ စေ ... သူတို့ အစက ငါမသိအောင် ဖုံးထားကြတယ်။ ဒီဟာတွေ တွေးဆွေးပြီး ငိုရလွန်းလို့ ငါမျက်စိကွယ်သွားတယ်။ မင်းကို ငါတွေ့စမ်း ပါရစေကွယ် ... ဘယ်မှာလဲ မင်း၊ ဟင်ပြောစမ်း ... ဟဲ့ ခွေး ... ဟဲ့သစ္စာဖောက် သစ္စာဖောက်”

ကျွန်ုပ်၏ဖခင်ကြီးသည် ပါးစပ်မှ ရေရွတ်ကာ ထိုင်ရာမှ ဒေါသကြီး စွာနှင့် ထပြီးနောက် သူ့လက်ထဲတွင် ကိုင်ထားသော တောင်ငှားဖြင့် ကျွန်ုပ်အား တအားရိုက်လိုက်ရာ ကျွန်ုပ်ကိုမရိုက်မိဘဲလေကိုသာ ရိုက်မိပြီးနောက် ကြမ်း ပေါ်သို့ ဘုံးခနဲ လဲကျသွားရှာလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ပြေး၍ ထူမသောအခါ ပါးစပ်မှသွေးများ ယိုစီး၍ လာသည်ကို တွေ့ရ၏။ အဘိုးကြီးသည် အသက် မပျောက်မီ စကားမပီတပီ ပြောနိုင်ရှာသေး၏။

“ဪ ... ငါ့သား ... အရင်ကတော့ ကြည်လင်တောက်ပတဲ့ မျက် လုံးတွေနဲ့ ချစ်စရာကောင်းလိုက်တာ၊ အခုတော့ အို ... မင်းသေသွားရင် ကောင်း မယ်ကွယ်”

“သထားပါ အဘ”

“အင်း ... မင်းအပြစ်တွေ ပျောက်အောင် လက်စားချေနိုင်စရာရှိပါ သေးရဲ့ကွယ်။ ငါမြှုပ်ထားတဲ့ ရွှေတွေ ရှိသေးတယ်။ အတောင်းဝါး ပြလိမ့်မယ် ... ကြားလား။ အို ... နာလိုက်တာကွယ် သွားပြီ သားရေ ... သွားပြီ ... သွား”

ကျွန်ုပ်၏ဖခင် ‘အမိနမ်ဟတ်’ မင်းသားကြီးသည် သားမိုက်ဖြစ်သော ကျွန်ုပ်လက်ပေါ်၌ပင် အသက်ပျောက်၍ သွားရှာလေ၏။

အိလျစ်ဘုရင်မာယာရှင် □ ၂၁၇

ထိုအချိန်၌ ကလီယိုပါထရားသည် ပြန်ရောက်လာ၍ အင်တိုနီလည်း သူနှင့် အတူ ပါလာပြီးလျှင် နန်းတော်ကြီး၌ ပျော်ပါးစွာ စံနေကြကြောင်း သတင်း ကြားသိရတော့၏။ ထိုအခါမှ ကျွန်ုပ်အား ဖမ်းရန် လွှတ်လိုက်သော ဘုရင်မ၏ သဘောလည်း ပျက်စီးသွားကြောင်း သိရလေသည်။ လှေသည် ခြောက်ရက် မြောက်သော နေ့တွင် အဘူသီမြို့သို့ ရောက်ခဲ့၍ ကျွန်ုပ်ဆင်းလာသောအခါ ကျွန်ုပ်ကို ကြောက်နေသော လှေသမားများလည်း ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်ကြ လေသည်။ ကျွန်ုပ်သည် လယ်ပြင်ကိုဖြတ်သန်း၍ လာခဲ့ရာ ကျွန်ုပ်သိသော မျက်နှာများကို မြင်ရ၏။ သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်၏ ကြမ်းတမ်းသော အဝတ်အစား များနှင့် ထော့ကျိုးဖြစ်နေသော အမူအရာကြောင့် မည်သူမျှ ကျွန်ုပ်ကို မမှတ်မိ ကြပေ။ နောက်ဆုံး၌ နေစောင်းသွားချိန်တွင် နတ်ကွန်း၏အပြင် ပြဿဒိတစ်ခု အနီးသို့ ရောက်ခဲ့ရာ ထိုအရပ်ရှိ အိမ်ပျက်တစ်ခုထဲသို့ ဝင်လျက် ကျွန်ုပ်သည် ဝပ်နေမိ၏။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ကျွန်ုပ်သည် ဤအရပ်သို့ အဘယ့်ကြောင့် လာခဲ့ရသနည်း၊ ကျွန်ုပ် အဘယ်အမှုကို ပြုရန်လာခဲ့ရသနည်းဆိုတာကို မသိ နိုင်အောင် တွေ့ဝေနေသောကြောင့် ဖြစ်၏။

ဤသို့ တွေ့ဝေ၍ ချီတုံချတုံ ဖြစ်နေသည်ကို တာရှည်စွာ သည်းမခံ နိုင်တော့သဖြင့် နေဝင်ချိန်တွင် ကျွန်ုပ်သည် ရန်သူအလိုက်ခံရသော တောခွေး တစ်ကောင်ကဲ့သို့ ဖွင့်ထားသော တံခါးပေါက်များမှ အတင်းဝင်လာခဲ့ရာ ကျောက်တိုင်များရှိသော ပထမ အခန်းတွင်းသို့ ရောက်လာခဲ့၏။ ဤနေရာ၌ ကျွန်ုပ်သည် ခေတ္တရပ်တန့်၍ ပတ်ဝန်းကျင်ကို လှည့်၍ ကြည့်ရာ ဤအထွတ် အမြတ်ထားသော မှောင်နေသည့်နေရာတွင် တစ်စုံတစ်ရာ မမြင်ရ၊ မည်သည့် အသံမျှလည်း မကြားရပေ။ ကျွန်ုပ်၏ ရင်ထဲမှာ တဒိတ်ဒိတ်နှင့် ဆက်လက်၍ ဝင်သွားရာ၊ ကျောက်တိုင် ၃၆ တိုင်ရှိ၍ ကျွန်ုပ်အား တိုင်းပြည်ကြီး၏ ဘုရင် အဖြစ် ဘိသိက်မြောက်လိုက်သော ဒုတိယအခန်းသို့ ရောက်လာပြန်၏။ ဤ နေရာ၌လည်း တစ်စုံတစ်ရာ မမြင်ရမကြားရချေ။ ဤစွန့်ပစ်ထားသော အထွတ် အမြတ်နေရာတွင် အလွန်တရာ ဆိတ်ငြိမ်သောကြောင့် အစဉ်မပြတ် ကြားနေ ရသော မိမိ၏ ခြေသံကိုပင် ထိတ်လန့်လျက်၊ ဖေရိုး အစဉ်အဆက် နာမည်များ ရေးထားသော လမ်းမြှောင်ကလေးကို ဖြတ်၍ ကျွန်ုပ်၏ ဖခင် အခန်းဆီသို့ လာခဲ့၏။ တံခါးပေါက်တွင် ယခင်က ကဲ့သို့ပင် ခန်းဆီးချထား လျက်ရှိ၏။ သို့နှင့် ကျွန်ုပ်သည် ခန်းဆီးကို မပြီးလျှင် အတွင်းသို့ ခြေသံမကြား အောင် ဝင်ခဲ့၏။ ပန်းပုရုပ်များ ထုထားသော ကုလားထိုင်ပေါ်၌ကား ဖြူဖွေး သော မုတ်ဆိတ်မွှေးများ အနီးရှိ စားပွဲပေါ်တွင် တွဲရဲကျလျက် သာသနာ့ဝန်ထမ်း အဝတ်အစားများကို ဝတ်ဆင်ထားသည့် ကျွန်ုပ်၏ ဖခင် ‘အမိနမ်ဟတ်’ သည်

၂၁၈ □ ဒဂုန်ရွှေမျှား

ထိုင်နေ၏။ သူသည် အလွန်ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်နေသဖြင့် ပထမ၌ ကျွန်ုပ် သည် သူ့အားသေနေပြီဟုပင် ထင်မှတ်မိ၏။ သို့ရာတွင် နောက်ဆုံး၌ သူသည် ဦးခေါင်းကို လှည့်လိုက်ရာ သူ၏မျက်စိများမှာ ဖြူ၍ အလင်းမရတော့ကြောင့် အံ့ဩသော တွေ့မြင်ရ၏။ သူကား မျက်စိကွယ်၍နေရှာလေပြီ။ သူ၏မျက်နှာမှာလည်း လူသေတစ်ယောက်၏မျက်နှာကဲ့သို့ ပိန်ချုံးလျက် ရှိ၏။ ဇရာမီး၊ သောကမီးများ ဖိစီးနှိပ်စက်သဖြင့် သူ၏မျက်နှာမှာ မသက်မသာ ညှိုးငယ်စွာ ရှိတိ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ငြိမ်သက်စွာ ရပ်နေသော်လည်း အလင်းမရသော မျက်စိများဖြင့် ကျွန်ုပ်အား လိုက်ရှာနေသည်ကို တွေ့ရ၏။ ကျွန်ုပ်သည် သူ့အား စကားမပြောနိုင်၊ ပြောလည်း မပြောဝံ့ ပြန်ထွက်သွားပြီး ပုန်းနေရဦးတော့မလို အောက်မေ့မိ၏။

ကျွန်ုပ်သည် နောက်သို့ လှည့်၍ ခန်းဆီးကို ကိုင်လိုက်သောအခါ ကျွန်ုပ်၏အဖေသည် အေးဆေးနက်နဲလှသော အသံဖြင့် စကားပြောလိုက်၏။

“ဒီကိုလာပါဦးကွယ့်၊ ယခင်ကတော့ ငါ့သားဖြစ်ခဲ့ဖူးပြီး ယခုတော့ သစ္စာဖောက်တစ်ယောက်ဖြစ်နေပြီ မဟုတ်လား။ အင်မတန် ဝေးတဲ့အရက်ကမင်းကို ဆွဲခေါ်နေရတာ၊ ဒီလိုဆိုရင် အချည်းနှီး မဖြစ်သေးဘူး။ ဒီနေရာကို မင်း ပြန်ရောက်လာသည်တိုင်အောင် ငါအသက်အောင့်ထားရတာလဲ အလကား မဖြစ်သေးဘူးပေါ့ ဟာမားကစ်ရဲ့”

“အို ... အဘမျက်စိ မမြင်ဘဲနဲ့ ကျွန်တော်လာတာကို ဘယ့်နှယ်သိသလဲ”

“မင်းအကြောင်းတွေ အားလုံး သိပြီးလို့ မင်းကို ဒီမရောက်ရောက်အောင် ဆွဲခေါ်လိုက်တာပဲ၊ ဟားမားကစ် ... မင်းကို ငါမသိဘဲနေပါ့မလား။ အခုလို ငါ့အရှက်ကိုခွဲ၊ ငါ့ကိုညှဉ်းပန်း၊ ခမ်း(မ်)ပြည်ကြီးကိုလဲ ဒုက္ခရောက်စေအောင် ပြုလုပ်တဲ့မင်းကို မင်းအမေရဲ့ သားအိမ်ထဲက ဆွဲမထုတ်ခင် ငါသေသွားရင် အကောင်းသား”

“ဒီလို မပြောပါနဲ့ အဘရယ်၊ ကျွန်တော် ထမ်းထားရတဲ့ အပြစ်တွေ ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးတွေဟာ များလွန်းပါပြီ။ ကျွန်တော်ဟာ ကိုယ့်ဟာကိုယ် သစ္စာဖောက်ခဲ့လို့ တစ်ယောက်တည်း ကျန်နေပြီ မဟုတ်လား။ ကျွန်တော့်ကို သနားပါဦး အဘရဲ့”

“အောင်မယ် သနားပါဦးတဲ့၊ ဟုတ်ပဲ ဟုတ်သေးသကွယ်၊ ခမ်း(မ်)ပြည်ကြီးရဲ့ အညွန့်အတက်တွေကို ဟိုမိန်းပျက်မရဲ့ ဖွေဖက်မှုတွေနဲ့ လဲလိုက်တာ မင်းကို သနားရဦးမှာလား၊ ဓာတ်မသိတဲ့ လူတွေကတော့ မင်းကိုသနားကြ

အိဂျစ်ဘုရင်မာယာရှင် □ ၂၁၉

လိမ့်မယ်။ ခမ်း(မ်) ပြည်ကြီးရဲ့ အထွတ်အမြတ်ထားတဲ့ နတ်ကွန်းကြီးတွေ ဖျက်ပစ်၊ ပိုင်တဲ့မြေတွေ သိမ်း၊ သာသနာ့ဝန်ထမ်းတွေ ကစဉ့်ကရဲ ဖြစ်ပြီး ငါ တစ်ယောက်တည်းသာ အိုမင်းမစွမ်းနဲ့ အပျက်အစီးတွေကို တွေးတွေးပြီး ဆွေး ရစ်အောင် ပြုတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို သနားရမှာလား။ ‘ဟား’ ပီရမစ်ကြီးထဲက ရှေးဘုရင်များ ထားတဲ့ ရွှေငွေဘဏ္ဍာတွေကို ကိုယ့်ရည်းစားပေါင်ပေါ် တင် ပေးလိုက်တဲ့ လူကို သနားရမှာလား။ ကျမ်းစူးပါစေ၊ အရှက်တကွ အကျိုးနည်း ဖြစ်ပါစေ၊ သွားလေရာ ဘေးဒဏ်သင့်ပြီးတဲ့ နောက် အနက်ဆုံးငရဲကို ရောက်ပါ စေ ... သူတို့ အစက ငါမသိအောင် ဖုံးထားကြတယ်။ ဒီဟာတွေ တွေးဆွေးပြီး ငိုရလွန်းလို့ ငါမျက်စိကွယ်သွားတယ်။ မင်းကို ငါတွေ့စမ်း ပါရစေကွယ် ... ဘယ်မှာလဲ မင်း၊ ဟင်ပြောစမ်း ... ဟဲ့ ခွေး ... ဟဲ့သစ္စာဖောက် သစ္စာဖောက်”

ကျွန်ုပ်၏ဖခင်ကြီးသည် ပါးစပ်မှ ရေရွတ်ကာ ထိုင်ရာမှ ဒေါသကြီး စွာနှင့် ထပြီးနောက် သူ့လက်ထဲတွင် ကိုင်ထားသော တောင်ငှားဖြင့် ကျွန်ုပ်အား တအားရိုက်လိုက်ရာ ကျွန်ုပ်ကိုမရိုက်မိဘဲလေကိုသာ ရိုက်မိပြီးနောက် ကြမ်း ပေါ်သို့ ဘုံးခနဲ လဲကျသွားရှာလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ပြေး၍ ထူမသောအခါ ပါးစပ်မှသွေးများ ယိုစီး၍ လာသည်ကို တွေ့ရ၏။ အဘိုးကြီးသည် အသက် မပျောက်မီ စကားမပီတပီ ပြောနိုင်ရှာသေး၏။

“ဪ ... ငါ့သား ... အရင်ကတော့ ကြည်လင်တောက်ပတဲ့ မျက် လုံးတွေနဲ့ ချစ်စရာကောင်းလိုက်တာ၊ အခုတော့ အို ... မင်းသေသွားရင် ကောင်း မယ်ကွယ်”

“သထားပါ အဘ”

“အင်း ... မင်းအပြစ်တွေ ပျောက်အောင် လက်စားချေနိုင်စရာရှိပါ သေးရဲ့ကွယ်။ ငါမြှုပ်ထားတဲ့ ရွှေတွေ ရှိသေးတယ်။ အတောင်းဝါး ပြလိမ့်မယ် ... ကြားလား။ အို ... နာလိုက်တာကွယ် သွားပြီ သားရေ ... သွားပြီ ... သွား”

ကျွန်ုပ်၏ဖခင် ‘အမိနမ်ဟတ်’ မင်းသားကြီးသည် သားမိုက်ဖြစ်သော ကျွန်ုပ်လက်ပေါ်၌ပင် အသက်ပျောက်၍ သွားရှာလေ၏။

အခန်း (၂)

ကျွန်ုပ်အား နောက်ဆုံး မြည်တွန်တောက်တီးနိုင်ရန် အချိန်မီ တွေ့လိုက်ရသေးသော ဖခင်ကြီး၏ အလောင်းကို ကြည့်ရင်း အလင်းရောင်သည် တဖြည်းဖြည်း ပျောက်ကွယ်သွားပြီးလျှင် နောက်ဆုံး၌ မှောင်နှင့်မည်းမည်းထဲတွင် ဖခင်ကြီးအလောင်းနှင့် အတူ ကျန်ရစ်ခဲ့တော့၏။ ထိုအချိန်က ကျွန်ုပ်ခံစားခဲ့ရသော ဒုက္ခဝေဒနာများကို ပြော၍မကုန်နိုင်။ မှန်းဆ၍လည်း မရနိုင်သဖြင့် စာရေးသားရန်လည်း မတတ်နိုင်အောင် ရှိတော့၏။ နောက်ဆုံး၌ မှောင်ထဲတွင် အလောင်းကြီးနှင့်အတူ နေရသည်ကိုပင် တဖြည်းဖြည်း ကြောက်ရွံ့၍လာပြီးလျှင် ကြံရာမရ ဖြစ်ကာ အိုင်းဆစ်မယ်တော်ကြီးထံ ဟစ်အော်၍ ဆုတောင်းလိုက်မိ၏။ ကျွန်ုပ်သည် မျက်ရည်များ တဖြိုင်ဖြိုင်ကျကာ လက်များကို ဆန့်တန်းလျက် ငယ်သံပါအောင် အော်လိုက်လေသည်။

မကြာမီ အလွန်ဆိတ်ငြိမ်သည့် အမှောင်ထုအတွင်းမှ မယ်တော်ကြီး၏ ရှေ့တော်ပြေးဖြစ်သော ခြုံသံကလေးကို ကြားလိုက်ရပြီးလျှင် အခန်း၏ အဝေးဆုံးသော ထောင့်စွန်းရှိ ဦးချိုနှစ်ချောင်းကြားမှ လမင်း၏ ပုံသဏ္ဍာန် တဖြည်းဖြည်း ပေါ်လာသည်ကို မြင်ရ၏။ ဦးချိုနှစ်ချောင်းကြား၌ တိမ်ခိုးများ ရစ်သန်းလျက်ရှိရာ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော မြေဆိုးသည် ထွက်ချည်ဝင်ချည် လိမ်ပတ်လျက်ရှိလေသည်။ ထို့နောက် သာယာသော အသံကလေးကို ကြားရလေသည်။

အိလျစ်ဘုရင်မာယာရှင် □ ၂၂၁

“ကျွန်ုပ်၏သား ... ကျွန်ုပ်၏ကျေးကျွန်ဖြစ်ခဲ့ဖူးသော ဟာမားကစ်၊ သင်၏ဆုတောင်းခြင်းကို ကျွန်ုပ် ကြားရပြီ။ သင်ကား သင့်သဘောအလျောက် ကျွန်ုပ်ကို စွန့်လွှတ်အောင် ပြုခဲ့၍ သင့်နှင့် ကျွန်ုပ်မှာ နတ်တို့အချစ်ကြီးဖြင့် ပူးတွဲချည်နှောင်လျက် မရှိတော့ပြီ။ သင်သည် ကြီးလေးသော အပြစ်ဒဏ်ကို ခံရမည်ကို ကျွန်ုပ် သတိပေးလိုက်၏။ သံဝေဂဆိုသော နည်းလမ်းကား ရှိသေး ၏။ သင်၏ခြေသည်လည်း ထိုလမ်းကြောင်းပေါ်သို့ ရောက်၍ နေချေပြီ။ သင် သေသည့်အထိ အဆိုးဝါးဆုံးသော ဒုက္ခများကိုသာ ခံ၍သွားပေလော့”

“သည်လိုဆို ကျွန်တော်မျိုးမှာ မျှော်လင့်စရာ မရှိတော့ဘူးလား”

“ဟာမားကစ် သင်ပြုလုပ်ခဲ့ပြီးသော ကံ၏အကျိုးတရားများကား ပြုပြင်၍ မရနိုင်။ နတ်ကွန်းများ မှုန်မှုန်ညက်ညက် ကြေလျက်၊ သဲကန္တာရဖြစ် သွားသည့်တိုင်အောင် ခမ်း(မ်) ပြည်ကြီးအား လွတ်လပ်တော့မည် မဟုတ်။ နိုင်ငံခြားသားများသာ တစ်ခေတ်ပြီးလျှင် တစ်ခေတ် ဤတိုင်းပြည်ကို ပိုင်စိုး အုပ်စိုးသွားတော့အံ့”

“အမယ်လေး ... ကျွန်တော်မျိုး လူဖြစ်ရှုံးပါပြီ ... မယ်တော်ကြီး”

“ရှုံးပြီ ... ရှုံးပြီး ... သင်ကား လူဖြစ်ရှုံးပေပြီ။ ကျွန်ုပ် အချက်ပေးသော အချိန်၌ ကလီယိုပါထရားထံ အသင်သွား၍ လက်စားချေခြင်းကို ပြုပေလော့၊ ငါတို့၏ ချစ်ခြင်းကား ပျက်ပြယ်၍မသွား၊ အစဉ်အမြဲ ချစ်ခင်လျက်ရှိ၏။ သံဝေဂ ရလေလော့ ... ငါ့သား။ သို့မှသာ တစ်နေ့နေ့တွင် ကျွန်ုပ်ထံသို့ တစ်ဖန် ပြန်၍ ရောက်နိုင်ပေမည်။ ဤကိစ္စကို ဆောင်ရွက်၍ မပြီးမီ လျှို့ဝှက်သော စကားကိုသုံး၍ မည်သည့်အခါမျှ ကျွန်ုပ်ကိုမခေါ်လေနှင့် ကျွန်ုပ်သွားပြီ”

နောက်ဆုံး ပြောလိုက်သည့် သာယာလှသော အသံကလေးမှာ တဖြည်းဖြည်း တိုး၍ ပျောက်သွားပြီးလျှင် မြေဆိုးသည် တိမ်တိုက်တွင်းသို့ ဝင်သွားကာ နောက်ဆုံး၌ တိမ်ခိုးများပါ ပျောက်ကွယ်၍သွားလေ၏။

ကျွန်ုပ်၏နှလုံးတွင်းသို့ မျှော်လင့်ခြင်း တည်းဟူသော အလင်းရောင် ကလေး ဝင်လာ၏။ ကျွန်ုပ်ကား လုံးလုံးလျားလျား မဆုံးရှုံးသေးချေ။ မယ် တော်ကြီးသည်လည်း ကျွန်ုပ်အား အပြီးတိုင် စွန့်ပစ်၍ မသွားသေးချေ။ ထို အခါ၌ ကျွန်ုပ်မှာ ခရီးကလည်း ပန်း စိတ်နှလုံးမှာလည်း ဒုက္ခမီးတို့ဖြင့် လောင် ကျွမ်းလျက်ရှိနေပြီ ဖြစ်ရကား ခြေပစ်လက်ပစ်ဖြစ်ကာ အိပ်ပျော်၍ သွားလေ၏။

အိပ်ရာမှ နိုးလာသောအခါ အမိုးပေါ်ရှိ အပေါက်များမှ အလင်း ရောင်များ ထိုးဝင်လျက်ရှိနေပြီကို တွေ့ရ၏။ ဖခင်ကြီး၏အလောင်းမှာ အစင်း သား ရှိနေလျက် နေခြည်ပြောက်များသည် သူ၏ဖြူဖွေးသော မုတ်ဆိတ်များ ပေါ်သို့ ကျရောက်လျက်ရှိ၏။ ကျွန်ုပ်သည် အဖြစ်အပျက် အလုံးစုံကို သတိရ

၂၂၂ ▣ ဒဂုန်ရွှေများ

ခဲပြီဖြစ်၍ မတ်တတ်ရပ်လိုက်ပြီးလျှင် မည်ကဲ့သို့ ပြုလုပ်ရမည် မသိဘဲ တွေဝေ လျက်ရှိစဉ် ဖေရိုးဘုရင်တို့၏အမည်များကို ရေးမှတ်ထားသော လမ်းမြောင်း ကြားမှ ကျွန်ုပ် ရှိရာသို့ လာနေသော ခြေသံတစ်ခုကို မကွဲမပြား ကြားလိုက်ရ ၏။

“ဟီ ... ဟီ ... ဟီ ... ဟီ ... ဟီ ... ဟီ ... ဟီ” ဟူသော အသံတစ်ခုကို ရှေးဦးစွာ ကြားလိုက်ရသဖြင့် အဘွားကြီး အတောင်းဝါး၏ အသံဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်ရ၏။

“မှောင်လိုက်တာကွယ် ... လူသေတွေရဲ့ အိမ်ကျနေတာပဲ”

ထိုခဏ၌ ခန်းဆီးကို ဆွဲဖယ်၍ အတောင်းဝါး ဝင်လာ၏။ သူ၏ လက်တစ်ဖက်၌ တုတ်တစ်ချောင်းကို ကိုင်လျက်၊ အခြားတစ်ဖက်၌ တောင်း တစ်လုံး ရှိလေသည်။ အမယ်ကြီးမှာ ဆံပင် အနည်းငယ်ပို၍ ဖြူလာသည်မှ တစ်ပါး အခြားကိုယ်အနေအထားများမှာ ယခင်က အတိုင်းပင် ရှိနေ၏။

ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် လဲကျလျက်ရှိသော အလောင်းကို မြင်သောအခါ

“အို ... ဒါကဘာလဲ၊ မြေကြီးပေါ်မှာတော့ သူ့အိပ်ပျော်နေတာ မဟုတ်နိုင်ပါဘူး။ သေနေတာပဲ ဖြစ်ရမယ်။ ဪ ... မင်းသားကြီး၊ ကျွန်ုပ်တို့ ကိုးကွယ်ထိုက်တဲ့ ဘခင်ကြီး အမိနမ်ဟတ်၊ ထပါဦး” ဟု ပြောဆိုကာ အလောင်းနားသို့ တိုးလာလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် မှောင်ရိပ်အတွင်းမှ ထွက်လာပြီးနောက် “အညွားကြီး တိတ်တိတ်နေစမ်း”

(တောင်းကို လက်ထဲမှ လွှတ်ချပြီးနောက်) “အို ... သင်ကဘာလဲ၊ ဟဲ့ လူမိုက် ဒီသူတော်ကောင်းကြီးကို နှင်သတ်ပစ်တာလား၊ သူတော်ကောင်း ဆိုလို့ အီဂျစ်တစ်ပြည်လုံးမှာ သူတစ်ယောက်သာ ရှိတော့တယ်။ နှင်တော့ ကျိန်စာတွေ ထိတော့မှာပဲ။ ဒီလို ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက် သတ်ပစ်တဲ့လူကိုတော့ သူတို့လက်စား မချေဘဲ နေမှာ မဟုတ်ဘူး”

“အတောင်းဝါး ... ကျုပ်ကို ကြည့်စမ်းပါ၊ ဘယ်သူလဲလို့”

“အင်း ... ကြည့်တာပေါ့၊ လူမိုက်ရဲ့ မျက်နှာကို ကြည့်ရတာပေါ့။ ဟားမားကစ်လဲ သစ္စာဖောက်တစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး လွင့်နေတယ်၊ သူ့အဖေ သူတော်ကောင်းကြီး အမိနမ်ဟတ်ဟာလည်း အခု အသတ်ခံရတယ်။ အခု တော့ ငါ့မှာ ဆွေမျိုးပေါက်ဖော် မရှိတော့ဘူး။ တစ်ယောက်တည်း ကျန်တော့ တယ်။ ကိုင်းကွယ် ... ငါ့ကိုပါ သတ်လိုက်ပါတော့ မထူးပါဘူး”

ကျွန်ုပ်သည် သူ့အနီးသို့ ခြေတစ်လှမ်းတိုးလိုက်၏။ သူကလည်း သူ့ကိုသတ်ရန် တိုးလာသည်ထင်သဖြင့် ကြောက်လန့်ကာ ဟစ်အော်လိုက်၏။

အိလျစ်ဘုရင်မာယာရှင် □ ၂၂၃

“မလုပ်ပါနဲ့၊ ကျွန်မ အသက်ချမ်းသာပေးပါ။ ဒီတစ်ခါ နိုင်းဖြစ်ကြီး ရေလွှမ်းတဲ့ အချိန်ရောက်ရင် ၈၆ နှစ်ပြည့်ပါပြီ။ ၈၆ နှစ်ရှိပေတဲ့ ကျုပ် မသေချင် သေးပါဘူး။ အနားမတိုးခဲ့ပါနဲ့၊ ကယ်တော်မူပါရှင် ... ကယ်တော်မူကြပါ”

“ခင်ဗျား ရူးနေသလား ... တိတ်တိတ်နေစမ်းပါ၊ ကျုပ်ကို ခင်ဗျား မသိဘူးလား”

“မသိဘူးလားတဲ့၊ လှေသမားတိုင်းကို ကျုပ်က သိရမှာလား၊ ဒါပေ မယ့် ဘာကြောင့်ပါလိမ့်၊ တယ် ထူးဆန်းပါလား မျက်နှာက ပြောင်းနေလိုက် တာ၊ ဟို ... အမာရွတ်ကြီးနဲ့ ထော့ကျိုးကြီး။ ဟင် ... ဘယ်သူလဲ၊ ဟာမားကစ် လား၊ လူကလေး ပြန်လာတယ်လား။ သင့်ကို သေပြီလို့ အောက်မေ့နေတာ နမ်းစမ်းပါရစေ။ ဟင်အင် ... မနမ်းဘူး ... မနမ်းဘူး မေ့နေလို့။ ဟားမားကစ်ဟာ သစ္စာဖောက် လူသတ်သမား၊ ဟာဒီမှာ သူတော်ကောင်းကြီး အမိနမ်ဟတ် သေနေတာ သင်သတ်တာပဲ၊ ထွက်သွားပါ။ ကိုယ့်အဖေ ကိုယ်ပြန်သတ်တဲ့ သစ္စာဖောက်တွေ ဒီမှာ မလိုချင်ဘူး။ သင်ချစ်တဲ့ မိန်းမရွှင်မဆီသာ ပြန်သွား”

“ကျုပ်အဖေကို ကျုပ်သတ်တာ မဟုတ်ပါဘူး ... အဘွားကြီးရဲ့၊ အလိုလိုသေတာပါ။ ကျုပ်လက်ထဲမှာ အသက်ပျောက်သွားတာပဲ”

“အေး ... ဟုတ်မှာပဲ၊ သင့်ကို ကျိန်ဆဲရင်း သေသွားတာ မဟုတ် လား”

“အထိန်းတော် အဘွားကြီးရဲ့၊ ကျုပ်ကို ရန်တွေ့မနေပါနဲ့တော့ဗျာ။ ရန်တွေ့ခံရတာတွေလဲ များလှပါပြီ။ အားမရကြသေးဘူးလား”

“အင်း ... ဟုတ်ပေတယ် ... ဟုတ်ပေတယ်၊ ကျုပ်မေ့နေလို့ ဟုတ် သားပဲ။ သင့်ကို ဖျက်ဆီးတာ ဘယ်လောက်တော်တဲ့ မိန်းမလဲ ဟီ ... ဟီ ... ဟီ။ ကျုပ် သူ့ကို မြင်ခဲ့တယ်၊ ဘယ်သူနဲ့မှမတူအောင် လှလဲ လှပါပေတယ်။ ကမ္ဘာကြီး ပျက်စီးအောင် နတ်မင်းများ ဖန်ဆင်းပေးလိုက်တဲ့ မိန်းမပဲ။ သင်က သာသာနာနာဘောင်မှာ ကြီးပြင်းလာရတဲ့ လူရိုးတစ်ယောက်ပေကိုး။ သင့်ကို အနိုင်ယူလိုက်တယ်ဆိုတာ ဘယ်သူမှ အံ့ဩမှာ မဟုတ်ပေဘူး။ လာပါဦး ဟားမားကစ်ရဲ့ ... နမ်းစမ်းပါရစေဦး၊ ကိုယ့် အမျိုးဇာတိဖြစ်တဲ့ မိန်းမတစ် ယောက် ချစ်ရမလားဆိုပြီး မိန်းမတစ်ယောက်ဟာ စိတ်မဆိုးသင့်ပေဘူး။ ဘာ ကြောင့်လဲဆိုတော့ အဲဒါဟာ သဘာဝတရား၊ နိယာမတရားကြီးပဲ။ သဘာဝ တရားကလဲ သူ့အလုပ် သူသိတာပဲ။ ဒီလိုမှ မသိဘူးဆိုရင် ကျုပ်တို့တစ်တွေ ဟာ တစ်မျိုးတစ်မည် ဖြစ်သွားမှာပေါ့။ နို့ပေမယ့် အင်မတန် ဆိုးဝါးတဲ့ အကြောင်းက သင်ချစ်တဲ့ မာစီဒိုနီယမ် ဘုရင်မက သာသနာမြေတွေ၊ သာသနာ့ အခွန်တွေကို အားလုံး သိမ်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ သင့်ခမည်းတော်

၂၂၄ □ ဒုန့်ရွှေမျှား

အမိနမ်ဟတ်ကလွဲပြီး၊ တခြားသာသာနာဝန်ထမ်းတွေအားလုံးကို မောင်းထုတ်
လိုက်တယ်။ သူ့ကိုတော့ ဘာလို့ ချန်ထားတယ်ဆိုတာ ကျုပ်မသိဘူး။ အဘိုး
ကြီးလည်း အခုတော့ သေရှာပါပြီ ... မရှိတော့ဘူး။ ဒါပေမယ့် သင့်ကို သူဟာ
လက်မဲ့ထားခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ကျုပ်တို့ အရေးတော်ပုံ
ကြီး ပျက်သွားတော့၊ သူ့ပစ္စည်းဘဏ္ဍာတွေကို စုဆောင်းပြီး သိုဝှက်ထားခဲ့
တယ်။ နည်းတာတွေ မဟုတ်ဘူး၊ ဘယ်နေရာမလဲဆိုတာ သင့်ကို ကျုပ်ပြန်
တယ်။ အဲဒါတွေဟာ မျိုးရိုးအစဉ်အဆက်အတိုင်း သင် ပိုင်ထိုက်တာပဲ”

“အဘွားကြီး ကျုပ်ကို ဒီဥစ္စာပစ္စည်းတွေအကြောင်း မပြောပါနဲ့၊
ကျုပ် ဘယ်သွားရမလဲ၊ ကျုပ်ဟာ လူတွေ့ခံလို့ မဖြစ်သေးဘူး။ ဘယ်သွားပုန်း
နေရမလဲ”

“အင်း ... ဒါလဲ ဟုတ်ပေတယ်။ သင် ဒီမှာနေလို့ မဖြစ်ဘူး၊ သူတို့
တွေ့သွားရင် သင့်ကို ရက်ရက်စက်စက် သတ်ပစ်ကြလိမ့်မယ်။ ဒါပေမယ့်
မစိုးရိမ်နဲ့၊ ကျုပ် သင့်ကို ဝှက်ထားမယ်။ အမိနမ်ဟတ်ကို သင်ကြိုက်ပြီးရင် ကျုပ်
တို့ ဒီက ထွက်သွားပြီး ဒီဝမ်းနည်းဖွယ် ကိစ္စတွေ ပြေပျောက်သွားတဲ့ အချိန်
ရောက်အောင် လူမမြင်တဲ့နေရာမှာ သွားပုန်းနေရမယ်။ ဟီ ... ဟီ ... ဟီ။
ဪ ... ဒီကမ္ဘာကြီးမှာလဲ ဒုက္ခ သုက္ခတွေ တယ်များတာပဲ။ ကိုင်း ... ဟားမား
ကစ်၊ ဒီမှာ ကြာကြာနေလို့ မဖြစ်ဘူး လာ ... လာ”

အခန်း (၃)

အတောင်းဝါးသည် ကျွန်ုပ်အား ရက်ပေါင်း ၈၀ တိုင်တိုင် ဝှက်၍ ထားခဲ့၏။ ဤအချိန်များအတွင်း၌ ကျွန်ုပ် ဖခင်ကြီး၏အလောင်းကို ကျွမ်းကျင်သူများက ပြင်ဆင်၍ အမြတ်ထားသော ရေအိုင်သို့ ယူသွားကြသည်ကိုလည်း ကောင်း၊ အိုဆီးရစ် နတ်ကွန်းအနီး သူကိုယ်တိုင် တူးခဲ့သော ဝှက်တွင်း၌ သူ့ဇနီး၏ သင်္ချိုင်းရာနှင့်ယှဉ်လျက် ချထားရန် ယူဆောင်သွားကြသည်ကို ပုန်းအောင်းနေရာမှ ကျွန်ုပ် မြင်ရ၏။ ဤကိစ္စများ အားလုံးပြီးစီး၍ ဝှက်ပေါက်ကိုလည်း ပိတ်ပြီးသောအခါ ကျွန်ုပ်၏ဖခင် သို့ဝှက်ထားခဲ့သော ပစ္စည်း ဘဏ္ဍာများကို တူးဖော်၍ လုံခြုံရာတွင် ရွှေထားလိုက်၏။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်သည် အတောင်းဝါးနှင့်အတူ ရုပ်ဖျက်ပြီးလျှင် ယခုအခါ ‘သီဘီး’ ခေါ် ‘တာပေါ’ မြို့သို့ အရောက် နိုင်းမြစ်တစ်လျှောက်မှ ဆန်တက်ခဲ့ကြလေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ထိုမြို့၌ နေရာကောင်းတစ်ခုကို ရှာဖွေတွေ့ရှိရ၏။ မြို့၏ မြောက်ဘက်၌ နေပူရှိန် ပြင်းထန်လှသော တောင်ကြားသဲန္တာရများရှိသည့် ညိုမောင်းသော တောင်တန်းများရှိရာ၊ ဤလူသူ မရောက်နိုင်သော နေရာ၌ ကျွန်ုပ်၏ဘေးဘိုးများဖြစ်သော ‘ဖေရီး’ ဘုရင်များသည် ကျောက်တောင်ကြီးကို ထွင်းကာ သင်္ချိုင်းဂူများ ပြုလုပ်ထား၏။ အချို့မှာ အလွန်ကျွမ်းကျင်စွာ ဖုံးကွယ်ထားသဖြင့် ယခုအချိန်တိုင်အောင် ရှာဖွေမတွေ့ကြသေးချေ။ အချို့ သင်္ချိုင်းဂူများကို ကား ပါ ရှုန်းလူမျိုးများနှင့် အခြားလူမျိုး လူဆိုးသူခိုးများ ဖောက်ထွင်းပြီးလျှင်

၂၂၆ □ ဒဂုန်ရွှေမျှား

ရွှေငွေဘဏ္ဍာများကို ယူသွားကြပေပြီ။ ကျွန်ုပ်မှာ ညဉ့်အချိန်များ၌သာလျှင် ထွက်လေ့ရှိသောကြောင့် တစ်ည၌ အရုဏ်တက်အချိန်တွင် ဤလူသေတောင် ကြား၌ ကျွန်ုပ်တစ်ယောက်တည်း လှည့်လည်လျက်ရှိစဉ်၊ ကျောက်တုံးကြီး တစ်ခုကွယ်လျက်ရှိသော ဂူအပေါက်တစ်ခုကို ရုတ်တရက် တွေ့မြင်ရ၏။ ထို နေရာမှာ အရှင် ‘ရာမီဆီး’ ၏ မြှုပ်နှံရာ ဌာနဖြစ်ကြောင်း နောင်အခါမှ သိရ၏။ သူသည်ကား တတိယမြောက် ‘ရာမီဆီး’ ဘုရင်ဖြစ်၍ နတ်ရွာစံသည်မှာ ကြာ မြင့်လှလေပြီ။ မှေးမိန်သော အရုဏ်တက်ချိန်၏ အလင်းရောင်သည် ဂူပေါက်ဝ သို့ ထိုးဝင်နေသဖြင့် ထိုဂူမှာ ကျယ်ပြန့်၍ အတွင်း၌ အခန်းများ ရှိကြောင်းကို တွေ့မြင်ရ၏။

နောက်တစ်နေ့၌ အတောင်းဝါးနှင့်အတူ မီးအိမ်များကို ယူခဲ့ပြီးလျှင် ဂူကြီးအတွင်းသို့ ဝင်ကြရာ အရှင် ‘ရာမီဆီး’ အလောင်းရှိသော ကျောက် သေတ္တာကြီးကို တွေ့ရပြီးနောက် ရှည်လျားသော လမ်းမြောင်းတစ်ခုမှ အောက်သို့ ဆင်းသွားရာ နံရံရှိ လျှို့ဝှက်သော စာများကို ကျုပ်ဖတ်နိုင်သဖြင့် နိုင်ငံမှ အနုပညာသည်တို့၏ အလောင်းများကိုလည်း ဤဂူပင်မြှုပ်နှံထား ကြောင်း သိရ၏။ အခန်းတစ်ခုတွင် မျက်စိမမြင်သော စောင်းဆရာနှစ်ယောက် သည် နတ်မင်းကြီးများ ရှေ့တွင် စောင်းကောက်များ တီးနေသည့် ပုံရှိ၍ ကြမ်း ပြင်၏ အောက်၌ကား ထိုစောင်းဆရာ နှစ်ယောက် အလောင်းများရှိလေ၏။

ဤစောင်းဆရာများ၏ မည်းမှောင်သော အခန်းထဲ၌ လူသေများကို အဖော်လုပ်ကာ ကျွန်ုပ်သည် ရှစ်နှစ်ပတ်လုံး ဒုက္ခခံစားလျက်၊ မကောင်းသော အကုသိုလ် ဒုစရိုက်များ ပြေပျောက်စေရန်၊ တရားအားထုတ်လျက် နေခဲ့၏။ အတောင်းဝါးသည်ကား အလင်းရောင် အနီးတွင် နေလိုသဖြင့် လှေခန်းတွင် နေထိုင်၏။ ထိုလှေခန်းမှာ ကျောက်သေတ္တာကြီး ထားသည့်အခန်းကို မျက်နှာ မူလျက် လက်ယာဘက်ရှိ အခန်းဖြစ်၏။

ဤသည်ကား ကျွန်ုပ်၏ဘဝဖြစ်စဉ်တည်း။ အဘွားကြီး အတောင်း ဝါးသည် တစ်ရက်ခြားမြို့သို့ သွား၍ မသေရုံအစာရေစာများနှင့် ဖယောင်းတိုင် များ ဝယ်ယူရ၏။ နေထွက်သည့်အချိန်တွင် တစ်နာရီ၊ ကျွန်ုပ်သည် ကျန်းမာ ရေးအတွက် တောင်ကြားထဲတွင် လမ်းလျှောက်၏။ ဤသို့ လမ်းလျှောက်ခြင်း မှာ ဂူတွင်းရှိ အမှောင်ထု၏ ညဉ့်ပန်းမှုဖြင့် မျက်စိကို မထိခိုက်စေရန်လည်း ဖြစ်၏။

တောင်ပေါ်သို့ တက်၍ နက္ခတ်များကို လေ့လာသည့်အချိန်မှ တစ် ပါး၊ အခြားအချိန်များ၌ နေ့ရောညဉ့်ပါ အခါမလပ် ဆုတောင်းခြင်း၊ ကမ္မဋ္ဌာန်း ထိုင်ခြင်း အလုပ်ဖြင့်သာ အချိန်ကို ကုန်လွန်စေခဲ့၏။ ဤသို့ပြုခြင်းအားဖြင့်

အိလွန်ဘုရင်မာယာရှင် ▣ ၂၂၇

မကောင်းမှု ဒုစရိုက်ကံများသည် ကျွန်ုပ် နှလုံးသားမှ တဖြည်းဖြည်း လွင့်ပါး၍ ကျွန်ုပ်သည် နတ်မင်းကြီးများအနီးသို့ တစ်ဖန် ကပ်နိုင်ပြန်၏။

သို့နှင့် အလွန်တရာ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော လူသေများမြှုပ် နံရာ တောင်ကြားထဲရှိ ဂူတစ်ခုတွင် ‘အိုလန်ပတ်’ အမည်ရှိသော လူသူတော် ကြီးတစ်ယောက် နေထိုင်သည်ဆိုသော သတင်းသည် မကြာမီ မြို့ပေါ်၌ ပျံ့နှံ့ သွား၏။ လူများလည်း နာမကျန်းဖြစ်နေသူများကို ကျွန်ုပ်ထံ ကုသရန် ခေါ် ဆောင်ခဲ့ကြ၏။ ဆေးဝါးကုသခြင်း အတတ်၌ အတောင်းဝါးသည် ကျွန်ုပ်အား ဆေးပင်ဆေးမြစ်များနှင့် ပတ်သက်၍ သင်ကြားပြသဖြင့်တစ်ကြောင်း၊ ကိုယ်ခံ ဉာဏ်ပညာရှိပြီး ဖြစ်သဖြင့်တစ်ကြောင်း၊ အာရုံစိုက်ခြင်းကြောင့် တစ်ကြောင်း၊ ကျွန်ုပ်သည် ဆေးဝါးအရာတွင် အတော်ပင် ကျွမ်းကျင်လာလျက် များစွာသော လူမမာများကို ပျောက်ကင်းအောင် ကုသပေးနိုင်ခဲ့၏။ ဤသို့လျှင် အချိန်သည် ကုန်လွန်ခဲ့၍ ပတ်ဝန်းကျင် အရပ်တို့၌ ကျွန်ုပ်၏ သတင်းမှာ ကျော်ကြားလျက် ရှိတော့၏။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ကျွန်ုပ်သည် ပဉ္စလက်ဆရာ တစ်ယောက် လည်းဖြစ်သဖြင့်၊ သေသူများနှင့်လည်း စကားနှီးနှောနိုင်သည်ဟု ပြောလာကြ ၏။ အမှန်ပင် ဤအလုပ်ကို ကျွန်ုပ် လုပ်ခဲ့၏။ သို့ရာတွင် ဤအကြောင်းများကို ကား ကျွန်ုပ် ထုတ်ဖော်၍မပြောသင့်ပေ။ ထိုစဉ်အခါက ဆေးကုရန် လာကြသူ များမှာ ကျွန်ုပ်က အခမဲ့ကုသပေးသဖြင့် ကျွန်ုပ်အား ပူဇော်သက္ကာရပြုရန် စား ဖွယ်သောက်ဖွယ်များ ယူလာကြရာ လိုသည်ထက်ပင် ပို၍နေသဖြင့် အဘွား ကြီးမှာ မြို့သို့သွားရန် မလိုတော့ချေ။ ပထမ၌ ရသေ့ကြီး အိုလန်ပတ်သည်ကား အခြားသူမဟုတ်၊ ပျောက်ဆုံးနေသော ဟားမားကစ် ဖြစ်ကြောင်း သိမည်စိုး သောကြောင့် ဆေးကုလာသူများကို ဂူ၏ အမှောင်အတွင်း၌သာ လက်ခံလေ့ရှိ ၏။ သို့သော် ဟားမားကစ်မရှိတော့ပြီဟု လူအများ ယုံကြည်နေကြကြောင်း သိသောအခါ ကျွန်ုပ်သည် ဂူဝဲသို့ထွက်၍ လူမမာများကို ကုသ၏။ ထင်ရှား ကျော်ကြားသော သူများ၏ ဇာတာများကိုပင် အကြိမ်များစွာ တွက်ချက်ခဲ့ရ၏။

ဤသို့လျှင် ကျွန်ုပ်၏ သတင်းမှာ ကျော်ကြားလျက်ရှိရာ နောက်ဆုံး ၌ ‘မင်းဖစ်’ နှင့် အလက်ဇန္ဒီးယားက လူများပင် ကျွန်ုပ်ထံ လာရောက်ကြကုန် ၏။ ထိုသူများထံမှ ‘အင်တိုနီ’ သည် ကလီယိုပါထရာကို ခေတ္တ ပစ်ထားခဲ့ ကြောင်း၊ သူ၏ မိဖုရား ‘ဖူးဗီးယား’ သေဆုံးသဖြင့် ဆီးဇား၏ နှမ ‘အော့တေးဗီး ယား’ နှင့် လက်ထပ်ကြောင်းများနှင့်တကွ အခြားအကြောင်းများကိုပါ စုံစေ့စွာ ကြားသိရ၏။

ပထမနှစ်ကုန်လွန်ပြီးနောက် ဒုတိယနှစ်သို့ ရောက်သောအခါ ကျွန်ုပ် သည် အဘွားကြီးအား ဆေးမြစ်သည်ယောင် ဆောင်စေပြီးလျှင် ချာမီယန်ကို

၂၂၈ □ ဒဂုန်ရွှေမျှား

တွေ့အောင် ရှာဖွေပြီးနောက် အကယ်၍ ယုံကြည်စိတ်ချရက ကျွန်ုပ် မည်သို့ မည်ပုံနေထိုင်လျက်ရှိကြောင်း ပြောကြားရန်၊ အလက်ဇန္ဒြီးယားမြို့သို့ စေလွှတ် လိုက်၏။ သူလည်း စေခိုင်းသည့်အတိုင်းသွား၍ ငါးလကြာသောအခါ ချာမီ ယန်ထံမှ နှုတ်ခွန်းဆက်စကားနှင့်၊ အမှတ်အသားတစ်ခုကို ယူဆောင်၍ ပြန် လာခဲ့၏။ အဘွားကြီးက ချာမီယန်ကိုတွေ့ရန် မည်သို့မည်ပုံမည်ယဉ်းစွာ ကြံစည် ရပုံ၊ ၎င်းနှင့် တွေ့၍ ဟားမားကစ် သေဆုံးပြီဖြစ်ကြောင်း ပြောသောအခါ ချာမီယန်သည် မဆောက်တည်နိုင်ဘဲ ငိုကြွေးသည့်အကြောင်း၊ အဖွားကြီးက သူ့အတွင်းစိတ်ကို သိသောကြောင့် ဟားမားကစ် မသေသေးကြောင်း၊ သင့် အား နှုတ်ဆက်လိုက်ကြောင်းကို ပြောလိုက်သည်တွင် ချာမီယန်သည် ဝမ်းသာ လွန်းသဖြင့် ပို၍ပင် ငိုကြွေးကြောင်း၊ အဘွားကြီးကို နမ်းရှုပ်ပြီးလျှင် လက် ဆောင်များ ပေး၍ သူ၏ကတိသစ္စာကိုစောင့်ရှောက်လျက်ရှိကြောင်း၊ ကျွန်ုပ် လာမည့် အချိန်နှင့် လက်စားချေမည့်အချိန်ကိုသာ စောင့်စားနေကြောင်းများကို ကျွန်ုပ်အား ပြောရန် မှာကြားလိုက်သေးကြောင်းဖြင့် ပြောပြ၏။

နောက်တစ်နေ့တွင် လက်ဆောင်ပဏ္ဏာများနှင့် ဘုရင်မ တံဆိပ်နှိပ် ထားသော စာခွေကို ယူဆောင်လာသည့် ကလီယိုပါထရားထံမှ တမန်များ ရောက်ရှိလာ၏။

ကျွန်ုပ်သည် စာခွေကို ဖွင့်၍ဖတ်ရှုလိုက်ရာ

ကလီယိုပါထရားထံမှ ...

အီဂျစ်လူမျိုး ပညာရှိကြီး 'အိုလန်ပတ်' သို့ ...

အို ... အိုသန်ပတ် ပညာရှိကြီး၊ သင်၏ သတင်းများသည် ကျွန်ုပ်တို့နားသို့ ရောက်ခဲ့၏။ ကြားရသည့်အတိုင်း အမှန်ဖြစ်ခဲ့လျှင် ဤ အကြောင်းကို ကျွန်ုပ်တို့အား ပြောပါလော့၊ အကယ်၍ သင်ပြောသည့်အတိုင်း မှန်ကန်လျှင် အီဂျစ်ပြည်တွင် မည်သူနှင့်မျှ မတူအောင်၊ ကြီးကျယ်သော ဂုဏ်ထူးရာထူးနှင့် အဖိုးဆိုက်တန်သော ဘဏ္ဍာရွှေငွေများကို သင့်အား ပေးပါအံ့။ အေဒုတေးဗီးယား၏ ပြုစားခြင်း ခံနေရသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့ကို စွန့်ပယ်၍ထားသော အင်တိုနီ၏ အချစ်ကို ပြန်ရအောင် ကျွန်ုပ် မည်သို့ လုပ်ရပါမည်နည်း။

ကျွန်ုပ်၏ ကျော်ကြားခြင်းကို ကလီယိုပါထရား သိအောင်လုပ်ခြင်း သည် ချာမီယန်၏ လက်ချက်ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်ုပ် ရိပ်မိလိုက်၏။

ထိုတစ်ညလုံး ကျွန်ုပ်သည် ထိုကိစ္စအတွက် ကျွန်ုပ်၏ ဉာဏ်ပညာ စွမ်းရှိသမျှ နှိုင်းချိန်စဉ်းစားလေသည်။ နံနက်လင်းသောအခါ ကျွန်ုပ်သည် ကလီ

အိလျှော်ဘုရင်မာယာရှင် ▣ ၂၂၉

ယိုပါထရားနှင့် အင်တိုနီတို့၏ ပျက်စီးရာပျက်စီးကြောင်းကို ရည်ရွယ်၍ ကျွန်ုပ်
၏ အဖြေကို ဤသို့ရေးလိုက်၏။

အိလျှော်ပြည်သား ‘အိလန်ပတ်’ ထံမှ ...

ဘုရင်မကြီး ကလီယိုပါထရားထံသို့ ...

**သင့်အား လမ်းညွှန်ရန် လွှတ်လိုက်မည်သူနှင့် သင်သည်
ဆီးရီးယားပြည်သို့ သွားလော့။ ဤနည်းအားဖြင့် အင်တိုနီသည်
သင်၏ လက်တွင်း သို့ ကျဆင်းပြန်လိမ့်အံ့။ သူနှင့်အတူ
အိပ်မက် ထဲ၌ပင် ထည့်၍ မမြင်မက်စူးသော
ထူးကဲသည့် လက်ဆောင်များလည်း ပါလာအံ့။**

ဤစာနှင့်အတူ ကျွန်ုပ်သည် တမန်များအား ပြန်လွှတ်လိုက်၏။
ကလီယိုပါထရားထံမှ ကျွန်ုပ်တို့အတွက် ပို့လိုက်သော လက်ဆောင်များကို
လည်း သူတို့အား ခွဲဝေပေးလိုက်၏။

ကလီယိုပါထရားသည် ရာဂစိတ်လှုံ့ဆော်သဖြင့် ကျွန်ုပ်ပေးလိုက်
သော အကြံကို လိုက်နာ၍ ချက်ချင်းပင် ဆီးရီးယားသို့ ထွက်ခွာသွား၏။
ထိုအရပ်၌ ကျွန်ုပ် ကြိုတင်ဟောထားသကဲ့သို့ပင် အားလုံး ဖြစ်ပျက်တော့၏။
အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ‘အင်တိုနီ’ သည် သူ၏ သွေးဆောင်ခြင်းကို ခံရသဖြင့်၊
စိလီးဆီးယားပြည်၏ များစွာသော နယ်ပယ်များကိုလည်းကောင်း၊ အာရေဗျ
နာဘားလီးယား ပင်လယ်ကမ်းရိုးတန်းကိုလည်းကောင်း၊ ပရပ်ထွက်သော
ဂျူးဒီးယားနယ်ကိုလည်းကောင်း၊ ဖိုနီးစီးယားနယ်ကိုလည်းကောင်း၊ စိုလီးဆိုင်း
ရီးယားနယ်ကိုလည်းကောင်း၊ ပါဂေးမတ်၏ ပိဋကတ်တိုက်များကိုလည်း
ကောင်း သူ့အား အပိုင်စားပေးလိုက်၏။ သူနှင့် ကလီယိုပါထရားမှ မွေးဖွား
သော တိုလီမီ မင်းသားကလေးအပြင်၊ အမြွှာပူးကလေးများကိုလည်း သူသည်
‘ဘုရင်မက မွေးသော ဘုရင်ကလေးများ’ ဟု သမုတ်စေ၍ ယောက်ျားကလေး
ကို အလက်ဇန္ဒားဟေးလီယို (ခေါ်မဘာသာဖြင့် နေမင်း) ဟုလည်းကောင်း၊
မိန်းကလေးကို ကလီယိုပါထရားဆယ်လိန်း (အတောင်ပံရှည်လျားသော
လမင်း) ဟု လည်းကောင်း မှည့်ခေါ်လိုက်၏။

သို့နှင့် ဤကိစ္စများ ဖြစ်ပျက်ပြီးနောက် သူတို့နှစ်ယောက်သည်
အလက်ဇန္ဒီးယားသို့ ပြန်ရောက်သောအခါ ကလီယိုပါထရားသည် များစွာ
သော လက်ဆောင်ပဏ္ဍာတို့ကို ကျွန်ုပ်ထံသို့ ပို့လိုက်၍ ကျွန်ုပ်အား အလက်
ဇန္ဒီးယားသို့ ကြွရောက်ပါမည့်အကြောင်း ဖိတ်ခေါ်လေ၏။ သို့သော် ကျွန်ုပ်
ကား အချိန်မကျသေးသဖြင့် လိုက်၍မသွားချေ။ ထိုအချိန်မှစ၍ အင်တိုနီနှင့်
ကလီယိုပါထရားတို့သည် ကျွန်ုပ်ထံ အကြံဉာဏ်တောင်းရန် ခဏခဏ စေ
လွှတ်၏။

၂၃၀ □ ဒဂုန်ရွှေမျှား

ကျွန်ုပ်ကလည်း သူတို့ ပျက်စီးကြောင်းကိုသာ အကြံပေးခဲ့၏။
ကျွန်ုပ် ကြိုတင်ဟောပြောချက်များမှာလည်း မည်သည့်အခါမျှ မမှားခဲ့ချေ။

ဤသို့လျှင် နှစ်ပရိစ္ဆေဒများ ကုန်လွန်ခဲ့၏။ ဂျုံမှုန့်ကိုသာ စား၍
ရေကိုသောက်ကာ ဂူအောင်းလျက်နေခဲ့သော ကျွန်ုပ် အိုလန်ပတ် ရသေ့ကြီး
သည် လက်စားချေရန် ပေးအပ်သော တန်ခိုးတော်၏ အရှိန်ဖြင့် ခမ်း(မ်)ပြည်
တစ်လွှားတွင် ကျော်ကြားလျက် ရှိပြန်တော့၏။

ရှစ်နှစ် တင်းတင်းပြည့်သည့်နောက် ပါလီယန်များနှင့် ဖြစ်သော
စစ်ပွဲလည်း ပြီးခဲ့ပေပြီ။ အာမေးနီးယားဘုရင် အာတာဗတ်စ်ဒီးစ်ကိုလည်း
အလက်ဇန္ဒီးယားမြို့တွင် လမ်းဆုံလမ်းမတစ်လျှောက် သို့ပန်းအဖြစ်နှင့် ဆွဲငင်၍
အောင်ပွဲကျင်းပပြီးခဲ့ပြီ။ ကလီယိုပါထရာ၏ အကြံပေးချက်အရ ရိုးသားသော
အော့တေးဗီးယန်းကိုလည်း အပျော်မယားတစ်ယောက်ကဲ့သို့၊ ရောမမြို့ရှိ
အင်တိုနီ၏ အိမ်တော်မှ မောင်းချပြီးခဲ့လေပြီ။ အင်တိုနီသည်လည်း ကျွန်ုပ်ကဲ့သို့
ပင် ဆင်ခြင်တုံတရားကင်းမဲ့ ကလီယိုပါထရာအတွက် နှစ်မွန်းလျက် ရှိနေ
တော့၏။ သို့ဖြစ်သောကြောင့် ဤအခြေအနေတွင် အော့တေးဗီးယားနပ်သည်
သူ့အား စစ်ကြေညာလိုက်တော့၏။

တစ်နေ့သ၌ ကျွန်ုပ် အိပ်စက်နေစဉ် ကျွန်ုပ်၏ဖခင်အိုကြီး အမိနမ်
ဟတ်၏ ပုံသဏ္ဍာန်ပေါ်လာပြီးနောက် “ငါ့သား ဟိုမှာ ကြည့်စမ်း” ဟု ညွှန်ပြ
ပြောဆိုလေ၏။

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်သည် သူ့ညွှန်ပြရာသို့ ကြည့်လိုက်မိရာ သင်္ဘောတပ်
ကြီး နှစ်တပ်သည် ကျောက်ဆောင်ပေါများသော ကမ်းခြေတစ်ခု အနီး၌ အကြီး
အကျယ် စစ်တိုက်နေကြသည်ကို မြင်ရ၏။ သင်္ဘောတပ်တစ်ခု၏ အမှတ်
အသားများမှာ ‘အော့တေးဗီးယားနပ်’ ၏ အမှတ်အသားဖြစ်၍ အခြားတစ်ခုမှာ
ကလီယိုပါထရာနှင့် အင်တိုနီတို့၏ အမှတ်အသား ဖြစ်လေသည်။ အင်တိုနီ
နှင့် ကလီယိုပါထရာ၏ သင်္ဘောများသည် ဆီးဇေး၏ သင်္ဘောများကို လိုက်
လံတိုက်ခိုက်လျက်ရှိရာ အင်တိုနီသည် အနိုင်ရတော့မည်ကဲ့သို့ ရှိနေ၏။

ဤအရေးအခင်းများ ကွယ်ပျောက်သွားပြီးနောက် အသစ်တစ်ခု ပေါ်
လာပြန်၏။ ရွှေပြားခင်းထားသော သင်္ဘောတစ်စင်းပေါ်၌ စစ်ပွဲကို စိတ်အား
ထက်သန်စွာ ရှုစားလျက်ရှိသော ကလီယိုပါထရာသည် ထိုင်နေ၏။ ကျွန်ုပ်
သည် ကျွန်ုပ်၏ ဝိညာဉ်ကို သူ့ထံသို့ လွှတ်လိုက်သဖြင့် သူ၏ နားထဲတွင်
သေဆုံးပြီးသော ဟားမားကစ်၏ အသံကို ကြားနေသကဲ့သို့ ရှိတော့၏။

“ပြေးပေတော့ ကလီယိုပါထရာ၊ ပြေးရင်ပြေး မပြေးရင် ပျက်စီးဖို့ပဲ
ရှိတယ်” ဟု ပြောနေသကဲ့သို့ ထင်ရ၏။

အိဂျစ်ဘုရင်မာယာရှင် □ ၂၃၁

သူသည် ပထမ ထိတ်လန့်စွာ မော့ကြည့်လိုက်၏။ တစ်ဖန် ကျွန်ုပ်၏ ဝိညာဉ်က ပြောသောအသံကို ကြားပြန်၏။ သူသည် ကြီးစွာသော ထိတ်လန့်ခြင်းဖြင့် သင်္ဘောသားများအား ရွက်တင်၍ နောက်သို့ လှည့်ရန် အော်၍ အမိန့်ပေးလိုက်ရာ အမိန့်အတိုင်းနောက်သို့ လှည့်၍ စစ်ပွဲမှ ထွက်ပြေးခဲ့ကြတော့၏။

ထိုအခါ နှစ်ဖက်သော စစ်တပ်မှ “ကလီယိုပါထရား ပြေးပြီ ... ကလီယိုထရား ပြေးပြီ” ဟူသော အသံကြီး ပေါ်လာတော့၏။ ထို့နောက် အင်တိုနီ၏ သင်္ဘောတပ်ပျက်စီး၍ ကစဉ့်ကရဲ ဖြစ်သွားသည်ကို မြင်ရပြီးလျှင် အိပ်ရာမှ နိုးလာခဲ့လေသည်။

သို့ဖြင့် ရက်ပေါင်းများစွာ ကျော်လွန်ပြီးနောက်၊ တစ်ဖန် ကျွန်ုပ်ဖခင်၏ သဏ္ဍာန်ပေါ်လာပြန်ပြီးလျှင် ...

“ငါ့သား ထလော့ ... လက်စားချေရန် အချိန်ကား ကျရောက်ပြီ သင်သွားလော့၊ သင့်စိတ်ထဲတွင် ပေါ်လာသည့်အတိုင်း သင်ဆောင်ရွက်လော့” ဟု ပြောကြားပြန်၏။

နောက်တစ်နေ့နံနက် အိပ်ရာမှ နိုးပြီးနောက်၊ ဂူပေါက်သို့ ထွက်လိုက်ရာ တောင်ကြားတစ်လျှောက် လာနေသော ကလီယိုပါထရား၏ သံတမန်များနှင့် ရောမ အစောင့်တပ်များကို မြင်ရ၏။

စစ်သားများသည် ကျွန်ုပ်ရှိရာသို့ ချဉ်းကပ်လာပြီးနောက် စစ်ဗိုလ်ဖြစ်သူက ဘုရင်မကြီးနှင့် အင်တိုနီတို့ထံမှ အမှာစကားများပါကြောင်း၊ ၎င်းမှာ ကျွန်ုပ်အား အကြိမ်များစွာ အခေါ်လွှတ်သော်လည်း မလာရောက်ဘဲရှိနေသဖြင့် အခု အကြိမ်၌ စစ်တပ်နှင့်အတူ ချက်ချင်း ပင့်ဆောင်ခဲ့ရမည့် အမိန့်ဖြစ်ကြောင်းနှင့် ပြောကြားလေသည်။

သို့နှင့် ကျွန်ုပ်သည် ထိုနေ့ပင် အဘွားကြီး အတောင်းဝါးနှင့်အတူ ထွက်ခဲ့ရာ ကျွန်ုပ်ဖခင်ကြီးထားခဲ့သော ပစ္စည်းဘဏ္ဍာများကိုပါ၊ မြို့သို့ရောက်သောအခါအရေးကြုံက သုံးစွဲနိုင်ရန် လျှို့ဝှက်စွာယူခဲ့၏။ ဤသို့လိုက်လာစဉ် အင်တိုနီသည် အက်တီယန်မှ ထွက်ပြေးခဲ့ပြီးနောက် ကလီယိုပါထရား နောက်သို့ လိုက်သွားကြောင်း ကြားသိရ၏။ ကျွန်ုပ်မှာ ဂူအတွင်းတွင် ကမ္မဋ္ဌာန်းထိုင်စဉ်က ဤဖြစ်ပျက်မည့် အကြောင်းရင်းများကို တင်ကြိုမြင်နှင့်ပြီး ဖြစ်၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ကလက်ဇွီးယားမြို့နန်းတော် တံခါးဝအနီး ကျွန်ုပ်အတွက် သီးသန့်ပြင်ဆင်ထားသော အိမ်သို့ ဆိုက်ရောက်ခဲ့လေ၏။

အခန်း (၄)

ကျွန်ုပ်သည် ညိုမည်းသော ဝတ်ရုံကို ဝတ်ဆင်လျက် ကျွန်ုပ်အတွက် စိမ့်ထားသော အိမ်ရှိ ဧည့်ခန်းတွင် ခြင်္သေ့ရုပ်ထုလုပ်ထားသော ခြေထောက်များ နှင့် ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ထိုင်ရင်း ဆီးမွှေးများ ထည့်ထားသည့် မီးအိမ်များကို လည်းကောင်း၊ အရပ်ကားများဖြင့် ခြယ်ထားသော ခန်းဆီးအကာများကို လည်းကောင်း၊ ဆီးရီးယားပြည်ဖြစ် အဖိုးတန်သော ကော်စောများကိုလည်း ကောင်း ကြည့်ရှုလျက်ရှိလေ၏။ တံခါးအနီးရှိ ကော်စောပေါ်တွင် အတောင်း ဝါးသည် ခပ်ယိုယိုထိုင်လျက်ရှိလေသည်။ အဘွားကြီးသည် အခြားသူများ ဝိုင်းပယ်ထားသည့် ကျွန်ုပ်ကိုသာ တွယ်တာလျက်ရှိရာ၏။ ကိုးနှစ်လုံးလုံးကြာ မှ ကျွန်ုပ်သည် တစ်ဖန် အလက်ဇန္ဒီးယားမြို့တွင် ခြေချရပြန်ရာ သံသရာစက် ကြီးလည်လျက် အချိန်စေ့ရောက်ပြန်သဖြင့် ဤကဲ့သို့ ပြန်၍ရောက်ရခြင်းဖြစ်ရ ကား၊ ယခု ဒုတိယအကြိမ်၌မူ အလွဲလွဲ အချော်ချော် မဖြစ်နိုင်အောင် သတိကြီး စွာ ထားရမည်ကို တွေးတောလျက် ရှေးဟောင်းနှောင်းဖြစ်များကို စဉ်းစားနေမိ ၏။

ချက်ချင်းပင် ကျွန်ုပ်သည် နေရာမှ ထ၍ အတောင်းဝါးအား ကျွန်ုပ် ကြည့်ရန် မှန်တစ်ချပ်ကို ယူခဲ့စေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် မှန်ထဲ၌ ကျွန်ုပ်၏ ရုပ်အဆင်းကို ကြည့်မိ၏။ ရှုံ့တွ၍ အရေတွန့်နေသည့် မျက်နှာနှင့်၊ အမှောင်ကို ကြည့်ရလွန်းသဖြင့် အားနည်း

အိဂျစ်ဘုရင်မာယာရှင် □ ၂၃၃

လျက်ရှိသော မျက်လုံးများကား ပြောင်နေသော ဦးခေါင်းအရိုးခွံရှိ မျက်လုံးနေရာ များသို့ တွင်းဖြစ်လျက်ရှိ၏။ သီလဆောက်တည်ခြင်း၊ ဝမ်းနည်းခြင်းနှင့် ဆုတောင်းရခြင်း စသည်တို့ကြောင့် ပင်ပန်းဆင်းရဲလှသဖြင့် ကြုံလှီခြောက်ကပ် လျက်ရှိသော ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်၊ ကြမ်းတမ်းစွာ ပေါက်လျက်ရှိသော မီးခိုး ရောင် မုတ်ဆိတ်၊ အကြောစိမ်းများ ဖြိုင်းဖြိုင်းထလျက် သစ်ရွက်ပမာ တုန်ယင် လှုပ်ရှားလျက်ရှိသော သေးကွေးသည့်လက်များ၊ ကုန်းကွလျက်ရှိသော လက် ပြင်၊ ကြွက်သား မရှိတော့သော ခြေထောက်များကို ကျွန်ုပ်မြင်ရ၏။ လှပ တင့်တယ်သည့် လွန်ခဲ့သော ကိုးနှစ်ခန့် အရွယ်က ရုပ်နှင့်ကား ကောင်းကင်နှင့် မြေကြီးပမာ ကွာခြားလျက်ရှိသဖြင့် မည်သူမျှ ကျွန်ုပ်ကို မှတ်မိတော့မည် မဟုတ် ပေ။

ဤသို့ လွန်ခဲ့သော ကိုးနှစ်က အကြောင်းများကို စိတ်မချမ်းမသာနှင့် စဉ်းစားလျက်ရှိစဉ်၊ တံခါးခေါက်သံ ကြားရ၍ အဘွားကြီးအား အဖွင့်ခိုင်းလိုက် လေ၏။

တံခါးပွင့်လာပြီးနောက် မိန်းမတစ်ယောက်သည် နောက်လိုက် အဖော်မပါဘဲ ခေါမ အဝတ်အစားများ ဝတ်ဆင်လျက် ဝင်လာရာ ထိုဝင်လာ သူကား ချာမီယန်ဖြစ်ကြောင်း သိရလေသည်။ ချာမီယန်မှာ ယခင်ကကဲ့သို့ လှတုန်းပတုန်းပင် ဖြစ်လျက် ယခုမှာ ညှိုးငယ်သော မျက်နှာနှင့် ပို၍ပင် ကြည့် ကောင်းသည်ဟု ထင်ရ၏။

ချာမီယန်သည် ရုတ်တရက် စကားမပြောသေးသဖြင့် အဘွားကြီး သည် ကျွန်ုပ်ရှိရာသို့ လက်ညှိုးညွှန်ပြပြီးလျှင် အပြင်သို့ ထွက်သွားလေ၏။

သူသည် ကျွန်ုပ်အား ကြည့်၍ “အဘိုးကြီး ကျွန်မကို ပညာရှိ အိုလံ ပတ်ထံပို့ ပေးပါ။ ကျွန်မ ဘုရင်မ ကိစ္စနဲ့ လာခဲ့ပါတယ်” ဟု ပြောလေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် နေရာမှထပြီးလျှင်၊ ခေါင်းကိုမော့၍ သူ့အား ကြည့် လိုက်ရာ ချာမီယန်သည် ကျွန်ုပ်ကို စိုက်ကြည့်ပြီးနောက် အော်ဟစ်လိုက်လေ ၏။

ယန် (ဘေးပတ်လည်ကို လှည့်ကြည့်လျက်) “တကယ်ပါပဲနော် ... မဟုတ်ပါဘူး ... ရှင်ဟာ” ဤနေရာ၌ ချာမီယန်သည် စကားကို ရပ်လိုက်လေ သည်။

(ကျွန်ုပ်) “သင်တစ်ခါတုန်းက မိုက်မဲ့တဲ့စိတ်နဲ့ ချစ်မိခဲ့ဖူးတဲ့။ ဟား မားကစ်လို့ ပြောချင်တာလား ချာမီယန်ရဲ့၊ ဟုတ်ပါတယ်၊ သင်မြင်နေတာဟာ သူပါပဲ။ သင်ချစ်ခဲ့ဖူးတဲ့ ဟားမားကစ်ကတော့ သေပြီ။ သို့ပေတဲ့ အိဂျစ်ပြည် သား ပညာရှိ အိုလန်ပတ်ဟာ သင်ပြောမယ့်စကားကို နားထောင်နေပါတယ်”

၂၃၄ □ ဒဂုန်ရွှေများ

“တော်ပါတော့ ရှေးဟောင်းနှောင်းဖြစ် စကားကလေးတစ်ခွန်း လောက် အေးလေ ... နေပါစေတော့၊ အရှင်ဟာ ပညာတွေတော့ တတ်ပါရဲ့၊ ဒါပေမယ့် အရှင်ဟာ မိန်းမများရဲ့ သဘောထားကို မသိဘူး၊ မိန်းမများရဲ့ အချစ်ဟာ ဗဟိုဒွသဏ္ဍာန် အပြင်ပန်း ရုပ်ပြောင်းတိုင်း လိုက်ပြောင်းတယ်လို့ ထင်ပြီး၊ သူ့ချစ်တဲ့ လူနောက်ကို သင်္ချိုင်းအထိ မလိုက်တော့ဘူးလို့ ဆိုချင် သလား။ ကျွန်မပြောတာ မှတ်ထားပါ။ ပညာရှိ ဆေးဆရာကြီးရဲ့၊ ကျွန်မဟာ တစ်ခါ ချစ်မိပြီဆိုလျှင် အစဉ်ချစ်နေတာပဲ။ ကိုယ်ချစ်သလို အချစ်မခံဘူးဆိုလျှင် လည်း အပျိုကြီးဘဝနဲ့ အရိုးထုတ်မယ့် မိန်းမစားပါ”

ချာမီယန်သည် စကားပြော ရပ်လိုက်ပြီး တစ်စုံတစ်ရာ ဆက်လက် မပြောသဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် ပြန်ကြားသည့် သဘောနှင့် ဦးခေါင်းကိုသာ ညိတ် လိုက်၏။

“ကျွန်မရဲ့ တဏှာစိတ်ရိုင်းကို ကျွန်မဆီမှာ မထားတော့ပါဘူး။ ကျွန်မ ကိုယ်ထဲက ထုတ်ပစ်လိုက်ပါပြီ။ ဒါပေမယ့် ဖျောက်ပစ်လိုတော့ ဖြစ်မယ် မထင်ဘူး။ ကိုင်း ကျွန်မ အချစ်ဟာ နောက် ဘယ်တော့မှ အရှင်ကို ဒုက္ခပေး တော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ အရှင်မသေခင် အခုလို ကျွန်မမျက်စိနဲ့ မြင်လိုက်ရ တယ် ဆိုရင် တော်ပါပြီ။ အရှင် ထွက်သွားခါနီးတုန်းက အရှင်လက်နဲ့ သတ်ခဲ့ ပါတော့လို့ ကျွန်မ တောင်းပန်တဲ့အခါ အရှင် မသတ်ခဲ့ဘဲ ကျွန်မ အပြစ်တွေ အတွက် ဒုက္ခခံရစ်ဦးလို့ အရှင်ပြောသွားတာတွေ မှတ်မိသေးရဲ့ မဟုတ်လား”

“အေး ... ချာမီယန်၊ ငါ ကောင်းကောင်း မှတ်မိတယ်”

“ကျွန်မ ဒီလိုအပြစ်တွေကို ပြုံးပြုံးကလေးနဲ့ ခံခဲ့ပါတယ်”

“သို့ပေမယ့် ကြားရတဲ့စကားတွေကတော့ ချာမီယန်ဟာ နန်းတော် ထဲမှာ ထိပ်သီးပဲ၊ တန်းခိုးလည်း အကြီးဆုံး၊ ဘုရင်မရဲ့ အချစ်ဆုံး၊ အရေး အပေးဆုံးတဲ့။ အော့တေးဗီးယန်းနပ်က သူစစ်ကြေညာတာဟာ အင်တိုနီကိုလဲ မဟုတ်၊ ကလီယိုပါထရားကိုလဲ မဟုတ်၊ ‘ချာမီယန်’နဲ့ ‘အိုင်း ရပ်စ်’ ကိုသာ စစ်တိုက်ခြင်းဖြစ်တယ်လို့ ပြောတယ် မဟုတ်ဘူးလား”

“မှန်ပါတယ်။ ကျွန်မ အရှင်ဆီမှာ သစ္စာခံလိုက်လို့ ကျွန်မ အင်မတန် မုန်းတီးတဲ့ သူတစ်ယောက်ရဲ့ ထမင်းစားပြီး သူ့အလုပ် လုပ်ပေးနေရတယ်။ မမုန်းတီးဘဲ နေပါ့မလား စဉ်းစားပါဦး ... အရှင်ကို ကျွန်မ လက်ထဲက သူလု ယူသွားတာ။ ကျွန်မရဲ့ မစ္စရိုယစ်စိတ်မိုက်ကြောင့် ကျွန်မ အခုလိုဖြစ်ရ၊ အရှင် လဲ အရှက်တကွ အကျိုးနည်းဖြစ်ရ၊ အီဂျစ်ပြည်ကြီးလဲ ပျက်စီးရတာပဲ။ အဲဒီလို အပြစ်မျိုးကို ရောက်နေရတဲ့ ကျွန်မကို ပစ္စည်းဥစ္စာ ဘဏ္ဍာရွှေငွေတွေ၊ မင်းညီ မင်းသား မှူးမတ်များရဲ့ သွားရည်တများများနဲ့ မြှောက်စားပိုးပန်းတာတွေ

အိလျစ်ဘုရင်မာယာရှင် □ ၂၃၅

ဟာ ဘယ့်နှယ်လုပ်ပြီး ပျော်ရွှင်မှုကို ပေးနိုင်မှာလဲ၊ အခုဆိုရင် ကျွန်မဟာ အိမ်မှာ ခိုင်းစေကြတဲ့ အစုတ်ပြတ်ဆုံး အစေခံမထက်တောင် ပိုပြီး စုတ်ပြတ်နေ ပါသေးတယ်”

“သင်ဟာ သစ္စာကတိ တည်တယ်ဆိုတာ ငါသိပါပြီ ချာမီယန် ... နေရာကျပါတယ်။ လက်စားချေဖို့ အချိန်လဲ အခုနီးကပ်နေပြီ”

“အရာခပ်သိမ်းမှာပဲ အရှင့်အကျိုးအတွက် တိတ်တဆိတ် ဆောင် ရွက်ပြီး ကလီယိုပါထရားနဲ့ ဟိုရောမ ကောင်ကြီးတို့ရဲ့ ပျက်စီးကြောင်းကိုချည်း လုပ်နေတာပါပဲ။ ကျွန်မဟာ အင်တိုနီရဲ့ ရာဂစိတ်နဲ့ ကလီယိုပါထရားရဲ့ မစ္စရီယစိတ်တွေကို မီးတောက်အောင် ယပ်ခတ်ပေးခဲ့ပါတယ်။ ကလီယိုပါ ထရားကို မတော်တာ တိုက်တွန်း။ သူ့ကို မိုက်မဲတဲ့အလုပ် လုပ်ဖြစ်အောင် တို့ပေးခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီလို သူတို့ မတော်တာ လုပ်သရွေ့ ဆီးဇားဆီကို ကျွန်မ သတင်းပို့ခဲ့တယ်။ ကိစ္စက ဒီလိုဖြစ်နေတယ်၊ အက်တီးယန်း စစ်ပွဲမှာ ဘာဖြစ် တယ်ဆိုတာ အရှင်သိသားပဲ။ အဲဒီစစ်ပွဲကို အင်တိုနီ သဘောမတူဘဲနဲ့ ကလီယို ပါထရား လိုက်သွားတာ။ သို့ပေမယ့် အဲဒီတုန်းက အရှင့်ဆီက စကားကို ကျွန်မ ကြားရတာနဲ့ ဘုရင်မကြီးအတွက် သူ့ဆီသွားပြီး ငိုယိုပြောတာပေါ့။ ဘုရင်မကြီးကို မခေါ်ဘဲ ပစ်ထားခဲ့ရင်၊ အမှန်သေကျန်ရစ်တော့မယ့် အကြောင်း တွေ ပြောတော့ ဒီတဏှာ ကျွန်ကြီးကလဲ ကျွန်မပြောသမျှ ယုံတာပဲ။ အဲဒါ နဲ့ ဘုရင်မနောက် လိုက်သွားရရော။ စစ်သင်္ဘောတွေ တစ်ဖက်နဲ့တစ်ဖက် တိုက်ခိုက်နေကြတုန်း ဘာကြောင့်ရယ်လို့တော့ မသိဘူး။ သင်္ဘောတပ်ကို နောက်ပြန်လှည့်ဖို့ အမိန့်ပေးပြီးတော့၊ စစ်ပွဲက ထွက်ပြေးပြီး၊ ပီလိုပေါနီးဆပ်ကို လာခဲ့တာပဲ။ နောက်ဆုံးတော့ ဘာဖြစ်သလဲ နားထောင်ပါဦး ... အင်တိုနီလဲ သူ ထွက်ပြေးတာ မြင်တော့ ရူးသလို နှမ်းသလိုဖြစ်ပြီး သင်္ဘောတစ်စင်းနဲ့ သူ့နောက် လိုက်လာတာပါပဲ။ ပစ်ထားခဲ့တဲ့ သင်္ဘောတပ်ကြီးလဲ ပျက်စီးနစ် မြုပ်ကုန်ပါတယ်။ ပြီးတော့ ခေါမပြည်မှာရှိတဲ့ စစ်တပ်ကြီး နှစ်ဆယ်နဲ့ တစ် သောင်းနှစ်ထောင်ရှိတဲ့ မြင်းစီးသူရဲတွေကလဲ ခေါင်းဆောင်မရှိဘဲ ကျန်ရစ် ခဲ့တယ်။ အင်တိုနီလဲ အဲဒီလိုဖြစ်ပျက်ပြီး အရှက်တကွ အကျိုးနည်းဖြစ်ရတယ်။ ဒီကနေ့တော့ စစ်ဗိုလ်ကြီး ‘ကင်နီးဒီးယပ်’ လာလို့ သတင်းစုံပါလာတယ်။ သတင်းကတော့ အင်တိုနီဟာ သူတို့ကို ပစ်ထားခဲ့တယ်ဆိုတာ အမှန်သိကြ တာနဲ့ တပ်တွေအားလုံးဟာ ဆီးဇားလက်အောက်ကို ဝင်လိုက်ကြပါတယ်”

“ဒါဖြင့် အခု အင်တိုနီ ဘယ်မလဲ”

“သူဟာ သင်္ဘောဆိပ်ကြီးနားမှာ ရှိတဲ့ ကျွန်းကလေးတစ်ကျွန်းပေါ် မှာ အဆောက်အအုံတစ်ခု လုပ်ပြီးနေတယ်။ အဲဒီကျွန်းကလေးကိုလဲ ‘တိုင်မိုး

၂၃၆ □ ဒဂုန်ရွှေမျှား

နီးယန်း' လို့ သမုတ်ထားတယ်။ သူ့ကို ဝိုင်းပယ်ထားတဲ့ လူသတ္တဝါမျိုးတွေကို ကျေးဇူးကန်းတွေလို့ ပြောနေတာပဲ။ အဲဒီမှာ သူဟာ စိတ္တဇရောဂါ ဖိစီးခြင်းခံနေရ တယ်။ ဘုရင်မက နက်ဖြန် အရုဏ်တက်အချိန် အရှင် အဲဒီကို သွားပြီးတော့ သူ့ကို ပျောက်အောင်ကုပြီး ဘုရင်မထံ ပြန်ခေါ်လာဖို့ပဲ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ဘုရင်မကြီးကို သူ့အတွေ့မခံဘူး။ ယခု ကျွန်မလာတဲ့ အလုပ်ကတော့ အရှင်ကို ဘုရင်မကြီးက အခေါ်လွှတ်လိုက်တာပဲ။ အရှင်နဲ့ တိုင်ပင်ချင်လို့တဲ့”

“ကိုင်း ... ဒါဖြင့် လိုက်တာပေါ့ သွားကြစို့”

ကျွန်ုပ်တို့သည် နန်းတော်တံခါးဝမှဝင်၍ ကျောက်ဖြူဆောင်ကို ဖြတ် သွားရာ ကလီယိုပါထရား၏ အခန်းပေါက်သို့ ကျွန်ုပ် တစ်ဖန် ရောက်ရပြန်၏။ ချာမီယန်သည် ကျွန်ုပ်အား ထားခဲ့ပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်ရောက်လာပြီဖြစ်ကြောင်း ဘုရင်မအား ပြောရန် ထွက်သွားလေ၏။

ချာမီယန်သည် ချက်ချင်းလိုပင် ပြန်ရောက်လာပြီးနောက် လေသံဖြင့် “စိတ်ခိုင်ခိုင်ထားနော်၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုလည်း သစ္စာမဖောက်နဲ့ဦး။ ကလီယိုပါ ထရားရဲ့ မျက်စိတွေဟာ လျင်မြန် ထက်မြက်တုန်းပဲ။ ကိုင်း ... ဝင်ပေတော့”

“ဒါပေမယ့် ပညာရှိကြီး အိုလန်ပတ်ဟာ ဟားမားကစ် ဖြစ်တယ်ဆို တာတော့ မှတ်မိတယ် မထင်ပါဘူး”

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်ုပ်ရောက်ဖူးခဲ့သော နေရာအခန်းထဲသို့ ဝင်ခဲ့ရာ ရေပန်းများကျသံ ‘နိုက်တင်ဂေး’ ငှက်မြည်သံနှင့် ပင်လယ်ရေသံများကို တစ်ဖန် နားထောင်ရပြန်၏။

ကျွန်ုပ်သည် မျက်လွှာကိုချလျက် တစ်လှမ်းချင်း လာခဲ့ပြီးနောက် ကလီယိုပါထရား၏ သလွန်ရှေ့တွင် ရပ်လျက်၊ ကျွန်ုပ်သည် အားတင်း၍ သူ့အား မော်ကြည့်လိုက်ရာ ကလီယိုပါထရားမှာ ယခင်ကကဲ့သို့ပင်၊ ချစ်စဖွယ် သော အသွင်အပြင် ရှိသော်လည်း သူ၏ မျက်လုံးများတွင် ညှိုးငယ်ပူဆွေးသော အရိပ်အယောင်သည် အထင်းသားပေါ်လျက်ရှိလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် သူ့ရှေ့ တွင် ရပ်ကာ ဦးညွှတ်၍ အရိုအသေပြုလိုက်၏။

ဤမိန်းမကား တစ်ခါက ကျွန်ုပ်၏ချစ်သူ၊ ကျွန်ုပ်၏ ပျက်စီးကြောင်း ကို ဖန်တီးခဲ့သူ ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် ယခုမူကား သူသည် ကျွန်ုပ်ကို မမှတ်မိတော့ ပေ။ သူသည် ပင်ပန်းနွမ်းလျသော အမူအရာနှင့် မော့ကြည့်ပြီးနောက် မည် သည့်အခါမျှ ကျွန်ုပ်မမေ့နိုင်သော အသံဖြင့် ဖြည်းညင်းစွာ စကားစ၍ ပြောလေ သည်။

“ဪ ... ဆရာကြီး ... ဆရာကြီး၊ နောက်ဆုံးကျတော့ ရောက် လာမှကိုး ... ဒါနဲ့ နာမည်က ဘယ်သူတဲ့၊ အိုလန်ပတ်တဲ့လား၊ နာမည်ကဖြင့်

အိဂျစ်ဘုရင်မာယာရှင် □ ၂၃၇

အတော်အားရှိစရာ ကောင်းတာပဲ။ အိဂျစ်ပြည် နတ်မင်းတွေကတော့ ကျုပ်တို့ ကို ပစ်ထားပြီး ဆရာကြီးရဲ့။ ဆရာကြီးရဲ့ အကူအညီကိုပဲ အားထားရတော့မှာ ပဲ။ ရုပ်ကတော့ တကယ့်ပညာရှိ ရုပ်မျိုးပါပေပဲ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ အတတ်ပညာဆိုတာ ရုပ်လှတာနဲ့ ဆိုင်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါထက် ထူးဆန်း တာတစ်ခုက ဆရာကြီး ကြည့်ရတာ ဘာရယ်လို့တော့ မပြောတတ်ဘူး။ ဒီမျက်နှာကို အရင်က မြင်ဖူးသလိုလိုပဲ ... ကျုပ်တို့ အရင်ကများ တွေ့ကြ ဖူးသလား ဆရာကြီးရဲ့ ပြောစမ်းပါဦး”

ကျွန်ုပ် (အသံကို ဖျက်လျက်)

“ဘယ်တော့ကမှ မတွေ့ရဖူး မမြင်ရဖူးပါ ဘုရင်မ”

“ဆန်းလဲ ဆန်းပါရဲ့။ အသံကလဲ တူသလိုလိုပဲ ... နို့ပေမယ့် ဟုတ် နိုင်မယ် မထင်ပါဘူးလေ ... ဒါဖြင့် ကျုပ်ဟာ ဆရာကြီးကို အိပ်မက်ထဲမှာ တွေ့ဖူးတာပဲ ထင်တယ်”

(ကျွန်ုပ်) “မှန်ပါတယ် ဘုရင်မကြီး၊ အိပ်မက်ထဲမှာတော့ ကျွန်ုပ်တို့ တွေ့ဖူးတာပေါ့”

(မ) “ဒီလို ပြောလိုက်တာလဲ သိပ်ဆန်းတာပဲ။ သို့ပေမယ့် ကျုပ်ကို ဆီရီးယားပြည် အင်တိုနီဆီ လိုက်သွားဖို့ ဆရာကြီး အကြံပေးလိုက်တာလေ။ ဆရာကြီး ပြောလိုက်တဲ့အတိုင်း အားလုံးမှန်တာပဲ။ လူတစ်ယောက်ရဲ့ ရှေ့ဖြစ် နောက်ဖြစ်တွေ တွက်ချက်တာရယ်၊ အတိတ်တဘောင်တွေ ကောက်ယူတာ ရယ်၊ ဆရာကြီးဟာ အတော်ကျွမ်းကျင်တာပဲ။ ဒီမြို့က အရူးတွေတော့ တစ် ယောက်မှ နားလည်ကြမှာ မဟုတ်ဘူး။ တစ်ခါတုန်းက ဆရာကြီးလိုတော်တဲ့ ဟားမားကစ်ဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက် တွေးဖူးတယ်။ သူတော့ သေတာကြာပါ ပြီ။ ကျွန်ုပ်လည်း တစ်ခါတစ်ခါ သူ့လို သေလိုက်ချင်တာပဲ။ တစ်ခါတစ်ခါ လဲ သူ့အတွက် ကျုပ် ဝမ်းနည်းမိတယ်”

ဘုရင်မသည် သက်မကြီး ချလိုက်ပြီးနောက် စကားပြောရပ်လိုက်၏။

(ဆက်လက်၍) “ဆရာကြီးရဲ့ ကျုပ်မေးတာကို အဓိပ္ပာယ် ပြန်ပြော စမ်းပါဦး။ ဟိုနိမိတ်ဩဘာ မရှိတဲ့ အက်တီယန် စစ်ပွဲတုန်းက အကြိတ်အနယ် တိုက်နေကြတုန်း၊ ကျုပ်တို့နိုင်တော့မလို ဖြစ်နေတဲ့အခါ ကျုပ်နဲ့လုံးထဲ ကြောက် စိတ်တွေ ဝင်လာပြီး မျက်စိလည်း မမြင်ရတော့ဘဲ အမှောင်ထု ဖုံးလွှမ်းသွား တယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ကျွန်ုပ် နားထဲ အသံတစ်ခု ကြားရတယ်။ အသံကတော့ အတော်ကြာက သေဆုံးသွားတဲ့ ဟားမားကစ်ရဲ့ အသံနဲ့ ‘ပြေးရင်ပြေး ... မပြေးရင် ပျက်စီးဖို့ပဲ ရှိတယ်လို့’ အော်ပြောတယ်။ ဒါနဲ့ ကျုပ်ထွက်ပြေးခဲ့တာပဲ။ အဲဒီကြောက်စိတ်ဟာ ကျုပ်နဲ့လုံးသားက နေပြီး၊ အင်တိုနီ နှလုံးထဲခုန်သွား

၂၃၈ □ ဒဂုန်ရွှေမျှား

တယ်။ ဒါနဲ့ သူလည်း ကျုပ်နောက်လိုက်လာရော ဒီလိုနဲ့ စစ်ပွဲလဲ ရှုံးရတာပဲ။ ဒီ အ မင်္ဂလာကြီးကို ဘယ်နတ်မင်းများ ယူဆောင်လာ သလဲလို့ ပြောစမ်းပါ ဆရာကြီးရယ်”

(ကျွန်ုပ်) “မဟုတ်ပါဘူး ဘုရင်မကြီးရဲ့၊ နတ်မဟုတ်ပါဘူး။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ဘုရင်မကြီးဟာ ဘယ်နေရာမှာ နတ်တွေကို စိတ်ဆိုးအောင် လုပ်ခဲ့လို့ သူတို့ယုံကြည်ကိုးကွယ်တဲ့ နတ်ကွန်းတွေကို လုယူဖူးလို့လား။ ဒါမှ မဟုတ်ရင် အီဂျစ်ပြည်ကြီးရဲ့ ယုံကြည်ကိုးစားမှုတွေကို သစ္စာဖောက်လို့ လား။ ဒီကိစ္စတွေ ဘာတစ်ခုမျှ မလုပ်ဖူးဘဲနဲ့ ဘယ့်နှယ် အီဂျစ်ပြည်မှာရှိတဲ့ နတ်တွေက ဘုရင်မကြီးကို ဘာစိတ်ဆိုးစရာ ရှိသလဲ၊ မကြောက်ပါနဲ့၊ ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး။ ဘုရင်မကြီးရဲ့ နူးညံ့တဲ့ဝိညာဉ်ကို ဓမ္မတာသဘောအရ စိတ်ရဲ့ အခိုးအငွေ့ ကလေး သန်းနေခိုက်ဖြစ်လို့၊ သတ်ဖြတ်တာတွေ မြင်ကြားရတော့၊ စိတ်မချမ်း မသာဖြစ်တာပါ။ မြင့်မြတ်တဲ့ အင်တိုနီကတော့ ဘုရင်မကြီးသွားရာ သူလိုက် နေမှာပဲ”

ကျွန်ုပ် ဤသို့ပြောနေစဉ်၊ ကလီယိုပါထရား၏ မျက်နှာမှာ ဖြူဖပ် ဖြူရော် ဖြစ်ကာ တုန်ယင်လျက် ရှိလေ၏။

ကျွန်ုပ်ကိုပင် စူးစမ်းသော မျက်လုံးများဖြင့် မျက်တောင်မခတ်ဘဲ ကြည့်၍နေ၏။

(မ) “ကျွန်ုပ်သခင် အင်တိုနီဟာ နေမကောင်း ထိုင်မသာနဲ့၊ စိတ် ဆင်းရဲလွန်းလို့ စိတ်မနှံ့သလိုဖြစ်နေပါတယ်။ ဟိုပင်လယ်ထဲက မျှော်စင်မှာ သူတစ်ယောက်တည်း ပုန်းနေပြီး လူအတွေ့မခံဘူး။ ကျွန်ုပ်ကိုတောင် ရှောင်နေ ပါတယ်။ ဆရာကြီးကို တောင်းပန်ချင်တာကတော့ ဒီလိုပါ။ နက်ဖြန်လင်းရောင် ခြည့် လာရင် ကျွန်ုပ်ရဲ့ အပျိုတော်ကလေး ချာမီယန်နဲ့ အတူ လှေတစ်စင်းယူပြီး မျှော်စင်ကို ဆရာကြီးသွားပါ။ အဲဒီရောက်တော့ စစ်တပ်က သတင်းများပါလာ တယ် ပြောပြီး ဝင်ခွင့်တောင်းပါ။ ပြီးတော့ ချာမီယန်၊ သင်က စစ်မြေပြင်က သတင်းတွေပြောပြ၊ သူနည်းနည်း စိတ်ချမ်းသာလာတဲ့အခါ ဆရာကြီးက သူ့ကိုယ်လက် ကျန်းမာလာအောင် ဆရာကြီးရဲ့ ဆေးစွမ်းကောင်းများနဲ့ ကုပါ။ သူ့စိတ်ကိုလဲ ချမ်းသာအောင်ချိုသာ ရွှင်လန်းစေတဲ့ စကားတွေ ပြောပြီး သူ့ကို ကျွန်ုပ်ထံ ရောက်အောင် ပြန်ခေါ်လာပါ။ အဲဒီလိုဆိုရင် အားလုံးနေရာကျ သွားပါလိမ့်မယ်။ အဲဒီခုပြောတဲ့ ကိစ္စကို အောင်မြင်ပြီးမြောက်အောင် ဆောင် ရွက်ပါ ဆရာကြီး၊ ဆုလာဘ်များ ပေးပါ့မယ်။ ကျွန်ုပ်ဟာ ဘုရင်မ တစ်ယောက် ပါ။ ကျွန်ုပ် အလိုဆန္ဒပြည့်ဝအောင် လုပ်ပေးတဲ့ သူ့ကို ကျေနပ်အောင် ကျေးဇူး ဆပ်နိုင်ပါတယ်”

အိလှစ်ဘုရင်မာယာရှင် ▣ ၂၃၉

“စိုးရိမ်တော်မမူပါနဲ့ ဘုရင်မကြီး၊ ဤကိစ္စကို ဆောင်ရွက်ပါမယ်။ ဆုလာဘ်လဲ မလိုပါဘူး။ ဘုရင်မကြီး စေခိုင်းတာကို အပြီးသတ်အောင် ဆောင်ရွက်ဖို့ လာခဲ့တာပါ။”

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်သည် ဦးညွှတ်လျက် ထွက်ခဲ့၍ အတောင်းဝါးကို ခေါ်ပြီးလျှင် ၎င်း၏ အကူအညီဖြင့် ဆေးတစ်ဖုံကို အသင့်ဖြစ်အောင် ပြင်ဆင်ထား၏။

၂၄၀ □ ဒဂုန်ရွှေများ

အခန်း (၅)

အင်တိုနီရိုရာသို့ သွားကြရန် ချာမီယန် တစ်ဖန်ပြန်လာသောအခါ အရုဏ်တက်ရန်ပင် အတော်လိုသေး၏။ ကျွန်ုပ်တို့သည် နန်းတော်ကြီး၏ သီးသန့်ထားသော ဆိပ်ကမ်းသို့ လမ်းလျှောက်လာပြီးလျှင် လှေတစ်စင်းကို ယူ၍ ‘တိုင်မိုနီးယန်’ ကျွန်းရိုရာသို့ လှော်ခတ်ခဲ့ကြ၏။ ထိုမျှော်စင်မှာ မြေတွင်း အခန်းများလည်း ရှိ၍ ခပ်ငယ်ငယ် အလုံးလိုက် ခိုင်ခံ့စွာ ဆောက်လုပ်ထား၏။ ကမ်းသို့တက်ပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ယောက်သည် တံခါးသို့ရောက်၍ ခေါ်လိုက် ရာ တံခါးပွင့်လာပြီးနောက် သင်းကွပ် အဘိုးကြီးတစ်ယောက် ထွက်လာပြီး ကျွန်ုပ်တို့၏ ကိစ္စကို မေးမြန်းလေ၏။

ထိုအခါ ချာမီယန်က ကိစ္စမှာ သခင် အင်တိုနီနှင့် တွေ့ရန် ဖြစ်၍ အရေးကြီးသော စစ်တပ်မှ သတင်းများ ပါလာကြောင်းပြောပြလေ၏။

ထိုသူသည် ဝင်၍ မကြာမီ ပြန်လာလေ၏။

“သင့် သတင်းတွေဟာ အကောင်းလား ... အဆိုးလား သိချင် သတဲ့။ သတင်းဆိုးဆိုရင် ကြားရလွန်းလို့ မလိုချင်တော့ဘူးလို့ ပြောနေပါ တယ်။”

(ယန်) “ဖွင့်သာဖွင့်ပါ ... သင်းကွပ်ကြီးရဲ့၊ သင့်သခင်ကို ကျုပ်ကိုယ် တိုင် ဝင်ပြောမယ်”

ဤသို့ ပြောဆိုပြီးနောက် ချာမီယန်သည် သံတိုင်များ အကြားမှ ရွှေဒင်္ဂါးအိတ်တစ်ခုကို သင်းကွပ်ကြီး လက်ထဲသို့ ထည့်လိုက်လေ၏။

အိလျစ်ဘုရင်မာယာရှင် □ ၂၄၁

ကွပ် (ရွှေထုပ်ကို လှမ်းယူပြီးနောက်) “ကောင်းပြီလေ ... ကောင်းပြီ၊ နန်းတော်တံခါးဖွင့်ထားပြီပဲ၊ ပွဲတော်တည်တဲ့ အခန်းကိုသာ ဟိုလမ်းက သွားပေတော့”

ကျွန်ုပ်တို့သည် အင်တိုနီနှင့် အသင့်တွေ့ရသဖြင့် ချာမီယန်က “အင်တိုနီ သခင် အရှင် မျက်နှာကို ဖော်ပြီး ကျွန်မပြောတာကို နားထောင်တော်မူပါဦး၊ ကျွန်မမှာ ပြောစရာ သတင်းစကားများ ပါလာပါတယ်”

ထိုအခါ သူသည် ငဲ့နေရာမှ ခေါင်းကို ထောင်လိုက်၏။ မျက်နှာမှာ ဝမ်းနည်းကြေကွဲရသည့် ဒဏ်ကြောင့် ရုပ်ဆင်းပျက်လျက်၊ သူ၏ ရှုပ်ထွေးနေသော ဆံပင်မှာလည်း ဖွေးဖွေးဖြူနေပြီးလျှင် မျက်တွင်းများကျလျက်ရှိနေ၏။ မရိတ်ရသော မုတ်ဆိတ်မွေးအတိုများသည်လည်း သူ၏ မေးစေ့တွင် ဖြူဖွေးလျက် ရှိပြီး သူ၏ အဝတ်မှာ ညစ်ပတ်ပေရေလျက် သူတောင်းစားတစ်ယောက်ကဲ့သို့ ရှိနေ၏။

ကမ္ဘာတစ်ခြမ်းနီးပါးမျှ အုပ်စိုက်ခဲ့သော အင်တိုနီအား ကလီယိုပါထရား၏ အချစ်သည် ဤအခြေအနေသို့ ရောက်အောင်ပို့ဆောင်နိုင်ခဲ့ပေသည်တကား။

“ဒီမှာပဲ တစ်ကိုယ်တည်း အစတုံးတော့မလို့ပဲကွယံ။ ငါတော့ လူညွန့်တုံးပါပြီ။ ဒါထက် အင်တိုနီကိုလာကြည့်တဲ့ ... ဒီလူက ဘယ်သူလဲကွယံ”

(ယန်) “အင်တိုနီ သခင် ... ဤသူကား ပညာရှိ ဆေးဆရာကြီး အိုလန်ပတ် ဖြစ်ပါသည်။ အတိတ်တဘောင်များကိုလည်း နားလည်၍ သခင်မက အရှင်ကို ကုစားရန် လွတ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်”

“သင့် ဆေးဆရာက ငါ့ဒုက္ခမျိုးကို ပျောက်အောင် ကုနိုင်မှာလား။ သူ့ဆေးက ငါ့သင်္ဘောတွေ၊ ငါ့ဂုဏ်သိက္ခာတွေနဲ့ ငါ့ငြိမ်းချမ်းရေးကို ပေးနိုင်မှာလား ... ပေးနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ သင့်ဆေးဆရာကို ပြန်ခေါ်သွားပါ။ သင့်သတင်းစကားတွေဆိုတာက ဘာတွေလဲ၊ မြန်မြန်ပြောစမ်း၊ ကင်းနီးဒီးယပ်က ဆီးဇားကို နိုင်သတဲ့လား အဲဒီသတင်း ပြောမယ်ဆိုရင်၊ သင့်အတွက် ဆုလာဘ်အဖြစ် နယ်တစ်နယ်ပေးမယ်။ အော့တေးဗီးယန်းနပ် သေပြီဆိုတဲ့ သတင်းပြောနိုင်ရင် ဆက်စတားရှား ဒဂါးနှစ်သောင်းပေးမယ်။ ပြောလေ ... ကင်းနီးဒီးယပ် ရှုံးလာခဲ့ပြီ မဟုတ်လား ပြောပါ။ ငါသည်မခံနိုင်တော့ဘူး”

“အို ... အရှင် ကျွန်မပြောမယ့် စကားများကို သံမဏိနှလုံးသားနဲ့ နာကြားတော်မူပါ။ ကင်းနီးဒီးယပ်ဟာ မြို့ကို ပြန်ရောက်လာပြီ။ သူပါလာခဲ့တဲ့ သတင်းကတော့ ခုနစ်ရက်တိတိ စစ်တပ်များက ခါတိုင်းလို အနိုင်တိုက်ဖို့၊ သခင်ကို စောင့်နေကြပါတယ်။ နောက် ကလီယိုပါထရားက ခေါ်လို့ ဒီနေရပ်ကို

၂၄၂ ▣ ဒဂုန်ရွှေများ

သခင်လိုက်သွားတယ်လို့ သတင်းကြားကြရပါတယ်။ အဲဒီသတင်းကို ပထမဆုံး ယူလာတဲ့ သူကို စစ်သည်တော်များ ကြားတော့ ရိုက်သတ်ပစ်လိုက်ကြပါတယ်။ သို့ပေမယ့် ဒီသတင်းဟာ ထပ်ခါထပ်ခါ ပေါ်လာပါတယ်။ နောက်တော့ မယုံလို့ မဖြစ်တော့ဘူး။ ဒီနောက်တော့ အရှင် စစ်ဗိုလ်များဟာ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ဆီးဇားထံ ဝင်ကြပါတယ်။ စစ်ဗိုလ်နောက် စစ်သားတွေလဲ ပါသွားကြပါတယ်။ ဒီဟာတွင် မကပါဘူး ... အရှင် မဟာမိတ်များ ဖြစ်ကြတဲ့ အာဖရိကတိုက်က ဘောက်ချပ်၊ စီးလီးဆီးယားက မိုင်သရီးဒီ၊ အာစီလေးယပ်၊ ပွန်းတပ် လူတွေ အားလုံး ပြေးကြတာပါပဲ”

“နောက်ထပ် သည့်ထက် မကောင်းတဲ့ သတင်း၊ ဆိုးတဲ့သတင်း ပြောစရာ ကျန်သေးသလား”

“မရှိတော့ပါဘူး အရှင် ... ကျွန်မကိစ္စ ပြီးပါပြီ”

“အေး ... ငါ့ကိစ္စလဲ ပြီးပြီ။ ပြီးပြီ ... အဆုံးသတ်အောင်ကို ပြီးပြီ။ အားလုံးပြီးပြီ၊ အဲဒီ အပြီးသတ်ကို ဒီလိုအထိမ်းအမှတ် ထားလိုက်မယ်”

ဤသို့ပြောဆိုပြီးနောက် အင်တိုနီသည် ခုတင်ပေါ်မှ ဓားကို ဆွဲယူပြီးလျှင် သူ၏ ရင်ဝကို စိုက်လိုက်ရာ ကျွန်ုပ်သည် ရှေ့သို့ခုန်ပြီးလျှင် သူ့လက်ကို ဖမ်း၍ ဆွဲထားလိုက်ရ၏။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ကျွန်ုပ်သည် သူ့အား ဤအချိန်တွင် မသေစေချင်သေး၊ အကယ်၍ သေခဲ့သော် ကလီယိုပါထရားသည် ဆီးဇားနှင့် တစ်ဖန် ရွှေလမ်းငွေလမ်း ဖောက်မည်ဖြစ်၏။ ဆီးဇားကလည်း အီဂျစ်ပြည်ကြီးပျက်စီးသည်ထက် အင်တိုနီသေသည်ကို ပို၍အလိုရှိ၏။

(ယန်) “အင်တိုနီ သခင် ... အရှင် ရူးနေသလား။ ကိုယ့်ကိုယ်တော့ အလွတ်ရုန်းပြီး၊ ကိုယ့်ကြင်ဖက်ကိုတော့ တစ်ယောက်တည်း ဒုက္ခတွေနဲ့ ရင်ဆိုင်ကျန်ရစ်အောင် စိတ်ကူးတာဟာ သိပ်သူ့ရဲဘောကြောင်တဲ့ အလုပ်ပါ”

“ငါသေရင်လဲ သူ့ကို အဖော်လုပ်ဖို့ ဆီးဇားအရှိသားပဲ။ ကိုင်း ... ကိုင်း အသင် အိုလန်ပတ်၊ ကျွန်ုပ်ကိုယ် ကျွန်ုပ် သတ်သေမယ့် လုပ်တာကို သင်ဆွဲထားတယ်။ အခုလို မသေရရင် ကျွန်ုပ်ကို သင့်ဉာဏ်ပညာ အစွမ်းနဲ့ ဘယ်လိုလုပ်မယ် ဆိုတာသာ ပြောပေတော့၊ ဒါမှမဟုတ်ရင် ဆီးဇားထံ သွားပြီး အညံ့ခံလိုက်ရမလား။ ကိုယ်အုပ်ချုပ်လာခဲ့တဲ့ ရောမမြို့သွားပြီး သုံ့ပန်းအဖြစ် ရထားနောက်က အဆွဲခံလိုက်ရမှာလား”

(ကျွန်ုပ်) “ဒီလို မဟုတ်ပါဘူး၊ အရှင် အလျှော့ပေးလိုက်မယ်ဆိုရင် ဘဝဆုံးဖြစ်မှာပဲ။ မနေ့ညက တစ်ညလုံး ကျွန်ုပ်ဟာ အရှင်အကြောင်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး နတ်မင်းကြီးများနဲ့ နီးနှောမေးမြန်းခဲ့ပါတယ်။ အရှင်နက္ခတ်ဟာ ဆီးဇားရဲ့ နက္ခတ်နား ရောက်သွားတော့ အလင်းရောင် ပျော့ပြီး အမျိုခံရတယ်။

အီဂျစ်ဘုရင်မာယာရှင် □ ၂၄၃

သူ့နက္ခတ်ရဲ့ စက်ကွင်းက လွတ်လာတော့ ကြီးလာပြီး ထွန်းလင်းတောက်ပ လိုက်တာ သူ့နက္ခတ်နဲ့ ယှဉ်ကြည့်ရင် သူမနိုင် ငါမနိုင်နေတာကို ကျွန်ုပ် မြင် ရပါတယ်။ လုံးလုံးကြီး ဆုံးရှုံးသေးတာ မဟုတ်ပါဘူး။ အီဂျစ်ပြည်ကြီးကို လက်မလွှတ်ဘဲ ကိုင်ထားနိုင်ပါသေးတယ်။ စစ်အင်အားကိုလဲ စုဆောင်းနိုင် ပါသေးတယ်။ ဆီးဇားလဲ နားနေပါသေးတယ်။ အလက်ဇန္ဒြီးယားတံခါးကို ရောက်မလာသေးပါဘူး။ အေးချင်လဲ အေးသွားမှာပါ။ နေမကောင်းတုန်းဆို တော့ ဘယ်မှာ မှန်ကန်အောင် ဆုံးဖြတ်နိုင်မှာလဲ။ ဒီမှာ ကြည့်ပါဦး ကျွန်ုပ် အရှင့်အတွက် ကျန်းမာလာအောင်လို့ ဆေးတစ်ခွက် ယူလာခဲ့တယ်။ ဆေး အတတ်မှာ ကျွန်ုပ် အလွန်ကျွမ်းကျင်ပါတယ်” ဟု ပြော၍ ကျွန်ုပ်သည် ဆေး ကို မြှောက်ပြလိုက်လေ၏။

“သင်ပြလိုက်တာ ဆေးတဲ့လား။ အဆိပ်များ ဖြစ်နေရောလား။ သင် ဟာလည်း သစ္စာမရှိတဲ့ အီဂျစ်ဘုရင်မက လွတ်လိုက်တဲ့ လူသတ်သမားများ ဖြစ်နေမလား။ သူ့အကျိုးအတွက် တစ်စုံတစ်ရာ မဆောင်ရွက်နိုင်တော့ ကျွန်ုပ် ခေါင်းကိုဖြတ်ပြီး လက်ဆောင်အဖြစ်နဲ့ ဆီးဇားထံ ပို့လိုက်ချင်တာပါ။ သူ့ အတွက် ကျွန်ုပ်မှာ ရှိသမျှအားလုံး ဆုံးရှုံးရပြီ။ ကိုင်းလေ ... သင့်ဆေးသာပေး ပါ။ ကျွန်ုပ် သောက်ချလိုက်ပါ့မယ်။ သေမယ့်ဆေးပဲ ဖြစ်ဖြစ်”

“မဟုတ်ပါဘူး အရှင် အင်တိုနီ၊ အဆိပ် မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်ုပ်ဟာ လဲ လူသတ်သမား မဟုတ်ပါဘူး။ အရှင် မြည်းစေချင်ရင် ကျွန်ုပ် မြည်းပြပါ မယ်”

သို့ဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် လူများအား အကြောပေါင်းတစ်ထောင် စိမ့်သွား အောင် ပြုပြင်နိုင်အောင် တန်ခိုးရှိသည့် ဆေးကို မြှောက်ကိုင်လိုက်၏။

“ဆရာကြီး ပေး ... ပေး၊ ကျုပ်ကိုပေး၊ ပူဆွေးဒုက္ခ ရောက်နေတဲ့ လူဆိုတာ သတ္တိကောင်းတာမျိုးပဲ။ ကိုင်း ... သောက်ချလိုက်ပြီ၊ အလို ... ဘယ် နှယ့်ဖြစ်တာလဲ၊ သင့်ဆေးက ပဉ္စလက်ဆေးပါလား။ လေတိုက်လို့ တိမ်တွေ ပျောက်သွားသလို ကျွန်ုပ်ရဲ့ ဝမ်းနည်းခြင်းတွေ ပျောက်သွားပြီ၊ ကျွန်ုပ်ရဲ့ ခြောက် သွေ့နေတဲ့ နှလုံးသားထဲမှာလဲ မျှော်လင့်ခြင်းတွေ ပေါ်လာတယ်။ အို...ကျုပ် အင်တိုနီအစစ်၊ အရင်က အတိုင်းပြန်ဖြစ်လာပြန်ပြီကော”

(ယန်) “မှန်ပါတယ် အရှင်၊ ကျွန်ုပ်တို့နဲ့သာ ပြန်လိုက်ခဲ့ပါ။ ဆင်းရဲ ဒုက္ခခံစားနေရလို့ ကိုယ့်ဝတ္တတရားနဲ့ ကိုယ့်အချစ်ကို မေ့လျော့နေတဲ့ အရှင်ကို တ သ ညည်းညူပြီး ဘုရင်မကြီးဟာ သူ့အိပ်ရာပေါ်မှာ တစ်ညလုံး စက်တော် မခေါ်နိုင်ဘဲ နေရာပါတယ်”

“ငါလိုက်မယ် ... ငါလိုက်ခဲ့မယ်။ သူ့အပေါ်မှာ ယုံမှားသံသယ

၂၄၄ □ ဒဂုန်ရွှေများ

ဖြစ်ခဲ့မိတာတွေကိုတောင် ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပြန်ပြီး ရှက်နေမိတယ်။ ဟဲ့ ... ကျွန်ကြီး၊ ရေနဲ့ မရမ်းစေ့ရောင် ဝတ်လုံကို ယူခဲ့။ ငါ့ကို ဒီအတိုင်း ကလီယိုပါထရား မြင်လို့ မတင့်တယ်ပါဘူး။ ကိုင်း ... အခုပဲ လိုက်မယ်”

ဤနည်းအားဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် အင်တိုနီနှင့် ကလီယိုပါထရား နှစ်ယောက်စလုံး၏ ပျက်စီးကြောင်းကို သေချာပေါက်လုပ်နိုင်ရန် အင်တိုနီအား ကလီယိုပါထရားထံသို့ အပါဆောင်ခဲ့ကြ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် သူ့ကို ကျောက်ဖြူဆောင်မှ ဖြတ်၍ ကလီယိုပါထရား အခန်းသို့ ခေါ်ခဲ့ကြ၏။ ဘုရင်မ၏ ဆံပင်များမှာ မျက်နှာနှင့် ရင်ဘတ်ပေါ်တွင် ဗရဟ္မာပြန်ကြဲလျက်၊ မျက်လုံးနှစ်ခုမှ မျက်ရည်များ ယိုစီးကျလျက် ရှိလေသည်။

(နီ) “အို ... အီဂျစ်ဘုရင်မကြီး၊ ကျွန်ုပ်သင့်မြေရင်းသို့ ရောက်နေပါပြီ”
ဘုရင်မသည် သလွန်ပေါ်မှ ခုန်ပေါက်ထလျက်၊ “အို အရှင် ဒီကို ပြန်လာပြီလား။ ဒါဖြင့် အားလုံးကုန် နေရာကျပြန်တာပေါ့။ ဒီအနားတိုးပြီး ကျွန်မကို ဖက်ကိုင်ထားပြီးတော့ မောင့် ဝမ်းနည်းစရာတွေ မေ့ပျောက်ပစ်လိုက်စမ်းပါ”

ထို့နောက် ဘုရင်မသည် သူ့ရင်ဘတ်ပေါ်သို့ ပစ်လွှဲလိုက်ကာ အားရပါးရ နမ်းရှုပ်လိုက်၏။ ထိုနေ့ပင် ချာမီယန်သည် ကျွန်ုပ်ထံလာ၍ တန်ခိုးအကြီးဆုံး အဆိပ်တစ်မျိုး စီမံပေးရန် ပြော၏။ အချိန်မတိုင်မီ ကလီယိုပါထရားသည် အင်တိုနီကို အဆုံးစီရင်ပစ်မည်စိုးသဖြင့် ပထမ၌ ကျွန်ုပ်သည် ငြင်းပယ်လျက်နေခဲ့၏။ သို့ရာတွင် ချာမီယန်က ဤသို့လုပ်မည်မဟုတ်ကြောင်း၊ အဆိပ်ကို မည်သည့်နေရာတွင် မည်သို့သုံးစွဲမည့်အကြောင်းများကို ပြောပြ၏။ ထို့ကြောင့် ဆေးမြစ်များကို ကောင်းစွာ နားလည်သော အတောင်းဝါးကို ခေါ်၍ ကျွန်ုပ်တို့သည် တစ်ညလုံး ထိုဆေးကို စီမံလုပ်ကိုင်လျက်ရှိကြ၏။ ကျွန်ုပ်တို့ စီမံ၍ ပြီးသောအခါ ချာမီယန်သည် လတ်ဆတ်သော နှင်းဆီပန်းတစ်ကုံးကို ကိုင်လျက် တစ်ဖန်လာပြန်၏။ သူသည် ထိုပန်းကုံးကို အဆိပ်ရေထဲသို့ နှစ်ပေးရန် ကျွန်ုပ်အား ပြောပြန်သဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း သူခိုင်းသည့်အတိုင်းပင် လုပ်ပေးလိုက်လေသည်။

ထိုည ကလီယိုပါထရား တည်ခင်းကျွေးမွေးသော ညစာစားပွဲတွင် ကျွန်ုပ်သည် အင်တိုနီ အနီး၌ ထိုင်လျက်ရှိရာ အင်တိုနီသည် အဆိပ်စိမ့်ထားသော ပန်းကုံးကို ဦးခေါင်းပေါ်၌ ပန်ဆင်လျက် ကလီယိုပါထရား အနီးတွင် ထိုင်လေ၏။ ဘုရင်မကြီးက သူ၏အကြံအစည်များကို ပြောပြသည်မှာ သူ၏ သင်္ဘောများကို ဟီရိုးပေါလစ်ပင်လယ်အော်ရှိ၊ ကလစ်စပါးမြို့သို့ ဖောက်ထား

အိလျစ်ဘုရင်မာယာရင် ▣ ၂၄၅

သည့် တူးမြောင်းအတိုင်း ပို့ထားပြီးကြောင်း၊ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် သူ၏ အကြံမှာ အကယ်၍ ဆီးဇားသည် ခေါင်းမာနေခဲ့သော် သူ၏ ဥစ္စာဘဏ္ဍာများကို ယူ၍ အင်တိုနီနှင့်အတူ အာရေဗျ ပင်လယ်ကွေ့တစ်လျှောက် ထွက်ပြေးမည့် အကြောင်း၊ ထိုပင်လယ်ကွေ့၌ ဆီးဇားမှာ သင်္ဘောများ မရှိသဖြင့် ထိုအရပ်သို့ သူတို့၏ ရန်သူများ မလိုက်နိုင်ကြောင်းများကို ပြောပြလေသည်။

(သို့ရာတွင် ဤအကြံမှာ ပျက်ခဲ့၏။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ကလီယိုပါထရားကလည်း သူတို့ကို မုန်း၊ သူတို့ကလည်း ဘုရင်မကိုမုန်းကြသော အလက်ဇန္ဒီးယားမြို့ရှိ ရဟူဒီများ၏ တိုက်တွန်းချက်ဖြင့် ပတ်ထရာမြို့မှ အာရပ် လူမျိုးများသည် ဘုရင်မ၏ သင်္ဘောများကို မီးရှို့ပစ်လိုက်ကြသောကြောင့် တည်း။ ဤကိစ္စကို ရဟူဒီများသိအောင် ကျွန်ုပ်ပင် ကြံဆောင်ခဲ့၏။)

ထို့နောက် ကလီယိုပါထရားက အကြံသစ်များ အောင်မြင်ကြောင်းကို ရည်စူး၍ အင်တိုနီနှင့်အတူ အရက်သောက်ကြရန် ပြော၏။ အရက်ခွက် တစ်ခုစီ ကိုင်၍ သောက်မည်လုပ်နေစဉ် ဘုရင်မက တစ်ဖန် အင်တိုနီအား သူ့အရက်ခွက်ထဲသို့ အရက်အရသာပို၍ ချို့လာစေရန် သူ၏ခေါင်း၌ ပန်းထားသော နှင်းဆီပန်းကုံးကို နှစ်ရန်ပြောရာ၊ အင်တိုနီသည် ခိုင်းသည့်အတိုင်း ပန်းကုံး နှစ်လိုက်လေ၏။ ထို့နောက် ဘုရင်မသည် သူ့အရက်ကို ကိုင်၍ ဆုတောင်းရင်း သောက်လိုက်၏။ အင်တိုနီကလည်း သောက်တော့မည်အပြု လိုက်တွင် ဘုရင်မသည် အင်တိုနီ၏ လက်ကိုဆွဲလျက် “ခဏနေပါဦး”ဟု တားလိုက်သောကြောင့်၊ အင်တိုနီသည် အံ့သြလျက်မသောက်သေးဘဲ ရပ်ဆိုင်းလျက်ရှိလေ၏။

ကလီယိုပါထရား၏ မင်းမှုထမ်း ကျေးကျွန်များထဲတွင် ‘ယူဒိုးဆီးယပ်’ ဆိုသူ ဘဏ္ဍာစိုးတစ်ယောက် ရှိ၏။ ဤယူဒိုးဆီးယပ်သည် ကလီယိုပါထရား၏ ဘုန်းရှိန်ကံရှိန် ကုန်လွန်ပြီ ဖြစ်ကြောင်းကိုသိသဖြင့် နန်းတော်မှ ရွှေငွေဘဏ္ဍာများကို ရနိုင်သလောက် ခိုးယူ၍ သူ၏အထက်အရာရှိကဲ့သို့ ဆီးဇားထံ ထိုနေ့ညပင် ပြေးရန် စီမံထားသည်။ ဤအကြံအစည်ကို ကလီယိုပါထရား ကြိုတင်သိရှိထားသဖြင့် ယူဒိုးဆီးယပ်အပေါ် လက်စားချေရန် ဆုံးဖြတ်ထား၏။ သို့နှင့် ဘုရင်မသည် ထိုင်နေသော ယူဒိုးဆီးယပ်ကို လှမ်း၍ ခေါ်လိုက်ပြီးလျှင် “သင်ဟာ အင်မတန်သစ္စာရှိတဲ့ ကျေးကျွန်တစ်ယောက်ပဲ”

“သိတယ် မဟုတ်လားအရှင်၊ သူဟာ ကျွန်မတို့ ဒုက္ခဖြစ်နေတုန်းတောင် ပစ်မသွားဘဲ။ ကျွန်မတို့ရဲ့ စိတ်ချမ်းသာမှုကို ပြုခဲ့ပါတယ်။ ဒါကြောင့် သူရသင့်ရထိုက်တဲ့ ဆုလာဘ်ကို သစ္စာရှိသူဖြစ်တဲ့အလျောက် ချီးမြှင့်တော်မူပါ။ အရှင်လက်နဲ့ အရက်ထည့်ထားတဲ့ ရွှေခွက်ကို သူ့အားပေးပြီး၊ ကျွန်မတို့ အကြံ

၂၄၆ □ ဒဂုန်ရွှေမျှား

သစ်ကြီး အောင်မြင်စေရန် သောက်ပါစေ၊ သောက်ပြီးရင် အဲဒီရွှေခွက်ကို ဆု လာဘ်အဖြစ် သူပဲ ယူပါစေ”

အင်တိုနီသည် အံ့အားသင့်လျက် အရက်ခွက်ကို ‘ယူဒိုးဆီးယပ်’အား ပေးလိုက်ရာ သူသည် အရက်ခွက်ကို လှမ်းယူပြီးနောက် မိမိစိတ်ကို မလုံသည့် အတွက် ကတုန်ကယင်ရပ်လျက်ရှိလေ၏။ အရက်ကိုကား မသောက်သေးချေ။

မ (အလွန်တင်းမာခက်ထန်သော မျက်နှာထားဖြင့်)

“သောက်လေ ... ဟဲ့ ကျွန် သောက်လိုက်၊ နင်ဒီလို အင်တိုနီ သခင် ကို စော်ကားရင်၊ နင့်ကို အရိုးခိုက်အောင် အရိုက်ခိုင်းပြီး နင့်အနာတွေ ပျောက် အောင် အဲဒီအရက်နဲ့ အဖျန်းခိုင်းမယ် နားလည်ရဲ့လား။ အဲ ... ဟုတ်ပြီ ... ဟင် ဒါဘာဖြစ်တာလဲ၊ ဘယ်လိုဖြစ်သွားသလဲ၊ နေမကောင်းဘူးလား။ တန် တော့ ဒီအရက်ဟာ သစ္စာမရှိတဲ့ လူကို သေစေပြီး၊ ရိုးသားတဲ့လူကို ခွန်အား ပေးတတ်တာနဲ့ တူတယ်။ ဟဲ့ ... မင်းချင်းတွေ ဒီလူရဲ့ အခန်းကို သွားပြီးရှာ ကြစမ်း။ ဒီလူဟာ သစ္စာဖောက်တစ်ယောက်လို့ ငါ ထင်တယ်”

ထိုအခါ မင်းချင်းတို့သည် ‘ယူဒိုးဆီးယပ်’ အခန်းကို ရှာဖွေရန် ထွက် သွားကြလေ၏။

ထိုခဏ၌ ‘ယူဒိုးဆီးယပ်’ သည် မတ်တတ်ရပ်လျက် လက်များကို ဦးခေါင်းအထက်သို့ မြှောက်ကာ၊ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ဟစ်အော်ရင်း လဲကျသွား တော့၏။ ထို့နောက် သူ၏ဗိုက်ကို တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်ပြီးလျှင် ပါးစပ်မှ အမြှုပ်တွေ တစ်စုံထွက်လျက် ရှုံ့မဲ့သော မျက်နှာနှင့် ကလီယိုပါထရားရှိရာသို့ ဒယ်မ်းဒယိုင်နှင့်လာလေ၏။ ဘုရင်မလည်း မဲ့ပြုံးပြုံး၍ စောင့်ကြည့်လျက်ရှိလေ သည်။

(မ) “ဟဲ့ ... သစ္စာဖောက်၊ နင်လိုချင်တာ ရပြီပဲ။ သေရတာ ကောင်း ရဲ့လား ... ဟင် ... ပြောစမ်း”

ယပ် (မပီသောအသံဖြင့်) “ဟဲ့ အပျက်မ၊ နင် ငါ့ကို အဆိပ်ကျွေး သတ်တာပဲ။ နင်လဲ ဒီလိုပဲ ပျက်စီးရဦးမယ် မှတ်ထား”

ဤသို့ ရေရွတ်လိုက်ပြီးနောက် ယူဒိုးဆီးယပ်သည် ဘုရင်မအပေါ်သို့ သူ၏ ကိုယ်ကို ပစ်လွှဲလိုက်၏။ သို့သော် ဘုရင်မသည် ကျားတစ်ကောင်၏ ဖျတ်လတ်ခြင်းမျိုးဖြင့် နံ့ဆားသို့ တိမ်းလိုက်၏။ ထို့ကြောင့် သူသည် ဘုရင်မ ၏ ဝတ်ရုံတော်ကိုသာ ဆွဲမိလိုက်ရာ၊ မြကြယ်သီးများ ပြုတ်ကာ အဖျားမှ စုတ်ပြတ်သွားတော့၏။ ယူဒိုးဆီးယပ်သည် အားလွန်ပြီး ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ လဲကျသွား၍ မရမ်းရောင်အင်္ကျီနှင့် တစ်ခဏမျှ လူးလှိမ့်နေပြီးလျှင် မကြာမီ အသက်ပျောက်၍ သွားလေတော့၏။

၂၄၄ □ ဒုန်ရွှေများ

(မ) “ဟဲ့ ... မင်းချင်းတွေ ... ဒီအလောင်းကြီးကို ယူသွားပြီး၊ ဒီ အဝတ်အစားတွေနဲ့ပဲ မြှုပ်လိုက်ကြ”

မင်းချင်းများလည်း အလောင်းကို အပြင်သို့ ထုတ်သွားကြလေ၏။

(အင်တိုနီ) “ကလီယိုပါထရားရဲ့ ဒါက ဘာသဘောလဲ၊ ဒီလူဟာ ကျုပ်ခွက်ထဲက အရက်ကို သောက်လိုက်တာပဲ၊ ဒီပျက်လုံးက ဘာအတွက် လုပ်ရတာလဲ”

“မှန်ပါတယ် သခင်၊ ဒီလိုလုပ်လိုက်တာ ကိစ္စနှစ်ခု ပြီးသွားပါတယ်။ ဒီလူဟာ အခုည ကျွန်မတို့ ပစ္စည်းဘဏ္ဍာတွေ ယူပြီး အော့တေးဗီးယန်းနပ်ဆီ ပြေးမလို့ ကြံနေတယ်။ ဒီတော့ သူ့ကို ကျွန်မက မြန်မြန်ပြေးနိုင်အောင် အတောင်တပ်ပေးလိုက်တယ်။ နောက်တစ်ခုက မောင့်ကို ကျွန်မက အဆိပ် ကျွေးသတ်လိမ့်မယ်လို့ မောင်စိုးရိမ်နေတယ် မဟုတ်လား ဟုတ်ပါတယ်။ ကျွန်မ သိပါတယ်။ ကျွန်မ မောင့်ကို သတ်ချင်ရင် ဘယ်လောက်လွယ်သလဲ ဆိုတာ မြင်ပြီ မဟုတ်လား။ အရက်ခွက်ထဲကို မောင်နှစ်လိုက်တဲ့ နှင်းဆီပန်း ကုံးဟာ အဆိုးဝါးဆုံး ဖြစ်တဲ့ အဆိပ်ထဲမှာစိမ်ထားတယ် မောင်ရဲ့၊ အဲဒီတုန်းက ကျွန်မ စိတ်ကသာ သေစေချင်တယ် ဆိုရင် မောင်သေတာ ကြာလှပြီ၊ ကျွန်မကို ယုံကြည်ပါ။ မောင့်ခေါင်းက ဆံပင်တစ်ပင်ကိုတောင် နာကျင်အောင် မလုပ် ပါဘူး။ ကျွန်မကိုယ်ကို ကျွန်မ သတ်သေရင်တော့ သေပစ်လိုက်မယ်။ ဟော ကျွန်မ လွတ်လိုက်တဲ့ လူတွေပြန်လာပြီ။ ပြောကြစမ်း ... ဘာတွေ တွေ့ခဲ့ကြ သလဲ”

(မင်းချင်းများ) “မှန်လှပါ ... ဘုရင်မ၊ သူ့အခန်းထဲမှာ ပြေးဖို့ အသင့် လုပ်ထားတာ တွေ့ရပါတယ်။ ပြီးတော့လဲ သူ့အထုပ်ထဲမှာ ဘဏ္ဍာရွှေငွေ တွေ အများကြီး တွေ့ပါတယ်”

(မ) “သင်တို့ ကြားကြပြီ မဟုတ်လား၊ ကျွန်ုပ်၏ သစ္စာတော်ကို ရိုသေစောင့်ရှောက်ကြတဲ့ ကျေးကျွန်များ မှတ်ထားကြပေတော့။ ကလီယိုပါ ထရားကို သစ္စာဖောက်တဲ့ အရသာဟာ ဘယ်လောက်ကောင်းသလဲဆိုတာ ဒီရောမ ပြည်သားရဲ့ အဖြစ်ကိုသာ ကြည့်ပြီး သတိရကြပေတော့”

ထိုအခါ အားလုံးပင် ထိတ်လန့်လျက် ငြိမ်သက်စွာ ရှိနေလေရာ အင်တိုနီသည် တုတ်တုတ်မျှ မလှုပ်တော့ချေ။

အခန်း (၆)

ယခုမှာကား ကျွန်ုပ် ဟားမားကစ်သည် ရှေ့ဆက်၍ လုပ်ရမည့် အလုပ်ကို အဆောတလျင် လုပ်ရပေတော့မည်။ ဤစာကို ရေးရာ၌လည်း အချိန်ရခိုက် အချို့အကြောင်းအရာများကို ချန်လှပ်ကာ တိုတိုတုတ်တုတ် ရေးရ တော့၏။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ကျွန်ုပ်၏ဘဝ ဆုံးရတော့မည့်အချိန်မှာ နီးကပ်လျက်ရှိကြောင်း ကျွန်ုပ်သိ၏။ အင်တိုနီနှင့် ကလီယိုပါထရားတို့မှာ စည်းစိမ်ယစ်လျက် နန်းတော်ထဲ၌ ညတိုင်းလိုပင်၊ ခမ်းနားသော ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲ များကို ကျင်းပလျက် ရှိတော့၏။ ဆီးဇားထံ သံတမန်များ လွှတ်သော်လည်း ဆီးဇားက လက်မခံချေ။ ဤသို့ မျှော်လင့်ချက်မရှိတော့သဖြင့် သူတို့သည် အလက်ဇန္ဒီးယားမြို့ကို ကာကွယ်ရန် စီမံစိုင်းပြင်ကြတော့၏။ သင်္ဘောအသစ် များကို တည်ပြီးလျှင် စစ်သားသစ်များလည်း စုဆောင်းကာ စစ်တိုက်ရန် အသင့်ပြင်ဆင်ကြကုန်၏။

ယခုအခါ ကျွန်ုပ်သည် ချာမီယန်၏ အကူအညီနှင့် လက်စားချေရန် ကိစ္စအတွက် အပြီသတ်စီစဉ်လျက်ရှိ၏။ နန်းတော်တွင်းရှိ လျှို့ဝှက်သော ကိစ္စမှန်သမျှတွင် နှိုက်နှိုက်ချွတ်ချွတ် သိအောင် လုပ်ပြီး အကျိုးပျက်စီးမှု ဖြစ်ရန် သာ အကြံပေးခဲ့၏။ ဝမ်းနည်းရန် ကိစ္စဖြစ်လာလျှင် စိတ်တစ်ဖန် ဖောက်ပြန် သွားမည်ကို စိုးရိမ်ရကြောင်းကို ပြော၍ အင်တိုနီအား ပျော်ပျော်ပါးပါး ထားရန်၊

၂၄၆ □ ဒဂုန်ရွှေများ

ကလီယိုပါထရားကို ကျွန်ုပ်က တိုက်တွန်း၏။ ဤသို့လျှင် ဘုရင်မသည် အပျော်အပါးများ၊ ဝိုင်အရက်များဖြင့် အင်တိုနီ၏ အင်အားနှင့် စဉ်းစားဉာဏ်များကို စုပ်ယူလျက်ရှိစေလေသည်။ ကျွန်ုပ်ကလည်း အင်တိုနီအား စိတ်ညစ်စရာ မှန်သမျှကို သတိမရနိုင်သည့် ဆေးစွမ်းကောင်းများကိုသာပေး၏။ ထို့ပြင် ကျွန်ုပ်က မဟုတ်မမှန်သည့် အရာများကိုသာ ဟောကိန်းထုတ်လျက်ရှိ၏။ ကလီယိုပါထရားသည်လည်း ထိုသဘာဝမကျသည့် အရာများကိုပင်၊ တစ်စတစ်စ ပိုမိုယုံကြည်လာပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်ကိုသာ အားထားလျက်ရှိတော့၏။

ဤမျှတွင်မက သူတို့ပျက်စီးရာ ပျက်စီးကြောင်းအတွက် သေချာသည်ထက် သေချာစေရန် အခြားထောင်ချောက်များကိုလည်း ကျွန်ုပ်က ချထားသေး၏။ ကျွန်ုပ် ဆေးကုခံဖူးသော တပည့်တပန်းများသည် နန်းတော်၌ ကျွန်ုပ်တန်ခိုးရှိနေကြောင်းကြားသဖြင့် ကျွန်ုပ်ထံ လာရောက်ချဉ်းကပ်ကြသော အခါ၌ သူတို့အား စိတ်မချရသည့်အခြေအနေကို ပြော၍ သူတို့၏ ဘုရင်မအပေါ်၌ စောင့်သိရှိသောကြောင့် သစ္စာတော်ကို ယုတ်လျော့အောင် ပြုလျက်ရှိ၏။ ကျွန်ုပ်သည် အချို့တို့အား ရှောင်ရှားနေကြရန်ပင် သွေးဆောင်ခဲ့၏။ ကလီယိုပါထရားက ကျွန်ုပ်ကို မင်းဖစ်မြို့သို့ လွှတ်၍ သာသနာ့ဝန်ထမ်းများနှင့် ဘုရင်ခံများအား အလက်ဇန္ဒြီးယားကို ကာကွယ်ရန်အတွက်၊ အီဂျစ်အထက်ပိုင်း၌ လူစုဆောင်းပေးရန် တိုက်တွန်းစေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်လည်း သာသနာ့ ဝန်ထမ်းများအား ဉာဏ်ရှိသလောက် သတိပြုကာ၊ အဓိပ္ပာယ်နှစ်မျိုးပေါက်သော စကားများကို ပြောလိုက်သဖြင့် သူတို့သည် ကျွန်ုပ်အား တိတ်တဆိတ် လာရောက်တွေ့ကြသောအခါ ကျွန်ုပ် မည်သူမည်ဝါဖြစ်ကြောင်းကို မမေးကြရန် တောင်းပန်ပြီးနောက် ကလီယိုပါထရားအား အကူအညီပေး မပေးကြရန် ပြောလိုက်၏။ ဆီးဇားနှင့် ကျေနပ်အောင် လုပ်ရသည်က ပို၍ ကောင်းဦးမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ဆီးဇား၏ ညာတာမှုဖြင့်သာ ‘ခမ်း(မ်)’ ပြည်ကြီးရှိ နတ်မင်းများအား ပြန်၍ ကိုးကွယ်နိုင်မည်ဖြစ်ကြောင်း စသည်များကို ကျွန်ုပ် ပြောပြလေရာ လူပုံလယ်တွင်ကား ကလီယိုပါထရားကို ကူညီပါမည် ဟု ဝန်ခံကြပြီး ဆီးဇားထံ တိတ်တဆိတ် သံတမန်များ လွှတ်ကြ၏။

သို့နှင့် ‘မင်းဖစ်’ မြို့မှ ကျွန်ုပ်သည် အလက်ဇန္ဒြီးယားမြို့သို့ တစ်ဖန်လာခဲ့ပြီးလျှင် ဝမ်းမြောက်ဖွယ် သတင်းများကို အစီရင်ခံပြီးနောက် ကျွန်ုပ်၏ လျှို့ဝှက်အပ်သော အလုပ်ကို ဆက်လက် လုပ်ကိုင်လျက်ရှိလေ၏။ ဤသို့လျှင် အချိန်သည် ကုန်လွန်ခဲ့ရာ ကလီယိုပါထရားမှာလည်း တစ်ညထက် တစ်ည မိတ်ဆွေများ လျော့နည်းပါးလာခဲ့လေ၏။ ဆီးဇားသည်လည်း တဖြည်းဖြည်း နီးကပ်၍ လာခဲ့လေပြီ။ ပီလူးဆီးယန်းလည်း ကျဆုံးခဲ့လေပြီ။ ပြီးဆုံးမည့်အချိန်

အိဂျစ်ဘုရင်မာယာရှင် □ ၂၄၇

မှာကား နီးကပ်လျက် ရှိချေပြီ။ တစ်နေ့တွင် ဘုရင်မနှင့် အင်တိုနီတို့သည် နေ့လယ်အချိန်၌ အိပ်စက်လျက်ရှိစဉ် ချာမီယန်သည် ထိတ်လန့်ဖွယ် သတင်းကို ပြောလေတော့၏။ ကျွန်ုပ်လည်း သူနှင့်အတူ ပါသွားလေသည်။

(ယန်) “ထကြတော့ ... ထကြတော့၊ ဒီအချိန်ဟာ အိပ်နေဖို့ အချိန်မဟုတ်ဘူး။ ဆီးလူးကပ်ဟာ ပီလူးဆီးယန်းကို ဆီးဇားလက်ထဲ အပ်လိုက်ပြီ။ ဆီးဇားလဲ အလက်ဇန္ဒီးယားကို တည့်တည့်ကြီး ချီတက်လာနေပြီတဲ့”

အင်တိုနီသည် လန့်၍ ပါးစပ်မှ ရေရွတ်လျက် ရုတ်တရက် ခုန်ထလိုက်ပြီးလျှင် ကလီယိုပါထရား၏ လက်မောင်းကို ဆုတ်ကိုင်ထား၏။

(နီ) “သင် ကျွန်ုပ်ကို သစ္စာဖောက်ပြီ ... ကိုင်း ... သေပေတော့” ဤသို့ပြောပြီးနောက် အင်တိုနီသည် ဓားကို ဓားအိမ်မှ ချွတ်ယူဆွဲထုတ်လိုက်လေ၏။

မ (အင်တိုနီလည်ပင်းကို ဖက်ပြီးလျှင် ငိုယိုလျက်) “ခဏဆိုင်းပါဦးမောင်ရယ်၊ ဒီဟာ မမှန်ပါဘူး။ ကျွန်မလဲ ဘာမှ မသိပါဘူး မောင်။ ကျွန်မချုပ်နှောင်ထားတဲ့ ဆီးလူးကပ်ရဲ့ မိန်းမနဲ့ ကလေးတွေကို သိမ်းလိုက်ပြီး လက်စားချေပါလား မောင်ရဲ့”

ထိုအခါ အင်တိုနီသည် ဓားကို ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ပစ်ချလိုက်ပြီးနောက် သလွန်ပေါ်သို့ လှဲလိုက်ပြီးလျှင် စိတ်ဓာတ်ချောက်ချားကာ ညည်းညူလျက်ရှိလေ၏။ ‘ဆီးလူးကပ်’ ထံ၊ အလက်ဇန္ဒီးယားမြို့က ခုခံတိုက်ခိုက်မည် မဟုတ်သဖြင့် လက်နက်ချလိုက်ခြင်းသာလျှင် ကောင်းမည့်အကြောင်း၊ လျှို့ဝှက်စွာ အကြံပေးလိုက်သူမှာ ချာမီယန်ပင် ဖြစ်လေသည်။

ထိုညတစ်ညလုံးပင် ကလီယိုပါထရားသည် ‘မင်းကောရား’ ၏ ဘဏ္ဍများမှ ကျန်ရှိသေးသော ပုလဲများ၊ မြဲများ၊ ရွှေငွေ ပစ္စည်းများနှင့် အခြားအဖိုးတန်ကျောက်မျက်ရတနာများကို ယူပြီးလျှင် ‘အိုင်းဆစ်’ နတ်ကွန်းအနီးရှိ တောင်ကုန်းပေါ်၌ ကျွန်ုပ်တို့ အိဂျစ်လူမျိုးများ ထုံးစံအတိုင်း သူကိုယ်တိုင် ဆောက်လုပ်ထားသည့် သင်္ချိုင်းဂူတွင် သွား၍ထား၏။ ထားရာ၌လည်း ဆီးဇားလက်မှ အကယ်၍ လွတ်မြောက်ခဲ့သော် အရေးကြုံက အလွယ်တကူ မီးရှို့ပစ်နိုင်ရန် လျှော်ချည်များဖြင့် ထုပ်ထား၏။ ထိုအချိန်မှစ၍ ဘုရင်မသည် အင်တိုနီနှင့် ခွဲပြီးလျှင် ထိုဂူ၌ အိပ်၏။ သို့သော် နေ့အချိန်များ၌မူ နန်းတော်တွင် အင်တိုနီနှင့် တွေ့ဆုံလျက်ပင် ရှိသေး၏။

မကြာမီ ဆီးဇားနှင့် သူ၏တပ်ကြီးသည် နိုင်းမြစ်ကို ဝင်လာခဲ့ပြီးနောက် ‘အလက်ဇန္ဒီးယား’ မြို့တော်သို့ ရှေးရှုချီတက်လျက်ရှိ၏။ ထိုအခါတွင် ကျွန်ုပ်အား အခေါ်လွှတ်သဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် နန်းတော်သို့ လာခဲ့ရာ မင်းခမ်း

၂၄၈ □ ဒဂုန်ရွှေများ

မင်းနား အဆောင်အယောင် အပြည့်အစုံ ဝတ်ဆင်ထားသော ကလီယိုပါ ထရားကို ကျောက်ဖြူဆောင်၌ တွေ့ရလေသည်။ သူနှင့်အတူ အပျိုတော် 'အိုင်းရပ်' နှင့် ချာမိယန်တို့ရှိ၍ သူတို့ရှေ့၌ သက်တော်စောင့်စစ်သားများရှိ၏။ ကျောက်ဖြူဆောင်ကြမ်းပေါ်၌ကား လူသေအလောင်းများသည် နေရာအနှံ့ အပြားတွင် ပြန့်ကျဲလျက် ရှိလေသည်။ ၎င်းတို့အနက် တစ်ယောက်ကား မသေမရှင် ကျန်သေးသည်ကို တွေ့ရ၏။

ဘုရင်မသည် ကျွန်ုပ်အား ထုံစံအတိုင်း နှုတ်ဆက်ပြီးနောက် ...

“အိုလန်ပတ်ရဲ့ ... ဒီမှာ မြင်ရတာတွေဟာ၊ ဆေးဆရာ တစ်ယောက်ရဲ့ စိတ်မှာတော့ မပြောတတ်ဘူး။ တချို့လဲ သေပြီး၊ တချို့လဲ မသေမရှင် အသက်ငင်နေကြတယ်”

(ကျွန်ုပ်) “ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်လျက် အို ... ဘုရင်မကြီးရဲ့ ဒီဟာ တွေက ဘာလုပ်တာလဲ”

“ဘာလုပ်တာလဲတဲ့ ဟုတ်လား ... ဒီရာဇဝတ်ကောင်တွေနဲ့ သစ္စာဖောက်တွေကို စီရင်လိုက်တာလေ။ ပြီးတော့ သေပုံ သေနည်းတွေကို လေ့လာနေတာ အိုလန်ပတ်ရဲ့ ဒီကျွန်တွေကို အဆိပ်ခြောက်မျိုးနဲ့ သတ်ကြည့်တယ်။ အဲဒီ အဆိပ်တွေရဲ့ အာနိသင်ကို သေသေချာချာ စောင့်ကြည့်နေတာ၊ ကြည့်စမ်း ... ဟိုလူဟာ ရူးသွားပြီ။ သူ့ကိုယ်သူ နို့စို့အရွယ်ကလေးလို့အောက်မေ့ပြီး ကျရောက်မယ့် ဘေးက လွတ်ကင်းအောင် ရင်ခွင်ထဲ ထည့်ပြီး ကြပ်ကြပ်ကြီး ဖက်ထားစမ်းပါလို့ သူ့အမေကို ပူဆာနေတယ်။ ဟို ခေါမလူမျိုးကတော့ တစ်အော်တည်း အော်ပြီး အော်ရင်း ဟစ်ရင်း သေသွားတယ်။ ဒီလူကတော့ ငိုပြီး သူ့ကို သနားဖို့ တောင်းပန်နေတယ်။ ဟို ... အီဂျစ်လူမျိုးကို ကြည့်ပါဦး၊ ခုထက်ထိ မသေသေးဘူး၊ ညည်းနေတာပဲ။ အဲဒီခြောက်မျိုးထဲမှာ ဟိုလူ ပထမ သောက်တဲ့ အဆိပ်က အဆိုးဆုံး အဆိပ်ပေါ့။ ဒါတောင် သူ့အသက်ကလေး သူ ခင်မင်နေလိုက်တာ၊ ခုထက်ထိ အံထုတ်ဖို့ ကြိုးစားနေတုန်းပဲ။ ဟေ့ ... လူ ... သေခြင်းတရားကသာ ငြိမ်းချမ်းမှုကို ပေးနိုင်တယ်ဆိုတာ မသိဘူးလား ဟင် ... တွန်းလှန်မနေပါနဲ့၊ မြန်မြန်အသက်ထွက်စမ်း”

ထို့နောက် ဘုရင်မသည် လက်ခုတ်တီးလိုက်ရာ စစ်သားများ ရောက်လာ၍ လူသေများကို ထုတ်ယူသွားရန် အမိန့်ပေးလိုက်လေ၏။ အလောင်းများကို ထုတ်ယူသွားပြီးသောအခါ ဘုရင်မသည် ကျွန်ုပ်အား သူ့အနားသို့ လာရန် ခေါ်လိုက်၏။

“အိုလန်ပတ် ... သင်ဘယ်လိုပဲ ဟောထားပေတဲ့၊ ကိစ္စကတော့ ချောခါနီးပြီ၊ ဆီးဇားက အနိုင်ရပြီး ကျွန်ုပ်နဲ့ အင်တိုနီ ရှုံးရတော့မယ်။ ဒါ

အိဂျစ်ဘုရင်မာယာရှင် □ ၂၄၉

ကြောင့် အခု ကပြနေတဲ့ ဇာတ်ပွဲကြီးဟာ နိဂုံးချုပ်ခါနီးပြီ။ ဒီဇာတ်ခုံကြီးနဲ့တူတဲ့ ကမ္ဘာမြေကြီးပေါ်က ဘုရင်မတစ်ယောက်ရဲ့ ဟန်မျိုးနဲ့ ကျွန်ုပ် ဆင်းသွားဖို့ ပြင်ဆင်ရတော့မယ်။ ဒီအတွက်နဲ့ ဒီအဆိပ်တွေကို စမ်းကြည့်တာပဲ။ ဒီကနေ့ ကျွန်ုပ်ပယောဂနဲ့ သေတဲ့လူတစ်ယောက်ယောက်ရဲ့ ခံစားခြင်းမျိုးကို ခံစားပြီး ကျွန်ုပ်သေရမှာပဲ။ နို့ပေမယ့် ဒီအဆိပ်တွေကို ကျွန်ုပ် သဘောမကျသေးဘူး။ တချို့ကတော့ အသက်ကလေး ထွက်ဖို့ရာ ခံစားလိုက်ရတာ၊ တချို့ကတော့လဲ သိပ်ကြာတာပဲ။ သင်တော့ ဒီသေဆေးတွေအကြောင်း ကောင်းကောင်း သိပါတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်ုပ်အသက်ကို ညင်ညင်သာသာနဲ့ ထွက်သွားစေနိုင်တဲ့ ဆေးတစ်မျိုး ဖော်စပ်ပေးစမ်းပါ။”

ဤသို့ပြောလိုက်သောအခါ ကျွန်ုပ်၏စိတ်ထဲ၌ အနိုင်ရပြီဟု သိလိုက်လေပြီ။ သို့သော် ဤပျက်စီးနေသော မိန်းမကို ကျွန်ုပ်၏လက်နှင့် အသေသတ်မှသာ နတ်မင်းများ၏ အလိုအတိုင်း ဖြစ်နိုင်မည်ကို ကျွန်ုပ် စဉ်းစားမိ၏။

“အို ... ကလီယိုပါထရား အမိန့်ရှိလိုက်တာ ဘုရင်မတစ်ယောက် ပီသပါပေတယ်။ သေခြင်းတရားသာလျှင် ဘုရင်မကြီး၏ ဒုက္ခများကို ကုစားနိုင်မယ်။ ဒါကြောင့် သောက်လိုက်ရင် အိပ်ပျော်သွားပြီး ဒီကမ္ဘာပေါ်မှာ ဘယ်တော့မှ ပြန်မနိုးနိုင်အောင် တန်ခိုးရှိတဲ့ အရက်ကို ဖော်စပ်ပေးပါမယ်။ ဘုရင်မဟာ သန့်ရှင်းတဲ့နှလုံးနဲ့ ကွယ်လွန်ပြီး နတ်မင်းကြီးများရဲ့ ရှေ့တော်မှောက် ရောက်သွားမှာ အမှန်ပါပဲ။”

ဤသို့ ပြောနေစဉ် နန်းတော် တံခါးများမှ ရုတ်တရက် ဆူဆူညံညံ အသံများ ထွက်ပေါ်လာလေ၏။ ထိုပျော်ရွှင်စွာ ဆူညံအော်ဟစ်သော အသံမှာ “အင်တိုနီ နိုင်ပြီ” ဟူသောအသံပင် ဖြစ်လေသည်။

ကလီယိုပါထရားသည် အသံကြားရာသို့ လျင်မြန်စွာ ထ၍ ပြေးကြည့်လေရာ ကျွန်ုပ်လည်း အခန်းတွင်းမှထွက်၍ နန်းတော်တံခါးဝအရောက် သူ့နောက်မှ ခပ်ခွာခွာ လိုက်သွားလေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ရောမသံကိုယ်ကျပ်ကို ဝတ်လျက် မြင်းစီးလာသော အင်တိုနီကိုတွေ့ရ၍ အင်တိုနီသည် ဘုရင်မကို မြင်လိုက်သောအခါ မြင်းပေါ်မှ ခုန်ဆင်းပြီးလျှင် ဘုရင်မအား ယုယစွာ ပွေ့ဖက်ထားလိုက်၏။

“ဘယ်လိုလဲ ဆီးဇားကျပြီလား မောင်”

“လုံးလုံးတော့ မကျသေးပါဘူး။ ဒါပေမယ့် သူ့မြင်းတပ်ကို မြေကတုတ်တွေထဲ ရောက်အောင် ကျုပ်တို့က ပြန်မောင်းထုတ်လိုက်တယ်။ ဒါတွင် မကသေးဘူး ဆီးဇားကိုလဲ ကျုပ်နဲ့ လုံးချင်းတိုက်ဖို့ ချိန်းလိုက်တယ်။ အဲဒါမှ ဘယ်သူသာသလဲဆိုတာ ကမ္ဘာက သိကြမှာ”

၂၅၀ □ ဒဂုန်ရွှေမျှား

ဤသို့ ပြောလိုက်သဖြင့် လူထုသည် ကောင်းချီးဩဘာပေးနေစဉ် ဆီးဇားထံမှ တမန်တစ်ယောက် ရောက်လာလေသည်။

တမန်သည် ဦးညွတ်ပြီးလျှင် အင်တိုနီအား စာတစ်စောင်ပေးရာ ကလီယိုပါထရားသည် စာကို ဆွဲယူ၍ ပိုးကြိုးကို ဖြုတ်ပြီးလျှင် အသံထွက်အောင် ဖတ်လိုက်လေသည်။

အဆွေတော် ...

ဤစာသည် ကား သင်၏ ချိန်ဆို့ချက်ကို ပြန်ကြားခြင်းဖြစ်၏။ ဆီးဇား၏ ဓားအောက်၌ သေရခြင်းထက်ကောင်းသော အခြားသေခြင်းမျိုးကို မရှာနိုင်ပြီလော။

ထိုညသန်းခေါင်းမတိုင်မီ အင်တိုနီသည် မိတ်ဆွေများနှင့်အတူ စားသောက်ပြီးသောအခါ ကုန်းတပ်၊ ရေတပ် စစ်ဗိုလ်များ စုဝေးရာသို့ သွားရောက်လေ၏။ ၎င်းနောက်မှ လူအများလိုက်ပါသွားရာ ထိုလူများထဲတွင် ကျွန်ုပ်လည်း ပါသွားလေသည်။

လရောင်အောက်တွင် စုရုံးမိကြသောအခါ အင်တိုနီသည် ဦးခေါင်းတွင် တစ်စုံတစ်ရာ ဆောင်းမထားဘဲ နောက်တစ်နေ့ တိုက်ရမည့် စစ်ပွဲအကြောင်းနှင့် ပတ်သက်၍ မိမိ၏ ကျေးဇူးများကို ရိုသေစောင့်ထိန်းကြရန် အကြောင်း၊ နက်ဖြန်စစ်ပွဲမှာ အလွန်ပြင်းထန်မည်ဖြစ်သော်လည်း ထိုထက်ဆိုးဝါးသော တိုက်ပွဲများကို မိမိတို့ တိုက်ခဲ့ဖူးကြောင်း၊ မိမိတို့ အင်အားမှာ ဆီးဇားအင်အားထက် မငယ်၍ တစ်စုံတစ်ရာ ကြောက်ရွံ့ရန် မရှိကြောင်း၊ အကယ်၍ မိမိအား သစ္စာဖောက်က မိမိသာ ဆုံးရှုံးမည်မဟုတ်၊ သစ္စာဖောက်သူများသည် ရှုံးရာရောက်ကြောင်း၊ ရန်သူ့လက်ချက်နှင့် သေရသော် စစ်သားပီပီ ရဲဝံ့စွာ သေမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ အကယ်၍ မိမိကျဆုံးခဲ့သော် မိမိပစ္စည်း ဘဏ္ဍာထားသိုရာ နေရာကို အားလုံးသိကြပြီးဖြစ်သည့်အတိုင်း အညီအမျှ ခွဲဝေယူကြရန် ယခုကပင် သေတမ်းစကား ပြောကြားခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ ထို့ပြင် မှာထားရန် အကြောင်းတစ်ခုမှာ အကယ်၍ မိမိကျဆုံးလျှင် မိမိ၏ သားသမီးများကို ကရုဏာထား၍ စောင့်ရှောက်ရန် မှာကြားပါကြောင်း စသည်ဖြင့် မျက်ရည်များ ထွက်ကာ စိတ်ရောကိုယ်ပါ ပြောပြလေ၏။ နောက်ဆုံး၌ အလွန်စိတ်အားထက်သန်စွာဖြင့် ... “ကျွန်ုပ်တို့ဟာ ကုန်းတပ်ရော၊ ရေတပ်ရော၊ နှစ်ဘက်ညှပ်ပြီး ဆီးဇားကို တိုက်ရရင် မခံနိုင်ပါဘူး။ ဒါကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့ ကိစ္စပြီးဆုံးသည့် တိုင်အောင် သစ္စာရှိရှိနဲ့ မခွဲဘူးဆိုတာ ကျိန်ကြစမ်းပါ”

(စစ်သားများ) “ကျွန်တော်တို့ ကျိန်ပါတယ်။ မြင့်မြတ်သော အင်တိုနီ၊ ကျွန်တော်တို့ ကျိန်ပါတယ်”

အိလျစ်ဘုရင်မာယာရှင် □ ၂၅၁

(နိ) “ကောင်းပြီ၊ ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ နက္ခတ်ဟာ ထွန်းတောက်လာပြန်ပြီ။ နက်ဖြန် ကောင်းကင်ပြင်မှာ အမြင့်ဆုံးနေရာက နေပြီး ဆီးဇားရဲ့ မီးခွက်ကို ရောင်ခြည်များနဲ့ လွှမ်းမိုးပစ်လိုက်မယ်။ ကိုင်း ... တော်လောက်ပြီ။ နက်ဖြန်မှ တွေ့ကြဦးစို့”

ထိုအခါ၌ ကျွန်ုပ်မှာ အင်တိုနီတစ်ယောက်အပေါ်တွင် တစ်စုံတစ်ရာ ပျက်စီးစေလိုသော စိတ်မရှိသော်လည်း သူ့အား ဗုန်းဗုန်းကျအောင် လုပ်နိုင်မှ သာ သူ၏ အင်အားကို ရင်ခွင်ကြားတွင်ထည့်ကာ မှီငြမ်းပြု၍ နေသောမိန်းမကို ပျက်စီးအောင် လုပ်နိုင်မည်ဟု တွေးမိ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် မပြန်သေးဘဲ မှောင်ရိပ်တစ်ခု၌ ကွယ်နေလိုက်ပြီးလျှင် မှူးမတ်များ၊ စစ်ဗိုလ်များ၊ စစ်သားများ ၏ မျက်နှာများကို အကဲခပ်ရင်း စောင့်ဆိုင်းလျက်ရှိလေ၏။

ဤသို့စောင့်ကြည့်နေစဉ်၊ ရေတပ်ကို ဦးစီးမည့် ဗိုလ်မှူးက ...

“ဒါဖြင့် သည်အတိုင်းအားလုံးသဘောတူကြပြီပေါ့။ ကျမ်းလဲ ကျိန် ပြီးကြမှပဲ။ ဟုတ်ပါတယ်လေ ... တစ်ယောက်တည်းမှ မဟုတ်ဘဲ၊ အများနဲ့ဟာ ကံစိမံတဲ့အတိုင်း နောက်ဆုံး အချိန်ရောက်အောင် အင်တိုနီနဲ့ မခွဲကြဘူးပေါ့”

(စစ်သားများ) “အင်း ... ဟုတ်တယ် ... မခွဲဘူး”

(ကျွန်ုပ်) မှောင်ထဲမှနေ၍ ... “အေး ... အေး မခွဲဘဲ သူနဲ့တွဲကပ်ပြီး သေကြပေါ့”

သူတို့သည် ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော အမူအရာဖြင့် နောက် သို့ လှည့်လာပြီးလျှင်၊ ကျွန်ုပ်အား ဖမ်းဆီးကြလေ၏။

(တစ်ယောက်) “ဟဲ့ ဘယ်သူလဲ”

(အခြားတစ်ယောက်) “မျက်နှာမည်းနဲ့ ခွေးကြီး အိုလန်ပတ်ပေါ့ ကွာ၊ ဟိုမျက်လှည့်ဆရာ အိုလန်ပတ်ပေါ့”

တစ်ယောက် (ဓားကို ဆွဲထုတ်လျက်) “အိုလန်ပတ်၊ သစ္စာဖောက် တဲ့ အကောင်လား၊ သူ့ရော သူ့ပဉ္စလက် အတတ်ရော သတ်ပစ်လိုက်ပေါ့ကွာ”

(တစ်ယောက်) “အေး ... သတ်ပစ်လိုက်တာကောင်းတယ်။ သူ့ကို ပိုက်ဆံပေးပြီး ဆေးကုခိုင်းတဲ့ ငါတို့သခင် အင်တိုနီကို သစ္စာဖောက်လိမ့်မယ်”

ကျွန်ုပ် (ဣန္ဒြေဖြင့်) “အို ... ခဏဆိုင်းပါဦး၊ ကျွန်ုပ်ဟာ အင်တိုနီနဲ့ ဘုရင်မကြီးရဲ့ အမှုတော်ကို ထမ်းရွက်နေရတယ်။ သစ္စာရှိရှိ ထမ်းရွက်နေတယ် ဆိုတာလဲ ခင်ဗျားတို့ သိပါတယ်။ သို့ပေမယ့် နတ်မင်းများရဲ့ အမှုတော်ကို ပိုပြီး ထမ်းရွက်ရတယ်။ ကျွန်ုပ်သိတာက ဆီးဇားနိုင်ပြီး အင်တိုနီကျဆုံးဖို့ရာ သေချာနေပြီပဲ။ ကလီယိုပါထရားလဲ ဒီအတိုင်း ကံတရားက စိမံပြီးပဲ။ သင် တို့ဟာ အင်တိုနီသာ တွယ်ကပ်နေကြမယ်ဆိုရင် သင်တို့ရဲ့ ကျန်ရစ်ခဲ့မယ့်

၂၅၂ ▣ ဒဂုန်ရွှေများ

မုဆိုးမတွေ၊ သားသမီးတွေကို ကျွန်အဖြစ်ရောင်းစားခံရမှာကို မျှော်တွေးပြီး ကြင်နာတဲ့စိတ်၊ သင်တို့ရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာကို လေးစားတဲ့စိတ်တွေရှိလို့ အခုလို ပြောတာပါ။ အဲဒီလို ပြောတာလဲ ကျွန်ုပ်သဘော အတိုင်းအဟုတ်ဘူး။ နတ်မင်းကြီးများရဲ့ အလိုအတိုင်း ပြောရတာပါ မင်းဖရားများရဲ့”

(တစ်ယောက်) “နတ်မင်းကြီးများတဲ့၊ ဘာနတ်မင်းကြီးတွေတုန်း၊ သစ္စာဖောက်အကောင်ရဲ့ လည်ချောင်းကို ဖောက်ပစ်လိုက်စမ်းပါ။ ဒါမှ စကားပြော ရပ်သွားမယ်”

(အခြားတစ်ယောက်) “သူ့ နတ်တွေရဲ့ အရိပ်အယောင်တွေကို ပြစမ်းပါစေ၊ မပြနိုင်ရင် ဒီအကောင်ကို သတ်ပစ်၊ ငါသူ့ကို မယုံဘူး”

“ကိုင်း ... နောက်ဆုတ်လိုက်ကြစမ်း၊ ကျွန်ုပ်ပြမယ်”

ထိုအခါ စစ်သားများသည် ကျွန်ုပ်၏လက်များကို လွှတ်ပေးလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်သည် လက်များကို အထက်သို့ မြှောက်လျက် ကျွန်ုပ်၏ဝိညာဉ်ကို အင်အားရှိသလောက် လွှတ်၍ ကောင်းကင်အဇ္ဈောတွင် လိုက်လံရှာဖွေရာ နောက်ဆုံး၌ အိုင်းဆစ်မယ်တော်ကြီး၏လိပ်ပြာနှင့် နီးနှောမိတော့၏။ လျှို့ဝှက်သော စကားကို တားမြစ်ထားသောကြောင့် မသုံးသော်လည်း ကျွန်ုပ်၏အလိုကို မယ်တော်ကြီး၏ ဆန်းပြားသော တန်ခိုးတော်ဖြင့် ပြန်ကြားလျက်ရှိ၏။ ထိုအခါ ကမ္ဘာမြေကြီးတစ်ခုလုံး တဖြည်းဖြည်း ဆိတ်ငြိမ်သည်ထက်ပင် ဆိတ်ငြိမ်၍လာ၏။ ထို့နောက် အလွန်ကွာဝေးသော အရပ်မှ ခြုံသံသည် ပေါ်လာ၏။ ပထမအသံကို ခပ်သဲ့သဲ့မျှ ကြားရပြီးနောက် တဖြည်းဖြည်း နီးကပ်၍ကျယ်လာပြီးလျှင် ထိုကြောက်စရာကောင်းသော အသံသည် လေထဲတွင် ဆူညံလျက်ရှိတော့၏။ ကျွန်ုပ်သည် တစ်စုံတစ်ရာ မပြောဘဲ လက်ဖြင့်သာ ကောင်းကင်သို့ ထိုးပြလျက်ရှိ၏။ “ကြည့်ကြစမ်း ... ကြည့်ကြစမ်း” ဟုပင် နှုတ်မှ ရေရွတ်လိုက်မိ၏။ ခေါင်းမြီးခြုံထားသော သဏ္ဍာန်တစ်ခုသည် လေဟုန်စီးလျက် ဆူညံသော ခြုံသံ၏ နောက်မှ တဖြည်းဖြည်း ပေါ်၍လာရာ ၎င်း၏အရိပ်သည်လည်း ကျွန်ုပ်တို့၏ အပေါ်သို့ ပျံဝဲကျရောက်ကာ ရှိနေတော့၏။ ၎င်းသဏ္ဍာန်သည် ပေါ်လိုက်ပျောက်လိုက်၊ ဆီးဇား၏ စစ်စခန်းဆီသို့ သွားလိုက်နှင့် နောက်ဆုံး၌ ခြုံသံ တဖြည်းဖြည်း ပျောက်သွားပြီးလျှင် ထိတ်လန့်ဖွယ်ကောင်းသော သဏ္ဍာန်သည်လည်း တစစ ပျောက်ကွယ်၍သွားလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် မျက်နှာကို အဝတ်နှင့်အုပ်၍ ဆုတောင်းလျက်နေရာမှ အဝတ်ကို လှုပ်၍ ကြည့်လိုက်သောအခါ အားလုံးထွက်ပြေးကြပြီဖြစ်သဖြင့် ကျွန်ုပ် တစ်ယောက်တည်းသာ ကျန်နေရစ်တော့၏။

အခန်း (၇)

နောက်တစ်နေ့နံနက် မိုးသောက်ချိန်၌ အင်တိုနီသည် သူ၏သင်္ဘောတပ်ကို ဆီးဇားသင်္ဘောတပ်သို့ သွားရောက်တိုက်ခိုက်ရန်နှင့် သူ၏မြင်းတပ်ကိုလည်း ဆီးဇား၏ မြင်းတပ်ကို တိုက်ခိုက်ရန် ရေတပ်၊ ကုန်းတပ် နှစ်တပ်လုံးကို အမိန့်ပေးလေ၏။

ဤသို့လျှင် ရေတပ်သည် သုံးတန်းတန်း၍ တက်သွားရာ ဆီးဇား၏ တပ်ကလည်း တိုက်ရန်ထွက်၍ ရင်ဆိုင်လိုက်ကြ၏။ သို့ရာတွင် အင်တိုနီ၏ သင်္ဘောတပ်သည် ရန်သူစစ်တပ်အား နှုတ်ဆက်သည့်သဘောဖြင့် တက်များကို မြှောက်ပြီးလျှင် ဆီးဇား၏ သင်္ဘောတပ်ထဲသို့ ဝင်သွားကြလေ၏။ အင်တိုနီ၏ မြင်းတပ်သည်လည်း ရန်သူနှင့် ရင်ဆိုင်မိသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဓားများကို အောက်သို့ နှိမ်ချကာ ဆီးဇားဘက်သို့ ကူးပြောင်းသွားကြလေ၏။

ထိုအခါ အင်တိုနီမှာ ဒေါသစိတ် မွန်သဖြင့် တစ်ကြောင်း၊ ရှက်လွန်းလှသဖြင့် တစ်ကြောင်း ရူးသွပ်သွားတော့မည် ကဲ့သို့ ရှိနေ၏။ သို့ပင်လျက် အင်တိုနီသည် သူ၏ခြေလျင်တပ်များအား အပြင်းအထန် ခုခံရန် ဟစ်အော်အမိန့်ပေးလျက်ရှိ၏။ ထိုအခိုက်တွင် စစ်ဗိုလ်တစ်ယောက်သည် ဆီးဇားတပ်ဘက်သို့ ရုတ်တရက် ထွက်ပြေးလေ၏။ (ထိုသူမှာ ယမန်နေ့ညက၊ ကျွန်ုပ်အား သတ်မည်ပြုသောသူပင် ဖြစ်လေသည်။) သို့သော် ထိုသူအား အင်တိုနီသည် ကိုယ်တိုင် ဖမ်း၍ မြေကြီးပေါ်သို့ ကိုင်ပေါက်လိုက်ပြီးလျှင် ဓားကို

၂၅၄ □ ဒဂုန်ရွှေများ

အပေါ်သို့ မြောက်လိုက်စဉ်တွင် တစ်စုံတစ်ရာကို သတိရဟန်ဖြင့် ဓားကို ပြန်၍ချ လျက် ထိုသူအား ထရန် အမိန့်ပေးလိုက်လေသည်။

“သွား ... ဆီးဇားဘက်မှာ သွားနေချေ။ နင့်ကို တစ်ခါက ငါ ချစ်ခဲ့ဖူး တယ်။ သည့်လောက် သစ္စာဖောက်တွေ များနေတဲ့အထဲမှာ နင်တစ်ယောက်ကို မှ ငါဘာကြောင့် သတ်ရမှာလဲ ... သွား”

ထိုသူသည် ရှက်သွေးမွန်ကာ၊ အင်တိုနီအား ဝမ်းနည်းစွာ ကြည့် လျက် ရှိ၏။ ထို့နောက် သူ၏သံကိုယ်ကျပ်အင်္ကျီကို ခွာချလိုက်ပြီးလျှင် သူ၏န လုံးသားရှိသော နေရာကို သူ၏ဓားနှင့်ပင် ထိုးစိုက်လိုက်ရာ နေရာ၌ပင် လဲကျ သေဆုံးသွားလေ၏။ ထိုအချိန်၌ ဆီးဇား၏ ခြေလျင်တပ်ဦးသည် အနီးသို့ ယှဉ်ကပ်လာပြီဖြစ်ရာ အင်တိုနီ၏ တပ်သားများသည် လှံသွားချင်း ယှဉ်မိ သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် နောက်သို့ လှည့်၍ပြေးကြလေ၏။ ဆီးဇား၏ စစ်တပ် များကား မလိုက်ဘဲ ပြောင်လှောင်ရယ်မောကာသာ ရပ်နေကြလေသည်။

ထိုအချိန်၌ ကျွန်ုပ်နှင့် အပါးတော်မြဲ ‘အီရီး’ သာလျှင် အင်တိုနီ၏ အနီး၌ ရှိနေသဖြင့် ကျွန်ုပ်က ... “အင်တိုနီသခင် ... ပြေးပါတော့၊ မပြေးရင် သုံးပန်းအဖြစ် အဖမ်းခံရပါလိမ့်မယ်”

သို့နှင့် အင်တိုနီသည် မြင်းကို နောက်သို့လှည့်၍ ‘ကနိုးပစ်’ မြို့တံခါး ဆီသို့ စိုင်းသွားလေရာ ကျွန်ုပ်လည်း သူနှင့်အတူ မြင်းကို စိုင်းခဲ့လေ၏။

(နီ) “ကိုင်း ... အိုလန်ပတ်၊ ဘုရင်မဆီ သွားပြီး သူ့ကို သစ္စာဖောက် တဲ့ ကလီယိုပါထရားကို နှုတ်ဆက်လိုက်တယ်လို့၊ ပြီးတော့ ဘယ်သူ့ကိုမှလဲ နောက် မတွေ့တော့ဘူးဆိုတာ သွားပြောချေစမ်း”

သို့နှင့် ကျွန်ုပ်သည် သင်္ချိုင်းဂူဘက်သို့ လှည့်၍ မြင်းကို နှင်ခဲ့လေ၏။ ဂူသို့ ရောက်၍ တံခါးကို ခေါက်လိုက်ရာ ချာမီယန်သည် ပြတင်းပေါက်မှ ထွက်ကြည့်သည်ကို မြင်ရသဖြင့် ...

(ကျွန်ုပ်) “တံခါးဖွင့်လိုက်စမ်း”
ယန် (တံခါးဖွင့်ပေးပြီးနောက် လေသံဖြင့်) “ဟာမားကစ် ... ဘာ သတင်းထူးသလဲ”

(ကျွန်ုပ်) “ကိစ္စချောပြီ ချာမီယန်၊ အင်တိုနီလည်း ပြေးပြီ”
“ဒါကောင်းတာပဲ ကျွန်မလဲ ပင်ပန်းလှပြီ”

ရွှေသလွန်ပေါ်၌ကား ကလီယိုပါထရား ထိုင်နေသည်ကို မြင်ရ၏။
(ဘုရင်မ) “ဟေ့လူ ဘာသတင်းလဲ ပြောစမ်း”

(ကျွန်ုပ်) “အင်တိုနီ ထွက်ပြေးပြီ၊ သူ့တပ်တွေလဲ ပြေးကုန်ပြီ၊ ဆီးဇားလဲ အနားကပ်နေပြီ၊ အင်တိုနီက သူ့ကို သစ္စာဖောက်တဲ့ ကလီယိုပါ

အိဂျစ်ဘုရင်မာယာရှင် □ ၂၅၅

ထရားကို နှုတ်ခွန်းဆက်လိုက်တယ်။ နောက်ထပ်လဲ သူ့ကို ဘယ်တော့မှ မတွေ့နိုင်ဘူးလို့ မှာလိုက်ပါတယ်”

(မ) “အဲဒါ သက်သက် မတရား စွပ်စွဲတာပဲ အိုလန်ပတ်ရဲ့၊ ကျွန်ုပ် သူ့ကို သစ္စာမဖောက်ဘူး။ သူ့ကို သစ္စာမဖောက်တဲ့ ကလီယိုပါထရားက အင်တိုနီကို နှုတ်ခွန်းဆက်လိုက်ပါတယ်။ နောက်လဲ ဘယ်တော့မှ ကျုပ်ကို မတွေ့ရတော့ဘူး။ ကလီယိုပါထရားလဲ မရှိတော့ဘူးလို့ သွားပြောချေပါ”

သို့နှင့် ကျွန်ုပ်သည် လမ်းတွင် အကြံထုတ်ရင်း လာခဲ့ရာ ကျောက်ဖြူဆောင်၌ အင်တိုနီကို အခန့်သင့်ပင် တွေ့ရ၏။ အင်တိုနီသည် သူ၏လက်ကို ကောင်းကင်သို့ မြှောက်ကာ မြှောက်ကာ ပြုလုပ်လျက် သူ၏အပါး၌ကား ခေါမ လူမျိုး ‘အီရိုး’ တစ်ယောက်သာ ကျန်ရစ်တော့သည်ကို တွေ့ရ၏။

(ကျွန်ုပ်) “အင်တိုနီ သခင် ... အိဂျစ်ဘုရင်မက နောက်ဆုံး နှုတ်ဆက်ခြင်း ပြုလိုက်ပါတယ်။ အိဂျစ်ဘုရင်မလဲ သူ့ကိုယ်သူ သတ်သေလို့ မရှိတော့ပါဘူး”

နီ (ယူကြိုးမရ ဖြစ်ဟန်ဖြင့်) “ဖြစ်ရလေ အိုလန်ပတ်ရယ် ... အင်မတန် ချောမောလှပတဲ့ ကိုယ်ကာယကလေးဟာ ပိုးမွှားများ အစာဖြစ်သွားပြီ တဲ့လား။ အို ... ဘယ်လိုမိန်းမရယ်လို့ကို မပြောတတ်ပါဘူး။ အိုလန်ပတ်ရယ် ... အခုတောင် အတွေ့အထိ အာရုံတွေဟာ ကျွန်ုပ်အသည်းထဲမှာ စွဲကျန်ရစ်သေးတယ်။ မိန်းမသားတစ်ယောက်က အခုလို လုပ်သွားတာ၊ ကျွန်ုပ်အပေါ်မှာ ဂုဏ်ယူသွားတာပဲ။ ဟဲ့ ... အီရိုး ဒီကိုလာစမ်း၊ သင်ဟာ ငါ့ကို ငယ်ငယ်ကလေးကစပြီး ချစ်ခင်မြတ်နိုးခဲ့တယ် မဟုတ်လား။ သင့်ကို ငါ သဲကန္တာရထဲမှာ ငတ်ပြတ်နေတာတွေ့လို့ ခေါ်လာပြီး ကြွယ်ဝအောင် ရာထူးဌာနနှစ်ခုနှင့်တကွ ဘဏ္ဍာရွှေငွေတွေပါ ပေးခဲ့တာကို သတိရရဲ့လား။ အခု ငါ့ကို အဲဒီကျေးဇူးတွေ ပြန်ဆပ်ရလိမ့်မယ်။ သင်လွယ်ထားတဲ့ ဓားကို ထုတ်ပြီး အင်တိုနီရဲ့ ဒုက္ခကို အဆုံးသတ်ပေးလိုက်စမ်း”

ရိုး (တုန်လှုပ်လျက်) “အို ... အရှင်ဘုရား။ ကျွန်တော်မျိုး မသတ်ရက်ပါဘူး။ ဘုရားတစ်ဆူလို ကိုးကွယ်နေတဲ့ အင်တိုနီကို ဘယ်နှယ် သတ်နိုင်မလဲ ဘုရား”

(နီ) “ဟဲ့ အီရိုး ငါ့ကို ပြန်ပြောမနေနဲ့၊ ငါပြောသလို လုပ်ရင်လုပ်၊ မလုပ်ရင် နင်သွားတော့။ ငါ့တစ်ယောက်တည်း ထားခဲ့၊ ဩဇာမခံတဲ့ ကျေးကျွန်တစ်ယောက်အဖြစ်နဲ့ နင့်မျက်နှာကိုလဲ နောက်ထပ် ငါမကြည့်တော့ဘူး”

ထိုအခါ အီရိုးသည် ဓားကိုဆွဲထုတ်လိုက်၏။ အင်တိုနီလည်း သူ့ရှေ့တွင် ဒူးထောက်၍ ရင်ဘတ်ကို လှုပ်ထားပြီးလျှင် ဦးခေါင်းကို မော့၍

၂၅၆ □ ဒဂုန်ရွှေမျှား

ကောင်းကင်သို့ ကြည့်မျှော်လျက်နေ၏။ ထိုခဏ၌ အီရိုးသည် “ကျွန်တော်မျိုး မလုပ်နိုင်ဘူး။ အို ... မလုပ်ရက်နိုင်ဘူး” ဟု ဟစ်အော်ကာ ဓားကို သူ၏နှလုံး သားရှိရာသို့ စိုက်လိုက်သဖြင့် တစ်ခါတည်း လဲကျသေဆုံးသွားလေ၏။

နီ (မတ်တပ်ရပ်လိုက်ပြီးနောက်) “ဘယ့်နှယ်လုပ်လိုက်တာလဲ အီရိုး ရယ် ... လုပ်လိုက်ပုံကဖြင့် မြင့်မြတ်ပါပေတယ်။ သင်ဟာ ငါ့ထက်တောင် သာသေးတယ်။ ငါလဲ သင်ပေးသွားတဲ့ သင်ခန်းစာကို ရပါပြီ”

ထို့နောက် အင်တိုနီသည် အီရိုး၏နှလုံးသားမှ ဓားကို ဖျတ်ခနဲ ဆွဲနှုတ်လိုက်ပြီးလျှင် သူ၏ဝမ်းဗိုက်ကို တအားထိုးစိုက်လိုက်ရာ၊ သလွန်ပေါ်သို့ ညည်းညူကာ လဲကျသွားလေ၏။

“အို ... အသင် အိုလန်ပတ်၊ ကျွန်ုပ်သည်မခံနိုင်လောက်အောင် နာလှချေရဲ့၊ ကျွန်ုပ်ကို မြန်မြန်သေအောင် လုပ်လိုက်စမ်းပါ အိုလန်ပတ်ရဲ့”

သို့သော် ကျွန်ုပ်ကား ဤအမှုကို မပြုရက်ပေ။

ကျွန်ုပ်သည် ဓားကို သူ၏အူအသည်းများမှ နုတ်ယူလိုက်ပြီးနောက် သွေးထွက်ခြင်းကို ရပ်အောင်လုပ်လိုက်၏။ ထို့နောက် အင်တိုနီ သေသည်ကို ကြည့်ရန် စုရုံးလာကြသော သူများမှ တစ်ယောက်သောသူအား ခေါ်၍ နန်း တော်အပေါက်ဝရှိ ကျွန်ုပ်၏အိမ်မှ အတောင်းဝါးကို ခေါ်ပေးရန် လွှတ်လိုက်ရာ၊ ချက်ချင်းပင် အတောင်းဝါးသည် အသက်ဆက်ပေးနိုင်သော ဆေးများဖြင့် ရောက်လာလေ၏။ ၎င်းဆေးများကို အင်တိုနီအား တိုက်လိုက်သည်။ ထို့ နောက် အတောင်းဝါးအား သချိုင်းဂူ၌နေသော ကလီယိုပါထရားထံသွား၍ အင်တိုနီ၏ အဖြစ်အပျက်များကို ပြောပြရန် လွှတ်လိုက်၏။

နောက်များမကြာမီ အဘွားကြီး ပြန်လာ၍ ဘုရင်မမှာ မသေသေး ကြောင်း၊ အင်တိုနီကို သူ့လက်ထဲမှာ ဖွဲ့ထားရင်းသာ သေစေလိုကြောင်းတို့ကို ပြောပြ၏။ အဘွားကြီးနှင့်အတူ ‘ဒိုင်အိုမီးဒီး’ လည်း ပါလာလေသည်။ သို့နှင့် ကျွန်ုပ်သည် ကန့်လန့်ကာ ကြားများနှင့် တိုင်များ၏ နောက်ကွယ်မှ ချောင်း မြောင်းကြည့်နေကြသော ကျေးကျွန်အားလုံး စုရုံးပြီးလျှင် ခဲခဲယဉ်းယဉ်းနှင့်ပင် အင်တိုနီအား ကလီယိုပါထရား စံနေရာဖြစ်သော သချိုင်းဂူ၏ အောက်ခြေသို့ ရောက်အောက်ယူဆောင်သွားကြ၏။

ကလီယိုပါထရားသည် အကောက်ကြံမည်ကို စိုးရိမ်သောကြောင့်၊ တံခါးကို ဖွင့်မပေးဝံ့ချေ။ ပြတင်းပေါက်မှ ကြိုးတစ်ချောင်းကိုသာ ချပေး၏။ သို့နှင့် ကျွန်ုပ်တို့လည်း ကြိုးအဖျားကို အင်တိုနီ၏ ချိုင်းအောက်တွင် ချည် နှောင်၍ ပေးလိုက်ရာ ကလီယိုပါထရားသည် အပျိုတော် နှစ်ယောက်၏အကူ အညီဖြင့် မသေမရှင် ရှိနေသေးသော အင်တိုနီ၏ကိုယ်ကြီးကို အပေါ်သို့

အိဂျစ်ဘုရင်မာယာရှင် □ ၂၅၇

တဖြည်းဖြည်း မ တင်လေ၏။ အင်တိုနီ၏ ဓားဒဏ်ရာမှ သွေးများလည်း တစ်စက်စက် ယိုထွက်ကျလျက် ရှိလေသည်။

ထိုသနားဖွယ်ကောင်းသော အဖြစ်အပျက်များကို မြင်ရသူများမှာ (ကျွန်ုပ်နှင့် ချာမီယန်မှတစ်ပါး) ရင်ထုမနာ ဖြစ်ကြကုန်၏။ ချာမီယန်သည် ထိုကြီးစကိုပင် ချပေးသဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း ချာမီယန်၏ အကူအညီဖြင့် ဂူတွင်းသို့ ရောက်ခဲ့လေ၏။ အင်တိုနီအား ကလီယိုပါထရား၏ အိပ်ရာပေါ်တွင် တင်ထားသည်ကို တွေ့ရ၏။ ကလီယိုပါထရားကား ရင်သားကိုပင် မဖုံးလွှမ်းနိုင်၊ မျက်နှာတွင် မျက်ရည်များ စိုရွှဲလျက် ဆံပင်များပြေ၍ ဖိုးရိုးဖားရားနှင့် သူ၏ နံဘေး၌ ဒူးထောက်ပြီးလျှင် အနာမှသွေးများကို သူ့အဝတ်၊ သူ့ဆံပင်များနှင့် သုတ်ပေးရင်း နမ်းရှုပ်လျက်ရှိ၏။ ဤသို့ တွေ့မြင်နေရသော ကျွန်ုပ်မှာ မိမိ၏ အသည်းနှလုံးကို ထုရိုက်လိုက်သကဲ့သို့ နာသာခံခက်ရှိလှတော့၏။

“အို ... အင်တိုနီ၊ ကျွန်မရဲ့အချစ်၊ ကျွန်မရဲ့လင်၊ ကျွန်မကိုးကွယ်တဲ့ အရှင်ရဲ့။ ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း အရှက်ကွဲ ကျန်ရစ်အောင် စိတ်ကူးရက်ပါပေရဲ့ မောင်ရယ်”

ထို့နောက် အင်တိုနီသည် အရက်တောင်း၍ သောက်ပြီးနောက် ကလီယိုပါထရားအား သူ့နံဘေး၌ ယှဉ်၍ အိပ်စေပြီးလျှင် သူ့ကို ဖက်ထားရန် ပြောရာ ကလီယိုပါထရားကလည်း သူ့အလိုအတိုင်း လိုက်လျောရှာ၏။ အင်တိုနီသည် ဝေဒနာခံစားခြင်းတို့ကို မေ့ပျောက်သွားသကဲ့သို့ ကလီယိုပါထရားအတွက် နောင်ရေးကို အကြံပေးလျက်ရှိ၏။

“အချိန်လည်း သိပ်မရှိတော့ဘူး မောင်ရယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်မတို့ရဲ့ အတိတ်က ချစ်ခဲ့ကြတာတွေ ပြောကြရအောင်။ ဒါလောက် အကြာကြီး ချစ်ခဲ့ကြပြီမို့ နောင်ဘဝလဲ ဒီလိုပဲ ချစ်နေရမှာပဲ။ ကျွန်မကို မောင့်လက်ထဲမှာ ပွေ့ထားပြီး၊ အချစ်ရေလို့ ... မောင်ခေါ်တဲ့ ဟို ပထမ ညကလေးကို မောင်မှတ်မိသေးရဲ့ မဟုတ်လား။ အို ... ပျော်လိုက်တာ မပြောပါနဲ့တော့ သိပ်ပျော်တဲ့ညပါပဲ။ အဲဒီညက စည်းစိမ်မျိုး ခံစားရတော့ ဒုက္ခဘုံကြီးမှာ အသက်ရှင်နေရပေတဲ့ သာယာတာပဲ။ အခုလို ဒုက္ခအကြီးကျယ် ဖြစ်နေရတာလဲ မပြောပလောက်ပါဘူး၊ သာယာနေတာပါပဲ”

“အင်း ... ဘုရင်မပြောတာ ကျုပ်လဲ တရေးရေး တွေးမိပါတယ်။ သင့်ကို ချစ်တဲ့ အချစ်ပင်လယ်တွင်းမှာ နှစ်မွန်းနေတာနဲ့ အားလုံး ဆုံးရှုံးကုန်တာပဲ အလှရဲ့၊ ပြီးတော့လဲ ကျုပ် သတိရသေးတယ်။ ပုလဲကြီးကို သင် သောက်လိုက်တာရယ်။ အဲဒီတော့ သင့်နက္ခတ်ဆရာက နာရီမျှအဖြစ်နဲ့ ‘မင်း ကောရား’ရဲ့ ကျိန်စာတွေ သင့်ဖို့ အချိန်ကျပြီလို့ အော်လိုက်တာရယ်။ ကျုပ်

၂၅၈ □ ဒဂုန်ရွှေများ

မှတ်မိသေးတယ်။ အဲဒီအချိန်ကစပြီး ဒီစကားတွေဟာ ကျုပ်စိတ်ထဲ စွဲနေတော့ တာပဲ။ အခုထက်ထိ ကျုပ်နားထဲမှာ ကြားနေရသေးတယ်”

(လေသံဖြင့်) “အို ... သူလဲ သေတာကြာလှပါပြီ အချစ်ရဲ့”

“သေတယ်သာ ပြောတယ်၊ ကျုပ်တော့ အနားမှာ သူ့ရှိနေသလို အောက်မေ့နေတယ်”

“တကယ် သေတာပါ မောင်ရယ်။ သူ့အကြောင်း စဉ်းစားမနေပါနဲ့ တော့၊ မောင် ဒီဘက်လှည့်ပြီး ကျွန်မကို နမ်းလိုက်စမ်းပါဦး”

သို့နှင့် အင်တိုနီသည် ဘုရင်မ၏ နှုတ်ခမ်းဖျားကို စုပ်ယူလျက်ရှိ လေ၏။ ထို့နောက် မျက်နှာမှာ ဖြူရော်သည်ထက် ဖြူရော်၍လာပြီးလျှင် “မောင် သွားဦးမယ်နော် အချစ် ... ချစ်” ဟု ပြောကာ ဦးခေါင်းသည် နောက်သို့ လန်၍ ကျသွားလေ၏။

ထိုအခါ ကလီယိုပါထရားသည် လက်ထောက်၍ စိမ်းစိမ်းကြည့်ပြီး နောက် ကျယ်လောင်စွာ အော်ဟစ်လျက် နစ်မြောလဲကျသွားလေ၏။

အင်တိုနီကား မသေသေးချေ။ သတိရလျက်ပင် ရှိသေး၏။ သို့နှင့် ကျွန်ုပ်သည် လူနာကို ပြုစုဟန်ဖြင့် အနီးသို့ ကပ်သွား၍ ခူးထောက်ပြီးလျှင် အင်တိုနီ ကြားလောက်ရုံ အောက်ပါအတိုင်း လေသံဖြင့် ပြောလိုက်၏။

“အင်တိုနီ ... ကျွန်ုပ်ပြောတာကို နားထောင်စမ်း၊ ကလီယိုပါထရား ဟာ သင့်လက်ထဲ မရောက်ခင် ကျွန်ုပ်ရဲ့ မိန်းမပဲ။ ကျွန်ုပ်က တခြားသူ ဟုတ်ပါ ရိုးလား၊ ညစာစားပွဲမှာ သင့်နောက်နားက ရပ်နေတဲ့ နက္ခတ်ဆရာ ဟာမား ကစ်ပေါ့။ ကိုင်း ... ကိုင်း ... မင်းကောရား ကျိန်စာတွေ သင့်လာပြီ၊ သေပေဦး တော့ ... သင့်ကို ပျက်စီးကြောင်းကြံတာလဲ တခြားလူဟုတ်ပါရိုးလား ကျွန်ုပ်ပဲ”

သူသည် ဦးခေါင်းကို အနည်းငယ် ထောင်လျက် ကျွန်ုပ်၏ မျက်နှာ ကို စိုက်ကြည့်လိုက်၏။ သို့သော် စကားမပြောနိုင်တော့ပေ။ ထို့နောက် ပါးစပ်မှ ဝူးဝါးဝူးဝါး ဟစ်အော်ကာ အသက်ပျောက်သွားလေ၏။

ဤသို့လျှင် ကျွန်ုပ်သည် အင်တိုနီအပေါ်တွင် လက်စားချေခြင်းအမှု ပြီးဆုံးသွားလေတော့၏။

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်သည် ကလီယိုပါထရားအား ချက်ချင်း မသေစေ လို သေးသောကြောင့် သတိပြုန်၍ ရအောင်ပြုလုပ်ထား၏။ ကျွန်ုပ်နှင့် အတောင်းဝါးတို့သည် ဆီးဇား၏ ခွင့်ပြုချက်အရ အင်တိုနီ၏ အလောင်းကို အီဂျစ်ပြည် ထုံးစံအတိုင်း ကျွမ်းကျင်သည့် သူများအား ဆေးဖြင့် မပုပ်အောင် စီမံပြုလုပ်စေ၏။ သူ၏ မျက်နှာကိုလည်း မျက်နှာပုံစံတူ ထုထားသော ရွှေပြား ဖြင့် အုပ်ထားလိုက်၏။ သူ၏ ရင်ဘတ်ပေါ်တွင် သူ၏ နာမည်နှင့် ဂုဏ်ထူးများ

အိလျှင်ဘုရင်မာယာရှင် ▣ ၂၅၉

ကို ရေးသား၍ သူ၏ နာမည်နှင့် သူ့ဖခင်၏ နာမည်များကို အတွင်းခေါင်းအဖုံးတွင် ရေးထားလိုက်၏။

ထို့နောက် ကလီယိုပါထရားသည် ခမ်းနားကြီးကျယ်စွာ ခေါင်းကို ကျောက်သေတ္တာထဲတွင် ထည့်ကာ အသင့်စီမံထားသော ဂူတွင်သွင်း၍ ထားလိုက်၏။ ဤကျောက်သေတ္တာမှာ သူ့ကိုယ်တိုင် သေသောအခါ နောက်ထပ် ခေါင်းတစ်လုံး ယှဉ်၍ ထည့်နိုင်ရန် ကျယ်ပြန့်စွာ ပြုလုပ်ထား၏။

ကျွန်ုပ်မှာ ဘုရင်မ၏ သမားတော်ကြီး ဖြစ်သည့်အလျောက် ဘုရင်မ စံနေသည့် ဂူတွင်းသို့ ဝင်ထွက်သွားလာနိုင်ခွင့် ရရှိနေ၏။ နောက်များမကြာမီ ဆီးဇားအပါးတွင် အမြဲခစားနေရသော ရောမလူမျိုး ကော်နီးလီးယပ်ဒိုလာဘဲလား ထံမှ အမိန့်တစ်ရပ်ကို ကျွန်ုပ် ကြားရ၏။ ယနေ့မှ နောက်သုံးကြာလျှင် ဘုရင်မအား သားသမီးများနှင့် အတူ ရောမမြို့သို့ ပို့ပြီးလျှင် ဆီးဇား၏ အောင်ပွဲ ကျင်းပရာတွင် နောက်မှ လိုက်ကြရမည့်အကြောင်းကို ကျွန်ုပ်က ဘုရင်မထံ အကြောင်းကြားရန် ဖြစ်လေသည်။

(ဤတွင် သားသမီးများ ဆိုရာ၌ ဆီဇာရီယို မင်းသားကလေးကား မပါချေ။ အော့တေးဗီးယန်းနပ်က သတ်ပစ်ပြီးဖြစ်ခဲ့၏။ ထိုမင်းသားကလေးမှာ ဂျူးလီးယပ်ဆီဇာနှင့် ရသောသားဖြစ်၏။

သို့နှင့် ကျွန်ုပ်သည် နွမ်းလျှည့်ပြီးငယ်စွာ စံနေတော်မူသော ဘုရင်မ၏ ဂူတွင်းသို့ ဝင်၍သွားရာ ...

(မ) “ဘယ့်နှယ်လဲ ဆရာကြီး အိုလန်ပတ်ရဲ့၊ သင့်မျက်နှာ ကြည့်ရတာ ကျွန်မအတွက် သတင်းဆိုးတွေ ပါလာပုံရတယ် ဟုတ်လား”

(ကျွန်ုပ်) မှန်ပါတယ် ဘုရင်မ၊ သတင်းကတော့ မကောင်းပါဘူး။ ဒီသတင်းဟာလဲ ဆီးဇားရဲ့ အတွင်းဝန် ကိုယ်တိုင်ပါးစပ်က ပြောလိုက်တာပါပဲ။ ဒီကနေ့ကစပြီး တတိယမြောက်တဲ့နေ့မှာ ဘုရင်မကြီးနဲ့တကွ ‘တိုလီမီ’ မင်းသား၊ အလက်ဇန္ဒာမင်းသားနဲ့ ကလီယိုပါထရား မင်းသမီးကလေးတို့ကိုပါ ဆီးဇားက ရောမမြို့ကိုပို့ပြီး ရောမ တိုင်းသူပြည်သားလူအများ တွေ့မြင်ကြရအောင်၊ သူ့အောင်ပွဲမှာ မြို့တော်ခန်းမအထိ နောက်က လိုက်ကြရမယ်တဲ့။ အဲဒီမြို့တော်ခန်းမဆိုတာ တစ်ခါတုန်းက ဘုရင်မကြီးသွားပြီး နန်းစိုက်မယ်လို့ ပြောခဲ့တဲ့ ခန်းမကြီးပေါ့”

(မ) “မလိုက်ဘူး ... မလိုက်ဘူး၊ ဆီးဇားရဲ့ အောင်ပွဲမှာ သံကြိုးရဲ့ အတွဲခံပြီး၊ နောက်တော့ ဘယ်တော့မှ မလိုက်ဘူး။ အို ... ကျွန်ုပ်ဘယ့်နှယ်လုပ်ရမလဲ၊ ချာမီယန် အကြံပေးစမ်းပါဦး၊ ကျွန်ုပ် ဘာလုပ်ရမလဲလို့”

ယန် (အေးစက်သော အမူအရာဖြင့်) “သေပစ်လိုက်ရုံပေါ့ သခင်မရဲ့”

၂၆၀ □ ဒဂုန်ရွှေမျှား

(မ) “အေး ... မှန်တယ်ဟေ့၊ ငါ့မေ့နေလိုက်တာ ငါ့သေပစ်လိုက်နိုင် တာပဲ။ ဒါနဲ့ အိုလန်ပတ်ရဲ့ သင့်ဆေးပါလာရဲ့လား”

(ကျွန်ုပ်) “မပါသေးပါ ဘုရင်မကြီး၊ အလိုတော်ရှိပါလျှင် နက်ဖြန် နံနက်ရအောင် ဖော်စပ်ခဲ့ပါမယ်”

(မ) “ကောင်းပြီ ... ကောင်းပြီ။ အဲဒီဆေးကို အသင့်ဖြစ်အောင် လုပ်ထားပါ။ သေအောင် ကုတတ်တဲ့ ဆေးဆရာကြီးရဲ့”

ကျွန်ုပ်သည် ဦးညွှတ်ကာ ဘုရင်မရှေ့မှ ထွက်လာခဲ့၏။ ထိုနေ့ည တစ်ညလုံး ကျွန်ုပ်နှင့် အဘွားကြီး အတောင်းဝါးတို့သည် ထိုသေဆေးကို ချက် ကြ၏။ ချက်ပြီး၍ ထိုဆေးကို ကြည်လင်သော ပုလင်းထဲသို့ ထည့်ပြီးလျှင် မီးရောင်တွင် မြှောက်၍ကြည့်ရာ အသန့်ရှင်းဆုံး ရေကဲ့သို့ဖြူ၍ နေသည်ကို တွေ့ရ၏။

(ဝါး) “ဟီ ... ဟီ ... ဟီ ... ဆေးတော့ စပ်ပြီးပြီ၊ တစ်ခါဖြင့် လက် စားချေရတော့မယ်။ အရှင့်ကို ပျက်စီးကြောင်း ကြံတဲ့ မိန်းမယုတ်၊ ဘယ် လောက်များ ကြည့်ကောင်းမလဲ”

ကျွန်ုပ် (ချာမီယန် စကားကို သတိရလျက်) “ဒါပေမယ့် အဖွားကြီး သတိထား၊ လက်စားချေတဲ့ မြားဟာ မကြာမကြာ ပစ်တဲ့လူ ပြန်မှန်တတ်တယ် နော်”

အခန်း (၈)

နောက်တစ်နေ့၌ ကလီယိုပါထရားသည် ဆီးဇားထံမှ အခွင့်တောင်း ပြီးလျှင် အင်တိုနီ၏ သင်္ချိုင်းတို့သွား၍ ကြာပန်းများ တင်ထားခဲ့ပြီးလျှင် ပြန်လာခဲ့၏။ သင်္ချိုင်းဂူမှ ပြန်လာပြီးနောက်၊ ရေမိုးချိုး၍ အဝတ်အစားကို လှပစွာ ဝတ်စားပြီးသော် ကျွန်ုပ်၊ အိုင်းရပ်၊ ချာမီယန်တို့နှင့်အတူ ညစာ စားကြ၏။ ထိုစားပွဲတွင် အင်တိုနီနှင့် ပထမတွေ့စဉ်က ညစာစားပွဲများကို အမှတ်ရဟန် ရှိလေသည်။

(မ) “အင်တိုနီဟာ သေခါနီးမှာတောင် ဟိုညကို အမှတ်ရပြီး ဟားမားကစ်၊ ပြောခဲ့ဖူးတာတွေကိုပါ သတိရတာဟာ အတော်ဆန်းတာပဲ။ ချာမီယန် သင်မှတ်မိသေးတယ် မဟုတ်လား၊ ဟိုအီဂျစ်ပြည်သား ဟားမားကစ်ကို လေ”

(ယန်) “အို ... ဘုရင်မကြီးကလဲ မမှတ်မိဘဲ နေပါ့မလား”

(ကျွန်ုပ်ကို သတိရ မရ သိလို၍) “အဲဒီ ဟားမားကစ် ဆိုတာက ဘယ်သူလဲ ဘုရင်မရဲ့”

“ပြောပြရသေးတာပေါ့၊ အကြောင်းကတော့ သိပ်ဆန်းတာပဲ ဆရာကြီးရဲ့၊ အဲဒီ ဟားမားကစ်ဆိုတာက ရှေး ဖေရိုးဘုရင်များ အဆက်ထဲကပေါ့။ သူ့ကို အဘီးဒပ်မြို့မှာ ရှေးအီဂျစ်တွေက တိတ်တဆိတ် ဘိသိက်မြှောက်လိုက်

၂၆၂ □ ဒဂုန်ရွှေမျှား

ကြပြီး ကျွန်ုပ်တို့ စိုးမိုးအုပ်ချုပ် မင်းလုပ်နေတာကို ပုန်ကန်ဖို့ အကြံကြီးနဲ့ အလက်ဇန္ဒီးယားကို လွှတ်လိုက်ကြတယ်။ ဒါနဲ့ ကျွန်မ ဆီရောက်လာပြီး နက္ခတ်ဆရာအဖြစ်နဲ့ နန်းတော်ထဲမှာ နေတယ်။ ပဉ္စလက်အတတ်တော့ သိပ် တော်တဲ့လူပေါ့။ ဆရာကြီးလိုပဲ။ ပြီးတော့ ချောလဲ အတော်ချောတဲ့ လူတစ် ယောက်ပါ။ သူ့အကြံက ကျွန်ုပ်ကိုသတ်ပြီး သူက ဖေရိုးအဖြစ်နဲ့ နန်းတက်ဖို့ပဲ။ အတော်ကြီးကျယ်တဲ့ အကြံပါပဲ။ အီဂျစ်ပြည်မှာ ဆိုရင် သူ့မိတ်ဆွေ သူ့ဘက် သားတွေ များလာပြီး ကျွန်ုပ်မှာတော့ မိတ်ဆွေသင်္ဂဟတွေ နည်းပါးလာတယ်။ ဒီလိုနဲ့ အဲဒီကိစ္စကြီးဆောင်ရွက်မယ့် ညရောက်လာပါရော။ အို ... အဲဒီအချိန်မှာ ချာမီယန်လာပြီး ဟားမားကစ်တို့ရဲ့ အကြံအစည်အကြောင်းကို ပြောတယ်။ သူကတော့ အမှတ်တမဲ့ သူသိခဲ့ရကြောင်း ပြောပြတယ်။ ဒါပေမယ့် နောက် ကြာတော့ သူ့ဇာတိပေါ်လာတာပေါ့ ဆရာရယ်။ ချာမီယန်ဟာ ဟားမားကစ်ကို အဟုတ်ချစ်နေတာကို ကျွန်ုပ် ခုထက်ထိ ယုံကြည်နေတယ်။ ဟိုက မကြိုက်ဘူး ပြောလွှတ်လိုက်တာနဲ့ သူလည်း သစ္စာဖောက်တာပဲ ဆိုပါတော့။ ခုထက်ထိ ဟားမားကစ်အပေါ်မှာ စိတ်မကုန်ရှာသေးဘူး။ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား။ ပြော စမ်းပါ ချာမီယန်ရဲ့။ ဒီအချိန်ကျမှတော့ အကြောင်းမတူပါဘူး။”

(ယန်) “ဘုရင်မကြီး ပြောတာ အမှန်ပါပဲ”

(မ) “အင်း ... ကျုပ်ထင်သားပဲ၊ မိန်းမများရဲ့ မာယာဟာ သိပ်ဆန်း ပြားတာပဲနော်။ ကိုင်း ... ကိုင်း ... ပြောလက်စနဲ့ ဟားမားကစ်အကြောင်း ဆက်ကြဦးစို့၊ ဟားမားကစ်ကိုလည်း ကျုပ် သတ်မပစ်ရဲဘူး။ သူ့ကို သတ်ပစ် လိုက်ရင် သူ့ဘက်တော်သားတွေဟာ တစ်ခါတည်း ထကြွမယ်ဆိုတာ ကျုပ် သိတယ်။ သူ့အလုပ်က ကျုပ်ကို သတ်ဖို့ပေမယ့် သူဟာ ကျုပ်ကို မေတ္တာရှိနေ တယ်ဆိုတာ ကျုပ်ရိပ်မိခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့် သူ့ရုပ်ရည် ရူပကာယနဲ့ ဉာဏ် ပညာ အစွမ်းဟာ ထင်တိုင်းမပေါက်ခဲ့ဘူး။ နည်းနည်းပဲ ကျုပ်အလိုကို ဆွဲနိုင်ခဲ့ တယ်။ ကလီယိုပါထရားဟာလေ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ချစ်လာအောင် ကြံဆောင်လိုက်မယ်ဆိုရင် ဘယ်တော့မှ အလဟဿ မဖြစ်ခဲ့ဘူး။ ဒါနဲ့ပဲ ကျုပ် ကို သတ်မယ့်နေ့မှာ သူ့အဝတ်ထဲ ဓားကြီး ဝှက်ယူလာတာသိတော့ ကျုပ်ရဲ့ ဣတ္ထိယ ရူပါရုံ ရုပ်ကို သူ့စိတ်နဲ့ အတိုက်ခိုင်းလိုက်တာ နောက်ဆုံးကျတော့ ကျုပ်က အနိုင်ရရော ဆိုပါတော့။ အို ... အဲဒီမင်းသားရဲ့ မျက်နှာကို ကျုပ် ဘယ်တော့မှ မမေ့ဘူး ဆရာကြီးရဲ့။ ဒါနဲ့ နောက်ပိုင်းကျတော့ ကျုပ်ကလဲ၊ သူ့ကိုရော သူ့ပညာတွေကိုရော၊ ငြီးငွေ့လာတာနဲ့ သိပ်ပြီး ဂရုတစိုက်မရှိတော့ ဘူး။ ဒါပေ မယ့် ခမုကတော့ ချစ်စိတ်မွန်ပြီး ကျုပ်ကို တန်းတန်းစွဲဖြစ်နေရှာ တာပေါ့။ သူ့ကို ကျုပ်က လက်ထပ်ယူဖြစ်အောင်ဆိုပြီး ဟားပီရမစ်အတွင်းမှာ

အိလျစ်ဘုရင်မာယာရှင် □ ၂၆၃

ဝှက်ထားတဲ့ ပစ္စည်းဘဏ္ဍာ ရတနာ ရွှေငွေတွေအကြောင်းကို ဖော်ပြတယ်။ အဲဒီ အဲဒီချိန်တုန်းကလဲ ကျုပ်မှာငွေသိပ်လိုနေတာကိုး ဆရာကြီးရဲ့။ အဲဒါနဲ့ နှစ်ယောက် အတူတူ စွန့်စားပြီး၊ ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ လိုဏ်ဂူခေါင်းထဲက အဲဒီပစ္စည်းဘဏ္ဍာတွေကို ယူခဲ့ကြတယ်။ အို ... သေနေတဲ့ 'ဖေရီး' ရဲ့ ဝမ်းဗိုက် ထဲကကို နှိုက်ယူခဲ့ရတာ။ ကြည့်စမ်းပါဦး ဆရာကြီးရယ်၊ ဟောဒီ မြေကြီးဟာ လဲ ... အဲဒီက ရခဲ့တာပဲ”

ကလီယိုပါထရားသည် သူ၏ရင်ဘတ်တွင် ဝတ်ဆင်ထားသော ပိတုန်းပုံသဏ္ဍာန် မြေကြီးကို ကိုင်၍ပြလေ၏။

ထို့နောက် မင်းကောရား၏ သင်္ချိုင်းရာအတွင်းသို့ ကျွန်ုပ်နှင့်အတူ မည်သို့ မည်ပုံ သွားရောက်ရသည့်အကြောင်းများကို ပြောပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်က သူ့ကို ချစ်ကြိုက်နေသဖြင့် ချာမီယန်က မနာလိုဝန်တိုဖြစ်ပုံများကိုလည်း ကောင်း ချာမီယန်က သူ့အား အင်တိုနီ ဝန်တိုဖြစ်ပုံများကိုလည်းကောင်း ပြောပြပြီးနောက်၊ “ဒါကြောင့် ကျုပ်ဖြင့် ဒီလိုဖြစ်လာတာ သဘောခပ်ကျကျပဲ၊ ဖြစ်သမျှအကြောင်း အကောင်းချည်းသဘောထားရတာပေါ့ ဆရာကြီးရယ်” ဟု ဘုရင်မသည် မျက်လုံးများကို လက်ဝါးဖြင့်အုပ်ကာ ခေတ္တစကား ပြောရပ် လိုက်လေ၏။

“ဒါဖြင့် အဲဒီဟားမားကစ် ဘယ်ရောက်သွားသလဲ ဘုရင်မကြီးရဲ့”

“အမင်တီဘုံမှာ သစ္စာဖောက်တစ်ယောက်အဖြစ်နဲ့ ငရဲခံနေရမှာပေါ့။ ကျုပ်ကိုယ်တိုင် သူ့ကို ချစ်ခဲ့မိတယ်။ ကိုယ်ချစ်နေတဲ့ ချစ်သူတစ်ယောက်ဟာ ချစ်လို့ အားရပြီဆိုရင် သေတာပဲကောင်းတယ်။ သူကလည်း ကျုပ်အပေါ် ဝန်တိုမိစ္ဆရိယတွေပွားပြီး ဟိုညစာစားပွဲမှာ ပုလဲကြီးကိုအရက်ထဲ ထည့်သောက် လိုက်တုန်းက မဟုတ်လား နိမိတ်မရှိတဲ့ စကားတွေ သူ့ပါးစပ်က ထွက်တာ၊ အဲဒီညက သူ့ကို သတ်ပစ်ဖို့ပဲ။ သူက အကြံဦးပြီး ထွက်ပြေးသွားပေလို့ပေါ့”

“ဘယ်ကို ပြေးသလဲ ဘုရင်မကြီးရဲ့”

“မပြောတတ်ပါဘူး ဆရာကြီးရယ်၊ ကျုပ်လဲ မသိပါဘူး။ သူ့မိတ် ဆွေ စစ်ဗိုလ်ဘုရင်နပ် အပြောကတော့ ကောင်းကင်ထဲ ပျံတက်သွားသလို ပြောတယ်။ နို့ပေမယ့် မဖြစ်နိုင်တာ ကျုပ် မယုံပါဘူး။ အမှန်ကတော့ ဆိုက်ပရပ် ကျွန်းနားမှာ သင်္ဘောပျက်လို့ ရေနစ်သေတာပဲ။ ဘယ်ပုံဘယ်နည်း သေတယ် ဆိုတာတော့ ချာမီယန် ပြောကောင်းပြောနိုင်မလား မသိဘူး”

“ကျွန်မ မသိပါဘူး ဘုရင်မ၊ ဟားမားကစ်လဲ သေမှာပဲ”

“အေး ... သေတာပဲ ကောင်းတယ် ချာမီယန်ရေ ... ဒီလူဟာ သိပ် ကြောက်စရာကောင်းတဲ့လူ။ တို့ကိစ္စလဲ ဆောင်ရွက်ခဲ့ရှာပါတယ်။ ဒါပေမယ့်

၂၆၄ □ ဒဂုန်ရွှေများ

အက်တီယန်စစ်ပွဲမှာ ငါ့ကို ထွက်ပြေးအောင် ငါ့နားထဲမှာလာပြီး တိုက်တွန်းတဲ့ အသံဟာ သူ့အသံကြီးပဲ”

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်သည် ကလီယိုပါထရား၏ စိတ်ကို ညှို့လှိုက်ပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်၏ ဝိညာဉ်ကို သူ၏ဝိညာဉ်နှင့်တွေ့အောင် ပြုလုပ်လိုက်၏။

“ဪ... မဟုတ်သေးပါဘူး၊ ဒါက ဘယ်လိုလဲ။ ကျုပ်ပြောရင်း ဆိုရင်း သူ့ကို သတိရပြီး ကြောက်လာတယ်။ သူ ကျုပ်အနားကိုတောင် ရောက်နေသလို ထင်မိတယ်။ သူသေတာလဲ ဆယ်နှစ်လောက်ရှိပြီ။ ဘယ်နှယ်ပါလိမ့်”

“ကြောက်စရာ မရှိပါဘူး ဘုရင်မကြီး၊ သေပြီး သူ့ရဲ့ ဝိညာဉ်ဆိုတာ ကတော့ ... နေရာတကာ ရှိနိုင်တာပေါ့။ ဘုရင်မကြီးက ဒီလောကကြီး မုန်းပြီး သေချင်ပြီဆိုလို့ သူ လာစောင့်နေသလားမှ မပြောတတ်ဘဲ”

“ဒီလို မပြောပါနဲ့ ဆရာကြီး။ သူ့ကို ကျုပ် ဝိညာဉ်ချင်းတောင် နောက်ထပ် မတွေ့ချင်တော့ပါဘူး။ ကိုင်း ... ချာမီယန်ရေ ... ငါ့လိပ်ပြာ နည်းနည်းငြိမ်သွားအောင် ငါ့ညီမက သီချင်းကလေးတစ်ပုဒ် ဆိုစမ်းကွယ်။ ဘုရင်မကို နောက်ဆုံး အသုံးတော်ခံတဲ့ အနေမျိုးနဲ့ပေါ့”

“ဒီလို ဝမ်းနည်းစရာကောင်းတဲ့ အချိန်ကြီးမှာ သီချင်းဆိုဖို့ မတော်ပါ ဘူး ဘုရင်မ”

သို့သော် ဘုရင်မက အတင်းတိုက်တွန်းသဖြင့် စောင်းကို ယူပြီးလျှင် ချာမီယန်သည် ဆီးရီးယန်း လွမ်းချင်းတစ်ပုဒ်ကို သီဆိုလေ၏။ တေးသံသည် တဖြည်းဖြည်း ပျောက်သွားလေရာ တေးသွားမှာ အလွန်သာယာ၍ ဝမ်းနည်းကြေကွဲစရာ ကောင်းလှသဖြင့် အပျိုတော်ကလေး အိုင်းရပ်ပင် ငိုကြွေးလေ၏။ ဘုရင်မ ကိုယ်တိုင်လည်း မျက်ရည်များလည်လျက် ရှိလေသည်။

“အင်း ... သင့်သီချင်းက အဆွေးသီချင်းပဲ ချာမီယန်ရဲ့၊ အေးလေ ... သင်ပြောသလိုပဲ အချိန်က ဝမ်းနည်းရမယ့် အချိန်ဆိုတော့ သင့်သီချင်းနဲ့ အံကျသွားတာပေါ့။ ကိုင်း ... ကိုင်း ... တူရိယာသံကို နောက်ဆုံး နှုတ်ဆက်ခြင်းနဲ့ နှုတ်ဆက်ပြီး ကိစ္စပြီးစီးသွားအောင် လုပ်လိုက်ကြဦးစို့။ အိုလန်ပတ် ဟိုစက္ကူကို ယူပြီး ကျုပ်ပြောတာတွေကို ရေးစမ်းပါ”

ကျွန်ုပ်သည် စက္ကူနှင့် ကလောင်ကို ယူ၍ ရောမဘာသာဖြင့် အောက်ပါအတိုင်း ရေးရလေသည်။

**ကလီယိုပါထရားထံမှ
အော့တေးဗီးယန်းနပ်သို့
နှုတ်ခွန်းဆက်လိုက်ပါသည် ... ဆီးဇား။
သင်ကားအနိုင်ရပေသည်။စစ်နိုင်သည့်အားလျော်စွာ**

အိလျစ်ဘုရင်မာယာရှင် □ ၂၆၅

**ရန်သူ့ပစ္စည်းများကို သိမ်းယူလော့၊ သို့ရာတွင်
ကလီယိုပါထရား ကား သင့်အောင်ပွဲတွင် မလိုက်ပါနိုင်။
ကျွမ်းသောအခါအင်တို၏သင်္ချိုကွဲကွဲကျွမ်းသောပြန်ပြန်သာလျှင်
အိလျစ်ဘုရင်မသည် ဆီးဇားထံမှ တောင်းခံပါသည်။
နောက်ဆုံး နှုတ်ဆက်ခြင်းဖြင့် နှုတ်ဆက်လိုက်ပါ၏။**

ဤသို့ရေးသားပြီးနောက် ဘုရင်မသည် ထိုစာကို တံဆိပ်ခတ်နှိပ်ပြီး လျှင် ဆီးဇားထံ အပို့ခိုင်းရန် ညွှန်ကြားလေ၏။ သို့နှင့် ကျွန်ုပ်လည်း ဂူပေါက် တွင် အလုပ်တာဝန်မရှိသော စစ်သားတစ်ယောက်အား ငွေပေး၍ ဆီးဇားထံပို့ ရန် ခိုင်းလိုက်၏။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်သည် ဂူတွင်းသို့ ပြန်ဝင်လာရာ အားလုံး ဆိတ်ငြိမ်လျက် ကလီယိုပါထရားသည် အိုင်းရပ်၏ လက်မောင်းတွင်မှီ၍ မနီး မဝေးတွင်ကား ချာမိယန်သည် သူတို့နှစ်ယောက်အား ကြည့်လျက်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။

“အို ... ဘုရင်မကြီး တကယ်ပဲ အသက်ကို အဆုံးစီရင်မယ်လို့ စိတ်ကူးရင် အချိန်ဟာ တိုတောင်းလှပါတယ်။ ဘုရင်မကြီးရဲ့ စာအရ၊ ဆီးဇား ဟာ မကြာခင်ပဲ သူ့ကျေးကျွန်တွေကို လွှတ်လိုက်ပါလိမ့်မယ်”

ဤသို့ပြောပြီးနောက် ကျွန်ုပ်သည် ဖြူသော ဆေးရည်ပုလင်းကို အင်တိုအိတ်ထဲမှ ထုတ်ယူပြီးလျှင် ခုံပေါ်သို့ တင်ထားလိုက်လေ၏။ ဘုရင်မ သည် ပုလင်းကို ကောက်ယူပြီးလျှင် စိုက်၍ကြည့်ရှုလျက်ရှိ၏။

“ဪ ... ကြည့်လိုက်တော့ အပြစ်မရှိသလို ပကတိ သန့်စင်တယ် ထင်ရပေမယ့်၊ ဒီအထဲမှာ ကျွန်ုပ်သေခြင်းတရား တည်နေပါကလား သိပ် ဆန်း ကြယ်တာပဲနော်”

“ဒီအဆိပ်က လူဆယ်ယောက်ပင် သေစေနိုင်ပါတယ်”

“ဒါပေမယ့် ကျုပ်စိုးရိမ်တာက အဆိပ်နဲ့ သေတဲ့လူ အများကြီး မြင်ဖူးလှပြီ၊ ဘယ်သူမှ အသက်ညင်ညင်သာသာ ထွက်တယ် မရှိဘူး”

“မစိုးရိမ်ပါနဲ့ ဘုရင်မ၊ ဒီအလုပ်မျိုးမှာ ကျွန်ုပ်ဟာ ပညာရှိ ဝါရင့်ပြီး ဆရာဖြစ်ပါတယ်။ တကယ်လို့ ဘုရင်မကြီး စိုးရိမ်ရင်လဲ ဒီအဆိပ်ကို လွှင့်ပစ် လိုက်ပြီး မသေသေးဘဲ နေနိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သုံးပန်းအဖြစ်နဲ့ ဆီးဇားနဲ့ အောင်ပွဲနောက်က ဘုရင်မကြီး လိုက်ပါလာတဲ့အခါ ရောမမြို့သူ မြို့သားတွေ က ဝိုင်းပြီး လှောင်ကြတာတော့ ခံရမှာပဲ”

(မ) “အို ... ကျုပ်ဒီလို အဖြစ်မခံနိုင်ပါဘူး အိုလန်ပတ်၊ ကျုပ်သေပစ် မယ်။ အို ... တစ်ယောက်ယောက်ကသာ လမ်းပြပေးမယ်ဆိုရင်”

၂၆၆ □ ဒဂုန်ရွှေမျှား

ထိုအခါ အပျိုတော်ကလေး ‘အိုင်းရပ်’ သည် ဘုရင်မလက်ကို လွတ် ထားခဲ့၍ ရှေ့သို့ ထွက်လာပြီးနောက် ...

“ဆေးဆရာကြီး ကျွန်မကို အဲဒီဆေးပေးပါ။ ဘုရင်မကြီးအတွက် ကျွန်မ အရင်သွားပြီး ပြင်ဆင်နှင့်မယ်”

သို့နှင့် ကျွန်ုပ်က ရွှေခွက်ကလေးထဲသို့ ပုလင်းထဲမှ ဆေးရည်များကို လောင်းထည့်ပေးလိုက်လေ၏။

အိုင်းရပ်သည် ခွက်ကိုမြှောက်၍ ကလီယိုထရားရှေ့တွင် ဒူးညှုတ် ကာ အရိုအသေပြုပြီးလျှင် ရှေ့သို့တိုးလျက် ဘုရင်မ၏ နဖူးပြင်ကို နမ်းလိုက် ၏။ တစ်ဖန် ချာမီယန်ကိုလည်း လှည့်၍ နမ်းလိုက်ပြီးသောအခါ သူသည် တစ်စုံတစ်ရာ တုန်လှုပ်ခြင်းမရှိ၊ ဆုမွန်လည်း မတောင်းဘဲ ရွှေခွက်ထဲမှ ဆေး ရည်ကို တစ်ခါတည်း သောက်ချလိုက်လေ၏။ ဤသို့ သောက်လိုက်ပြီးသည် နှင့် တစ် ပြိုင်နက် ‘အိုင်းရပ်’ သည် လက်ကို ဦးခေါင်းပေါ်သို့ တင်လိုက်ပြီးလျှင် ချက်ချင်းပင် လဲကျ၍ အသက်ပျောက်သွားတော့၏။

(ကျွန်ုပ်) “ဘုရင်မကြီး မြင်တယ် မဟုတ်လား။ ဒီအဆိပ်က မြန်ပါ တယ်”

“ဟုတ်ပေတယ် အိုလန်ပတ်၊ သင့်ဆေးက စွမ်းပါပေတယ်။ ကိုင်း ... ပေးပေတော့၊ ကျုပ်သောက်ချင်လှပြီ၊ ခွက်ထဲကို အပြည့်ထည့်လိုက်နော်။ ဒါမှ ပိုမြန်မယ်”

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်သည် ဆေးအသစ်ထပ်ထည့်ရန်အတွက် ခွက်ကို ဆေးကြောဟန်ဆောင်၍ ရေအနည်းငယ် ချန်ထားပြီး ဆေးနှင့်ရော၍ ထည့် လိုက်၏။ ထိုသို့ပြုလုပ်ခြင်းကား သူသည် ကျွန်ုပ်အား မည်သူမည်ဝါဆိုသည် ကို သူမသိရမီ ရုတ်တရက် ချက်ချင်း မသေစေချင်သေး၍ ဖြစ်၏။

ထို့နောက် ကလီယိုပါထရားသည် ဆေးခွက်ကို ကိုင်လျက် သူ၏ နှစ်လိုဖွယ်ကောင်းသော မျက်လုံးများကို ကောင်းကင်သို့ မော့ကြည့်ပြီးလျှင် အသံကျယ်ကျယ်နှင့် ဟစ်အော် ဆုတောင်းလိုက်ပြီးနောက် အဆိပ်ရည်ကို သောက်၍ ခွက်ကို ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ပစ်ချလိုက်လေ၏။

သို့နှင့် နောက်ဆုံး၌ နှစ်ပေါင်းများစွာ စောင့်စားနေခဲ့ရသော ကျွန်ုပ်၏ လက်စားချေရသည့်အချိန်သည် ရောက်ခဲ့တော့၏။ မင်းကောရား၏ ကျိန်စာ များသင့်သော အချိန်သို့လည်း တိုင်ခဲ့ပေပြီ။

“ကျုပ် ကိုယ်တွေမှာ ... အေးတော့လာတယ်။ သေတော့ မသေဘူး။ ဟဲ့ ... ယုတ်မာတဲ့ ဆေးဆရာ၊ သင်ဟာ ကျွန်ုပ်ကို လိမ်တာပဲ” ဟု ဘုရင်မက ဟစ်အော်လိုက်၏။

အီဂျစ်ဘုရင်မာယာရှင် □ ၂၆၇

(ကျွန်ုပ်) “အခုမှတော့ ... အေးအေးသာနေပါ ဘုရင်မ၊ သေမှာတော့ မှုချပါပဲ။ မင်းကောရားရဲ့ ကျိန်စာတွေ သင့်တဲ့အချိန်လဲ ကျလာပါပြီ။ ဟဲ့ ... မိန်းမယုတ်၊ ငါ့ကို သေသေချာချာ ကြည့်စမ်း၊ ဒီရုပ်ပျက်နေတဲ့ မျက်နှာ ဒီတွန့် လိန်နေတဲ့ ကိုယ်လုံးကိုယ်ဖန်၊ ဒီနွမ်းနယ်နေတဲ့ ကိုယ်ခန္ဓာကြီးကို ကြည့် စမ်း၊ သေသေချာချာ ကြည့်စမ်း ... ငါဘယ်သူလဲ ဆိုတာ”

ကလီယိုပါထရားသည် ကျွန်ုပ်အား သေချာစွာ စူးစိုက်၍ အတန် ကြာ ကြည့်နေပြီးနောက် ... “အလို ... ဘုရား ... ဘုရား ... ကျွန်ုပ်သိပြီ၊ သင်ဟာ ... ဟားမားကစ် မဟုတ်လား၊ သေရာက ထလာတဲ့ ဟားမားကစ်”

“အေး ... ဟုတ်တယ်။ သေရာက ထလာတဲ့ ဟားမားကစ်ပဲ။ သင့် ကို သေမင်းတိုင်းပြည် ဆွဲခေါ်သွားမလို့၊ သေရာက ထလာခဲ့တယ်။ ကလီယိုပါ ထရား သင်မြင်ပြီ မဟုတ်လား။ ငါ့ကို သင်ပျက်စီးအောင် လုပ်လိုက်ခဲ့သလို သင့်ကိုလဲ ငါပျက်စီးအောင် လုပ်လိုက်တာပဲ။ မှောင်ထဲကနေပြီး ငါဟာ သင့် ဒုက္ခတွေကို တစ်စုံစီမုံ ဖန်တီးပေးခဲ့တယ်။ ‘အက်တီယန်’မှာ သင့်စိတ် နှလုံးထဲကို ကြောက်စိတ်တွေ ဝင်လာအောင် သွင်းပေးခဲ့တယ်။ အီဂျစ်ပြည်သူ ပြည်သားတွေဆီက သင်အကူအညီ မရအောင် ငါတားဆီးခဲ့တယ်။ အင်တိုနီရဲ့ အင်အားကိုလည်း ခမ်းခြောက်အောင် ငါလုပ်ခဲ့တယ်။ သင့်စစ်ဗိုလ်တွေကို လည်း နတ်မင်းများရဲ့ နိမိတ်မျိုးကို ငါပဲ ပြခဲ့တယ်။ နောက်ဆုံးတော့ ငါ့ ပယောဂနဲ့ပဲ သင် သေရမှာပဲ။ ငါလက်စားချေခြင်းနဲ့ သင်ပျက်စီးရမယ်။ ငါ့တွဲ ဖက်ဖြစ်ခဲ့ပြီး ငါ့ကို သစ္စာဖောက် နောက်မှ သံဝေဂရပြီး ငါ့နဲ့အတူ အနိုင်ရတဲ့ ဟဲ့ ... ချာမီယန်၊ ဒီကိုလာပြီး နင့်သခင် မိန်းမပေါ့၊ မိန်းမရွှင် လဲသေတာကို အားရအောင် ကြည့်လဲ့စမ်း”

ကလီယိုပါထရားသည် ထိုစကားကို ကြားသောအခါ ...

“ချာမီယန် လက်စသတ်တော့ သင်လဲပဲ ပါနေသကို” ဟု ညည်း တွားရင်း ရွှေသလွန်ပေါ်တွင် ယိမ်းယိုင်လဲကျသွားလေ၏။

ဤသို့ အတော်ကြာနေပြီးနောက်၊ ဘုရင်မ၏ လိပ်ပြာသည် မသေမီ ရွန်းတင့်၍ လာပြန်၏။

သူသည် ဒယိမ်းဒယိုင်နှင့် ထပြီးလျှင် လက်များကို ဆန့်တန်းကာ ကျွန်ုပ်အား ကျိန်ဆဲလေ၏။

(မ) “အို ... တစ်နာရီလောက် အသက်ပြန်ရှင်ချင်တယ် များများ မဟုတ်ဘူး။ အဲဒီအချိန်အတွင်းမှာ သင်အိပ်မက်ထဲတောင် ထည့်မမက်ဖူးတဲ့ သေခြင်းဆိုးနဲ့ သေအောင် ကျွန်ုပ် သတ်ပစ်ချင်တယ်။ ယောက်ျားဆိုရင် ပြီး ရောဆိုပြီး ချစ်ကြိုက်လေ့ရှိတဲ့ ဒီပလီအိုးမ ... သစ္စာဖောက်မ ချာမီယန်ကိုပါ

၂၆၈ □ ဒုန့်ရွှေမျှား

သတ်ပစ်ချင်တယ်။ ဟားမားကစ် ... သင် ကျွန်ုပ်ကို ချစ်ကြိုက်ခဲ့တယ်။ အဲဒီ နေရာမှာ သင့်ကို ကျွန်ုပ်နိုင်တာပဲ။ ကောက်ကျစ်တဲ့ သာသနာ့ဝန်ထမ်းသူပုန် “ကြည့်စမ်း ဒီမှာ”

ဘုရင်မသည် လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် သူ၏ ရင်ဘတ်မှ မင်းဝတ်တန်ဆာ များကို ဆွဲဆုတ်လိုက်ပြီးလျှင် “ကြည့်စမ်း ဒီလှပတဲ့ ရင်သားပေါ်မှာ ဟိုတစ်ခါ တုန်းက ညစဉ်ညတိုင်း သင်ခေါင်းအုံးခဲ့တယ်။ ဟောဒီလက်တွေနဲ့ ဖက်ပြီး သင်အိပ်ပျော်အောင် သိပ်ခဲ့တာပဲ။ ကိုင်း ... အခု သင်တတ်နိုင်ရင် အဲဒါတွေ သတိမရအောင် လုပ်ကြည့်စမ်း။ သင့်မျက်လုံးတွေထဲမှာ ကျွန်ုပ် အထင်သား မြင်နေတယ်။ သင့်မေ့မပစ်နိုင်ပါဘူး ဟားမားကစ်။ သင်ဟာ ကျွန်တကော့ကျွန် တဏှာကျွန်ပဲ။ ကျွန်မအချစ် အင်တိုနီရေ ... ကျွန်မလိုက်လာပြီနော်။ မောင့်ကို တွေ့ရအောင်လာပြီ။ အဲဒီတော့မှ ဘယ်တော့မှ မပျက်စီးနိုင်တဲ့ အချစ်မျိုးနဲ့ ရစ်ပတ်ပြီး တစ်ယောက်မျက်စိကို တစ်ယောက်ကြည့်၊ တစ်ယောက်နှုတ်ခမ်းကို တစ်ယောက်ထိပြီး ရာဂတဏှာ ရေယာဉ်ကြောမှာ၊ မျောချင်တိုင်း မျောကြတာ ပေါ့”

ကျွန်ုပ်မှာ ဒေါသဖြစ်လျက်ရှိနေရာ၌ သူ၏ မခံချင်အောင် ပြောင် လှောင်ပြောဆိုသော စကားလုံးများကြားရလျှင် ကျွန်ုပ်၏ အသည်းနှလုံးကို မြားသွား တည့်တည့်ကြီး မှန်သကဲ့သို့ များစွာ တုန်လှုပ်မိသေး၏။

ထို့နောက် နတ်မင်းကြီးများကို တိုင်တည်ပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်၏စိတ် အာရုံကို စူးစိုက်ကာ ကျွန်ုပ်၏အတတ်ဖြင့် သေသူဝိညာဉ်များကို ဆင့်ခေါ် လိုက်လေ၏။ ဂါထာများကိုလည်း မန်းမှုတ်လေ၏။ ချာမီယန်သည် ကြောက် ရွံ့လှသဖြင့် ကျွန်ုပ်၏ အဝတ်စကို ဆွဲလျက်ရှိလေရာ ကလီယိုပါထရားသည် လက်များကို အားပြု၍ ထောက်ထားပြီးလျှင် ပြူးကြောင်သော မျက်လုံးများဖြင့် အရပ်လေးမျက်နှာသို့ ကြည့်ရှုလျက် ရှိလေသည်။

သူ၏ လိပ်ပြာသည် ခန္ဓာကိုယ်မှ ရုန်းထွက်ရန် အားယူနေဆဲတွင် ဝင်းထိန်တောက်ပသော မျက်လုံးများသည်လည်း တဖြည်းဖြည်း ဖျော့တော့ ညှိုးမှိန်၍သွားလေ၏။ ထို့နောက် တစ်ချက်မျှ ငယ်သံပါအောင် အော်လိုက်ပြီး လျှင် နောက်သို့ ပက်လက်လန်၍ ကျသွားပြီးနောက် အသက်ပျောက်၍သွား လေ၏။

ဤသို့လျှင် ကမ္ဘာပေါ်တွင် အချောအလှ၌လည်းကောင်း၊ အမူအရာ ၌လည်းကောင်း၊ ဘုရင်မဟု ဂုဏ်ယူခဲ့သော ကလီယိုပါထရားကို ကျွန်ုပ် ကျေနပ်အောင် လက်စားချေလိုက်ရခြင်းသည် နတ်မင်းကြီးများ၏ အလိုတော်ကို နောက်ဆုံးဖြည့်စွမ်းလိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်လေတော့သတည်း။

အခန်း (၉)

ထို့နောက် ချာမီယန်သည် ဘုရင်မ ကလီယိုပါထရား၏ အလောင်းကို ဟာမားကစ်အား တောင်းပန်ပြီးလျှင် ရွှေသလွန်ပေါ်တွင် တင်၍ လှပအောင် ပြင်ဆင်ထားလိုက်လေ၏။ သေလျက်နေသော ကလီယိုပါထရား၏ မျက်နှာကား အလှမပျက်၊ ခန့်ညားပေါ်လွင် အသက်ရှင်လျက် ရှိတုန်းပင်ဟု ထင်ရ၏။

၎င်းနောက် ချာမီယန်သည် ခုံပေါ်တွင် တင်ထားသော ပုလင်းကို မေးငေါ့လျက် ...

“ကျွန်မတို့လဲ လက်စားချေလို့ အနိုင်ရပြီ။ ကိုင်း ... အသင် မင်းသား ဟာမားကစ်၊ ကျွန်မတို့ကော ဒီလမ်းအတိုင်းပဲ လိုက်မယ် မဟုတ်လား”

“လိုက်လို့ မဖြစ်သေးဘူး ချာမီယန်၊ အင်မတန်ဆိုးဝါးတဲ့ သေချင်း မျိုးနဲ့ သေရမယ့် နေရာပြေးရဦးမယ်။ ဒီလောကမှာ ကျွန်ုပ် ခံစားရမယ့် အပြစ်က သည်လောက် လွယ်လွယ်ကလေးနဲ့ မပြီးနိုင်သေးဘူး”

“ဒါဖြင့်လဲ ပြီးရောပေါ့လေ ... ကျွန်မလဲ ပြေးမှာပဲ။ နို့ပေမယ့် ပိုမြန်အောင် အတင်ပံတပ်ပြီး ပြေးချင်တယ်။ ကျွန်မအပြစ်တွေလဲ ပပျောက်အောင် ဆေးကြောပြီးပြီ။ ကျွန်မတို့ ကုသိုလ်က ဘယ်လောက်ဆိုးသလဲ ကိုယ်ချစ်တဲ့ လူတွေကို ဒုက္ခဖြစ်အောင် လုပ်ရတယ်။ နောက်ဆုံးကျတော့ ကျွန်မကိုယ်တိုင်လဲ အချစ်မခံရဘဲနဲ့ သေရမှာပဲ။ ကျွန်မဟာ အရှင်ဟားမားကစ်ကလွဲရင် ဘုရင်မကို ကျွန်မ အချစ်ဆုံးပဲ။ ခု ... သူလည်း မရှိတော့ဘူး သေပြီ။ ကျွန်မ နေရလို့တော့ ဘာအကြောင်း ထူးဦးမှာလဲ ... မနေဘူး ... မနေဘူး။ ကျွန်မလဲ သူတို့နောက်

၂၇၀ □ ဒဂုန်ရွှေများ

ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်တော့မယ်” ဟု ပြောကာ ခုံပေါ်မှ အဆိပ်ရေများ ကျန်နေ သေးသော ပုလင်းကို လှမ်းယူလိုက်လေ၏။

“စဉ်းစဉ်းစားစားလုပ်ပါ ချာမီယန်၊ ဒီဒုက္ခတွေဟာ တဖြည်းဖြည်း အချိန်ကုန်သွားရင် မေ့ပျောက်နိုင်ပါတယ်၊ သင်ဟာ အသက်ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ် နဲ့ နုပျိုတုန်းပဲ ရှိသေးတယ်”

“နေမယ်ဆိုရင် နေနိုင်သေးတာပေါ့။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မ မနေချင်တော့ ဘူး။ ကျွန်မရဲ့ မကောင်းမှု ဒုစရိုက်တွေနဲ့ အရှက်တကွဲ အကျိုးနည်းဖြစ်ခဲ့ရတာ တွေကို တမြို့မြို့ သတိရပြီး ဒီခြောက်သွေ့နေတဲ့ သဲကန္တာရကြီးနဲ့ တူတဲ့ဘဝ တစ်လျှောက်လုံးကို တစ်ယောက်တည်း စောင့်နေရမှာလား။ ကျွန်မဟာ အရှင် အတွက် ဖြည့်စွမ်းကူညီဖို့သာ စောင့်နေရတာ၊ မဟုတ်ရင် သေတာကြာလှပြီ။ အခုတော့ အရှင်လဲ ကျွန်မကို အလိုမရှိတော့ဘူး။ သူ့ကိုတော့ ခုထက်ထိ ချစ်နေသေးတယ်။ သူ့ကို အရှင် ဘယ်တော့မှ မရနိုင်ဘူး၊ အရှင်ကိုလဲ ကျွန်မ ဘယ်တော့မှ မရနိုင်ဘူး။ အဲဒါဟာ ကျွန်မရဲ့ ဆိုးဝါးတဲ့ ကံကြမ္မာ၏ အဆုံး သတ်ခြင်းပဲ။ ဒါကြောင့် ကျွန်မ မသေခင် ဆုတစ်ခုပေးစမ်းပါ။ အရှင်ကလို ဆိုရင်တော့ မတောင်းဝံ့ပါဘူး။ တောင်းရင်လဲ အရှက်ရမှာပဲ။ ကျွန်မ လွန်ခဲ့သမျှ အပြစ်တွေကို အရှင် ခွင့်လွှတ်နိုင်သလောက် ခွင့်လွှတ်တယ်ဆိုတာ ပြောစမ်းပါ။ ဒီလိုခွင့်လွှတ်တာကိုလဲ အမှတ်တရဖြစ်အောင် ကျွန်မကို နမ်းလိုက်စမ်းပါ။ ချစ်သူရည်းစားတစ်ယောက်အနေနဲ့ သဘောမထားရင်လဲ နေပါ။ ကျွန်မ နဖူး ကလေးကို အစ်ကိုကြီးရဲ့အနမ်းခံပြီး စိတ်နှလုံးချမ်းမြေ့စွာနဲ့ ကျွန်မ သေပါရစေ”

ထိုသို့ပြောပြီးနောက် ချာမီယန်သည် လက်များကို ဆန့်တန်းကာ တုန်ရီနေသော နှုတ်ခမ်းများဖြင့် သနားစဖွယ် ကျွန်ုပ်အနားသို့ တိုးလာပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်အားစိုက်၍ ကြည့်နေလေ၏။

“ချာမီယန် သင့်ကို ကျွန်ုပ် ကျေကျေနပ်နပ်နှင့် ခွင့်လွှတ်ပါတယ်။ အဲဒီလိုပဲ ကျွန်ုပ်ကိုလဲ သင် ခွင့်လွှတ်လိမ့်မယ်လို့ ယုံကြည်ပါတယ်။ သင့်ကို ပထမအကြိမ်နဲ့ နောက်ဆုံးအကြိမ် ဖြစ်တဲ့ နမ်းခြင်းမျိုးဖြင့် ကျွန်ုပ်ရဲ့ ငြိမ်းချမ်းရေး တံဆိပ် ခတ်နှိပ်လိုက်ပါတယ်” ဟု ပြောပြီး သူ၏နဖူးပြင်ကို ကျွန်ုပ်၏နှုတ်ခမ်း များဖြင့် ထိပ္ပတ်နမ်းရှုပ်လိုက်လေ၏။

ထို့နောက် ချာမီယန်သည် အဆိပ်ခွက်ကို ကိုင်မြှောက်လျက် ဟား မားကစ်အား ဆုမွန်ကောင်းတောင်းပြီးနောက် သောက်ချလိုက်ရာ တစ်ခဏ ကြာမျှ ရပ်နေပြီးနောက် မျက်ဖြူလန်၍ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ မှောက်လျက်လဲကျ သေဆုံးသွားလေတော့၏။ ဤသို့ဖြင့် လူသေများ အလယ်၌ ကျွန်ုပ်မှာ တစ် ယောက်တည်း ကျန်ရှိနေလေ၏။

အခန်း (၁၀)

ကျွန်ုပ်သည် ဤသို့ လက်စားချေခြင်းကိစ္စများ သေသပ်ချောမောစွာ ဆောင်ရွက်ပြီးနောက် အလက်ဇန္ဒြီးယားမြို့မှ အီဂျစ်ပြည် အဘူသီမြို့သို့ အလျင် အမြန် ထွက်ခွာခဲ့လေ၏။

ကျွန်ုပ်အား ယခင်က ဖေရိုးဘုရင် အဖြစ် ဘိသိက်မြှောက်ခြင်းခံခဲ့ရသော နတ်ကွန်းရှေ့သို့ ရောက်သောအခါ သာသနာ့ဝန်ထမ်းတစ်ယောက်နှင့် တွေ့၍ ၎င်းအား ကျွန်ုပ် အလက်ဇန္ဒြီးယားမှ သတင်းများကို ယူဆောင်လာသဖြင့် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးများထံသို့ ပို့ရန်ပြောရာ၊ ၎င်းက ကျွန်ုပ်အား နတ်ကွန်းအတွင်းသို့ ခေါ်ဆောင်သွားလေ၏။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးများ ရှေ့တော်မှောက်သို့ ရောက်လျှင် ကျွန်ုပ်သည် ဖြစ်ပျက်သမျှ အကြောင်းကိစ္စ အဝဝတို့ကို အလုံးစုံ မချန်မခြင်းမှန်ကန်စွာ ထုတ်ဖော်လျှောက်ထားအစီရင်ခံလေရာ ...

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး တစ်ဦးက “ဟားမားကစ် ... ဒီလို အလွန်လေးနက်တဲ့ သစ္စာနဲ့ ကျမ်းကျိန်ချက်တွေကို ဖောက်ဖျက်တဲ့သူဟာ ဘယ်လောက်ကြီးကျယ်တဲ့ အပြစ်ဒဏ်ကို ခံရမယ်ဆိုတာ အသင် သတိပြုမိရဲ့လား”

“ကျွန်တော် ကောင်းကောင်း သိပါတယ်ခင်ဗျာ။ အဲဒီ အပြစ်တွေရဲ့ ဒဏ်ကိုခံရအောင် ဒီကို ကျွန်တော် ရောက်လာခြင်းဖြစ်ပါတယ်”

၂၇၂ □ ဒဂုန်ရွှေမျှား

ထို့နောက် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးများသည် ကျွန်ုပ်အား မည်ကဲ့သို့ အပြစ် ပေးသင့်သည်ကို တိုင်ပင်ဆွေးနွေးကြပြီးနောက် ...

“အသင့် ဟားမားကစ်၊ သင်သည် အကြီးဆုံးသော အပြစ်ကြီး သုံးချက်ကို ကျူးလွန်ခဲ့သည်ဖြစ်၍ သင့်အား ထိုက်သင့်သော အပြစ်ကို ကျွန်ုပ် တို့ စီရင်ချင် ချအံ့”

“မိန်းမယုတ်၏ ပရိယာယ်မာယာဖြင့် သရဖူ အချွတ်ခံရတဲ့ ဖေရိုး ဘုရင်ကြီး ... သင်သည် အကျဉ်းထောင်သို့ သွား၍ သင်၏ မိုက်မဲမှုတွေကို တွေးရင်း သေရမည့် နေ့ရက်ကိုသာ စောင့်စားမျှော်လင့်၍ နေချေလော့”

“ဟေ့ ... သူ့ကို အကျဉ်းထောင်သို့ ခေါ်ဆောင်သွားကြ”

“အို ... ကျွန်ုပ်ကို ဖျက်ဆီးခဲ့သော အသင် ကလီယိုပါထရာ၊ ကျွန်ုပ် ၏ နှလုံးသည် ပွတ်တွင် သင်၏ ဝိညာဉ်သည် ကိန်းအောင်း တွယ်ကပ်နေ၍ သင်၏ ရူပါရုံမှာ ကျွန်ုပ်၏ မျက်နှာရှေ့တွင် အမြဲပေါ်လျက် ရှိနေပါတကား”

(ဤတွင် တတိယ ပေစာထုပ် ရုတ်တရက် ငြီးဆုံးသွားလေရာ၊ ဟားမားကစ်သည်လည်း တစ်နည်းနည်းဖြင့် သေဆုံးပြီဟု ယူဆရပေမည် ဖြစ်ကြောင်း။)

ဒဂုန်ရွှေမျှား

<http://www.cherrythitsar.org>

ရှင်ပတ်
အရှင်ပတ်

ဒါရိုက်တာ့ရဟာရ

CLEOPATRA

SIR H. RIDER HAGGARD

